

C. DAĞLI

TOPLU YAZILAR

-II-

TOPLU YAZILAR
II

C. DAĞLI

Yeni Evre Kitaplığı

Kitabın Adı: *TOPLU YAZILAR-2.Cilt*

Birinci Basım: 2019

İSBN:

978-605-80596-6-5

Takım: 978-605-80596-4-1

Yayın Sertifika No:15814

Baskı:

Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San.Tic.Ltd.Şti

Adres: Ömeravni Mah. İnönü Cad. Beytülmalcı Sok.

No:23/A Beyoğlu/İSTANBUL

Tel: 444 07 08

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. 8/3 Fatih / İstanbul

Tel&Fax: 212 533 32 57

TOPLU YAZILAR
II

C. DAĞLI

İÇİNDEKİLER

<i>Savaş Ve Devrim.....</i>	9
<i>Tüsiad'ın Siyasi Eğilimi "Her Planda" Gericiliktir.....</i>	19
<i>Boş Yere Savaşmamak İçin Zafere Kadar Devrim.....</i>	30
<i>Küba: Yüzyılımızın Komünü.....</i>	37
<i>Proletarya Devrim İçin Savaşmalıdır.....</i>	44
<i>Nato Emperyalizmi.....</i>	49
<i>Kapitalizmi Alaşağı Etmek İçin Dünyanın Her Yerinde Yeni Bir Devrim Dalgası Geliyor.....</i>	54
<i>Fabrikalar, Tarlalar Siyasi İktidar, Her Şey EmegİN Olacak!.....</i>	64
<i>Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği.....</i>	71
<i>İşçilerin Mücadele Birliği.....</i>	76
<i>Ekim 1917 Kapitalizmden Komünizme Geçiş Çağı Sürüyor.....</i>	82
<i>Politik Toplumsal Süreç Ve Güncel Devrimci Görevler.....</i>	85
<i>Tekelci Kapitalist Egemenliğe Son Verecek Mücadele Çizgisi.....</i>	91
<i>Mücadelede Yeni Düzleme Geçiş.....</i>	97
<i>Kıyasıya Mücadele.....</i>	104
<i>Güncel Gelişmeler.....</i>	113
<i>Restorasyon Değil Toplumsal Devrim.....</i>	115
<i>Güncel Devrim.....</i>	122
<i>Emperyalist Kapitalist Sistemin Karşı Ayaklanma Stratejisi.....</i>	128
<i>Devrimci Hareketin Birliği.....</i>	133
<i>Devrimci Görevler.....</i>	140
<i>Pkk İle İlişkilerin Gelişimi Ve Olası Geleceği.....</i>	149
<i>Kürt Halk Devriminin Anlaşılmayan Önemi.....</i>	154
<i>Bin Yıl Sürecek Bir Çağın Gelişimi Ve Sosyalizmin Tek Yanlı Örneği.....</i>	162
<i>Dünya Devrimle Değişiyor.....</i>	170
<i>Burjuva Gericilik Proleter Devrimcilik.....</i>	176
<i>Burjuvazi Şiddetin Gücünü Korumak İçin Daha Fazla Şiddete Başvuruyor..</i>	181
<i>Eleştirel Yaklaşım.....</i>	188
<i>İşçi Sınıfı Hareketinde Oportünizm.....</i>	194
<i>Türkiye Ve Kürdistanda Büyük Devrimci Birikim.....</i>	200
<i>Olanaklar Ve Engeller.....</i>	207

<i>Sınıf Mücadelesinin Dersleri.....</i>	<i>214</i>
<i>Kapitalizmden Komünizme Geçiş Çağında Komünist Partisi.....</i>	<i>220</i>
<i>Ulusal Sınıfsal Kurtuluş İçin Kürdistan Geçici Devrim Hükümeti.....</i>	<i>231</i>
<i>Proleter Hareket Komünist Hareket.....</i>	<i>237</i>
<i>Faşizmin Yıkılması Bir Devrim Sorunudur.....</i>	<i>245</i>
<i>Proleter Dünya.....</i>	<i>251</i>
<i>Bağımlı Ülkelerde Sınıf Savaşımı.....</i>	<i>258</i>
<i>Dünyada İleri Bir Konum.....</i>	<i>265</i>
<i>Devrimci Sloganlarla Kazanacağız.....</i>	<i>271</i>
<i>Proleter Devrimci Görev:Komiteleşme, Öncülük, Devrimi Örgütleme.....</i>	<i>279</i>
<i>Somut Durum.....</i>	<i>286</i>
<i>Emek Sermaye Savaşı Şiddetleniyor.....</i>	<i>293</i>
<i>Sermaye Dünyasındaki Gelişmeler Proletaryanın Görevleri.....</i>	<i>300</i>
<i>Ab, Çelişkiler, Çatışmalar, Proletarya Enternasyonalizmi.....</i>	<i>306</i>
<i>Günümüzde İşbirlikçi Tekelci Sermaye.....</i>	<i>311</i>
<i>Bütün İktidar EmegİN Olacak.....</i>	<i>317</i>
<i>Sınıf Savaşının Devrimci Seyri.....</i>	<i>321</i>
<i>Sosyalizm Günceldir.....</i>	<i>326</i>
<i>Proleter Devrimler Çağının Bugünü.....</i>	<i>331</i>
<i>On Yılın Dersleri.....</i>	<i>337</i>
<i>Yeni Bir Toplum Kuracak Parti Olmak.....</i>	<i>342</i>
<i>Komünist Partisinin Tarihsel Görevleri.....</i>	<i>347</i>
<i>Proletarya Enternasyonalizmi Öne Çıkıyor.....</i>	<i>353</i>
<i>Sıçrama Çağı.....</i>	<i>358</i>
<i>Kapitalizmin İç Çelişkileri Şiddetleniyor.....</i>	<i>364</i>
<i>Proletaryanın Sınıf Savaşı Sertleşiyor.....</i>	<i>369</i>
<i>Çağın Gerçeği.....</i>	<i>375</i>
<i>Devrim Süreci.....</i>	<i>382</i>
<i>Yeni Evre.....</i>	<i>388</i>
<i>Proleter İç Savaş Süreci.....</i>	<i>394</i>
<i>Sermaye Birikimiyle Şiddet İlişkisi.....</i>	<i>400</i>
<i>Yükselen İşçi Eylemleri Ve İktidar Olanakları.....</i>	<i>405</i>
<i>Filistin Devrimi Kazanacak.....</i>	<i>411</i>
<i>Dünyadaki Son Gelişmeler Ve Devrimci Proletaryanın Görevleri.....</i>	<i>424</i>
<i>Sınıfsız, Özgür Bir Dünya.....</i>	<i>436</i>

ÖNSÖZ

Elinizdeki kitap, 1997-2000 yılları içinde yayınlanmış yazılardan oluşuyor. Bir sorunu, bir konuyu ele alan kitaplardan farklı olarak, ayrı ayrı yazılmış, farklı sorunlara yer vermiş yazılardan oluşup, birçok konuda görüş edinilmesini sağlıyor.

Son otuz yıl, sınıf mücadelesinin, tüm dünyada çok yoğun olarak yaşandığı bir dönem olarak geçti. Bu süre içinde büyük alt-üst oluşlar yaşandı. Çağımız olaylar bakımından çok zengindir. Devrimci Marksistlerin bütün bu gelişmeleri nasıl değerlendirdikleri bilinmesi gerekiyor. Elinizdeki kitap, marksizmin olayları değerlendirişini veriyor.

Güncel toplumsal olaylar işlenirken, hiçbir zaman güncel gelişmelerle sınırlı tutmamıştır kendini. Güncel olarak gündeme gelen olaylar, kendilerini etkileyen, yön veren temeldeki gelişmelerle birlikte irdelenmiştir. Bu Marksist yöntem, taktik politikalarımızın doğru, bilimsel bir biçimde belirlenmesini sağlamıştır.

Tarihsel gelişmenin doğrultusu ortaya konurken ekonomik, toplumsal olgulardan yola çıkılmıştır,

fakat bakış açısı olgularla sınırlı kalmamıştır. Hangi toplumsal dinamiklerin bizi geleceğe götüreceği Marksist diyalektiğe ve tarihsel materyalizme dayanılarak belirtilmiştir.

Buradaki yazılarda sınıf mücadelesinin gelişme doğrultusu ve toplumsal olgulara yönelik görüşler, tarihi gelişim tarafından çok kısa süre içinde doğrulanmıştır. Okurlar somut olaylarla ilgili değerlendirmelerin nasıl da doğrulandığını görecektir. Çünkü yapılan değerlendirmelerin sonuçlarını denetleyecek bir tarihsel gelişme ortaya çıkmıştır. Her sınıf bilinçli işçi, her sosyalist burada yapılan değerlendirmeleri denetleyecek tarihsel verilere sahiptir.

Burjuvazi saldırılarını ne denli artırırsa artırsın, proletaryanın sonal zaferi kesindir. Çünkü ekonomik ve toplumsal yasalar bu yönde işliyor.

Sosyalizme yalnızca sınıf mücadelesi yoluyla varılır. Proletaryanın sınıf savaşımı ise kapitalist dünyayı alt-üst edecek biçimde büyük bir güçle ilerliyor.

Olayların bu yönde ilerlediğini görmek için devrimci bir bakış açısına sahip olmak gerekiyor.

SAVAŞ VE DEVRİM

Türkiye'nin tekelci kapitalist düzeni, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve bütün halkların kurtuluşunun ve gelişiminin önünde tam bir engel oluşturuyor. Faşist devlet egemenlik aygıtının halen devam etmesi ayakta kalması, burjuva politik sisteminin yıkılmasının ne kadar ivedi bir zorunluluk haline geldiğini gösteriyor. Buna rağmen bu eskiye ve çürüyen sosyo-ekonomik sistem, varlığını korumak için olanca gücüyle direniyor. Eski sömürücü sistemin direnmesi, toplumun gelişme yasalarına karşı direnmedir. Toplumun gelişme yasaları işlemeye devam ettikçe, burjuvazinin gerici direnişi uç noktaya çıkar. Toplumun gelişme yasalarına karşı direnme derin bir çürüme ve yozlaşma getirir.

Üstelik toplum kapitalist üretim ilişkileri içinde kaldıkça, çürüme ve yozlaşma toplumun bütün organizmalarına kadar yayılacaktır. Canlı olan, gelişme gösteren ne varsa tümü çürümenin etkisine girecektir. Toplumun gelişme yasaları her gün bu çürümenin ne kadar derinlere gittiğini gösteriyor bize. Toplumun bugünkü kapitalist biçimi bir devrim yoluyla ortadan kaldırılmadıkça üretici güçleri yıkıma götürecektir. Kapitalizm demek emekçiler için yıkım ve kölelik demektir. Bu nedenle toplumun bugünkü biçimine son vermek demek, toplumu kurtarmak anlamına gelecektir.

Tarihteki hiç bir eski toplum biçimi yerini kendiliğinden yeni toplum biçimine terk etmemiştir. Tamamlanmış olan yaşamını biraz daha uzatmak için olmadık vahşetlere başvurmuştur. Türkiye tekelci kapitalist düzen tarihteki bütün eski toplumlar gibi davranıyor. Zamanını çoktan doldurmuş olduğu halde, gelişme yasalarına karşı ayaklanma içine giriyor. Üretici güçlere ve üretici güçlerin en devrimcisi olan işçi sınıfına karşı savaş sürdürüyor. Ama bu ayaklanma ve burjuva savaş gelişme yasalarına ve geleceği kuracak sınıf olan işçi sınıfına karşı ve-

rildiği için yenilgi ile sonuçlanması kaçınılmazdır. Çürüyen ve çözülen eski toplum biçimi ve kapitalist sınıf artık bir daha egemen olamaz: Kapitalistler eskisi gibi egemen olamayacak kadar ekonomik inisiyatiflerini yitirdiler. Bu yüzden, işçi sınıfına, toplumun devrimci güçlerine karşı girişilen gerici savaşta kapitalistlerin yenilgisi ve devrimci güçlerin zaferi mutlak olacaktır.

Tarihteki hiç bir yeni toplum biçimi sıçramasız, patlamasız ve devrimsiz doğmamıştır. Yeni toplumu dış bir müdahale yani zor olmaksızın kurmaya kalkışanlar ancak yeni toplumun maddi öncellerini eski toplumun içinde çürütürler. Kapitalist toplumu yıkacak, yerine yenisini kuracak olan işçi sınıfı devrime başvurmazsa, hiç bir zaman hedefine ulaşamayacaktır. Kapitalizm, toplumun bütün üretici güçlerinde olduğu gibi işçi sınıfını da çürütür ve yozlaştırır. Devrimci bir sınıf olarak işçi sınıfı ya devrime başvurur ya da toplumu ölüme terk eder. Her bakımdan, insan soyunun devamı için yeni toplumun kurulması zorunludur. Yeni toplumun kurulması ise, eski toplum biçiminin zor yoluyla yıkılmasıyla gerçekleşebilir. İşçi sınıfının, faşizme ve kapitalizme karşı vermekte olduğu devrimci savaş devrimin kaldıracıdır.

Türkiye'nin son otuz yılı, tekelci kapitalist güçlerin, işçi sınıfına ve bütün devrimci güçlere karşı sürdürdüğü savaşla geçmiştir. Savaş özellikle son yıllarda en şiddetli hale geldi. Burjuva gerici savaş dönemi içinde, egemen güçler olmadık baskı yollarına, işkenceye, katliamlara ve vahşete başvurular. Bu amaçla askeri faşist diktatörlüklere başvuruldu: Emekçi kitleler koyu bir devlet teröründen geçirildi. Toplumun bütün burjuva ve gerici güçleri, devrimci güçlere karşı seferber edildi. Bu süre içinde bütün yasalar ve bütün devlet kurumları, tekelci kapitalist sınıfın egemenliğinin rahatlıkla sürdürülmesi için yeniden düzenlendi. Bütün burjuva politik sistemi ve bu sistemin savunucuları olan burjuva partileri ideolojik olarak faşistleştirildi. Tekelci kapitalist düzenin bütün politik aygıtları, bütün toplumsal aygıtları, bütün ideolojik aygıtları, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına ve bütün emekçi halklara karşı savaşa sokuldu. Burjuva iç savaşın amacı, işçi sınıfını ve halkları egemenlik altında tutmaktır. Bu savaş tekelci kapitalist güçler için bir ölüm-kalım savaşıdır. Bu nedenle işçilerin ve halkların zaferi, faşizmin ve kapitalizmin ölümü olacaktır.

SAVAŞLA GELEN DEĞİŞİM

Türkiye'nin son otuz yılı boyunca sürekli hale gelen ancak günlerde açığa çıkan devlet güçlerinin, sivil faşist güçlerle ve mafya ile ilişkileri burjuva dünyasında bir panik yarattı. Burjuva dünyasındaki panik, emekçiler açısından ise şaşkınlık yarattı. Günler uzadıkça,

bu ilişkilerin ne kadar dallı budaklı olduğu, esasında tekelci sisteme dahil olan bütün kurumları kapsadığı görülüyor. Son günlerde toplumda olup bitenler, kriz içinde olan ve krizle birlikte yaşayan kapitalist düzenin normal ilişkilerinden başka bir şey değildir. Ekonomik, toplumsal ve politik olarak süregelen ve derin bir kriz içinde olan bir toplumda, eski toplumsal ilişkilerinden eser kalmaz. Kriz toplumu temelden sarsar ve varolan ilişkileri değişikliğe uğratar. Sosyo-ekonomik kriz, eğer bir de burjuva savaşıyla birlikte iç içe geliyorsa, eski ilişkiler büyük ölçüde değişikliğe uğrar. Savaş eski düzeni yıkar ve savaşa denk bir “ilişki” yaratır. Savaşa denk bir ilişki biçimi uzun dönemdir kurulmuştur. Ne var ki, tıpkı savaşı resmen kabul etmediği gibi savaşa denk bir ilişki biçimi de burjuvazi tarafından gizlenmiştir.

Ama çürüme toplumun her tarafından patlak verince, gizlenmiş olan gerçekler, istenmeyerek kabul edildi. Sermaye, devlet, sivil faşist mafya ilişkisi gizlenmeyecek kadar açık hale gelince, sistem her yaptığını savunma konumuna geçti. Sistemin kendisini savunması, sömürücü egemen sınıfın, işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı sürdürdüğü savaşın kabul edilmesi, açık olarak onaylanması anlamına gelir. Her şey kapitalist düzenin ve burjuva savaşın doğasına uygun olarak geliyor.

Her savaş toplumun ve ulusların durumunda yeni bir dönem başlatır. Düzenler yıkılır, hükümetler devrilir, ilişkiler değişir ve savaş yaşamı diye bir yaşam biçimi başlar. Savaş dönemi, ekonomisiyle, politik ilişkileriyle, kültürüyle, toplumsal ilişkileriyle daha önceki dönemden ayırt edilir. Bunu anlamak istemeyenler yalnızca rahatına düşkün olan “Oblomov”lardır. Rahatına düşkün mülk sahipleri her şeyin aynı kalacağını sanırlar, halbuki, toplumsal ilişkiler görünüş olarak aynı gibi görünse de, özde mutlak bir değişime uğrar. Tarihin motoru olan sınıflar savaşında, sınıflar savaşının kaçınılmaz devamı ve biçimi olan iç savaşta bu değişim çok belirgin olur. Bunu anlamamak için toplumun uzağında olmak gerekir. Türkiye’de toplumsal ilişkiler bir kapitalizmin egemen üretim biçimi olma sürecinde değişim geçirdi; bir de sert sınıf savaşlarının ve iç savaşın yaşandığı son otuz yıl içinde değişime uğradı. Bu otuz yıl boyunca savaşanlar ve savaş içinde doğanlar, sınıf savaşına ve iç savaşa uygun biçimde şekillendiler. 1968’li yıllarda sert mücadelelere katılanlar, çatışanlar ve baskıya uğrayanlar 1950 öncesi ve sonrası doğanlardır. Bu tarihlerden sonra doğanlar sürdürülmekte olan sınıf savaşının içinde buldular kendilerini. Daha geniş bir bakış açısıyla bakıldığında net olarak görülecektir ki, bugünkü nüfusun esas çoğunluğu sert sınıf savaşları ve iç savaşla geçen dönemin insanlarıdır. Savaşan Kürt halkının durumuna bakın, evlatlarının ya-

nında saf tutan tutsak ailelerinin ve devrimci öğrencilerin yanında saf tutan ailelerin durumuna bakın, toplumdaki bu değişikliği kesin olarak göreceksiniz.

Demek ki kapitalizm altında insanlar iki defa köklü değişikliğe uğrarlar: ilkinde, kapitalist ilişkiler tarafından değişikliğe uğrarlar, ikincisinde ise kapitalizme karşı savaşıyorlar değişikliğe uğrarlar. Türkiye'nin son otuz yılında yapılan sınıf çatışmaları, uzlaşmaz sınıfların karşıt savaşları, toplumun karşı kutuplarda kamplaşması, tüm bunlar kapitalist özel mülkiyet zeminleri üzerinde oluşmuştur. Ücretli emeğin olduğu bir toplumda, paranın ve burjuvazinin egemen olduğu bir toplumda; toplumun ezen ve ezilen sömüren ve sömürülenler biçiminde bölündüğü bir toplumda; sınıf ve sınıf ayrımına dayalı bir toplumda sınıf savaşı ve iç savaş kaçınılmazdır. Kapitalizm en başta, kendi yıkılışı öğelerini, kendi içinde taşır. Kapitalizm geliştikçe, bu öğeler daha güçlenir; bütün enerjileriyle düzenin üzerine yürürler. Sınıf savaşı ve iç savaş kapitalizmin yıkılışının kaçınılmaz olduğunu gösteren öğelerdir. Kapitalizmi yıkacak olan devrimci güçleri bir araya getirmek, niceliği niteliğe dönüştürmek ve o büyük toplumsal değişimi başlatmak komünistlerin görevidir.

Savaş ulusların içyapısında büyük bir değişim başlatır. İmparator N. Bonapart komutasındaki Fransız kuvvetleriyle, İmparator Aleksandr yönetimindeki Rus kuvvetleri arasındaki 1812 Savaşını geniş biçimde ele alarak bu konudaki görüşlerini Savaş ve Barış adlı kitabında açıklayan L. Tolstoy, söz konusu savaşın Rus toplumunun bünyesinde meydana getirdiği değişiklikleri engin biçimde açıklar. Tolstoy'a göre 1812 Savaşı dünyanın bütün mahkemelerinin yüzyıllarca bir araya getiremediği kadar hırsız, namussuzu, alçağı, kalpazanı, katili ve pis işlerle uğraşan bir araya getirmiştir. Her ne kadar Tolstoy, savaşı insan doğasına ve aklına aykırı bir olay olarak nitelese de, gerek dış savaşlar ve gerekse iç savaşlar, kendisine denk düşen üretim biçimlerinin ve mülkiyet ilişkilerinin doğasına uygundur ve dönemin düşünce yapısınca da kabul edilir. İç savaş da bütün savaşlar gibi bir savaştır. Tolstoy'un 1812 Savaşı için söylediği durum iç savaşın yaşandığı Türkiye ve Kürdistan'da çok daha ileri düzeyde yaşanıyor. İnsanlık, tarihte pek görmediği ve kolay kolay göremeyeceği kadar burjuva alçağı, namussuzu, kalpazanı, katili, işkenceciyi, aşağılık ilişkileri, her tür pis ilişkileri, yozlaşmayı, çürümeyi ve insan soyunu alçaltan ne kadar ilişki varsa tümünü, (son otuz yıldır ve özellikle de son 8-10 yıldır) Türkiye ve Kürdistan' da bir arada görmüştür. İç savaş, Türk ulusunun ve Kürt ulusunun içyapısında, kendisini her alanda gösterecek değişiklikler getirmiştir.

Bireyler arasındaki “istisna” ilişkiler gibi görünen yoz ilişkiler aslında ekonomik ve toplumsal düzenin yozlaşmasını gösteriyor. Yozlaşmış olan burjuva ilişkilerdir, burjuva üretim ilişkileridir. Soruna bu biçimde bakamayanlar, toplumdaki yozlaşmayı belirli bireylerin “kural dışı” davranışı olarak görürler. Kural dışına çıkanlara toplumun “kuralları” dayatıldı mı, yasa ya da sosyal devlet ilkeleri egemen duruma getirildi mi, o zaman her şey yoluna girmiş olur. Bunun tekeli sermayenin ve devletin bakış açısı olduğunu söyleyelim. Tekellere göre, her kural dışı olay, istisnadır ve sistemi yansıtmaz. Sistem ekonomik sistem olsun, politik sistem olsun “iyi” işleyen bir sistemdir. Ara sıra “kirli-pis” işler yapanlar çıktı mı İtalya’da olduğu gibi bir “temiz eller” kampanyası açtın mı sorun çözülür, her şey düzen çizgisinde yürür. İtalyanlardan ve burjuvalardan duymuşlar ya, sosyal-reformistlerimiz de “temiz toplum” kampanyasına uygun olarak “süpürme” kampanyası başlattılar. Çoktandır pinekleyip duruyorlardı. Elleri süpürge kapitalizmin pisliklerini temizliyorlar. Kapitalizmin pisliklerini temizlemek, tam da sosyal-reformistlere uygun bir görevdir. Reformistlere uygun olan işleri bir bakıyoruz ki, halen devrimci safta olanlar da yapmaya koyulmuşlar. Aslında, reformizmin, düşündüğümüzden daha yaygın olduğu, devrimci saflarda büyük bir tahribat yarattığı ortaya çıkıyor.

Devrimcilerin, komünistlerin, işçi sınıfının “temiz toplum” diye bir hedefi olamaz. İşçi sınıfının görevi, burjuvazinin pisliklerini temizlemek değildir. Böylesi bir görev kesinlikle, görevi yerine getirenleri, düzene bağlar. Devrimci proletaryanın görevi düzeni yıkmaktır; yoksa onu temizlemek değil. İstesenez de bu çürümüş toplumu temizleyemezsiniz. Kapitalist toplum kendi yasaları temelinde devam ettikçe, çürüme ve yozlaşma kaçınılmazdır. Üstelik çürüme, yozlaşma ne istisnadır ne de nedendir; toplumda her tür yoz ilişkinin temelinde kapitalist üretim biçimi yatıyor. Kapitalizmin sonuçlarıyla uğraşarak, onları ortadan kaldıramazsınız; kapitalizmin kendisini ortadan kaldırın göreceksiniz, bütün sonuçları da ortadan kalkacaktır.

BURJUVA SAVAŞ ÇÜRÜME GETİRİR

Burjuva iç savaş nedir? Burjuva iç savaş, tekeli sermayenin, sömürücülerin ve toplumun gerici güçlerinin toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfına, emekçilere ve halklara karşı sürdürdüğü savaştır. Bu anlamda bu savaş, halka karşı olan ve halkın çoğunluğunu karşısına alan bir savaştır. Tarihin ileri doğru gelişimine ve devrimci sınıf olan işçi sınıfına karşı sürdürüldüğü için burjuva iç savaş gerici bir savaştır. Bu anlamda burjuva iç savaş, emekçi kitlelerde hiçbir bilinç ya-

ratmaz. Kitlelerde bir bilinç yaratmadığı gibi, emekçiler karşısında egemen sınıfın ideolojik-pratik tavrını yansıtır. Tekelci kapitalist güçler, düzene hizmet eden, egemen sınıfın ayrıcalıklarının devamını sağlayan; düzene ve faşist devlete yönelen devrimci tehdidi ortadan kaldıran her yol ve aracı geçerli sayıyor. Toplumda şaşkınlık yaratan son gelişmeleri bu çerçevede anlamak gerekir. Toplumun devrimci, üretici, çalışan sınıflarına karşı verilen bir savaş, ancak çürüme ve yozlaşma getirebilir.

Tekeller ve devlet, on yıllardır, halklara karşı sürdürdükleri savaşı onca güce, paraya, silaha rağmen kazanamadı. Halk kitleleri, her şiddetli saldırıdan, her büyük katliamdan sonra yeniden ayağa kalkmış ve her ayağa kalkışı öncekilere göre çok güçlü ve bilinçli olmuştur. Kürt halkı, Türk halkı ve bütün ezilen halklar kendilerine yönelik bu gerici savaşa, devrimci iç savaşa karşı durunca; egemen güçler, bu defa da bu savaşı kendi yönlerinde kesin bitirmek için bütün olanaklarını ve güçlerini savaşa sürdüler. Sayıları bölgedeki ülkelere göre çok yüksek olan ordu ve polis gücüne yeni militarist güçler takviye ettiler. Faşist paramiliter güçler devletin organik parçası ve tamamlayıcı ögesi oldular. Bu 30 yıldır böyledir, ama son birkaç yıldır artık resmen de kabul edilmiştir. Sayıları on binleri bulan sivil faşist güçlerle, yine sayıları on binleri bulan korucular ile sayıları yüksek olan gerici burjuva partilerinin gönüllü üyeleri, tekellerin ve devletin önderliğinde ve yönetiminde silahlandırılmış ve savaşa sokulmuştur. Kapitalizm, kendisini bütün aşağılık ve rezil güçleriyle savunuyor. Üstelik, bunu artık açık olarak ilan etmiştir. Sistem bu kadar derin bir ekonomik kriz içindeyken, yapılan devlet giderlerini mevcut gelirlerle karşılayamaz. Bunun için toplumda “pis işler” denen işler doğrudan devlet tarafından yapılıyor. Burjuvazinin yaptığı politik cinayetler, toplum tarafından suç sayılan ne kadar şey varsa, her şey son derece “doğal” olarak kabul ediliyor. L. Tolstoy'un belirttiği gibi, savaş dönemlerinde suç işleyenler, bu suçları hiç bir zaman cürüm olarak kabul etmezler. İşbirlikçi tekelci sermaye ve faşist devlet işlenmiş suçları birer cürüm olarak kabul etmedikleri gibi, yapılanları vatan için (siz bunu sermayenin çıkarları için olarak okuyun) yapılmış gördükleri için, yapılanları çok rahatlıkla savunuyorlar.

Türkiye'de son yıllarda en çok zengin olanlar, politik olarak etkin olanlar, sermaye için kılıç sallayanlardır. Tekeller için, devlet için kılıç kuşanmayı kabul etmeyenler her alanda tartaklanmış, hırpalanmış ve hatta öldürülmüştür. Kürt mafyası olarak nitelenen kimselerin birer-ikişer ortadan kaldırılmaları, ellerindeki parasal olanakların alınması, gasp edilmesi, devlet için kılıç kuşanmadıkları içindir. Bunlar yıllar-

rını düzene ve devlete hizmet etmekle geçirmiş politikacılar, profesörler, yazarlar vb. olsa da, eğer burjuva iç savaşın aktif savunucuları değillerse, yerlerinden oluyorlar. Tekelci kapitalist düzen can çekişirken, faşist devlet temellerinden dinamitlenirken, öyle eskisi gibi düşünmek ve davranmak olur mu? En büyükler, buna izin verirler mi? Düzen ve devlet safında savaşın mı, Kürt korucuların durumu, sivil faşistlerin durumunda olduğu gibi çok kısa süre içinde zenginleşir ve politik olarak da etkin konuma gelirsiniz. Devlet saflarında savaşanların her tür suçu işleme hakkı bir hak olarak vardı, suç işleme hiç bir zaman cürüm sayılmayacağı için, suç işlemeyen zararlı çıkar. En büyük suçu, en çok suçu işleyen en zengin duruma geliyor. Devlet aygıtları ve devlet saflarında yer alanlar adeta suç işleme yarışı içindedir. Suç işlemeye geride kalanın canı çıksın. Sermayenin, devletin ve bütün gerici faşist güçlerin işledikleri suçlar, devlet yasalarına göre değil, halka karşı işlenmiş suçlardır ve devrim yasaları tarafından cezalandırılacaktır. Faşizme ve sermayeye karşı etkin mücadelede asılan devrimdir, devrim yasalarıdır.

Emperyalizmin, işbirlikçi tekelci sermayenin ve faşist devletin parasal olarak cömert davrandığı, yalnızca fiilen savaşan militarist güçler değil, militarizmi ve faşizmi destekleyen, propaganda eden, burjuva iç savaşı destekleyen bütün basın, televizyon, radyo, üniversite, yazar ve ideologlarıdır. Türkiye'de büyük yoğun bir sömürü sayesinde, büyük bir ekonomik-politik güç haline gelen basın tekellerinin yanında, bir de son yıllarda faşizmi, militarizmi, burjuva iç savaşı açık olarak destekledikleri için zenginleşen basın ve yazarlar var. Bunun yanında YÖK üyeleri de son 16 yıldır büyük servet biriktirdiler. Burjuva sendikacılar da bu konuda diğerlerinden aşağı kalmadılar; onlar da devlete, kapitalistlere verdikleri hizmetin yanında, bir de iç savaşta karşı devrimci saflarda yer aldıkları için, devlet ve tekeller tarafından zenginleştirildiler. Devlet, militarizmi, faşizmi, şovenizmi ve burjuva iç savaşı destekleyen bütün burjuva güçleri zenginleştirmiştir. Tarikatlar da Türkiye'de, faşizmi, militarizmi, şovenizmi ve burjuva iç savaşı destekledikleri için zenginleşmiş ve etkin toplumsal-politik konuma getirilmişlerdir. Böylece, Kürt halkına karşı, Türk emekçi kitlelerine karşı, devrimci güçlere karşı ve bütün ezilen halk kitlelerine karşı, kapitalist toplumun bütün gerici, yoz, alçak, namussuz, katil ve bütün aşağılık güçleri birleştiler. Burjuva iç savaş, toplumun en dinamik ve devrimci güçlerine karşı, birleşmiş olan çürümüş, rezil ve aşağılık gerici güçlerin savaşı olarak sürdürülüyor.

Burjuva savaş topluma daha fazla çürüme getirdi. Yaşam koşulları emekçi kitleler için insanca değildir; insanlık dışı olan yalnızca

yaşam koşulları değildir; burjuvazi, emekçi kitleleri egemenlik altında tutmak için insanlık dışı olarak bilinen ve bilinmeyen ne kadar yöntem varsa hepsine başvuruyor. Türk tekelci sermayesinin karakteri ve amaçları iyi kavranmalı. Türk tekelci sermayesi, çıkarları için yapmayacağı kötülük, işlemeyeceği cinayet, yapmayacağı işkence yoktur. Türk sermayesinin bu çapulcu, gaspçı karakterini yansıtan faşist TC, kapitalist düzen için tarihin bilinen ve bilinmeyen bütün cinayetlerini işlemekten çekinmeyecektir. Çürümüş, kokuşmuş, gerici ne varsa faşist devlet, bunların tümünü temsil ediyor. Çürüme üzerine oturan ve çürümeyi ayakta tutmaya çalışan devlet halkların birleşik zora dayalı devrimi ile yıkılmadığı sürece, burjuva vahşetin her biçimine başvuracaktır. İnsanlarımıza işkence eden, kadınlarımıza tecavüz eden, insanlara dışkı yediren, insanları kaçırıp yok eden bir düzen ve devlet, hiç uyuşturucu nakliyatını, içimini, fuhuşu, mafyayı ve insan aklına gelebilecek her tür kötülüğü suç sayar mı? Sömürünün, baskının, burjuva gericiliğin, soygunculuğun ve toplumdaki aşağılık ve rezil ne varsa tümünün biricik temeli kapitalizmdir. Mafya, soygun, karaborsa, hırsızlık kalpazanlık olmadan; politik ve adli cinayetler olmadan bir kapitalizm düşünüldü mü, kapitalizm, kapitalizm olmaktan çıkar. Kapitalizm, burjuva sömürüsünün ve baskısının olduğu gibi; her tür burjuva çürümenin, yozlaşmanın ve burjuva alçalışın temelidir. Proletaryanın ve bütün halkların dinamitlemesi gereken, alt-üst etmesi gereken kapitalizmin bu temelleridir.

İÇ SAVAŞIN DEVRİMLE İLİŞKİSİ

Türkiye ve Kürdistan'da yürütülmekte olan iç savaşla devrimin dolaysız ilişkisi var. Çünkü bizde olan yalnızca iç savaş değil aynı zamanda devrimci durumdur, Tekelci kapitalist güçler toplumu eski yöntemlerle yönetemedikleri için iç savaşa başvurdu. Tekelci kapitalist düzen ve faşist rejim o duruma geldi ki, bu "rejim ancak savaş içinde ve savaşla birlikte var olabilir". Emekçi kitleler yıllarca devam eden baskıya ve zulme karşı açık olarak ayaklanınca, egemenlikleri sarsılan burjuvazi, egemenliği devam ettirmek için çareyi, devrimci güçlere savaş açmakta buldu. O zaman, burjuvazi, emekçi kitleler karşısında güçlü olduğu için değil, egemenliği sarsıldığı için, güçsüz düştüğü için, başka türlü ayakta kalamayacağı için savaşa başvurmuştur. Devrimci durum burjuva düzenin ve burjuvazinin ne kadar zayıf duruma düştüğünü gösteriyor. Eğer değerlendirilirse devrimci durum, proletaryanın ve halkların en etkin müttefikidir. Bir devrimci dönem içinde bulunduğumuz için burjuvalar, iç savaşı kolay kolay kazanamazlar. Türkiye'deki iç savaşın devrimci durumla dolaysız ilişkisi ve

bağı olduğu için, devrimle dolaysız ilişkisi vardır. Devrimci durum ezen ve ezilen sınıflar arasındaki eski ilişkilerdeki büyük değişikliği anlatır; bu değişikliğin en açık ifadesi sürmekte olan iç savaştır. Ekonomik, toplumsal ve politik alanda uzun süredir yaşanan kriz koşullarında, uzlaşmaz sınıf ilişkileri aynı düzeyde kalmaz. Kriz ortamı sınıflar arası karşıtlığı hızlandırır ve üst düzeye çıkartır. Kapitalist sınıf krizin faturasını emekçi sınıflara çıkartmak ister, emekçi sınıflar ise buna karşı mücadele verirler. Bu uzlaşmaz mücadele kesintisizlik içinde gelişir ve iç savaşa dönüşür. Bunun içindir ki, iç savaş ezen ve ezilen sınıfların artık eski döneme bir daha dönmeyeceklerini gösteriyor. Egemen olanla, ezilen arasındaki eski bağların ve ilişkilerin değişmesi, kesinlikle egemenin aleyhinedir. Ezilen sınıf, artık çekilemez olan yaşam koşullarını köklü olarak değiştirmek için, bütün gidişat üzerinde söz sahibi olmak istiyor. Bu nedenle ilişkilerde değişim isteyen, bu değişim bir kere başlayınca, onu devam ettirmek isteyen taraf işçi sınıfıdır. İşçi sınıfını faşizme ve kapitalizme karşı her alanda mücadeleye girişmesi; mücadelesini devrimci savaş çizgisinde yani devrimci iç savaş çizgisinde sürdürmesi, emekçi sınıfın tarihinde büyük bir değişimdir ve bu değişim bizim bir süre önce doğru biçimde isimlendirdiğimiz gibi bir çeşit devrimdir.

Sınıf savaşı gelişmediği, emekçi sınıfla, ezen burjuva sınıfın arasındaki ilişki ve bağların yeterince ortaya çıkmadığı koşullara nazaran, devrimci durum ve iç savaş koşulları üstü örtülen, öne çıkamayan bütün ilişki ve bağları açığa çıkartır. Bu durumda bütün sınıf ve toplumsal düğümler bir devrim hareketiyle çözülmeyi bekler. Açığa çıkan yalnızca ezen ve ezilen ilişkisi ve bağları değil; sermaye ile devlet ilişkisi, sanayici, banker, borsacı ile hükümet, ordu, polis ilişkisi ile son olaylarda görüldüğü gibi sermaye devlet, sivil faşist-mafya ilişkisi ve aralarındaki bağlar da açığa çıkar. Böylece sermaye ile devlet, hükümet arasındaki güçlü bağların açığa çıkması bir devrimin neden ivedi olduğunu tartışma götürmeyecek düzeyde herkese kabul ettirir. Burjuvazinin on yıllar boyu kutsal saydığı ne kadar değer, sembol, ilke, kural varsa tüm burjuva değerler birkaç yılda ayaklar altına alındı. Kitlelerin körü körüne yıllarca peşinden gittiği burjuva liderler bir kaç yılda paçavraya döndü. Burjuvazinin hiç bir değeri, hızla bilinçlenen ve mücadele veren kitleler karşısında tutunamıyor. Bütün gizli ilişki ve bağlar açığa çıkıyor, değerler buldukları yerden tepe-taklak oluyor, kurallar ayaklar altına alınmıyor ve toplumsal ilişkilerin tümünde köklü bir dönüşüm kendini bütün yönleriyle gösteriyor.

Toplumsal koşulların her bakımdan bir devrim için olgunlaşmasına rağmen, eğer koşullardan devrim için yararlanmak için savaş

veren bir devrimci sınıf yoksa, yani, işçi sınıfı koşulları değiştirmek için savaşa girmiyorsa; bu durumda her şey çürüme içine girecektir. İşçi sınıfının devrimci öncüleri de devrimci durumdan devrim için yararlanmak, olayların gidişatında söz sahibi olmak için gereken yaratıcılığı ve devrimciliği göstermezlerse her şeyin mahvolacağı kesindir. Bütün geri ülkelerde olduğu gibi Türkiye gibi bir geri ülkede de eğer kritik bir anda, durumdan yararlanıp, iktidara gelmek için gereken çabalar gösterilmezse, her şey mahvolacağı gibi, doğmuş olan koşullar uzun süre doğmamak üzere kayıp gidecektir.

Emperyalizme bağımlı, geri bir ülkede eğer devrimci işçi sınıfı devrimci durum koşullarında, devrimin ilk kritik anında iktidara gelmezse, o zaman bütün karşı-devrimci güçler ve emperyalizm, aynı durumunun bir daha tekrarlanmaması için bütün önlemlere başvurur. Bu önlemlerin başında örgütlü devrimci güçlere yönelik kitlesel operasyonlar ve katliamlar düzenlemek gelir. Bunu daha başka gerici önlemler izler. Düzenlerini ve iktidarlarını kaybetme korkusuna kapılan burjuva sınıf, konumunu korumak ve bir daha tehlikeye düşürmemek için alınacak önlemleri gündeme getirir. Güçlerini toplar ve şiddetli saldırılara başlar. Bu anlamda, devrimci güçler devrimci durum koşullarında ara vermeksizin burjuva egemenliğine karşı doğrudan saldırılara girişmelidir. Yine ne yapıp edip ilk kritik anda iktidara gelmelidir.

Devrime başvurulmadıkça, yeni bir toplum biçimi kurulmadıkça, toplumsal çürüme, yozlaşma ve yıkım toplumu daha derinden sarsacak ve sarsacaktır. Durum ve görevlerimiz bu kadar berrak iken, devrim bu kadar ivedi iken bundan uzak durmak öyle bilinçsizlikle açıklanamaz. Bugünkü kapitalist topluma ve faşizme karşı mücadele vermeyen herkes bütün insanlık karşısında suçlu olacaktır. Yüreği bütün insanlar için atanlar ve kapitalist düzenin çürütemediği, dinamik, onurlu devrimci güçler bu suça ortak olmayacaklardır. Bu çürüten, bu kokuşan ve devamı insan soyunun daha fazla aşağılanması anlamına gelen bu eski toplumu geçmişe gömmek için: Toplumun bütün ezilenleri ayağa kalkın!

Devrimci Emek

1 Şubat 1997

Sayı: 50

TÜSİAD'IN SİYASİ EĞİLİMİ "HER PLANDA" GERİCİLİKTİR

Tekelci sermayenin sınıf birliği olan TUSİAD demokrasi "Raporu" yayınladığı zaman, sermaye dünyasında değil, ama küçük burjuva dünyasında ve reformist akımlar arasında şaşkınlık yarattı. İlk anda başlayan şaşkınlık giderek yerini olumlu desteğe bıraktı. Küçük burjuvaların şaşkınlığının nedeni tekelci sermayenin demokrasiden yana "beklenmedik" tavır koymasıydı. Bu beklenmedik tavrıdan sonra şimdi başka bir sorun doğuyordu. Sermayenin en irileri, tekelci olanlar, iktidar gücünü elinde tutanlar demokrasi istediğine göre, o zaman demokrasi savaşı hangi sınıfa karşı verilecekti. Ama küçük burjuvazi bunun da teorisini buldu: Demokrasi mücadelesi bürokrasiye karşı verilecekti. Sanki iktidarda tekelci güçler değil de "bürokratik sınıf" diye bir sınıf egemendi; demokrasi mücadelesi de bu sınıfa karşı verilecekti. Tam bir hedef şaşırtma.

Öyle de olsa mademki demokrasi mücadelesinin başında tekelci sermaye olacak, o zaman bizim küçük burjuva dünyası, bunu büyük bir sevinçle karşılayabilir ve herkesten bir adım daha ileri gidebilirdi. Küçük burjuva sosyal-reformist hareket ve Kürt ulusal güçlerinin büyük bir kesimi TUSİAD Raporundan açık ya da gizli olarak sevinç duydular. Tekelci güçlerin Raporu "sol" devrimci çevrelerde de bir kafa karışıklığı yarattı. Bu durumda devrimci proletaryanın bu konuyla ilgili kesin görüşünün ne olduğunu açıklamak bir zorunluluk olmuştur.

"Rapor" tekelci sermayenin sınıf birliği olan TUSİAD tarafından yayınlandı Söz konusu Raporun TUSİAD tarafından yayınlanması önemli değildir, aynı şeyi tekelci sermayenin başka bir sınıf birliği olan TİSK'de yapabiliirdi. Esas olan Raporun sınıf içeriği ve sınıf hedefleridir. Bu sınıf ise işbirlikçi tekelci burjuva sınıftır. Tekelci burjuva sınıf ise ekonomik olarak, politik olarak iktidardır. Ekonomik ve politik iktidar ise emekçi kitlelerin demokrasi mücadelesinin gelip gelip çarptığı bir sınıfın iktidarındır. Emekçi sınıfların demokratik özelemlerinin, toplumsal özelemlerinin ve özgürlüğünün önündeki biricik engel tekelci kapitalist egemenliktir. Bu durumda tekelci sermaye, kendi karşısına geçemeyeceğine göre, burada su götürmez bir aldatmaca var. Biraz sonra bunun üzerinde duracağız. Küçük burjuvaların ve sosyal-reformist hareketlerin rapor karşısında gösterdikleri tavıra

bakıldığında açık olarak anlaşılacaktır ki, burada sorunun sınıf karakteri gözlerden uzak tutulmaya çalışılıyor. Uzun zamandır göz ardı edilmeye çalışılan şey sınıf gerçeğidir. Çıkarları birbirine karşıt olan sınıflara bölünen sınıflı toplumda, her olay sınıfsal özellikler gösterir. Proletarya bu nedenle her olayı proleter sınıf bakış açısıyla ele alır. Olayları doğru biçimde ele almanın tek doğru yöntemi proleter sınıf görüşüdür.

Tekelci sermaye babaları hazırladıkları raporla iki şeyi hedeflediler: Emekçi kitlelerin demokrasi ve özgürlük mücadelesinin önünü keserek kitlelerin hedeflerini muğlaklaştırmak ve bulandırmak sonucu, emekçi kitlelerde birikmiş olan devrimci enerjinin boşa akışını sağlamak: ikincisi de, işçi sınıfına ve bütün emekçi kitlelere yönelik yeni bir tekelci saldırıyı, yaratılan olumlu imaj altında başlatmak. Tekelci güçler başka zamanlar, hedeflerini sahip oldukları sermaye partileri aracılığıyla dile getiriyorlardı. Bu defa doğrudan kendileri öne çıktılar. Çünkü sermaye partilerinin tümü öylesine yıprandı ve halkın gözünden düştü ki, onlar tarafından açıklanacak hiç bir şey, halk tarafından inandırıcı bulunmayacaktır. Bunun için kendi amaçlarını, kendileri açıkladılar. Ama, tekelci kapitalist birliklerin, işe soyunmasının esas amacı, emekçi sınıf mücadelesini, hedefsiz bırakmak ve çözümlenmesini sağlamaktır. Burjuva işçi sendikalarının TUSİAD Raporuna verdiği desteğe bakılırsa, sermayenin bu konuda isabetli davrandığı ortaya çıkıyor. Ezilen sınıfların kurtuluşu ancak egemen durumda olana karşı verilir, ezilenlerin devrimi de egemen sınıfı egemenlikten indirerek zafere ulaştırır. Ancak, egemen olan, kendisini, ezilenlerin hedefi olmaktan kurtarırsa o zaman, ezilenlerin mücadelesi havada kalır. Hiç değilse gerçek durum anlaşılana kadar, emekçilerin mücadelesi serseri mayın gibi hedefsiz olarak dolaşır durur. Politik ve sınıfsal mücadele ortamını "yumuşatmanın", emekçi sınıfları gevşetmenin, onları şaşkın hale getirmenin amacı, yeni ve daha sert sınıfsal saldırıya geçmektir. Ortalık tozdan görülmezken tekelci savaşçılar, emekçi saflarına karşı büyük bir saldırıya geçecektir. Göz gözü görmediği tozlu ortamda üstü örtülmeye çalışılan şey, sermayenin yeni sınıfsal saldırı hazırlıklarıdır.

Özelleştirmeyi geciktirdiği için hükümet üzerinde baskısını artıran tekelci güçlerdir. Özelleştirme işçiler için işsiz ve aç kalmaktır. Özelleştirme, sermaye sınıfı açısından ise, işçi sınıfına karşı yöneltilmiş güçlü bir sınıfsal saldırıdır. Sermaye sınıfı, işçi sınıfına karşı savaşta birçok yola başvurur. Bu yollardan bazıları, asker-polis saldırısına başvurma, gözaltına aldırma, lokavta başvurma, kara listeler düzenleme ve benzerleridir. Sarı sendikacılık denilen burjuva işçi sendi-

kacılığı, sermaye sınıfının işçi sınıfını ezme hareketinin bir parçasıdır. Burjuva işçi sendikacılığı, sermaye tarafından, işçilere karşı yöneltilmiş en etkin sınıfsal saldırıdır. Çünkü işçilerin, sermaye karşısında mücadelesini ve birliğini engelleyen ve işçi sınıfının ayağına vurulu sermaye prangası, burjuva işçi sendikalarından başkası değildir. Böylece, burjuva sendikalar sayesinde, sermaye işçi sınıfı saflarına saldırı üzerine saldırı düzenliyor. Böylesi bir ortamda, yüz binlerce işçiyi işten atmak çok daha kolaydır. Özelleştirme ya da başka yollarla işçileri toplumsal üretimden uzaklaştırmak kapitalizmin sınıfsal saldırısıdır. Çünkü, üretimden kopartılan işçilerin toplumsal üretim yapmaktan ileri gelen ortak davranışları ve örgütlülükleri ortadan kalkar ve artık sermaye karşısında örgütlü bir güç oluşturmazlar. Sermaye, işten çıkarmalar sonucu, örgütlü durumda bulunan büyük bir işçi ordusunu tek kurşun atmadan yenmiş olur. Özelleştirmenin, işçi sınıfına karşı, sermayenin etkin bir saldırısı olduğu kavranmalıdır. TUSİAD esas olarak özelleştirme için hükümet üzerinde baskı uygularken aynı zamanda emekçilerden yana bir demokrasi savaşına girişebilir mi? Demek burada demokrasi mücadelesi bir aldatmacadır. Demek bu TUSİAD demokrasisinin amacı, sınıflar savaşında, emekçi sınıfları yenmek ve ezmektir. Tekelci sermayenin "demokrasi mücadelesi" perdesi altında, işçi sınıfına karşı sürdürdüğu, kapitalist saldırının niteliği doğru biçimde kavranmalıdır. Bilimsel sosyalist ve proleter sınıf bakış açısı olmadan, hiçbir toplumsal olay doğru biçimde anlaşılamaz.

İşbirlikçi tekelci sermayeden demokratik yönelim bekleyenler, ne tekellerin politik eğilimini anlamışlar ne de demokrasinin sınıf karakterini kavramışlardır. Kapitalist tekeller, serbest rekabet zeminleri üzerinde boy verdiler: sermayenin yoğunlaşması sonucu tekelcilik oluştu. Bunun için ekonomik planda tekelcilik her tür serbest rekabetin sona ermesi demektir: Serbest rekabeti ortadan sosyal kaldıran tekelci kapitalizm, artık gemlenemez biçimde her alanda egemenlik peşinde koşar. Politik anlamda ise tekelci kapitalizm her tür demokrasiyi inkâr eder. Tekelci aşamadaki kapitalizm artık kendi ekonomik konumuna uygun politik eğilim izler Serbest rekabetçi aşamadaki kapitalizm temelleri üzerinde yükselen burjuva demokrasisinin yerini, tekellerin politik eğilimi olan "her planda "gericilik alır. Tekelcilik, sermayenin yoğunlaşmasının, yani merkezileşmesinin üretimin yoğunlaşmasının ve belli ellerde toplanmasının ifadesidir Tekelci kapitalizm altında üretim araçları ve sermaye çok elden az ele doğru bir macera yaşar. Bu, pek çok kapitalistin ekonomik alandan (piyasadan) silinmesi demektir. Tekelci güçler, ekonomik olarak ortadan kaldırdıkları diğer kapitalistlerin eline, kendilerine çevrilsin diye politik silah (demokrasi)

vermezler. Elindeki üretim araçları gasp edilerek ekonomik olarak silahsızlandırılan küçük kapitalistler politik olarak da silahsızlandırılırlar. Bu, sermaye dünyasının kendi işleyişidir. Hiç bir kapitalist, diğer kapitalistler yararına, kendi haklarından ve kârından feragat etmez. Ya da ekonomik yoldan kazandığı servetini, politik yoldan kaybetmek istemez. Tekelci sermaye, ekonomik gücü sayesinde bütün politik iktidarı da ele geçirir. Ekonomik iktidar ve politik iktidar tamamen tekeli kapitalistlerin elinde birikir. Servet birikimi kimin elinde ise, politik iktidar da onun elinde birikir. Tüm bunların sonucu bütün asker, polis, bürokrasi, mahkemeler de servet sahiplerinin eline geçer. Özcesi, üretimin yoğunlaşması, sermayenin merkezileşmesi yani tekelleşme süreci, her alanda egemenlik ister: özgürlük değil.

Egemenlik peşinde koşması, tekeli kapitalizmin oluşum ve gelişim dönemine denk düşer. Tekelci sermaye bir kere bütün alanlarda egemenlik kurduktan sonra, artık bundan sonra elde ettiği konumu güçlendirme yoluna gider. Bir ordunun kazandığı mevzii daha sonra pekiştirmesi gibi, tekeli güçler de egemenliğini korumak, güçlendirmek için yasalar çıkarır, militarizmi ve bürokratik devlet aygıtını yetkinleştirirler. Yetkinleştirilen ve güçlendirilen tekeli devlet aygıtı, emekçi kitlelerin demokrasi özlemi ve kurtuluş mücadelesinin önünde engel haline gelir. Halkın yıkıp-parçalamak zorunda olduğu devlet aygıtı, tekeli sermaye tarafından her yönden yetkinleştirilen bu faşist devlettir.

Tekeli kapitalizm aşamasında, serbest rekabetçi kapitalizm ne ekonomik olarak ne de tarihsel olarak olanaklıdır; aynı biçimde burjuva demokrasisi ve her tür liberal politik hareket de olanaklı değildir. Serbest rekabet yasaları ve burjuva demokrasisi ilkeleri geçmişe ait bir şeydir. Tekelcilikle birlikte, tekellik koşullarında ne serbest rekabetten ne de gerici olarak herhangi bir demokrasiden söz edilemez. Bu koşullarda "serbest piyasa" ne kadar olanaklıysa, "temsili demokrasi" denilen politik koşullar da o kadar olanaklıdır. Ama burjuvazi nasıl ki, kendi sınıf çıkarlarını bütün toplumun çıkarı olarak gösterdiyse; tekeli burjuvazi de, tekeli iktidarı bütün burjuvaların ve bütün toplumun iktidarı; parlamentarizmi de herkesi temsil eden "*gelişmiş demokrasinin*" yüce örneği olarak gösteriyor. Genel olarak burjuvazi olsun ve özel olarak da tekeli burjuvazi olsun, kendi sınıf çıkarlarını ve burjuva sınıf iktidarın sınıf karakterini gizlemeyi bir yöntem olarak kullanmıştır. Yalnızca proleterya "*amaçlarını saklamayı alçaklık sayar.*" Proleterya sınıf amaçlarını ve kuracağı proleterya diktatörlüğünü çıplak olarak açıklar. Ama kapitalistler burjuva diktatörlüklerini ve burjuva iktidar biçimlerini her zaman gizlemişlerdir. Bazen

birkaç teknelci kapitalist ailenin çıkarlarını ifade eden "*oligarşik iktidarları*" bile bütün toplumun yönelimi olarak gösterme yönüne gitmişlerdir. Bu durumda bile teknelci güçler, teknelcilik koşullarındaki demokrasinin en olgun dönemini yaşadığını ilen sürmüşlerdir Gerçekte ise teknelcilik ve demokrasi birbiriyle hiç bir biçimde bağdaşmaz. Teknelcilik altında hangi biçimde olursa olsun demokrasi gerçekleşmez ve yaşayamaz.

Türkiye'de teknelciliğin oluşumu ve gelişimi, kapitalizmin ana kıtası olan Avrupa'daki teknelci kapitalizmin (emperyalizmin -çünkü orada emperyalizm teknelci kapitalizmdir-) gelişiminden tamamen ayrı yollar izlemiştir. Türk teknelci sermayesi ne ekonomik olarak serbest rekabetin yerine geçmiş, ne de politik olarak burjuva demokrasisinin inkarı olmuştur. Türkiye'de kapitalizmin evrimci biçimde, yani feodalizmin evrimci biçimde çözülmesi nedeniyle hiçbir zaman bir serbest rekabet yaşanmadı. Politik olarak da burjuva demokrasisi Türkiye'de görülmedi. Cumhuriyet işin başında gerici burjuva cumhuriyeti olarak doğmuştur. Gerici burjuva diktatörlüğü, feodal gericiliği kendi içinde barındırmış ve ortaya koyu bir burjuva gericiliği çıkmıştır. Ekonomik planda da devlet, burjuvaların en irileri ve emperyalizmle birlikte, ekonomik ilişkiler üzerinde teknel kurdular. İşbirlikçi karakterde olan burjuvazi süreç içinde teknelci düzeye ulaştı ve ekonomik ilişkileri esas yönleriyle kendi tekeli ve denetimi altına aldı. Bugün teknelci sermaye yalnızca bankalar aracılığıyla bile tüm kapitalistleri denetleyebiliyor, üretimi denetleyebiliyor. Sermaye (giderek teknelci sermaye) ekonomik ve politik iktidarı kendi tekeline aldığı için, demokrasi küçük burjuvazi için hep ulaşılmaz bir özlemi olarak kaldı. Yaşanan bu gelişme karşısında küçük burjuvazi ve küçük köylülük, demokrasi özlemlerini reformlar yoluyla (politik ve sosyal reformlar) elde etme politikasını izlemeye başladı, Uzlaşma ve reformlar yoluyla demokrasiye ulaşma küçük burjuvazinin temel yönelişi oldu. Ama bu, küçük burjuvaziye has bir ham hayalcilik olarak kaldı. Karşıt durumdaki sosyal sınıfların birbirinden bu kadar uzaklaştığı bir durumda herhangi bir uzlaşmanın ve sosyal-reformun gerçekleşme şansı yoktur. Küçük burjuva yöntemlerle demokrasiye ulaşma bir ütopya olarak kalır. Demokratik bir ortama yalnızca devrimci proletaryanın devrimci yöntemleriyle ulaşılabilir. Halk demokrasisini elde etmek bir devrim sorunudur.

Teknelci burjuvazi, gerici burjuva diktatörlüğü biçimindeki iktidarı 12 Mart'ta faşist darbeyeyle tamamen ele geçirdi ve devlete hemen faşist bir biçim verdi. Devlet gerici yapısı nedeniyle, faşist devlet biçimine dönüşmeye uygundu. Devlet faşist biçim aldıktan sonra, de-

vrimle yıkılmadığı sürece yerini bir burjuva demokrasisine bırakmayacaktır. Nasıl ki, tekelcilik ekonomik olarak yerini serbest rekabete bırakmayacaksa, faşist devlet de yerini burjuva demokrasisine bırakmayacaktır. Tekelcilik ve faşist devlet, devrim yoluyla yerini yalnızca emeğin iktidarına bırakacaktır. Tekelcilik ve faşizm koşullarında her hangi bir demokrasiden söz edenler öncelikle kendilerini aldatırlar.

TÜSİAD, ORDU, TBMM VE BURJUVA PARTİLERİ TUSİAD Raporu'nda MGK ile ilgili düzenleme önerileri ve "*Kürt Sorunu*" ile ilgili bölümlere yer verdiği için, ordunun sert tutumu ile karşılaştı. Hemen, bundan, *tekelci sermaye Orduya karşıdır ya da, Ordu tekelci sermayenin girişimlerine karşıdır* biçiminde küçük burjuva görüşler piyasaya sürüldü. Türkiye'nin en büyük işbirlikçi tekelci güçlerinin sınıf birliği olan TÜSİAD, Türk Ordusuna karşıysa, o zaman ordu hangi sınıfa hizmet ediyor. Yoksa Kemalistlerin söylediği "*Ordu bütün ulusal güçlerin ordusudur*" sözlerine mi inanacağız. Ya da solcu entelektüellerin eskiden beri söylediği gibi *Türk Ordusu* 'Bonapartist' bir iktidar mıdır?" Yani Türkiye'nin bugünkü somut toplumsal ilişkiler diline çevirirsek ordu, emekçi sınıflar ve burjuvazi karşısında bağımsız durumdadır ve belli bir anlamda kendi iktidarını temsil ediyor. Kemalistlerin de, küçük burjuva solcu entelektüellerin de söylediği şey. Türkiye'deki egemen üretim biçimi olan kapitalizmin ve egemen sınıf olan burjuvazinin egemenlik doğasına aykırıdır. Bu burjuva teorilerinin esas amacı ezilen sınıflarla ezen sınıflar arasındaki sınıf savaşını gizlemek ve orduyu da sürekli "*kurtarıcı*" pozisyonunda tutmaktır. Ama bu burjuva teoriye artık daha az insan inanıyor. Sermaye temeline dayalı bir toplumsal düzende, aralarındaki uzlaşmaz karşıtlığın ve keskin çalışmaların sosyal sınıflar birbirinden "*sonsuz kadar ayırdığı*" bir sosyal düzende, askeri, politik, sosyal ve hiçbir örgütlü güç savaşan sınıflar karşısında bağımsız olamaz. Orduyu ve devletin kurumlarını tekelci sermayeye karşıymış gibi göstermek, ya da sermayeyi devlete karşıymış gibi göstermek, su götürmez bir burjuva propagandasıdır. Buna ancak küçük burjuvalar inanır. Türk Ordusu her zaman burjuva ordusu olmuştur ve bütün bağlarla sermayeye bağlıdır. Devlet ve devletin ana militarist gücü olan ordu, sermayenin emekçi kitleler üzerindeki baskı, katliam, terör ve ölüm makinesidir. Tekelcilik koşullarında ise ordu tekelci sermayenin ordusudur. Tepeden tırnağa faşist olan Türk Ordusu, tekelci sermayenin en güvenilir ve en sağlam kılıcıdır. Sermaye, bu kılıcı işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve Kürt Halkına karşı sallıyor.

Zaman zaman sermaye babalarıyla ordu, meclis ve partiler arasında olan tartışmalar ve sürtüşmeleri nasıl anlamak gerekir. Ser-

maye temeline dayalı, burjuvazinin egemen sınıf olduğu bir toplumda, egemen olanın pek çok konuda ilk adımı atması ve kendi özel çıkarlarının gittiği yere kadar gitmek istemesi, sistemin işleyişi gereğidir. Devlet kurumlarını ve burjuva politikasını biçimlendiren ve yön veren kapitalist özel çıkarlardır. Balzac'ın burjuva devrimi sonrası, kapitalizmin egemen olduğu dönemi derinlemesine ele aldığı eseri olan **Köylüler**'de, kapitalist özel çıkarların, nasıl, burjuva kurumların görüşlerinden ileri olduğunu gösterir. "*Özel çıkarların görüşü, yasama meclisinin görüşünden daima yirmi beş yıl ileri olur.*" Özel çıkarların görüşü henüz resmi görüş haline gelmediği durumlarda, özel görüşlerle, resmi görüş arasında zaman zaman tartışmalar ve sürtüşmeler olur, ama her zaman özel görüş kazanır; özel çıkarların görüşü, resmi görüş haline gelir. Özal döneminde de böyle bir sürtüşme yaşandı. Özal, özel çıkarların temsilcisi olarak, sermayenin önünde engel teşkil eden ve emperyalizme bağımlılık ilişkilerinin gelişmesini engelleyen ne kadar yasal ve geleneksel engel varsa tümüne karşı tavır aldı ve tabii resmi görüşle sürtüştü. Sonunda ne oldu, Özal'ın temsil ettiği özel çıkarların görüşleri, resmi görüş haline geldi. Yasalar, sermayenin ve emperyalizmin çıkarları yönünde yeniden düzenlendi. Esasında TÜSİAD ve TİSK, Özal döneminde başlatılan ve tamamlanmayan girişimi tamamlamak istiyor. Örnek, özelleştirme yapılacaksa, hiç kimsenin gözyaşına bakılmamalı, yasaysa yasa çıkartılmalı, güçse güç kullanılmalı; özelleştirme mutlaka yapılmalı AT'a girilecekse girilmeli, bedeli ne olursa olsun, bu konuda hiçbir yasal ve fiili engel tanınmamalı; bütün engeller aşılmalı. Bu noktada Ordunun durumu ya da meclisin yapısı mı engel oluşturuyor, o zaman onlar yeniden düzenlenmeli. Çünkü, özel çıkarların görüşleri, ordunun, meclisin, partilerin görüşlerinden "*yirmi beş yıl*" ileridedir.

En iri tekellerle, ordu, meclis ve hükümet arasında son yıllarda olan sürtüşmenin temelinde yatan gerçeklerden özelleştirme konusunu belirttik. Şimdi en çok konuşulan "*Kürt Sorunu*" konusundaki tekeli kapitalistlerin görüşünü ele alalım. Devletin on yıllardır sürdürdüğü şoven politika, sermayenin politikasıdır. Sermaye sınıfının Kürtlerle ilgili ayrı bir görüşü yoktur. Resmi görüşten farklı bir görüş olsa süreç içinde resmi görüş haline gelirdi. Tekellerin son yıllarda, ordu ve meclisle tartışmaları Kürt Sorununun özüyle ilgili değildir. Tekeller, Türk Ordusunun, güç yoluyla Kürt Halk Hareketi'ni kısa süre içinde ezeceğini sandılar, ama savaş uzadı ve görülen o ki, bu savaş kısa sürede bitmeyecek. Savaşın uzaması, artık özel çıkarlara zarar vermeye başlıyor. Tekeller, özel çıkarların daha fazla zarar görmemesi için,

bu savaşın bir an evvel bitirilmesini istiyor. Tekeller, bu işin askeri güç yoluyla bitirilmesini istediler, ama olmadı. Bu konuda orduya ve meclise karşı güvensizlikler doğdu. Aralarındaki tartışmalar ve sürtüşmeler bunun içindir. Kürt Halkına ve emekçi Türkiye Halkına karşı verilen burjuva iç savaş kısa süre içinde bitirilmezse, bundan yalnızca burjuva özel çıkarlar zarar görmeyecek kalmaz gidışat bir halk devrimi biçimini alabilir. İşbirlikçi tekелci sermayeyi ve emperyalizmi endişeye düşüren de bu gelişmedir. Özel çıkar sahipleri bunu bugünden görmeye, resmi kurumlardan "*yirmi beş yıl*" daha ildiler. Tekelci güçler, kimi Kürt ulusal çevrelerinin sandığı gibi, Kürt Sorununun çözümünü istediği için bu konuda görüş geliştirmiyor. Şimdiye kadar savaş isteyen tekелci güçler, şimdi barış mı istiyor? Sermayenin istediği şey, "Barış" değildir. Sermaye, özel çıkarların daha fazla zarar görmeden "*sorunun*" bitirilmesini istiyor. Ama savaşın öyle sanıldığı gibi bitmeyeceği ve uzun savaş olarak devam edeceği kesindir. Tekelci egemenlerin, özde resmi görüşlerden farklı bir Kürt politikası yoktur. İlhakçılığı bugünkü koşullarda devam ettirme konusunda aralarında tartışma var. Bu, tartışmaya emperyalist ülkeler de katılmış durumdadır. Süren tartışmalara rağmen, savaş somut bir gerçeklik olarak sürüyor.

Türkiye ekonomisine egemen olanlar kimi Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi bir-iki aile değildir. Türkiye'de geniş sayılabilecek bir tekелci kapitalist sınıf var. Ekonomide söz sahibi olan tekелci kapitalist sınıftır. Yine Türk tekелci kapitalizmi, emperyalizme bağımlıdır. Ekonomik plandaki bu durum, politik üst yapıya da yansıyor. Politik iktidara egemen olanlar bir iki işbirlikçi aile değil, tekелci kapitalist sınıftır. İşbirlikçi tekелci kapitalist sınıf, işbirlikçi karakteri gereği, iktidara tek başına değil, emperyalist ülkelerle birlikte sahiptir. Üstelik bir değil, pek çok emperyalist ülke ve uluslararası emperyalist tekел Türkiye'nin ekonomisi ve politikası üzerinde söz sahibidir. Bu da, emperyalistler arası ve işbirlikçi tekелci güçler arası çıkar çatışmalarının ve sürtüşmelerinin doğrudan politik iktidara yansması demektir. Hükümet olmak için Türk Ordusunun, işbirlikçi tekелci sermayenin onayını almak yetmiyor. ABD ve Avrupa emperyalizminin de onayını almak gerekiyor. ABD'den onay almadan kurulmuş hükümet yoktur ve olmayacaktır. Kurulurken Sabancı ve pek çok işbirlikçi tekelin desteğini alan RP, hükümet kurmak için ABD'nin de onayını almak zorunda kaldı. Emperyalistler arası ve işbirlikçi tekелci sermaye arası çelişkiler öne çıkınca ve bu arada ordu suni sorunlar yaratınca, RP, yeniden ABD desteğini yenilemek zorunda gördü kendini. Ekonomik bunalım, politik bunalım ve devrimci halk

hareketinin yarattığı istikrarsızlık emperyalist ülkeler ve emperyalist tekeller arası çelişkilerin de etkisiyle yıkıcı boyutlar kazanacaktır.

Emperyalistler arası çelişkilerin ve sürtüşmelerin artması, işçi sınıfının ve devrimci güçlerin bunlardan birinin yanında saf tutmasını getirmez. Son dönemlerde, egemenler arası sürtüşmelerde taraf olmaya heveslenen yaygın bir reformist ve sol devrimci çevre öne çıktı. Bunlar, tekeller arası çelişkilerden ve çatışmalardan yararlanalım derken, aslında, emekçi kitleleri devrimci mücadeleden alıkoyarak, kapitalistlerin yararlandıkları bir durum yaratıyorlar. Egemenlerin kendi içlerindeki çelişki ve çatışmalardan yararlanmanın doğru proleter sınıf tutumu, düşman birbirine düşmüşken, devrim ve iktidar mücadelesini yükseltmek, kapitalizmin köklerine saldırı üstüne saldırı düzenlemektir. Egemen sınıfa karşı saldırı hedeflemeyen her politik hareket, egemen sınıfın egemenliğine girecektir.

DEMOKRASI MÜCADELESİNİ DOĞRU ANLAMAK GEREK

Kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu, sermaye temeline dayalı bir toplumda demokrasi mücadelesi ancak emekçi kitlelerin bir hedefi olabilir. Buradaki demokrasi, ancak bir halk demokrasisi olabilir. Demokrasi mücadelesi proletaryanın ne işine yarayacaktır. Proletarya kapitalizme karşı doğrudan saldırıya geçmek için demokrasi mücadelesinden yararlanır. Eğer demokrasi, kapitalist sınıfa karşı doğrudan bir saldırıya geçmeye yol açmayacaksa, böylesi bir demokrasi proletaryanın hiç bir işine yaramaz. Proletarya, demokrasi mücadelesini egemen kapitalist sınıfa karşı başlatır. Demokrasinin kazanılması için tekelci kapitalist sınıfın, iktidardan uzaklaştırılması ve bütün iktidarın emekçi kitlelere geçmesi zorunludur. Buradaki bütün iktidar, hem ekonomik iktidarı ve hem de politik iktidarı kapsar. O halde demokrasi proletaryanın elinde bir araç ve silahtır. Proletaryanın amacı sosyalizmdir. Demokrasi mücadelesi Sosyalizmle birlikte ele alınmadığı takdirde, emekçi kitlelerin kurtuluşuna hizmet etmeyeceği için proletaryanın hiç bir işine yaramaz. Bunun içindir ki, leninistler nasıl ki, devrimle komünizmin bağımlı kuruyorsalar aynı biçimde halk demokrasisi sosyalizm mücadelesinin de diyalektik bağımlı kuruyorlar. Proletarya öncü sınıf olarak tutarlı biricik devrimci sınıftır, demokrasi mücadelesini sonuna kadar götürecektir.

Türkiye'de halen proletaryanın halk demokrasisi mücadelesi hedefini saptıranlar ve sulandıranlar var. Bunun en güncel kanıtı son dönemlerde ortaya çıkan "yurttaşlık" hareketleridir. Bir grup sol sanatçı son dönemlerde açığa çıkan "çetelerin" üstüne gitmek ve geniş

toplum kesimlerini harekete geçirmek için buldukları "*Sürekli Aydın-
lık İçin 1 Dakika Karanlık*" kampanyası o biçime girdi ki, en iri tekeliçi güçlerden, en gerici burjuva güçlere kadar en geniş toplum kesimlerinin ortak eylemine dönüştü. Kampanya, kampanyayı başlatanların elinden çıktı, tekeliçi medyanın ve tekeliçi sermayenin eline geçti. Şimdi "*Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık*" kampanyasının öncülüğünü tekeliçi sermaye güçleri ve partileri çekiyor. Böylece geniş bir emekçi ve sol devrimci çevre, düşmanın oyuncağı haline geldi. Bunun temel nedeni, demokrasi mücadelesini sınıfsal özde ele almayıp, sınıflar üstü anlayış temelinde ele almaktır. Oysaki sınıflı toplumlarda ancak sınıf demokrasisinden söz edilebilir. Sınıf savaşı ilkesi bir tarafa bırakılırsa, o zaman, bu ya da şu tekeliçi grubun ya da burjuva politik gücün eklentisi ve oyuncağı olmak kaçınılmaz bir yazgı olur. Başka nedenler de var. Uzun süredir belli burjuva çevrelerle birlikte "*çetelere*" karşı eylem kampanyaları açan oportünist, reformist ve burjuva sendikacıları, yanlış iz üzerinde oldukları için, kendilerini sermaye güçlerinin ve burjuva güçlerin yanında buldular. Oysaki, her tür çeteyi örgütleyen devletin ve tekeliçi sermayenin kendisidir. Bunun da ilerisinde ABD ve AT emperyalizmi sosyalist ülkeleri yıkmak için her çeşitten çeteyi kendisi örgütlemiş, yönlendirmiş ve finanse etmiştir. Demek ki, mücadelemizin hedefi, kapitalist sınıfın kendisidir, emperyalizmdir, faşizmdir. Eğer mücadeleyi bu bütünlükte yürütmezlerse, o zaman emekçi sınıflar, düşmanına hizmet etmiş olurlar.

Demokrasi mücadelesinin ne kadar burjuva çizgide yürüdüğüün ilk örneğini ÖDP "*süpürge kampanyası*" ile verdi, ardından, ÖDP, EP ve diğer sosyal-reformist ve oportünistlerin de katıldığı "*Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık*" kampanyası ve son olarak da SİP'in başlattığı "*Şeriatı Ve Darbeye Geçit Yok*" kampanyası, bütün bunlar devrimci proletaryanın kurtuluş mücadelesini saptırmak içindir. SİP aynı politik öze sahip olduğu devrik TKP, TİP ve TSİP geleneğini devam ettirerek, faşizmin devlet içinde bunca kurumlaşmasından sonra halen "*faşizme geçit yok*" sloganını tekrarlayıp duruyor. Tek fark, buna şeriatı eklemesidir. Hem şeriatın özü olan İslam dini, devlet dini olarak iktidardadır ve hem de faşizmin iktidarındır. Yani İspanya, 1936'daki gibi faşizm dışarıdan iktidardaki Halk Cephesi güçlerini alaşağı etmek için askeri ayaklanma içinde değildir. Türkiye de faşizm iktidardadır ve devlet biçiminde kitlelere ölüm yağdırıyor. Gerçek bu iken sanki faşizm iktidarda değilmiş gibi "*geçit yok*" sloganlarına sarılmak katıksız bir burjuva uşaklığıdır. Gerçek düşman tepemizde iken, halk kitlelerini hayali düşmanlara karşı harekete geçirmek, emekçi

kitlelere yapılacak en büyük kötülüktür. Her kim ki işçi sınıfının sınıf mücadelesini yumuşatmaya ve doğru hedefinden saptırmaya kalkarsa, o, proletaryanın en büyük düşmanıdır.

Türkiye'nin bugünkü politik ve toplumsal gündemine oturan ve bir süre orada kalacak olan çete, mafya, tarikat, şeriat, darbe, hükümet bunalımı tartışma ve çatışmalarının temelinde yatan şey, sosyo-politik sistemin bunalımı ve çöküşüdür. Kapitalist sistem temellerinden derin bir sarsıntı içindedir, su üstüne çıkan olaylar bu derin sarsıntının sadece sonuçlarıdır, oysaki, kökleri daha derinlerde, kapitalizmin kendisine uzanıyor. Görünen ve görünmeyen düşman, kökleriyle birlikte dinamitlenip havaya uçurulmadan, aynı sonuçlar daha yıkıcı biçimde toplumun karşısına çıkacaktır. Devrimci mücadelenin sonuç vermesi için, devrimin, egemen sınıfın egemenliğine yönelmesi gerekiyor. Bir devrim mücadelesi ancak faşizme ve kapitalizme karşı mücadele temelinde verilirse, sonuç alıcı ve tutarlı olur. Proletarya politikalarını, politik kampanyalarını, eylem programını öyle net, açık ve devrimci proleter içerikte oluşturmalıdır ki, sonuçta, burjuvazi, onu kendi sınıf amaçları için kullanmasın. Egemen güçler, basın, TV, radyo ve kitle iletişim ve haberleşme olanaklarını öylesine etkin olarak kullanıyorlar ki, eğer politikalarımızı kesin ve kalın çizgilerle belirlemezsek, burjuvazi, söylediklerimizi emekçi sınıflara karşı kullanabilir. Egemen sınıf, yalnızca komünist çizgide, devrimci çizgide, kapitalizme karşı savaş çizgisinde verilen mücadeleleri ve politikaları kendi çıkarları için kullanamaz. Yalnızca devrim ve komünizm çizgisindeki sınıf mücadelesi, burjuva egemenliğini sonsuz olarak geçmişe gömecektir.

Devrim İçin Devrimci Emek

15 Nisan 1997

Sayı: 2

BOŞ YERE SAVAŞMAMAK İÇİN ZAFERE KADAR DEVRİM

Ücretli emek sömürüsüne dayalı bir toplumsal düzen olan kapitalist düzende, sermaye; ekonomik bir güçtür, toplumsal bir güçtür, politik bir güçtür. Bu anlamda sermayenin devrilmesi, Karl Marx'ın belirttiği gibi “toplumsal bir altüst oluşur.” Bu altüst oluş, yani toplumsal devrim, köklü önlemlerle gerçekleştirilir. Köklü önlemler, yalnızca bir alanla sınırlı kalmaz. Ne politik olarak iktidarın ele geçirilmesi, ne tek başına tekellerin ekonomik olarak ortadan kaldırılması, kendi başına köklü sonuçlar getirmez. İşçi sınıfının ve emekçi sınıfların kurtuluşu için politik önlemler, ekonomik önlemler, toplumsal önlemler ve kültürel önlemler ya da kendi içinde bütün bu alanları kapsayan devrimin, köklü biçimde yerine getirilmesi gerekiyor. Bu devrimci önlemler öylesine önlemler ki, kesinlikle, biri diğerini gerektirir.

Tekelci sermaye egemenliğini devirmeye yönelik bir devrimci önlem olan, politik iktidarın ele geçirilmesi hedefini ele alalım. Burjuva devlet makinesinin parçalanıp, politik iktidarın ele geçirilmesi her devrimin ilk koşuludur. Çünkü egemen sınıf, politik iktidar gücünü kullanarak, ekonomik ayrıcalıklarını koruyor. Egemen sınıfı etkisiz hale getirmek ve bütün ayrıcalıklarından yoksun bırakmak için ilk koşul; politik iktidarın ele geçirilmesidir. Devrimci bir sınıf olarak proletarya politik iktidarı, burjuvazinin elinden zor yoluyla çekip alarak, yani eski politik yapıyı yıkıp, yerine yeni devrimci politik yapıyı kurarak; hem burjuvazinin bütün ayrıcalıklarının elinden almış olacak ve hem de köklü ekonomik, toplumsal ve kültürel önlemler için zorunlu olan en önemli araca sahip olmuş olacaktır. Ama politik iktidar, eğer onu kuranların ekonomik-toplumsal yaşamında bir değişim getirmezse o zaman, politik iktidarın kısa ömürlü olacağını söyleyebiliriz. Bu durumda ileri gitmek, kurtuluşu gerçek anlamda sağlamak için, politik iktidar, kendi ekonomik temellerini oluşturması zorunluluğuyla yüz yüzedir.

Politik iktidarın ele geçirilmesi, bir devrimin yapıldığının ilk be-

lirtisidir. Ama devrimin zafere ulaştığının bütün belirtilerini ifade etmez. Başka bir devrimci önlem olan, ekonomik gücün ele geçirilmesi ile tamamlanması ileriye gitmek için ertelenmez bir görevdir. Geriye düşmemek, elde edilen politik kazanımdan yoksun olmamak için toplumsallaşmış temel üretim araçlarının, bu toplumsal karakterini mutlak tanımak gerekiyor. Bunun anlamı; temel üretim araçlarının özel mülkiyetine son verip, üretim araçlarının toplum tarafından ortaklaşa kullanımının sağlanmasıdır, iktidara gelen yani egemen sınıf olan proletarya, iktidara dayanarak, emeğin yeniden örgütlenmesini başarmalıdır. Emeğin yeniden örgütlenmesi, yani emeği ücretli emek olmaktan çıkarmak için, tarihsel materyalist anlayışa göre temel koşul, üretim araçlarının yeniden örgütlenmesinden geçer. Tarihsel materyalist anlayışa göre emeğin, üretimin ve üretici bir güç olarak emekçinin örgütlenmesi, üretim araçlarının durumuna göre değişir. O halde, devrimci iktidarın en temel görevi; temel üretim araçlarının, özel mülkiyetini kaldırmak, onun yerine üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetini getirmektir. Proletarya diktatörlüğünün, ekonomik temeli, üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetine dayanır. Ardından, üretim biçiminin sosyalist karakterde örgütlenmesi bunun da ardından paylaşım biçimi. Burada tarihsel materyalizmin bize öğrettiği gerçek; politik iktidar ayakta kalmak için, kendi ekonomik temellerine dayanmalıdır.

Bu sıralamadan yola çıkarak, hiç kimse, mekanik bir yaklaşım içine girmemelidir. Yani öncelikle politik iktidarın ele geçirilmesi, sonra da ekonomik gücün ele geçirilmesi biçimindeki bir yaklaşım, eğer mekanik bir anlayışla, mutlak olarak birbirini izlemesi biçiminde ortaya konursa, o zaman, devrimin toplumsal devrim, karakteri ortadan kaldırılır. Toplumsal devrim, yalnızca politik iktidarın ele geçirilmesi değildir; toplumsal devrim; politik iktidarın ele geçirilmesi ile başlayan ve üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti ile devam eden, toplumsal yapının yeni temellerde örgütlenmesi vb. toplumsal önlemlerle devam eden köklü bir devrimdir. Toplumun yaşamında köklü bir değişim getiren bir devrimdir. Fakat politik iktidarın ele geçirilmesi ile tekelci sermayenin, ekonomik gücünü ortadan kaldırmak, bütün toplumsal devrimlerin öğrettiği gibi, birliktedir ve iç içe gelişim gösterir. Ekonomistler, bu önermeden; "politik iktidar ele geçirilmeden, ekonomik olarak emekçiler için tekellere el konulur, yeni bir yaşam sağlanabilir" biçiminde bir sonuç çıkarabilirler. Ne var ki, politik gücü elinde bulundurmayan bir devrimci sınıf elde ettiği tüm kazanımları kesinlikle yitirir. Demek, bunun için, politik zaferin kesin olarak sağlanması gerekiyor. Politik iktidar ise ancak kendi maddi temelleri üzerinde ayakta kalabilir.

Türkiye'de çift yönlü ekonomizm yaygındır. Birbirini tamamlayan ekonomizm hareketi iki ana guruba ayrılır. Birincisi; eski ekonomizm akımı olan "devrim yoluyla politik iktidarı ele geçirmeden ekonomik-toplumsal reformlarla, yani ekonomik-toplumsal ödünlerle, emekçi kitlelerin yaşamlarında bir düzelmeye olacağını" söyleyen akımdır. Diğeri, bunu tamamlayan, "politik iktidarın ele geçirilmesini, hiç bir ekonomik önleme yöneltmeden" hedefleyen akımdır. Maddi temellerinden yoksun kalan politik iktidar, sonuçta yıkılır ve emekçi kitleler, tekelci kapitalizmin sömürsü altında kalmaya devam ederler. Demek ki, birbirinden farklıymış gibi görünen her iki politik hareket, özünde aynı ekonomizm temelinde birleşirler.

Devrimin, emekçi kitlelerin kurtuluşunu gerçekleştirmek hedefine ulaşmak için, öncelikle sermayenin politik ve ekonomik gücünü ortadan kaldırması gerekiyor. Böylesi köklü bir hedefi gerçekleştirmeyen bir devrim, daha ileri gidemeyeceği gibi, bulunduğu noktadan da geri düşer; yarı yolda kalır ve kitleler elde ettiklerini yitirecekleri için, boş yere savaşmış bir duruma düşmüş olacaklar.

Boş yere savaşmamak için zafere kadar devrim.

Zafere kadar devrim demek; politik olarak, iktidarın ele geçirilmesi, gerici sınıflar üzerinde, devrimci diktatörlüğün uygulanması demektir; ekonomik-toplumsal olarak da, üretim araçlarının ve emeğin yeni bir biçimde örgütlenmesi demektir. Devrimde zafer; yalnızca politik iktidarın değil, bütün iktidarın ele geçirilmesi demektir.

Ezilen kitlelerin günlük yaşamında, sık sık yoksulluk ve öteki toplumsal yıkımlardan söz edilir, işsizlik, çalışanlar için yarınından emin olmama, hastalık, "haksızlıklara" uğrama, düşük ücretle ve kötü koşullarda çalışma, devamlı baskı altında olma, işkence vb. olaylar, emekçi sınıfların günlük yaşamlarının kopmaz parçasıdır. Yoksulluk ve yoksunluk içinde olmak, ücretli emekçilerin yaşam biçimidir. Kapitalizmin her gün ve her saat yeniden ve yeniden ürettiği şey: burjuvalar için zenginlik ve servet, emekçiler için de yoksulluk ve sefalettir. Bu belirgin uçurum, küçük burjuva hümanistlerini, küçük burjuva reformistlerini, yeni arayışlara iter. Sınıflar uçurumunun getirdiği toplumsal sonuçlar olan "sosyal eşitsizlikleri", "sosyal adaletsizlikleri" ve "sosyal haksızlıkları" kaldırmak için çeşitli ekonomik ve politik proje üretirler. Bugüne kadar ortaya sürülen bütün küçük burjuva sosyo-politik projelerin ana amacı: sınıf çelişkilerini yumuşatmak, sınıfları uzlaştırmak ve sınıf mücadelesinden kurtulmaktır. Böylece günlük yaşamda emekçilerin karşısına çıkan yoksulluklar, hastalıklar ve haksızlıklar da kaldırılmış olacaktır. Ama, her nedense, küçük burjuva

teorisyenlerin aklına, bu çelişkileri, çatışmaların kaynağını yok etmek gerektiği gelmiyor. Sınıflar arasındaki bütün çelişki ve savaşların temelinde özel mülkiyet yatıyor. Üretim araçlarının özel mülkiyeti devam ettikçe, bunun kaçınılmaz toplumsal sonuçları da hep var olacaktır.

Kapitalist toplumda üretkenlik bir sınıfın, proleter sınıfın öz niteliğidir. Buna karşılık "aylaklık", "asalaklık" ve üretim araçlarının sahibi olma ise egemen sınıf olan burjuva sınıfının öz niteliğidir. Yani üretim araçlarının bu özel mülkiyet sistemi, üretkenlik ve yoksulluğu, proletaryanın yaşam biçimi haline getirdi; egemen burjuva sınıf, servet ve sermaye sahibi olsun diye. O halde, proletaryanın kendi yaşam koşulları değişmeden, bunun kopmaz yanları olan yoksulluk, hastalık, baskı ve öteki toplumsal sonuçlar da değişmeyecektir. O halde, proletaryanın kurtuluşu için, öncelikle, proletaryanın koşullarının ve yaşam biçiminin değişmesi gerekiyor. Fakat, proletaryanın yaşam koşullarını değiştirmek ve bütün toplum içinde, yalnızca proletaryayı, çekip kurtarmak, ekonomik koşullar nedeniyle olanaklı değildir. Demek ki, proletaryanın koşullarını da koşullandıran başka ekonomik ilişkiler var. Proletaryanın ekonomik koşullarını koşullandıran bu ekonomik ilişkiler, kapitalist, ilişkilidir, kapitalist ekonomidir. Kapitalist üretim, bütün toplumsal ilişkilerin üzerinde hareket ettiği ortak maddi temeldir. Proleter olmayan yoksul köylülük, küçük üreticileri ezen ve sömüren ve baskı altında tutan biricik temel; işte bu maddi temeldir. O halde, bütün üretici sınıfların koşullarını belirleyen üretim biçimidir, yani kapitalizmdir.

Bu durumda, her şeyden önce proletarya, bütün ezilen ve sömürülenlerin, bu koşullarını sağlayan aynı kapitalist maddi temelleri havaya uçurmadan, kendi koşullarını değiştiremez ve kendi kendisini kurtaramaz. Devrimci bir sınıf olarak proletarya, bütün ezilenleri, kapitalizmin baskı ve sömürsünden kurtarmadan, kendisini kurtaramaz.

Üretim araçları, burjuvazinin elinde oldukça, üretim toplumsallaştıkça mülk edinme özel kaldıkça, üretkenlik proleter sınıfın öz niteliği olmaya devam edecektir. Özel mülk sahibi olarak burjuvalar ise zenginlik içindeki "aylak" ve "asalak" yaşamlarına devam edeceklerdir. Bu durum devam ettikçe, yoksulluk, hastalık, açlık ve yıkıcı öteki toplumsal sorunlar hiç emekçinin yakasını bırakır mı? Bu durum devam ettikçe, yani her gün ve her saat yeniden ve yeniden, emekçi bireylerin yoksulluğunun üretimi devam ettikçe, acıyı hafifletmeye yönelik reformist projeler ne işe yarar? Emekçiler için yüzeysel değişiklikler değil, köklü değişiklikler gerekir. Emekçi kitlelerin sömürülmesinin ve ezilmesinin kökeninde kapitalizm yatıyor. O halde

emekçiler için köklü değişiklik demek, devrimin, bu kapitalist köklere yönelmesi demektir.

Kapitalist toplum hakkında sağlıklı hiç bir düşüncesi olmayanın, onun yerini alacak sosyalizm hakkında da sağlıklı bir düşüncesi olamaz. Böyleleri, toplumu sosyalizme götürecektir toplumsal devrim hakkında da sağlıklı şeyler söyleyemezler.

Kapitalist sistem, tüm iç çelişki ve çatışmalarına karşın, bütünsel bir toplumsal sistemdir. Bu sistem bütünlüklü olarak ortadan kaldırılmadığı sürece yeniden kendi ilişkilerini yaratacaktır. Sermaye düzenini devirmeyen bir politik ve toplumsal hareket, sonunda, sermaye düzeni tarafından kullanılır. Kapitalistlerin iktidarını devirmeye yönelmeyen, bu yüzden yarı yolda kalan bir hareket, sermaye iktidarı tarafından, kendi yararına kullanılır. Bu temelde, emekçilerin yararına kısmi iyileştirmeler isteyenler, esasında sermayenin yararına çalışmış olurlar. Çünkü, sermaye hareket halindedir, sermaye hareketi ise bir yanıyla emekçilerin köleliğinin, bağımlılığının devamı yönünde işler. Emekçinin günlük yaşamında biraz düzelmeler olsa da, bu yine emekçinin daha fazla köleliği pahasına olacaktır. Ekonomik, toplumsal yaşamdaki düzelmeler, emekçiyi, bu düzene biraz daha bağlamaktan, biraz daha kendini özel mülkiyete zincirlemekten başka bir sonuç getirmeyecektir. İstenilen sonuç bu olmasa da, kaçınılmaz sonuç bu olacaktır. Kapitalizmin bütün yıkıcı toplumsal sonuçları, kapitalizmin kendisiyle birlikte yani köklü bir toplumsal devrim sonucu olarak yok olup gidecektir.

Kapitalizmin ekonomik ve tarihsel çözümlemesini geniş biçimde yapan Karl Marx, Engels ile birlikte yazdıkları Komünist Manifesto'da Komünist Devrim çağrısı yaparlar. Çünkü ancak bir komünist devrim, sermaye egemenliğini devirebilir. Çünkü ancak, bir komünist devrim, köklü olarak emekçilerin kurtuluşunu gerçekleştirebilir.

Demek ki, marksist bakış açısından hareket edilecekse, proletarya ve ezilen sömürülen emekçi kitlelerin kurtuluşu yalnızca zora dayalı bir devrim yoluyla olabilir. Demek ki, kurtuluş ile devrim birlikte düşünülmelidir. Yalnızca toplumsal bir devrim, komünist devrim kurtuluş getirecektir. Öyleyse, devrim saflarında olunmadan, devrim için mücadele etmeden komünist olunmaz. Dünyayı kurtarma eylemi ancak devrimci bir eylem olabilir.

Burjuvaziye ve burjuva devlete karşı tavır alışı biçimi küçük burjuvazinin sağ ve "sol" politik hareketlerin örgütlenme anlayışlarında da kendini gösteriyor. Türkiye'de ve Kürdistan'da yaşanan otuz yıllık mücadelede, yani halkların otuz yıllık pratiği örgütlenme anında da bir mihenk taşı rolü oynuyor. Oportünizm ve reformizmin örgütlenme

anlayışı ve örgüt tarihi daha eskilere kadar gider. Oportünist ve reformist hareket on yıllar boyu yasal olarak var olmaya çalıştı. Bunun nedeni Türkiye'de yasal bir durumun oluşması değil, oportünistlerin ve reformistlerin burjuvaziyle birlikte yaşamak ve davranmak istemesinden ileri geliyordu.

Örgütlenme anlayışı ile mücadele anlayışı ve hedefleri birbiriyle diyalektik ilişki içindedir. Burada nesnel koşullar temel olmakla birlikte, örgütlenme anlayışını yalnızca nesnel koşulların dayatmalarıyla sınırlı görmek, nesnellığe boyun eğmektir. Seçilen politik yol, hedeflenen politik amaçlar da örgütlenme anlayışını etkiler ve biçimlendirir.

Türkiye'de proletarya ve emekçi kitleleri örgütleyip harekete geçirmek için kurulan yasal sosyalist partiler özellikle son otuz yılda, nesnel koşullardan çok seçilen yolun sonucuna göre hareket ettiler. Çünkü, bu süreç içinde Türkiye'de yasal bir sosyalist parti için yasal bir durum yoktu. Eğer yasal olarak bir sosyalist parti kurulmuş ise, bunun nedeni, sosyalist partiyi kuranların, devrimden ve sosyalizmden vazgeçmeleridir. Çünkü ancak burjuvaziyi yani kurulu sosyal düzeni yıkmaktan ve yerine başka bir sosyal düzeni, sosyalizmi kurmaktan vazgeçildiği zaman, böylesi bir parti egemenlerden icazet alır. Böylesi bir Parti'nin programı da mutlaka anayasa mahkemesi tarafından onaylanmış ya da hiç değilse uygun görülmüş olması gerekir. Yasal solun yöneticileri, devrimci işçilerin soruları ile sıkıştıklarında ise başka bir programlarının daha olduğunu, yasal olanın yalnızca "formalite" olduğunu söyledilerse de, hiçbir zaman "ikinci" program ortaya çıkmadı. Tıpkı aynı çevrelerin, yasal partiyle, iktidar devrilir mi? sorusuna verdikleri: "Ama bizim bir de 'illegal' yanımız var" aldatmacası gibi, ortaya ne "illegal yön" ne de "ikinci" bir program çıktı. Böylece yıllar boyu kesinleşti ki, oportünizm ve reformizm politik yöntemleri, örgütlenme modeli ve mücadele anlayışı ile kendi iç oportünist tutarlılığına sahiptir. Bu, oportünizmin ve reformizmin sahip olduğu, tek tutarlı tarafıdır.

Bir de leninist illegalite anlayışı ile yasalılık arasında gidip-gelenler vardır. Bunlar da esasında nesnel koşullar ile devrimci savaş arasında bir yerde durdukları için, ne legaliteyi yadsırlar ne de illegaliteyi. Söze gelince her ikisini de savunurlar. Ama daha çok yasalılığa yakındırlar. Eğer 12 Eylül gibi açık terör dönemi yoksa tam bir legalizm kuşudurlar. Ama eğer illegaliteye geçmek zorunda kalırlarsa, bunun nedeni: isteseler de yasal bir olanak bulamamalarıdır. Burjuva partilerin bile açık olmadığı bir dönemde, her halde işçiler adına bir parti kurulamaz. Tabi koşullar tekrar izin verince, büyük bir çabayla

yasallığa batarlar. Bunun nedeni, küçük burjuvalara uygun bir davranışla, keskin bir savaş içine girmemeleridir. O halde örgütlenme ve mücadele biçimleri, burjuvaziye ve devlete tavır alışla doğrudan bağlantılıdır.

Legalizm (bugünlerde) yeniden öne çıktı. Bunun da temel nedeni; bugüne kadar devrimci ve illegal temelde savaşan başka devrimci güçlerin de yasalılık yolunu izlemeye başlamasıdır. Daha öncekilerin yaptığı gibi (illegal ve devrimci konumda olup da buradan uzaklaşan "sosyalizm kaçakları"nın) bugünküler de aynı biçimde demagojik yollara başvuruyorlar. Düzeni değiştirmek yerine yasaları değiştirerek, yani hukuki yollarla, amaçlarına ulaşacaklarını sanıyorlar. Böylece bütün düşünce yapılarını düzen içi istemlerle sınırlıyorlar. İster yasaları değiştirerek olsun, ister parlamentoyu bir sosyalizm üssü olarak görmek biçiminde olsun ve isterse barışçı mücadele yoluyla olsun, bütün önerilen bu politik mücadele yolları ve buna uygun biçimlendirilen örgütlenme anlayışlarının ana nedeni; burjuvaziden ödün koparmaktır. Tekelci kapitalistlerin ödün koparma yolunu seçenler, bununla, yani bir parça ödün uğruna, emekçi kitleleri düzene bağlıyorlar. Bir parça ödün için proletaryanın kurtuluş davasından, sosyalizmden, devrimden vazgeçiyorlar. Legalizm anlayışının gerçek politik özü budur.

Devrime ve iktidara nasıl hazırlanılır? Öncelikle söyleyelim ki, devrime ve iktidara yasal yoldan hazırlanılmaz. Burjuvazinin iktidar aygıtı zora dayalı devrim olmadan devrilmez. Marx, Engels ve Lenin tarafından zora dayalı komünist devrim için ileri sürülen nedenler, bugün fazlasıyla vardır. Tekelci sermaye öylesine bir sermaye birikimi sağladı ki, bunun sonucu olarak eski dönemlerle kıyaslanamayacak biçimde askeri güç birikimini elinde topladı. Militarizm güçlendirildi, devlet aygıtları emekçi kitleler üzerinde bir baskı aygıtı ve bir egemenlik silahı olarak militarist temele oturtuldu. Devlet bütün kurumlarıyla, emekçilere yönelik bir ölüm makinesi durumundadır. TC'nin yapısı tamamen böyledir. Bu durumda barışçı yol, parlamenter mücadele, hukuki yol ve benzeri yollar proletaryanın olsa olsa, yolu üzerinde engel olurlar. Burjuva devletin, emekçilerin devrimci zoruyla yıkılması, yani bunun için zorunlu olan devrimci savaş, yeni bir toplum kurmanın kesin koşuludur. Bu koşulu yerine getirmeyenler, devrimci olamazlar.

Devrim İçin Devrimci Emek

6 Mayıs 1997

Sayı: 2

KÜBA: YÜZYILIMIZIN KOMÜNÜ

Ocak 1959'da zafere ulaşan Küba Devrimi'nin 38. yıldönümü, Küba Devrimi üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen, tarihsel önemini, esinleyici özelliklerini halen koruyor. Devrimin önemini korumasının sebebi: proleter devrimler çağının sürmesidir. Burjuva egemenliğini devirmek isteyen her halk, diğer halkların kendisinden önce yapmış olduğu devrimlerden yararlanır. Zafere ulaşmış her devrim, daha sonraki devrimler için kazanılmış birer mevzidir. Birleşik devrimi başarmak için yıllardır savaştan Kürt Halkı, Türk Halkı ve Türkiye'nin bütün ezilen halkları, daha önce başarılı olan Küba Devrim deneylerini özümleyecek, bu devrimin evrensel niteliklerini kendi savaşıma aktaracaktır. Küba Devrimi 38 yıl sonra da zaferiyle olduğu kadar, gerçekleşme biçimiyle, deneyleriyle, en önemlisi, devrimdeki evrensel nitelikleriyle bütün önemini korumaya devam ediyor.

Devrim üzerine bir şeyler söylemenin en iyi yolu yine bir devrimi incelemektir. İncelenmesi gereken toplumsal ve ulusal devrimler ise geçen yüzyılın ortalarından bu yana çokça ortaya çıkmıştır. Her devrim zafere ulaşan ya da yenilgiye uğrayan olsun, milyonlarca insanın düşüncelerini, öfkelerini, duygularını, özlemlerini ve hedeflerini ortaya koyar. Bir devrimi incelemek demek: milyonlarca insanın birlikte yarattığı ortak eseri incelemektir. Çünkü her devrim milyonlarca insanın ortak eseri olabilir yalnızca. Milyonlarca Kübalı, 40 yıl önce devrimci önderleri Fidel ve Che'nin önderliğinde, kendi tarihlerini kendileri yapmak için savaşa giriştiler. Kübalılar, çok kısa süre içinde devrimci savaşlarını zaferle taçlandırıdılar ve Küba yine kısa süre sonra Sosyalist Küba oldu. Sosyalist Küba, tam 38 yıldır yaşıyor. Küba Halkı, 38 yıl sonra bile incelenen, örnek alınan bir devrim hediye etti dünya halklarına.

Devrimci ve Sosyalist Küba, Latin Amerika'da, Paris Komünü'nün geçen yüzyılda Avrupa'da oynadığı tarihsel rolü oynamıştır. 1871'de Paris'te yenilen uluslararası proletarya. 1917 Ekim'inde Rusya'da ve 1959'da Küba'da zafer elde etmiştir. Komüncüler, yüzyıl önce Avrupa burjuvazisine başkaldırdı. Küba halkı da ABD emperyalizmine, işbirlikçi Latin Amerika Diktatörlüklerine başkaldırdı. Fransız ve Avrupa burjuvazisi, Komüncüleri kuşatarak, Komünün düşmesini sağladı; ABD emperyalizmi ve yenilmiş Küba karşı-devrimcileri de Sosyalist Küba'yı devirmek için askeri, ekonomik ve politik kuşatmaya başvurdular. Ko-

müncüler gerici Avrupa'nın orta yerinde uzun süre ayakta kalamadılar. Ama sosyalist Küba, emperyalist-kapitalist dünyanın kuşatması altında, uluslararası devrimci proletarya hareketinin de desteğiyle tam 38 yıldır ayakta. Bu anlamda Küba Devrimi ve Sosyalist Küba varlığıyla bile dünya halkları için devrimci bir rol oynuyor.

Tarihi Komün 1871'de yenildi, ancak yüzyılımız içinde onlarca komün ortaya çıktı. Kapitalizm, bir üst aşaması olan emperyalizm aşamasına ulaştıktan sonra, emperyalizm, bağımlılık ilişkileri temelinde kurulan yeni sömürgecilik sistemi ile kapitalizmi bütün dünyaya doğru geliştirdi. Emperyalizmin başlıca özelliği sermaye ihracıdır. Emperyalist ülkeler, bütün dünyayı mali yönden etkileri altına aldılar. Egemenliklerini kurdular. Böylece emperyalizm, gittiği her yere temel niteliği olan kapitalist ilişkileri de götürdü. Süreç içinde kapitalizm dünyanın birçok ülkesinde egemen duruma geldi. Bu da iki uzlaşmaz sınıf olan proletarya ile burjuvazinin arasındaki sınıf savaşlarının bütün ülkelerde görülmesine yol açtı. Emperyalist ülkeler, yeni sömürgecilik sistemi sonucu, elde ettikleri soygun sayesinde, kendi işçilerini satın aldılar, suni yollardan kendi ülkelerindeki toplumsal devrimleri geciktirdiler ancak, kapitalizmin temel çelişkilerini gittikleri her yere götürülen emperyalizm, böylece bütün dünyayı devrim alanlarına çevirdi. Emperyalist ülkeler belki kendi Komünlerini içeride engellediler, ancak bu komünleri bütün dünyada yaygınlaştırdılar. Emperyalist kapitalist sistemi yıkacak devrimci öğeler, bütün dünyada kendini göstermiştir.

Her ülke farklı zamanlarda ve farklı biçimlerde Sosyalizme geçecektir, ama mutlaka geçecektir.

KÜBA DEVRİMİNİN GERÇEK YOLU: DEVRİMCİ SAVAŞ YOLU

Küba Devrimi, kendinden önceki bütün devrimlerin yasalarına uygun gelişti. Eski toplumun bağrında doğmakta olan yeni toplumu, dış müdahale yani zor yoluyla kurdu. Zor yöntemlerinde. Küba'ya özgü yanlar olmakla birlikte, evrensel yasalara uygun uygulanan devrimci zor Küba Devrimi'nin kaldırıcı oldu. Küba'da faaliyette bulunan ve kendilerine "sosyalist", "ihtilalci" vb. adlar veren birçok politik hareketten farklı olarak, bütün devrimlerin ortak yasası olan, siyasal zor yöntemlerine dayanan Fidel Castro ve Che Guevara önderliğindeki silahlı devrimci hareket, kısa süre içinde öne çıktı ve devrimin yaratıcıları konumuna geldi. Küba Devrimi'nin gerilla mücadelesi temelinde başlaması, devam etmesi ve zafere ulaşması ile birlikte. Latin Amerika'nın diğer halkları da bu yolu izlemeye karar verdiler. Gerilla savaşı, Latin Amerika devrimlerinin itici gücü, gerilla mücadelesi temelindeki dev-

rimci mücadele yolu, bu kıtada tam yarım yüzyıl boyunca halklar için devrimin gerçek yolu oldu.

BİR SOSYALİST MEVZİ BİR DEVRİM MÜFREZESİ

Devrimci ve Sosyalist Küba, Amerika kıtası için her zaman bir esin kaynağı, bir dayanak, örnek ve emperyalizme karşı savaş müfrezesi oldu. Devrimci liderler, Küba'nın bu konumunu hiç bir zaman gizlemediler. Küba, bütün Latin Amerika halkları için devrimci odak olmuştur. Diğer ülkeler, esas olarak kendi devrimci güçlerine dayanmakla birlikte, Küba onlara her zaman cesaret vermiştir. Küba'nın kıtadaki halklar için oynadığı rolü emperyalizm sürekli olarak ileri sürmüş olmakla birlikte, halklar bu devrimci desteği her zaman hissettiler. Çok açıktır, Küba'nın komünist önderleri, hiç bir zaman başka ülkelere devrim ihraç etmeyi düşünmediler. Onlar, bir devrimin ihraç edilmeyeceğini, ancak yapılacağını çok iyi biliyorlardı. Bu konudaki görüşlerini sürekli söylediler. Onlar, başka ülkelere devrim ihraç etmediler ama devrimi yapacak güçlerin sürekli yanında oldular. Emperyalizmin, devrimleri ezmek için açık tavrı karşısında. Küba'nın aldığı açık tavır, tek doğru devrimci tavidir. Bütün Latin Amerika halklarını ayağa kaldırdığı için, devrim mücadelesinde onlara destek verdiği için, sosyalist varlığıyla büyük bir moral kaynağı olduğu için ABD emperyalizmi. Sosyalist Küba'ya karşı devamlı saldırı içinde oldu. Ama Küba onca saldırı, kuşatma, baskılara rağmen devrimci bir mevzi ve sosyalizmin sağlam kalesi olarak görevini tam 38 yıldır sürdürüyor.

SOSYALİZMİ SAVUNMAK

Devrimi yapanlar, boş yere savaşmak istemiyorlarsa, devrimi savunmasını da bilmelidirler. Fidel, Che ve öteki devrimci önderler bu gerçeği devrimin daha ilk gününde kavradılar. ABD emperyalizmi, Devrimi başarısız duruma düşürmek için hemen harekete geçti. Örgütlediği Küba karşı-devrimcilerini, devrimci yönetime karşı saldırıya soktu. Ve sonra herkesin bildiği Domuzlar Körfezi Çıkarması, "Ekim Bunalımı" denilen olay vb. olaylar birbirini izledi. ABD, Küba'yı işgal etme kararı verdiği zaman, Küba Halkı, Fidel liderliğinde, Devrimi savunma kararı verdi. Bunun için bütün Kübalılar silahlandırıldı. Varlığı bugün de süren. Devrimi Savunma Komiteleri o zaman kuruldu. Böylece Devrim, kendisini savunmak için zorunlu olan önlemlerin tümünü aldı. Bu önlemlerin başında halkın silahlanması geldi. Küba Devrimi'nin üzerinden 38 yıl geçti. ABD emperyalizmi baskılarını, ekonomik ablukasını ve gücünü kullanarak halen özgür ve sosyalist Küba'yı ortadan kaldırmak is-

tiyor. Ama Küba halkı da 38 yıldır Devrimini ve Sosyalizmi savunuyor.

DEVRİMCİ EYLEM TEMELİNDE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ ANLAYIŞINA SAHİP OLMAK

Proletarya enternasyonalizmi anlayışı, ilk olarak geçen yüzyılda uluslararası proletaryanın dayanışması biçiminde, kapitalizme karşı savaş temelinde doğdu. Marx ve Engels bunun teorik temellerini ve ilkelerini açıkladılar. Dünyayı, devrim yoluyla değiştirme biçimindeki proletarya enternasyonalizmi anlayışı, özüne uygun olarak, devrimci savaş temelinde hareket etti. Bu nedenle kısa sürede bir ilke olarak bütün uluslararası proletarya tarafından benimsendi. Ama daha sonra II. Enternasyonal döneminde, bu ilkeden ve ilkenin özünden hızla uzaklaşıldı. Ta ki, Lenin ve Leninistler tarafından III. Enternasyonal kuruluna kadar. III. Enternasyonal, yok edilmeye çalışılan uluslararası proletaryanın dayanışma ve mücadele ruhunu yeniden canlandırdı, sağlam örgütsel temellere oturttu. III. Enternasyonal dönemi ve yarattığı ruh hali, 1950 yıllarından sonra, yerini, resmi sosyalizm ilişkilerine bıraktı. Resmi sosyalizm dilinde, proletarya enternasyonalizmi, sosyalist ya da komünist partilerin birbirlerine övgüye dönüştü ve bütün devrimci ve komünist özünü yitirdi. Ama proletarya enternasyonalizmi, gerçek niteliğini Küba Devrimi'nde yeniden gösterdi.

Fidel ve Che anlayışında, proletarya enternasyonalizmi, çeşitli ülkelerde devrim yapmaktır. Çünkü uluslararası proletarya ordusunun evrensel görevi olan dünyayı devrim yoluyla değiştirme; yani sınıfları ortadan kaldırma ancak bu şekilde olanaklıdır. Devrimci önderler Küba Devrimini zafere ulaştırmakla, proletaryanın bu evrensel görevine büyük bir katkı yaptılar. Ama bununla hiçbir zaman yetinmediler, yetinmek istemediler. Proletarya enternasyonalizmini devrimci-eylemci temelde savunan ve bunun en iyi militanı olan Che, kendi enternasyonalizm anlayışına uygun olarak Bolivya'ya gitti. Aynı yıllarda yükselen Vietnam Devrimi ile uluslararası dayanışma için söylediği "İki, üç daha fazla Vietnam!" şiarı; Che'nin proletarya enternasyonalizminden ne anladığını gösteriyordu. Che için, uluslararası proletarya ve dünyanın ezilen halklarının kurtuluşunu hedeflemesi gereken proletarya enternasyonalizmi; eylemsiz, devrimci savaşı hiç bir şey ifade edemezdi. Che anlayışına uygun olarak, Bolivya'daydı. Küba ikinci Vietnam'dı, üçüncüsü de Bolivya olabilirdi. Ve sonra da diğerleri bunu izlemeliydi. Che'nin kısa yaşamı, söylediklerini yaratma olanağı tanımadı, ancak proletarya enternasyonalizminin ne olması gerektiğini somutlamıştır. Küba'nın, dünyanın pek çok kıtasında ve ülkesinde esen dayanışma rüzgârları,

devrimin liderlerinin savundukları proletarya enternasyonalizmi ilkesinin pratikteki yansımasıdır.

Fidel ve Che, proletarya enternasyonalizmi anlayışlarını her vesileyle savundular. Yer aldıkları bütün uluslararası platformları, emperyalizme, kapitalizme karşı mücadele platformuna çevirdiler. Onların konuştukları kürsü, dünyanın bütün proleterlerinin, dünyanın bütün ezilenlerinin sesi oldu. Onlar, dünyada ileri, dürüst, devrimci, komünist ne varsa, tümünün militan savunucuları oldular. Uluslararası toplantılara katılsın, katılmasın her halk, her devrim ve her devrimci isyan Che ve Fidel tarafından temsil edildi. Küba Devrimi ve devrimci liderler, dünyanın bütün proleterlerinin, bütün halklarının sesiydiler.

Dünya proletarya ordusunun ve ezilen halklar ordusunun savunucusu, sesi ve militanı olmak bedeli olan, düşünce ve davranış biçimidir. Sırf bu nedenle, Küba Halkı, emperyalizmin uluslararası baskısına uğradı. Sırf bu nedenle; Küba'ya yönelik emperyalist-kapitalist sistemin yaptırımları katılaştırıldı. Ve bu yüzden, Küba Halkı her yönden tecrit edilip, zayıf düşürülmeye çalışıldı. Ama Küba halkı ve komünist lideri, emperyalist baskılara hiç boyun eğmediler, hiç teslim olmadılar. Eylemcilik temelindeki proletarya enternasyonalizmi anlayışı, Fidel ve Küba'nın, devrim ve komünizm anlayışının özüyü, bu özü her koşulda savundular. İlkelerinden bir defa olsun taviz vermediler. O sırada, sosyalist ülkelerin bir kısmı kendi ülke çıkarlarını her şeyin üstünde tutup, çıkarıcı anlayışa dayanırken, Fidel ve Küba, devrimci ve komünist ilkeler için kendi çıkarlarından özveride bulunuyor, bu yüzden sıkıntıdan sıkıntıya düşüyorlardı. Ama olsun, komünist ilkeler, bedeli ne olursa olsun, savunulmaya devam edilecekti. Öyle de oldu.

Bir ülkenin dış politikası ne ise, iç politikası da odur. Proletarya enternasyonalizmi de, proletaryanın dünya politikasıdır. Bir sosyalist ülkenin dünya politikası, o sosyalist ülkenin iç politikasını ve iç durumunu yansıtır. Sosyalist Küba, ilkel, tutarlı, devrimci bir dünya politikasına sahip oldu. İçte ise sosyalizmin temel ilkelerini uyguladı. Böylece dünya politikasının bir parçası olarak iç politikası, bütünlüklü ve tutarlı olmuştur. Nasıl ki; onca emperyalist baskıya ablukaya, tecrite rağmen dünya politikalarından hiç ödün vermedilerse aynı biçimde içte de sosyalizmin temel ilkelerinden hiç ödün vermediler. Ülkede ve dünyada sosyalizmin temel ilkelerine uygun davrandılar.

MARKSİZM LENİNİZMİ DOĞRU KAVRAMA

Devrime ve sosyalist kuruculuğa önderlik edenler, eylemlerinde marksizm-leninizm anlayışlarını somutluyorlardı. Küba Devrimi'ne önderlik edenler, süreç içinde, savaştan geçerek marksizm-leninizmle buluştular.

Devrimci komünizmi bir kere kavradıktan sonra, sonuna kadar tutarlı olarak savundular. Che olsun, Fidel olsun marksizm-leninizmi devrimci temelde kavradılar. Onlar, sosyalist ülkelerde yaygın olan, resmi sosyalizm anlayışını, hiç bir zaman kabul etmediler. Che ve Fidel resmi sosyalizm okulları olan marksizm-leninizm enstitülerinden değil; devrim okulundan mezun oldular. Marx'ın, Lenin'in devrimci teorisini, en doğru biçimde kavrayanlar, resmi sosyalizm okullarından mezun olanlar değil, devrim okulunda okuyanlardı. Resmi sosyalizm okulundan geçenler, sosyalizmi yıkmak için savaş verirken; devrim okulundan geçenler, yaşamlarını sosyalizmin yayılması için verdiler. Sonuçta, resmi sosyalizm tarih sahnesinden çekilirken, devrimci temellerdeki sosyalizm ise ayaktadır ve etkindir.

Bu yıl 38. yıldönümünü kutladığımız Küba Devriminde derin izler bırakan Che, yalnızca bir militan olarak, devrim savaşçısı olarak bilinir. Che'nin düşünürlük yönü yeterince bilinmez. Halbuki Che, aynı zamanda bir düşün adamıydı, filozofça düşünce biçimine sahipti. Che'nin marksizmi kavrayışı gerçekten, filozofçadır. O, sosyalizme resmi sosyalizm anlayışı dışında yaklaştı. Marksizmi kendi anlayışına göre anladı. Kendi anlayışı ise son derece devrimciydi. Bir marksist olarak mücadeleye başlamadı ama, marksizmle devrim içinde buluştu ve onu bir daha hiç bırakmadı. Yine Che'nin sosyalist kuruculuğu kavrama biçimi kendine özgüydü ve marksist-leninist sosyalizm anlayışına uygundu. Esasında; marksizm-leninizmi anlamada büyük bir katkı yapmıştır. Bu aynı zamanda, Küba Devrimi'nin, marksizme-leninizme ve sosyalizme katkısıdır. Che'nin devrimci düşüncelerini öğrenmek bugün de günceldir, önemlidir.

Fidel ve Che anlayışına göre, sosyalizmde maddi özendiriciliğin yanında, bilincin ve soylu düşüncelerin de büyük önemi vardır. Onlara göre maddi zenginlik ve bu temeldeki refah çok önemlidir, ancak bunun yanında komünist bilinç de çok önemlidir. Devrimci liderler, çoğu kez komünist bilince, maddi özendiriciliğin önünde bir önem verdiler. Maddi zenginliğe dayalı bir bilinçlenmeyi kabul etmediler. Komünist bilince dayalı bir maddi zenginliği öne aldılar. Bunun için de sosyalizm ilkelerini, komünist anlayışlarını, Küba'nın ekonomik çıkarlarından daha önemli gördüler. Belki de ekonomik bakımdan zayıf düştüler, sıkıntı çektiler ama sosyalizm ilkelerinden ödün vermediler. Bu, Che ve Fidel'in marksizme-leninizme katkılarıdır. Düşmanlarımız bunu hiç anlayamadılar. Nasıl olur da, ekonomik sıkıntılara katlanmak pahasına, sosyalizmin temel ilkeleri içte ve dünyada bu kadar savunulabilir diyorlar. Düşmanlarımız bizleri, komünistleri hiçbir zaman anlayamazlar. Komünistler kendileri için değil, dünyanın bütün ezilen ve baskı gören, sömürülen halkları için mücadele ederler. Sosyalist Küba, bunun en iyi kanıtıdır.

KÜBA HALKI DÜŞMANLARININ GİRİŞİMLERİNE İZİN VERMEYECEKTİR

Sosyalizm düşmanı karşı-devrimciler Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da iktidara gelince, Küba'daki sosyalizm düşmanları da, aynı yolu denemek için kollan sıvadılar. ABD emperyalizmi liderliğindeki emperyalist-kapitalist sistem, yeni dünya koşullarından yararlanıp, Küba üzerindeki baskılarını arttırdı. Küba Halkı, devrimden bu yana en zor dönemine girdi. Bu en zor koşullara rağmen, ne emperyalizmin saldırıları, ne de içeride sosyalizm düşmanlarının girişimleri sonuç verdi. Ancak dünya çapında maddi temelleri varolduğu sürece, kapitalistler Küba'da kapitalizmi geri getirme girişimlerinden vazgeçmezler. Küba Halkı yaşananlardan ders çıkarmasa, diğer sosyalist ülkelerde olanlar kendi başına da gelebilir. Bunun için devrimci uyanıklığı elden bırakmamalıdır. Proletarya diktatörlüğü ve komünizmin temel ilkelerinden ödün vermeden yoluna devam etmelidir. Sosyalizm Küba'ya çok şey verdi; Küba da sosyalizmi savunmak için çok şey vermeyi göze almıştır.

Fidel liderliğindeki sosyalist Küba Halkı, sosyalizmi ve Devrimin kazanımlarını savunmaya kararlı olduğunu bir kere daha kanıtladılar. Fidel, defalarca mücadeleye devam edeceklerini açıkladı. Küba, yalnız bırakılmak, emperyalist kuşatma, baskı ve abluka ile sosyalizm yolundan vazgeçirilmek istendi, ancak Küba Halkı çok onurlu ve yiğit bir halk olduğunu, emperyalist-kapitalist dünyaya meydan okuyarak gösterdi. Küba bir mücadele, bir direniş, bir sosyalist kahramanlık örneği olarak bütün dünya halklarına moral verdi, cesaret verdi. Direnen Küba her zaman uluslararası devrimci proletaryanın ve ezilen halkların ileri bir mevzisi olarak kalacaktır.

**YAŞASIN DEVRİM!
YAŞASIN SOSYALİST KÜBA!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

**Devrim İçin Devrimci Emek
1 Haziran 1997
Sayı: 3**

PROLETARYA DEVİRİM İÇİN SAVAŞMALIDIR

Burjuvaziye karşı sınıflar savaşını sonuna kadar tutarlı biçimde götürececek biricik sınıf olan proletarya sınıflar savaşında üstün gelmek için burjuvazinin karşısında örgütlü bir güç olmalıdır. Modern burjuva devletler ve modern sınıflar savaşında "örgütlü bir güç" olmanın yeterli olmadığı, savaşı kazanmak için ise fazla bir şey ifade etmediği, sınıflar savaşının yakın tarihi tarafından doğrulanmıştır. Burjuva devletlerin militarist çizgide örgütlendiği modern burjuva devletlere karşı, sınıf savaşını kazanması için proletaryanın örgütlü bir güç olmanın yanında bir güç örgütü" olması yine aynı yakın tarihin tartışmasız sonucudur. Proletarya ile burjuvazi arasında iki yüz yıldır süren sınıflar savaşının bütün tarihi bir şeyi yeniden ve yeniden doğrulamıştır: proletarya ancak devrimci sınıf niteliğiyle bu savaşı kazanabilir.

Burjuvazinin sömürdüğü ve baskı altına aldığı sınıflar içinde, burjuva egemenliğe ve kapitalist düzene son verecek sınıf proleter sınıftır. Çünkü, proletarya bütün sınıflar içinde sanayinin has ürünü" olan tek sınıftır. Proletarya sanayinin has ürünü" olması ve üretim araçları karşısındaki sınıfsal konumu nedeniyle burjuvaziye yerinden edecek sınıftır, diğer ezilen sınıflar ise, burjuvazinin yerinden ettiği sınıflardır. Sınıfsal konumlanışı ve bütün bu özellikleri proletaryanın devrimci sınıfsal niteliğini biçimlendirir. Ama, bir sınıfın üretim araçları karşısındaki durumu, tek başına, o sınıfı devrimci sınıf yapmaz. Üretim araçları karşısındaki konumlanış tamamen nesnel bir durumdur. Nesnel durum ise tarihi koşullar tarafından hazırlanır. Koşulların yanında sınıf savaşındaki konumlanış da hesaba katılmalıdır. Proletarya ne zaman ki, burjuvazi için bir "sınıf olmaktan çıkar da kendisi için bir sınıf durumuna gelirse, o zaman "devrimci sınıf niteliği belirginleşmeye başlar. Proletarya, potansiyel devrimci sınıf olmaktan çıkıp, devrimci potansiyel durumuna geldikçe devrimci sınıf olarak tarihi sürece müdahalede bulunur. Demek ki, proleter sınıf tarihi sürece müdahale edecek duruma ancak devrimci sınıf durumuna yükseldikçe gelecektir.

Kendi bağrında, kendi ölümünü ilan edecek olan yıkıcı-devrimci öğeleri taşıyan eski toplumsal düzen, gelişmesinin belli bir aşamasında bir toplumsal devrimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğuyla karşı karşıya gelir. Bu, sınıflı toplumların değişmeyen zorunlu yasasıdır. Artık her tür gelişmenin önünde set olmaya başlayan eski üretim biçimi, bütün toplumsal ilişkileriyle birlikte yerine daha yüksek bir toplumu getirecek olan toplumsal devrimin sarsıntılarını çok derinden, kendi temellerinden hissetmeye başlar. Bir devrim bütün belirtileriyle birlikte, tıpkı bir gök gürlemesi gibi en yalın ve en sesli biçimde gelir. Bu durumda eski ekonomik-toplumsal ilişkilere son verecek olan ancak devrimci bir sınıf olabilir. Devrimci bir sınıf olmadan, eski toplum yerini yeni topluma bırakmaz. Fakat, yeni toplum için eski topluma karşı savaş ilan eden sınıf, devrimci olmadan da savaşı kazanamaz. Kapitalist toplumda, eski ekonomik biçime son verecek olan devrimci sınıf proletaryadır. Kapitalizme son verecek ve yerine sosyalizmi getirecek olan devrimci sınıf proleter sınıftır. Proleter sınıf, burjuvaziyle savaşını yalnızca devrimci olarak ve devrim yoluyla sonuca götürebilir.

Sınıf egemenliği bir sınıfın diğerine karşı mücadelesidir. Kapitalist toplumda burjuva egemenliği ezilen ve sömürülen ücretli emekçi sınıfa karşı mücadelesidir. Ücretli emekçilerin mücadeleye atılması ise, burjuva egemenliğe karşı bir savaş ilanıdır. Zıtların karşıtlığı ve birliği yasası kapitalist, toplumda bütün biçim ve belirtileriyle görülür. Burjuva toplumu bütün yaşamı boyunca sınıf mücadeleleriyle çalkalanır. Sınıf savaşları bazen örtülü, bazen açık olarak görülür, ancak savaş sürekli. Süreklilik kazanan sınıf savaşları sonucu, burjuva sınıf yıpranır, güçten düşerken, buna karşın, ezilen proleter sınıf da devrimcileşir ve güçlenir. Ekonomik-toplumsal koşullar nesnel olarak her bakımdan ezilen sınıfların devrim zorunluluğunu dayatır. Tarihi koşullar, gelir gelir kördüğümün çözülmesinde olduğu gibi devrim yoluyla çözülmesini bekler. Devrim kapıya dayanmıştır.

Kapitalist toplumun bağrında esen sınıf savaşları bir süreçtir. Ezilen sınıfın devrimciliği bu sürecin bütün evrelerinde, bütün alanlarında açık olarak kendini gösterir. Proleter sınıfın ister ekonomik mücadelesi olsun ve isterse başka biçimlere bürünen pratik eylemleri olsun, ücretliler ordusu ancak devrimcileşerek ileri gidebilir. Devrim bir kere tarihin dönüşümün biricik kaldırıcı durumuna gelince, sınıf savaşlarının bütün alanlarında uygulanması gerekir. Sınıf savaşı hangi biçimi alırsa alsın, ister sendikal biçim, ister politik biçim ve isterse ideolojik biçim, devrimci nitelik kazanır. Yani ezilen sömürülen ücretli emekçi sınıfın devrimci niteliği kendini en açık biçimde etkisini herkese kabul ettirir. Bu durumda proleter sınıfın sendikal örgütleri ve

pratik mücadelenin diğer bütün biçimler artık ezilen sınıfın günlük yaşam koşullarını iyileştirme araçları olmaktan çıkar, iktidar savaşının araçları olurlar. Bir devrim durumunda, devrim araçları olma görevini yerine getirmeyen proleterlerin bütün örgüt biçimleri, kaçınılmaz olarak gericileşirler. Bu koşullarda yalnızca devrimcilik, ilerencilik anlamına gelir. Çünkü yalnızca devrim ileri toplumu getirebilir.

Son iki yüz yıldır süren sınıf mücadeleleri tarihi pratik olarak, somut olarak gösterdi ki, bir toplumda sınıf çatışmalarına yol açması için, o toplumun bağrındaki çelişkilerin bütünüyle olgunlaşmasına gerek yoktur. Koşullar bütünüyle olgunlaşmadan da sınıf çelişkileri, sınıf savaşlarına yol açabilir ve bu savaşlar sonucu proleter sınıflar iktidara gelebilir. Ekonomik ve toplumsal koşullar bütünüyle olgunlaşmadan da, karşıt sınıflar savaşı bir iç savaş biçimini alabilir. Sınıf mücadelesi bir kere bu noktaya ulaştı mı, proleterlerin ve bütün ezilen sınıfların mücadelenin eski yöntemlerini bırakıp devrimci yöntemlere geçişi, savaşı kazanmanın koşulu haline gelir. Mücadelede devrimci yöntemlere geçmeyenlerin yenilecekleri kesindir. Devrimin öncü sınıfı olan proleter sınıf, mücadelede devrimci yöntemlere geçişi aynı zamanda bütün ezilenleri savaşa çekmek ve onları yönetmek için de zorunludur. Ancak devrimci yöntemlere dayalı militan bir ittifak, bir savaş ittifakı bütün ezilenleri kurtarabilir. Devrimcileşmek yalnızca proleter sınıfın niteliği olarak öne çıkmakla kalmaz; aynı zaman da, tekeli kapitalist sınıfın egemenliğine son vermek ve kurtulmak isteyen bütün ezilenler de devrimcileşmek durumunda kalırlar.

Kendisini ve bütün ezilenleri kapitalizmin sömürü ve baskısından kurtarmak isteyen proletarya hedefine ulaşmak için, burjuva partilerinden ayrı olarak ve farklı niteliklere sahip ayrı bir parti biçiminde örgütlenir. Böylesi bir parti, proleter sınıfın bağımsız ve devrimci sınıf çizgisinde örgütlenmelidir. Ancak ücretli emekçi sınıfın bağımsız sınıf çizgisine ve devrimci mücadele temeline dayanan bir parti, ezilen sınıfların kurtuluşunu sağlayabilir. 20. Yüzyılın başından itibaren proleter devrimler döneminin başlaması, kendisini ilk önce emekçi sınıfın örgütlenme biçiminde belli etti. Devrimler döneminin başlamasıyla birlikte, dönemi karşılayacak, emekçi sınıfları kurtuluşa götürecekti parti ancak bir devrim partisi olabilir. Bu dönemde ortaya çıkan leninizm ve leninist parti proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak kendini devrimci proleterlere kabul ettirdi. Bütün bir yüzyıla damgasını vuran, bu dönem boyunca gerçekleşen tarihin en etkin ve köklü değişimini ve devrimini gerçekleştiren politik hareket leninist partiler hareketidir. Komünist enternasyonal dönemi ve sonraki süreçte yüzyılın en etkin politik hareketi leninist partiler hareketinden başkası değil-

dir. Leninist partiler, proleter devrimler çağının ürünü olarak doğru ve proleter devrimleri gerçekleştirdi. Leninist parti sosyalizm mücadelesinde, proletaryanın en etkin silahıdır.

Proletaryanın devrimci sınıf niteliği yansımaları Leninist partide bulur. Emekçi sınıf devrimci bir partide örgütlenerek sermaye karşısında bir "güç" olur. Proleterlerin devrimci sınıf partisinde örgütlenmesine karşı tavır alan ekonomizm, son çözümlemede burjuvaziye hizmet eder. Burjuvaziyle birlikte yaşamak isteyen, kapitalist köleliğe boyun eğen küçük burjuva sosyalistleri ve burjuvazinin etkisindeki işçiler sürekli olarak bir devrim sınıf partisi olan leninist parti ilkelerine karşı mücadele verirler. Ancak devrim ve komünizm mücadelesinde kararlı olanlar, hedeflerine yalnızca leninist partiyle ulaşacaklarını bilirler. Bunun için ısrarlı biçimde leninist parti ilkelerine yaşama geçirme inatçılığını gösterirler. Devrimci olmayan ve devrimi hedeflemeyen bir proletarya partisi sifıra eşittir. Proletarya partisi gücünü devrimci ilkelerden, marksizm-leninizmden alır. Devrimci ilkelere dayanmayan bir proletarya partisi bir hiçtir. Proletarya partisinin devrimci niteliklerinin önemini en iyi ifade eden Karl Marx'tır: "İşçi sınıfı partisi ya devrimcidir ya hiç bir şey."

Lenin tarafından ilkeleri açıklanan Leninist parti, Marx'ın sözünü ettiği devrimci partidir. Yüzyılımızın başından itibaren leninist partide örgütlenen proletarya, bu yüzden koskoca bir yüzyılı proletarya devrimleri yüzyılı yaptı. İlegal temellerde mücadele etmek durumunda kalan proletaryanın devrimci sınıf partisi, çok daha zorlu süreçlerden geçmek zorundadır. Devrim mücadelesi uzadıkça ve on yıllar boyu sürececek dışa dış bir mücadeleyi gerektirdikçe, uzun erimli mücadeleyi göze alamayan ve devrimcilikten geri düşen pek çok proleter sosyalist ve sosyalist Türkiye'de son yıllarda kopan küçük burjuva rüzgarlarına kapıldılar ve gidip sosyal-reformist çizgideki ÖDP, SİP ve EMEP' te örgütlendiler. Bu partileri kuranlar ve buralarda örgütlenen işçiler-emekçiler artık liberal çizgide yürüyorlar. Burjuvaziyle uzlaşma içinde olan liberalizme kaymış partilerde örgütlenen işçiler-emekçiler artık "hiç bir şey"dir. Birer düzen partisi konumunda olan reformist partiler, politikaları, nesnel konumlanışı ve mücadelesiyle tamamen işçi sınıfına ve devrime karşı bir tutum içindedir. Fakat, politik olarak hiçler ve sifıra eşitler. Proletaryanın ve ezilen kitlelerin özgürlük mücadelesi açısından hiç bir anlam ifade etmeyen bu partiler "hiçten gelip, hiçe gider".

İşçilerin, devrimci olmadıkları zaman, bir hiç olduklarının en somut kanıtı burjuva işçi sendikalarının sermaye karşısındaki alçalışlarıdır. Burjuva sendika liderlerini izleyen işçiler, bu yüzden, sermaye

karşısında en etkisiz konumdalar. Burjuva işçi liderleri, işçi sınıfını, proleter sınıfın çıkarları için mücadeleden tamamen uzaklaştırdılar. Bu anlamda burjuva işçi liderlerini izleyen işçiler-emekçiler kendi sınıf kurtuluşlarından en uzak noktada bulunuyorlar. Sendika liderleri tarafından, burjuvazinin yedeğine sokulan işçiler-emekçiler, sonuç olarak kendilerini sermaye zincirlerine biraz daha güçlüce bağlamış durumdadırlar. İçine düşürüldükleri durumdan çıkmak için çok daha çetin bir mücadele gerekecektir. Bu durumda bile ancak devrimci görüşlere dayanarak kendilerini burjuva sendikalarının prangalarından kurtarabilirler.

Türkiye ve Kürdistan devriminin içinden geçmekte olan bütün tarihi sürecini çelişkileri, zayıflıkları ve güçlü yönleriyle Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı kendi bağrında taşıyor. Burjuvazi sol partilerin liderlerini bağrından çıkaran aynı işçi sınıfı, öte yandan Leninistleri ve militan işçi liderlerini de yine kendi bağrından çıkarıyor. Burjuva işçi liderleri ve sosyal-reformist liderler, burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki ideolojik etkisini ifade ederken, leninistler ve diğer devrimciler, işçi sınıfının devrimci hareketi ile bilimsel sosyalizmin birliğini ifade etmektedir. Devrimci partide örgütlenen işçi sınıfı, kurtuluş mücadelesinde çok şeydir; reformist partilerde örgütlenen ve burjuva sendika liderlerini izleyen işçiler ise hiçbir şey. İşçi sınıfının kurtuluşunun, işçi sınıfının eseri olması ancak devrim yoluyla olabilir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde devrimci olanı çıkarın geriye kalan yalnızca, bir hiçtir.

İşçi sınıfı, kendi kurtuluşunu, bütün ezilenlerin kurtuluşunu, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi karşısındaki devrimci görevlerini ve enternasyonalist sorumluluklarını ancak devrimci anlayışa dayanarak, devrimci sınıf partilerinde örgütlenerek, devrim için mücadele vererek yerine getirebilir. İşçi sınıfı devrim için mücadele vermelidir. Eski toplumu yıkmak ve yeni bir toplum olan sosyalist toplumu kurmanın biricik yolu devrimci mücadele yoludur. Çeşitli ülkelerde, sosyalizme geçişin biçimleri farklı farklı olacaktır ve olmaktadır; ancak, sosyalizme hangi biçim ile geçilirse geçilsin, bu geçiş ancak, devrim yoluyla olacaktır.

Devrim İçin Devrimci Emek

3 Temmuz 1997

Sayı: 4

NATO EMPERYALİZMİ

NATO, Rusya ile yapılan "Ortaklık Senedi" ile birlikte yeni bir sürece girdi. Yeni sürecin içeriği üzerinde bundan sonra sık sık duracağız. Öncelikle, NATO'nun genişleme stratejisini bütün Doğu Avrupa'ya yaymaya hedeflediğini belirtelim. Ancak, bu yönde atılmış kimi adımlara, yapılan bazı anlaşmalara karşın, her şeyin emperyalistlerin isteği doğrultusunda gitmediği de ortada. Sosyalist ülkelerde politik yönetime gelen karşı-devrimciler AB üyesi olmanın yanında, bir an evvel NATO üyesi de olmak; sarsılmakta olan durumlarını bu sayede sağlamlaştırmak istiyorlar. Çünkü barutun üstünde oturuyorlar. NATO ile ilişkiler olsa olsa, Doğu Avrupa'da iç savaşları hızlandırır. Ama biz bundan önce, kısa olarak NATO emperyalizmi üzerinde duralım.

NATO'yu oluşturan emperyalist güçler, on yıllar boyu, kendi emperyalist amaçlarını gizlemek için Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki Halk Demokrasilerinin sözde "yayılmacılığı"nı ileri sürdüler. Gerçeklerin emperyalistlerin söylediğinden çok farklı olduğunu o sırada halkların büyük çoğunluğu bilmesine karşın, yine de, bu yönde yapılan emperyalist propagandanın etkisinde kalanlar da vardı. Sovyetler Birliği ve halk demokrasili ülkeler, emperyalist ikinci- Dünya Savaşından yeni çıkmış ve bu savaşın esas yıkıcı sonuçlarını yaşamış ve bu durumda eldeki olanakları askeri alana ayıramayacak kadar zorluklar içinde oldukları halde, emperyalistler, sosyalist ülkeleri askeri yayılmacılıkla suçladılar. Herkes biliyordu ki, Sovyetler Birliği savaştan sonra bütün olanakların ekonomik gelişme alanına yöneltmiş ve askeri savunma harcamalarını en aza indirmişti. Bu gerçeğe rağmen, emperyalistler kendi yayılmacılıklarını, emperyalist politikalarını gizlemek için gerçekleri tersyüz etmeye devam ettiler.

NATO'nun kuruluşu 1949'dur. Sosyalist ülkeler ise NATO emperyalizmine karşı sosyalizmi savunmak için bundan tam 6 yıl sonra yani 1955'de Varşova'da bir araya gelerek, kendi aralarında "Varşova Anlaşması" yaptılar. Bundan da anlaşılıyor ki saldırgan amaçlarla kurulan NATO'dur, sosyalizmi savunmak amacıyla kurulan ise Varşova Anlaşması yapan sosyalist ülkelerdir. Bugün Varşova Anlaşması yapan ülkeler, anlaşmalarını feshettiler ama NATO halen ayakta. Üstelik daha da genişlemek istiyor. Bugünkü durum bile kendi başına NATO'nun emperyalist amaçlar için kurulduğunu, bu askeri, ekonomik, politik örgütün kendisinin saldırgan yayılmacı ve emperyalist olduğunu artık dünya daha yakından biliyor.

NATO hangi koşullarda ve neden kuruldu? NATO emperyalist dünya savaşı sonrası, kapitalist sistemin ana kıtası Avrupa'nın yenilgisi ve kendi yarattığı silahlanma ve savaş makinesi tarafından yutulması sonucu kuruldu. Örgüte öncülük eden ise savaşın galibi olan ABD emperyalizmidir. ABD, yenilmiş Avrupa'yı iki yoldan ele geçirdi: birincisi ekonomik yol olarak MARSHALL PLANI ile ve askeri yolla NATO ile Avrupa'nın egemen gücü ABD oldu. Demek ki, NATO. Avrupa'nın yenilmesi ve ABD'nin galip geldiği koşullarda, yine ABD'nin dünyadaki yeni rolüne bağlı olarak oluşturuldu. Her ne kadar İngiltere ve Fransa savaşta yenen taraf olarak gözüktüyse de, gerçekte emperyalist savaş tüm eski Avrupa'yı yıkıma götürdü; İngiltere ve Fransa'nın savaş sonrası durumu yaşlı ve yorgun Avrupa'nın yıkımını değiştiremezdi. Dünyayı yeniden paylaşmak için kendi aralarında savaşa tutuşan Avrupa iki dünya savaşı sonucunda, eski konumunu sürdüremeyecek kadar yıpranmış ve güçten düşmüştü. Avrupa'dan doğmuş olan boşluğu ABD emperyalizmi doldurdu. Böylece savaş sonrası Avrupa'sı hem sömürgelerini, ham madde kaynaklarını ve hem de pazarlarını kaybetmişti. Bütün bunların yeni efendisi ABD idi artık. Bir zamanlar, Avrupa'nın sömürgesi ve sonra da ticari sömürgesi olan ABD, savaş sonrası Avrupa'nın egemen gücü oldu. NATO ABD'nin egemenliğinin bir ifadesi olarak doğdu. Savaşta resmen yenilmiş olan Almanya ve İtalya ile müttefikleri oldu, ancak, ABD'nin egemenliğine giren bütün kapitalist Avrupa oldu.

NATO askeri bir örgüt olarak kurulmakla birlikte kısa süre içinde ekonomik ve politik bir konuma dönüştü. Örneğin Fransa 1968'de NATO'nun "askeri kanadından" ayrıldı ama NATO'da kalmaya devam etti; çünkü NATO yalnızca askeri bir örgüt değildi; emperyalizmin kendini içinde somutladığı geniş kapsamlı emperyalist bir bloktu. Bu emperyalist blok yalnızca sosyalist ülkeler karşısında bir "blok" olarak durmadı; esas olarak kendi içinde gelişecek proletarya hareketlerine karşı bir blok hareketiydi. NATO, emperyalizmin üç temel yöndeki temel özelliğini ortaya koyar: birincisi, kendi içindeki proletaryanın ayaklanmalarına karşı bir kolektif emperyalist baskı aygıtı olarak (sınıf egemenliğinin uluslararası niteliği), ikinci olarak; sosyalist ülkelere karşı sürekli bir saldırı ve baskı gücü olarak; üçüncü olarak da, dünyanın ezilen halklarına karşı bir saldırı ve yayılmacı güç olarak. NATO'nun, gerek kendi ülkelerindeki proletarya ayaklanmalarına karşı, gerek sosyalist ülkelere karşı ve gerekse ezilen dünya uluslarına ve halklarına karşı, emperyalistlerin ortak, yani kolektif gücü olarak davranmakla birlikte: kendi için de ise, ABD emperyalizminin Avrupa'daki egemenliğini, sömürüsünü ve bütün dünyadaki

jandarmalığının aracı oldu. ABD kendi topraklarını; Avrupa'nın her tür tehdidinden uzak tutarken; Avrupa, ABD'nin işgali altına girdi ve ABD'nin askeri üssü olarak kullanıldı. Böylece bir nükleer savaşta Avrupa ilk dövülecek alan haline getirildi. Ama Avrupalı emperyalistler, üzerlerindeki ABD egemenliğine karşı tavır koymak yerine, büyük Avrupalı kitlenin hedefini ve bilincini bulandırmak için, sözde Sovyet tehlikesine karşı silahlandı. Böylece NATO yalnızca askeri bir örgüt değil. ABD emperyalizminin, Avrupa'daki ekonomik, politik ve askeri egemenliğinin aracı oldu.

Avrupa NATO altında tarihinin en geniş kapsamlı silahlanmasını gerçekleştirdi. Avrupa'nın her köşesi silah deposu oldu. Son emperyalist dünya savaşından bu yana ekonomik olarak gelişme gösteren Avrupa, NATO içinde bu kadar yüksek oranda silahlanma içine girmesi ve ekonomisini büyük ölçüde askerileştirmesi sonucu bir kere daha kendi yol açtığı silah ve savaş makinesi tarafından yutulacaktır. Bu sefer, yeniden ayağa kalkacak gücü de bulamayacaktır. ABD ise Avrupa'daki büyük ölçekli sömürsünü devam ettirmeden, özellikle yüksek oranlara varan askeri yatırımlar olmadan bugünkü konumunu devam ettiremez. Bunun için, Varşova Anlaşması yapan ülkelerin anlaşmayı geçersiz saymaları, NATO'nun durumunu etkilemedi. Ne ABD ne de Avrupa, emperyalizm aşamasında, ulaşılmış olan militarizmden geri gidemez; emperyalizm militarizm olmadan konumunu devam ettiremez. Ne var ki militarizmin ulaşılmış olduğu düzey, bütün emperyalist ülkeleri yutacaktır, emperyalizm kendi yarattığı militarizm tarafından havaya uçurulacaktır. Fakat ondan önce proletarya ve dünya halkları bu sonucu yaratacaklardır.

NATO her ne kadar kendisini oluşturan emperyalist ülkelerin ve emperyalist devletlere büyük oranda silah satan emperyalist tekellerin kolektif gücü olarak ayakta kaldıysa da, geline bugünkü aşamada, bu durumunu devam ettiremez. Bunun en temel nedeni, kapitalizmin eşitsiz gelişimi yasanının işlemeye devam etmesidir. Eşitsiz gelişim yasası, emperyalistler arası güç ilişkilerini yeniden gözden geçirme yönünde işliyor. Örneklersek, şimdi birleşmiş Almanya yeniden kaybettiği eski konumunu kazanmak istiyor. Daha şimdiden Avrupa'nın en büyük gücü oldu. Sermayenin rekabeti, çelişkileri ve sürtüşmeleri de yeniden öne çıkmaya başladı. Paylaşılmış olan dünya pazarlarını yeniden paylaşmak, bunun için gereken ekonomik ve askeri güce sahip olmak ve politik olarak da bütün dünyada söz sahibi olmak gerekiyor. Almanya bugünden bütün bu koşullara sahiptir. Diğer tarafta ise Japon emperyalizmi, Almanya'nın gösterdiği gelişmeye benzer bir gelişme içindedir. Bu ise bütün anlaşmaları ve askeri, politik, ekonomik blok-

ları parçalayacak bir gelişmedir. NATO'nun belirttiğimiz üç temel nedenden dolayı, kendi içinde bir "blok" davranışı göstermesi yalnızca emperyalizmin kendi içindeki çelişkileri, sürtüşmeleri ve rekabeti biriktirdi ve bu dönem boyunca bütün bu çelişkiler üst üste bindi ve en sonunda, önüne konmuş olan setlere büyük bir güçle yüklenmeye başladı. Bu durumda, son emperyalist dünya savaşından sonra yapılan anlaşmalar ve güç ilişkileri artık devam ettirilemez noktaya gelmiştir. Emperyalistler arası çelişkiler ve rekabet ile dünya pazarlarında etkin olma savaşı (bu son nokta emperyalizm için ölüm-kalım sorunu olmuştur) eski dönemlere göre çok daha şiddetli gelişmelere gebe dir.

NATO'nun geleceği, emperyalist ülkeler arası çelişkilerin ve sürtüşmelerin geleceğine bağlıdır. Kızıl Ordu'ların NATO kapsamına alınması. NATO'nun yıkılış sürecini özde değiştiremeyecektir. Emperyalistler arası çelişkiler ve sürtüşmeler en sonunda NATO'yu önce felç edecek ve sonra da, oluşması kaçınılmaz olan yeni emperyalist bloklar arasında parçalanmasını getirecektir. Daha şimdiden düşünülen Avrupa Ordusu bunun ilk işaretlerini veriyor. Öte yandan NATO'yu askeri olarak ayakta tutan ve bunun ekonomik temellerini gerçekleştiren ABD, hem kapitalizmin son aşaması olan asalaklık ve çürüme aşamasına girmesi nedeniyle ve hem de özel de, bu kadar büyük bir militarizmi ayakta tuttuğu için, bu nedenle önümüzdeki süreçte, bu konumundan geri düşecektir. ABD'nin gelişme dinamiği yerini çöküş dinamizmine bıraktı. ABD eski "Amerikan rüyasını" artık rüyasında görür. ABD'nin çöküş dinamiğinin yerini ne Almanya doldurabilir ve ne de Japonya. Emperyalizmin çöküş dinamiğinin yerini yalnızca, sosyalizmin devrimci dinamizmi alacaktır. Bunun bütün maddi koşulları ve tarihi koşulları tüm dünyada yeterince olgunlaşmıştır. Avrupa proletaryası ve bütün dünya proletaryası ile dünya halkları tarihi sürecin ÖZNESİ olmak için şimdi bütün ülkelerde mücadeleye atılmış durumdadır.

NATO ile Ortaklık Senedi imzalayan Yeltsin yönetimi ve Doğu Avrupa'nın diğer Yeltsinleri, bununla sosyalizmin en büyük kazanımı olan Kızıl Orduyu içten parçalamak ve çürütmek istiyorlar. Ama daha her şey bitmiş değil. Gerek Kızıl Ordu ve gerekse komünistler son sözlerini söylemediler; Kızıl Ordu ve komünistlerin ülkesinde her şey sona ermiş değildir. Orada, iç savaş bazen üstü örtülü olarak ve bazen de açık olarak sürüyor. NATO ile ortak davranma anlaşması halk tarafından henüz onaylanmadı. Şimdi komünistlerin. Kızıl Ordunun ve halkların önünde yeni bir tarihi sınav var. Sosyalizmin güçleri en güç sınavlarından biriyle karşı karşıyalar. NATO karşısında alınacak tavır eğer sosyalist temelde olacaksa, bu tıpkı Stalingrad zaferi etkisi gös-

terebilir, yani yayılcı Avrupa'nın ve ABD'nin bu yayılcılığı durdurulur ve sosyalizmin Avrupa ve dünyada yeni bir atağına yol açabilir. Sosyalizmin güçlerine bir kere daha uluslararası sosyalist mücadelenin önünde yürüme fırsatı çıktı. Burada her şey sosyalizm güçlerinin tavrına ve yaşanan süreçten ne kadar ders aldıklarına bağlıdır.

Biz bu konudaki görüşlerimizi bir kere daha yineliyoruz. SOSYALİZM KAZANACAKTIR.

NATO, emperyalizmin bütün dünya halklarını baskı altında tutma, üzerlerinde terör estirme ve emperyalist-kapitalist sistemi, proletaryanın dünya ordusundan gelecek saldırılarından koruma gücü olarak ayakta durmaktadır. Halklar, emperyalistlerin NATO'yu ayakta tutma gerekçesi olarak ileri sürdüğü bütün "gerekçelerin" sahte karakterini görmüş durumdadır. Emperyalist ülkelerdeki proleterler ve diğer emekçiler de aynı biçimde NATO'nun baskıcı ve terörist yüzünü daha iyi kavramaya başladılar. Bütün Avrupa'yı işgal etmeyi amaçlayan ve tarihin en büyük insan kıyımını gerçekleştiren faşist Nazi ordusu dağıldı ama NATO bu faşist ordunun yerini aldı. NATO'nun bu karakteri şimdi, bu ülkelerdeki ilerici sosyalist ve demokratlar tarafından daha net olarak görülüyor. Son dönemlerde yapılan işçi gösterilerinden ve hafif şiddetli ayaklanmalarda, Avrupa'daki emperyalist ülkelerin militarist güçleri vahşetini yine sergilemeye başladılar. İçerdeki ayaklanmaların şiddetlenmesi ve süreklilik kazanması durumunda ise ayaklanmaları bastırmak ve ezmek için NATO olarak harekete geçileceği ortadadır. NATO'nun içerdeki baskıcı ve terörist karakterinin ortaya çıkmasıyla, proleterlerin mücadelesi daha devrimci bir özellik gösterecektir. Avrupa yeni iç savaşlarla çalkalanacak günlerin uzatılma sürecindedir. Sınıf mücadelesinin yeni sürecinin ilk eylemleri her yerde kendini göstermeye başlamıştır. Avrupa'da proleterlerin ve halkların değiştirme, dönüştürme dinamiği artık yalnızca ileri doğru işliyor.

Devrim İçin Devrimci Emek

5 Ağustos 1997

Sayı:5

KAPİTALİZMİ ALAŞAĞI ETMEK İÇİN DÜNYANIN HER YERİNDE YENİ BİR DEVRİM DALGASI GELİYOR...

"Dolaysız biçimiyle emek zenginliğin ana kaynağı olmaktan çıkınca, emek süresi zenginliğin ve dolayısıyla mübadele değeri kullanım değerinin ölçüsü olmaktan çıkar ve çıkmak zorundadır. Yığınların artık-emeği genel zenginliğin gelişiminin ön koşulu olmaktan, onunla birlikte azınlığın emeksizliği insan kafasının evrensel güçlerinin gelişmesinin koşulu olmaktan çıkar" - Karl Marx-GRUNDRISSE sf:652-

Bütün emperyalist ülkelerde ve belli bir ölçüde emperyalizme bağlı yeni-sömürge ülkelerde emek zenginliğin ana kaynağı olmaktan çıktığı halde, yine de kapitalizm değişim işleminde ölçü olarak emek süresini ve emek miktarını alıyor. Bu da kapitalizmin kendi çelişkisi- dir. Makineleşmenin ulaştığı düzey, özellikle de bilimin büyük ölçüde üretim sürecinde kullanılması, yani bilimin üretici güç olmasıyla emek, üretim sürecinin ana öznesi olmaktan çıktı. Makinalı üretimin gözetleyici durumuna gelmesine rağmen, halen sermayenin, değişim değerinde ölçü olarak emek süresini ve emek miktarını alması, kapitalizmin üretici güçlerin toplumsal karakteriyle nasıl bir çatışma içinde olduğunu gösteriyor. Bilimin üretim sürecine girmesi ile birlikte emekten yararlanma en üst düzeye çıkartıldı ve üretimin toplumsallaşması kapitalizm çerçevesinde en ileri sınıra ulaştı. Üretimin yoğunlaşması ve sermaye birikimi artık üretim sürecinde, emek-gücünün kullanımı ile birlikte harekete geçirilen çeşitli faktörlere bağlıdır. Makinanın üretim sürecinde egemen duruma gelmesine karşın Marx'ın belirttiği şu belirleme kapitalizmin iç çelişkisini açık olarak çözümlüyor. "Direkt emek süresinin, harcanan emek miktarının, zenginlik üretiminde belirleyici faktör olması, bu üretimin önvarsayımdır ve önvarsayımı kahr". Üretimin toplumsallaşmış karakterine ve toplumsallaşma eğiliminin önüne geçilmezcesine devam etmesine rağmen, üretim araçlarının özel mülkiyeti ve üretimin sonuçlarına kapitalistler tarafından elkonulması, kapitalizmin üretici güçlerin gelişmesinin önünde nasıl bir ayak bağı oluşturduğunu açık olarak kanıtıyor.

Gerçi üretici güçler kapitalizmin altında büyük bir gelişme gösterdi, bilimin üretici güç olmasıyla, doğanın insan karşısındaki o eski özerkliği çoktan sona erdi ancak, üretici güçlerin gelişme düzeyi bugünkü düzeyin çok üstünde olabilirdi. Eğer kapitalizmin sınırlamaları ve engelleri olmamış olsaydı, üretici güçler daha ileri giderdi. Serma-

yeden kurtulan üretici güçler çok açıktır ki, daha ileri gidecektir. Kapitalizm, üretim biçimiyle, üretim ilişkileriyle, toplumsal örgütlenmesiyle her yönden gelişmenin önünde ayak bağıdır. Kapitalizm her yönde yıkılmalıdır ve yıkılması zorunludur.

Üretimin toplumsal karakteri ve eğilimi ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki uzlaşmaz çelişki kapitalizmin temel çelişkisi olarak gün be gün keskinleşirken; keskinleşmiş çelişkiye dayanan burjuva üretim biçimi çöküş sürecine girmiştir. Emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi olarak kendini koyan kapitalizmin temel çelişkisi ve kapitalizmin diğer tüm çelişkileri emperyalist aşamada en keskin halini aldı. Kapitalizmin eşitsiz gelişimi sonucu kapitalist ülkeler arasındaki eşitsizlik ve bunun sonucu çelişkiler ve en gelişmiş emperyalist ülkelerin çürümesi de iyice öne çıktı. Uzun süredir yaşanan kapitalizmin gerileme dinamiğinin yerini çöküş dinamiği almıştır. Kapitalizmin çöküşü yalnızca kendi iç çelişkilerinin yıkıcı etkisiyle yaşanmıyor, aynı zamanda bütün ülkelerde proleter sınıflar, yoksul kitleler de bu sonucu hızlandırmak için yeni bir devrim dalgasıyla yanıt veriyorlar. Kapitalizmin eşitsiz gelişimi sonucu kapitalizmin çöküşü bütün ülkelerde aynı anda olmayacaktır ancak, kapitalizmin yıkılması için bütün dünyada, emekçi kitlelerin eskiye göre çok daha devrimci bir kalkışma içine girmeye başladıkları da ortadadır.

Sosyalizmin, yönetimlerdeki karşı-devrim güçleri tarafından tahrip edildiği; sosyalizmin dünya çapında bir güç olmaktan çıkartılmak istendiği günümüz uluslararası koşullarda yani, emperyalist-kapitalist sistemin geçici ve görece bir üstünlük sağladığı bir sırada bütün dünyada yükselen devrim dalgası bu sistemi derinden sarsıyor. Kapitalizmin yıkılmasının kaçınılmazlığını ve kapitalizmi yıkacak bu devrimci güçlerin durumunu daha yakından görelim:

"Toplumun üretken gelişimi ile varolan üretimin ilişkileri arasındaki giderek artan uyumsuzluk kendini keskin çelişkiler, bunalımlar, kramplar biçiminde ortaya koyar. Sermayenin, kendi dışındaki ilişkiler tarafından değil, bizzat kendi varlığını sürdürmesinin koşulu olarak, zorla tahrip edilmesi, pırlını pırtını toplayıp yerini toplumsal üretimin daha yüksek bir aşamasına bırakması için kendisine verilen işaretler en çarpıcıdır". Karl Marx-GRUNDRISSE sf:683-

Makinenin üretim sürecinde egemen güç durumuna gelmesine, bunun sonucu üretimin toplumsallaşmasına rağmen burjuva sınıf, üretim sürecinin toplumsal karakterine ters biçimde, toplumsal üretimin sonuçlarına el koymaya devam ediyor. Böylece kapitalist üretim ilişkileri ile kapitalist üretim biçiminin kendisi çatışma içine giriyor. Engels'in söylediği gibi: üretim biçimi, üretim ilişkilerine başkaldırıyor.

Ancak, üretken güçler ise bu kapitalist üretim biçimine göre o kadar büyük ve gelişmiş hale geldi ki, bu üretim biçiminin, ileri gitmek isteyen üretken güçleri yönetmesi olanaksız hale gelmiştir. Yine Engels'in söylediği gibi, üretici güçler, üretim biçimine başkaldırıyor. Sanayileşme ile birlikte toplumun üretken gelişimi ileri düzeye vardı. Toplumun üretken gelişimi sonucu, üretimin yoğunlaşması ile birlikte kapitalizmin yapısal sonuçları olan aşırı üretim krizleri gündeme geldi. Bu ekonomik krizler tam bir buçuk yüzyıldır kapitalizmin ufkundan hiç gitmediler. Kapitalistler bunun üzerine üretimi düşürerek toplumun üretken gelişimini engellemeye kalkışıyorlar. Bu noktada burjuvazi artık makineleşmenin ve bilimin düşmanıdır. Bu koşullarda toplumun üretken güçleri ancak sermaye niteliklerine karşı başkaldırır ve sermaye niteliklerden kurtulmayı başarırlarsa, daha ileriye, üretim araçlarının toplumsallığını tam tanınmasını sağlayacak bir üst üretim biçimine geçebilir. Toplumsal üretimin daha yüksek bir aşamasına geçişin ilk çarpıcı işaretleri daha Marx zamanında ortaya çıkmıştır. Bu işaret şimdi bütün bir üretim biçimini, üretim ilişkilerini ve bunun toplumsal örgütlenmesini havaya uçuracak komünist devrim olarak 80 yıldır gündeme oturtmuştur.

Kendi bağrında ne kadar çelişki ve çatışma barındırsa da maddi üretim sermaye birimi için temel koşuldur. Üretimin yoğunlaşması kapitalizmin temel eğilimidir. Kapitalist rekabet, farklı sermayelerin varlığının zorunluluğu her kapitalisti ve toplam sonuç olarak da tüm kapitalistleri daha fazla üretim yapmaya ve bunun için daha fazla makineleşmeye götürür. Üretimin kapitalizm altındaki yoğunlaşması, tek tek ve bütün kapitalistlerin iradelerine rağmen gerçekleşir. Yeniden-üretim olmadan toplum devam edemez, fakat burjuva üretim biçiminde artık olması gereken basit-yeniden üretim değil, genişletilmiş yeniden-üretimdir. Genişletilmiş yeniden üretim ise pazar sorunu ile sınırlanmıştır. Kapitalizm kendi kendisini sınırlamıştır. Yeniden-üretim her defasında burjuvazi ile proletarya arasındaki toplumsal ilişkiyi de yeniden üretir. Yeniden-üretim aynı zamanda, üretken güçlerin de yeniden üretimi demektir. Böylece sermayenin yeniden üretimi ve birikimi ile birlikte, sermaye düzenini yıkacak güçlerin üretimi de güvence altına alınmıştır. Kapitalizm her yönden kendi yıkılışını üretiyor. Kapitalizm kendi yıkılışını kendi içinde taşıyor.

Tekeller, kapitalist üretimin yoğunlaşmasının sonucu olarak doğarlar. Tekeller kapitalist üretimin "son sözüdür" Üretimin yoğunlaşması temelinde ortaya çıkan tekelleşme kapitalizmin önlenemez bir yönelimidir. Bunun sonucu kapitalizm, tekelci kapitalizme dönüştü. Lenin, emperyalizmin kısa olarak tekelci kapitalizm diye tanımlana-

cağını söyler. Emperyalizm, kapitalizmin bu en yüksek ve son aşamasında, kapitalizmin bütün çelişkileri, çatışmaları ve bunalımları daha üst düzeyde yeniden öne çıkarlar. Toplumun üretken gelişimi ile kapitalist üretim ilişkileri arasındaki çatışma emperyalizm aşamasında doruğa çıkar. Tekelci kapitalizm, her yönden toplumun üretken güçleri ile çatışma içine girer. Tarihin bu en köklü çatışmasında burjuva üretim biçiminin, burjuva üretim ilişkilerinin ve politik devlet aygıtının yıkılması kaçınılmaz olur. Bu üretim biçiminin kesinlikle yıkılması gerekir ve yıkılacaktır.

Emperyalist aşamada kapitalist üretimin aldığı son biçim tekelci devlet kapitalizmidir. Birinci emperyalist paylaşım savaşı sürecinde ortaya çıkmaya başlayan devlet-tekeli bütünleşmesi, kapitalizmin dünya bunalımının yaşandığı 1929 bunalımı sırasında ve sonrasında alması gereken biçimi alır. Tekel-devlet bütünleşmesinde özde olan şey, devletin tamamen tekellerin egemenliğine ve denetimine girmesidir. Devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizm (DEBÜTEK) aşamasında, devlet tekeller yararına piyasaya müdahale eder; tekellerin toplum üzerindeki baskısı ve sömürüsü çok ağır hale gelir. Bir taraftan üretken güçler kapitalizm için yönetilmesi olanaksızlaşacak düzeyde büyümüş ve gelişmiş; öte yandan, üretim araçlarının devletleşmesi, kapitalizmden nasıl kurtulunacağı yolunu gösteriyor. Devlet-tekeli bütünleşmesi ne üretken güçlerin yönetimini sağlayabilir ne de kapitalizmin temel çelişkilerini, bunalımlarını ve gerginliklerini giderebilir. Tersine, tekelci devlet kapitalizmi, içinde yıkılışının bütün öğelerini bir araya getirir. Kapitalizmi eski eserler müzesine göndermenin bütün koşulları birikmiştir. Sermayenin üretken güçleri yönetemediğinin ve eski feodal sınıfın egemenliği kadar bir egemenliği bile başaramadığının yani egemen olamadığının en belirgin kanıtlarından biri aşırı üretim krizleridir. Kapitalizm öncesi toplumlarda eksik üretim krizleri gündeme gelirken; yalnızca kapitalist toplumda ve yalnızca kapitalist üretim biçiminde görülebilen aşırı üretim krizleri gündeme gelir. Aşırı üretim, üretimin kapitalist biçimde yoğunlaşmasının sonucudur. Kapitalistler, rekabet dürtüleri altında sürekli üretimde yoğunlaşmaya giderken, sık sık ekonomik krizlerle karşılaşılırlar. Kapitalist aşırı üretim ile pazarların sınırlılığı arasındaki çelişki kaçınılmazdır. Aşırı üretim krizleri kapitalizmi temellerinden sarsar ve daha sonraki aşamanın maddi temellerini hazırlar.

Her alanda egemen olan tekelleşme ve devlet-tekeli bütünleşmesi süreci kapitalist üretimi belli ölçüde planlamakla birlikte, yine de, kapitalizmin temel amacı olan artı-değer üretimi, pazarların sınırlılığıyla çevrilir, kapitalizmin aşırı üretim krizleri kaçınılmaz hale gelir. Aşırı

üretim krizleri tekeli kapitalizmin tepe noktasıdır. Kapitalist krizler bu en tepe noktada üretken güçleri yıkıma sürüklerler. Toplumsal üretimin ve toplumun üretken güçlerinin sınırsız gelişme eğilimi ile sermayenin kendi doğasından ileri gelen kendi kendini sınırlama eğilimi arasındaki çatışma zirveye çıkar. Toplumsal üretimin değil ama kapitalist üretim biçiminin sınırlılığı vardır.

İlk olarak geçen yüzyılın başlarında ve ortalarında tek tek ülkelerde görülmeye başlayan kapitalist krizler, giderek kapitalizmin genel krizleri olarak bütün kapitalist sistemi temellerinden dinamitledi. Geçen yüzyılda ortaya çıkan kapitalizmin genel krizi, esas olarak emperyalizm aşamasında, kapitalizmin vardığı sınır oldu. Birinci emperyalist dünya paylaşım savaşı sırasında başlayan kapitalizmin gelen krizi, Ekim Sosyalist Devrimi ile birlikte daha derinleşti. 1917 Ekim Devrimi kapitalizmin çöküş sürecini başlattı. Ekim Devrimi, kapitalizmin dünya sistemi özelliğini ortadan kaldırdı. Bu da kapitalizmin dünya krizini kalıcı hale getirdi. Ekim Devrimi ile birlikte sömürgecilik zincirinin parçalanması ve daha sonra sosyalizme geçişin başka örneklerinin görülmesi sonucu, sosyalizmin bir sistem haline gelmesi ile birlikte, eski pazarlarını yitiren kapitalizm ölümcül bir krize yakalandı. Kapitalizmin genel krizi, kapitalizmi kendi içinde yıkıma götüren en etkin yıkıcı süreçlerin başında gelir. Genel kriz bir ekonomik kriz olmasına karşın, kesin olarak toplumsal ve politik yapının da devasa sonuçları olan krize girmesine önyak olmuştur. Bir bütün olarak genel bir kriz içinde olan kapitalist sistemdir.

Kapitalizmin genel krizi, burjuvazinin toplumsal üretken güçleri yönetmedeki yeteneksizliğini ve yönetme olanaksızlığını ortaya koyan en çarpıcı kanıttır. Yalnızca bu kadar da değil, kapitalizmin genel krizi, sermayenin toplumsal üretken güçler önündeki ayakbağı oluşunu en çıplak hale getirir ve toplumun önüne bu üretim biçiminden biran evvel kurtulma zorunluluğunu koyar. Kapitalizmin genel krizi, ideolojik olarak da, burjuvaziye büyük darbe vurur. Bugüne kadar kapitalizm üstüne söylenen ne kadar övücü söz varsa bunların tümü, ekonomik-toplumsal krizle birlikte tepe-taklak olur. Burjuvazi, kapitalizmin üstün ve ötesi olmayan bir toplum biçimi olarak sunarken; bunalımların kendisi bu sözleri yalanlar ve bu sistemin yıkılması gerektiğini gösterir. Kapitalizmin genel krizi burjuvazinin ideolojik konumunu temelde sarsar, burjuva ideolojisi en etkisiz durumuna düşer. Yıkılan yalnızca burjuva ideolojisi değildir; bütün burjuva politik kurumların nasıl da toplumsal gelişme ile çatışma içinde olduğunu en iyi açığa çıkaran kapitalizmin genel krizinin kendisidir. Burjuva politik kurumları, her tür gelişmenin düşmanıdır.

Toplum ancak, kapitalist üretim biçimini, bunun bir parçası olan üretim ilişkilerini ve toplum örgütlenmesi ile politik kurumları yıkarak, tepeden-tırnağa alt-üst ederek ileri gidebilecek bir gelişme aşamasına ulaşmıştır. Emekçi sınıfların kurtuluşu, tarihsel bir iştir; tarihsel olarak bunun maddi ön koşullarının oluşmasını gerektirir, kurtuluşun tarihi koşulları ise çoktan oluşmuştur. Burada her şey gelip, toplumsal üretken güçlerin en devrimcisi olan proletaryanın, komünist devrim yoluyla, eski dönemi kapatmasını ve daha yüksek bir toplumsal üretken güçlerin en devrimcisi olan proletaryanın, komünist devrim yoluyla, eski dönemi kapatmasını ve daha yüksek bir toplumsal üretim biçimine geçiş eylemine dayanmıştır. Sosyalizmin 80 yıllık tarihi, kapitalizmi yıkmamanın kaçınılmaz ve olanaklı oluşunun tarihi oldu; içinde bulunduğumuz süreç ise bu eski sömürücü sistemden tamamen kurtulmanın artık her bakımdan olanaklı olduğunu gösteriyor. Marx ekonomik görüşlerini kapitalizmi çözümlenerek açıklar. Ekonomik çözümlenmesine farklı toplumları inceleyerek başlamaz. Bunun nedeni, ekonomik dizinlerin ele alınışının, tarih dizinlerinin ele alınışından farklı olmasından ileri geliyor. Tarihler birbirini zorunlu olarak izlerken, ekonomik ilişkiler aynı süreci aynı biçimde izlemezler. Ekonomik biçimler çoğu kez, kendi bağrında daha önceki bütün dönemlerin ekonomik izlerini taşırlar. Örnek olarak ele alalım, meta-üretimi kapitalizmden çok eskidir; meta üretimi ancak en gelişmiş biçimini kapitalizmde bulur. Böylece kapitalist meta üretimi ele alındığında, ayrıca buna paralel olarak tarihi dizimleri izlemeye gerek yoktur. Para da aynı durumdadır. Para kapitalizmden çok önceleri ortaya çıktı; ancak para değişim aracı olarak tam haline kapitalizm altında kavuştu. Burjuva toplumu bu açıdan kendi bağrında çok yönlü çelişkileri barındırır. Kendisinden önceki toplumlardan farklı olarak burjuva toplumu çok farklı üretim sürecini temsil eder. Tümü de en gelişmiş ve son biçimini kapitalizm ile bulurlar. Bu temelde, burjuva toplumu sınıflı toplumlar içinde kendi bağrında çok yönlü çelişkiler taşıyan tek toplumdur. Bu çelişkiler kapitalizmin dünya egemenliği koşullarında çok daha artar ve iç içe geçer. Kapitalist sistem, kendi yıkıcı çelişkileri ile donanmıştır.

Emperyalizm tekelleri kapitalizmdir. Tekelleri kapitalizm de, reketçi kapitalizm dönemindeki meta ihracının yanında ve esas olarak sermaye ihracı dernektir. Sermaye ihracı ise, sermayenin ihraç edildiği ülkelerde halk ayaklanmalarına yol açar. Lenin, Emperyalizm adlı kitabında emperyalizme karşı ulusal ayaklanmaları doğru biçimde ele alan Hilferding'den şu alıntıyı alır:

"İthal edilmiş sermaye, yeni açılmış ülkelerdeki uzlaşmaz karşıtlıkları

iyice derinleştirir; ulusal bilinçleri uyanmakta olan halklarda, o çağrısız konuklara karşı büyüyen direnmeyi uyandırır; bu direnme, kolayca, yabancı sermayeye karşı tehlikeli birtakım önlemlere dönüşebilir. Eski toplumsal ilişkiler temelde değişikliğe uğrar: tarihin kenarında kalmış ulusların binlerce yıldan beri süregelen tarımsal yalnızlıkları bozulur; onlar da kapitalist girdaba sürüklenirler. Bizzat kapitalizm, yavaş yavaş boyun eğmiş toplumlara kurtuluşun yollarını ve araçlarını hazırlar. Ve bu toplumlar, bir zamanlar, Avrupa uluslarının en yüce amacı olan bu amaca, ekonomik ve kültürel özgürlüğün bir aracı olarak, birleşmiş ulusal bir devlet kurmaya doğru yönelirler. Bu bağımsızlık hareketi, Avrupa sermayesini, en değerli ve en umut veren sömürülen alanlarında tehdit etmektedir ve Avrupa sermayesi, ancak askeri güçlerini durmaksızın artırmak yoluyla egemenliğini koruyabilmektedir" (Aktaran Lenin, Emperyalizm sf:128–129)

Sermaye ihracının ilk dönemleriyle ilgili bu belirlemeler üzerinden uzun zaman geçti, yeni gelişmeler oldu. Sermaye ihracıyla birlikte kapitalist ilişkiler bütün dünyada yaygınlık ve derinlik kazandı. Bütün uluslar dünya ticareti ağına sokuldu; her ulus "kapitalist girdaba sürüklendi". Dünya da bir taraftan bir avuç gelişmiş kapitalist ulus ile diğer taraftan, bu uluslar tarafından ezilen, sömürülen ve ulusal-sınıfsal baskı altına alınan ezilen uluslar biçimindeki bölünme öne çıktı; sermaye ihraç edilen uluslarda baş gösteren ayaklanmalar sonucu, sömürgecilik sistemi parçalandı; genelde emperyalizmin ve özelde de ABD emperyalizminin sermaye ihracının bir özelliği olarak ortaya çıkan yeni-sömürgecilik sistemi ortaya çıktı; yeni-sömürgelerde kapitalizmin egemenliğine bağlı olarak toplumsal kurtuluş mücadeleleri öne çıktı. Ekim Devrimi, ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşları ve sosyalizmin bir sistem haline gelmesi ile birlikte, emperyalizm pazarlarını korumak için eskisine göre çok daha büyük bir askeri gücü beslemek zorunda kalıyor. NATO bir anlamda da bu amaçla kuruldu. İki kere Avrupa'nın yıkımına malolan militarizm ve savaş makinesi en sonunda ABD emperyalizminin öne geçmesinin koşullarını yarattı. ABD tarafından olağanüstü düzeye çıkartılan militarizm ve savaş makinesi en sonunda, onu geliştirenleri yutacak bir aşamaya gelmiş dayanmıştır. Ancak, bundan önce, tüm dünyada uzlaşmaz karşıtlıkları keskinleştiren emperyalizme en öldürücü darbe bağımlı kapitalist ülkelerden gelecektir.

Emperyalizm "...her planda gericilik ve bu alanda mevcut uzlaşmaz karşıtlıkların aşırı ölçüde yoğunlaşması," dır. Tekelcilik egemenlik peşinde koşar; bu yüzden emekçi kitlelerin özgürlük eğilimi ile çatışır. Tekelcilik her adımda, kitlelerin özgürlük istemi ve mücadelesiyle karşılaşır. Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan yeni dünya ta-

rihi, emperyalizme karşı her adımda mücadele veren çeşitli ülkelerdeki emekçi kitlelerin bütün bir yüzyılı dolduran eylemleriyle biçimleniyor.

Tekelcilik kesinlikle uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının ve çatışmalarının yoğunlaşmasını getirir. Sınıf karşıtlıkları ve çatışmaları emperyalist ülkelerde suni yollardan "yumuşamış" olsa da, bütün karşıt sınıf çelişkileri ve çatışmaları, emperyalizm tarafından dünya pazarları ağına sokulan bağımlı kapitalist ülkelerde yoğunlaşır. Yüzyılımızın son yarısı, bağımlı kapitalist ülkelerdeki sert ve yoğun sınıf savaşlarına sahne oldu. Emperyalizm ile birlikte kendi işçilerini burjuvalaştıran, kapitalistler, bunun sonucu belki kendi Paris Komününü, 8 Martlarını, 1 Mayıslarını ve geçen yüzyılda gelişmiş kapitalist ülkelerde görülen nice işçi ayaklanmalarını belli bir dönem için bastırdılar, ancak bu defa aynı uzlaşmaz çelişkileri ve çatışmaları bağımlı kapitalist ülkelerde yoğunlaştırdılar. Yoğun sınıf savaşlarının, yaşandığı bağımlı kapitalist ülkelerin bir kısmında işçi ve köylü sınıfları zafere ulaştı, diğerleri ise devrim yolunda. Emperyalizm bütün bağımlı kapitalist ülkelerde bunun koşullarını sağlamıştır. Bağımlı yoksul ülkelerde, emperyalizmin kâr oranı ve egemenliği artarken, buna karşılık yoksul halkların yoksulluğu da daha da artıyor. Emperyalizm bu ülkelerde her gün yeniden-üretimi gerçekleştirirken: aynı zamanda emperyalizmle, yoksul halkların arasındaki toplumsal ilişkileri de yeniden-üretiyor. Bu üretim sürecinde bir taraftan emperyalistler ve işbirlikçi kapitalistler için servet birikirken: öte yandan yoksul kitleler için de sefalet birikimi gerçekleşiyor. Yaşanan bu süreç sonucu, bağımlı ülkelerde kitlelerin başkaldırıları ve savaşları yoğunlaşıyor.

Bağımlı ülke halklarının emperyalizme ve kapitalizme karşı başkaldırıları 80'den sonra da devam etti. Devrimci mücadelenin bu tarihten sonra devam etmesi çok önemlidir. 80'den sonra Sosyalist ülkelerde karşı-devrimciler emperyalist destekli darbelerle politik yönetime geldiler, çok kısa süre içinde sosyalizme ait ne varsa tüm sosyalist kazanımları tahrip etmeye giriştiler. Bu süreç, dünya haklarını en önemli desteğinden yoksun bırakırken; aynı zamanda emperyalizme de geçici olarak dünyada üstünlük sağlıyordu. Yeni dünya koşullarının bütün avantajlarını çok iyi kullanan emperyalizm, dünyadaki devrim odaklarını susturmaya, halklara yönelik saldırılarını artırmaya yöneldi. Birçok ülkede bunun somut örnekleri de görüldü. Emperyalizmin lehine sağlanmış olan yeni dünya şartlarında, yine de halklar savaşmaya devam ettiler. Halkların birkaç kıtada savaşmaları, ezilen halkların özgürlük mücadelesinin dış destekli olmadığını doğrudan emperyalist-kapitalist sistemin bağrındaki çelişkilerden kaynaklandı-

ğını bir kere daha herkese gösterdi. Emperyalist-kapitalist sistem kendi yıkıcı iç çelişkileriyle sarsılıyor. Bağımlı ülkelerin emperyalizme olan bağımlılıkları arttıkça, bu çelişkiler ve çatışmalar bütün emperyalist-kapitalist sistemi daha derinden sarsar.

Güney Kore'de, Orta Doğu'da, Kürdistan ve Türkiye'de kitleler sürekli mücadele içinde iken, Meksika'da, Peru'da, Kolombiya'da ve diğer birçok Latin Amerika ülkesinde ve dünyanın pek çok köşesinde emekçi kitleler emperyalizme ve kapitalizme karşı son on yıl içinde etkin mücadele örnekleri ortaya koydular. Emperyalizme, kapitalizme ve burjuva diktatörlüklerine karşı devrimci kitle mücadeleleri, bu mücadelelerin verildiği ülkelerle sınırlı olmadığı gibi, bundan sonraki dönemde dünyanın her köşesinde ezilen-bağımlı ülkelerin emekçi halkları devrimci ayaklanmanın ve silahlı savaşın yeni örneklerini yaratacaklardır. Bundan geriye düşüş olmayacak, tersine yükseliş olacaktır. Bunun anlamı, bu ülkelerde kapitalizmin kendi iç çelişkilerinin ve çatışmalarının çok keskin olduğu, ancak devrimle sonuçlanacak çözümleri kendi içinde taşıdığına açığa çıkmasıdır. Ne var ki, anlaşılıyor ki, ne emperyalizm ne de işbirlikçi burjuvalar, yükselmekte olan büyük kitle ayaklanmalarının tehlikesini anlayabilmiş değiller. Uluslararası burjuva güçler, yapılan eylemlerin geçici, sınırlı ve yenilgiyle sonuçlanacağını sanıyorlar. Oysaki, bu defa ki devrim dalgası öyle yüzeysel ve geçici ya da sınırlı değildir. Ekonomik, toplumsal, tarihsel ve politik nedenlerden ötürü köklü, yaygın ve sürekli olacaktır. Dünya tarihini izleyen, önümüzdeki dönemde bunun ne demek olduğunu öğrenecektir.

Oluşmuş olan maddi ve politik koşullar yeni-sömürgelerde bugüne kadarki en yaygın ve derin halk ayaklanmalarının ve devrimlerin kaçınılmazlığını dayatıyor. Yeni sömürgelerle, emperyalizm ilişkisi, bu ilişkinin ilk kurulduğu dönemden farklı özellikler gösteriyor. Emperyalizmin "kurtulmuş" ülkeleri ya da eski sömürgeleri yeni bir sömürü biçimi olan sermaye ihracı ya da ekonomik bağımlılık yoluyla kendi egemenliği altına alma girişimi tamamlanmış ve bugün yeni-dünya düzeni ve neoliberalizm gibi politikalarla yeni-sömürgeler tamamen emperyalizmin egemenliğine girmişlerdir. Emperyalizm bu ülkelerde bir "dış" olgu olmaktan çıkmış ve bir iç olgu olmuştur; Aynı biçimde yeni sömürgelerde emperyalist- kapitalist sistem için bir "iç" olgu olmuştur. Fakat, aradaki farklılık azalmamış, tersine eşitsizlik daha da büyümüştür. Sermayenin, ücretli emeği yaratması; ücretli emeğin sermayeyi yaratması nasıl emeğin, sermaye tarafından sömürülmesini ve sermayenin emek üzerindeki egemenliğini kaldırmıyorsa, yeni-sömürgelerini ve emperyalizmle olan ezen ve ezilen, sömüren ve

sömürülen ilişkisini ortadan kaldırmaz, tersine güçlendirir. Emperyalizmin Meksika'da diğer Latin Amerika ülkelerinde AB içinde uygulamaya koyduğu politika ile yeni-sömürge ülkeler tamamen emperyalizmin ücretli köleleri durumuna geldiler. Bu ise emperyalizme karşı ve kapitalizme karşı sınıf savaşlarının ve halk ayaklanmalarının maddi koşullarını pekiştiriyor. Politik koşullar da, hem yeni-sömürgecilik temelinde geliyorken ve aynı zamanda on yıllardır verilen devrimci mücadeleler de yükseliyor. Halklar, emperyalizme, kapitalizme karşı ve burjuva diktatörlüklere karşı savaşta, ilerde kendilerini zafere götürecektir büyük birikim elde ettiler: bu süreçte kazanılan her devrimci mevzii, daha ileriye atılmak için kazanılmış birer mevzii rolü oynuyor. Şimdi proletarya ve emekçi halk kitleleri sağlam mevziilerden devrimi geliştiriyor.

Burjuvazi üretken güçleri XVIII. yüzyılın kapitalist ülkelerinde geliştirdikten sonra, aynı şeyi yeni-sömürgelerde de gerçekleştirdi. Kapitalizm, emperyalist ülkelerde nasıl toplumsal üretken güçlerin önünde ayak bağı ise, aynı şey bağımlı kapitalist ülkelerde de geçerlidir. Toplumsal üretken güçler, bütün dünyadaki üretken güçler olarak her yerde kapitalist kabukla çatışma içindedir. Bu kapitalist kabuk farklı zaman ve süreçlerle de olsa, her yerden kırılacaktır. Dünyadaki toplumsal üretken güçler yalnızca bu yönde ilerliyor. Dünyanın her yerinden kapitalizmi alaşağı etmek için büyük bir devrim dalgası geliyor.

Devrim İçin Devrimci Emek
19 Ağustos 1997
Sayı: 6

FABRİKALAR, TARLALAR SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEGİN OLACAK!

İşçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci hedeflerini bütünlüklü olarak öne çıkartan bu slogan, her gerçek toplumsal devrimin izlemesi gereken gelişme çizgisine uygun bir seyir izleyerek, gelinen süreçte değişime uğramıştır. Sloganlar, sınıflar mücadelesini kavrar ve bu mücadelede devrimci sınıfın hedeflerini doğru biçimde yansıtırırsa güçlü olurlar. Dolayısıyla, sloganların gücü devrimin gücünden ileri gelir. Devrimci sınıfın devrimci hedeflerini en kısa ve özlü biçimde anlatan sloganlar, yansıttığı devrimin pratik gelişimine bağlı olarak yeni anlamlar kazanırlar. Proletaryanın devrimci sınıf partisi tarafından kitlelere götürülen "*Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!*" sloganı, her zaman, yani emekçi sınıflar mücadelesinin her döneminde devrim ve iktidar hedefini kendi içinde bütünlük olarak ifade etmiştir. Ama nasıl ki, devrimin propaganda dönemi ile eylem dönemi (yani devrimi pratik olarak örgütlenme dönemi) birbirinden farklı ise: bu gelişmeye bağlı olarak, devrimi hedefleyen slogan da, devrimin pratik olarak örgütlenme döneminde, iktidarı ele geçirme sloganına dönüşür. Yani propaganda olarak yıllarca eylemlerde söylenen slogan, devrim ve açık çatışma döneminde maddi güce dönüşmeyi, yani gerçekleşmeyi herkese dayatıyor.

Önceleri devrimci propaganda sloganı olan devrimin bu temel sloganı, devrimci durum ve iç savaşın yaşanmasıyla birlikte devrimci iç savaşın sloganına dönüştü. Bu durumda, devrimin temel sloganı öne çıkartılmadı; yalnızca öne çıkartılmakla yetinilmemeli; devrimci eylemin havaya kalkmış yumrukları üstünden hedefine vurdurulmalı.

Slogan, emeğin egemenliğini hedeflediğinden dolayı, anti-kapitalist öze sahiptir. Kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu bir ülkede, emeğin mücadelesi ancak, kapitalizme karşı verilebilir. Ya da

başka bir yönden söyleyelim, emeğin kurtuluş mücadelesi, ancak ve esas olarak ücretli emek sisteminin olduğu kapitalist toplumda, temel devrimci mücadele olabilir. Emeğin iktidarından söz edilirken, burada temel olarak ücretli emekçilerin egemenliğinin hedeflendiği apaçıktır. Devrim ancak egemen olana karşı yapılır. Türkiye ve Kürdistan'da egemen olan kapitalizmdir. O halde, emeğin iktidar mücadelesi, egemen durumda olan tekeli kapitalist sınıfa karşı verilebilir. Böylece, emeğin egemenliğini hedefleyen temel devrimci sloganının, anti-kapitalist bir savaş sloganı olduğu tartışmaya yer bırakmayacak kadar açıktır, kesindir.

Sloganın hedeflediği "iktidar" yalnızca siyasi bir iktidar değildir, siyasi iktidar, devrimci ekonomik-toplumsal önlemlerle birlikte ele alınır. Bir devrimin ilk koşulu siyasi iktidarın ele geçirilmesidir; ne var ki, eğer siyasi iktidar, maddi temellerinden yoksun kalırsa, bu iktidarın yaşama şansı olmaz. Bunun için, devrimci slogan, proletaryanın yakın iktidar hedeflerini belirlerken, bütünlüklü olarak sorunu koyuyor. Sloganda sembolize edilen "Fabrikalar; Tarlalar..." ile kapitalist özel mülkiyette bulunan temel üretim araçlarının zor yoluyla el konulması hedefleniyor. Burada "tarlalar" ile anlatılan şey, tarımda, toprakta büyük özel mülkiyetin, kapitalist mülkiyetin ortadan kaldırılmasıdır. Özel büyük toprak mülkiyeti, üzerindeki tüm üretim araçlarıyla birlikte zor alımı yoluyla kamulaştırılacaktır. Buradan da açık olarak anlaşılacağı gibi, Tekelci kapitalist egemenliğin ekonomik ve politik gücünü ortadan kaldırmak ve yerine emeğin egemenliğini kurmak devrimin temel sloganının ana içeriğidir.

Burada hedeflenen anti-kapitalist devrimci önlemlerin, ilk planda anti-tekeli önlemler olduğu kendiliğinden anlaşılacaktır. Türkiye'de kapitalizmin egemenliğinden söz etmek, gerçeğin yalnızca bir yanındır, ekonomik-toplumsal gerçekleri bütün yönleriyle ortaya koymamız gerekiyor. Kapitalizm kendi ekonomik yasaları sonucu, süreç içinde tekeli kapitalizme dönüşmüştür. Ekonomik olarak da, politik olarak da egemen olan emperyalizmin işbirlikçisi tekeli kapitalist sınıftır. Devrimin ve devrimci sloganın ilk olarak ortadan kaldırmayı hedeflediği, iktidarda bulunan tekeli kapitalist sınıftır. Ama bu devrim, kesintisiz bir devrimdir, bu devrim sosyalizmi hedefleyen bir devrimdir ve kesintisiz, tek süreçli bir devrimdir. Her gerçek toplumsal devrimin izlediği yolu izleyen devrimimiz, süreç içinde tüm kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırmayı hedefliyor. Ancak darbeciler yani bir darbe ile sosyalizme ulaşmayı hedefleyenler, gerçek bir devrimin diyalektik gelişme çizgisini anlayamazlar. "Fabrikalar; tarlalar; siyasi iktidar; her şey emeğin olacak!" sloganı, devrimin gelişme süreçlerini en

etkili biçimde ortaya koyuyor, "*her şey emeğin olacak!*" Buradaki "*her şey*" kapitalist özel mülkiyette bulunan, her şeydir. Demek ki, slogan kendi devrimimizi anlattığı gibi aynı zamanda, kapitalist özel mülkiyette bulunan birikmiş toplumsal emeğin bütün ürünlerine proletarya tarafından el konulmasını hedefleyen evrensel bir öze sahiptir. Uluslararası proletarya hareketinin Enternasyonal Marşı'nda belirtilen "*her şey emeğin olmalı*" ifadesi öne çıkarttığımız sloganın evrensel sosyalist özünü yeterince kanıtlıyor.

Slogan, devrimcidir; çünkü ancak bir devrim emeğin egemenliğini gerçekleştirebilir. Hem politik iktidarın ele geçirilmesi ve hem de tekelci kapitalist ekonomik egemenliğin ortadan kaldırılması kelimenin gerçek anlamıyla bir devrimi gerektirir. Üstelik sloganda belirtilen "*her şey*" tüm kapitalist özel mülkiyetin kaldırılmasını hedeflediği için, ancak bütün zamanların en köklü toplumsal devrimi ile gerçekleşebilir. Sosyalist, hareket için de, devrimin bu temel sloganını sahiplenmek isteyen çevreler çıkıyor. Bu, devrimin kendi devrimci hedeflerini daha geniş bir çevreye kabul ettirmesi yönünden olumlu bir gelişmedir. Ne var ki, slogana sahip çıkmaya kalkan tüm sosyalist çevreler, sosyalizme ait, birçok şeyi yozlaştırdıkları gibi, aynı biçimde, bu devrimci sloganı da yozlaştırmak istiyorlar. Öncelikle devrimci olmak gerekir bu slogana sahip çıkmak için (henüz devrimci olmayan emekçi kitlelerin, ilk önceleri, devrimci sloganların gerçek anlamını tam kavramadan atmaları ile devrimci bir sloganın, devrimci özünü yozlaştırmaya kalkan devrim gevezelerinin girişimlerini birbirinden ayırt etmek gerekir.) Bu da kendi başına yeterli değildir, bunun yanında, bir de, bütünlüklü bir devrim stratejisini ortaya koymak gerekir.

Slogan, Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı devrimci stratejisini en özlü biçimde ifade eder. Öncelikle, sloganın, devrimci stratejiyi gerçekleştirecek devrimci güçleri nasıl tanımladığını görelim. Burada söylenen "*...emeğin...*" ifadesi ile en başta ücretli emek anlatıldığını belirttik. Kapitalist bir toplumda ancak ve yalnızca proletarya, kapitalizmi yıkabilir ve emeğin egemenliğini gerçekleştirebilir. Kapitalizmde, sürekli büyüyen, gelişen yön toplumun ücretli emekçiler durumuna gelmesidir. Toplumun her geçen gün ücretli emekçiler durumuna gelmesi kentler için ne kadar bir gerçek ise, aynı proleterleşme süreci kırsal alanlar için de, yaşanan bir gerçektir. Sonunda kapitalizmi yerle bir edecek olan bu ücretli emekçiler ordusudur.

Doğası gereği, sınıf mücadelesi emek ile sermaye arasında; yani, ücretli emekçi ile asalak burjuvazi arasında geçer. Bunun için sloganda anlatılan "*her şey emeğin olacak*" hedefi, ücretli emekçilerin, yani pro-

letaryanın politik egemenliğini ve toplumsal düzenini gösteriyor. Yine slogandaki "emeğin" ifadesinin, yalnızca sanayi (kent) proletaryasını değil, aynı zamanda tarım proletaryasını ve yoksul köylüleri de kapsadığı çok açıktır. Tekelci kapitalizmin egemen olduğu bir toplumda, sosyalizmi hedefleyen, tek bir devrimci sürecin ilk halkası olan Demokratik Halk Devriminin, proletarya önderliğinde, tüm emekçi kitleleri kapsadığını ekonomi ve tarihle ilgilenen herkesin bileceği bir gerçektir. Proletarya bu sloganla, aynı zamanda, kendi devrimci hedeflerini, tüm ezilenlerin hedefi haline getirmiştir. Proletarya ve devrimci müttefikleri "Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak!" sloganında kendi kurtuluşlarını görüyorlar. Slogan içerik ve hedefler nedeniyle kesintisiz devrimin, devrimci güçlerinin savaş birliğinin hangi temelde sağlanacağını en kısa ve en özlü anlatımıdır.

Devrim stratejimizi en doğru biçimde yükselten sloganın proletaryanın bu devrimci sloganı olduğu tartışmasız bir gerçektir.

Sloganda en kısa ve özlü biçimde tanımlanan proletaryanın devrim stratejisindeki karşılığını gösterelim. Bundan önce, zorunlu bir açıklama yapalım. Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist'in Program'ında devrimin hedefleri somut ve net biçimde belirlenmiştir. Program'daki yakın devrimci hedefler, devrimimizin gelişimine bağlı olarak, önceleri propaganda düzeyinde ele alınırken, devrimci durum ve iç savaş koşullarında, somut iktidar önlemleri olarak öne çıktılar. Burada belirtilen hedefler ve önlemleri mücadelenin geldiği bugünkü düzeyinde, ajitasyon ve eylem temelinde ele almak zorunluluğu vardır. Yani devrimci hedefler, program sayfalarından çıkıp, güncel mücadele ile bütünleşmeli ve canlı yaşamda maddi güce dönüşmeli. Politik ve toplumsal yaşam, bunun için her zamandan daha uygundur. Artık kitlelere devrimin neyi yerine getireceği ve neyi, nasıl başaracağı somut olarak, güncel bir devrimci görev olarak gösterilmelidir.

Devrimin bütünlüklü ve temel sloganının Program'daki karşılığı:

A) POLİTİK ALANDA

1 - Faşist devletin yıkılması; ordunun, polis, mahkemelerin, bürokrasi organlarının, parlamentonun, yerel devlet organlarının parçalanması; tüm iktidarın halk temsilcilerine devri.

2 - Halk Demokrasisi'nin gerçekleşmesi; yasa yapma, vb. yetkilerin Halk Temsilcileri Meclisi'nde olması; tüm temsilcilerin seçimle gelmesi; seçmenlerin temsilcilerini geri çağırma hakkının sağlanması."

Programın bu bölümünde, yukarıdaki devrimci istemler ve devrimci önlemler başkalarıyla destekleniyor. Burada açıkça anlaşılacağı

gibi, proletarya ve devrimci müttefikleri, politik iktidarı ele geçirmek için ilk temel koşul (her devrimin ilk temel koşulu) olarak, devletin tüm organlarıyla birlikte parçalanması ve havaya uçurulması hedefleniyor. Kendi özgülümüzde ise faşist devletin yıkılması devrimin ilk zorunlu koşulu olarak konuyor. Bu ilk koşul olmadan iktidarın emek güçlerine devri mümkün değildir. Emeğin egemenliği politik alanda ancak faşist devlet iktidarının yıkılmasından sonra gerçekleşebilir.

Politik iktidarın ele geçirilmesi, sloganda ifade edilen "siyasi iktidar"ın emeğin olması için öncelikle ve zorunlu olarak faşist devlet iktidarının yıkılması, güncel bir görevdir. Şimdi proletaryanın, halk kitlelerinin ve tüm devrimci güçlerin esas ve tüm çabası, politik iktidarı ele geçirmek amacıyla, faşist devletin yıkılması görevine yöneltilmelidir. Faşist devletin yıkılması, burjuva politik iktidarının yerle bir edilmesi ve devrimin ilk belirtisi ve eseri olarak Geçici Devrim Hükümeti'nin kurulması görevi başa alınmadan, atılacak her politik adım, başarısız kalmaya ve yozlaşmaya mahkûmdur. Başarısız olacak ve yozlaşacak olan yalnızca atılan politik adımlar değil, bu adımları atanlar da aynı biçimde yozlaşıp, düzen-içi bir hareket haline gelmeye mahkûmdur.

Faşist devler iktidarının yıkılması görevinin, zora dayalı devrimi ve bunun özü olan silahlı mücadeleyi gerektirdiği her bakımdan ortadır. İktidarı ele geçirmekten sözedener, ya da sanki gerçek sosyalist onlarmış gibi sabah-akşam sosyalist devrimden dem vuranlar, devrimin olması için eğer silahlı mücadeleye girişmezlerse, bu durumda onlar ancak lafazanlar olarak gericiliğin safında olabilirler. Silahlı mücadele gerilla mücadelesi, halk milisleri ve başka biçimlerde yürütülmüş olsun, halkların kurtuluşu yalnızca silahlı savaş yoluyla gerçekleşir.

Sloganda bütünlüklü biçimde tanımlanan hedeflerin "Fabrikalar... Emeğin olacak!" ifadesinin Program'daki belirlemesi:

B) SANAYİ, KREDİ, TİCARET, ULAŞIM ALANINDA

1) - Sermayenin elindeki tüm sanayi işletmelerinin ve madenlerin; emperyalistlerin elindeki tüm işletmelerin ve madenlerin zor alımı yoluyla kamulaştırılması

2) - Sanayi işletmelerinin yönetiminin işyeri konseylerinde olması; sanayinin bilim ve teknik gelişmenin sonuçlarına dayanılarak geliştirilmesi; halkın temel gereksinmelerini karşılaması ve ekonominin gelişmesine hizmet etmesi.

Bu bölümde belirlenen görevler de daha sonraki maddelerle destekleniyor. Çok açık olarak anlaşılacağı gibi, slogan, programdaki bü-

tünlüğü yukarıdaki ekonomik hedeflerle gösteriyor. Politik iktidarın ele geçirilmesi tek başına fazla bir şey ifade etmez: politik iktidarın ayakta kalması, devrimin bu alandaki kazanımlarının devam ettirilmesi için mutlaka, ekonomik alanda da köklü önlemlere başvurmaya zorunluluğu vardır. Ekonomik temellerine dayanmayan bir demokrasi (Halk Demokrasisi) uzun süre yaşayamaz, Bu anlamda, Program'ın bu bölümünde kapitalizme yıkıcı darbe vuracak ilk temel ekonomik önlemlerin sıralanması; Partinin, devrimi, kesintisiz biçimde temel amacı olan sosyalizme vurdurmak istediğinin başka bir kanıtıdır. Sosyalizme içi boş sözlerle, sosyalist gevezeliklerle varılmaz, sosyalizme kapitalizmin temellerine yöneltilmiş devrimci politik, ekonomik, toplumsal önlemlerle varılır. Devrimci içerik, sosyalist hedefler bakımından proletaryanın kurtuluş programı olması niteliğiyle TKEP/L Programı kendi alanında en yüksek otoritedir.

Sloganın "... *Tarlalar... Emegün olacak!*" diye belirttiği görevler:

c) **TARIM ALANINDA**

1) Tüm özel büyük toprak mülkiyetinin üzerindeki üretim araçları ile birlikte zor alımı yoluyla kamulaştırılması; tarım işçileri konseylerinin yönetimine devredilmesi; bazı alanlarda kamulaştırılan toprakların yoksul köylü komitelerinin yönetimine devredilmesi; tüm toprakların ulusallaştırılması; kent ve kır topraklarının alım satımının yasaklanması.

Devrimci Program'ın en önemli bölümü tarım alanında belirtilen önlemlerdir. Bölümde belirtilen önlemlerin sosyalist önlemler olmadığı ilk bakışta anlaşılır, ancak, burada belirtilen önlemler olmadan da tarımda sosyalist örgütlenme gerçekleşemez. Tarım programı neden çok önemlidir, çünkü Türkiye sol hareketinin teorik alanda yaptığı en büyük yanlışlardan biri tarım ve köylülük sorununa yaklaşımdır. Leninistler dışında, toprakların yoksul köylülere dağıtılması hedeflenir ve buna da "toprak reformu" adı verilir. Oysaki bu alanda reform değil, sosyal devrim gereklidir. Bunun da ilk koşulu, tüm özel büyük toprak mülkiyetinin, tüm üretim araçlarıyla birlikte zor alımına tabi tutulması ve kamulaştırılmasıdır, kent ve kır topraklarının alımının-satımının yasaklanması ve ulusallaştırılması toprakta rantı ortadan kaldıracak gibi, özel mülkiyete en büyük darbeyi indirir.

Kapitalizmin tarım alanında da egemen olduğu, kapitalist tarımcılığın yaygın olduğu, büyük toprak sahipliğinin güçlü olduğu bir yerde, devrimci önlem, kamulaştırma ve tarım işçileri konseyleri ile ayrı olarak yoksul köylü komitelerinin denetiminin sağlanmasıdır. Sol hareketin yaygın ve egemen olarak söylediği "toprak dağıtımı" ancak

gerici bir önlem olabilir. Kapitalizmin tarımda egemenliğinin pekişmesi, köylü nüfusunun sürekli ücretli emekçiler durumuna gelmesi ile birlikte, proletaryanın devrimci tarım programı, öncelikle bu koşulları doğru biçimde-kavramalıdır. Anti-feodal burjuva devriminin köylülük programı çok gerilerde kaldı. Çünkü feodalizmin eleştirisini, hem de pratik olarak tarihin kendisi yerine getirmiştir. Bu durumda, kapitalizmin bilimsel eleştirisi yapılmalıdır. Tarım ve tüm kırsal alanda da yapılması gereken devrimci teorik çalışma budur. Devrimin eleştirisinden önce, teorik eleştiri doğru biçimde yapılmalıdır.

Tarımda özel mülkiyete darbe vurmak, tüm alanlarda sosyalizme yönelmek için de çok önemlidir ve yaşamsaldır. Çünkü, toprakta özel mülkiyet, özel mülkiyetin en eski biçimidir. Toprakta özel mülkiyet kaldırılmazsa, kentlerde ve kırsal alanda ekonominin toplumsal örgütlenmesine geçilemez. Toprak özel mülkiyette kaldığı sürece, hiç bir alanda toplumsal mülkiyet doğru-dürüst kurulamaz. Öte yandan köylülerin yaşamının köklü olarak dönüşümü ancak toprakta özel mülkiyetin kaldırılması, hiç değilse işin başında büyük toprak mülkiyetinin kaldırılması zorunlu bir koşuldur. Ama, bunun tarihsel, toplumsal devrimci anlamını anlatmak için marksist olmak gerekiyor. TKEP/L Programına sahip olmak gerekiyor.

Bu kısa turdan da anlaşılacağı gibi "*Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegın Olacak*" sloganı bütünlüklü devrimci bir öz taşıyor. Bu devrimci öz, devrimin özünün anlatımından başka bir şey değildir.

Devrim İçin Devrimci Emek

4 Eylül 1997

Sayı: 7

KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

Sloganlaştırılan bu görüş, öz olarak Kürt Ulusu'nun kendi geleceğini kendisinin belirlemesi hakkını içeriyor. İki halkın mücadele birliği, UKKTH anlaşılmadan, kavranamaz. Mücadele birliği, Kürt Ulusu'nun sınıfsal kurtuluş mücadelesinin başarıma düşüncesinden doğmuştur. Bu nedenle, Kürt-Türk halklarının mücadele birliği, Kürt Ulusu'nun özgürlüğünü, kurtuluşunu hedefliyor.

Ülkesi Türkiye'nin de içinde bulunduğu dört devlet tarafından bölünmüş ve her parçası ayrı ayrı ilhak edilmiş olan Kürdistan'ın ilhak ve işgaline karşı çıkılmadan, Kürt Ulusu'nun özgürlüğünden yana olunamaz. İlhaka karşı çıkmak, Kürt ulusunun bağımsızlığından yana olmak, yani bağımsız devlet kurma hakkından yana olmak demektir. Kürt Ulusu'nun bağımsız devlet kurma hakkını savunmadan, UKKTH boş bir söz olarak kalır. Çünkü ilhaklara karşı çıkmak, ezilen ulusların, kendi geleceğini kendisinin tayin etmesi hakkını savunmak, bağımsız devlet kurma hakkının tanınmasına kadar vardırılmadan, büyük burjuva bir istek olarak kalır. Kürt Ulusu'nun ayrılıp, ayrı bir devlet kurma hakkı koşulsuz olarak savunulmadan da iki halkın birlikte mücadelesinden söz edilemez.

Proletarya enternasyonalizmi ilkesi UKKTH savunulmadan da boş bir söz olarak kalır. Proletarya enternasyonalizmi, uluslararası proletarya hareketinin dayanışmasını ve birlikte mücadelesini içerir. Bu ise, ezilen ulusların, ulusal geleceklerini belirleme haklarını tutarlı olarak savunulmasını gerektirir. Ezilen ulusun özgürlüğü için mücadele edilmeden, proletaryanın ve halkların mücadele birliği hiç bir zaman gerçekleşemez. Kürt-Türk halklarının mücadele birliği, Türk proletaryasının ve halkının, ezilen Kürt Ulusu'nun ayrılma hakkını savunarak, ortak mücadeleye çekmeyi hedefliyor. Egemen ulusun proleterleri ve komünistleri, ezilen Kürt ulusunun ayrılma hakkını tutarlıca savunmadan, Kürdistan proletaryası ve emekçileri ortak mücadeleye çekilemez.

Türkiye proletaryası ve emekçi halkları, Kürt halkı ile ortak düşmana karşı birlikte mücadeleyi istediğine göre, bu demektir ki, Kürt ulusunun ayrılma hakkı bir ilke olarak kabul ediliyor. Yani, iki halkın mücadele birliği, bu ilkeyi baştan içeriyor. Eğer iki halkın mücadele birliği her düzeyde sağlanamamışsa, bunun temel nedeni, Kürt ulusu-

nun ayrılma hakkının bir ilke olarak daha önce savunulmamasıdır. Ezen ulusun proleterleri ve emekçileri için bu konuda enternasyonal davranış, Kürt Ulusu'nun ayrılma hakkını koşulsuz ve tutarlı olarak savunmaktır.

Ulusal sorunda leninist yaklaşım TKEP/Leninist Program'da açık biçimde ortaya konuyor:

ç. **ULUSAL SORUN.**

1- Kürt ulusu, bağımsız devlet kurma da içinde, kendi geleceğini kendisi belirleme hakkına sahiptir.

2- Tüm ulusal topluluklar, kendi geleceklerini kendileri belirleme hakkına sahiptir.

3- Tüm ulusların ve ulusal toplulukların tam hak eşitliğinin sağlanması; resmi dil zorunluluğunun kaldırılması; şoven, ırkçı ve ulusal baskının tüm ideolojik biçimlerine karşı mücadele.

Leninist ulusların kendi geleceklerini kendilerini belirleme hakkı ilkesi TKEP/Leninist Program'da bu kadar net ve açıktır.

İki halkın mücadele birliğindeki "birlik" yönünü açıklayalım.

Kürt halkını, Türk halkını ve diğer halkları ortak düşmana karşı, ortak mücadeleye (mücadele birliğine) zorlayan nesnel koşullar var. Nesnel koşullar uzun bir tarihi süreç içinde hazırlandı. Bunun başında, Kürdistan'ın ilhak edilmesi (politik-toprak ilhakı ve ekonomik olarak) gelir. İlhak edilmiş bir Kürdistan ve ezilen ulus durumuna getirilmiş Kürt ulusu, süreç içinde Türkiye'nin iç pazarına dahil edildi. Türkiye pazar ilişkileri aracılığıyla da uluslararası kapitalist pazar ilişkileri içine sokuldu. Bu ekonomik-toplumsal süreç içinde Kürt köylüsü ve Kent insanı kendi toprağından koparılarak, Türkiye'nin kapitalist kentlerinde ücretli emekçi olarak çalışmaya zorlandı. Kapitalizmin bütün alanlarda egemen olmasıyla farklı uluslardan işçiler aynı kapitalist işletmelerde çalışmak zorunda kaldılar. Ortak proleter yaşam, kendi doğasına uygun olarak sendikalarda ve sınıf mücadelesinin bir-çok alanında ortak davranma eğilimini yarattı. Doğmuş olan koşullar ve proleter eğilim, iki ülke proletaryasının aynı ekonomik-toplumsal örgütlerde örgütlenme ve ortak olarak mücadeleye atılmasına yol açtı. Aynı sınıfsal temeller iki ülke proletaryasının ve halklarının mücadele birliğinin sağlanmasının güçlü zeminlerini sağladı.

Farklı ulus kökeninden proleterlerin ve halkların mücadele birliğini zorunlu yapan başka bir gelişme de politik alanda yaşandı. Türkiye tarafından Kuzey Kürdistan'ın ilhak edilmesi sürecinde, Kürdistan kendi ayrı mücadele ve devrim dinamizmine sahipti. İlhaka karşı on yıllar boyu süren isyanlar, ayaklanmalar ve halk hareketleri ortaya

çıktı. Bu yıllarda iki ülkedeki emekçilerin ortak davranışından hiç bir biçimde söz edilemez. O zamanki komünistler, Kürdistan'ın ilhakı sırasında, TC'yi desteklediler. Üstelik bu sosyal-şoven politikalarını "ilericilik" adına yaptılar. Kürt halkının "Türk solu" güvensizliği bu dönemde başlar. İki ülkede, proleterlerin ve halkların devrim dinamizmi uzun süren ayrı yürüyüşten sonra, ancak kısmi olarak 60'lı yıllardan sonra başlar. Esas olarak da 70'li yıllarda olgunlaşır. Bu dönemde özellikle işçiler aynı örgütlerde ortak olarak mücadele ettiler. Politik alanda durum, işçilerin kendi aralarındaki sınıfsal ilişkisi kadar sıkı değildiye de, yine de, iki halkın mücadelesi pek çok noktada aynı yürüyüş koluna girmiştir. İki halkın mücadele birliği en yüksek düzeye 80'den ve 90'dan sonra ulaşmıştır. Bu gün bu alanda ulaşılan düzey, iki halkın ortak mücadelesini daha ileriye götürecektir niteliklere sahiptir.

İki ülke proleterlerinin mücadele birliği, ekonomik temellere uygun olarak gelişmiş ve politik olarak da mücadele birliğinin sağlam sınıfsal temellerini döşemiştir.

Ne var ki, iki halkın mücadele birliğini yalnızca tarihi ve ekonomik nedenlerle açıklamak yeterli değildir, ikna edici değildir. Mücadele birliği politikası yalnızca tarihsel nedenlerden yola çıkmaz, esas olarak iki halkın kurtuluşunun zorunluluğundan yola çıkar. Türk tek-elci sermayesi ve şoven-faşist devlet yalnızca Kürt halkının kurtuluşunun önünde engel olmakla kalmayıp, Türk halkının ve bütün halkların kurtuluşunun önünde de engel oluşturur. Aynı ve ortak düşmana karşı bütün halkların mücadele birliği, kurtuluşun zorunlu kaldiracı olacaktır.

İki halkın mücadele birliği çeşitli biçimlere bürünebilir. Bürünebilir diyoruz, çünkü, bu konuda önceden ortak mücadelenin tek biçiminden söz etmek, gelişmelerin gerisinde kalmak demektir. Gelişme mücadelenin pek çok biçimlerini karşımıza çıkarabilir. Birlik biçimlerinin farklı farklı örnekleri karşımıza çıkabilir. Bu nedenle, birlik biçimlerini önceden belli örneklerle mutlaklaştırmak yanlıştır. Biz bunlardan en etkin ve zorunlu olanı üzerinde durabiliriz.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin birleşik cephe biçimiyle bir araya gelmesi, ortak devrimci biçimin en iyi örneği olur. Birleşik cephe içerisinde örgütler varlıklarını korudukları gibi anlaşmaları da bağlayıcı ortak hedeflere dayanacağından bu örgüt biçimi halkların birleşik mücadelesini daha ileri götürür.

Birleşik devrimci cephenin bir devrim cephesi olması gerektiği de bir zorunluluktur. Ancak bir devrim cephesi halkları kurtuluşa götürebilir. Ancak, bir savaş cephesi ortak düşmanı yenebilir. Ancak iki

halkın ve bütün halkların militan ittifakı zafer getirecektir. Yani iki halkın mücadele birliği temelindeki birleşik devrimci cephe, militan, savaşı ve silahlı mücadeleye dayanmalıdır.

Silahlı savaş halkların kurtuluşunun tek yoludur. Silahlı savaş yolu devrim yoludur. İktidar yoludur, zafer yoludur. Bütün ülkelerin yakın tarihinin kanıtlağığı bu gerçeği Kürt halkı bütün mücadele tarihi boyunca ve özellikle de silahlı mücadeleyi en yüksek düzeye çıkardığı son 15 yıldan sonra bir kere daha kanıtladı ki silahlı savaş ulusal-sınıfsal kurtuluşun tek doğru yoludur. Bu gerçek birleşik cephe tarafından da benimsenmelidir. Silahlı savaşa dayanmayan, halkların silahlı savaşını daha yetkin ve ileri düzeye çıkarmayı hedeflemeyen bir cephe, görevini yapamaz ve süreç içinde çözölüp-gider. Yalnızca devrimci mücadele yöntemlerini ve araçlarını temel alan halklar kurtuluşunu gerçekleştirebilir.

Kürt-Türk halklarının mücadele birliğinin güncel devrimci anlamı ne demektir?

Kürdistan'da ve Türkiye'de yıllardır devam eden devrimci durum ve son derece şiddetli bir savaş yaşanıyor. Türk devleti bütün askeri ve ekonomik gücünü oltaya koymasına rağmen, iç savaşı kazanamadı. Yaşanan, uzun bir iç savaştır. Ne karşı-devrim güçleri bu savaşı kısa sürede bitirecek güce sahiptir, ne de Kürdistan ve Türkiye devrimci güçleri savaşı kısa sürede kazanma durumundadır. Savaşın devrimci güçler tarafından kazanılması. Türkiye ve Kürdistan devrimci güçlerinin, savaş güçlerini birleştirmelerini bekliyor, dayatıyor. İki halkın mücadele birliği, pek çok alanda, uzun süredir yaşanmakla birlikte politik plandaki mücadele birliği ise henüz sağlanabilmiş değil; ancak olaylar her-gün bunu zorluyor ve gerçekleştirmeye doğru yönlendiriyor.

İki ülkedeki devrimci hareketin gelişme tarihi irdelendiğinde politik plandaki ayrı yürüyüşün hikayesi öğrenilebilir. Türkiye ve Kürdistan devrimi nesnel, ekonomik, tarihi nedenlerle ortak devrimci dinamizme sahiptir. Ne var ki Kürdistan devriminin ayırt edici "ulusal" özellikleri politik alandaki örgütlenmelere yansımış ve sonuçta Kürdistan'da, Türkiye devrimci hareketinden ayrı, politik örgütlenme ortaya çıkmış ve ayrı yürüyüşüne devam etmiştir. Ayrı kollardan yapılan yürüyüş, en sonunda, mücadelenin mantığı sonucu, aynı kanala akmak ve birleşmek zorunluluğu ile yüz yüze gelmiştir. Kürdistan ve Türkiye devriminin bundan sonraki sonucu, iki ülkedeki devrimci güçlerin, mücadelenin mantığının dayattığı bu zorunluluğa uygun davranmalarıyla belirlenecektir.

Birleşik devrimin en dinamik bileşenlerinden Kürt halk hareketi

80'den sonra atağa geçerek Kürdistan devrimi yolunda köklü bir dönüşüm başlattı. Kürt halk hareketi, yalnızca Kürdistan'ı ayağa kaldırmakla kalmadı. Türkiye devrimine de büyük bir ivme kattı. Halk hareketi kendi gücü ve dinamizmi ile ulaşması gereken düzeye ulaştı; daha ileriye, finale gitmesi ise, Türkiye devrimi ile her bakımdan birleşik davranmasına bağlıdır. Türkiye emekçilerinin devrimi de kendi başına finale ulaşamaz. İki halk için ayrı ayrı final yoktur; devrimin finali ortak olacaktır. Final iki halkın mücadele birliği temelinde gerçekleşecektir.

Bu gerçek her iki ülke devrimci güçleri tarafından görülmeye başlandı; daha önceden teorik bir öngörü ile bunu göremeyenlere yaşam öğretti. Devrimin kendisi eğitici-öğretici rol oynadı. Mademki, iki halkın mücadele birliğinin birleşik devrimin ve halkların kurtuluşunun zaferi için bir kaldıraç görevi gördüğü kabul görmüştür, o zaman şimdi yapılması gereken, devrimin yasalarına uygun davranmaktır. Bu noktada, öncelikle, iki halkın mücadele birliğinin hiç bir biçimde sosyal-reformistlerle bir birlik olmadığı açık olarak kavranmalıdır. Çünkü mücadele birliği, egemen güçlere karşı bir savaş ilanıdır. Pratikte, devrimci güçler tarafından yıllardır yürütülmekte olan ilan edilmiş savaştır. Halkların savaş temelindeki militan ittifakı ise mücadele kaçaklarını dışlar, hiçbir koşulda kapsamaz. O halde iki halkın mücadele birliği için içten uğraşanların, içtenliğinin kriteri, sosyal-reformistlere karşı açık tavır alışır. Reformist hareketle yürümek demek, devrimi, mücadeleyi, halkların kurtuluş çabasını öldürmek demektir. Halkların istemi mücadeleciler güçlerin birliğidir.

Daha önceleri, iki halkı devrimci mücadeleye birlikte hazırlamayı hedefleyen Kürt-Türk halklarının mücadele birliği sloganı, devrimci durum ve iç savaşla birlikte, diyalektik bir gelişme gösterdi ve şimdiki koşullarda iki halkı savaş kazanmaya ve devrimi gerçekleştirmeye yöneltme görevini üstleniyor. Birleşik devrimin bu devrimci sloganı, devrim ve final öncesinde birleşmesi gereken bütün devrimci güçleri birleştirip, hedefine varmayı amaçlıyor.

Kürt-Türk halklarının mücadele birliği temelindeki Türkiye ve Kürdistan devrimci güçlerinin birleşik savaş cephesi günümüzün ana devrimci olayı olacaktır.

Devrim İçin Devrimci Emek

1 Ekim 1997

Sayı: 8

İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

İşçilerin mücadele birliği, çağın ve kapitalizmin en devrimci sınıfının elinde, kapitalizmi yıkmak, sömürü ve baskıya dayalı çağı değiştirmek olan tarihi rolünü yerine getirmede etkin bir araçtır. Sınıflı bir toplum olan kapitalist toplumu havaya uçurmak, sınıfları ortadan kaldırmak yalnızca çağın en devrimci sınıfının yapacağı bir iştir. Çünkü işçi sınıfı, modern kapitalist üretim biçiminin özel bir ürünüdür. Kapitalizmin her gün, her saat sürekli üretmek zorunda kaldığı ve saflarını genişlettiği sınıf, işçi sınıfından başkası değildir. Egemen burjuva sınıfın ezdiği ve sömürdüğü sınıflar içinde yalnızca, bu sınıf, safları sürekli büyüyen işçi sınıfı, burjuvaziye yerinden edecek konuma sahiptir. Bu devrimci sınıfın mücadele birliği (iç birliği), burjuvaziye devirme, proletaryayı iktidara getirmede dayanacağı temel bir araçtır.

Mücadele birliği, işçi sınıfının örgütlü hareketidir. Sınıf örgütlenmesi, sınıf birlikleri, doğrudan bu sınıfın kurtuluşunun araçlarıdır. Araç işçi sınıfının kurtuluşudur. İşçi sınıfının ekonomik kurtuluşu ortaya konmadan, işçi sınıfını buraya götürecek araçların rolü de doğru biçimde açıklanamaz. Yalnızca reformistler, işçi sınıfının oluşturduğu her düzlemdeki sınıf örgütlerinin rolünü, kurulu sosyal düzen çerçevesiyle sınırlandırır. Reformist önermeler ile işçi sınıfı, devrimci bir sınıf; devrimci sınıf niteliğiyle kurulu sosyal düzeni yıkacak bir sınıf olmaktan çıkıp, düzen için bir sınıf konumuna gelir, ezilen ve sömürülen bir sınıf.

Kapitalist düzen, işçi sınıfının sömürülmesi ve baskı altına alınmasıyla ayakta kalır. İşçi sınıfı ezilen ve sömürülen bir sınıf olarak kaldığı sürece, bundan ancak burjuva sınıf yararlı çıkar. İşçi sınıfının sömürü ve baskıdan kurtulması, kapitalizmin yıkılması anlamına gelir. İşçi sınıfının mücadele birliklerinin amacı kapitalizmi yıkmaktır; O'nu düzeltmek değildir.

İşçi sınıfının sınıfsal hareketi, sınıf birlikleri, sınıf savaşları, silahlı mücadelesi, gerilla savaşları, komünist örgütlenme vb. olgular, kapitalizmin bağrında, kapitalizmin yerini alacak daha üst toplum biçiminin öncüllerinin bazılarının yetkinleşip, geliştiğini gösteriyor. Bu olgular, eski toplumun bağrında yeni bir toplumun doğmakta olduğunun habercileridir. İşçi sınıfının buradaki tarihi ve yaşamsal görevi, yeni toplumun bütün öncüllerini harekete geçirmek ve onlara öncülük etmektir.

İşçi sınıfının bu tarihi rolü, bugüne kadarki sınıflı toplum tarihine son vermekle başlar. Yine işçi sınıfının rolünü tarihi konuma getiren, bütün koşulları tarih tarafından verilmiş olan, koşulları değiştirmek ve insanların kendi tarihlerini kendilerinin bilinçlice yapacakları yeni bir dönemi başlatmasıdır.

Bütün bunların anlamı şudur; işçi sınıfı devrimci bir sınıf olarak, yüzünü geleceğe dönen bir sınıftır. Yalnızca eski toplumun gerici sınıfları yüzlerini geçmişe dönerler. Geleceği olmayan sınıflar, geçmişe sarılırlar. Devrimci sınıflar ise geleceğe, yalnızca geleceğe yönelir. İşçi sınıfı için gelecek komünizmdir. O halde, işçi sınıfının mücadele birliklerinin görevi, kapitalizmden komünizme geçiş sürecini hızlandırmak ve bu süreçte etkin, dönüştürücü birer silah olmaktır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/LENİNİST Program'ında proletaryanın devrimde öncü konumu ve tarihi rolü nasıl açıklanıyor:

“Bu devrimi başarmakla görevli olan proletarya, uzun bir geçmişte olan ekonomik mücadeleler içerisinde birleşmiş, eğitilmiş ve örgütlü duruma gelmiştir. Sınıf mücadelesinin çeşitli aşamalarından geçen proletaryanın sınıfsal kurtuluş bilinci keskinleşmiş, savaş kapasitesi pekişmiştir.”

“Sınıf savaşının en çetin dönemlerinden geçerek sürekli olgunlaşan proletaryanın önderliğindeki toplumsal devrimin zaferi ve aynı şekilde sermaye egemenliğinin yenilgisi kaçınılmazdır.” (sf:20)

“Devrimin ve iktidarın temel, öncü gücü, tek gerçek devrimci sınıf olan proletaryadır. Proletarya, sınıfsal konumu gereği toplumsal devrimi sonuna kadar tutarlı olarak götürecektir tek sınıftır...” (sf:23)

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının devrimdeki konumu ve tarihi görevi, proletaryanın dünya çapındaki ortak hedefi olan burjuva diktatörlükleri yıkmak, yerine proletarya diktatörlüğünü kurmak ve komünizme ulaşmak biçimindeki hedeflerine bağlı olarak açıklanıyor. Proletaryanın sınıf ve savaş örgütleri, bu hedeflere ulaşmada, proletaryanın elinde birer araçtır.

Bu söylenenler, işçi sınıfının tarihi rolü olarak belirlenen, sınıfları ortadan kaldırma görevi açıklanmadan, işçi sınıfının mücadele araçlarının doğru biçimde açıklanamayacağı; amaçlar ortaya konmadan, araçların amaç haline geleceği ve bu nedenle de zamanla yozlaşacağı açıklanıyor. Bu açıklamaya bağlı olarak, bu yazımızın konusu olan **İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİNİN** ne olduğunu da açıklayalım. İşçilerin, ister bir sınıf olarak birliği hedeflensin, isterse de daha yerel düzeyde küçük küçük mücadele birlikleri hedeflensin; işçi sınıfının mücadele birliği, burjuvaziye karşı bir **savaş ilanıdır**. İşçi sınıfının sınıf örgütlenmeleri-

nin amacı kapitalizmi yıkmak ve sınıfsız komünist topluma geçmektir. Bu anlamda, işçilerin **mücadele birliği** (genel anlamda) ya fabrikalarda ya da sanayi-tarım alanında, işçi sınıfının elinde bulunan **mücadele örgütleridir**. İşçi sınıfının mücadele birlikleri kapitalizmi yıkmayı hedefleyen savaş örgütleridir. Bu mücadele birliklerinin geleceği ise iktidar örgütleri olmaktır. Burjuva sınıfa karşı başlatmış olduğu sınıf mücadelesini kazanmak isteyen işçi sınıfı, eski mücadele araçları ve yöntemleri ile yetinemez; kazanmak için, mücadeleyi yürütme ve iktidara götürme yeteneği olan örgütler kurmalıdır.

İşçilerin mücadele birlikleri, işçi sınıfını iktidara götürme yeteneğine sahip nitelikte örgütlerdir.

İşçi sınıfı kendi iç-sınıfsal birliğini sağlamadan, hedefine ulaşamaz. Hedefine ulaşamadığı gibi, bütün ezilen ve sömürülenleri de birleştirecek güce sahip olamaz. İşçi sınıfı, bütün ezilenleri baskıdan kurtarmak için öncelikle, kendi sınıfsal birliğini sağlamalıdır. Ancak, bu; işçi sınıfı kendi iç birliğini gerçekleştirmeden, diğer emekçilere öncülük edemeyeceğine göre, o zaman, önce kendi birliğini kurmalıdır; bu sırada bu, kendi dışındaki gelişmelere kayıtsız kalmalıdır gibi mekanik bir anlayışla olamaz. Bu yaklaşım hem mekanik bir yaklaşımdır, hem de dogmatik. İşçi sınıfı, mücadele birliklerini, mücadele içinde oluşturabilir ve mücadele içinde geliştirebilir. İşçi sınıfı, dogmatikleri dinlemeden, ivedi olarak bütün ezilenleri devrime kazanmak için eylem ve öncülük görevlerini yerine getirmelidir. İşçilerin mücadele birlikleri, işçi sınıfının iç birliğini sağlama araçlarıdır.

İşçi sınıfı, üretim araçları karşısındaki konumu ile bir sınıf oluşturmakla birlikte, kapitalizmin eşitsiz gelişimi ve mücadelenin eşitsizliği sonucu kendi içinde ne bütündür ve ne de çoğunluk olarak bilinçlidir. Kapitalizm altında, hiç kimse bunu beklememelidir. Kapitalizm koşullarında, işçi sınıfının öncü kesimi sosyalist bilince sahip olur. Yine hiç kimse kapitalizmde bundan fazlasını beklemesin. Çünkü bunu hiçbir zaman göremeyecektir. İşçi sınıfı, bir sınıf olarak ve bütün emekçi kitleler, kitlesel olarak yalnızca devrim tarafından ve sosyalizm tarafından eğitilir ve bilinçlendirilir. Devrimin yapacağı bu görevi, kapitalizm altında yapmaya kalkanlar, düzeltilemez oportünistlerdir.

İşçilerin mücadele birliklerinin bir amacı da, sosyalist bilinçli işçilerle, bu bilince sahip olamayan işçilerin çoğunluğunun iç mücadele birliğini sağlamaktır. Bu birlik yalnızca sendikal eğitim, ya da dernek eğitimi yoluyla olmayacaktır; Bu birlik dolaysız devrim mücadelesinin içinde gerçekleşecektir. Devrim mücadelesi temelinde gerçekleşmeyen ve devrimi hedeflemeyen bütün birlikler, kof birlikler olarak kalır ve zamanla yozlaşırlar.

Sendikacılar, ekonomizm eğimliler, işçi sınıfının kendi görüşlerine kazanmaya uğraşan dogmatik sosyalistlerin tümü, işçi sınıfının sınıf savaşına ve sınıf birliklerine dogmatik olarak yaklaşırlar. Onlara sorun yalnızca “işçilerin birliği” ya da “işçilerin birlikte mücadelesi” ve en yaygın olarak söylenen “işçiyiz, haklıyız kazanacağız” türünde görüşleri ileri sürmek; ve buna uygun çalışma yapmak yeterlidir. Eğer sorun, işçilerin ayrı ayrı duran güçlerin “tek demet halinde” bir araya getirmekse, bu an sınıfın birliğidir ya da işçilerin mücadele birliği temelindeki harekettir. Devrim mücadelesinden kopartılmış bir sınıf mücadelesi, zamanla yozlaşmayla karşı karşıya gelir. Yukarıdaki görüşler içinde yalnızca işçilerin mücadele birliği görüşü işçilere somut bir mücadele bilinci verebilir ve sosyalizm mücadelesinin yolunu gösterebilir. Bunun dışında kalan görüşler, işçilere hiç bir devrimci-mücadeleci bilinç taşımaz.

12 Eylül koşullarında illegal yayınlarda ele aldığımız işçi komite ve konseyleri önerisi, işçi sınıfının mücadele birliklerini kapsıyor. Komite ve konseyler, işçi sınıfının, sınıf mücadelesinin politik mücadele olarak öne çıktığı ve belirleyici olduğu koşullarda, işçi sınıfının savaş örgütleri olarak iş görürler. Zamanla komite ve konseyleri yozlaştırıp, bu mücadele organlarını, sendikaların organlarına dönüştürmeye kalkanlar oldu. Halen bu ekonomizm anlayışı işçi sınıfı içinde etkin durumdadır. Oysaki tarihsel olarak komite ve konseyleri yaratan, işçi sınıfının, sendikalar gibi sınıf örgütlerinin yetersiz kalması ve işçi sınıfının devrim mücadelesi görevine bağlı olarak, bu mücadeleyi vermeye yetenekli koşulların doğmasıdır. İlk Sovyetlerin bir nüve halinde Birinci Rus Devrimi'nde ortaya çıkmaları bir rastlantı değildir. Komite ve konseyler, devrimler çağının, proletarya devrimler çağının ürünleridir.

Güncel devrimci görevler bağlamında, işçilerin mücadele birliğinin ve bunun organları olarak işçi komite ve konseylerinin işlevi ne olmalıdır?

Politik ve toplumsal olarak güncel olan şey, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci durumun ve iç savaşın yaşanmasıdır. Devrim somut ve güncel bir gerçeklik haline gelmiştir. İşçilerin mücadele birliklerinin (komite ve konseylerin) bu anlamda güncel görevi, güncel hale gelen devrimi başarmaktır. Yani devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek için harekete geçmek, işçilerin sınıf birliklerinin ve mücadele organlarının görevidir. İşçi sınıfı bu görevi yerine getirdiği oranda, öncü konuma yükselir. İktidar mücadelesini arka plana itmek, bunun yerine düzen-İçi mücadeleleri öne almak reformizmdir, devrimden kaçıştır. Ama iktidarı ele geçirmek için öncelikle, sürmekte ve şiddetlenmekte olan iç savaş kazanmak gerekir.

İşçi sınıfının mücadele birlikleri, fabrikalarda sağlam biçimde kurulurken, aynı zamanda iç savaşı kazanmak için **silahlı işçi müfrezeleri** oluşturulmalı. Savaşı kazanmak ve tüm ezilenlerin öncülüğünü kazanmak ancak silahlı mücadele yoluyla olacaktır. Silahlı mücadele olmadan, devrimci savaş taktiklerine göre örgütlenmeden, hiç kimse iktidar beklemesin, çünkü onu hiç bir zaman göremeyecektir. Leninist Parti'nin önerdiği ve sınırlı olarak oluşmasına önyak olduğu *Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)* işçilerin mücadele birlikleridir. DİK'ler, işçi sınıfının savaş organları olarak işçi sınıfı içinde yaygınlaştırılmalı. Birer savaş organları olarak DİK'ler devrimci durum ve iç savaşı koşullarına denk sınıf organlarıdır. DİK'ler, bu güne kadar işçi sınıfına yönelik dogmatik örgütlenme anlayışına karşı en etkin mücadele örnekleri olacaktır. Komünist işçiler DİK'leri sınıfın bulunduğu her alana götürmeli, işçileri bu organlara çekmelidir. O zaman devrim ve iktidar bizlere daha yakın olacaktır.

İşçi sınıfını devrim mücadelesine yöneltirken, bu amaçla devrimi gerçekleştirme yeteneği ve kapasitesi olan savaş organları oluştururken, aynı süreç içinde on yıllar boyu işçi sınıfının mücadelesini engelleyen dogmatizme karşı da mücadele günün en temel ödevidir. Geçmişte burjuva solu durumundaki TKP ve küçük burjuva sosyalist hareketleri olarak MDD'ciler ve Doktorcular tarafından teorileştirilen, günümüzde yasal reformist partiler tarafından devam ettirilen ve aynı zamanda illegal konumda bulunan DHKP-C, TİKB, MLKP, TKP/ML, EKİM vb. durumda bulunan küçük burjuva sosyalist hareketler tarafından sürdürülen dogmatizm, işçi sınıfı hareketi ve komünist hareket tarafından mutlaka aşılmalıdır.

Bütün bu hareketler, geçmiş Avrupa proletaryasının çalışma ve mücadele tarzını ve buna denk düşen örgüt biçimlerinin kötü bir kopyasını çıkardılar. Bütün bu hareketlerin uzun süre propagandasını yaptıkları “genel grev”i algılama tarzları, tamamen dogmatikti. Bunun için de bir türlü bu amaçlarına ulaşamadılar, ama işçi sınıfını boş yere uzun süre bu hedef için oyaladılar. Bütün bu hareketler aynı zaman da, işçi sınıfı hareketini örgütlemek için kendilerinin sendikal hareketle sınırlı tutuyorlar. Ne zaman sarı sendikalara ve reformist burjuva sendikal politikalara karşı bir şeyler yapmaya kalksalar, hemen başka bir sendikal hareketi oluştururlar. Sonuç olarak sendikal hareket içinden çıkamazlar. Bunun için bin bir zahmetle elde ettikleri sendikaların yönetimleri, bir süre sonra ya yozlaşmaya başlıyor ya da kendilerine karşı yöneliyor.

Bütün bu hareketler sendikalizmi eleştirirken kendileri ise devrimci sendikalizmi onun yerine koyuyorlar. Bu dogmatik hareketlerin yayın organları artık sendikaların ve odaların yayın organları durumundadır.

Bu nedenle devrimci yönde hiç bir etkileri yoktur. Bu sosyalist çevreler sendikalizmi aşamadıkları için, bunalım içindeler. Çok geçmeden, bu bunalımın sonuçlarını hep birlikte izleyeceğiz. Hepsinde egemen olan dogmatizmdir.

Türkiye ve Kürdistan'ın maddi gerçeklerini kavrayamayanlar, sınıf mücadelesini somut olarak çözümleyemeyenler, zorunlu olarak dogmatizme düştüler. İşçi sınıfının kurtuluşu savaş yoluyla yalnızca savaş yoluyla elde edilecek bir şey olduğu halde, bu dogmatik hareketler, koskoca politik iktidar savaşını, ekonomik savaş araçlarına mahkum ediyorlar. Onlar, işçi sınıfını, iktidarı zora dayalı devrim yoluyla ele geçirmek için hazırlayacaklarına ve devrimci durum koşullarında ise dolaysız olarak *devrimin kendisini* örgütleyecek militan bir mücadele vereceklerine, bunun yerine sendikaların birer militanı haline geldiler. İkincil sorunları öne almak, bunun yerine birincil ve ivedi temel sorunları ikinci plana itmek dogmatizmin temel hedefidir.

Maddi koşullar işçi sınıfının militan bir sınıf olması için yeterince olgunlaşmıştır. Bunun yanında devrimci durumun yaşanması, işçi sınıfının öncü bir sınıf olarak devrimci iç savaş yükseltmesi için bütün bu koşulları bir araya getirmiştir. Bu koşullarda işçi sınıfının dikkatlerini, yine işçi sınıfına yöneltenler en katıksız reformistlerdir. İşçi sınıfı bütün ezilenleri kurtarmak için zora dayalı devrim mücadelesini ve iktidar savaşını öne alarak yoluna devam etmeli. Mücadelenin gereksindiği militan işçi tipi *komünist partizanlıktır*, devrimci savaşçılıktır. Yalnızca komünist işçi partizanlarının ve komünist gerillaların devrimci savaş sosyalizmi getirecektir.

Mücadele Birliği

1 Şubat 1998

Sayı:1

EKİM 1917 KAPİTALİZMDEN KOMÜNİZME GEÇİŞ ÇAĞI SÜRÜYOR

Rusya'da gerçekleşen 1917 Ekim Sosyalist Devrimi 80. yılında; dünya proletaryasının ve halklarının kurtuluşunun yol göstericisi ve esin kaynağı olmaya devam ediyor. Sosyalist Ekim'in yol açtığı tarihi sonuçlar, 80 yılda dünyada meydana gelen büyük değişikliklerdir. Herkes, dünyanın, kapitalist sömürü ve baskıdan kurtuluş yolunda elde ettiği gelişmeye tanıktır. Dünyanın değişimi için Sosyalist Ekim ile açılan yeni bir çağ, proletar devrimler çağı günümüzdeki devrimlerle devam ediyor.

80 yıldan sonra, Lenin'in ülkesinde, karşı-devrimin politik yönetimde olması, toplumsal ve ekonomik yaşamda sosyalizmi büyük ölçüde tahrip etmesi Ekim 1917'nin yenildiğini göstermez. Olup-bitenler Devrim'in yenilgisini değil; bir ya da birkaç ülkedeki devrim ile dünyanın bütün eski güçleri arasında savaşın devam ettiğini; kapitalizm dünyada büyük bir güç olarak kaldığı sürece devam edeceğini gösteriyor. Kapitalizm ile komünizm; dünyanın eski sınıfları ile devrimci sınıflar arasındaki savaş, kapitalizmden komünizme geçiş çağı tamamlanana kadar, çağın bir özelliği olarak kalacaktır. Her yerde kapitalizmi yenmeden, en azından, komünizme geçiş sürecinde, bu sürece karşı koyamayacak hale gelene kadar, sınıflar savaşının sahnesi bütün yeryüzü olacaktır. Sovyet ülkesinin başına gelenler, bu ülkenin halkları ve dünyadaki devrimci güçler için alınması zorunlu olan derslerle doludur. Kaldı ki, orada her şey bitmiş değildir; sınıflar savaşına bazen örtülü, bazen açık biçimde devam ediyor. Mücadeleyi sürdürenler, hangi konuda ve nasıl bir ders çıkaracaklarını iyi bilmeleri gerekiyor.

Sınıfların kaldırılması mücadelesinin başarısını güven altına almak için, proletaryanın politik örgütü ve proletarya diktatörlüğü kesin bir zorunluluktur. Proletarya partisinde, ya da proletarya diktatörlüğünde meydana gelecek yozlaşma, bozulma, sapma, devrimin ve sosyalizmin kazanımlarının da tehlikeye düşmesi demektir. Sovyet ülkesinde ve diğer sosyalist ülkelerde devrimci kazanımların bu temel güvencelerinde bir bozulma ve yozlaşma oluştuğu için, orada işler bu noktaya geldi.

Kapitalizm altında, işçi sınıfının, proletaryanın devrimci sınıf partisi biçiminde örgütlenmesi, devrimin başarısının güvencesi ve temel aracıdır. Bu parti bir iktidar partisi ise, o zaman partinin proleter sınıfsal özünün ve sosyalist karakterinin korunması, sosyalizmin sürdürülmesi için şarttır. Bunun için marksizm-leninizm görüşleri ve bu bilimsel öğretinin yaşayan özü her zaman temel alınmalı. Komünizm davasına yabancı ve hatta düşman unsurların partiye girmesini engellemek için, sık sık partinin sınıfsal bileşimi ve yapısı gözden geçirilmeli; yabancı unsurlar ve yozlaşmaya yüz tutan unsurlar, parti saflarından uzaklaştırılmalı. Partinin yoz ve sosyalizme düşman unsurlardan arındırılması, sosyalizm koşullarında çok daha önemlidir.

Proletarya diktatörlüğü, kapitalizmde komünizme geçiş döneminin zorunlu aracıdır. Proletaryanın egemen sınıf durumuna gelmesi yani devrimci diktatörlüğünü kurması, sınıfların kaldırılmasının ön koşuludur. Proletaryanın devrimci diktatörlüğü olmadan, geçiş süreci gerçekleşemeyeceği gibi, proletarya iktidarındaki bir yozlaşma ve bozulma, bu geçişin kesintiye uğramasını getirir. Geçiş, koca bir çağ, boydan boya kaplayan uzun bir süreçtir. Proletarya diktatörlüğü, bu sürecin tümü boyunca ayakta kalmalı. Eski dünyanın gerici sınıfları, bir ülkede yenilse bile, kapitalizm dünyada büyük bir güç olduğu sürece, eski sınıfların, eskiyi geri getirme çabaları sona ermez.

Sosyalist ülkelerde yaşananlar, sınıflar savaşının bütün dünyada süreceğinin kısa özetidir. Bu mücadelede proletaryanın devrimci diktatörlüğü, devrimci yöntemlerle çalışır; bu yalnızca içeride eski toplumun gerici güçlerinin yeniden ayağa kalkmalarını olanaksız hale getirmek için değil; aynı zamanda, sosyalizm karşısında bir araya gelen dünyanın eski güçlerinin, saldırılarını etkisizleştirmek ve komünizme yürüyüşünü bu şartlar içinde bile devam ettirmek için de zorunludur. Lenin'in önderliğindeki Bolşevikler Rusya'da ilk utkan Sosyalist Devrim ile özünde evrensel bir eylem yaptılar. Bolşevikler kendi örnekleri ile yeni bir çağ, kapitalizmin sömürsünden ve baskısından kurtuluş ve sınıfsız bir topluma ulaşma çağını başlatırken, dünya proletaryasından, marksizmden çok şey aldılar; bunun için

dünya proletaryasına çok şey vermeleri gerekiyordu. Onlar da öyle yaptılar, kendi örnekleri ile dünya devrimini gerçekleştirmek için ilk çıkışı yaptılar. Ekim 1917'nin ve Bolşeviklerin en belirgin bir özelliği bu anlamda proletarya enternasyonalizmi oldu. Sovyetler on yıllar boyu bu özelliklerini sürdürdüler. Tek ülkenin kurtuluşu ya da bir grup ülkenin kurtuluşu, esas olan bütün ülkelerin yani dünyanın kurtuluşunun ilk müfrezesi, mevzisi. Hiçbir sosyalist ülke, dünyayı kurtarma görevine ihanet edip, kendi bencil çıkarlarını öne alamaz. Bu, kendi komünizm davasına ve bütün dünya emekçilerinin komünizm davasına ihanet olur.

Hiçbir halk, dünya baskı ve sömürü altındayken, tek başına kurtulmuş olmayacaktır. Kurtulmuş, sosyalizme ulaşmış her halk, başka halkların da kurtulması için kendi örneğini ortak mevzi haline getirmelidir. O kızı Ekim 1917, bunun bir örneğiydi. Her sosyalist ülke, dünya halklarının kurtuluşu için elde edilmiş bir mevzidir. Her devrimci mevzi, her sosyalist örnek, dünya proletaryasının etkin olarak savunması gereken kazanımlardır. Devrimci bir mevzi ve sosyalist bir mevzi savunulurken, bilinmelidir ki, sınıf egemenliğinin uluslararası niteliği belirgindir ve ön plandadır. İster sosyalist bir mevzi olsun, isterse bir ülkedeki burjuva egemenliği olsun, gerçek olan şudur: sınıf egemenliğinin uluslararası niteliği daima ön plandadır. Bütün dünyada, dünyanın her köşesinde kapitalizmi yenmek için halklar ileri atılırken, sınıf egemenliğinin bu uluslararası niteliği çok daha belirgin olarak önümüze çıkacaktır.

Mücadele Birliği
1 Şubat 1998
Sayı:1

POLİTİK TOPLUMSAL SÜREÇ VE GÜNCEL DEVRİMCİ GÖREVLER

Türkiye'de Marksist yazında ve küçük burjuva yazında politik ortam çözümlenirken, ortak olarak Marksist bir yöntem olan somut durum irdelenmesinden başlanır. Aynı yöntem kullanılmakla birlikte durumun tanımlanmasında aynı değerlendirme yapılmıyor. Her sınıf somut durumdan, kendi sınıfsal konumuna uygun sonuçlar çıkarıyor. Bu da eşyanın doğasına uygun olandır zaten.

Somut durum denince ne anlamak gerekiyor? Somut durum bir sonuçtur, yani kendinden önce gelen çok farklı süreçlerin ve öğelerin bir sentezidir. Zaten farklı gelişmelerin ve öğelerin toplamı olduğu için somuttur. O halde somutu oluşturan süreçleri ve öğeleri doğru bir biçimde değerlendirmek gerekir.

Bugün, uzun bir dönemdir devam eden burjuva sistemin krizi ile karşı karşıyayız. Yine yaşanmakta olan savaş ve açık çatışma koşulları birdenbire ortaya çıkmadı. Güncel bir örnek olarak işçi sınıfının her tarafta yükselen eylemlerini ele alalım. İşçi eylemleri bugün açısından kitlesel işten çıkarma, sendikasızlaştırma vb. nedenlerle başlamış olsa da asıl nedenler daha derinlere, on yıllar öncesine uzanır. İşçi sömürsü kabul edildiği gibi dünyanın ön sıralarındadır. İşçiler yıllarca bir toplumu kendi emek güçleriyle ayakta tuttular. İşçiler üretimde bulunurken, sürekli olarak da ürettikleri metanın ve servetin ağırlığı altında ezildiler. Düşünün bir, üretken çalışma, bir sınıfın öz niteliği olsun, o sınıf emeği ile koskoca bir toplumu ayakta tutsun, buna karşılık yarattığı o muazzam gücün altında ezilsin. Ve bu sınıf, sürekli biçimde yeniden toplumsal üretimde bulunurken, yalnızca burjuva sınıfa büyük servetler sağlamakla kalmayıp, her gün yeniden kendi sefaletini de üretiyor. Bütün bu süreç boyunca işsiz kalan, açlık ve sefalet içinde yaşayan, yine bu üretken sınıftan başkası değildir. Ve artık yaşam bu sınıf için çekilmez hale gelmiştir. Bunun için her tarafta yükselen işçi eylemlerinin nedeni işte böylesine köklüdür. Bu kök onlarca yıl öncesine gider. Biz somut durumdan söz ederken, eğer bütün bu süreci bütün gelişme yönleriyle ortaya koymazsak, somutluk somut olmaktan çıkar.

Şimdi başka bir süreci ele alalım. Devlet, cumhuriyetin kuruluşundan itibaren gerici burjuva diktatörlüğü olarak örgütlendi, 12 Mart'ta ise faşist bir biçim aldı. 12 Eylül 1980'de ise faşizm, devlet örgütünde tamamen kurumsallaştı. Burjuva diktatörlüğünün bütün devlet biçimleri altında işçi kitleleri, köylüler ve diğer küçük mülk sahipleri, sürekli baskı altında tutuldular. Burjuva iktidarlar tamamen militarist gerici tarzda örgütlendiği için, kitlelerin her türlü demokrasi eğiliminin karşısında olmuştur. Emekçiler, burjuva devlet altında demokratik bir gelişme yaşamadılar. Ne zaman halk kitleleri tarafından demokratik bir eğilim ortaya çıksa ve bunun sonucunda pratik bir adım atılsa, burjuva devlet bütün şiddet kurumlarını harekete geçirerek, demokratik mücadeleleri acımasız biçimde ezmiştir. Sermaye birikerek tekeli sermayeye dönüştükçe, buna bağlı olarak siyasal ortam da tekeli sermayenin gericiliğinin ifadesi olacak biçimde şekillendi. Devlet tekel bütünleşmesi gerçekleşip, her planda gericilik ve faşizm, toplum üzerinde dizginlenemez bir kudurganlık olarak boy gösterdiğinden bu yana, emekçi kitlelerde demokrasi özlemi ve eğilimi bir o kadar öne çıkmış ve ivedilik kazanmıştır. Kitlelerin demokrasi yönelimi ile sermayenin faşist egemenliği her zaman tam bir çatışma içinde olmuş, bu çatışma giderek iç savaş düzeyine ulaşmıştır. Bizler Marksist-Leninist yazınımızda somut koşulları çözümlerken, emekçi kitlelerin onlarca yıldan beri öne çıkardıkları ve uğruna epey bedel ödedikleri demokrasi ve özgürlük eğilimine bir toplumsal gerçeklik olarak yer vermek zorundayız.

Marksistler somut gerçeklerden yola çıkarlar. Somut olansa toplumsal gerçeklerdir. Bugüne kadar toplumsal mücadele alanında ortaya çıkan kesin gerçek şudur: Kitleler çelişki ve çatışma içinde oldukları devlet egemenlik aygıtı ile hesaplaşmadan, yani bu devleti yıkmadan, kendi demokratik özlemlerini ve hedeflerini gerçekleştiremezler. Bugün kitle eylemlerinin süreklilik kazanması ve her yerde hükümet güçleriyle çatışma içinde bulunması, emekçiler açısından bu çatışmanın bilincine varıldığını ortaya koyuyor. Eğer işçi eylemlerini ve diğer kitle eylemlerinin çıkarırsak somut durumdan geriye ne kalır ki? Halk eylemlerini tarihsel sürecine, yani ekonomik, politik ve entelektüel sürecine dayandırmazsak, bugünkü eylemler doğru biçimde anlaşılabilir.

Yine çok açık bir örnek olan Kürt Halkının özgürlük mücadelesi, bilindiği gibi somut bir gerçekliktir. Ama kim bu somut gerçekliğin yalnızca günümüzdeki nedenlerine dayandığını iddia edebilir. Kürdistan'ın yakın tarihi boydan boya bir halkın başkaldırması için köklü nedenlerle doludur. Bu halk yalnızca son 15 yıl içinde mücadelesini

daha örgütlü ve bilinçli biçimde yürütüyor. Sınıflar mücadelesini ve halk hareketlerini yakından izleyen biri, Kürt Halkının son yıllardaki mücadelesinin kendiliğinden ve bir anlık olarak doğmadığını bilir. Altını çizerek belirtmek gerekir ki, bütün bu toplumsal süreçler organik bir bütünlük içinde gelişti. Her organik bütünde, iç süreçler kesin olarak karşılıklı biçimde birbirini etkilerler. Yani günümüzün somut koşulları dediğimizde, anlamamız gereken bu diyalektik materyalist gelişmedir.

Şimdi somut durum denen durumu oluşturan güncel gelişmeleri ele alalım. En güzel gelişmelerden biri, burjuvazinin ekonomik yıkımıdır. Ekonomik yıkım yapısaldır ve günceldir. Ekonomik bunalım artık burjuvazinin mali bunalımını da getirmiştir. Hükümet bütçeleri artık iç ve dış borçlanma nedeniyle devasa açıklar vermeye başladı. Paranın değer kaybetmesi, enflasyon, borsa krizleri, burjuvazinin tam anlamıyla bir çöküş döneminde olduğunu gösteriyor.

Uzayıp giden savaş ve ekonomik sonuçları şimdi daha yıkıcı bir biçimde toplumsal yıkımda etkisini gösteriyor. Uzayıp giden savaş, her yıl hükümet bütçesinin daha büyük bir bölümünü götürür oldu. Bundan önce elde etmiş olduğu birikimler ve devlet olanaklarıyla sürdürülebilir savaşın bundan sonra sürmesi durumunda (ki bütün gelişmeler savaşın uzayıp gideceğini gösteriyor) bütçe açıkları olsun, ekonomik krizin diğer durumuna gelmiştir. İç savaş tekeli sermayenin devlet egemenliğini sarstığı gibi, savaşın sonuçları ve ekonomik kriz, tekellerin egemenliğini de aynı biçimde sarsıyor. Tekeli sermaye için esas olan ekonomik egemenliktir. Ekonomik egemenliğini korumak için sermaye sınıfının bütün biçimlerine, şiddetin her türüne başvuracağını ekonomi-politik bilgisine sahip olan herkes kabul eder.

Bugünden emekçi kitlelerin günlük yaşamında bu sonuçları belirgin olarak görmek mümkündür. Sendikaların araştırmalarına göre 97'nin son 6 ayı içerisinde işten çıkarılan işçi sayısı 800 bin. Bu sayının özelleştirmelerin tam sürat yapıldığı 98'de hangi düzeye ulaşacağını görmek için kehanete gerek yok. İşten çıkarmalar bu sonuçlardan yalnızca biridir. Diğeriyse süratle yükselen vergi artışları ve büyük oranlı fiyat artışlarıdır. Özellikle bu son iki husus, küçük burjuvazinin yıkımını hızlandırıcı özellikler taşıyor. Yoksullaşan ve tam bir sefalet içinde olan yalnızca işçi sınıfı değildir. Küçük burjuva sınıflar da aynı sona hızla yaklaşıyor.

Ekonomik politik egemenliği tehlike içerisine giren burjuvazi, bu durumdan kurtulmak için denemedik yönetim biçimi bırakmadı. Yönetememenin bir sonucu olarak başvuru koalisyon hükümetleri modelleri de sermaye açısından duruma bir süre için de olsa rahatlatıcı bir

çözüm bulamadı. Hükümet modelleri açısından fazla alternatif çıkarma olanağı da yoktur. Her hükümet çok kısa sürede yıpranıyor, teşhir oluyor; mecliste en geniş desteğe sahip hükümetler dahi yarınından emin değiller. Oysa egemenler eskisi gibi yönetemedikleri için egemenliklerini ancak yeni yönetim biçimleriyle sürdürebilirler. Yeni bir politik yönetim biçimini ise ortaya çıkaramıyor. Bu da politik bunalımın süreklileşmesini getiriyor. Politik bunalım ise sistemin ekonomik-politik bunalımının şiddetli biçimde yaşanmasını sağlıyor. Yani tam bir organik bütünlük içinde meydana gelen ekonomik, politik ve toplumsal olaylar birbirleri karşısında etkin rol oynayarak her biri diğesinin bunalımıyla şiddetini artırıyor.

Bunlar burjuva cephe de olup bitenlerdir. Milyonlarca emekçinin bulunduğu emekçiler cephesinde ise, kendi yaşam biçimini değiştirmek için yaygınlaşan ve sertleşen mücadeleler var somut koşullar denince, yalnızca nesnel koşullar değil, aynı zamanda öznel koşullar da milyonlarca kitlenin eylemleri de anlaşılmalıdır. Somut durumu oluşturan bu öğeler, burjuvazinin ve işçi sınıfının karşıt momentlerdeki konumlanışdır. O halde burjuvazi ile işçilerin daha da sertleşen kavgası bütün belirtileri ile tam anlamıyla ortaya konmadan anlaşılabilir.

İki ayrı uğraktaki bu mücadele, bütün toplumu son çözümlemede bu uğraklarından birinin yanında saflaşmaya itiyor. Burjuvazi ile proletaryanın sürmekte olan mücadelesinin doğası ortaya konmadan yapılmakta olan eylemlerin içeriği ve önemi kavranamaz. Toplumsal gerçeklerin inatçı olduğunu söylüyoruz. İnatçı gerçekler kendilerini herkese kabul ettirirler. Eğer verilmekte olan mücadelenin ulaştığı sonal gerçek, bilimsel olarak olduğu kadar ekonomik politik açıdan da anlaşılmadan mücadelenin sonraki aşamaları bundan sonra hiçbir şekilde anlaşılabilir.

Küçük burjuva sosyalist ve devrimci hareketlerin geriye düşüşü, bu toplumsal gerçeklerin varlığının kabul edilmemesinde yatıyor. Devrim ve devrim uğruna mücadele günümüzün politik olduğu kadar pratik bir gerçeğidir. Küçük burjuva yazın, devrim gerçeğini pratik bir gerçeklik olarak görmeyerek inatla eski koşulların devam ettiğinde direnir. Gelişmekte olanı göremediğinden ya da görmek istemediğinden gelişmenin gerisinde kalıyor. Küçük burjuva devrimci örgütler on yıllarca süren zorlu mücadelelerle elde ettikleri politik ve örgütsel konumlarını sürdürmekte zorlanıyorlar. Burada gelişme ve değişimin diyalektiği kendini şiddetli bir şekilde hissettiriyor. Belli bir gelişme sağlayan politik bir örgüt, eğer mücadelesini daha üst bir düzleme çıkaramazsa geriye düşüşü belki de dağılması kaçınılmaz hale gelir. Bu örgütlere bakılırsa, bu düşüşün nedenleri başka yerdedir. Onlar, kendi

bunalımlarını, çıkışsızlıklarını ve hatta dağılma ile karşı karşıya gelişlerini kitlelerin mücadeleden düşüşlerinde arıyorlar. Oysa, kitlelerde geçici olarak geriye çekilme görüldüğü zaman, bunun en başta gelen nedeni, mücadeleyi her şart altında yürütemeyen küçük burjuva örgütlerin kendileridir. Bu örgütlerin, kitlelerin zaman zaman eylemden geri durmalarını eleştirmeye yüzleri olmaması gerekir. Nedeni çok açıktır. Onlar ileri atılan kitlelere, uğrana her şeylerini ortaya koyacakları devrim ve iktidar hedefini gösteremediler. Bunun pratik ve örgütsel hazırlıklarına girişmediler. Eğer kitleler devrimci araçlardan yoksunlarsa ve bu yüzden zaman zaman eylemlerden uzak duruyorlarsa, burada eleştirilmesi gereken küçük burjuva hareketin kendisidir.

Mücadele perspektifini, ilkelerine kısacası bütün konumunu gözden geçirmedeği için, çoğu illegal planda bulunan ve kendilerine “devrimci”, “Marksist-leninist” adını veren bu hareketler, sürekli biçimde sağa kayıyorlar. Daha önce 90'lı yıllara doğru devrimci hareketi etkileyen ilk bunalım dalgası, belli örgütleri burjuvazinin limanlarına savurdu. Yasal sol partiler, sosyal-reformist çizgide burjuvazi ile uzlaşmanın sonucu olarak doğdular. Ama bu dalga dinmedi; şimdi devrimin kıyılarına ikinci vuruşu yapıyor. Bu sefer dalga ile birlikte sürüklenmekte olanlar, uzun süredir devrimci konumda olan, şu anda bile bu konumu korumak için direnen güçlerdir. İdeolojik olarak küçük burjuva çizgi terk edilmediği sürece, ne illegal olmak ne silahlı mücadele vermiş olmak küçük burjuva devrimci örgütlerin, devrimci konumdan uzaklaşmalarına engel olabilecektir.

Marksist-Leninistler somut durumdan hangi sonuçları çıkarırlar? Kitle eyleminde, uzun süre önce yaşanan geçici durumdan sonra, yeniden bir canlanış ve yükseliş başladı. İki büyük kitle eylemi arasında, yani kitle eyleminde durgunluk görülen zamanda Leninistler, devrimci eylem biçimlerini sürdürdüler. Devrimci eylem biçimi, çeşitli silahlı eylemler biçiminde devam etti. Bu dönemde Lenin'in değimi ile “partizan savaşı” öne çıktı. Gerilla mücadelesi biçimindeki partizan savaşı mücadelenin bundan sonraki aşamalarında da sürecektir. Bunun yanında her tarafta kitle eylemleri görülmeye başladığında ve özellikle önümüzdeki günlerde bunun daha da yükseleceği göz önüne alınırsa, bütün gücümüzle bu eylemlerde yer almamız gerektiği açıkça anlaşılacaktır. Burada Bolşevik esneklik, yaratıcılık, ataklık devreye girer. Eğer bizler, kitle eylemlerinin durgunluk dönemlerinde partizan savaşını yükseltir ve bunu kitle eyleminin yükseliş dönemine de devam ettirir ve bu eylemlerle yan yana iç içe olarak kitle eylemlerine gereken önemi verir, pratik olarak hazırlanırsak, işte o zaman mücadelenin tek biçimini benimseyen ilkel sosyalistler olmaktan çıkar, mücadelenin

birçok biçimini benimseyen ve bir arada uygulayan Bolşevikler durumuna geliriz. Hiçbir biçimde gelişmekte olan kitle eylemleri karşısında kayıtsızlığa izin vermeyeceğiz. Eylem halindeki kitlelere iktidarı ele geçirme hedefi göstermek için Leninist öncülerin bu eylemler içinde en etkin görevler alması şarttır. Halbuki bu konuda eylemlerden geri duruş olduğu gözlenmektedir. Bu konuda pasifizm, hiç bir gerekçeye dayandırılmaz. Kitlelerden uzak kalmak, kitlelerden tecrit olmaktır. Öncü ile bütünleşmeyen kitleler ise bugüne kadarki bütün sınıf mücadele deneyimlerinin gösterdiği gibi, sömürücü güçler karşısında kaçınılmaz olarak yenilirler. Öncüsüz kaldıkları için kitleler bu eylemlerden de geri çekilirlerse, bundan öncü sorumlu olacaktır. Her komünist kadro, bunun bilincinde davranmalı, bir an önce öne atılmalıdır.

Devrimci durum koşullarından dolayı, her kitle eylemi, kısa sürede devlet güçleriyle çatışmayla karşı karşıya geliyor. En geri taleplerle eyleme çıkan kitleler, devlet güçleriyle karşı karşıya geldikleri için kendilerini aşan sonuçlar yaratıyorlar. Bu durumda yaratılacak örnek, yeni nitelikli eylemler her yerde aynı koşulları yaşayan diğer emekçiler tarafından taklit edileceğinden, yapılan eylemlere katılıp, bu eylemleri sermaye egemenliğine karşı, örnek, nitelikli devrimci eylemlere dönüştürmeliyiz. Yaratacağımız pratik örneklerle komünist teorimizi maddi güce dönüştürme olanağına kavuşacağız. Bunun önemini sanıyoruz bütün komünistler bilince çıkarırlar.

Gelişmeler, mücadelenin yeni bir düzlemine geçmemizi zorluyor. Mücadelenin bu zorunluluğunu yerine getirmek, devrimci olarak devam etmenin koşulu haline gelmiştir. Bu noktada sorun, devrimci olarak devam etmektir. Bunun için tarih ve olayların gelişimi iktidarı ele geçirmenin bütün olanaklarını bize sunmaktadır. Komünistler adına, devrimciler adına layık olmak demek, devrimin pratik hazırlıklarına girişmek demektir. Devrim pratik bir sorundur. Şimdi devrim ateşini her tarafa taşımanın zamanıdır.

Mücadele Birliği

15 Şubat 1998

Sayı:2

TEKELCİ KAPİTALİST EGEMENLİĞE SON VERECEK MÜCADELE ÇİZGİSİ

Küçük burjuva hareket, ister reformist olsun, isterse devrimci, tek-
elci kapitalist egemenliğe karşı mücadeleden vazgeçince, uzlaşma yo-
lunu seçti. Bu yönde ilk adımları atanlar çoktan, parlamenter mücadele
yoluna yöneldiler. Burjuva sınırlar içinde hareket etmek legal solun, dö-
nüşü olmayan hedefidir. Tekelci egemenlik sistemini yıkmaktan vazge-
çip, onu düzeltmeye karar verenler yalnızca reformist sol mu? Son
dönemlerde, devrimci küçük burjuva sol hareketler de, aynı yolu, başka
biçimde izlemeye başladı. Fakat, olaylar sistemi demokratik yönde dü-
zeltme yönünde değil, yıkma yönünde gelişmeye devam edince, küçük
burjuva hareket çelişkiye düştü. Küçük burjuva hareketin çelişkili du-
rumunu açıklamamız gerekiyor.

Tekelci egemenlik, küçük burjuvazinin, bu egemenliğe rağmen ya-
pacağı çok şeyin olmadığını yeterince açıklar da artar da. Küçük burju-
valar, ekonomik yaşamda, bağımsız değil, doğrudan tekelliliğe bağımlı
durumdadır. Küçük mülkiyetin, tekelliliğe olan bu bağımlılığı, emper-
yalizme ekonomik bağımlılık ilişkileri içinde, daha da ağırlaştırmıştır. İş-
birlikçi tekeli sermayeye ve emperyalizme olan ekonomik bağımlılık,
küçük mülk sahipleri için yıkım demektir. Bilindiği üzere, ekonomik
bağımlılık, her tür bağımlılığın ve köleliğin temelidir. Küçük mülk sa-
hipleri, kapitalizmin, ekonomik yasaları tarafından, tekeli güçlere ve
emperyalizme zincirlenmiştir. Üstelik, küçük burjuvalar ne kadar di-
renseler de kendi iradelerine aykırı olarak, her geçen zaman bu sisteme
daha zincirleniyorlar. Bu öylesine bir durum ki, tekeli egemenlik alt
üst olmadan, küçük burjuvazi gün yüzü göremez.

Bütün kapitalist ülkelerin, dünya pazarına bağlandığı ve en güçlü
emperyalist ülkelerin, bu dünya pazarı üzerinde egemenlik kurduğu bir
dönemde, her ülkedeki küçük mülk sahiplerinin, ekonomik yönden ne
kadar gelişme olanağı var ki? Her ülkede, sermaye, tekelleşme yönünde
ilerlerken, aynı zamanda, bu merkezileşme, dünya çapında, en güçlü bir
kaç emperyalist ülke yönünde ilerliyor. Kapitalist ekonomi yasalarının
dünya çapında işlediğini ve bu yasaların, sürekli, sermayenin daha çok
elden çıkıp, daha az ele doğru aktığını düşünürsek, buradan da, küçük
burjuvazinin, dünyada hiç şansının olmadığını görürüz. Dünya artık tek-

elci güçlerin birbiriyle rekabet ettiği bir dünyadır. Üstelik bu dünya, her yerde, küçük mülkiyetin yok olması ve işçilerin sömürülmesi üzerine kurulmuştur. Bu dünyada belki de, küçük burjuvazi direnerek, biraz daha yaşama olanağı elde edebilir. Fakat, bu yaşam sürekli biçimde, tekeli sermayenin tehdidi altında olacaktır.

Tekellere bağımlılık ve kapitalizmin dünya pazarı koşullarında küçük mülk sahiplerinin, ekonomik olarak yükselme olanağı büyük ölçüde ortadan kalkmıştır. Geriye tek bir yol kalıyor: Tekellere ve emperyalizme olan bağımlılığa son vermek. Tekellerin ve emperyalizmin toplum üzerindeki egemenliğine bir devrim yoluyla son verilmeden, bir gelişme ve yükselme olanağı yoktur. Burada en azında anti tekel hedefin olması gerekiyor. Tekellerin, toplum üzerindeki egemenliği yıkılmadan, hiç değilse, pazarda istediği gibi hareket etme özgürlüğü olmadan, hiç bir küçük mülk sahibi maddi yaşamını güvencede göremeyecektir. O halde, tekeli sermayenin toplum üzerindeki egemenliğine son vermek, küçük mülk sahipleri için yaşamsal bir sorundur.

Tekelcilik demek, toplumun emekçi çoğunluğuna karşı saldırı demektir. Çünkü, işçilerin artı-değerinin gasp edilmesi ve küçük mülkiyet sahiplerinin üretim araçlarının gaspı ancak bir saldırı olabilir. Ekonomik saldırı tekelleşmeye bağlı olarak o oranda ağır ve sert olur. Ekonomik olarak bu kadar ağır saldırıya dayanamayan küçük mülk sahipleri, hesaplaşmayı politik alanda sürdürürler. Fakat, ekonomik yönden “bağımsız” olmayan küçük meta üreticisi, politik olarak da, bağımsız eylemlere kalkışmaz.

Bu alanda da, tekeli iktidarı devirmek için burjuvaziden tamamen ayrı davranmak gerekir. Küçük mülk sahiplerinin çelişkisi de buradadır. Bir taraftan, tekeli burjuvalar tarafından yok oluşa doğru götürülüyor-ken, aynı zamanda, özel mülkiyet bağlarıyla, burjuvaziye bağlanmış durumdadır. Küçük burjuvazinin, kapitalizm altındaki tarihi, hep burjuvaziyle proletarya arasında kalmaktan ileri gelen bu çelişkilerle doludur.

Küçük burjuvazi, tekellerin ve emperyalizmin tehdidi altında sürekli yok oluşa doğru giderken, bu nedenle, sermayeye dayalı toplumu yıkacak olan, toplumsal devrimin kopmaz bir parçası olmaktadır. Ekonomik toplumsal konumu gereği, bağımsız eylemlere kalkışamayan küçük burjuvazi, ancak, proletaryanın mücadelesine bağlı olarak savaş hattına girer. Küçük burjuvazi için yaşam, proletarya ile aynı savaş hattında yer almasında gizlidir. Bunu anlamayana, yaşamın gerçekleri, öğretecektir. Fakat, küçük burjuva hareket, zaman zaman bu gerçeği ihlal etmeye kalkar. O zaman ne olur? Sonunda kendi başına davranması ile bundan vazgeçmesi bir olur. Kendi konumuna aykırı olarak, bir süre

“bağımsız” davranması, küçük burjuvazinin bu “bağımsız” davranışının uzun sürmeyeceğini gösteriyor.

Küçük burjuvalar, ekonomik olarak yaşama pamuk ipliğiyle bağlı olduklarından, kendi çıkarları yönünde, öngörü sahibidirler. Bu yönde epey ileri gittiklerini kabul etmek gerekir. Proletarya eğer zafere doğru koşuyorsa, bizim küçük mülk sahipleri, bütün güçleriyle, devrimde yer alırlar. Eğer, toplumsal devrimin zaferi ufukta görünmüyorsa, o zaman, her tür “macera”nın dışında kalmayı ve düzen adamı olarak yaşamını sürdürmeyi tercih eder. Küçük burjuva hareketin bu çelişkili tavrı, dünya çapında, son on beş yıl içinde kendini böyle gösterdi. Türkiye'deki küçük burjuva sol hareket, aynı tavrı göstererek ve aynı yolu izleyerek sonunda düzene döndü.

Düzenin insanları olma yönünde, geri dönülmez bir sürece giren küçük burjuva sosyal reformist hareket, tekellerin yok edici ekonomik politik saldırısından kurtulmak için, eski zaman bilgileri pozlarına giriyor: “demokrasi herkese gerekli!” Kendi yaşamlarını sürdürmek için herkesin yaşam hakkını da güvenceye alacak önerilerde bulunuyorlar. Sözde, tekelci güçleri, demokrasi ve insan hakları anlayışıyla eğitileceklerini sanıyorlar. Ne olduğu bile belli olmayan o “herkes için demokrasi” anlayışıyla aynı zamanda proletaryayı da eğitime sokarak, sonunda, savaştan sınıfları barıştıracaklarını umuyorlar. Varlıklarının devamını, savaştan bu iki sınıfın uzlaşmasında görüyorlar. Bunu yaparken kendilerini aldatmaları bir yana, asıl olarak savaştan emekçi sınıfları mücadeleden uzak kalmaya ve sermaye egemenliğine boyun eğmeye ikna etmeye çalışıyorlar. Aynı zamanda hedeflerine varmak için, son derece aktif bir mücadele yürütüyorlar.

Fakat, devrimci durumun olduğu, iç savaşın yaşandığı bir yerde, kurulmak istenen, toplumsal denge hesapları ne işe yarar ki? Açık çatışma her tür uzlaşmayı ve sınıflararası “iç denge” hesaplarını alt üst ediyor. Toplum alt üst olurken, bu durumda, hiç bir “toplumsal konsensüs” girişimi sonuç vermez. Daha önce, buna kalkışanlar hayal kırıklığına uğradılar. Ne var ki, bizim küçük burjuva hareket bundan henüz ders almamışa benziyor. Küçük burjuva sol yasal partiler ile yine küçük burjuva toplumsal örgütler, gözlerinin önünde süren iki sınıfın açık kapışmasını görmüyorlar ya da görmek istemiyorlar.

Bugün belirleyici savaş, tekelci burjuvazi ile proletarya arasında veriliyor. Gerçek yaşamda olan şey budur. Orta sınıf hareketi, bu gerçeğe gözlerini daha ne kadar kapatacaktır. Karşıt sınıfları uzlaştırma, iç savaşın üstüne “barış” silahı ile gitme, artık sökmeyecektir. İç savaş, her geçen dönem, daha da sertleşirken her sınıf, kendi iradesine karşın savaşa girmeye zorlanıyor. Koşullar devrimci, mücadele sert, olaylar dev-

rimci yönde geliyor. Bunun anlamı, uzlaşmacı küçük burjuva hareketin, kendi yönelişinin tersine, mücadeleye sürüklendiğidir. Pratikte olanlar bunu doğruluyor.

Bugüne kadar elde ettikleri politik birikimlerle bilge düzeyine varan, yasal sol hareket ve onu izlemeye yeminli “ihtilalci” reformist hareket, “kimseye bir şey olmadan” toplumu demokratik yoldan ilerletme yoluna yöneldi. Burada yolları, tekelci sermaye ve onların faşist devlet güçleri tarafından kesildi. Son dönemlerde yapılan “en yasal” miting, yürüyüş, gösteri, toplantı benzeri eylemlere devlet güçleri zora dayanarak müdahale edince, o zaman, bu yolun ne kadar sınırlı olduğu daha iyi anlaşıldı. Herkes, bir kere daha, yasallığın ve parlamentarizmin sınırlarını gördü. Yalnızca, pratiğin ve pratiğin yasalarının çözeceği toplumsal sorunları, hiç kimse öyle bilgece yollarla çözmeye kalkmasın. Başlarına “bir şey gelmeden” özgürlük sorununu demokrasi sorununu halledeceğine inanan o saf taraftarlar, çok kısa süre içinde, bunun nasıl olamayacağını da görmüş oldular. Sınıf savaşının, pratik yasalarına karşı çıkanlar, yine bu yasalar tarafından düzeltilirler.

Türkiye'nin hemen hemen her yerinde, sendikalar, meslek örgütleri, yasal sol partileri ve bazı demokratik kitle örgütlerini kapsayan “Demokrasi Platformu” çetin sınıf mücadelesinin verildiği bir dönemde, bu mücadeleyi sözüm ona ortadan kaldırmak ve şiddete gerek kalmazsınız, demokrasi sorununu halletmeyi hedeflerken, sınıf mücadelesinin sert yasaları tarafından düzeltilecek aynı yanılığın içine düşmüştür. Sınıflar mücadelesinin açık çatışma biçimini aldığı bir dönemde, hiç bir politik ve toplumsal platform bu çatışmanın dışında kalmaz. En sonunda, karşıt saflardan birinin yanında yerini almak zorunda kalır. Fakat biz, “Demokrasi Platformunun” her yerde, esas olarak, işçi sınıfının ve halkların devrimci mücadelesinin karşısına çıktığını biliyoruz. Platform böyle davranmakla, devrime karşı gericilerin safında yerini almıştır.

Olaylar devrimci yönde geliyor. Olaylar, devrimci bir sınıf olarak, işçi sınıfını öne çıkartıyor. Sürekli yükseliş halindeki işçi eylemleri, bunu doğruluyor. Proletaryanın, mücadelenin önüne geçmesi, olayların devrimci niteliğinin daha da belirginleşmesi anlamına gelir. Tarihin, devrimci eylemlerle yapıldığı bir yerde, her türlü parlamenterist yol, geçersiz olur. Mücadelede devrimci yöntemlere geçiş, yalnızca gereklilik olmaz, aynı zamanda bir zorunluluk halini de alır. Yüzünü, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelere çevirenler, yıllardır girilen yolun bu olduğunu göreceklerdir. Kürdistan ve Türkiye'de yıllardır belirleyici olan yöntemlerin, devrimci yöntemler olduğu gün kadar açıktır. Pratikte, halk kitleleri, yollarını devrimci yöntemlerle ve silahla açarken, bu durumda, kalkıp da, koskoca devrimci hareketi parlamenter kalıplara sokmaya ça-

lışmak, olsa olsa devrimci halk hareketini tasfiye etmeye yönelik olur. Reformist ve oportünist hareket uzun zamandır, politikasını bu temele oturtmuş durumdadır. Bunun için, olayların devrimci yönde gelişmesini, hele iç savaşın sertleşmesini hiç mi ama hiç istemiyor. Proletaryayı devrimci mücadeleden uzak tutmak için elinden gelen çabayı ortaya koymaktan geri durmuyor.

Örgütlü komünist hareket ve olayların devrimci niteliği, her tür küçük burjuva tasfiye çabasını boşa çıkartıyor. Örgütlü komünist hareket, devrimci iç savaş yöntemlerini geliştirerek, hem tekelci güçlere darbe vuruyor hem de küçük burjuva sol hareketin uzlaşma girişimlerine. Bu yüzden, reformist ve oportünist hareket, Leninist güçlere karşı ortak sessizlik duvarları ördü. Önce çevremizde sessizlik duvarları öreerek, mücadelemizi önlemeye çalıştılar. Eylemlerimiz, bu duvarları yıktıkça, bu sefer de ortak davranıp bizi tecrit ederek, devrime karşı olan bu tavırlarını sürdürdüler. Fakat olaylar devrimci yönde gelişiyor, olaylar Leninist taktikleri, görüşleri doğruluyor. Yaşam teorik görüşlerimizi ve taktik politikalarımızı maddi güce dönüştürüyor. Açık çatışma döneminde, devrimcilik, savaş hattında yer almaktadır. Proletaryanın ve halkların devrimci savaş hattında yer almayıp da, yalnızca teorisyenlik yapmaya kalkanlar, gerçek anlamda gericidir. Engels'in söylediği gibi, böyleleri, "teorisyen bile değiller." Özellikle küçük burjuva devrimci hareket, daha fazla eyleme yöneleceğine daha fazla lafazanlığa yöneliyor. Pratikte devrim yapacağına, kelimelerde, sözcüklerde devrim yapmaya kalkışıyor. Öyle alanlarda yumrukları fazlaca sıkmak, her yerde kızıl bayrak asmak ya da ayakları yere sert vurmak, devrimci olmak anlamına hiç gelmez. Böyleleri, kızıl bayrağın bir iç savaş anlamına geldiğini bile bilmeden, O'nu sağda solda sallıyorlar. Sıkılı yumrukların anlamının, iktidara yürümek olduğunu bilmeden, yumruklarını her yerde sıkıyorlar, hiç kimse, savaş hattına girmeden, boş yere, bu tip yalancı yollara yeltenmesin. Çünkü savaş ancak, savaş alanında kazanılır.

Olaylar devrimci yönde gelişimini devam ettiriyor. Bunun pratik anlamı, yalnızca doğru bir devrimci önderlik çizgisi izleyenlerin öne çıkabileceğidir. Devrimci nitelikte gelişen olaylar, gerçek devrimci güçlerin mücadelenin önünde yürümesini dayatıyor. Bu, zafer için şarttır.

Mücadele Birliği

8 Mart 1998

Sayı: 3

MÜCADELEDE YENİ DÜZLEME GEÇİŞ

Türkiye'nin tekelci kapitalist düzeni her yönden çürümüştür; bu eski toplumsal ilişkilerin her bakımdan yıkılması gerekir. Halihazırda ayakta kalan sosyal sistemin, devam etmesi durumunda, bu çürüme toplumun her sınıfını ve bölümünü de beraberinde yıkılışa götürecektir. Toplumun bağrında, bu toplumu yıkacak devrimci güçler her yanda mücadeleye atılıyor. Geleceğin o yüksek toplumunun bütün belirtileri, şimdiden toplumun bağrında çiçek açmaya başladı. O halde, var-sın son sömürü ve baskı toplumu çürüsün. Nasıl olsa, insanlığın geleceği, devrimci güçlerin mücadelesinde güvence altına alınmıştır. Önemli olan, toplumu kesintisiz bir devrimle sosyalizme götürecektir devrimci güçlerin, biran evvel, kapitalist düzeni alt üst edecek doğrudan saldırılarını yoğunlaştırmasıdır. Geleceğimiz bu kavgada filiz verecektir.

Yalnızca yönetemez durumda değil, aynı zamanda da egemen bile olamayan burjuvazi, kendi egemenliğini yeniden sağlamlaştırmak, yönetim işlerini rayına oturtmak ve çökmekte olan sosyal düzenini devam ettirmek uğruna, emekçi kitlelere karşı verdiği mücadeleyi, daha çok askeri alana kaydırıldı. Sınıflar mücadelesinin bundan sonraki aşamasını günümüzün en modern güç örgütü olan askeri örgüte dayanarak sürdürmek istiyor. Bu amaçla ekonomik olanakları askeri giderlerin ve savaşın emrine verdi. Hükümet bütçeleri daha fazla askeri bütçe ve savaş bütçesi oldu. Devletin her tür sosyal harcamaları, askeri alana kaydırıldı. Burjuvazi, sürekli olarak silahlanıyor ve silahlı adamlarının sayısını artırıyor. Kaybetmekte olan her eski toplum ve bu toplumun egemen sınıfı, düzenini devam ettirmek için, tüm olanaklarını askeri alana yatırır. Gücünü esas olarak askeri tekniğe yatırarak, askeri teknikle durumu kurtarmaya çalışan Türk burjuvazisi da gerçekte, çok zor durumdadır. Karşı devrim cephesinin içinde bulunduğu zor koşullar, devrim için gerçek bir olanaktır. Devrimci güçler,

bu olanakları devrim için değerlendirmelidir.

Emekçi kitle hareketi, burjuva sınıfın, askeri gücü her yönde arttırmasına karşın durulmuyor. Halk hareketi, sürekli olarak genişliyor. Kitle hareketinin genel eğilimi, kendiliğindenci de olsa, devrim dönemlerindeki kendiliğindencilik belli bir aşamada sıçrama yaparak, geri dönülmesi mümkün olmayan bir düzeye ulaşır. Kitle mücadelesi bir kere bu düzeye ulaştıktan sonra, kapitalist sınıf, daha büyük bir şiddet uygulamaksızın bu hareketi geriye düşüremez. Kitleler, artık, her gün yeni bir aşamaya doğru yol alırlar. Herkes gelişmenin geri dü-şürülemez bir safhada olduğunu görüyor, biliyor.

Mart ayındaki yaygın ve yoğun kitle eylemleri, genel olarak devrimci nitelik kazandı. En barışçı eylemlerin kendisini aşar biçimde, devletle kapışmaya varan devrimci eylemlere dönüşmesi, devrim döneminin kendi doğası gereğidir. Öyle ki, eylemler bir an yeni bir “15–16 Haziran” havasına girdi. Tam bu noktada, tekelci güçler, devlet ve burjuvazi uşaklığını gönüllü olarak benimseyen sosyal reformistler, eylemi geri çekmeye, o’nu düzen sınırlarında tutmaya çalıştılar. Ne var ki, koşullar devrimci, kitleler eylem halinde, sorunlar ağır; burjuvazi ve gönüllü uşakları, bu durumda fazla bir şey yapamazlar. Pratikte olan şey, olayların gidişinin, kral ve uşagını aşmasıdır. Olaylar, eyleme kalkışan kitleleri de aştı. Devrim ve açık çatışma dönemlerinde çoğu defa olaylar, başlatanları aşan sonuçlar getirir. Mart’ta da böyle oldu. Kamu emekçileri bir kere sokağa çıktıktan ve buradan savaşmayı öğrendikten sonra, bir daha geri gitmek istemedi. Türkiye gibi bağımlı ve gelişmenin sancılı olduğu ülkelerde, emekçi sınıflar ya başarıya ulaşırlar ya da hareket geri düşer. Yani daha geniş anlamda söylemek gerekirse “*Ya Devrim, Ya Ölüm!*..”

Kamu emekçilerinin direngen eylemlerinin yanında, militan 8 Mart, hareketi biraz daha ileri, militan düzeye çıkardı. Ardında devrimci nitelikli Gazi Ayaklanması’nın yıl dönümü eylemleri, bu ayı, tam bir devrimci mücadele günlerine çevirdi. Kitle eylemlerini destekleyen ve eylemlere itiş veren silahlı gerilla eylemleriyle birlikte, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin devrim mücadelesi ileri aşamaya ulaştı. Uzun süredir devam eden işçi ve öğrenci eylemlerinin yanında Kamu Emekçilerinin eylemleri ve belli sınırlar içinde tümünün ortak eylemlerinin görülmesi, emekçi sınıfların ya da başka bir anlatımla, devrimin politik ordusunun kaynaşması sağlandı. Belli sınırlar diyoruz, çünkü burjuva sendikacılar, sosyal reformistler ve oportünistler el birliğiyle, devrimin bütün potansiyelinin eylem içinde, yani mücadele birliği halinde kaynaşmasını önlemeye çalıştılar. Bütün bu gönüllü burjuva uşakları cephesi, eylemlerin, o çok çekindikleri “aşırı” rotada seyret-

mesine karşı tam bir cephe aldılar, onlar için önemli olan, eylemlerin “aşırı” rotaya, yani devrimci doğrultuya girmemesidir. Bunun dışında yapılacak eylemler düzene fazla zarar vermez. Eğer bu burjuva uşakları cephesi eylem içindeyse, bilinmelidir ki, bu, onların iradesi dışında olmuştur. Fakat onlar, iradeleri dışında eylemde olsalar da bunu, eylemin düzen için tehlikeli boyutlara gitmesini önlemek için kullanırlar.

Bu noktaya dikkat çekiyoruz. Bugüne kadar proletaryanın toplumsal devrimler yüzülünde, gerçekleşen bütün devrimler, işçi sınıfı içindeki gönüllü burjuva ajanları yenilgiye uğratıldığı için başarıya ulaşmıştır. Yenilgiyle sonuçlanan ayaklanmaların çoğunda gönüllü olarak, emekçi sınıflara burjuva ideolojisini taşıyanlar, proletaryanın saf-larından atılmadığı için yenilmiştir. 1920’de Milano işçi ayaklanmasının kırılmasındaki burjuva sendikacıların ve diğer burjuva uşaklarının rolü Hamburg barikatlarında sosyal demokrat sendikacıların, partilerin ve diğer burjuva ideolojisinin gönüllü savunucularının eylem kırıcı rolü, 15–16 Haziran büyük işçi eylemlerindeki sosyal reformistlerin eylem kırıcı rolü, militan işçiler ve devrimci güçler tarafından her zaman göz önünde bulundurulmalıdır. Hem dünya ayaklanmalar ve devrimler tarihinden, hem de kendi mücadele tarihimizden öğrenmemiz şarttır. Bu derslere göre; eğer, işçi sınıfı saf-larındaki burjuva ideolojisinin gönüllü savunucularını, teşhir ve tecrit etmezsek, bu hatamız, ayaklanmanın ve devrimin kendisine mal olur. Devrim mücadelesi, sosyal reformist ve oportünist güçleri teşhir ve tecrit etmesi ölçüsünde gerçekleşir.

Devrimci proletaryanın karşı karşıya olduğu görev; bir devrimi başarıya götürmek için zorunlu olan en sistemli bir merkezi mücadeledir. Toplumsal ve politik sahada olanlar, proletaryanın en kapsamlı ve çok yönlü görevleri üstlenmesini gerektirir. Bu da, mücadelenin bütün cephelerine (ideolojik, politik, pratik), önderlik etmeyi zorunlu hale getirir. Doğru bir önderlik, ancak modern bir komünist parti önderliği devrimi her yönde hazırlayabilir. Leninist Parti, bu güne kadar ki militan mücadele birikimi, teori ve politikada marksist-leninist önderlik anlayışı ve doğruluğu pratik gelişmelerle kanıtlanan görüşleri ile devrimci önderliğin pek çok alandaki yeteneklerini bir araya getirmiştir. Ne var ki, burada zafere gitmek için, daha alınması gereken uzun bir yol var. Leninistler henüz bu yolun başlarındadır. Pratik olarak, ne kadar iyi dövüşür, eylem halindeki kitleleri ne kadar sürükleme yeteneğine sahip olursak, o kadar “kabullenilmiş” önderlik konumuna geliriz. Devrim mücadelesinin geldiği aşama, Leninistleri, devrimi her bakımdan örgütleme göreviyle yüz yüze getirmiştir. Eğer görevimiz olan iktidarı zora dayalı devrim yoluyla ele geçirme

işini başarmak için mücadeleyi daha üst bir düzeye çıkaramazsak, olayların kendiliğindenci karakteri ile küçük burjuva sol hareketin çabaları, hareketi yenilgiye uğratacaktır. Marksist-Leninist olarak kalmak demek, günün devrimci görevlerini doğru anlamak ve yerine getirmek demektir.

Proletarya için esas olan sınıfları ortadan kaldırmaktır. Ancak, her kim ki proletaryanın gelecek çıkarları için, günün pratik görevlerinden kaçarsa, o kimse, katıksız bir oportünisttir. Yalnızca, günlük çıkarlar uğruna, devrimci ve komünist geleceği bir kenara atmak oportünizm değildir, gelecek için bugünkü görevlerden kaçmak da oportünizmdir. Günün (dönemin) devrimci görevleri, kitlelerin en yaşamsal sorunları için kıyasıya bir savaşa girmektir. Kitleler her alanda eyleme yönelirken, bir sürü gerekçelerle, her kim ki eylemden geri durmayı ileri sürüyorsa, o kimse kesinlikle, kitlelerin önderliğini ele geçiremez. Burada kitle eylemi derken sözü edilen eylemlerin, düzen karşıtı eylemler olduğu kendiliğinden anlaşılır. Eylemlere katılmayıp, sık sık gelecek üzerine düş görenleri hiçbir zaman iktidar yüzü göremezler. Kitle eylemlerinden uzak kalmak pasifizmdir, teslimiyetçi bir biçimdir. Dönem her yönde aktif olmayı gerektiriyor.

Kitle eylemlerini devrimci hedefler temelinde geliştirmek için olabilecek en yüksek çabayı gösterirken, bu noktada legalizme dikkat edilmelidir. Özellikle kendiliğindenci mücadelenin girdabına sürüklenenler, legalizm ahmaklığına kapılırlar. Böyleleri sözde illegalitenin öneminden söz etseler de pratikte legalizm yanlısıdır. Hatta içlerinden bazıları illegal bir komünist parti üyesi olsalar da, pratikte yine de konumunu unutup, illegal harekete zarar verirler. Bizler, bugüne kadar böylesi legalizm ahmaklarından çok çektik. İlegal komünist örgütlenme, böyle ahmaklardan epey zarar gördü. Burada komünist savaşçılara şunu söylemek gerekir, illegal temelde örgütlenmiş partinin önderliğinde mücadele verirken, unutmayın ki, devrime ancak illegal temelde hazırlanılabilir. Yine burada legalizm ahmaklarına dikkat etmek gerekir.

Bir de şu tehlikeli eğilime vurgu yapmak kaçınılmaz olmuştur. Bulunduğu alanda kendi yetenekleriyle komünist güçleri ve kitleleri yönetmesi gereken kimi yetenek yoksunu kadrolar ya da zamanla gelişmenin gerisinde kalanlar, kendi yeteneksizliklerini illegalitenin arkasına sığınarak gizlemeye kalkarlar. Bazen kendi kişisel görüşlerini, örgütlü kararmış gibi gösterirler. Yaptıkları daha sonradan düzeltilse bile, yine de partiye zarar verir. Bu durumda olanlar, gelişmekte olan yoldaşlar tarafından aşılmalıdır. Mücadeleyi yeni bir düzenleme çıkarmak için öncelikle kendi içimizdeki bu zaafı için yenmemiz şarttır.

Bu konuda bütün Leninistler kendilerini görevli saymalıdır.

Kitleler ne kadar devrime yönelirse, devrim ne kadar gerçeklik olursa illegal temelde örgütlenmiş Leninist Parti'nin önemi o kadar öne çıkar. Parti, kurtuluş mücadelesinde, proletaryanın etkin silahıdır. Leninist Partinin önderlik etmediği bir devrim kesinlikle başarıya ulaşamaz. Türkiye ve Kürdistan koşullarında, bu partinin illegal bir parti olması gerektiği, tartışma götürmez bir gerçektir. Devrim, pratik olarak örgütlenme konusu olduğu zaman yalnızca illegal örgütlenme yeterli değildir. Devrime hazırlanmak için yetkin illegalite gereklidir. Devrimci iç savaşı, silahlı halk ayaklanması ve devrimi örgütlenmenin illegal temelden başka bir yolu yoktur. Leninist illegalitenin, legalitenin, etrafında bir illegalite değil legaliteyi yöneten, illegal eylemleri hazırlayan bir illegalitedir. Leninist illegalite, savaşan proletaryanın savaşı kurmayıdır. Komünist illegalitenin her alana önceliği ve üstünlüğü vardır. Ancak bu şekilde çalışan bir parti, proletaryanın savaşı kurmayı olabilir. İşçi sınıfına, illegal Leninist Partinin kesin önemi ve sosyal mücadelesinde illegal temellerde hazırlanmanın gerekliliğinden öte zorunluluğu bilinci götürülmeli. Her devrimci işçi bu bilinçle donanırsa işte o zaman zafer daha yakın olur.

İllegal leninist partinin ideolojik, politik, pratik önderliğinde askeri örgütlenmeyi geliştirmek, askeri güç ve askeri teknik bakımından güçlenmek, üstlenilen görevleri yerine getirmenin vazgeçilmez koşuludur. Bugüne kadar askeri örgütlenme ve mücadele alanında belli bir birikim sağlandı ve yol alındı. Şimdi askeri mücadeleyi yeni alanlara genişletmek, bir gereksinmenin ötesinde, zorunluluk olmuştur. Başvurulan askeri yöntemleri geliştirmek, yükselen sınıf savaşının gereksinmelerine yanıt vermek açısından kaçınılmaz olmuştur. Askeri mücadeleyi ve gelişimini kavrayan herkes bilir ki, daha ileri düzeye gelmek için, öncelikle belli bir birikim elde etmek gerekiyor. Temel birikim yeterince elde edilmiştir, şimdi yapılması gereken askeri örgütlenmeyi ve askeri mücadeleyi üst düzeye çıkarmaktır.

Öne çıkan ve ivedilik kazanan bir diğer sorun da, gerilla mücadelesi ile kitle hareketi arasında eş güdüm sağlamaktır. Her iki devrimci gelişme de birlikte yan yana ve bazen iç içe yaşıyor. Bütünlüğün sağlanamadığı yerlerde, başarı düşüyor. Kitlelerin her hareketi, eylemi, direnişi, yürüyüşü, devletin şiddeti ve saldırısıyla karşılaştığından, devrimci şiddet temelinde kitle hareketini geliştirmek, ileri, daha ileri gitmek için vazgeçilmez olmuştur. Bunu sağlayacak olan parti örgütleridir. Kitleleri ciddi olarak devrime, iktidara hazırlayan bir partinin yapması gereken şey, silahlı mücadele temelinde, halkları kurtuluşa götürmektir. Mücadele biçimleri yönünde, kit-

leler zengin örnekler yaratıyorlar. Biçimlerin eş güdümlü ve devrimci zor temelinde oturtulması dönemin ivedi görevidir. Bu alanda iyi örnekler gereksinmemiz var.

Mücadele bütün alanlarda şiddetli hale gelirken, küçük burjuva çevrelerde ve emekçi kitlelerde de o oranda demokrasi mücadelesi, o kadar ileri götürülüyor ki, tam bir demokratizm derecesine kadar varıyor. Demokrasi konusunda, her tür sapmaya karşı kararlı bir mücadele sürdürmeliyiz. Demokrasi, tekelci kapitalist düzen içinde gerçekleşemez. Emekçiler için demokrasi isteyen, emekçilerin iktidarını yani Devrimci Diktatörlüğünü de istemelidir. Demokrasi isteyen öncelikle devrimci diktatörlük için mücadele vermelidir. Demokrasi sorunu kesinlikle devrimci diktatörlüğün gelmesi ile çözülür.

Devrimin gerçeklik olduğu bir yerde, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci diktatörlüğü de gerçeklik haline gelir. Emekçilere, devrim, iktidar ve devrimci diktatörlük bilinci götürmeliyiz. Bunun için, öncelikle önerdiğimiz GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ işçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci diktatörlüğünün ilk ve zorunlu koşuludur. Geçici Devrim Hükümeti sloganı, içinde bulunduğumuz devrim döneminin en etkin sloganıdır. O halde, bu devrimci slogan her yerde, ama her yerde öne çıkartılmalıdır.

İşçi sınıfı ve halkın iktidarı için mücadele, ancak bir toplumsal devrim mücadelesi olabilir. Bu mücadeleyi veren bir güç, ancak devrim olabilir. Bunun için “Devrim Biziz, Biz Devrimiz” diyoruz. Burjuva iktidarını alt üst edecek olan bu devrim çoktandır ideolojik cephede, politik cephede ve politik mücadele cephesinde başlamıştır. Devrim şimdi kitleleri kucaklıyor. Şimdi kitleler devrimleşiyor. Dönemin en önemli özelliği olan sürekli devrim halinde bulunmayı, iktidarı ele geçirme hedefine yöneltmeliyiz.

Zafer uzun ve sancılı bir savaşın sonunda gelecektir. Emekçi kitleler için zafer, burjuvaziyi kesin olarak yenmek ve sosyalizmi kurmaktır. Burjuvaziyle nihai hesaplaşma sonuçlanana kadar devrim sürekli tutulmalıdır. Bunu en iyi anlatan slogan “ZAFERE KADAR DEVRİM!” sloganıdır. Bu slogan, komutan Che'nin söylediği: “Zafere Kadar, Daima” sloganıyla aynı özdedir. Zafer elde edilene kadar devrim sürekli dir. Daima! Mücadelenin yeni aşamasında devrimin sürekli olması gerektiği bilinci, emekçi kitlelere en etkin biçimde mal edilmelidir. Belli bir anlamda devrim yaşayan kitlelerin içinde buldukları ortam, devrimin sürekli tutulması bilincini kavramaya uygundur. O boş sloganlar yerine, kitlelere devrim ve iktidar bilinci götüren sloganlar taşınmalıdır.

Sınıflar mücadelesi, en sonunda, emekçi sınıfların her tarafta yük-

selttikleri devrimci savaş düzeyine gelmişse, devrimi bu düzeyden alıp, tam bir başarıya götürmek için Türkiye ve Kürdistan devrimci güçlerinin cephesel birliği her zamankinden daha ivedi olmuştur. Bugüne kadar oluşturulmaya çalışılan çeşitli “birlik” girişimleri sonuçsuz kaldı. Bunun başka nedenlerinin yanında, şu nedenler ön plandadır: Küçük burjuva sol güçlerin, küçük burjuva kariyerist tavırları, daha geniş ve etkin bir devrimci birliğin oluşmasını engellemiştir. Küçük burjuva politik örgütler, kendi küçük burjuva karakterleri gereği, bireycidir ve hiç bir zaman etken ve devrimci bir otoritenin yönetimi altında çalışmaya gelemezler. Bu küçük burjuva egolarından ötürü, çeşitli birlik girişimlerini başarısızlığa götürmüşlerdir. Öte yandan, oluşturulmaya çalışılan birliklerin hemen hemen tümünün, devrimi ve devrimci iktidarı hedeflememesinden ötürü, gelişmenin gerisinde kaldıkları için, dağılmaları kaçınılmaz olmuştur. Yalnızca, proletaryanın ideolojik-pratik önderliğinde ve devrimi hedefleyen birlikler yaşama şansı bulabilir.

Kararlı ve ısrarlı biçimde savunduğumuz devrimci güçlerin birleşik devrimci cephesi temel önemini koruyor. Bu nedenle, birleşik devrimci cephe politikasını savunmayı sürdürüleceğiz. Ne var ki, hemen olmayacak ve ileride gerçekleşecek olan cephe için, bugünkü görevlerimizden de uzak kalmayacağız. Devrimci cephenin oluşması için ve buna hizmet etmek amacıyla, şimdiden sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı, devrimci konumda olan ve devrimci konumda kalmaya çalışan güçlerle ortak davranış ya da hareket birliği (mücadele birliği) içinde olacağız. Devrimci güç birliğini anlatan bu politikayı yaşama geçirmek için her zamankinden daha etkin çalışacağız. Çünkü koşullar, biz Leninistleri, başkalarından daha sorumlu davranmaya zorluyor. Ancak eminiz ki, devrimci koşullar ve mücadelenin mantığı, devrimci güçleri, güçlerini birleştirmeye zorlayacaktır. Kürt devrimci güçlerinin ve Türkiye devrimci güçlerinin birleşik mücadele yönündeki eğilimleri, bu birliğin yakın zamanda gerçekleşeceği yönünde güçlü belirti durumundadır.

Bir ülkede devrimin nesnel koşullarına, yalnızca o ülkedeki toplumsal gerçeklere bakılarak karar verilmez, uluslararası nesnel koşullara da bakılarak karar verilir. Kapitalizmin dünya sisteminde, sınıflar mücadelesinin sahnesi bütün dünyadır. Özellikle emperyalizm döneminde ve somut olarak da günümüzde, her ülkedeki burjuva sınıf egemenliklerinin uluslararası niteliği ön plandadır. Proletaryanın sınıf mücadelesi ile sosyalizmin sınıfsal niteliği evrensel düzeydedir. Sınıf savaşlarının evrensel özelliği dünyanın yeni bir devrimci düzeye girdiği bu dönemde çok daha önem kazanmıştır. Bu açıdan Türkiye ve

Kürdistan devrimi, hem uluslararası devrimci mücadeleye destek verecek ve hem de ancak en geniş uluslararası proletarya dayanışması ile ileriye gidebilecektir.

Devrimimizin izleyeceği enternasyonal politika, düne göre daha çok öne çıkmıştır. Proletarya enternasyonalizmi ilkesi temelindeki dünya politikası, devrimimizin ve Leninist Partinin, dünya devrim hareketinin ön sıralarına yerleşmesi için zorunludur. Bir devrimi büyük devrim yapan, bu devrimin dünyada çağ açıcı niteliklere sahip olmasıdır. Komutan Che'yi büyük bir devrimci yapan, proletarya enternasyonalizmi temelinde izlediği dünya politikasıydı. Dünya politikası olmayan ya da doğru bir dünya politikası olmayan bir ülkedeki proletarya, kendi devrimini daha ileriye götüremez, bu devrim ancak, dar çıkarlar uğruna yitirilmiş bir devrim olabilir.

Dünyada, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci rolünün bilincinde olan devrimci proletarya, üstlendiği rol gereği bundan böyle etkin bir dünya politikası izlemek durumunda olacaktır.

Devrim mücadelesinin hem “üzerinde yaşadığımız topraklardaki” anlamıyla ve hem de enternasyonalist anlamıyla yeni ve bir üst düzeye çıkarmak artık her bakımdan zorunludur.

Mücadele Birliği

4 Nisan 1998

Sayı: 4

KIYASIYA MÜCADELE

Emekçi kitleler, yaşam koşullarını değiştirmek için, her alanda, hareket halinde. Ara sıra düşüş olsa da, bu, yerini, daha sonraki güçlü ve etkin bir mücadeleye bırakmak içindir. Bu geniş kitle seferberliği, sisteme dışarıdan dayatılan örgütlü eylemlerle sınırlı değildir, sistemin kendisinden kaynaklanan nedenler hiç de az değil. Aynı anda, bir taraftan bilinçli örgütlü mücadele, diğer taraftan kendiliğinden mücadele; devrim mücadelesi her iki yönde yükseliştir.

Toplum hangi koşullarda harekete geçer? Toplumun harekete geçmesi için “gerekli” ve “yeterli” koşulların daha önceden oluşması gerekir. Toplumun oluşturan karşıt sınıflar birbirleriyle, sertleşen bir mücadeleye tutuşmuşlarsa, bu, gerekli koşulların, daha önceden oluştuğunu kanıtlar. Kitleleri harekete geçirici maddi koşullardır. Kapitalizmin özel mülkiyete dayalı maddi koşulları, kitleleri eyleme geçirecek bütün çelişkileri kendi yapısında taşır. Kitlelerin karşısına dikilen sorunların maddi çözümü de yine kapitalizmin bağrında oluşmuştur.

Kapitalist ekonomik temeller üzerinde yıllardır süren bunalım, otuz yıldır sürüp gelen sert sınıf savaşları “olağanüstü” dönem yarattı. Yıllarca yaşanan “olağanüstü” dönem keskin çelişkiler yarattı. On yıllar boyu olağanüstü dönem geçiren bir yerde tekelci kapitalist egemenlik uzun zaman ayakta kalamaz. Sömürü ve baskıyı en üst düzeyde tutan bir toplumsal sistem, aynı zamanda, ezilenlerin ve sömürülenlerin biriken öfkesini, nefretini ve kinini en üst düzeye çıkarır. Böyle bir toplumda en sonunda büyük değişikliğin olacağını kabul etmeliyiz. Bir toplumsal düzen böyle hep derin bunalım çelişki ve çatışma içinde devam edemez, devrimci değişim süreci işliyor.

Şimdi adım başı çarpışmalardan geçilecektir. Eski toplum güçleriyle, yeni toplum güçleri arasında yıllardır süren kapışma, son dönemde kıyasla bir gelişme aşamasına ulaştı. Eski toplumla, doğmakta olan yeni toplum arasındaki inatçı savaşın iki anlamı var: Yeni toplumu kuracak devrimci güçler, amaçlarına varmada kararlılar; eski toplum güçleri ise aşılmamak için inatçı direniş gösteriyor. Hiç bir toplum yok olup gitmeyi kolay olarak kabullenmez, hatta son dönemlerinde tarihin en inatçı direnişini sergiler. Ne kadar inatçı direniş gösterirlerse, o kadar dönemin sonu geldiğini kabul etmiş olur. Toplumsal gelişim artık dışı dış bir kapışma noktasına gelmiştir. Burada son söz, eski toplumun değil, yeni toplum güçlerinin olacaktır: Bu toplum aşılacak ve yeni toplum kurulacaktır.

Tekelci kapitalizmde yaşanan her gelişme, her olay, her çatışma bizi buraya götürür. Türkiye tekelci kapitalizminin yıllardır süren bunalımının yarattığı sonuçlar bu yöndeki gelişmeyi anlatır. Bunalım dönemlerinde sermayenin yoğunlaşmasının ve merkezileşmesinin artacağını biliyoruz. Sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesiyle birlikte, sömürü artar, halkın mülksüzleşmesi hızlanır, işsizlik ve halkın sefaleti boyutlanır; tekellerin elinde biriken maddi servet halkın karşısında gemlenemez bir güç olur.” Halk, yarattığı gücün altında iyice ezilir. Hiç bir halk da, bu kadar ağır sömürü ve baskı altında uzun süre sessiz kalamaz. Halk sonunda uyanır ve “tarihin öznesi” olarak harekete geçer. Türkiye’de, tekelci kapitalist ellerde biriken maddi servete el koymak için halk kitleleri mücadele içindedir.

Tekelci sermaye, elinde sürekli biriken maddi serveti korumak, işler halde bulundurmak ve yönetimi devam ettirmek için, askeri gücünü, polis gücünü, bürokratik gücünü, devlet aygıtını yetkinleştiriyor. Asker ve polis gücünün büyümesini, askeri tekniğin yetkinleşmesini, tekelci kapitalizmin gelişmesinden ayrı düşünmek, ekonomi politiğe aykırıdır. Bu gerçeği unutup, tekelci kapitalizm çerçevesinde, askeri güç ve teknikte düşüş beklemek ham hayalcilik olur. Yıllardır bunalımda olan, en sonunda iç savaşa giren bir toplumda, tekelci güçler ancak devlet aygıtını güçlendirirler. Tekelci sermaye, elinde sermaye biriktirdikçe, buna koşut olarak askeri güç birikimine devam eder. Askeri gücü, devletin aygıtını ortadan kaldırmak için tek elci kapitalizmi ortadan kaldırmak gerek. Bunun için öncelikle tek elci burjuva devleti tamamen yıkmak zorunludur.

Burada, sermaye partilerinin yapısını ve rolünü belirlemeliyiz. Tekelci kapitalist güçler, bütün burjuva partilerini egemenlikleri altına alırlar. Bunun dışında kalan burjuva partilerin ayakta kalma şansları yoktur. Hepsisi, tek elci kapitalist güçlerin hizmetine girerler. Bu an-

lamda, bu partilere yalnızca “burjuva partileri” demek yetersiz olur. Doğrusu, burjuva partilerinin, tekelci burjuva partileri olduğudur. Politik yapıları tekelci güçlerin halk üzerinde egemenlik kurma araçlarına uygun olarak şekillenmiştir. Tekelci burjuva partileri, tekelci burjuva parlamentosu, tekelci sermayenin, halk üzerindeki ideolojik, politik hegemonya araçlarıdır. Sınıf yapıları ve politik nitelikleri gereği, proletarya ve halkın devrimci şiddetine hedef olurlar.

BÜYÜYEN DEVRİM

Tekelci burjuvazi, bunalımın ve devrimin baskısı altındadır. Aralarındaki kavganın temelinde, devrim baskısı yatıyor. Büyüyen devrim öylesine sert vuruşlar indiriyor ki, halk karşısında kurulan her burjuva barikat kısa sürede yıpranıyor. Burjuva karşı devrim güçleri, devrimin yarattığı korkuyla birbirlerine girdiler. Durumları sarsıldıkça da ikiyüzlü oluyorlar. Bunalım ve devrim dönemlerinde egemen sınıflar son derece ikiyüzlü olur. Türkiye’de, tekelci kapitalist egemenlik devrim tehdidi altında kalınca, durumunu kurtarmak için, bütün kurumları ve bireyleriyle ikiyüzlülük batağına batmış durumda.

Faşizm, şiddet ve demagoji demektir. Tekelci sermaye, her iki yöntemi yıllardır birlikte kullanıyor. Proleter sınıf ve halk yalnızca faşist şiddete karşı mücadele vermekle yetinmemeli, aynı zamanda faşist demagojiyi de boşa çıkartmak için uyanık olmalı ve mücadele etmeli. Şiddetle istediğini yapamayan sermaye, bazen, demagojiyle bunu elde etmeye çalışır. Emekçi sınıflar, faşist demagojiler karşısında son derece uyanık olmalıdır. Devrimci uyanıklık, faşizmin her iki yönüne karşı mücadeleyi gerektirir.

Tekelci kapitalist düzen, ne kadar dirense de, her iki taraftan sarılıyor, her yönden aşılma zorunluluğu düzenin karşısına dikiliyor. Hiç bir yönetim biçimi bu ortamda dikiş tutturamaz, kapitalist örtü her yerinden sökülüyor. Etkin kitle eylemlerinin yanında, günlük olaylar (artan suç oranı, yaygınlaşan hırsızlık, adli olaylarda artış, yasaların her yerde ayaklar altına alınması vb.) sistemin nasıl aşılmayla karşı karşıya olduğunun açık işaretleridir. Devlet tarafından devreye sokulan en etkin yöntemler, proletarya ve halk hareketi karşısında yıpranıyor. Gidiş, tekelci güçleri, en otoriter yöntemlere başvurmaya itiyor. Bugünlerde gündeme getirilen “askeri darbe” tehdidi, emekçi kitlelerin savaşı karşısında egemen güçlerin içine düştükleri acizliğin sonucudur. Tekeller, kitleleri durdurmak için daha fazla asker ve polis gücüne ihtiyaç duyuyor. Pratik gelişmeler, halk hareketini ezmek için, sermaye güçlerinin, daha fazla şiddet ve saldırıya başvuracakları yönündedir.

Bütün burjuva güçler, Kürt halkına, Türkiye emekçi halklarına karşı savaş içinde olduğunda, askeri bir darbe bundan fazlasını yapamaz. Askeri darbenin sonuç vermediği dönemler vardır. İçinde bulunulan dönem böyle bir dönemdir. Kürt halkı savaşta, Türkiye halkları sürekli mücadelede, devrimci güçler güçleniyor, bu durumda yapılacak askeri darbeler, daha önceki sonuçları vermez.

Her askeri faşist darbe, devletin, ekonomik yaşama, tekeller lehine daha fazla müdahale etmesini getirir, bu nedenle sermaye dünyasındaki çelişkileri derinleştirir. Bu müdahale sayesinde, orta sınıflar büyük ölçüde mülksüzleşir. Faşist darbe yapan tekeli güçler, böylelikle, kendi iktidarlarını geniş bir destekten de yoksun bırakırlar. Daha önce sağlanmış olan “ulusal uzlaşmayı” darbe sırasında sağlayamazlar. Askeri faşist darbe sonucu, en geniş mülk sahipleri kitlesinin desteğinden yoksun kalır ve güçsüz düşer. Darbeye başvuran tekeli güçler, dünyada da yalnızlaşırlar.

Bütün ekonomik, askeri ve toplumsal gücünü harekete geçirmesine karşın, kitlelerin devrimci yükselişini durdurmak için askeri faşist darbeye zorlanırsa, bu, tekeli kapitalizmin en zayıf ve çaresiz dönemi olacaktır. Daha önceki darbeler sırasında, Kürt halkı silahlanmamıştı ve savaş içinde değildi, Türkiye halkları bu kadar etkin mücadele yürütmüyorlardı, komünist önderlik de bu kadar yetkin değildi. Faşist darbe, bu koşullarla sınırlı da olsa, belli sonuçlar aldı. Türkiye ve Kürdistan’ın bugünkü sınıflar ilişkisinde, darbe, faşizmin yıkılmasını getirir.

Şimdi esas olan, devrimci yükseliştir. Tekeli sermaye, devrimci yükseliş karşısında ne yapacağını bilemez duruma geldi, bu yüzden her gün istikrarsızlığın yeni bir örneğini veriyor. Askeri faşist darbe ancak bu istikrarsızlığın ürünü olabilir. Devrimin büyümesi, tekeli kapitalizmi iyice sarsıyor. Darbe tehdidi aynı zamanda, bu sarsılmanın ve sıkışmanın sonucudur. Askeri faşist darbe, başvuranların yıkımıyla sonuçlanır.

Kapitalistler, her taraftan sistemi yıkacak devrimci güçleri ezmek için saldırılarını ve baskılarını iyice şiddetlendirecek yeni yöntemler ararken, bir taraftan da, sistemin kendi işleyişi sonucu, yine bu düzeni yıkacak yeni güçler üretiyor. Bunalım, terör, sömürü ortamında tekeli cilik güçlenirken, aynı zamanda karşı tarafta emekçi sınıfın sefaleti derinleşiyor. Tekelleşme sonucu, burjuva sınıf daha da asalak hale geliyor. Üretici sınıfla asalak burjuva sınıf arasındaki çelişkiler en belirgin hale geliyor. Tekelcilik sayesinde, milyonlarca işçi, köylü toplumsal üretim sürecinden kovuluyor. Özel mülkiyete dayalı bu ilişkilerin devam etmesi durumunda, üretici güçler gerçek bir felakette

yüz yüze kalacaklar. Bu aşamaya gelinmiştir. Burjuva iç savaş bu süreci hızlandırıyor. Burjuva iç savaş, savaşın bütün giderlerinin asıl karşılayıcıları olan emekçi sınıflar için ağır koşullar getirdi. Eldeki maddi olanaklar savaşa gidince, bu, halk için daha az eğitim, daha az kültür, daha çok hastalık, erken ölümler, daha çok bebek, çocuk ve anne ölümü, topluma yayılan hastalıklar ve yaşamın her bakımdan dayanılmaz hale gelmesi biçiminde kendisini gösterdi. Bu durumda, devrime başvurmamak, kitlelerin o dayanılmaz yaşamının, şiddetlenerek sürmesine göz yummaktır, insansızlaşmaktır.

Tekelci kapitalizmin yapısal bunalımından ve temel uzlaşmaz çelişkisinden, sistem içi çıkış yoktur. Sistemin devamı, aynı olguların daha şiddetli biçimde ortaya çıkışı olacaktır. Geriye tek çıkış yolu kalıyor: Proletaryanın devrim yolu. Tekelci kapitalizmi yıkıp, yeni bir toplumu kuracak olan yalnızca proletaryadır. Proletarya ise olaylar tarafından öne geçmeye zorlanıyor. Maddi koşullar ve politik süreç toplumsal devrimi her yönden hazırlıyor. Devrim, zorunluluktur.

Egemen sınıf ise direniyor, saldırıyor. İktidar gücünü elinde tutan tekeller, devrimi önlemek için, devrimci güç proletaryaya karşı çok yönlü savaş veriyor. En etkin saldırı, proletaryayı güçsüz düşürmek için, proletaryanın birlikte bulunduğu ve hareket ettiği üretim merkezlerine yapılıyor. İşçileri, işten çıkarmak, sermayenin, işçilere karşı en etkin silahıdır. İşten çıkartılan işçiler, dağılırlar ve güç olmaktan çıkarlar. Dağılan ordu, ordu özelliğini yitirir. Proletarya ordusunun durumu da böyledir.

İşçileri toplumsal üretim sürecinden uzaklaştırmak, aynı zamanda, onları toplumsal yaşam araçlarından uzaklaştırmaktır. İşçiler emek güçlerini sattıkları zaman, gerekli yaşam aracına (tüketim araçlarına) sahip olurlar. Bu nedenle emek gücünü satmaktan yoksun bırakılan biri, açlığa mahkum edilir, yaşamdan kovulur. Proletarya çok miktarda yaşam aracı ürettiği için, gerekli yaşam aracından yoksun oluyor. Proleterlerin ürettiği maddi güç, onları her bakımdan eziyor. İşçilerin işten, yaşam araçlarından ve yaşamdan yoksun bırakılması süreci şiddetlenerek sürüyor.

SENDİKALİZM, OPORTÜNİZM, REFORMİZM

Proletaryanın kurtuluş mücadelesi, uzun, sancılı ve çetin bir süreçten geçiyor.

Proletarya hareketiyle birlikte ortaya çıkan ve ondan kopmayan şey, sendikalizm. Sendikalizm işçi sınıfı hareketine sınır çizilmesidir. Sınır, bir meta olan emek gücünün serbest pazarlığıdır. Sendikalizm “serbest mübadele” sınırlarını aşamaz, bu düpedüz ücretli emek sis-

temi sınırlarında kalmaktır. Öyle olunca, sendikalizm, burjuva düzene son vermek isteyen, proletaryanın bağımsız politik çizgisinin önünde engel oluşturur. Sendikalizm, “teorik liberalizmdir”. Burjuva ideolojisi olan liberalizm, işçi sınıfının ayağına vurulmuş bir burjuva prangasıdır.

Sendikalizm teorisiyle yetişen işçiler, yıllarca burjuva partilerine hizmet etti. Pek çok sosyalist gurubun, partinin, örgütün çabasına rağmen, sendikalizm teorisiyle donanan işçiler, burjuva partilerini beslemeyi sürdürdüler. Sendikalizm teorisini aşamayan sosyalist hareket, bu silahla kendini vurdu. Sendikalarda, sosyalist etkinlik kuracağım diyerek çalışma yapanlar, bir süre sonra sendikalizme saptılar, pratikte de, sendikaların militanı oldular.

Halen, sendikalizm, devrimci sendikalizmle aşılmaya çalışılıyor. Sendikalizmin sınırları aşılmıyor. En yaygın olan devrimci sendikalizmdir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde en engelleyici olan da budur. Proletarya ile silahlı komünist hareket arasındaki kopukluğun sorumluluğu, devrimci sendikalizm teorisini benimseyenlerdedir. Sosyalist teori, sendikalizmin baskısı altında kaldı, eklenti oldu.

Sendikalizmin, sosyalist hareketin kentlerdeki gelişimiyle ilişkisi, bağı var. Sosyalist hareket kentlerde başladı. Kentler olmadan sosyalizm olmazdı. Sosyalizmin çıkışı olmazdı. Kent sosyalist hareketi ılımlı oldu, on yıllar boyu ılımlılığı aşamadı. Ardından yoksul köylü ve küçük köylü hareketi, devrimci militan temelde geldi, mücadelede çığır açtı, en sonunda 80'li yıllarda o da bitti. Kent devrimci proletaryası daha sonra son sözünü söyledi: Toplumsal devrim!

Kırlarda ve kırlardan gelenlerin çoğunluğunu oluşturduğu üniversitelerde yükselen devrimci hareket, iradeciliği ve bireyi öne çıkardı; kentliler nesnellığe boyun eğiyordu. İradeyi ve bireyi öne çıkartanlar şimdi tersi noktada, nesnellığın önünde diz çöküyorlar.

Kır yoksullarının devrimci militan mücadeleye atıldıkları dönem, tekeli kapitalizmin kırsal yapıyı çözdüğü, köylüleri geniş ölçekli mülksüzleştirdiği ve oradan alıp kentlere savurduğu, kitlelerin yoksulluğu yoğun olarak yaşadığı bir dönemdi. Aynı dönem, kentlerdeki küçük mülk sahiplerinin de geniş olarak mülksüzleştiği ve bunun sonucu sosyalist saflara aktığı bir dönemdir.

Tekelcilik, ekonomik ve toplumsal yaşamda yeni ve daha bir üst düzeye geçiştir. Tekelciliğin oluşumu, gelişimi ve egemenliği süreci, aynı zamanda, kır ve kentteki ekonomik, toplumsal yaşamın yeni bir düzleme oturması süreci olarak işledi. Sürecin diğer yönü ise, mülksüzleşme, yoksullaşma ve sömürüye bağlı olarak çelişkilerin keskinleşmesi, çatışmaların yükselmesi olarak işledi. Kitleler, kendilerini

sömüren ve ezen tekelci kapitalizme karşı mücadeleye yöneldiler. Yayıncı işçi grevleri, öğrenci eylemleri, yoksul ve küçük köylülüğün eylemleri, silahlı devrimci eylemler ve 15–16 Haziran işçi eylemi, kitlelerin düzene karşı pratik tavrını ortaya koydu.

Proletaryanın sınıf hareketi on yıllardır süren mücadelelerden teorik olarak süzülüp geldi. Marksist-Leninist dünya görüşünü esas alan proleter komünist parti, komünist devrimci nitelikleriyle, mücadelenin her cephesinde önderlik edecek konumdadır. Bilimsel, sağlam bir teoriyle donanmış, savaşçı öncü Leninist Parti'nin olduğu bir yerde boşluk olmaz. Zafer yürüyüşü, devrimci proletaryanın önderliğinde en sonunda gerçekleşecektir.

Parti mücadelesinde çağımızın iki modern hareketi olan *Proletarya Hareketi* ile *Sosyalist Hareket* çakışmıştır. Proleter sınıf savaşı teorik, politik, pratik bütünlük gösteriyor, bu hareket yıkılmaz.

Türkiye'de geç ve eksik kapitalist gelişme, eksik sınıf gelişimini getirdi, eksik sınıf ilişkileri, eksik teoriyi getirdi. Bu, yakın zamana kadarki tüm gelişimin özetidir. Durum değişti, modern kapitalist temelde gelişen, modern sınıf ilişkilerine denk düşen modern komünist teorik gelişme ortaya çıktı.

Proletarya hareketi ekonomik mücadeleden geçerek, sosyalist hareket politik mücadeleden geçerek çakıştı; İngiliz proletaryasının ekonomik mücadele anlayışıyla, Fransız proletaryasının politik mücadele anlayışının bir araya gelmesiydi bu. Ötesi aynı zamanda Latin Amerika halklarının gerilla mücadelesi anlayışı, diğer mücadele anlayışları ve mücadelenin pratik biçimleriyle birleşmiştir. Birinde düşünüş olduğu zaman diğeri devam ediyor, çoğu kez silahlı mücadele kendi yolunda devam ediyor, böylece toplumsal devrim sürekli tutuluyor: İleri Düzey.

Sınıf savaşının etkisiyle değişime uğrayan emekçi kitleler, kendi yaşam biçimini, yaşam koşullarını ve maddi temelini değiştirmek için harekete geçerken, aynı zamanda kendisini de değiştirdi; değiştirerek değişmek. Devrimci grup hareketinin, proletaryanın ve halkın hareketine dönüşmesi; halktaki değişimin somut, elle tutulur işaretidir. Hiç bir şey bu değişimi, devrimci tutsakları sahiplenisten, öğrencilerin desteklenişinden, eylemlere yönelişten, devrimciyi ve gerillayı destekleyişten ve bölükler halinde mücadeleye yönelişten daha iyi anlatamaz.

Uzun soluklu, zorlu mücadeleye ayak uyduramayan “mücadele kaçakları” entelektüalizme kaydılar. Gelecek için mücadele iddiasında olan bu gruplar, gelecek için mücadeleyi de geleceğe bırakıyorlar. (Ertelemeçi oportünizm) Gözlerinin önündeki zulme, dünyanın en baskıcı rejimlerinden birinin yaptıklarına seyirci kalacak kadar sosyalizme ait ne varsa tümünü yitirdiler.

Entelektüel oportünistler (aydınlar oportünizmi), bugünkü dünyanın yorumunu yapıyorlar, ancak onu değiştirmeyi düşünmüyorlar. Geleceği kurmak için bugünün sömürü dünyasına son vermek yerine, pratikte bir şey yapmayarak, onunla uzlaşıyorlar. Gelecek ancak, bugünkü kapitalist dünya yıkılırsa kurulabilir; ancak bugünkü toplumu yıkma mücadelesi devrimci mücadeledir. Ya da “*Devrim İçin Savaşmaya Komünist Denmez!*”

RİSKLERİ GÖZE ALMAK

Türkiye ve Kürdistan, dünyanın en önemli devrimci alanlarından biridir. Bu nedenle, önünde alt edilmesi gereken çok zorlu ve şiddetli bir süreç var. Emperyalizm böyle ileri bir devrim örneğini önlemek amacıyla elinden geleni yapacaktır. Önemli bir devrime önderlik etmesi, aynı biçimde proletarya güçlerinin de elinden gelen her devrimci çabayı göstermesini gerektirir. Devrim belirtilen nedenlerle zafere kolay ulaşamayacaktır, zafere ulaşmak için yoğun devrimci bir dönem yaşanmalı. Eğer devrim bunca tehlikeye karşın, başarıya ulaşırsa, o zaman varlığıyla uluslararası devrimci mücadeleye etkin katkı yapacaktır. Devrimimizin etkisi kesin olarak dünya ölçeğinde olacaktır.

Dünyadaki öneminden dolayı, her zaman Avrupa emperyalizmi, son dönemlerde de ABD emperyalizminin artan ilgisine sahip olduk. Avrupa emperyalizmi, finans kapital ve NATO aracılığıyla, Türkiye'deki askeri faşist darbeleri tezgahlayıp desteklerken, işbirlikçi teknelci sermayenin yaptığı tüm baskıların arkasında yer alırken, aynı zamanda, 12 Eylül döneminde ve şimdi olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'da “insan hakları” savunucusu pozlarıyla sahnede beliriyor. ABD emperyalizmi ise şimdiye kadar yalnızca saldırgan ve baskıcı yüzünü gösterdi. Son dönemlerde iyice yükselen uluslararası rekabette, Avrupa ve güçlenen Almanya karşısında gerilememek için başka bir “yüzü” olduğunu herkese hatırlattı. Sırf bir devrimle sonuçlanmasın diye “Kürt sorunuyla” yakından ilgilenmeye başladı. Türkiye'deki “işkençe” vb. “insan hakları ihlalleri” konusunda duyarsız olmadığını hatırlattı. Tekelci doğaları gereği yalnızca egemenlik peşinde koşan uluslararası finans-kapital devletleri, rekabet ve devrim tehlikesi nedeniyle “soylu” düşüncelere sahip olduklarını ve soyluluk peşinde de koştuklarını göstermeye çalışıyorlar. Bu politikanın emperyalist özü olan dünya egemenliğinin sürdürülmesi yönü görülmezse, bu, ezilen ve sömürülen halklar için büyük tehlike olur.

İçerde, emperyalizmin aldatıcı yönelişiyle buluşmak isteyen, devrimci hareketi tasfiye etmeye soyunan, gönüllü olarak uzlaşma içinde olan sosyal reformist bir çizgi var. 90 sonrası Latin Amerika'da ve Fi-

listin'de görülen örneklere, Kürdistan ve Türkiye'de katılmak isteniyor. Eğer komünist devrimci güçler kendi yolunda gitmeseydi, ihaneti gönüllü olarak paylaşanlar, devrimci hareketi çoktan tasfiye etmişlerdi. Kürdistan ve Türkiye, Latin Amerika örneği olmadı, reformist hareket de amacına ulaşamadı.

Onlar gerçekten, yaptıklarıyla ve yönelişleriyle, emperyalistlerin dünya rekabetine ve dünya egemenliğini sürdürmelerine yardımcı oluyorlar. Emperyalistlerin kendi aralarındaki dünya rekabetinin devamı olarak artan baskı ve saldırılara yöneleceği kesin. Emperyalizme karşı uzlaşmaz silahlı mücadele, ezilen dünya halklarının kurtuluşunun tek şartıdır.

Devrime en yakın ülkeler içinde ön sıralarda bulunan Kürdistan ve Türkiye'de devrime öncülük eden devrimci komünist partiyi, niteliğinden, amacından ve konumundan dolayı bekleyen pek çok risk var. Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci düzen, öncü komünist partiyi etkisizleştirmek ve yok etmek için şiddetin her biçimine, hilenin her türüne başvurmaktan geri kalmaz. Leninist Parti, ezilen ve sömürülen emekçi kitlelere öncülük etmek, onları kurtuluşa götürmek için her bakımdan sağlam olmalı. Bu parti, şiddetli çarpışmalara, uzun savaşlara dayanacak bilinçle donanmalı, devrimci pratik içinde olmalı. Üstlendiğimiz, proletaryayı ve ezilen halkları kurtuluşa götürme görevi, risklere her zaman hazır olmayı gerektirir. Riski göze almayan devrimci olmasın.

Mücadele Birliği

15.Nisan.1998

Sayı: 5

GÜNCEL GELİŞMELER

Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıflar mücadelesi en yoğun dönemine girdi. Burjuvazi, devrim tehdidini atlatmak için, devamlı seferberlik üzerine seferberlik ilan ediyor. Burjuvazi, bugüne kadar yapılan seferberliklerle sonuç alamadığı için yenilerini ilan etme gereği duyuyor. Ordu ve MGK kararıyla ilan edilen son "bütün milli güç unsurları"nın seferberliği yine, daha öncekiler gibi devrim karşısında yenik düşecek ve burjuvazi yeni seferberlik ilanları yapacaktır. Kürt ve Türk halklarının devrim cephesi ise yoluna devam ediyor. Mücadelenin şiddeti, Mart ayında Türkiye ve Kürdistan'da aynı zamanda ve birlikte arttı. Nisan'da Kürdistan'daki savaş yeniden şiddetlendi. Mücadelenin genel yönü yoğunlaşma ve şiddetlenmedir.

Çatışan tarafların mücadelesindeki bu yoğunluk ve şiddetlenme, devrimin güncelliğinin bir başka ifadesidir. Eğer çatışma her tarafta tırmanıyorsa, karşıt eylemler süreklilik gösteriyorsa, bu rastlantısal olamaz. Hiç kimse yıllardır yaşanan ve tırmanışa geçen olayların anlık olaylar olduğunu söyleyemez. Toplum yıllardır savaşa sokan şey, maddi koşullardır. Bu koşullar devrimin maddi koşullarıdır. Güncel savaş, devrimin güncelliğinden başka bir şey değildir.

Türkiye ve Kürdistan'da milyonlarca insan yıllardır politik ve askeri seferberlik halindedir. Bu kadar insanı savaşa sokan, herhalde bir avuç devrimcinin ya da egemen sınıf temsilcilerinin iradesi olamaz. Bütün toplumu etkileyen köklü nedenler olmadan hiç bir irade, geniş kitleleri savaşa sokamaz. Hem de yıllarca süren bir seferberliği kesinlikle devam ettiremez. Kürt halkını ayağa kaldıran koşullar olmadan, PKK ya da A. Öcalan, bir ulusu nasıl ayağa kaldırabilirdi. İşin başında bir grup devrimci mücadeleye başlamış olsa da, bir avuç devrimcinin bu kadar kısa zamanda bir ulusu ayağa kaldırarak duruma gelmesi için, ezilen Kürt ulusunun buna hazır olması gerekir. Milyonlarca insanın özgürlük için harekete geçmesini sağlayan, maddi ve politik koşullardır.

Halkların kurtuluşunu güncelleştiren gelişmeler, uzun bir tarihi dönem tarafından hazırlanıyor. Türkiye'de neredeyse yüzyıllardır devam eden bir ilerici, demokrat, sosyalist mücadele tarihi var. Bu uzun zaman içinde ilerici güçler, devletle, egemen sınıflarla çatışma içinde oldular. Halk üzerindeki baskılara ve sömürüye karşı yıllardır eleştiri yöneltiliyor. Bu yönde çok sayıda edebi yapıt verildi. Şairler, yazarlar, bilim adamları, sosyalistler en ağır baskı, sansür ve yasaklı koşullarda boğuştu. Aynı dönemde çok sayıda ilerici, sosyalist baskı gördü, hapse atıldı, sürüldü, işkence gördü. Ancak o zaman-

lar, kapitalizm ve sınıflar tam gelişmediği için ilerici, sosyalist hareketin hedeflerine ulaşma şansı yoktu. Yine işçi sınıfı yeterince gelişmediği ve sınıflar mücadelesi keskin olmadığı için ileri sürülen ilerici, sosyalist görüşler çoğu kez uzlaşmacılıkla sonuçlandı. İlerici, sosyalist hareket, maddi ve politik koşulları olmadığı için de gerçekleşme olanağına sahip değildi. İşçi sınıfının, halk kitlelerinin ve ilerici sosyalist hareketin özlemlerinin, isteklerinin gerçekleşmesi için kapitalizmin bütün yönleriyle ortaya çıkması, işçi sınıfının bir sınıf olarak her yönde belirginleşmesi gerekiyordu. Bugün milyonlarca insan özgürlük için harekete geçiyorsa, bu yüzden devrim güncelleşmişse bunda aynı zamanda, otuz yıldır sürüp giden sert sınıf mücadelesinin belirgin yeri var. Türkiye ve Kürdistan'da çeşitli düzeylerde süren otuz yıllık devrimci mücadele var. Mücadele yıllarca silahlı mücadele çizgisinde sürdü. Çok sert ve çetin süreçlerden geçen mücadele büyüyerek bugünlere geldi. Bugünkü mücadele, kendinden önceki devrimci mücadelenin çocuğu olarak doğdu. Güncel devrimci mücadeleyi sonucuna götürecek olan işçi sınıfı, yüzyıllık ilerici, devrimci sosyalist mücadele birikimine sahiptir. İşçi sınıfı çıktığı zafer yürüyüşünde, büyük bir ilerici, sosyalist tarihi mirasa sahiptir.

On yıllardır süren, günümüzde artık yoğunluk kazanan sınıflar mücadelesinin temelinde, kitlelerin, kapitalist düzen tarafından karşılanamayan gereksinimleri ve istekleri var. Kurulu sosyal düzen, kitlelerin gereksinimlerini karşılayamıyor. Düzen kurumları, kitlelerin isteklerine karşı direnmiyor. Kitlelerin karşılanmayan gereksinimleri ve istekleri, düzenin aşılması gerektiğini ve en sonunda aşılabileceğini gösteriyor. Tekelci kapitalist sınıf, devlet zoruyla, halkın gereksinimlerini bastırma yoluna gidiyor. Ancak her seferinde, halkın gereksinimleri daha belirgin olarak öne çıkıyor. Bu temelde gelişen toplum, en sonunda gereksinimlerinin karşılanması için mevcut toplumsal biçimin parçalanması noktasına gelip dayanmıştır. Burada kullanılan karşı devrimci devlet zoru, ileri yöndeki gelişmeye karşı, toplumun evrimine karşı kullanıldığı için sonunda yenilgiye mahkumdur.

Bugün tekelci kapitalist egemenliği tehdit eden noktaya ulaşan devrim, yalnızca devrimci örgütlerin iradesi sonucu bu noktaya gelmedi. Devrim esas olarak ekonomik, toplumsal, tarihi nedenlerden oluşmuştur. Devrimci durum zaten nesnellığı ortaya koyuyor. Devrimci örgütlerin iradesi ile tam bir birleşme sağlanması durumunda devrim gerçekleşir, devrim zafere ulaşır. (20 Nisan 1998)

Mücadele Birliği

1 Haziran 1998

Sayı: 6

RESTORASYON DEĞİL TOPLUMSAL DEVRİM

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi güncel bir devrimdir, Devrim, yalnızca, zafer yolunda ilerleyen iki ülkenin devrim ordularının eseri değil, aynı zamanda tarihi gelişmelerin zorunlu sonucu olarak gündeme geldi. Güncel devrimde, zafer de günceldir. Bu devrimde, milyonlarca işçinin, yoksul köylünün, emekçinin on yıllar boyu süren özlemleri, istemleri, umutları, umutsuzlukları, kinleri, öfkeleri saklıdır. Tekelci kapitalizmin ekonomik ilişkileri ve politik yapısıyla gelişen düzenin, ileri gitmek isteyen üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel oluşturması, milyonlarca emekçinin giriştiği eylemlerin, bu yapıyı yıkacak kadar belirginleşmesini getirdi. Ne egemen sınıf ve ne de ezilen sınıflar artık "eski tarzda" yaşamak istemiyorlar. Değişim kaçınılmaz oldu.

Yıllardır biriken ve üst üste binen çelişkiler toplumu sarsıyor. Tekelci kapitalist yapıyla emekçi sınıflar arasındaki çatışma şiddetlendi. Sömürü ve zulüm düzeni her yandan yıkılmayla yüz yüze geldi. Bu durumda, burjuvazinin başvuracağı gerici şiddet, ancak, şiddete başvuranları güçsüz düşürecek bir aşamaya geldi. İlhakçı faşist Türk ordusunun büyük bir birlikle Kürdistan'da giriştiği Nisan harekâtı ve 1 Mayıs'ta estirilen faşist terör, tekelci kapitalist düzenin ne kadar güçsüzleştiğini gösteren gelişmeler oldu. Proletaryanın ve halkların birleşik devrimi en yoğun dönemini yaşıyor.

Devrim milyonların iradesi olarak gündeme gelince, sermayenin devrimci örgütlere karşı sürdürdüğü terör sonuçsuz kaldı. Cezaevlerinde tutulan binlerce devrimci tutsağın, tutsaklık koşullarına rağmen, kitleler mücadeleye atılmaya devam ediyor. Devrim yeni

güçlerle büyümeye devam ediyor. Mücadeleye yeni insanlar katıldıkça, kapitalizmin bütün planları bozuluyor. Kitleler daha büyük güçlerle mücadeleye atıldıkça, silahlı mücadele yükseldikçe, egemen sınıf, kendi egemenliğini daha güvenilmez bulmaya başlıyor. O zaman da, devleti sürekli yetkinleştiriyor, askeri gücü ön plana çıkartıyor. Tekelci kapitalist sınıf, emekçi sınıflara ne kadar baskı uygularsa uygulasin, karşı-devrimci şiddet artık sonuç vermiyor. Devrim, her tür burjuva terör, şiddet ve baskı ortamından geçerek ve bilenerек zafer yolunda ilerlemeye devam ediyor.

Kürdistan ve Türkiye birleşik devrimi, yalnızca emperyalizmi, bir pazarını ortadan kaldırmakla tehdit etmiyor, aynı zaman da, kapitalist sistemin bir kalesini de yıkma eylemine girişmiş bulunuyor. Bu devrim, koskoca kapitalist dünyaya kafa tutuyor. Bölgedeki ve dünyadaki yeri bu kadar önemli olan devrimimizi bekleyen çok büyük tehlikeler var. Devrim, yolu üzerindeki tehlikeleri yendikçe zafere doğru gidecektir. Zafer yolu tehlikelerle doludur.

Tekelci sermayenin devrimci güçlere ve Kürt halkına karşı yolları sürdürdüğü savaşın, askeri anlamda sonuç vermediği her geçen dönem daha açık olarak ortaya çıkmaya başladı. Devletin askeri güçlerinin başarısız kalması, düzenin ve egemen sınıfın ayrıcalıklarının tehlikede olması demektir. O zaman burjuva sivil güçler ne güne bekliyor. Tekellerin, ordunun ve MGK'nın ilan ettiği "Tüm milli güç unsurlarının seferberliği" politikası gereği, burjuva güçler seferber oldular. Kapitalist düzeni ve devleti kurtarmak için yalnızca resmi devlet güçleri değil, bütün düzen güçleri mevzilendiler. Düzenin sivil güçleri, askeri güçlerden farklı yöntemlerle hareket ediyorlar, farkları yöntemdedir. Düzenin sivil güçlerine göre, devlet tepede "ekonomik-siyasi reformlar" yapmalı. Sistemi kurtarmak için yapılan bu çağrılar, her geçen gün yeni burjuva güçler bularak genişliyor. Sivil burjuva ağızlarından yapılan bu çağrılar ESASINDA sürmekte olan burjuva iç savaşın bir parçasıdır, tamamlayıcıdır. Kesin amacı, devrimci güçleri etkisiz hale getirmek ve devrimi engellemektir.

Öylesine yoğun ve keskin bir toplumsal-politik ortam doğru ki, toplumu oluşturan her sınıf ve politik sözcüleri, kendi doğalarına uygun olarak harekete geçti. Ulusu oluşturan her sınıf, kendi çıkarları yönünde "çıkış" arıyor. Böylece toplumun bütün sınıfları milyonlar halinde politik seferberlik içindedir. Son dönemde, düzen güçlerinden orta sınıf temsilcileri, çok daha aktif olarak harekete geçtiler. Tekelci burjuvaziyle, proletarya savaş durumundayken, orta sınıflar aradan fırlayıp, iki sınıfı uzlaştırmaya kalkışıyorlar. Or-

talık son dönemlerde böylelerinin çağruları ve girişimlerinden geçilmiyor. Düzeni ve ayrıcalıklarını tehlikede gören burjuvalarla, küçük burjuvaların öne çıkardıkları görüş "yeniden yapılanma" ya da "restorasyon" dur. Restorasyoncuların amacı, devrimci işçileri, devrimcileri, Kürt ulusal hareketini devrimci çizgisinden uzaklaştırıp, düzene entegre etmektir. Hedeflenen, devrimci güçlerin düzene adaptasyonunu sağlamaktır. İşte devrimin önündeki tehlike de budur; yenmemiz gereken de budur.

Tekelci kapitalistlerin burjuva politik yapıyı "yeniden yapılandıracağı" ahmaklığına kendini en çok inandıranların başında küçük burjuva devrimci hareket geliyor. Sosyal-reformizm, daha önce aynı görüşe dayandı ve kendini düzene yamanmış buldu. Şimdiyse devrimci küçük burjuva hareket düzene dönmek için kendinden öncekilerin görüşlerini yeni üsluplarla söylüyor. Tekelci kapitalizmin politik gericiliğini ve egemenliğini yansıtan politik yapı, tekelcilik ve emperyalizme bağımlılık çerçevesinde hiç bir biçimde "yeniden" yapılandırılmaz. Küçük burjuvalar kendilerini ve proletaryayı aldatıyorlar. Tekelcilik HER PLANDA gericiliktir. Tekelcilik politik planda da gericiliktir. Hiç bir biçimde gerici politik yapı, burjuva ya da küçük burjuva demokrasisi ilkelerine göre yapılandırılmayacaktır. Olsa olsa, tekeli egemenlik daha geniş bir küçük burjuva taban üzerinde uygulanacaktır.

Burjuvazinin politik yapıyı "demokratikleştireceği" tezi yeni değildir. Bugün ÖDP içinde buluşan eski devrimciler, daha 88'de aynı şeyleri söylüyorlardı. Bu tezlere göre, tekeli sermaye elde ettiği sermaye birikimi sonucu artık faşizme gerek duymadan da, toplumu yönetebilecektir. Yine bu görüşe göre, daha o zamandan itibaren faşizm çözülmüyordu. Böylece faşizmin yıkılması bir devrim sorunu olmaktan çıkartılmış, tekeli sermayenin kendi iç hareketine bağlanmıştı. Oysaki tam da faşizm çözülmüyor dediği bir dönemde faşist devlet terörü en üst düzeye tırmandırıldı ve 90'dan sonra burjuva iç savaş başlatıldı. Kürt halkına karşı en büyük imha hareketi bu dönemde oldu. Şimdi de tekeli güçlerin bütün halklara karşı top yekûn savaş ilan ettiği ve sürdürdüğü bir sırada küçük burjuva devrimci hareket, politik yapının tekeller tarafından yeniden yapılandırılacağını ileri sürüyor. Bu görüşe göre faşizm devlet yapısından, tekeli sermaye tarafından dışalanıyor. Başka bir söylemle, faşizm çözülmüyor. Yine aynı biçimde, bu görüşe göre faşizmi yıkmak için devrime gerek yoktur. Halbuki, faşizm bir kere devlet biçimi olduktan sonra, tekeller altında yerini başka bir burjuva yönetim biçimine bırakmaz. Faşizm bir devlet biçimi olduktan

sonra, orada burjuva demokrasisi bir daha gerçekleşmez.

Devletin yeniden yapılandırılacağını söyleyenler, açık konuşmuyorlar. Açıkça görüş belirtmekten çekiniyorlar, kendi güçlerini bile bu konuda ikna edemezler. Bunun için yalnızca soyut sözler ediyorlar. Tekelci devlet biçimi olarak faşizm çözülmüdü, ancak küçük burjuva hareket, uzun iç savaşa dayanamayıp daha şimdiden çözülmeye başladı.

Küçük burjuva devrimcileri, tekelci sermaye babalarından ekonomik, politik reform beklentisine girdiler. Kendi çabalarıyla, aşağıdan bir baskıyla bunların gerçekleşmesinin olanaksız olduğu kanısına vardıkları için, reform yapmayı da sermayeye bıraktılar. Yasal parti biçiminde örgütlenen sosyal-reformistler, tamamen düzeni reform temelinde yeniden yapılandırmayı hedeflemelerine rağmen, hedeflerine ulaşamadılar. Reformistlerin başarısızlıkları, küçük burjuva devrimcilerinin gözünü de korkuttuğu için, bunlar reform işini tepeden yapılmak üzere burjuvaziye gönderme yaptılar. Küçük burjuva hareket, reformu kendi gücüyle gerçekleştirmeyi bir kenara bırakırken, aynı zamanda toplumu dönüştürme yeteneğinin olmadığını da kanıtlamış oldu.

Önce burjuvaziyi devirecek toplumsal devrim için yola çıktılar, bunun ancak uzun süreli ve çetin bir iç savaş sonucu olduğunu görünce, devrimden uzaklaştılar. Ardından reform yapmak için yola koyuldular. Ne var ki, burjuva devletin demokrasiyi yadsıması, parlamentarizmin işlevsizliği ve tekelci egemenliğin her alanda egemen olması sonucu; Türkiye'de, reformlar bile devrim konusu olunca, bu defa reformları kendi güçleriyle gerçekleştirmekten de uzaklaştılar. Küçük burjuvalar, devrimci de olsa, yine de istikrar-sızlar, başladıkları hiç bir işi sonuna kadar götüremezler.

Tekelcilik bütün ekonomik yaşama egemen olduktan sonra, politik yapıyı da tamamen kendi tekeline aldı. Politik yapı, tekelciliğin gerici karakterine uygun biçimde yapılandı. Bu, tekel öncesi döneme göre "yeniden yapılanmaydı". Çünkü, tekelci kapitalist düzen, ekonomik, toplumsal ve politik ilişkilerde yeni ve üst bir düzeye geçişi ifade eder. Tekelciliğin ortaya çıkışı ve egemenliği sürecinde ekonomik yapı, politik yapı "yeniden" düzenlenir. Bu süreç Türkiye'de yaşandı. Devlet egemenlik sistemi tamamen faşist biçim aldı. Devletin faşistleşmesi 12 Mart Askeri Faşist Darbesi sırasında başladı, 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü döneminde kurumlaştırıldı. Yalnızca devletin askeri ve bürokratik yapısı değil, bütün burjuva politik yapı (burjuva partileri, meclis vb.) tamamen faşistleştirildi. Ekonomik ve politik alandaki bu gelişme, faşizmin

yıkılmasını, ekonomik temeliyle birlikte, bir devrim sorunu haline getirdi.

Faşizmin yıkılmasının bir devrim sorunu olduğu biçimindeki görüşleri, çok belirgin olmasa bile, küçük burjuva devrimcileri de ileri sürdüler. Onlar şimdi bu görüşlerinden uzaklaşıyorlar.

Tekelci politik yapının yeniden yapılanacağını ileri sürenler, reform beklentisine girerken, reformların devrim konusu olmadığını da söylemiş oluyorlar. Bizde reform, zafer yolundaki devrimin yalnızca YAN ürünüdür. Yani bu haliyle de reformlar devrim konusudur. Avrupa'da reformlar, örneğin anayasalar, tamamen sınıf mücadelesinin sonucudur ve proletaryanın kurtuluş mücadelesi hedefi yolunda gerçekleşmiştir. Reformlar ya da reform beklentisi, hiç bir zaman devrimci proletaryanın hedefi olmadı. Reformlar yoluyla kapitalist düzenin değişeceğini söyleyenler reformistlerdir.

Sosyalizmden, proletaryadan ve devrimden umudunu kesen küçük burjuva devrimci hareket, bütün umudunu burjuvaziye bağladı. Böyle olduğu için, sermayenin son yıllarda yaptığı propandaya, kendilerini iyice kaptırdılar. Tekelci sermaye Özal döneminde aynı propandayı yaptı, amacı proletaryayı sosyalizmden uzaklaştırmaktı. Yine aynı dönemde Özal hükümeti, anti-komünizmi en üst düzeye çıkarmış ve Sosyalist Sistemin dünya çapındaki bunalımından da yararlanarak, emekçi sınıfları, kapitalizmin kalıcılığına inandırmaya çalışmıştı. Bugün ÖDP içindekileri ve EMEP olarak örgütlenen güçleri tekeli burjuvazi, yeniden yapılandırma propagandasıyla o zaman vurdu. Egemenlerin yaptığı propaganda devrimci güçleri devrim yolundan vazgeçiremedi. Devrim güncel bir olay oldu. Tekelci sermaye en zor durumunda, yine aynı propandayı yeni üslûpla ortaya attı. Bu seferde vurulan bizim küçük burjuva devrimcilerimiz oldu. Tekelci burjuvazinin amacı devrimi tasfiye etmektir, küçük burjuva devrimci hareketin de hedefi budur.

Küçük burjuva devrimcilerin, tekeli kapitalizmin "restorasyonu" tezlerini dayandırdıkları teori, özetle: "tekelci sermaye büyük sermaye birikimi sağladı, önünde ise Kafkaslar, Ortadoğu, Balkanlar ve dünyanın başka alanlarında sermaye yatırımı olanakları ve hedefi var; bu hedefe ancak tekeli devleti ve toplumsal yapıyı yeniden yapılandırarak ulaşabilir." Buradan anlaşılması gereken şey, küçük burjuva sol hareketin, bunu istediğidir. Burjuvaziden çok bunun olmasını isteyen, kendisine devrimci diyen küçük burjuva hareketidir.

Bunlar burjuva propagandasına öylesine kapıldılar ki, Türkiye'nin bağımlı bir ülke olduğunu bile unuttular. Bağımlı ülkelerin,

bağımlılık ilişkileri içinde yapacakları şeyler sınırlıdır. Bağımlılık bir sınırdır. Sınırı çizen hükümetler değildir, kapitalizmin dünya düzenidir. Emperyalizm kapitalist sistemin egemenidir. Bağımlı ülkeler ise emperyalizm tarafından gerçekleştirilen uluslararası işbölümüne dahil edilmiştir. Emperyalizme bağımlı ülkelerin bağımlılıktan kurtulma olanağı yoktur, hele emperyalist olmaları tamamen olanaksızdır. Ne var ki, küçük burjuva sol hareket, kendi teorisini kanıtlamak için soyut olarak, Türkiye'yi emperyalist yapmaya bile karar vermiştir. Oysaki gerçek yaşamda olan şey, bağımlı ülkelerin, iyice emperyalizmin egemenliği altına girmesidir. Bağımlı ülkeler, emperyalizmin yeni dünya politikası sonucu tamamen ekonomik yönden emperyalizm tarafından ilhak ediliyor. Süreç bu yönde işleyince, bağımlı ülkelerin iç savaş, terör, şiddet ve gerginliklerden kurtulma şansı yoktur. Bağımlı ülkeler sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimlerle sarsılmaya devam edecektir.

Son elli yılın bütün sosyal ayaklanmaları sosyal devrimleri, iç savaşları, şiddet olayları ve terör olaylarının tümü, bağımlı ülkelerde görüldü. Bu gerçek, maddi duruma uygundur. Bağımlı ülkelerin, emperyalizm tarafından ilhak edilmelerinin başladığı günümüz koşullarında, uluslararası toplumsal devrim ayrı ülkelerde, ayrı zamanlarda, ancak birbirini etkileyerek ve yaratarak öne çıkacaktır.

Sosyalizmden-devrimden uzaklaşan küçük burjuva politik hareket, parlamenter budalalığa yakalandı. Tekelci kapitalizmi hayali olarak "yeniden yapılandırması" da bu budalalığın sonucudur.

Sosyal reformistler ve ihtilalci reformistler her konuda sözlerini söylemelidir. Küçük burjuvazinin sözünü söylemesi, devrimci proletaryanın yararınadır. Sıranın proletaryaya gelmesi için, orta sınıfların sözlerini söylemesi, rollerini oynaması ve açığa çıkması gerekir. Bu sınıf gerçek rolünü oynayıp açığa çıkmadığı zaman, sıra proletaryaya ve sosyalizme gelmeyecektir. Sosyalizmin başarısı için bırakalım küçük burjuvalar biran evvel toplumdaki rollerini oynasınlar. Bugün ÖDP ve EMEP'de yer alan küçük burjuva unsurların, gerçek uzlaşmacı ve burjuva uşağı konumlarının açığa çıkması için uzun yılların geçmesi gerekti. Şimdi ise yoğun devrimci bir dönem yaşanıyor, her sınıf ve her politik hareket çok kısa süre içinde, gerçek politik ve sınıfsal özünü dışa vurur. Düzene dönmek isteyen küçük burjuva devrimci hareket, kapitalizmin "restorasyonu" teorisile kendisini açığa çıkarma ve tüketme sürecine girmiştir.

Devrimci küçük burjuva solun, düzenin demokratik solu olma hedefinin önündeki en büyük engel, yine, bu hareketin halen ayakta

kalan devrimci konumudur. Bu örgütler yeni amaçlarına ulaşmak için, öncelikle kendi devrimci konumlarını tasfiye etmeyle işe başladılar. Bunun için de işe devrimci teorilerini tasfiye etmekle başlıyorlar. Ardından partileşme hedefiyle, özünde Menşevik parti olma yolunda ilerliyorlar. Parti biçiminde örgütlenenler ise, partilerini biran evvel Menşevik çizgiye oturtmak için çaba içindeler. Devrimci mücadeleyi tasfiye süreci, "Susurluk Süreciyle" birlikte başladı. Süreç şimdi daha da derinleşiyor. 1 Mayıs'ta burjuva sendikalarını izlemeleri, devletin gösterdiği yere gitmeleri, devrim mücadelesini tasfiye sürecinin hangi noktaya geldiğini gösteriyor.

Bir zamanlar Alman proletaryasının oportünist Bebel'i adam etmesi gibi, Türkiye ve Kürdistan proletaryası da eğer bu küçük burjuva sosyalistlerini adam etmezse, düzenle bütünleşme süreci devam edecektir.

Bu güne kadar en çetin süreçlerden geçen, her tür zorluğu yenen, en eşitsiz koşullarda bile kendisini kanıtlayan devrim, şimdi en tehlikeli dönemece girdi. Burjuvazinin ve küçük burjuvazinin kurduğu reform tuzağı, devrimci hareketi bekleyen en önemli tehlikedir. Proletarya pek çok konuda birikimlidir, bilinçlidir, ancak, küçük burjuvazinin sosyalizm adına öne sürdüğü ve proletaryanın kurtuluş mücadelesi yararına olduğunu söylediği, burjuva düzenin restorasyonu içinde harç olma politikası karşısında, yeterince deneyimli değildir. Burada da ana görev Leninist partiye düşüyor. Leninist parti, proletaryayı her tür burjuva ve küçük burjuva aldatmaca karşısında uyarmalıdır. Proletaryanın kurtuluşu ancak zora dayalı devrimle gerçekleşecektir. Maddi koşullar ve politik ortam tekelci kapitalizmi devirmek için her zaman kinden daha olgundur. Proletarya sosyalizm yolundan, devrimin zafer yolundan ayrılmayacaktır.

Mücadele Birliği
15 Haziran 1998
Sayı: 7

GÜNCEL DEVRİM

Ekonomik ve toplumsal olgular, keskin sınıfsal çelişkiler, sert çatışmalar; sürecin her cephesi, güncel devrimi gösteriyor. Devrimin güncelliği olgularda yansıyor. Bu olgular, somut durumu somutlayan şeylerdir. Ekonomik toplumsal olgular, burjuva sınıfıyla proletaryanın arasındaki sınıflar mücadelesi genel ilişkisi içinde ele alındığında, birbirinden yalıtık olmadıkları görülecektir. Tamamen yükselmekte olan devrimin ve yeni bir toplumun habercileri olan bu olgular, kendi başına da hareket etmiyor. Bütün olgular bir tek organik bütünü oluşturur. Sağ ve sol oportünist hareket de günlük dilde toplumsal olgulara işaret ediyor, ancak toplumsal olguların, toplumsal devrimi haber verdiğini göremiyorlar. Organik bütünü oluşturan olgular birbirine karşılıklı bağımlıdır ve yine karşılıklı olarak birbirini etkilerler. Toplumsal gelişmenin diyalektiği güncel devrimi belirginleştiriyor.

Küçük burjuva sosyalizmi, günlük dilde karşısına çıkan bütün politik gelişmeleri bir bir saydıktan sonra, bu olguların nasıl bir gelişmenin sonucu olduğunu göremiyor. Toplumsal gerçeklerin inatçılığına rağmen, küçük burjuva devrimcileri, aynı inatçılıkla gerçeklere karşı direniyorlar. Olayları ve gelişmeleri ele alırken başvurdukları yöntem, Marksist diyalektik yöntem olmadığı kesin. Çözümleme yöntemleri metafizik yöntemdir. Toplumsal gelişim yasalarının devrim yönünde işlemesine karşı, direndikçe, koşulların devrimci yönde ilerlemediğini kanıtlamaya çalıştıkça, daha fazla metafiziğe yöneliyorlar. Böylece Marksizmin özü olan diyalektikten sürekli uzaklaşıyorlar. Bu, proletaryanın saflarına metafizik burjuva düşünce yöntemini taşımasıdır. Bu yönde de aramızda çok derin ayrılıklar öne çıkıyor. Olayları, gelişmeyi ve somut durumu anlamının biricik bilimsel yöntemi, olayları diyalektiğe dayanarak açıklamak bizim temel yöntemimiz olarak kalacaktır.

Sermayenin saldırılarını sürekli tırmandırdığı yadsınabilir mi? Herkes tekelci sermayenin saldırıları olan faşist devlet terörünün arttığını ve azgınlaştığını kabul ediyor. Hatta yayın organlarında, bu saldırılar bütün görüntüleriyle ortaya konuyor. Yine sermaye dünyasındaki iç çelişkiler ve çatışmalar da tartışmasız bir olgudur. Emekçi sınıfların sürekli eylem içinde olduğunu söyleyenler, bu mücadeleyi sendikal biçimlere kadar takip ediyor ve ortaya çıkarıyorlar. Bu gelişmelerle iç içe olan Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ulaştığı gelişme aşamasını hiç kimse yadsımaya cesaret bile edemez. Peki, bütün bu olgular neden aynı dönemde ortaya çıktı, bu rastlantı mıdır? Metafizik sola sorarsanız, bütün olgular birbirinden ayrıdır ve hiç bir biçimde devrimci durumu ve güncel devrimi anlatmaz ya da somut olarak göstermez. Oysaki gerçek yaşamda, ancak yoğun devrimci bir dönemde bu kadar olgu iç içe geçmiş olarak aynı sırada ortaya çıkar. Gelişmenin seyrek olduğu bir dönemde her olgu biraz kendi başına görünür ve diğer olgular bu kadar, etkilemez. Günlük olarak yaşadığımız şey, bütün olguların ve süreçlerin iç içe geçtiği ve üst üste yığıldığı, kesin devrimci bir dönemdir.

Gelişmeleri Leninist devrim teorisi ışığında irdeleyelim. Leninist devrim anlayışına göre, bir devrimin olması için;

1) Burjuva sınıfın kendi içinde güçsüz düşmesi ve zayıflamış olması,

2) Ara unsurlar olan küçük burjuvaların kararsızlıklarının artması ve küçük burjuva politik çözümlerin toplumun gözünde iflas etmiş olması,

3) Devrimi sonuna kadar götürecektir yiğit bir öncünün işçi sınıfı içinde öne çıkması.

Devrimin olması için, bu üç olgunun da ortaya çıkması gerekiyor. Bizde bu üç olgu da ortadadır. Olguları açıklayalım.

Tekelci kapitalist sınıf, proletarya karşısında bütünlüğü koruyamayacak kadar kendi içinde çatışma yaşıyor. Burjuvazi, devrimin baskısı altındadır.' Burjuva dünyasındaki kapışmaların ana etkeni devrim baskısıdır. Sermaye gruplarının çıkar çekişmeleri de sürekli "birlik" içinde olmalarını engelliyor. Buna dış çelişkiler de eklenince karşımıza birbirine düşmüş bir burjuva dünyası çıkıyor, Burjuva dünyası parçalanmış bir dünyadır.

Sürekli bir ekonomik bunalım yaşadktan sonra, sonunda toplumsal politik bunalıma sürüklenmiş bir kapitalist sistemin egemen güçleri, bu durumda eski konumlanışlarını koruyamazlar. Ekonomik, toplumsal, politik bunalım, egemen sınıfı temellerinden dinamitler. Bunalım içindeki kapitalist sistem, devamlı olarak kendini havaya uç-

racak dinamikleri bir araya toplar. Bu durumda, egemen bir sınıf, egemenliğinden emin olamaz. Yine bu koşullarda burjuva dünyası birbirine girer. Her burjuva kendini kurtarmaya çalışır. Toplumun gelişme yasaları, sermaye sınıfının daha da parçalanması, içlerindeki en irilerin, diğerlerinin bütün maddi servetini kendi kasasına aktarması yönünde işliyor. Sermaye merkezileştikçe, toplumsal çatışma da o oranda sertleşir. Böylece kapitalist sistem tam anlamıyla büyük bir çatışmanın içine sürüklenir.

Tekelci sınıf; keskin çelişkiler, iç savaş, sistem bunalımı, büyüyen devrimci mücadele sonucu güçsüzdür; bunalım, devrimci durum ve iç savaş koşullarında yitirdiği egemenlik gücünü yeniden kazanma olanağına sahip değildir. Süreç, egemen olanın, egemenliğinin devamlı sarsılması ve yıkılması yönünde işliyor. Denebilir ki, tekelci burjuva sınıf tarihinin en güçsüz dönemini yaşıyor. Üstelik tükenişe giden gücü toparlayacak bir gelişme de ufukta görülüyor. Düşman sınıfın içinde bulunduğu bu çok zayıf dönem, proletaryanın devrim lehine kullanacağı nesnel olanaklar yaratmıştır. Tekelci güçler birbirine düşmüşken, burjuva dünyası bu kadar parçalanmışken, iktidar bu kadar güçsüz düşmüşken, bu sırada devlet egemenlik sistemini yıkamayan, tekelci sınıfı deviremeyen proletarya, bunu başka zaman hiç başaramaz. Burada bütün sorun, devrimin ve yeni toplumun öncü sınıfı olan proletaryanın, tarihsel olarak insanlığı kurtarma görevini ne kadar yerine getirip getirmeyeceğidir. Burada tarih, proletaryanın devrimci mücadelesiyle yapılacaktır.

Ekonomik ve toplumsal yaşamı nedeniyle burjuvaziyle, proletarya arasında gidip gelen küçük burjuva sınıf, ekonomik politik bunalımdan en çok etkilenen durumundadır. Yaşama sağlam ekonomik bağlarla bağlanmayan küçük burjuvazinin bu yaşamı, ekonomik bunalımlarla devamlı bir alt üst oluş içindedir. Küçük burjuvazinin politik yaşamı da toplumsal yaşamının aynısıdır: Politik olarak da ürkek olur. Toplumsal ilişkilerin alt üst olmasıyla, bundan en çok etkilenen mülk sahibi olan küçük burjuvazi, egemen tekelci sınıf güçsüzlük içine düşünce, kararsızlık içine girdi. Proletarya önderliğinde bir devrimin olması için, küçük burjuvazinin kararsızlığının iyice belirginleşmesi ve artması zorunludur.

Küçük burjuvazi proletarya ile tekelci burjuva arasındaki savaşın getireceği yıkımdan kurtulmak için, son dönemde öneri üzerine öneri getirmeye başladı. Bu ara sınıfa göre, toplumun iki temel sınıfı arasında bir "toplumsal barış" gerçekleşirse, bu, en çok kendi durumunun düzelmesine yarar. Bu anlayışla, uzlaşmaz sınıfları "uzlaştırma" amacı gibi, boş bir amaç peşinde koşar. İç savaş, uzlaşmaz iki

sınıf arasındaki sınıf politikasının devamı olarak gündeme geldi. İki sınıf arasındaki sınıf politikasının sınıf içeriği kaldığı sürece, bu politikanın devamı her zaman iç savaş olacaktır.

Küçük burjuvazinin ortaya attığı politik önerilerin bütünüyle açığa çıkması ve pratikte iflas etmesi, proletaryanın öncülüğünde devrimin olması için bir koşuldur. Toplumun tek çıkış yolunun, proleter önderlikli Demokratik Halk Devrimi olduğunu kavraması için küçük burjuvazinin sözünü söylemesi ve bu sözün pratik olarak geçersizliğinin açığa çıkması gerekiyor. Gelişmeler, küçük burjuvazinin sözünün söylemesi için, bu ara sınıfı daha fazla zorluyor. Küçük burjuvazi tam bir politik seferberlik halinde sözünü söylüyor, önerilerini getiriyor, tartışıyor, görüşmeler yapıyor. Yalnızca en tutucuları değil, en devrimcisi de aktif durumda. Kapitalizmin temel çelişkisi olan emek sermaye çelişkisinin bu kadar keskin olduğu, keskin sınıfsal çelişkilerin savaş boyutu kazandığı koşullarda, küçük burjuvazinin önerileri tutmaz ve daha şimdiden iflas etmiştir. Çelişkiler, çatışmalar ve devrimci mücadele keskinleştikçe, küçük burjuva önerilerin iflası da o kadar belirgin olacaktır. Proletaryanın devrimi sonuna kadar götürecek tek devrimci sınıf olduğu gerçeği, kendi pratiğimizde de kanıtlanıyor.

Devrimin olması için zorunlu diğer gelişme, bu devrimi kararlı biçimde, sonuna kadar götürecek proletaryanın bağrında, yiğit öncülerin ortaya çıkmasıdır. Böylesi kararlı öncüler çok önceleri ortaya çıktı ve yıllardır da mücadele cephesindedir. Proletaryanın savaşan gücü daha henüz çekirdek durumundadır. Bir devrimin olması için savaşan devrimci çekirdeğin güçlenmesi, nitelik olarak yetkinleşmesi, her bakımdan devrimi zafere kadar taşıyacak düzeye gelmesi şarttır. Bunun için de, farklı devrimci yapılarda dağınık olarak bulunan bütün devrimci proleterlerin tek bir komünist devrimci yapıda birleşmesi gerekiyor. Devrimi başarmakla görevli proletarya bu konuma uygun biçimde davranmadan, devrimin diğer koşulları ortaya çıksa da eğer bu en önemli koşul gerçekleşmemişse, bu devrimin başarılmayacağı bilinmelidir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimin bu temel koşulunun belirgin olarak öne çıkması için, mücadele içinde çağrılarını yapmaya devam edecektir.

Proletaryanın kendi içinde ve bütün devrimci kitlelerle kaynaşması, devrimin gerçekleşmesi için ön koşuldur. Devrim, bütün ezilen ve sömürülen sınıfların birlikte hareket ettikleri, özlüklerini ve istemlerini birlikte gerçekleştirmeye çalıştıkları tarihsel bir harekettir. Eylemlerde kaynaşma olmadıkça, birlikte hareket gerçekleştiremez. İşçilerin mücadele birliği ve halkların mücadele birliği aynı zamanda bu kaynaşmanın nerede olacağını da gösteriyor. Proletarya ile yoksul

köylülüğün ve bütün ezilen sınıfların ittifakı, ancak bir savaş ittifakı olabilir. Mücadele birliği politikası, bu savaş ittifakını hedefliyor. Emekçi sınıfların mücadele birliğinin gerçekleştiği her yerde, devrimin savaş ittifakı ve kaynaşması da gerçekleşmiş olur.

Proletarya ve halk nerelerde kaynaşma içine giriyor. Buna yanıt pratiktir, emekçilerin pratiğidir. Yıllardır her gün yapılan işçi eylemleri, işçilerin kendi içindeki sınıfsal kaynaşmanın ilk ve en önemli biçimleri ve alanlarıdır. Kapitalizm, sınıf saldırılarını arttırarak, proletaryayı kendi mekanizmalarıyla eylemlere ve birleşmeye itiyor. Kapitalizmin bu işlevi süreklilik gösteriyor. Bu daha çok kendiliğinden eylemler biçiminde kendini gösteriyor. Örgütlü politik eylemlerin sayısı ve yoğunluğu hiç de az değil. Sınıfın en mücadeleci olanaklarının, öncülerinin Leninist partide örgütlenmesi, genel olarak devrimci hareketteki proleterlerin sayısının artması, toplumsal pratikte proletaryanın sınıfsal eylemlerinin öne çıkması gibi olgular, devrimin öncü sınıfının nasıl birleşme ve kaynaşma içinde olduğunu gösteriyor.

Birleşik devrim özelliği gösteren Kürdistan ve Türkiye halk devriminin en önemli gelişmesi; iki halkın, diğer halklarla birlikte eylemde, mücadelede kaynaşmaya doğru gitmesidir. Uzun yıllar ayrı ayrı davranan ve mücadele veren devrimci hareketlerin ortak mücadele noktasına gelmesi, halkların kurtuluşunun ortak olması için en önemli politik koşulun da yerine getirilmekte olduğunu gösteriyor. Bütün ulus ve ulusal topluluk emekçi sınıflarının birlikte mücadeleye atılması; bunu politik olarak da pekiştirmeye gitmesi yadsınmayacak bir olgudur. Bu olgu kendi içinde devrimin güncelliğini daha da çok ortaya çıkartıyor.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasını ve halkları kurtuluşa götürecek tipte birlikler, yine yalnızca güncel devrime dayanan ve devrimi zafere götürmeye yetenekli birlikler olmalıdır. Bu alanda bugüne kadar oluşan birlikler, proletaryayı ve halkları kurtuluşa götürmeye yetenekli birlikler olamadılar. Bugünlerde yine güncel devrimi temel almayan ve bu yüzden fazla ileriye gitmeyen birlik girişimleri yapılıyor. Halkların toplumsal pratiği, devrimci mücadeleye dayanmayan, devrimin zafelerini hedeflemeyen ve devrimin ilk iktidar eseri olarak Geçici Devrim Hükümeti'ni hedeflemeyen hiçbir birlik yaşamda uzun süre kalamaz ve dağılma kaçınılmaz olur.

Proletaryanın ve halkların mücadele birliği ancak savaş içinde, savaşa dayanarak ve devrimi hedefleyerek gerçekleşebilir. Kürt halkının militan, mücadeleci konumu, bu birliklerin nasıl sağlanacağını çarpıcı bir örneğidir. Kürt halkı, faşist TC'ye karşı, ilhakçılığa karşı, UKKTH ilkesinin pratiğe geçmesi için yıllardır çetin bir mücadele yu-

rütüyor. İlhakçılığa ve faşizme karşı mücadelede Kürt halkı, gerçek bir savaş birliği olarak hareket etmeyi öğrendi. Gerillayla tam bir bütün oluşturan bu halk, koşullara göre sokağa çıkıyor, eylem yapıyor, çatışıyor ve gerektiğinde geri çekiliyor, sonra tekrar eylem yapıyor. Tam bir ordu gibi. Bir halk, gerçek bir savaş birliği olarak ancak bu kadar hareket edebilir. Özgürlüğün, ulusal sınıfsal kurtuluşun, devrimin güncelliğinin nasıl gerçekleştiğini kavramak isteyenler, bu yönde Kürt halkının tarihini ve hareketi anlamalıdır. Güncel devrim, Kürt halkının ve gerillasının gerçek savaş birliğinde belirginleşiyor. Bu, aynı zamanda birleşik devrimin, halkların ortak kurtuluşunun da güncellik kazanmasıdır.

Yayınlarda, günlük propaganda dilinde tekelci sermayenin şiddetlenen saldırılarını işleyen küçük burjuva devrimci hareket, metafizik bir anlayışla olguları, yaklaşmakta olan toplumsal devrimin habercileri olarak kavrayamadığı için, taktikte de gerici sonuçlara ulaşıyor. Küçük burjuvazinin en yaygın taktiği "saldırıları göğüsleyelim", "artan faşist saldırıları püskürtelim" biçimindeki savunma içeriklidir. Savunma anlayışı, proletaryanın iktidarı ele geçirme hedefinden yoksun olduğu için, daha önceki yayınlarmızda işlediğimiz gibi, savunucularını doğrudan "muhalefet" durumuna düşürür. Kürdistan solunda bunun koşulları olmadığı için orada pek gelişmedi, ancak Türkiye sol hareketinde egemen olan anlayış "muhalefet" anlayışıdır. Hele devrimci durumun yaşandığı, sınıfların karşılıklı sınıf politikalarının devamı olarak iç savaşın gündeme geldiği, devrimin güncelleştiği bir gelişme aşamasında, halen "devrimci muhalefet" taktiğini ileri sürmek, tam anlamıyla gerici sonuçlara götürür. Nesnel koşullar devrimciyse, kaçınılmaz devrim kendini bütün yönleriyle belirginleştiriyorsa, bu koşullarda "savunma taktiği" burjuvazinin iktidarda kalmasına götürür ve bu nedenle bu taktik, mevcut koşullarda gerici bir taktik olabilir.

Kaçınılmaz bir devrimi, pratiğin güncelliği içinde göremeyen metafizik solun geldiği nokta iflastır. Aynı anda diyalektik yöntemle dayanarak güncel devrimi anlatan ve devrimin başarısı için mücadele veren devrimci güçlerin taktiğinin devrimci niteliği, bütün yönleriyle belirginleşiyor.

Mücadele Birliği

1 Temmuz 1998

Sayı: 8

EMPERYALİST KAPİTALİST SİSTEMİN KARŞI AYAKLANMA STRATEJİSİ

Emperyalist kapitalist sistem, sosyalist ülkelerde karşı devrimci güçlerin politik İktidarı ele geçirmesinin yarattığı yeni ve geçici uluslararası durumdan yararlanarak dünyadaki tek güç olunca, saldırılarını artırdı. Ekim Sosyalist Devrimi'nden bu yana tarihi inisiyatifini yitiren emperyalizm, doğmuş olan ve istisnai bu geçici durumdan en iyi biçimde yararlanmak istedi. Kendi başına etkinlik kuracağı bir dönem her zaman oluşmaz. Emperyalist kapitalist blok, bütünlüklü saldırgan bir strateji oluşturdu. Emperyalist stratejinin bir yönü; sosyalist ülkelerde elde edilen sosyalist kazanımları tamamen tahrip etmek, buradaki sosyalist güçleri ezerek, bir daha ayaklanmayacak konuma getirmek biçiminde oluşturuldu ve uygulandı. Gerici stratejinin diğer yönünü emperyalist kapitalist dünyadaki proleter ve halk ayaklanmalarını ezmek ya da etkisiz duruma getirmek biçimindeki düşünce tamamlıyordu. Biz esas olarak emperyalist stratejinin bu ikinci yönü ya da hedefi üzerinde duracağız.

Kapitalist dünyada bir dünya stratejisi, ancak emperyalist ülkelerin çıkarına olursa bir strateji haline gelebilir.

Ekonomik olarak olduğu kadar askeri olarak da ancak emperyalizm, kapitalist dünya için bir uluslararası strateji çizebilir. Bu anlamda 90'lara doğru uygulama alanına geçen strateji, öz olarak emperyalist bir stratejidir.

Emperyalizm, kapitalist sisteme karşı yönelen proleter ve halk hareketlerini yok etmek ya da etkisizleştirmek için kendi içinde bütünlüklü bir dünya stratejisi oluşturdu. Bunun dışında, aralarındaki çelişkilerin keskinleşmesinden dolayı emperyalizm, kendi içinde bütünlüklü davranamaz. 90'dan sonra emperyalistler arası çelişkiler derinleşti, sürtüşmeler de arttı. Üç emperyalist güç merkezi olan ABD emperyalizmi, AB emperyalizmi ve Japon emperyalizmi arasında, dünyadaki pazarlar üzerinde kıyasıya bir mücadele öne çıktı. Bu durumda emperyalizm, kendi içinde başka konularda da bütünlüklü davranamaz. Emperyalist güç merkezlerinin bütünlüklü olarak davrandıkları tek konu, dünya devrim sürecini etkisiz hale getirmek ve kapitalist sistemi korumaktır.

Emperyalist güçler, dünyada, kapitalizme ve burjuva iktidarlara karşı devrim mücadelesi veren uluslararası proletarya hareketi ve ezilen halk ha-

reketlerini saf dışı etmek için başlattığı yeni stratejik saldırı planını, ekonomik, askeri ve politik güce dayanarak uygulamaya geçebilir. Emperyalist karşı ayaklanma stratejisi kendi içinde "barışçı" yönler içerse de özünde, en "barışçı" planlar bile emperyalizmin askeri ekonomik tehditlerine dayanıyor. Çeşitli kıtalarda devrimci hareketleri, işbirlikçi kapitalist iktidarlarla anlaşmaya zorlayan şey, emperyalizmin bu ekonomik ve askeri gücüdür. Biliniyor, emperyalist güçler, bu dönem askeri ve ekonomik saldırganlığı en üst düzeye çıkardılar. Eğer bazı ülkelerde devrimci hareketlerle, burjuva iktidarlar arasında "barış" imzalanmışsa, bunun altında emperyalist saldırganlığın şiddetlenmesi yatıyor. Emperyalizmin dünyaya dayattığı şey, kendi dünya egemenliğidir.

Emperyalist kapitalist sistem, proletaryaya ve ezilen halklara karşı sınıfsal politik saldırıya girişirken, tamamen yeni dünya koşullarına dayanıyordu. Emperyalizmin "neo liberal globalizm" adını verdiği bu saldırı, ancak güçlü bir askeri politik saldırıyla birlikte uygulanabilirdi. Öyle de oldu. Devrimci proleter hareket ve devrimci halk hareketleri, askeri ekonomik saldırıyla ezilmeden ya da etkisiz duruma getirilmeden, proletaryaya yönelik sınıfsal bir saldırı olan özelleştirme, örgütsüzleştirme, işten çıkarma ve bağımlı ülkelerin ekonomik ilhak süreci sonuna kadar götürülemez. Bir halk zor yoluyla susturulmuşsa ancak o zaman işsizliğe, açlığa ve yoksulluğa mahkûm edilebilir. Halkları yoksulluğa iten emperyalist "neo liberal globalizm" ancak yine emperyalist karşı ayaklanma stratejisi başarılı olduğu ölçüde gerçekleşebilir. Bunun bilincinde olan emperyalist güçler, bağımlı ülkeleri ekonomik olarak tamamen teslim almak için, öncelikle buralardaki devrimci ayaklanmaları ezmek ya da etkisiz hale getirmek üzere harekete geçtiler. Öncelik, emperyalist karşı ayaklanma stratejisinin uygulanmasında oldu. Emperyalizmin dünya egemenliği emperyalist ülkelerin dünya askeri egemenliği olmadan ayakta kalamaz. Emperyalist tekeller, dünya pazarlarındaki egemenliklerini güçlü bir militarizmle sürdürüyorlar. Emperyalist militarizmle, tekellerin ekonomik egemenliği iç içedir. Bunu, emperyalist karşı ayaklanma stratejisi ile emperyalist neo liberal globalizm ekonomik politik stratejisinin birlikte uygulanmasında da gördük. Bu da, emperyalist karşı ayaklanma stratejisinin askeri politik saldırıya dayandığının başka bir kanıtıdır.

Emperyalist karşı ayaklanma stratejisi Orta Doğu'da, Güney Afrika'da, Türkiye ve Kürdistan'da, Latin Amerika'da uygulamaya sokuldu. Çünkü emperyalist kapitalist kampın devrim odakları buralardı. Karşı ayaklanma ancak halkların ayaklanma sürecinde oldukları alanlarda planlanabilir. Ayaklanan halklar susturulmadan, emperyalist egemenlik kendisinden emin olamayacağı gibi, yeni emperyalist global politikalar da yaşama geçemez. Emperyalist ekonomi politikaların, geleceği ayaklanma içindeki

halkların durumuna bağlıydı. Emperyalistlerin, bütün askeri, politik güçlerini harekete geçirerek ayaklanma bölgelerine yüklenmesi bu nedendir. Ayaklanma bölgelerinin ezilmesi için yalnızca askeri tehdit ve politik baskıyla yetinilmedi, ekonomik güç de harekete geçirildi. Emperyalizm, bütün gücüyle yüklendiği halde, ancak ayaklanma bölgelerinde sınırlı bir başarı elde edebildi. Emperyalizme ve kapitalizme karşı devrimci ayaklanma süreci, ana eğilim olarak sürüyor.

Emperyalist karşı ayaklanma stratejisi genel bir strateji olmakla birlikte, her ülkede kendine özgü biçimlerde, uygulandı. Her ülkedeki ayaklanma kendi özelliklerine sahiptir. Ayaklanan güçlerin sınıfsal durumları, politik hedefleri ve ilkeleri birbirinden farklıdır. Güney Afrika'da ayaklanma güçlerini temsil eden N. Mandela'nın Afrika Ulusal Kongresi (ANC) Partisi, ırkçı beyaz efendilerle uzlaşmaya ve yönelimi paylaşmaya hazırды. Emperyalist güçler, baskılarını ırkçı beyaz azınlık üzerinde yoğunlaştırdılar. Baskılar sonuç verdi: yönetim birlikte paylaşıldı. Güney Afrika'da karşı ayaklanma stratejisi, siyah halkın ayaklanma yoluyla bütün iktidarı ele geçirmesinin önüne geçmeye çalıştı. Güney Afrika'da ırkçı beyaz yönetimin egemenliğinin yıkılması, siyah halk için ileri bir adımdı, ancak, bu ileri adım, yoksul olan siyahların egemen olmasını önledi. Emperyalizm açısından ise, Afrika'da bir ayaklanma merkezi söndürülmüş oldu. Yeni Güney Afrika, emperyalist kapitalist dünya sistemi içinde kaldığı için, emperyalist güçler açısından şimdilik tehdit oluşturmaktan uzaktı. Güney Afrika'da, emperyalist karşı ayaklanma stratejisi "barışçı" yöntemlerle uygulandı. Güney Afrika'nın ayaklanan siyah halkı, karşı ayaklanma stratejisini boşa çıkarmayı göze alamadı. Bu, ancak, siyah halk egemenliği yoluyla boşa çıkarılabildi. Emperyalist planlar, ayaklanma zafere kadar götürülerek boşa çıkartılır.

Güney Afrika'da siyah halkın uzun ayaklanması etkisizleştirildikten sonra, emperyalistler askeri saldırılarını daha da artırdılar; Angola üzerinde baskılar yoğunlaştı, diğer Kıta ülkeleri tek tek baskı altına alındı. Ancak bundan sonra ABD emperyalizmi Afrika seferberliğine başladı. Clinton, emperyalist neo liberal global ekonomi politikasını gerçekleştirmek için Kıta seyahatine çıktı. Kıtadaki ayaklanmalar, ilerici ve devrimci hareketler ezilmeden ya da etkisizleştirilmeden, emperyalizm burada egemen konumda kalmaz ve ABD emperyalizmi de kıtanın yeni efendisi turuna çıkmazdı.

Askeri ve politik güç üstünlüğünü geçici olarak ele geçiren emperyalizm, bir bir bütün ayaklanma bölgelerini ele geçirmeyi planladı. Hedeflerden biri de Filistin halk ayaklanması oldu. Filistin halk ayaklanması yalnızca İsrail siyonizmi için bir tehdit olmakla kalmadı, bölgede emperyalist egemenliğe karşı da bir tehditti. Filistin halkının benimsediği anti-Si-

yonizm, anti-emperyalizm ve Arap gericiliğine karşı mücadele hedefleri, bu halk ayaklanmasının neleri hedeflediğini gösteriyordu. Yani Filistin ayaklanması bölgedeki emperyalist egemenlik ve bütün işbirlikçi burjuva iktidarlar için devrimci bir tehditti. Filistin ayaklanması ezilmeden, emperyalizm ve işbirlikçileri bölgede egemen olamazlardı. Egemen olanların egemenliği de ayaklanma sürecinde tehlike içinde kalacaktı. Emperyalist ve işbirlikçi iktidarların birlikte planladıkları karşı ayaklanma stratejisinin hedefi, ayaklanan Filistin'di.

Filistin halkı devrimci yöntemlerle sonuç alamazın diye, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından "barış uzlaşmacı" yöntemlerle çekilmek istendi. Daha önce de denenen çözüm yöntemlerinin tümü iflas ettiği için, bu sefer daha geniş bir politik çevirme harekâtı yapıldı. Yeni yönelime, Arafat işbirlikçi yönetimi de çekildi. Sonuçta, Filistin halkının hiç bir zaman kabul etmediği; sınırlı bölgelerde sınırlı özerklik de süreç içinde geçersiz hale geldi. Filistin ayaklanmacıları, emperyalist karşı-ayaklanma stratejisini boşa çıkardılar. Emperyalizm, Orta Doğu'da yalnızca kısa bir süre için etkin oldu.

Ayaklanan Filistin, emperyalist etkinliği yeniden bozdu. Filistin örneği, emperyalist karşı ayaklanma stratejisinin yalnızca ayaklanmanın devrimci yöntemlerle sürdürülmesiyle boşa çıkartılacağına iyi bir örneği oldu.

Emperyalist karşı ayaklanma stratejisinin en geniş uygulama alanı bulunduğu kıta, Latin Amerika oldu. Latin Amerika'daki ayaklanmalar kıtasal karakterde oldu. Ayaklanan Latin Amerika, Emperyalizmin bu kıtadaki ve dünyadaki egemenliği için tehditti. Kıtadaki ayaklanmalar uzun bir tarihi dönemi kapsıyordu. Bu yüzyılın ikinci yarısından sonraki ayaklanmalar ise, devrimci, halkçı, sosyalist nitelikteydi ve kapitalist sistemden, başka bir toplumsal sistem olan sosyalizme geçmeyi hedefliyordu. Yüzyılımızın komünü olan Küba, kıtada öylesine bir devrimci etki yarattı ki, sosyal ayaklanmalar bütün kıtayı sardı. Ayaklanma merkezi olan Latin Amerika, dünyanın başka kıtalarının da aynı yola girmesini şiddetli olarak etkiledi. Kıtanın devrimci konumu, sürekli ayaklanma içinde olması, emperyalist güçler açısından tam bir tehditti ve bu nedenle baskılarını ve saldırılarını daha çok bu kıtada yoğunlaştırdılar. Emperyalizmin karşı-ayaklanma stratejisi, 90'dan itibaren kıtada uygulamaya sokuldu.

Küba'ya yönelik yıkıcı planlarını uzun döneme yaymayı hedefleyen emperyalizm, Küba'yı kuşatmak için işe Nikaragua ve diğer devrimci merkezlerden başladı. Nikaragua'yı ekonomik abluka, karşı devrimci kontraincilerle ve politik baskı yoluyla çökertmeyi amaçlayan emperyalizm ve özellikle de ABD emperyalizmi, bu amacına uzun dönem ulaşamadı. Nikaragua direndi. Ne zaman ki sosyalist dünyanın derin sarsıntı geçirdiği dönem başladı, o zaman, yeni dünya koşullarından yararlanan ABD em-

peryalizmi liderliğindeki emperyalist güçler, bu ülkeye baskılarını artırdılar. Bu baskılar en sonunda sonuç vermeye başladı. Emperyalist karşı ayaklanma stratejisi askeri, ekonomik, politik baskı temelinde yapılan seçimlerle uygulamaya geçildi. Eğer görülene bakılırsa, Nikaragua devrimci yönetimi seçimlerle yenilgiye uğratıldı. Fakat, bu yalnızca görüntüdür. Özde olan ise kocaman bir emperyalist baskı aygıtının işletilmesidir. Nikaragua böyle dize getirildi. Nikaragua'nın dize getirildiği koşullarda kıtadaki devrimci hareketlerin çok zor durumda kalacakları kesindi. Gerçek durum da böyleydi. Kıtadaki devrimci hareketler önemli dayanaklarından yoksun kaldıkları için zor durumdaydılar. Bu koşullarda emperyalist karşı ayaklanma, bütün kıtaya doğru genişletildi. Ayaklanma ve karşı ayaklanma çıplak biçimde karşı karşıya geldi.

El Salvador devrimci cephesi FMLN'nin etkisizleştirilmesi ile başlayan, Guetamala devrimci güçlerine ve en son Kolombiya devrimci güçlerine kadar, kıtanın on yıllar boyu savaştan güçleri emperyalist karşı ayaklanmanın hedefine kondu. Emperyalizmin karşı devrimci planı, uzun süre, esas olarak askeri zor yoluyla amacına ulaşmaya çalıştı. Emperyalist saldırı, direnen kıta karşısında sonuç alamadı. Tersine gelişmeler oldu; halklar, emperyalizme ve işbirlikçi dikta iktidarlarına karşı ayaklanmayı genişlettirler. Artık kıta halkları silahlı devrimci bir güçtür. Askeri yollarla kıtasal ayaklanmayı bastıramayacağını anlayan emperyalist güçler, bu sefer "barışçı" planlarını öne çıkardılar. Gerilla örgütlerini ve devrimci cephele etkisizleştirmek için, öncelikle işbirlikçi yönetimlerde değişiklik yapıldı. Daha önceki yıpranmış yönetimler yerine, seçimle gelmiş ve "uzlaşma barış" yanlısı görünümdeki yeni yönetimler işbaşına getirildi. Yeni burjuva hükümetler, kitlelere çeşitli ekonomik, toplumsal ve politik seçenekler sundular. Amaç, halk hareketini bu yolla bastırmaktı. Burjuva hükümetlerinin bu yöntemi bazı ülkelerde boşa çıkartılırken, bazılarında ise sonuç vermeye başladı. Süreç içinde BM'nin de devreye girmesiyle, devrimci hareketler ve ayaklanmacı güçler, başvurdukları devrimci mücadele biçimlerini terk ettiler.

Mücadele Birliği
30 Temmuz 1998
Sayı: 10

DEVRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİ

Devrimci hareketin birliği tezi, çok sık olarak gündeme gelir. Tez, devrimci mücadelenin gelişmesinin her aşamasında farklı düzeylerde de olsa dile getirildi. Nasıl ki genel bir devrimci hareketten söz edilemezse, aynı biçimde genel olarak da birlik tezinden söz edilemez. Her birlik önerisi, belli bir anın somut koşulunun ürünüdür. Bu anlamda, birlik öneri ve girişimleri, kendi somut tarihsel koşulları içinde ele alınmalıdır.

Bugüne kadar çok sayıda birlik girişi yapıldı. Birlik girişimleri, devrimci hareketin birliğini sağlama yönünde olduğu gibi, reformist ve oportünistlerin kendi aralarında birliği gerçekleştirme biçiminde de görüldü. Farklı düzlem ve nitelikteki birlik girişimlerinin bazıları uzun sürdü, bazıları yarım kaldı, bazılarıysa daha başında dağıldı. Bunlardan reformist ve oportünist birliklerin, devrimcilere ve devrime karşı olduğunu söylemeliyiz. Devrimci hareketin kendi arasındaki birlikler de farklı düzlem ve hedeflere yönelik oldu. Devrimci hareketin birliği, cephesel karakterli güç ve eylem birlikleri biçiminde olduğu gibi, (1982'de kurulan FKBDC gibi), özelliği, devrimci güçlerin cephe birliği biçiminde olan birlikler de oldu. Bundan ayrı bir platformda ve nitelikte olan başka bir birlik tezi ve girişimi de komünist hareketin birliğidir. Bu doğrultuda atılan adımlar oldu. Ama komünist birlik yönündeki, adımlar başarılı olamadı. Devrimci hareketin birliği ya da komünistlerin birliği yönünde zengin bir girişimler dizisi gerçekleşti. Birlik teorisi ise süreç içinde zenginleşti. Birlik tezleri ve girişimlerinin zengin birikimler oluşturması, bizlere, bundan sonraki birlik süreci için daha sağlıklı ve rahat görüş oluşturma olanağı vermektedir.

Birlik girişimlerinin bazıları kendi gücüyle ayakta kalamayan politik hareketler tarafından, kendilerine koltuk değneği olsun diye oluşturuldu. Bazen de, faşizmin ve sermayenin saldırılarını göğüslemek için birliklere gidildi. Yapılan birliklerin çoğunluğu savunma amaçlıdır ve temel hedefi; bütün düzene muhalif güçleri, egemenlerin saldırılarına karşı harekete geçirmektir. Savunma ve muhalif güçlerin birliği

politikası gerekçelendirilirken, öne çıkartılan görüş, düşmanın artan saldırılarıdır. Ortalama sol hareketin literatüründe bu yönde geliştirilen görüşler; saldırıları göğüsleyelim, püskürtelim anlayışına dayanır. Sol harekette egemen olan cephe anlayışı "direniş cephesi"dir. 12 Eylül koşullarında kurulan FKBDC, bir "direniş cephesi" oldu. Gerçi FKBDC direnmeden dağıldı, ancak anlayış buydu. Buradaki direniş anlayışı, faşizmin işgali yıllarındaki Fransız Direniş Hareketinden farklıdır. Fransız Direniş Hareketi, komünistlerin etkin rol oynadıkları ve sonunda faşizmin egemenliğine son veren bir saldırı içeriğine sahipti. Türkiye'deki direniş anlayışı ise daha çok faşizme karşı koyma, muhalefet etme anlayışı temeline dayandırılıyor. Esas olarak, bu nedenle oluşturulan birlikler başarılı olamıyor ve olamazlar. DY'nin 70'li yıllarda geliştirdiği "direniş komiteleri" anlayışındaki ana mantık daha sonra bütün devrimci hareketi etkisi altına aldı. Bütün teorik söyleme rağmen, sol hareket pratik politika açısından, iktidar anlayışından ve mücadelesinden yoksun oldu. Sosyalizm ve iktidar hedefinden yoksun kalan birlik girişimleri asla başarıya ulaşamaz. Böylesi birlikler devrimin ve iktidarın bir aracı değil, düzen içi reformların birer aracı olur. Düzeni yıkmaya yönelmeyen bir birlik girişimi ise sonuçta yozlaşır ve kendi başına bir amaç olmaya başlar, bu nedenle dağılır. Kök salamayan güç, eylem ve cephe birliklerinin temelinde bu anlayış yatıyor.

Somut durumun somut tahlili marksist yöntemi, cephe taktiğini belirlemek için de geçerlidir. Güç ve eylem birliği ve cephe oluşturan devrimci güçler, öncelikle somut durumun temel çizgilerinin ne olduğunu saptamada anlaşmalıdır. Yalnızca hedefleri belirlemek yeterli değil, somut koşulların doğru, bilimsel tanımlanması da zorunludur. Birliği oluşturanlar, pratikte nereye gitmek istediklerini bilmelidir. Bu da, somut koşulların temel özelliklerini aynı biçimde anlamaktan geçer. Hedef birliği olmadan eylem birliği olmaz. Eylem birliği ise somut nesnel koşulların zeminleri üzerinde hareket eder. Eylem birliğinin havada kalmaması için, bu birliğin somut nesnel zeminlere oturması gerekir. Somut durumun somut tahlili deyince, ilk anlaşılması gereken; bilimsel olarak sınıfların karşılıklı ilişkisini ortaya koymaktır. Sınıflar durağan değil hareket halindedir, değişim içindedir. Uzun süredir devam eden iç savaş koşullarında ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen sınıfların karşılıklı ilişkisi aynı düzeyde olamaz. Sınıfların karşılıklı ilişkisindeki değişim, somut olarak, yani bilimsel olarak ortaya konmalı.

Bu olmadan cephe ya da güç ve eylem birliği taktiği neye göre belirlenecektir.

Somut durum ya da sınıfların karşılıklı ilişkisi DBG belgesinde yapıldığı gibi, yalnızca egemen sınıfın (tekelci sermayenin) durumunu ve saldırılarını belirtmek değildir. Ezilen sınıfların (proletarya ve yoksul köylülük ile küçük burjuvalar) durumu ve mücadelesi de tahlilde belirtilmeli. Ancak o zaman toplumu oluşturan karşıt sınıfların, diyaletik yasa gereği olan "zıtların birliği ve mücadelesi" doğru biçimde anlaşılır. Doğru bir taktiğin belirlenmesi için, gelişmelerin bütünlüğünün görülmesi gerekir. Devrim yoluyla iktidarı ele geçirmeyi hedefleyen bir örgütle, toplumsal reformları hedefleyen bir örgüt birlik oluşturursa, bu çok anlamsız olur; aynı biçimde, sınıf savaşını yükseltmek isteyen ve bu yönde mücadele veren bir örgütle, sınıf barışı ya da başka adla sınıf mücadelesini yumuşatmak isteyen bir örgüt birlik kurmaya kalkarsa, bu da çok anlamsız olur. Hedeflerde olduğu gibi, taktiklerde de anlaşmak gereklidir.

DEVİRİMCİ BİRLEŞİK GÜÇLER

Yayınladıkları bir bildirgeyle "devrim mücadelesini ilerletmek" için DBG' yi kuran örgütlerin, duyurdukları görevi ne kadar yerine getirecekleri daha ortak belgenin üslubundan anlaşılıyor. DBG Kuruluş Bildirgesinin üslubu yalnızca biçimsel bir sorun değildir. Üslup DBG'nin politik özünü yansıtır. Bildirgenin üslubu, savaşmak isteyen bir birliği yansıtmaktan çok, düzen içinde oyalanmak isteyen güçlerin politikalarını açığa vurur özelliktedir. Söylediklerimizi Bildirgedeki bir saptamayla somutlayalım: "Kriz müdahalenin adıdır devrim." Bu saptama devrim anlayışını tam anlamıyla muğlâklaştırıyor. Burada somut olarak yaşanan krizden söz edilmiş ve krizden çıkış yöntemi de belirlenmiş. Fakat bu belirleme öyle konmuş ki, genel bir belirleme olarak kalmış. Söyleneni açarsak; genel olarak krizlere ancak devrimlerle müdahale edilir. Oysaki sözü geçen yer, Türkiye ve Kürdistan topraklarından başka bir yer değildir. Üstelik bugünkü durumdan söz ediliyor ancak, devrim somut olarak, pratik politika açısından değil, genel düzeyde ele alınıyor ve bu yüzden de devrim hedefi havada kalıyor. Üslubun yansıttığı bu anlayış bütün belgede görülüyor. Belge boydan boya muğlâk ve oportünist bir anlayışla hazırlanmış.

Buradan devam edelim. DBG Türkiye ve Kürdistan'da kriz tespiti yapıyor. Somut ekonomik, toplumsal, politik ve tarihsel durumu yalnızca kriz olarak ifade etmek eksik değil, yanlıştır. Ekonomik, politik kriz sonuçtur. Gerçek yaşamda olan şey, kapitalizmin maddi koşullarının bir toplumsal devrim için olgunlaşmış olmasıdır. Bu temelde devrimin nesnel koşulları ortaya çıkmış ve yine devrimin nesnel koşulları devrimci durum yaratmıştır. Devrimci durum ise devrimi gün-

cel bir gerçeklik haline getirmiştir. Kapitalizmin ekonomik politik krizi bu gelişmenin sonucudur. Devrim, devrimci durum ve iç savaş koşullarında geleceğin sorunu, değil, günün sorunudur. O halde devrim sorunu propaganda açısından değil, pratik, politika açısından konmalıdır. Ancak bu biçimde konursa devrim genel olarak değil, akademik olarak değil, pratik olarak, gerçekleştirilebilir bir hedef olarak belirlenmiş olur. Yaşanan şey politik bir kriz değil, ekonomik bir kriz değil, sistemi hücrelerine kadar sarsan devrimci bir krizdir.

Kriz sorunu, DBG gibi eksik ve yanlış biçimde belirlenmiş de olsa, burada istenmeden başka bir gerçek dile getiriliyor. Kriz somut bir olgudur. Kriz somut bir olgu olarak geleceğin konusu değildir. Kriz olgusu bugünkü bir olgudur. Buradan nasıl bir sonuç çıkarılması gerekir. Mademki kriz olgusu var ve mademki "Kriz müdahalenin adıdır" devrim, o halde, devrim günceldir. Böyle olması gerekir. Bilimsel tutarlılık bunu gerektirir. DBG sürece müdahalenin biricik silahı olan devrimi güncel olarak değil de, geleceğin sorunu olarak ele almakla kendi başarısızlığını daha en baştan ilan etmiştir.

DBG, gerek krize müdahalenin adı olarak belirlenmiş olsun, gerekse de demokrasiyi gerçekleştirmenin aracı olarak belirlenmiş olsun, devrim sorunu geleceğe ertelenmiştir. DBG, Kürt ulusunun kendi geleceğini kendisinin tayin etmesinden söz ediyor, ancak konuyu ele alış tarzına bakılırsa, UKKTH ilkesini geleceğin sorunu olarak görüyor. Aynı biçimde demokrasi sorununu devrim sorununa bağlıyor, aynı biçimde bunu da geleceğe erteliyor. Burada tam bir küçük burjuva oportünizmi kendini ele veriyor. Proletarya ve devrimci güçleri yanıltmak için bol miktarda devrim ve devrimin konusu olan sorunlardan söz ediliyor; ne var ki, orta yerde, yalnızca faşizmin saldırılarını püskürtmek kalıyor. Bu bir reformist taktiktir. Her kim ki devrimi arka plana itiyor, bunun yerine günlük talepleri, yani daha ikincil sorunları ön plana alıyorsa o kimse ya da örgüt; oportünisttir, reformisttir. Aynı aldatmacaya Türkiye Komünist Partisi ve öteki reformistler başvururdu. Sosyalizmden, devrimden, UKKTH'tan, emperyalizme bağımlılığa son vermeden söz edilir ve sonra devam edilir; bütün bu temel hedefler geleceğin sorunudur. Aynı yöntemler şimdi DBG tarafından kullanılıyor. Oportünizmin politik özü aynıdır.

DBG'nin devrimi geleceğe ertelediği nereden belli? İktidar sorununun ele almamasından belli. Her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. DBG iktidar sorununa yanaşmadan "bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm" hedefini benimsemiş. İktidar ele geçirilmeden bu hedeflere nasıl ulaşılabacaktır? Yalnızca proletarya devrimleri değil, HER devrimin temel sorunu olan iktidarı ele geçirme sorununun üstünden atla-

yan DBG, böylece tarihsel anlayışta büyük bir geri düşüş gösterdi. İktidarı ele geçirmeyi hedeflemeyen hiçbir birlik girişimi başarılı olmaz ve sonunda dağılmak durumunda kalır. DBG de bu nedenle kendi içinde kendi dağılış politikasını barındırıyor.

Somut durum nedir? Somut durum, DBG'nin söylediği biçimiyle, yalnızca karşı devrimin top yekûn saldırılarından ibaret değildir. Karşı devrimin halklara karşı sürdürdüğü top yekûn saldırının adı, burjuva iç savaştır. Ortalama sol, pratikte olanın adını doğru biçimde belirtmemeye inadını devam ettiriyor. İç savaş gerçeği kabul edilmediği sürece, devrimci durum gerçeği kabul edilmediği sürece sağlam, doğru bir taktik politika ortaya konamaz; konamadığını bugüne kadar ki gelişmelerden biliyoruz. DBG de ortalama sol anlayışı devam ettirdiği için, diğerleriyle aynı sonuca ulaşıyor.

"Devrim mücadelesini ilerletmek, için" kurulan DBG, bu mücadelenin nasıl somut bir iktidar hedefine ilerleyeceğini göstermezse, kitleleri daha ileri götüremez. Kitleler somut olarak belirlenmiş hedefler için mücadele ederler. Yoksa DBG'nin yaptığı gibi genel olarak 'devrim iyi bir şeydir' diyen bir platformun saflarına katılmazlar. İç savaş ve devrimci durum, iktidar sorununda net bir stratejinin olmasını zorunlu hale getirir. Türkiye Cumhuriyeti devletinin ve tekelci sermayenin, haklarımıza karşı yürüttüğü şiddetli top yekûn savaşı ortadan kaldırmamanın biricik yolu, tekelci egemenliğe son verecek bir iktidar stratejisi benimsemektir. Halkları kurtuluşa götürecektir iktidar stratejisi benimsenmediği sürece, karşı devrimin saldırıları, faşist devlet terörü sona ermeyecek, daha da artacaktır. Dönemin temel sorunu, zora dayalı devrim yoluyla iktidarı ele geçirme sorunudur.

Kürt ulusunun ulusal kendi geleceğini belirlemesi hakkının çözümlenmesi ve kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk İktidarı mücadelesi, somut biçimde konmalıdır. DHİ' nin ilk yapıtı ve belirtisi ise Geçici Devrim Hükümeti'dir. GDH programı açık olarak benimsenmeli; Devrimci bir birlik öncelikle buna yer vermelidir. TKEP/L tarafından tarihsel görevleri, devrimci yapısı, hedefleri bilimsel olarak konan Geçici Devrim Hükümeti, halkların kurtuluşunu hedefleyen her devrimci birlik platformunun önüne koyması gereken iktidar programıdır.

DBG'nin devrimci iktidar, devrimci hükümet sorununu koyamamasının temel nedeni, hangi sınıfa karşı mücadele edeceğini bilememesidir. Her devrim yalnızca egemen olana karşı gerçekleştirilir. Türkiye ve Kürdistan'da egemen olan kapitalizm ve burjuvazidir. Kapitalizmin ve burjuvazinin egemen olduğu bir yerde, eğer devrimin, tekelci egemen sınıfın egemenliğine karşı verildiği belirtilmezse, be-

lirlenen devrim kavramı, gerçek anlamda "devrim" içeriğinden yoksun kalır. Devrim, egemen sınıf ya da sınıflara karşı olacağına göre, hangi sınıfa karşı olduğu belli olmayan bir tarihsel hareket, devrim değildir. Bu olsa olsa, devrim kavramı altında, toplumsal iyileştirmelerle halkları oyalamaktır. Devrimin diğer yönü ise hangi sınıfların iktidara geleceği sorununu çözmektir. DBG, sınıflar savaşının ve sınıflar savaşının özü olan iktidar savaşının üstünden atlayarak kendisini boşlukta bırakmıştır. Boşluktaki bir birlik ise devrimi ilerletme aracı olmaz. Proletaryanın önderliğinde, halkları kurtuluşa götürecek devrim mücadelesi açık ki, devrim, iktidar anlayışı temelinde devam edecektir.

DBG'nin iktidar anlayışından yoksun oluşu, birliği oluşturan örgütlerin iktidar anlayışından yoksunluğundan ileri geliyor. Soyut teori açısından hepsi iktidar anlayışına sahipler. Ancak bu yalnızca soyut teori açısından böyledir. İktidar sorunu; sınıflar savaşının kaçınılmaz sonucu açısından genel belirleme olarak değil, dönemin temel pratik politika sorunu olarak DBG örgütleri tarafından ele alınmıyor. Hepsi de 'devrim iyi bir şeydir' diyorlar. Hepsi iktidar sorununun öneminden söz ediyorlar ve sosyalizm hedefini ortaya koyuyorlar. Ne var ki, tüm bu süreçleri soyut teori açısından söylüyorlar. Sözde, soyut teori yönüyle devrim, iktidar ve sosyalizm hedefini benimseyenler, sıra bu hedefleri maddi güce dönüştürmeye gelince o zaman da, zamanı değildir diyerek, işçileri ve halkları düzen için iyileştirme hedefiyle uyutuyorlar. Örgütlerin benimsemediği bir şeyi, güç ve eylem birliklerinin benimsemesi beklenemez. Cephesel birlikler daha somut ve ileri iktidar hedefi benimserse, o zaman örgütler aşılmış olur. Bu ise, ancak cephe ya da cephesel karakterli birliklere, proletarya ve onun komünist öncüsü öncülük ederse olanaklıdır. Proletaryanın öncülüğü sözde bir öncülük değildir, proletaryanın ve leninist partisinin öncülüğü, teorik-pratik bir öncülüktür.

GÖREV BİRLEŞİK DEVRİMCİ HALK CEPHESİNİ KURMAKTIR

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin güç ve eylem birliği, halkların zaferi yolunda yalnızca bir başlangıç olabilir. Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve halkların kurtuluşu yolunda devrimci bir rol oynayacak olan, birleşik, devrimci bir cephe. Güç ve eylem birliği, cephe yolunda bir başlangıçtır. Eylem birliği, daha geniş ve üst düzeyde cephe için bir başlangıç görevini yerine getirip, asıl hedefi olan cepheye dönüştürülmeli. Güç ve eylem birlikleri, yapısından ötürü dar birliklerdir; bu konularıyla da cephenin görevlerini yerine getire-

mezler. Birleşik devrimci cephenin bütün nesnel koşulları ve öznel güçleri hazırır. Sorun bu yönde adımdır.

Türkiye ve Kürdistan'da kurulacak birleşik bir devrimci cephe, devrimi hedeflemelidir. Devrim hedefi, soyut teori yönünden değil, pratik politika açısından konmalıdır. Sınıflar mücadelesinin aldığı biçim ve genel olarak nesnel koşulların devrim için olgun olması, cephenin devrimi gerçekleştirmek için kurulması gerektiğini gösteriyor. Devrimci cephe, devrimci iç savaşı ileri düzeye götürecektir, iktidarı ele geçirmek için sağlam bir araç rolünü oynayacaktır. Halklar için, proletaryanın hegemonyasında bir devrimci cepheyi zorunlu yapan, içinde bulunduğumuz tarihi durumdur. Sistem, bütün kurumlarıyla derin bir kriz yaşıyor. Emekçi sınıflar ve halklar yaşam koşullarında köklü bir değişim yapmak için eyleme atılmış durumda. Bugünkü devrimci koşullar, uzun bir tarihi süreç tarafından hazırlandı. Bu koşullarda tekeli sermayenin egemenliğini deviremeyen emekçi sınıflar ve halklar, başka zaman bunu hiç başaramazlar. Koşullar, devrim için birleştirilmesi gereken bütün devrim güçlerinin birleşmesini gerektiriyor. Bu yalnızca bir gereklilik değil, aynı zamanda olanaklıdır da.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/L, devrimci güçlerin birliği için yıllardır ısrarlı bir mücadele veriyor. Partinin bu ısrarı devrim karşı duyduğu proleter komünist sorumluluk anlayışından ileri gelir. Her kim ki devrimden bahseder, o zaman devrimi gerçekleştirme araçlarını da oluşturmalıdır. Leninist Parti bu anlayıştan yola çıktı ve devrimci güçlerin güç ve eylem birliği ile birleşik devrimci cepheyi devrimi başarmanın araçlarından biri olarak gördü ve gerçekleşmesi için mücadele etti. Bundan sonra da aynı yönde mücadele edecektir.

Kabullenilmiş komünist önderlik altındaki halkların devrim cephesi, silahlı halk ayaklanmasının örgütleyicisi olacaktır. Kürt halkı silahlı ayaklanmasını geliştiriyor, Türkiye emekçi kitleleri silahlı devrimci mücadelesini devrimci örgütlerin eyleminde sürdürüyor. Tekelci sermaye ve faşist devletin, halkların devrimci yürüyüşü karşısında eli kolu bağıdır, acizdir. Birbirinden ayrı ayrı yürüyen devrim güçlerini tek bir kollektivite etrafında saflaştırmak, ayaklanmayı ve devrimi başarmak için temel bir koşuldur. Devrim ve halkların kurtuluşu üzerine her türden boş sözü bırakıp, zaferin gerçek araçlarını ve güçlerini birleştirmeliyiz. Devrim yalnızca pratik araçlarla gerçekleşir.

Mücadele Birliği

15 Ağustos 1998

Sayı: 11

DEVRİMCİ GÖREVLER

Sermayeye dayalı toplumsal düzen ve gerici burjuva üst yapı kurumları, on yıllar boyu birikerek gelen çelişki, çatışma, emekçi kitlelerin karşılanamayan özlemleri ve büyük öfkeleri sonucu temelleriyle birlikte sarsılıyor. Bu sarsıntıyı her gün yaşıyoruz. Toplumun bağrında meydana gelen bu gelişme, somut olgular ve süreçler biçiminde ortaya çıkıyor. Devrimci güçlerin görevi, somut olguları ve süreçleri anlamak ve buna denk düşen mücadele görevlerini çözmektir. Ortalama sol anlayış dediğimiz yüzeysellik, tam da bu noktada ortaya çıkıyor. Marksizmin kabalaştırılması olarak belirginleşen bu ortalama sol düşünce biçimi, somut olguları günlük olarak izlerken; toplumsal, politik olguları karşılıklı etkileşim içinde ve bütünlüklü olarak ele almak ve anlamak yerine, her şeyi kendi başına ele alma alışkanlığına sahip. Olaylar ve olgular organik olarak, birbirine bağlı olarak ele alınmadığı için, yüzeysel sol düşüncede, her şey birbirinden kopuktur. Tam da bu nedenle düşünceler de birbirinden kopuktur. Tam da bu nedenle her seferinde birbirini çürüten düşünceler atılır ortaya. Bu kaba evrimcilik, devrimci durum ve mücadele görevleri sorununda daha belirgin olarak karşımıza çıkıyor.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi devrimci durum tartışmalarıyla 1979 döneminde tanıştı. Devrimci durumun bütün belirtileriyle ortaya çıkmasına karşın, devrimci hareket, konuyu teorik olarak ciddi biçimde irdelemedi. Devrimci durumu anlamaya çalışanlar ise teorik sığılığı aşamadılar. Devrimci hareket devrimci durum tartışmalarıyla 1990'dan sonra yeniden karşı karşıya geldi. Devrimci durum ilk belirtileriyle ortaya çıkınca, TKEP/L, sınıf mücadelesinin somut koşullarını teorik düzeyde ele aldı. Devrimci hareket ilk olarak, bu yıl-

larda Leninist Parti tarafından gündeme getirilen devrimci durum tartışmalarını görüşmeye başladı.

Devrimci durum 8 yıldır her gün daha bir olgunlaşarak yaşanmasına karşın, yüzeysel sol hareket, elle tutulur, bilimsel olarak çözümlenebilir durumda olan somut olguların anlamını çözümleme yeteneğini gösteremedi. Dönemin devrimci anlamını ve devrimci görevlerini anlama yeteneği gösteremedi, ancak somut olaylar üzerine boş gevezelikte büyük bir yetenek, ustalık gösterdi. Yayınları bu usta gevezelerin gevezelikleriyle doludur. Biz gevezeleri gevezelikleriyle baş başa bırakıp, devrimci durum, iç savaş ve devrimci görevler üzerine görüşlerimizi usanmadan ortaya koymaya devam edelim.

Devrimci duruma en kaba yaklaşım, devrimci durumla devrimi aynı şey olarak görmektir. Burada Lenin'e başvuracağız. Devrimci durum üzerine teorik olarak bütünsel görüş geliştiren Lenin'dir. "Marksistlere göre-diyor Lenin- devrim için elverişli bir durum olmaksızın bir devrim olanaksızdır; üstelik her devrimci durum da bir devrime yol açmaz." Lenin, söz konusu yazısında genel olarak bir devrimci durumun nesnel- belirtilerini sayar. Lenin'e göre meydana gelen nesnel değişimlerin tümüne "devrimci durum" denir. Kaba Marksistler, devrim için "elverişli koşullar" yani bir devrim için zorunlu olan nesnel değişiklikleri, bir devrim için yeterli sayıyorlar. Devrimin koşulları ile devrimin kendisini birbirine karıştıracak kadar Marksist-Leninist devrim teorisinden ve diyalektik düşünce yönteminden uzak kalanlar, onmaz bilinç körlüğüne yakalanmışlardır. Bir devrimin olabilmesi için nesnel koşulların yetmediğini yine Lenin'den öğrenelim:

"... bir devrim ancak... nesnel değişiminin yanı sıra öznel bir değişim de olursa, yani bunalımlı dönemlerde bile zorlanmadığı takdirde 'devrilmeyen' eski hükümeti yıkacak (ya da uzaklaştıracak) güçte bir devrimci sınıfın yığın eylemi yapmaya gücü yetmesi halinde meydana gelir." Söylenenler son derece açıktır; bir devrimin olabilmesi için, devrim için elverişli koşulların oluşması gerekir (bunlar nesnel değişikliklerdir), elverişli koşullar kendi başına yetmez, devrimin gerçekleşmesi için öznel değişim de gerekir. Devrim, nesnel ve öznel değişimlerin birliğini ifade eder. Bu birlik tamamen organik bir bütünü oluşturur. Gelişmeyi tek yanlı olarak ele alanlar, devrim gibi ekonomik, toplumsal, politik ve tarihsel gelişmenin sonucu olan büyük nitel değişimleri, tarihsel gelişmenin bütünlüğü içinde göremezler. Kaba devrimciler, bir devrim için elverişli nesnel değişim olan devrimci durumu anlamada kusur göstermeye devam etsinler, biz, Lenin'in devrimci durum için çıkardığı sonuçları görelim:

" Bizim tartışmasını yaptığımız, bütün sosyalistlerin tartışma götürmez ve temel görevi, bir devrimci durumun bulunduğunu yığınlara anlatmak, bunun genişliğini ve derinliğini açıklamak, proletaryanın devrimci bilincini ve azmini uyandırmak, onun devrimci eyleme geçmesine yardımcı olmak ve bu amaçla devrimci duruma elverişli örgütleri kurmaktır." Devrime elverişli koşullarda, devrimcilerin yapması gerekenler bunlardır, devrimci durum üzerine gevezelik etmek değil. Devrimcilerin görevlerinin neler olduğunu daha iyi göstermek için, konuyu somut olgularla biraz daha incelememiz gerekiyor.

Devrimci hareket her tarafta gelişim gösteriyor. Bu gerçeği kimse yadsımıyor. Devrimci hareketin yalnızca örgütlü devrimci güçlerle sınırlı olmadığı da bir gerçektir. Başka bir anlatımla söyleyelim. Devrimci örgütler, etkilerini geniş kitlelere yaydılar. Geniş emekçi kitleleri devrimci mücadeleye atıldı. Gerek örgütlü devrimci güçlerin yıllarca süren mücadelesinin etkisiyle ve gerekse de kapitalist düzenin kendi yıkıcı dinamikleri sonucu, devrimci hareket bir halk hareketi niteliği aldı. Şimdi devrimci hareketten söz ederken, örgütlü ve örgütsüz, bütün devrimci halk kitlelerinin hareketinden söz etmiş oluyoruz. Devrimci hareket kapsam-olarak, proleter-sosyalist devrimci hareket ve küçük burjuva devrimci demokrat hareket olarak anlaşılmalı. Kapitalist sisteme karşı yönelen politik kitle hareketinin devrimci hareket niteliği kazanması, bu hareketin, işçi sınıfının sınıf mücadelesinden kaynaklanmasından ileri geliyor. Devrimci hareket, yalnızca proletaryanın sınıf savaşından kaynaklanabilir. Devrimci hareket, işçi sınıfının sermaye egemenliğini devirmek amacıyla, bağımsız bir sınıf olarak ortaya çıkması ve eyleme geçmesidir. Her toplumsal düzende, devrimci düşünceler ve devrimci politik hareket, devrimci bir sınıfın varlığının zorunluluğunu gösterir. Sonuçta küçük burjuva hareketi de devrimcileştiren, proletaryanın bağımsız bir sınıf olarak tarih sahnesine çıkmasıdır.

Devrimci hareket denince, tekelci kapitalist sınıfın egemenliğine karşı örgütlenen, birleşen ve ayaklanan işçi sınıfı, yoksul köylülük, küçük köylülük ve kent küçük burjuva hareketinin bütünlüğünü anlamak gerekir. Emekçi kitle mücadelesine bu açıdan baktığımızda, Türk, Kürt halklarının ve bütün halkların büyük bir gelişme göstererek devrimci bir halk niteliği kazandığını söyleyebiliriz. Halkların devrimcileşmesinin kanıtları pratik olarak yürüyen hareketin kendisidir. Halk pratiğini çözümleyelim.

Proletaryanın sınıf mücadelesinin özellikle son 10 yıldır süreklilik kazandığını kabul etmeyen yoktur. İşçi sınıfının eylemleri farklı

biçimlerde yürüyor. Bunun bilinen en eski biçimi grevdir. Grevler, ekonomik kitle grevi biçiminde görülebileceği gibi, politik kitle grevleri biçiminde de görülebilir. Türkiye ve Kürdistan'da 1980 öncesi yaygın olarak uygulanan ekonomik kitle grevleridir. Ekonomik kitle grevlerinin yanında politik kitle eylemleri de önemli bir yükseliş gösterdi. 12 Eylül'ün faşist terör ortamında, genel olarak işçi eylemleri görülmedi. Ardından 85'ten sonra işçi eylemleri yeniden grev, fabrika işgalleri, sokak gösterileri biçiminde ortaya çıktı. Tarihe "Bahar Eylemleri" olarak geçen, yeni tipte kitlesel işçi grevleri oldu. Yeni tipte kitlesel işçi grevleri, daha önceki gibi TİS çerçevesinde değil, onu aşan çerçevede eylemler biçiminde gelişti. Özellikle 1990'dan sonra yaşanan yoğun ekonomik krize bağlı olarak, çok sayıda işçi işinden atıldı ve bu süreç daha da derinleşti. Bu durumda işçilerin kalanları daha çok çalışma yolunu seçerken, işsiz kalanlar ya da işsizlikle karşı karşıya gelenler esas olarak eyleme geçti. Uzun süredir süren işçi eylemleri daha çok bu alanda meydana geldi. Genel olarak sanayinin işçi talep etmediği, tersine işçi çıkardığı koşullarda yaşanan rekabetten ötürü, çalışan işçiler greve gitme eğilimi göstermezler. Yoğun işsizliğin olduğu, bunlara sürekli yenilerinin eklendiği koşullarda çalışanlar, aşırı çalışarak sermayenin diktası altına girerken, sınıf mücadelesi daha çok işsizlerin eylemleri ve işsiz kalmayla karşı karşıya kalan işçilerin eylemleri olarak gelişim gösterir. Uzun dönemdir işçi sınıfı daha çok bu alanda eyleme yönelmiştir. Kapitalizmin gelişimi ve yaşanan kriz, eski işçi eylem biçimlerinin yanında, yeni tipten biçimleri de geliştiriyor. Bu günlerde, her iki işçi eylem biçimi birlikte gelişim gösteriyor. Olaylar uzun süredir işçi sınıfını eylemlerle öne çıkmaya itti. Gerçek yaşamda olan da budur. Yeni bir proleter sınıf eylemleri dalgası kabarıyor. İşçi eylemlerindeki bu kabarış rastlantı sonucu olmayıp, devrimci durumun sonucudur. Olaylar, süreç ve işçi sınıfının eylemleri devrimci yönde gelişiyor.

Devrim her alanda yükseliş içindedir. Devrimci dalga yeni yeni dalgalarla kabarışa geçiyor. Bütün bu gelişmeler sürecin devrime doğru ilerlediğini işaret ediyor. Sermaye ve devletle çatışma içinde geçen sayısız olay bunu doğruluyor. Halkla, sermaye ve devlet arasındaki mücadele sertleşme özelliği gösteriyor. Bu iç savaşın şiddetlenmesi demektir. Halk hareketi büyüdükçe, geliştikçe mücadele daha da şiddetlenecektir. Halen harekete geçen kitleler, halkların çoğunluğunu oluşturmuyor. Çok sayıda emekçi harekete geçmemiş durumda. Olaylar, daha çok emekçinin devrimci harekete katılması yönündedir. Daha çok kitlenin devrimci saflara katılması demek, iç savaşın daha da şiddetlenmesi ve yoğunlaşması demektir. Savaşın şiddetlenmesi,

sınıfların karşılıklı güç ilişkisini gösterir. Ancak karşılıklı güç varsa, bunlar arasında şiddetli kapışma olur. Devrimci hareket bir güçtür ve karşı devrim güçleriyle yıllarca çatışacak kadar bir güç olmuştur. Bu durumda hiç kimse devrimi gerçekleştirmek için güç yoksunluğundan söz edemez. Devrimci güçler mücadelenin, çok farklı alanlarında bulunuyorlar, savaşıyorlar. Bu alanlardan biri de tutsakların mücadele cephesidir. Tutsakların varlığı ve mücadelesi, sınıflar mücadelesinin en çıplak biçimidir. Tutsakların varlığı ve mücadelesi sert bir savaşın sürüp gittiğinin en açık kanıtıdır. Binlerce tutsak ve mücadelesi, bir toplumdaki karşıt sınıflar mücadelesinin seyrini ve şiddetini kanıtlar. Mücadele vermeyen, devrimcileşmeyen toplumlarda bu kadar tutsak olmaz.

Toplumdaki çatışmayı, iç savaşı, devrimci koşulları anlamak için İnsan Hakları Derneği'nin elde ettiği konuma bakmak yeterlidir. Birçok ülkede insan halkları derneği var, ancak hiç biri bizdeki kadar böylesine öne çıkmamıştır. Ancak sermayenin kanlı saldırılarının olduğu, insanın en yaşamsal haklarının, faşizm tarafından çiğnendiği koşullarda insan hakları dernekleri bu kadar öne çıkarlar. Bu dernek, devrimci koşullarda şiddetlenen sınıflar savaşının bir yan ürünü olarak gelişti. Devrim mücadelesi böyle çok sayıda yan ürünle yoluna devam ediyor.

Birleşik devrimin, Kürdistan devrimiyle gösterdiği büyük gelişmeyi hiç kimse yadsıyamıyor. Kürdistan'da savaş son aylarda çok yönlü olarak şiddetlendi. İlhakçı ve işgalci TC güçleri, bütün güçleriyle savaşa yükleniyorlar. Kürt halkı da gerillalarıyla savaşa yükleniyor. Savaşın şiddetlenmesi neyi gösteriyor, şiddetli bir savaşı sürdürecektir güçlerin varlığını ve mücadelenin dengede olduğunu ya da dengeye doğru gittiğini gösteriyor. Savaş denge durumunda daha da şiddetlenir. Karşılıklı güçlerin denge durumuna gelmesi geçici bir durumdur. Her iki tarafta, durumun kendi lehine sonuçlanması için savaşı şiddetlendirir. Kürdistan'da olanların anlamı budur.

Devrimi gerçekleştirecek güçler, birleşik devrimin bütün alanlarında yükseliş içindedir, devrim yoğun biçimde geliyor, Örgütlü komünist ve devrimci güçlerin mücadelesi, devrimin nesnel koşullarının yanında, devrimin öznel koşullarının da oluştuğunu ve devrimin öznel güçlerinin on yıllardır kendini kanıtladığını ve bu koşullarda devrimin yalnızca gerekli olmayıp, aynı zamanda mümkün olduğunu da anlatıyor. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıflar mücadelesi ile bu temeldeki geniş halk kitleleriyle teknelci egemenlik arasındaki devrim mücadelesi, genel nitelik kazanmıştır. Bu koşullarda, kitlelerin her toplumsal hareketi ve politik eylemi, devrimin gelişini haber veren süre-

cin birer halkasıdır.

Bir devrimin olması için zorunlu olan elverişli koşulların yanında, devrim için gerekli olan öznel koşullar eğer oluşmuşsa, yani devrim güncel hale gelmişse, her tarafta, halklar devlet güçleriyle çatışma içindeyse, bu durumda, ayaklanma ve devrimin en yüksek iktidar organı olarak GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ sorununu aydınlığa kavuşturmak, yaşamsal önem kazanır. Devrimin bu en önemli sorunu, TKEP/L tarafından gündeme ilk getirildiği sırada bir ilgi uyandırmakla birlikte devrimci hareket, konuya gereken önemi vermedi. GDH konusundaki bu sessizlik, vurdumduymazlık, devrimci hareketin daha henüz iktidar için mücadele düzeyine gelmediğinden ve halen kendisini bir "muhalefet" hareketi olarak görmesinden ileri, geliyor. Mücadelenin şiddetlendiğini, devrimci hareketin yükseliş içinde olduğu bu günlerde en çok üzerinde durulması gereken konu, iktidar sorunu ve GDH olmalıdır.

Burjuva politik üst yapıyı havaya uçurmak için ilerleyen devrimci güçler, yıkacakları iktidarın yerine neyi koyacaklarını çok iyi bilmelidir. Uzun iç savaş temelindeki silahlı halk ayaklanması ile gerçekleşecek olan devrim, kazanımlarını korumak ve karşı devrimi ezmek için son derece enerjik bir otoriteye gereksinime duyar. Geçici Devrim Hükümeti, devrimin gereksindiği bu en otoriter ve enerjik diktatörlüğü uygulayacaktır.

Nasıl ki, halkları devrime ulaştırmak için Birleşik Devrimci Halk Cephesini bugünden oluşturma yoluna gidiyorsak, aynı şey GDH için de geçerli. Temel bir farkla, halk cephesi, devrimi gerçekleştirmek için bugünden kurulur; GDH ise bu mücadelenin devamı olarak gündeme gelir ve devrimci mücadeleyi ileriye, tam zafere taşır. GDH hedefi bugünden ortaya konmalıdır. Halkların politik birliği için, halkların politik örgütlenmesi ve devrimci dönüşümlerin başarılması için GDH bugünden devrimci hareketin hedefi olarak gösterilmeli. Bunun dışındaki çabalar, boş çaba olacaktır.

Uzun iç savaş sonucu olacak olan halk ayaklanmasıyla gerçekleşecek devrimin ilk devrimci iktidar organı olan GDH, proletarya hegemonyasındaki Demokratik Halk Devriminin, kesintisiz olarak Sosyalizme varması için ilk temel koşuldur. GDH, ancak proletarya önderliğinde gerçekleşebilir ve devrimi sosyalizme götürebilir. Demokratik Halk İktidarı, GDH olmadan gerçekleşemez. Bu anlamda, DHİ ve Halk demokrasinin gerçekleşmesi için de GDH bir zorunluluktur.

Biz yarı yolda kalmak istemiyoruz. Devrimi yarı yolda bırakmak için proletaryanın hegemonyasında ayaklanma ve devrimin or-

ganı olarak GDH mutlaka oluşturulmalıdır. Devrim hükümeti, ilk ve en temel devrimci önlemleri alır. Bu temel devrimci önlemler alınmadan, devrimin kazanımları korunamaz. O halde, devrimin tam zaferi için, devrimin kesintisiz olarak Sosyalizme varması için, Demokratik Halk İktidarının proletarya diktatörlüğüne dönüşmesi için GDH bugünden hedeflenmeli ve devrimde gerçekleştirilmelidir.

Çeşitli dönemlerde halk cephesi için önerdiğimiz devrimci mücadelenin politik-toplumsal hedeflerini GDH için de önerebiliriz. Somut bir eylem programı olmadan GDH havada kalır. Şu kısa programı öneriyoruz:

1) Faşist devletin yıkılması; ordunun, polisin, meclisin, bürokrasinin ve tüm devlet aygıtlarının parçalanması ve dağıtılması. 2) Bütün İktidarın Halk Temsilciler Meclisine devri. 3) Halkın silahlanması. 4) Halk Demokrasisi. 5) Kürt Ulusuna Özgürlük, tüm ulus ve ulusal topluluklara tam hak eşitliği. 6) Sermayenin elindeki sanayi, finans ve diğer kapitalist üretim araçlarının zorunlu yoluyla kamulaştırılması; işçi komite ve konseyleri tarafından işçi denetimi. 7) Büyük toprakların zorunlu yoluyla kamulaştırılması; devrimci köylü komitelerinin kurulması. 8) Emperyalizme bağımlılığa son verilmesi.

Bu hedefler genişletilebilir. Geçici hükümet programı, işçi sınıfı ve bütün emekçi halkın devrimci politik birliğinin sağlanmasını gerçekleştirir. Proletarya ve proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/L emeğin kurtuluşu hedefini gerçekleştirmek için, bu hedefler için mücadele etmeyi dönemin devrimci görevleri olarak kabul ediyor. Yeni oluşum süreci içindeki DBGP boş şeyleri bırakıp, böylesi somut ve devrimci iktidar hedefi için mücadele vermelidir. Ancak o zaman "birlik" halkların kurtuluşuna hizmet eder. Birleşik devrimin nesnel ve öznel koşulları kendi gerçekliğini herkese kabul ettirecektir. Gelişmeler devrimci yöndedir, devrimci hareket kendi gerçekliğini sonunda herkese kabul ettirecektir.

MÜCADELE YÖNTEMLERİ

Geçici Devrim Hükümetini hedeflemek ve bugünden hazırlamak demek, uzun iç savaşı kazanmak için daha etkin mücadele vermek ve silahlı ayaklanmaya hazırlanmak demektir. Mücadele de devrimci yöntemlere geçiş, diğer dönemlerden farklı olarak devrimci durumda daha öne çıkarlar. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi, bugüne kadar çeşitli mücadele yöntemlerini kullanmasına karşın, devrimci mücadele yöntemleri her zaman tayin edici olmuştur. Devrim için uygun koşulların doğduğu 90'dan sonra devrimci mücadele yöntemleri ve bu yöntemlerin en etkili olarak silahlı-mücadele birlikleri ön

plana çıktılar. Sınıflar mücadelesi her bir taraftan yükseliyorken, mücadele şiddetli nitelik kazanırken, bu durumda silahlı mücadele birlikleri ve devrimci mücadelenin diğer yöntemleri olmadan, nesnel koşulları tarih tarafından hazırlanan devrimi başarıya götürmek mümkün değildir. Devrimci mücadelenin yayıldığı, devrime doğru ilerlediği günümüzde gerilla mücadelesi, silahlı halk milisleri ve devrimci halk ordusu yönündeki askeri mücadele kazanmak için tayin edicidir. Askeri mücadele olmadan ne iç savaş kazanılır, ne ayaklanmaya girilir ne de GDH kurulur. İç savaş ve ayaklanma hazırlıkları kitlelerin askeri yönetimini şart koşuyor. Bu alandaki temel görevimiz askeri mücadeleyi güçlendirmek, kitleler içinde Devrimci Halk Milislerini oluşturmaktır.

MÜCADELE ARAÇLARI

Devrim dönemlerinin mücadele ve örgütlenme araçları genel olarak, komitelerdir. Devrimci olmayan dönemlerde, parlamenter araçlar, dernekler vb. araçlar ağırlıklı olarak kullanılırken, devrimci dönemlerde sistemi yıkmayı hedefleyen komiteleşme öne geçer ve esası oluşturur. İşçi komite ve konseyleriyle, devrimci köylü komiteleri ve devrimci halk komiteleri, devrimci dönemlerin mücadele ve örgütlenme araçlarıdır. İşçi komite ve konseyleri ile yoksul köylü ve emekçi halk komiteleri özyönetim organları değil, mücadele organlarıdır. Devrimci mücadele organları olarak doğan komiteler devrimci mücadelenin ayaklanmaya ulaşmasıyla, ayaklanma organları ve devrimle birlikte de iktidar organları olurlar. Komitelerin gelişme diyalektiği, devrimin gelişme diyalektiğine bağlıdır. Devrimin ve ayaklanmanın devrimci iktidar organı olarak GDH, eğer böylesi devrimci mücadele organlarına dayanmazsa havada kalır ve görevlerini tamamlayamaz. GDH, devrimin kazanımlarını korumak, devrimci temellerini güçlendirmek, karşı devrimi ezmek ve devrimi tam zafere götürmek için, kitlelerin devrimci mücadele organlarına dayanmalıdır.

MÜCADELE ALANLARI

Kitlelerin eğitilmesinde ve devrime hazırlanmasında belirleyici alan hangisidir. Devrimci olmayan dönemlerde eğitsel amaçlı faaliyet, kitlelerin devrime ve sosyalizme kazanılmasında önemli rol oynar. Devrimci koşullarda mücadele alanı değişir. Devrimci dönemlerde kitleleri eğitecek olan devrimci eylemlerdir, devrimci sokak gösterileridir, silahlı çatışmalardır. Burada sorun neyin öne çıktığıdır. Oportünistler ve reformistler yasal alanları, eğitsel kültürel alanları

öne çıkartırken, proleter komünistler, devrimci eylemleri öne çıkartırlar. Kitleleri ayaklanmaya, devrime en iyi hazırlayan, devrimci eylemlerdir ve devrimin kendisidir. Hedeflerimize ulaşmak için devrimci eylemleri geliştirmeli ve sürekli hale getirmeliyiz. Devrim ve GDH bu alanlardaki mücadeleden doğacaktır.

PROLETARYANIN ÖNDERLİĞİ

Tekelci kapitalist egemenliği ve faşist devleti yıkacak devrimci sınıflar içinde tek GERÇEK devrimci sınıf proletaryadır. Proletarya, Sosyalizmi amaçlayan bir sınıf olarak, Demokratik Halk Devrimini kesintisiz olarak sonuna kadar tutarlı biçimde götürecektir. Devrimci hareket, yalnızca proletaryanın önderliğinde burjuvaziyle hesaplaşmasını kazanabilir. Devrimin zafere ulaşmasının güvencesi, bu harekete proletaryanın önderlik etmesine bağlıdır.

Devrimin nesnel koşullarının bir devrim için olgun olması, kendi başına, bir devrim için yeterli değildir. Bunun için, devrimci sınıf proletaryanın, bu devrimi başarmak için mücadele etmesi gerekir. Tekelci kapitalizmin derinleşen sistem bunalımı, proletaryayı devamlı olarak mücadeleye sürüklüyor. Mücadelesini kesintiye uğratmadan sürdüren proletarya, olayların kesin etkisiyle bütünlüklü olarak öne çıkıyor. Artık süreç proletaryanın önderliğinde, devrimci hareketin yeni başarılarına doğru işliyor. Devrimci görevler, proletaryanın önderliğinde yerine getirilecektir. Olaylar bu yönde gelişiyor.

Mücadele Birliği

1 Eylül 1998

i Sayı:12

PKK İLE İLİŞKİLERİN GELİŞİMİ VE OLASI GELECEĞİ

Partimizin geçmiş gelişim sürecinde PKK ile ilk ilişkiler 1981'de kuruldu. PKK' yi tanıma 70'li yılların son dönemine denk gelir. O dönemde THKO-MB Kürdistan'ın birçok bölgesinde örgütlenme ve mücadele yürüttü. THKO, THKO-MB ve TKEP'in ilk örgütlendiği ve mücadele verdiği yer Kürdistan'dır. PKK ile ilişkiler dolaylı biçimde bu dönemde başlar. 81'e kadar bu ilişkiler hep dolaylı oldu. Buna gerçek anlamda "ilişki" bile denemez. Aynı topraklarda mücadele vermektan ileri gelen bir "ilişkidir". PKK ile en çok karşılaşılan bölgeler Adıyaman ve Antep'tir. O dönem PKK ile aynı bölgedeki birçok örgütün ilişkisi zaman zaman silahlı çatışmalara varırken, bu bölgelerde PKK ile THKO-MB arasında olumsuz bir davranış yaşanmadı. Bu dönemdeki olumlu ilişki, daha sonraki süreçte iyi ilişkilerin kısa sürede kurulmasına hizmet etti.

TKEP, 12 Eylül'ün ilk yıllarında (1981) enternasyonal çerçevede ilişki sürdürmek amacıyla ve kadrolarının askeri eğitimini tamamlamak için Orta-Doğu'da, Filistin Eğitim Kamplarında bulundu. PKK ise 12 Eylül'den önce ve sonra, kadrolarını ve merkezi yapısını Orta Doğu'ya çekti. İlişkiler bu dönemde kuruldu. İkili ilişkilerin kurulmasında ilk çaba gösteren PKK oldu. Çünkü TKEP o dönem PKK hakkında olumsuz görüşlere sahipti. Bu, daha çok, PKK'nin 70'lerin sonunda Kürdistan'da, diğer Kürt hareketlerine karşı şiddete başvurmasından ileri gelen bir tavır alışı. PKK'nin 81'de geçmiş gelişim sürecini yeniden değerlendirmesi ve bazı sonuçlar çıkarması, TKEP'in değerlendirmelerini değiştirmesini getirdi. PKK ile ikili ilişkiler daha çok 1982 'de kurulan FKBDC sürecinde gelişti.

FKBDC ilk önce PKK, DY, SVP tarafından önerildi. Bir süre sonra TKEP ve diğerleri katıldı. FKBDC içinde en fazla görüş birliği ve uyum PKK ile TKEP arasında olmuştur. Temel konulardaki bu ortak davranış FKBDC yürütmesinde de sürdü. Yürütme üç örgüt tarafından oluşturuldu: PKK, TKEP, DY. Birleşik Cepheyi ilk terk eden DY oldu. Daha sonra anlaşıldı ki, DY esas olarak devrimci güçleri Avrupa sosyal demokrasisininin yardımıyla burjuva etkiye sokmayı amaçlıyor. DY'nin bu burjuva planı ilk önceleri açık değildi. Süreç İlerledikçe durum anlaşıldı. T. Akçam tam bir burjuva işbirlikçisi olarak FKBDC'ni sağa çekmeye çalıştı. PKK ve TKEP, DY'nin bu planını açığa çıkardılar. FKBDC

içinde bir şey yapamayacağını anlayan DY, cepheden çekildi. FKBDC diğer örgütlerle yoluna devam etti.

Bu süreçte TKEP içindeki iç mücadele öne çıktı. MK içinde bulunan ve daha çok yurtdışında üslenmiş olan sağ eğilimli MK üyeleri, Partiyi FKBDC'den koparmak için büyük çaba gösterdiler ve en sonunda amaçlarına ulaştılar: TKEP bir süre sonra FKBDC'den fiilen çekildi. TKEP'in FKBDC içindeki etkinliğinden rahatsız olan örgütler ise bunu fırsat bilip, bütün ilişkileri koparma kararı aldılar. FKBDC daha sonra isimden öteye gidemedi ve sonra da dağıldı. PKK ile TKEP ilişkileri FKBDC'den sonra da devam etti. Ancak bu ilişki biçimi daha çok bilgi dayanışması düzeyinde oldu. TKEP'te, '90'da başlayan ayrışma sonunda Parti MK çoğunluğu reformist bir yönelime girdi ve THKO, THKO-MB ve TKEP'in devrimci misyonu ve hedefleri TKEP/Leninist tarafından temsil edildi ve sürdürüldü. PKK'nin ilişkileri ise reformist TKEP ile sürdü. Bu ilişkiler, 95 seçimlerinde, reformistlere Kürt ulusal hareketinin listesinde yer vermeye kadar vardı. PKK'nin reformistlerle birlikte davranması politik yönelişine uygundu. Kürt ulusunun Özgürlük mücadelesini devrim yoluyla sonuçlandırmak yerine, TC ile barış yapma politikasını benimseyince, bu politikanın en iyi müttefikleri, doğaldır ki reformistler olacaktır. PKK iç savaşın en şiddetli döneminde devrimci güçlerle değil, reformist hareketle kol kola yürümeyi tercih etti. PKK ile komünistlerin ilişkisini doğru kavramak için, Kürdistan'ın genel durumunu ve PKK'nin sınıfsal-politik konumunu doğru kavramak gerek.

Kürdistan, ilhak edilmiş bir ülkedir. Kürt Ulusu da ezilen ulus durumuna getirilmiştir. Parçalanmış Kürdistan'ın her parçası, ilhak eden ülkenin ekonomik yapısına göre biçimlendi. Kuzey Kürdistan'ı ilhak eden ve Kürt Ulusunu ezilen ulus durumuna getiren TC, Kürdistan'ın toprak ilhakını, askeri-politik ilhak ve en sonunda ekonomik ilhakla tamamladı, ilhak edilen Kürdistan, Türkiye'nin kapitalist pazarına bağlandı. Kapitalizmin egemen üretim biçimine gelmesi Türkiye dışında Kürdistan'da da gerçekleşti. Kapitalizmin Kürdistan da egemen olmasıyla Kürdistan'ın toplumsal yapısı parçalandı ve sınıflar mücadelesinin yasaları burada da egemen oldu. Bu ekonomik ve tarihsel gelişim, Kürdistan'daki kurtuluş mücadelesinin niteliğini etkiledi. Kürdistan kurtuluş mücadelesi eski sömürgelerdeki gibi salt bir "ulusal kurtuluş" mücadelesi olmazdı. Kürdistan kurtuluş mücadelesi ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi karakterinde gelişim gösterebilirdi ve öyle de oldu.

Kürdistan'ın ilhak edilmiş bir ülke olması ve Kürt ulusunun ulusal baskı altında olması, Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesine biçim yönünden, bir "ulusal hareket" özelliği kazandırmakla birlikte, ulusal mücadele aynı zamanda bir toplumsal kurtuluş mücadelesi temelinde

gelişim gösteriyor. Bu ikili ancak bir tek bütünlüklü yön, Kürdistan ulusal-devrimci hareketinin karakterinde yansımaları buluyor. PKK dışındaki Kürt ulusal hareketleri esas olarak Kürt orta sınıflarını ve aydınlarını, temsil ederken ve bu sınıfın ulusal özlemlerini temsil ederken, buna karşın PKK daha çok Kürt halkının yoksul köylü, küçük köylü ve kent yoksullarının ulusal-sınıfsal kurtuluş özlemlerini yansıtmıştır. PKK'nin Türkiye komünist ve devrimci hareketinden ve dünya sosyalist hareketinden etkilenmesinin aynı zamanda PKK'nin dayandığı sınıfsal zeminle sıkı ilişkisi var. PKK'nin genel olarak Kürt emekçi halkına dayanması, bu partiyi Türkiye emekçi kitleleriyle ortak davranmaya iten temel toplumsal zemin olmuştur.

PKK Kürdistan kurtuluş hareketinin temel niteliklerini kendi yapısında, politikalarında yansıtıyor. Yoksul köylüler, işçiler ve kent yoksulları ağır bastıkça PKK'nin toplumsal kurtuluşçu yönü ve sosyalizm ile bağları öne çıkıyor. Küçük köylülük ve orta sınıflar ağır bastıkça, o zaman da ulusal yön ağır basıyor. PKK içinde ve çevresinde uzun zamandır iki temel politik yönelimin çatışması var. Yoksul halk devrimci temelde mücadeleyi yürütmek isterken, mülk sahipleri daha çok uzlaşma yanlısı politikadan yana ağırlık koyuyorlar. Bu iç mücadele, birlikte davranan sınıflardan biri kesin üstünlük sağlayana kadar sürecektir.

PKK'nin ulusal mücadelenin getirdiği bütün zaaf ve uzlaşmacı özelliklerine karşın, Kürt halkının ezilen ve sömürülen sınıflarına da dayanmış olması, sosyalizmden etkilenmesi ve toplumsal kurtuluş hedeflerinden vazgeçmemiş olması, bu partiyle genelde devrimci proletaryanın ve özelde de Leninist Partinin yakın ilişki içinde olmasını ve Türkiye'nin teknelci kapitalist düzenini yıkmada ortak hareket etmesini gerektirmektedir. Birlikte hareket edilirken, bilinmesi gereken gerçek, bu hareketin uzlaşma içine gireceğidir. Yine de bu yön PKK'de mutlak bir yön değildir, değişim içindedir. Proletarya ve komünist güçler ağır basarsa, uzlaşmanın yerine zafere kadar devrimci mücadele anlayışının yerleşeceği de kesindir. Kürdistan'ın en savaşkan örgütü olan PKK'nin taşıdığı savaşçı özellikleri, ezilen sömürülenlerle sıkı ilişkisi ve genel olarak sosyalizmden etkilenmiş olması, bu partiyi birleşik devrimin etkin bir gücü durumuna getirmiştir. Bu noktada birleşik devrimin bütün savaşçı güçlerinin, devrimi zafere ulaştırma temelinde birleşmesi kaçınılmazdır.

Türkiye'nin teknelci kapitalist düzeni, Kürt ulusunun kurtuluşunun önünde engel oluşturduğu gibi, teknelci kapitalist egemenlik, Türkiye halklarının toplumsal kurtuluşu önünde de engel oluşturuyor. Bu tarihsel olgu, ezilen ve sömürülen halkların, aynı ve ortak düşmana karşı birlikte mücadele etmesi gerektiğini gösteriyor. Bu ulus durumuna

getirilmesi ve bütün halkların aynı kapitalist temeller üzerinde hareket etmesinden ileri geliyor. Proletaryanın önderliğinde ve halkların mücadele birliği temelindeki mücadelenin zorunluluğunu anlamaları için, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketlerinin bu pratiği yaşaması gerekiyordu. Kürt ulusal hareketinin, Barzani'nin Kürt halkının mücadelesine karşı, Kürt halkının düşmanlarıyla birlikte davrandığını ve Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının Kürt halkıyla ortak çıkarlara ve hedeflere sahip olduğunu ve bu nedenle Türkiye emekçi halklarının Kürt halkına Barzani'den daha yakın olduğunu anlamaları için yirmi yılın geçmesi gerekiyordu. Aynı biçimde Kürt halkının özgürlük, kurtuluş mücadelesine karşı kendi ilhakçı burjuvalarının peşinden giden ve bu yüzden şovenizmin etkisinde kalan Türkiye sosyalist hareketlerinin, Türkiye işçi sınıfının ve halklarının kurtuluşu için Kürt halkıyla ortak davranması gerektiğini, aynı ve ortak düşman olan tekelci sermayeye karşı Türkiye ve Kürdistan proletaryasının en sıkı birliği ve mücadelesi önderliğinde, Türk ve Kürt halklarıyla diğer ezilen halkların mücadele birliği yapması gerektiğini ve halkların toplumsal kurtuluşunun bu birliktelikte yattığını anlamaları için on yıllar geçti, işçi sınıflarının ve halkların gerçek kurtuluş yolunu yalnızca Leninist Parti ve bu partinin dayandığı geçmiş gelişim süreci gösterdi. TKEP/Leninist proletaryanın ve halkların kurtuluş yolunu göstermekle yetinmedi ve yetinemezdi. Pratik olarak da bu doğrultuda devrimci mücadele yöntemlerini esas alarak savaş yürütüyor. Yine TKEP/Leninist, bu savaşın halkların zaferiyle sonuçlanması için, iki ülkedeki bütün devrimci güçlerin tek bir ortak devrimci otorite yönetiminde birleşmesinin zorunlu olduğunu ve devrimci güçlerin ortak savaşmaları durumunda tekelci egemenliğin yıkılmasının mümkün olduğunu, devrimin ve zaferin yalnızca kurtuluş için gerekli olmakla kalmayıp, aynı zamanda mümkün olduğunu belirtmiştir. TKEP/Leninist Merkez Komitesi, bu anlayış temelinde 22 Eylül 1996 tarihinde PKK Merkez Komitesine bir çağrı gönderdi. Çağrı üstünden iki yıl geçmesine karşın halen yanıtlanmamıştır.

Çağrıyı yaptığımız dönemde PKK davası tutsakları, TKEP/Leninist davası tutsaklarına böyle bir çağrı mektubu yayınlamayı önerdi, TKEP/Leninist MK'sı bu öneriyi yerinde buldu çağrı mektubunu hazırladı ve gönderdi. Ne var ki, Çağrı mektubunun üzerinden PKK ile DHKP-C Protokolü imzalandı. Şimdi ise DBGP oluşturuldu. Leninist Parti, PKK'nin yanıtızlığını yönelişinden anlayabiliyor. PKK'nin Kürt Ulusunun ulusal özgürlüğünü uzlaşma ile çözüme yönelişi, aramızdaki sorunların temelini oluşturuyor. Bütün devrimci güçler, bu çağrı mektubunun içeriğini öğrendiğinde bu konuda haklı olduğumuzu anlayacaktır.

İLİŞKİLERİMİZİN OLASI GELECEĞİ

PKK, Kürt ulusal sorunun devrimsiz çözüleceğine inandığı sürece, halkların kurtuluşunun devrimle çözüleceğini söyleyen TKEP/Leninist'ten uzak kalmak isteyeceği bilinmelidir. Bu gelişmeden yaşam, yani devrim üstün gelecektir. Türkiye ve Kürdistan'ın genel koşulları ve sürmekte olan iç savaşın gidişatı, PKK için öğretici olacaktır. Barış politikasının; Kürt halkının ve halkların kurtuluşuna zarar verdiğini PKK de anlayacaktır. Bunun anlaşılması için hiç değilse barış politikasının açmazlarının pratikte ortaya çıkması gerekiyor. O zaman her şey yoluna girecektir.

Günümüzün bütün modern kurtuluş savaşları yalnızca ulusal kurtuluş mücadeleleri değil, ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadeledir. Modern kurtuluş mücadelelerinin öncü sınıfı ise yalnızca proletaryadır. Kürt ulusunun ulusal-sınıfsal kurtuluşu ancak Kürdistan proletaryası öncülük ederse gerçekleşebilir. Kürdistan'ın genel koşulları, mücadelenin özgürlük ve sosyalizm mücadelesi olarak iç içe geçen bir mücadele olabileceğini ve ancak bunun maddi koşullarının olduğunu ortaya koyuyor. Bunun maddi koşulları, nesnel koşulları ve öznel koşulları vardır, gerçekten vardır. Bu tarihsel ve güncel olgular iki ülke proletaryasının tek partide en sıkı birliğinin ve mücadelesinin temellerini oluşturuyor. Buradan hareketle söyleyebiliriz; genel gidiş, iki ülke proletaryasının önderliğinde halkların mücadele birliği temelindeki zaferi dayatıyor, olanaklı yapıyor. Proletaryanın sınıfsal konumu sosyalizm amacı ve halkların kurtuluş hedefi, komünist ve devrimci örgütlerin gelecekteki olası ilişkilerinin nasıl biçimleneceğinin özünü oluşturuyor.

PKK ve TKEP/Leninist'in dayandıkları sınıfsal temellerin farklılığı, örgüt yapılarının farklılığı ve amaç farklılığı devam ettiği sürece geçerli ilişki devrimci güçlerin cephe birliği olacaktır. DBGP halkları kurtuluşa götürecek yeteneğe ve politik çizgiye sahip değildir. DBGP oluşturanlar bu platformu bir "eylem birliği" olarak anlıyorlar. DBGP bu dar ve geçici konumuyla halkların özlemine çektiği devrimci araç olma özelliği gösteremez. Bu durumun aşılması gerekiyor. TKEP/Leninist bu konudaki eleştirilerini ve önerilerini yaptı. Görüşlerimiz yazılı olarak yayınlandı. DBGP'nu oluşturan PKK ve devrimci konumda olan diğer bazı güçlerin de çaba göstermesi zorunludur. Devrimci hareket, mevcut durum aşılarak ileriye gider.

İlişkilerin geleceği bugünden sağlam temellerde atılmalıdır.

Mücadele Birliği

12 Eylül 1998

Sayı: 13

KÜRT HALK DEVRİMİNİN ANLAŞILMAYAN ÖNEMİ

Kürdistan bu yüzyılın başlarında dört devlet tarafından ayrı ayrı ilhak edildiğinde, ilhakçı devletlerin amacı her yerde olduğu gibi, burada da, insanların elindeki her tür servetin iki kaynağı olan toprağı ve emeğı ele geçirmektir. Türk devleti Kürdistan'ı ilhak ettiğinde, gözü Kürdistan toprağındaydı. Toprakların ele geçirilmesi, yalnızca basit bir sınır genişletmesi değil, ilhak edilen toprakların zenginlik kaynaklarının ele geçirilmesidir. Öteden beri bilinir, Kürdistan zengin yeraltı madenlerine ve petrole sahiptir. Kürdistan'ın ilhak edilmesinin bir nedeni budur. Ancak yine bilinir ki, madenler işlenmek ister. Bu ise, işgücü olmaksızın olanaksızdır. Madenler, petrol zenginlik kaynaklarıdır, ancak emek olmadan hiç bir değeri yoktur. Türk devletinin ele geçirdiğı, aynı zamanda Kürdistan'ın işgücüdür. Toprak tek başına zenginlik kaynağı değildir, toprak ancak emekle birlikte zenginlik kaynağıdır. Kapitalizmin bugünkü gelişmişlik koşullarında topraktan çok, emeğin ele geçirilmesi tercih edilir.

Kürdistan'daki madenlerin ve işgücünün önemi Kürdistan için değil, Türk devletinin sanayi kentleri için ön plandaydı. Türk kapitalizminin ve emperyalizminin Kürt madenlerine ve işgücüne gereksinmesi vardı. Kürt madenleri ve petrolü ile Kürt işgücü, birlikte Türk kentlerine gitti. Fakat batı kentleri için daha önemli olan işgücüydü. Kürt işgücü olmadan kapitalist batı gelişimini sürdüremezdi. Tıpkı bir zamanlar kapitalist batının Afrika'nın işgücü olarak kölelerine daha çok gereksinme duyması gibi, kapitalist Türk devleti ve emperyalizm de, esas olarak Kürt işgücüne gereksinme duydu. Ücretli modern Kürt köleleri, tıpkı bir zamanların Afrikalı köleleri gibi kendi topraklarından başka topraklarda, başkaları için zenginlik kaynağı oldular. Bunun için toprakların ilhak edilmesi gerekir. Bu da yetmez, bu topraklar üzerinde üretimde bulunan ve geçinip giden insanların, topraktan ve her tür üretim aracından yoksun bırakılmaları gerekir. Kürtler, en önemli üretim gücü olan topraklarından kovuldular. Kendi üretiminden koparılan ve serbest bira-

kılan işgücü, daha sonra bu işgücünün değerlendirileceği topraklara doğru göçe başladı. Kürt işgücünün batıdaki Türk kentlerine göçü böyle başladı.

Kürt işgücünü batıya çekecek başka etkenler, daha önceden hazır olarak vardı. Sanayi ve ticaret Cumhuriyet öncesi daha çok liman kentlerinde gelişmişti. Kapitalist batı Osmanlı devletiyle ticari ilişkilerini, deniz yoluyla ve liman kentlerinde sürdürdü. Bu tarihi ekonomik nedenlerle İstanbul, İzmir, Bursa, İzmit sanayi ve ticaretin geliştiği kentler olarak öne çıktılar. Kürt işgücü ilk önceleri buralara doğru aktı. Kapitalizmin her tarafta gelişmesine bağlı olarak, işgücü de her alana yayıldı. Her alanda önce işgücü ele geçirildi, sonra kapitalist işletmeler kuruldu. Kürdistan ile Türkiye arasındaki ekonomik düzey farkı, Kürt işgücünün batı yakasına göç etmesinin bir başka hikayesinin başlangıcını oluşturur.

Başka etkenleri saymazsak, Kürt işgücünün kapitalist batıya yönelişini açıklayamayız. Türkler, Kürdistan'ı ilhak ederken, ilk yapılan toprak ilhakı oldu. Toprak ilhakı politik ilhak olmadan, yani askeri işgal olmadan gerçekleşmezdi. Çeşitli tarihi nedenlerle bu böyleydi. Toprak ilhakını ve politik ilhakı, esas olarak ekonomik ilhak izledi. Ekonomik ilhak, ilhak sürecinin tamamlayıcı halkası ve ilhak sürecinin son sözüdür. Ekonomik ilhaktaki son söz ilhakçıya aittir. Kürdistan üzerinde tam hak iddia eden ve kendisini bu toprakların egemeni olarak kabul eden Türk egemen sınıfları ve TC, Kuzey Kürdistan'ın ekonomik gelişmesini tamamen Türk ekonomisinin çıkarlarına göre düzenlediler. Kürdistan'ın ayrı ekonomik ve tarihi gelişmesine son verildi. Kapitalist Türk pazar ilişkileri Kürdistan'da egemen hale getirildi. Kürdistan, Türk kapitalist pazar giridabına ve Türk kapitalistleri eliyle, kapitalist dünya pazarına bağlandı. Kürdistan'ın ilhakı ancak kapitalist dünya pazarına bağlanarak tamamlandı. Zayıf olan Türk kapitalizmi, ancak emperyalizmle işbirliği içinde Kürdistan'ın ilhakını gerçekleştirebildi. Bir ülke ancak ekonomik olarak kendinden daha güçlü ülkeler tarafından ilhak edilebilir. Kısacası Kürt işgücünün kapitalist Türk pazarına ve emperyalist ülkelere göç etmesi için bütün ön koşullar daha önceden hazırды. Bu durumda bu toprakları bırakıp gitmekten başka yol kalmadı.

Kürt işgücünün Türkiye'ye aktarılması için tarihsel ön koşullar önceden oluşmuştu, ancak diğer koşullar daha sonra, bilinçli olarak hazırlandı. İşbirlikçi Türk kapitalizmi, emperyalizmle işbirliği içinde, Kürdistan'ın ekonomik olarak geri kalması için bilinçli bir çaba gösterdi. Bunun birinci nedeni, Kürt işgücüne ve fazla işgü-

cüne gereksinme duyan Türkiye ve emperyalizmin istediği işgücü akışının devam etmesi, ikinci neden de ekonomik olarak gelişmiş bir Kürdistan'ın kendi ulusal pazarına sahip çıkma hareketini kendisiyle beraber, geliştirmesini önlemedir. Başka etkenler de sayılabilir. Sıraladıklarımız başlıca etkenlerdir. Kapitalizmin gelişim dönemleriyle, daha sonra kapitalizmin göreceli gelişim döneminde sanayi fazla işgücü talebinde bulunur. Kapitalizm, Marks'ın belirttiği gibi her zaman artı işgücüne gereksinme duyar. Bunun temel nedeni ücret durumunun fazla işgücü nüfusuna göre ayarlanmasıdır. Emperyalist ülkelerin ve ilhakçı kapitalist ülkelerin kendi işgüçleri, kapitalistlere, gereksindikleri bu fazla işgücü nüfusunu vermez. Bunun için bağımlı ülkelerin işgücüne başvurulur. Bağımlı ülkelerde fazla işgücü her zaman vardır. Daha önceden yaratılan bu fazla işgücü, istediği zaman emperyalist ülkelere ya da ilhakçı kapitalist ülkelere aktarılır. 1960'tan sonra Almanya, Fransa, Hollanda ve diğer Avrupa ülkeleri ile ABD ve Japonya, istedikleri fazla işgücü nüfusunu bağımlı ülkelere sağladılar. Günümüzde bu ölümler pahasına sürüyor. Bir farkla ki, daha önceleri emperyalist ülkeler, bağımlı ülke nüfusunu kendileri götürürken, şimdi bağımlı ülke işçileri ölümleri göze alarak, zorla emperyalist ülkelere giriyorlar. İlhakçı Türk kapitalizmi, istediği fazla işgücünü her zaman Kürdistan'da bulmuştur. Bunun bütün ön koşullarını her zaman hazır tutmuştur. Kürt işgücü o kadar fazla birikti ki, Türk kapitalizmi, bunun bir kısmını emperyalist ülkelere ihraç etti: Modern köle ticareti.

Anlatılanlardan Kürt işgücü olmaksızın Türk kapitalizminin gelişemeyeceğini, Türk sanayisinden söz edilemeyeceğini, sermaye birikiminin olamayacağını çok rahatlıkla söyleyebiliriz. Ücretli emek, sermaye birikiminin ön koşuludur. Türk kapitalizmi kendi işgücünden çok Kürt işgücünü sömürerek güçlendi. Artı-değer sömürüsü esas olarak Kürt işçilerinden elde edildi. Kürt emek gücünü çıkar, geriye ne kapitalizm kalır ne de Türk ekonomisi ve kentleri. Bugünkü sosyal yaşam ve bugünkü kültürel birikimin temelinde Kürt işçilerinin emek güçleri yatmaktadır. Bugün halen Türk kapitalizmi büyük ölçüde Kürt işgücüne ve fazla nüfusa dayanmaktadır. Buradan şu sonucu çok rahatlıkla çıkartabiliriz: Kürt işçilerinin ve Kürt halkının özgürleşmesi demek, Türk kapitalizminin devamının olanaksız hale gelmesi demektir. Bu da bize, Türk tekelci sermayesinin, Kürt işgücünden ve Kürdistan'ı ilhakından vazgeçmeyeceğini gösteriyor. Kürdistan proletaryasının ve Kürt proletaryasının toplumsal kurtuluşu demek, Türkiye emekçilerinin kurtuluşu demektir.

Kürt proletaryası, Kürdistan proletaryasıyla sınırlı olmamıştır. Kürt proletaryası, aynı zamanda Türkiye proletaryasının önemli bölümünü oluşturuyor. Kürt proletaryası, Türkiye ve Kürdistan proletaryası içinde çok önemli bir nüfusu oluşturur. Bu anlamda Kürt proletaryasının ayaklanması, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ayaklanması, kapitalizme karşı seferberlik içine girmesi anlamına gelir. Türkiye proletaryası denince birden çok ulus ve ulusal topluluk kökeninden gelme bir sınıf anlaşılmalı. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, bugünkü yapısıyla daha şimdiden ulusal olmayan yeni bir birliği temsil ediyor. Biz Kürt proletaryasından, proletaryanın ana bileşimlerinden birinin durumunu ve sınıfsal mücadeledeki yerini belirlemek için söz ediyoruz. Kürt proletaryası, Türkiye proletaryasının önemli bölümünü oluşturduğu gibi, Kürt proletaryası olmaksızın, Türkiye proletaryası kavramı gerçek niteliğini yitirir. Türkiye sanayisinin yoğunlaştığı büyük sanayi merkezleri olan İstanbul, İzmir, Bursa, İzmit ve Adana'yı ele alın, açık olarak göreceksiniz ki, buradaki proletaryanın büyük bölümünü Kürt proleterleri oluşturur. Kürt proleterleri, içinde buldukları ekonomik ve toplumsal koşullardan ötürü, devrimcileşmeye en yatkın konumda olmuşlardır. Batıdaki sosyalist hareketlerin tümü, büyük ölçüde bu proleterleri örgütlemiştir. Kürt proleterleri, mutlaka her fabrikada, grevde, direnişte ya da toplantıda kendini belli eder. Kapitalist sistem ve devlet, devrimci olma potansiyeli taşıdıkları için Kürt proleterlerine güven duymaz. Kürt proleterleri, Türkiye sanayi ve sınıf hareketinin en etkin gücünü oluşturur.

Kürt proleterlerini yalnızca sanayide değil, kapitalizmin her alanında görmek mümkün. Hele tarım alanı denince, öncelikle Kürt proleterleri akla gelir. Türkiye'nin en eski üretim dalı olan tarımsal üretim, aynı zamanda en yaygın ve yoğun üretim dalıdır. Bu üretim dalı, esas olarak Kürt işçilerinin emek güçleriyle ayakta kalıyor. Kürt emek gücünü Türkiye tarımından çıkar, bu tarım dalından geriye bir şey kalmaz. Türkiye sanayisinden Türk tarımını çıkar, bu sanayiden geriye bir şey kalmaz. Türk sanayisi büyük ölçüde tarım ürünlerine bağlı olarak gelişim gösterdi. Maden çıkarımı, sanayi ürünü olarak petrol, tekstil dalının ana maddesi olarak pamuk, zeytinyağı ve ihracat ürünleri olarak fındık, üzüm vb. tarım ürünleri, Türk sanayisinin ve ekonomisinin temel direğidir. Tarımın sanayi ve bir bütün olarak ekonomideki yeri bugün de önemlidir. Bankalar, borsalar, bir bütün olarak finans dünyası, tarım olmadan ayakta kalamaz. Bu demektir ki, kapitalist dünya, Kürt emek gücüne ve emek ürünlerine dayanıyor. Demek ki, batının büyük kentlerindeki büyük

borsa binalarında işleme sokulan şey, diğer işçilerin yanında Kürt işçilerinin karşılığı ödenmemiş, gasp edilmiş emek gücünden başka bir şey değildir. Demek ki büyük kentlerdeki uygarlığın ve sermayenin temelinde, Kürt tarım işçilerinin emek güçleri yatıyor.

Türk tarımı denince ilk önce akla gelen Çukurova'dır. Çukurova'da tarım denince ilk akla gelen Kürt tarım işçileridir. Çukurova tarımı olmadan Türk sanayisini düşünmek mümkün mü? Bunun anlamı şudur: Kürt tarım işçileri olmadan, Türk tarımını ve Türk sanayisini düşünmek mümkün değildir. Çukurova'da tarımsal üretim kapitalist tarzda yapılır. Bu, Türk tarımına kapitalizmin ilk girdiği alandır. Daha önceleri mevsimlik işçiliğe dayanan Çukurova tarımı, seracılık ve tarım tekniğinin gelişimiyle birlikte süreklilik göstermiştir. Tarım proletaryasının süreklilik göstermesiyle birlikte Adana ve Antalya kent nüfusları da değişime uğradı. Kürt nüfusu bu iki kentte çoğunluğu oluşturmaya başladı. Buna, son iç savaş göçü dahil değildir. Çukurova tarımsal üretimde Kürt işçilerine dayanmada yalnız değildir. Türkiye'nin bütün büyük ölçekli tarımsal alanları aynı biçimde Kürt proleterlerine gereksinme duyar. Demek ki, Kürt proleterleri, Türk tarımının temel direkleridir.

Tarımsal alanda yoğun sermaye birikimi sağlandığını herkes bilir. Tarımsal alandaki sermaye birikiminin temelinde Kürt işçilerinin düşük ücreti, yani aşırı sömürülmesi vardır. Tarımsal alanda ücretlerin genellikle düşük olduğunu biliyoruz. Tarımda düşük ücretler, bu alandaki sermaye birikiminin ön koşulu olmuştur. Bu, genel olarak böyledir. Mademki tarım işçileri denince ilk akla gelen Kürt işçileridir, o halde tarımda düşük ücret politikası, aynı zamanda Kürt işçilerine uygulanan düşük ücret politikası demektir. Tarımsal alanın kendi içinde değil, esas olarak sanayi ve tarım işçileri arasındaki ücret farklılığı, kendiliğinden, tarımsal alanda yoğun Kürt işçileri çalıştığı için, düşük ücret politikasının Kürtlere yönelik bir politika olduğu sonucunu verir. Tarımda düşük ücretler başka nedenlerin yanında, bu alanda çok fazla işgücü olmasından ileri gelir. Ücretlerin durumunun aynı zamanda fazla nüfusla ters orantılı olduğunu biliyoruz. Tarımsal alanda çok fazla işgücü olduğu için, buralarda ücretler düşüktür. Bu durumda Çukurova, tarım kapitalistleri ya da başka yerlerdeki tarım kapitalistleri ve sanayiciler Kürt nüfustan nasıl vazgeçebilirler. Fazla Kürt nüfusun olması, kapitalistlerin her zaman işine gelmiştir.

Türk kapitalizmi ve resmi devlet politikası, görünürde Kürt işçilerine ayrı bir ücret politikası izlemiyor. Fakat bu, yalnızca görünümdür ya da öyle sanılıyor. Gerçek yaşamda ise ulusal kökene

göre ücret farklılığının uygulandığıdır. Tarımsal alandaki çok düşük ücretler, Türk tekelci sermayesinin ve devletinin, Kürtlere yönelik düşük ücret politikasını amaçladıklarını ortaya koyuyor. Kimse bunun tersini ortaya koyamaz. Tarımsal alanlarda çalışan nüfusun yapısı ele alındığında, karşımıza yine aynı gerçekler çıkar.

Tarım proletaryası, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının en önemli bölümünü oluşturur. Tarım işçileri, toplumsal konumları gereği kırla sıkı ilişki içindedir. Hele mevsimlik işçiler yarı köylü durumundadır. Tarım proletaryası ayaklanmadan, harekete geçmeden, gerçek bir devrimin ve gerçek bir zaferin olmayacağını proletarya ve komünistler bilir. Tarım proletaryasının ayaklanması demek, aynı zaman da yoksul köylülerin de ayaklanması demektir. Her iki olgu ise, sanayi-kent proletaryasının kapitalizmi devirmesi için temel önemdedir. Sanayi proletaryası, devrimci tarım programını, tarım proletaryasına ve yoksul köylülüğe dayandırarak yaşama geçirebilir. Tarım proletaryasının ayaklanması, Kürt tarım proleterlerinin ayaklanması olmadan mümkün görünmüyor. Kürt tarım proleterlerinin ayaklanması ise yalnızca tarımsal alanı ve Adana gibi tarım-sanayi kentlerini değil, bütün Kürdistan'ı boydan boya etkiler. Ya da tersine Kürdistan'ın ayaklanması (bugün olduğu gibi) Kürt proleterlerinin her yerde harekete geçmesini ve proletaryanın da harekete geçmesini getirir. Bu örnek bile kendi başına, Türkiye proletaryasının ve halkların kurtuluşunun geleceğinin aynı zamanda Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluşuna nasıl sıkı sıkı bağlı olduğunu açık biçimde gözler önüne seriyor.

Türk ekonomisinin temelini oluşturan hangi üretim ve ekonomi dalını alırsanız alın burada Kürt işçilerinin emekleriyle karşılaşırınız. Bu üretim dalının başında yol, inşaat, baraj, köprü vb. ulaşımın temel alt yapısı gelir. Bu alanlarda ya Karadeniz'den gelen işçiler ya da Kürdistan'dan gelen işçiler çalışır. Yol, bina, baraj, köprü inşaatında daha çok Kürt işçilerinin çalıştığını herkes bilir. Bu işler ağır işler arasındadır. Çalışma koşulları en ağır olan işlerin değişmez işçileri Kürtlerdir. Yol, Köprü, Baraj ekonominin, sanayinin ve tarımsal ilişkilerin temelidir. Üzerinde sanayinin, tarımın ve ulaşımın yapıldığı bu alanda en yoğun çalışanlar ve sömürülenler Kürt işçilerden başkası değildir. Büyük kentleri yapanlar, fabrikaları kuranlar çoğunlukla Kürt işçileridir. Kürt işçileri olmaksızın büyük kentler bu durumda olamazdı. Kürt işçi emeğini çıkar, ne büyük kentler kalır ne de kentsiz kültür ve uygarlık. Sanayinin, ekonominin ve toplumsal yaşamın bütün dallarına giren Kürt işçi emeğinin en çok kullanıldığı alanlardan biri ulaşım sektörüdür. En eski ula-

şım sektörü olan trenler, Kürt işçilerinin döşediği raylar üzerinden, ya da Kürt işçilerinin deldiği dağların içinden geçip gider. Ulaşımın yanında taşımacılık sektörü, mal yükleme, boşaltma, eskiden beri Kürt işçi nüfusunu istihdam eder. Hizmet sektörü denilen alanlar da aynı biçimde yoğun olarak Kürt emek gücüyle ayakta kalıyor. Belediye hizmetleri vb. alanlarda Kürt işçiler yoğun olarak çalışırlar.

Yalnızca içerde değil, dış ülkelerde de Kürt işgücü Türk kapitalizminin güçlenmesinde büyük ölçüde kullanılıyor. Neredeyse yarım yüzyıldır Avrupa'da çalışan ve sömürülen işçilerin büyük bir bölümü Kürt işçilerinden oluşuyor. Kürt işçiler yıllardır gönderdikleri dövizlerle, Türk ekonomisini ayakta tutuyorlar. Bugün Kürt işçileri döviz göndermekten vazgeçsin, Türk ekonomisi ve finans sistemi tepe-taklak olur. Aynı biçimde Türk müteahhitlerinin dışarıdaki bütün sermaye birikimi, buralarda çalıştırılan Kürt emek gücüne dayanır. Herkes Türk müteahhitlik sermayesinin Türk ekonomisindeki yerini kabul ediyor. Kürt işçileri olmaksızın ne müteahhitlik yapılabilir ne de bu alanda sermaye birikimi sağlanabilir. İçte ve dışta genel olarak Türk kapitalist ekonomisi Kürt işgücüne dayanır.

Kürt proletaryasının sanayi ve sınıf hareketindeki bu etkin konumu, Kürdistan devrimini, sadece ulusal bir devrim olmaktan çıkartıp, ulusal-sınıfsal devrim niteliğine dönüştürmüştür. Kürt halkı ancak, Kürt proletaryasının önderliğinde zaferle tanışacaktır. Proletaryanın dışında ne köylülük ne de kent küçük burjuva hareketi Kürt halkının özgürlüğünü sağlayamaz. Kürt devriminin ulusal-sınıfsal yanı bir bütün olarak Türkiye ve Kürdistan'ın birleşik devriminin en etkin bileşimini oluşturuyor. Türkiye ve Kürdistan proletaryasının aynı kapitalist düşman ve faşist devleti tarafından sömürülüp, ezilmeleri, iki ülke proletaryasının sınıf mücadelesinin ve sınıf örgütlenmesinin her alanında, en sıkı ve merkezi birliğini zorunlu yapıyor. Sonunda herkes birleşik devrimin bütün uluslardan proleterlerin en sıkı birliğiyle gerçekleşeceğini kavramak ve devrimde proletaryanın sınıfsal karakterini tanımak zorunda kalacaktır. Bugün, mücadele bu aşamaya geldi.

Devrimci bir savaş temelinde yürüyen Kürt Halk Devrimi, en yoğun olarak Kürdistan'da verilmekle birlikte, devrim esas etkisini kentlerde, özellikle Türkiye'nin büyük kentlerinde gösterdi. Kürdistan'daki devrimci mücadele, Kürdistan'ı ayaklandırmakla kalmadı, Türkiye kentlerindeki emekçileri de ayaklandırdı. Bugüne kadar daha çok sınıfsal nedenlerle ve komünist hareketin mücade-

lesiyile harekete geçen Türkiye'deki Kürt emekçileri, son 14 yıldır, Kürdistan'dan yükselen halk devriminin yarattığı etkiyle harekete geçti. Batının büyük kentlerinde milyonlarca Kürt emekçisi sokaklara dökülüyor, eylem yapıyor ve birleşik devrimin gelişmesini hızlandırıyor. Bugüne kadar devrimci hareket, Kürt halk devrimini yalnızca Kürdistan açısından ele aldı. Oysaki Kürt devrimi esas etkisini batı yakasında gösteriyor. Kürt halk devrimi yalnızca bir ulusal devrimi değil, aynı zamanda Türkiye halklarını da kurtuluşa götüreceği gelişmelere yol açmıştır. Burada yapılması gereken temel görev, proletarya enternasyonalizmi ilkelerini pratikte yaşama geçirmek, yani Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğü için mücadele etmek ve proletarya enternasyonalizmini ezen ve ezilen ulus farklı temeline kavramaktır. Ezen ve ezilen ulus farkı göz önüne alınmadan proletarya enternasyonalizmi boş bir söz olarak kalır. Kürt halkı; işçisi, emekçisi, köylüsüyle, ezilen bir ulusun halkıdır. Bu gerçek kabul edilmeden iki halkın mücadele birliği ve proleterlerin en sıkı birliği, enternasyonalizm ilkesi anlaşılmaz. Birleşik devrim mücadelesi ezilen ulus Kürt ulusunun özgürlüğünü içerir. Bu özgürlük, bütün halkların sermayenin baskısından ve köleliğinden kurtulmasıdır.

Güncel hale gelen Kürt halk devrimi, birleşik devrimi yalnızca zorunlu hale getirmekle yetinmedi, aynı zamanda olanaklı hale de getirdi. Türkiye ve Kürdistan proletaryasının önderliğinde halklarımız zaferle tanışacaklar.

Mücadele Birliği

26 Eylül 1998

Sayı: 14

BİN YIL SÜRECEK BİR ÇAĞIN GELİŞİ VE SOSYALİZMİN TEK YANLI ÖRNEĞİ

Kapitalizmin dünya bunalımı bir süre önce Asya ve Latin Amerika'da belirginleştikten sonra, giderek dünyanın bütün kıtalarında belirginleşmeye başladı. Bu bunalımın, kapitalizmin genel bunalımı, yani kapitalist dünya bunalımı olduğunu herkes anlamaya başladı. Bilindiği üzere, ekonomik bunalım, kapitalist üretim biçiminin tepe noktasıdır. Bu noktada çok sayıda üretici güç boşa gider ve yıkıma uğrar. Kapitalizmin ekonomik bunalımları, kapitalist meta ekonomisinin işleyişinin, yani meta üretimine egemen olan yasaların işleminin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bir tarafta üretim araçlarını ve ürünleri kendilerine mal edinen kapitalist sınıf, diğer taraftan sürekli yoksullaşan ücretli emekçi sınıf olduğu sürece, kapitalizmin temel işleyiş yasaları, her tür yıkıcı sonuçlarını yaratacaktır. Kapitalist üretim biçimi sürdürülerek, meta ekonomisinin yasalarından ve yıkıcı sonuçlarından kurtuluş olamaz. Kapitalist üretim biçimine, kapitalist mülkiyet ilişkilerine son ver; maddi temeli yok olunca, bu temelden kaynaklanan rekabet, sömürü, üretimde anarşi, uzlaşmaz çelişki, bunalımlar ve sınıfsal çatışmalar da son bulur. Kapitalizmin dünya bunalımı, temelde ekonomik bunalım biçiminde başlasa da, bununla sınırlı değildir.

Kapitalizmin genel bunalımı bir sistem bunalımıdır. Bir sistem bunalımı olarak ekonomik ve politik bunalımdır. Bu bunalımın ekonomik, politik bir bunalım olduğu, bunalımın belirginleştiği ülkelerdeki gelişmelerden anlaşılıyor. Güney Asya'da ve diğer alanlarda kapitalist bunalım, ekonomik bir bunalım olarak kalmadı; aynı anda politik üst yapıyı altüst eden bir politik bunalıma dönüştü. Bunun sonucunda kitleler yer yer ayaklandılar: Hükümetler değişti; sınıfların karşılıklı güç ilişkisi değişime uğradı. Kaldı ki, ekonomik-politik bunalım, en fazla bir ya da bir dizi ülkede görülse ve yıkıcı

tahribatını buralarda yapsa bile, etkisi ve alanı bütün kapitalist ülkelerdir. Kapitalist dünya pazarı ve yine kapitalizmin dünya çapındaki işbölümü koşullarında başka biçimi beklenemez.

Kapitalizmin genel bunalımının bu yeni aşamasında, emperyalist-kapitalist dünya derin sarsıntı yaşadı. Artık ne bunalım geçicidir ne de kitlelerin kapitalizme karşı ayaklanmaları geçici olacaktır. Kapitalizmin kendi yıkımını kendi içinde taşıdığını teorik olarak anlatmaya gerek yoktur. Çünkü pratik olarak yaşanıyor. Sonuçlan somut olarak görülüyor. Kapitalizmin, yerini daha yüksek bir toplum biçimine bırakması gerektiği eylemle ortaya kondu ve konacaktır. Yeni bir toplumun eski toplumun yerini alması ancak eylemle, emekçi sınıfın milyonlarının devrimci eylemleriyle olanaklı olur. Bütün kıtalarda başlamış olan sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimler yeni toplumu doğurmanın eylemleridir, eylemleri olarak sürecektir.

Kapitalist çelişkilerin, çatışmaların, bunalımların temelinde yatan gerçek, kapitalist mülkiyet ilişkilerinin, üretici güçlerin gelişmesi önünde set oluşturmasıdır. Kapitalizm altında üretici güçler artıp geliştikçe, yani toplumsal karakter kazandıkça, onlar, bu toplumsal karakterlerinin sonuna kadar tanınmasını isterler, dayatırlar. Bu, değişim ve üretim araçlarının da toplumsal nitelik kazanması demektir. Bu ise, ancak eski kapitalist toplumun yıkılıp, yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dayalı sosyalist toplumun kurulması ile mümkündür. Üretim araçları ve değişim toplumsal olmadıkça, üretici güçler, "üretici güç" olmaktan çıkıp, yıkıcı güçler haline gelirler. Kapitalizmin ekonomik bunalımı üretici güçler için yıkım demektir. Üretici güçler ise kendi toplumsal karakterlerini tanımayan mülkiyet ilişkilerini yıkıma götürür. Kapitalizmin ekonomik bunalımı; değişim sisteminin tıkanması, meta dolaşımının yapılamaması ve sermaye birikiminin gerçekleşmemesi demektir. Ancak üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti, koşullarında değişim ilişkileri, üretim biçimi önünde engel olmaz. Üretim ilişkileri ile üretici güçler arasında uyum sağlanır. Üretici güçlerin toplumsal karakterinin tanınması, üretim ilişkilerinin de toplumsal nitelik alması demektir. Bu ise, üretici güçlerin yönetiminin toplumun eline geçmesiyle mümkün olur.

Kapitalizmin işlemeyle, üretici güçler toplumun elinden kaçır. Toplum, kendi ürettiği servetin altında ezilir. Ürün üreticiye egemen olur. Bu yazgı değildir. Toplum kendi öz toplumsal örgütü sayesinde üretici güçlerin yönetimini eline geçirebilir ve toplumun elinden kaçan üretici güçleri yeniden düzenler ve kendi iradesi al-

tına alır. Ancak o zaman ve bu sayede insan, çok yönlü gelişim gösterir ve özgür olur.

İnsanlığın üretici güçleri yakalayıp, onları kendi iradesi altına alma ve üretici güçleri yönetme koşulları çoktan oluşmuştur. Kapitalizmin dünya bunalımı ve yıkıcı sonuçları, bunun da ötesinde yaşam kaynaklarının kapitalistler tarafından bu korkunç tahribi ve yok edilmesi, toplumun bu duruma son vermesi ve yüksek bir toplum biçimine geçmesi için koşulların ne kadar olgunlaştığını ve kaçılmaz olduğunu gösteriyor.

Üretici güçler kapitalizm altında büyük bir gelişme gösterdiler. Ne var ki, üretici güçlerin gelişmesi ve artması bugünkü düzeyde olmamalıydı. Üretim araçlarının, maddi üretimin ve ürünlerin kapitalistler tarafından mülk edinilmesi, üretici güçlerin gelişmesini büyük ölçüde engellemiştir. Ancak, üretici güçler hep böyle engellenemezler. Üretici güçler bugünkü gelişme noktasında, gelişmenin önündeki kapitalist engelleri parçalamak için ayaklanma içindedir. Proletarya, toplum adına kamu iktidarına elkoyup, üretim araçlarını toplumsal mülkiyete dönüştürmelidir. Toplum kendi geleceğini kendi eline almalıdır.

Eski kapitalist topluma son verecek olan gelecek toplumun maddi ön koşullarının kapitalizmin bağrında ortaya çıkışından bu yana neredeyse 1,5 yüzyıl geçti. Yeni bir çağın gelmekte olduğu daha geçen yüzyılın demokratik cumhuriyetinde kendisini göstermeye başladı. İşçi sınıfının mutlakiyete ve burjuvaziye karşı verdiği demokratik cumhuriyet mücadelesi, aynı zamanda yeni bir çağın gelmekte olduğunu haber veriyordu. Esas olarak da Paris Komünü, eski toplumun yerini alacak olan yeni toplumun ve yeni çağın zamanının ve koşullarının geldiğinin ilk örneği oldu. Komün örneği, toplumun elinden kaçan üretici güçleri yeniden ele geçirip, onu toplumun iradesine sokmanın biricik doğru yolunun politik iktidarı ele geçirmek olduğunun ve devlet olmayan bir devlet olmak olduğunun bir örneğidir aynı zamanda. Komün, bu hedefe ulaşmadan yenildi. Varsın olsun. Burjuvazi bizim için çalıştı ve sonunda Ekim Sosyalist Devrimi ile toplum ilk defa toplumsal üretici güçleri denetleme olanağına kavuştu. Ekim Devrimi, yalnızca on yıllar boyu sürecek olan proleter devrimler çağının başlatmakla kalmamış, aynı zamanda, o büyük gelecek çağını da başlatmıştır. Sosyalizmin daha sonraki her yeni örneği sosyalizm çağını biraz daha genişletti. Gerek SSCB ve gerekse diğer sosyalist ülkelerde Sosyalizm çeşitli aşamalardan geçti. Bir bütün olarak sosyalizm altında üretici güçlerin kesintisiz gelişimi ve çoğalması sağlandı. Yine ilk

defa (kapitalizmin ilk dönemlerinde olduğu gibi) üretim ilişkileriyle, üretici güçlerin uyumu sağlandı. Emperyalist-kapitalist sistem 1929'da büyük bir dünya bunalımı yaşarken, sosyalizm SSCB'de ilk beş yıllık merkezi kalkınma planlarının temellerini atıyordu. Kapitalizm altında sık sık yaşanan ve toplumsal serveti israf eden bunalımı, insanlık sosyalizm altında yaşamaz oldu. Sosyalizm, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ve merkezi sosyalist planlama koşullarında bunalım yaşamadı. Bunalım yalnızca kapitalizme, meta üretimine özgü bir olgudur. Kapitalist meta üretimi ve üretim araçlarının özel mülkiyeti sona erince, onunla birlikte kapitalizmin ekonomik bunalımları da sona erer.

Üretici güçlerin toplumsal karakterine uygun davranılmazsa, Engels'in belirttiği gibi, tıpkı doğa yasaları gibi bize egemen olurlar. Fakat, doğa yasaları gibi üretici güçlerin gelişme yasaları, karakterleri, gelişme yönleri iyi tanınır ve buna uygun ilişki tarzı geliştirilirse o zaman, bize hizmet ederler. Sosyalist toplum, üretici güçlerle, buna denk düşen ilişki tarzı arasındaki uyum üzerinde yükselir. Ekonomik temeldeki bu uyum bozuldu mu, toplumsal ilişkiler, politik yaşam ve entelektüel yaşam da altüst olur. Bazı dar kafaların sandığı gibi, sosyalizm üretici güçlerin kesintisiz gelişimini kendiliğinden güvence altına almaz. Sosyalist toplum üretici güçlerin niceliğini ve niteliğini artırdıkça ve üretim ilişkilerini yetkinleştirdikçe sürekli olur. Bunun için yalnızca üretici güçleri devamlı artırmak ve geliştirmek yetmez, üretim ilişkilerini de geliştirmek, toplumsal mülkiyet ilişkilerini devamlı ileri götürmek zorunludur. Sosyalizm yalnızca üretici güçlerin artması ve gelişmesi değildir. Sosyalizm, toplumsal üretici güçlerin ve toplumsal üretim ilişkilerinin birlikte geliştirilmesi ve uyumlu hale getirilmesidir. Eğer üretim ilişkileri geliştirilmez, yani toplum sosyalizmden komünizme doğru geliştirilmezse, o zaman tarihte görüldüğü gibi, üretim ilişkileri üretici güçlerin gelişmesini engeller ve arada çatışma doğar. Tabi ki bu çatışmayı üretici güçleri yöneten yasalar kazanır. İsterse toplum komünizm aşamasında olsun, bu durumda Engels'in, "o uğursuz tur" dediği sınıflı toplum çağı yeniden başlar.

Toplumsal üretici güçlerle, toplumsal üretim ilişkilerinin uyumu kendiliğinden sağlanmadığından, üretici güçleri yöneten toplumun bilinçli, planlı ve ileri hedefli müdahalesi sürekli olarak gereklidir. Üretici güçleri kendi iradesi altına alan toplum, kendi tarihini kendisi yapar. Bu tarih bilinçli olarak yapılmalıdır. Bunun için yalnızca maddi üretimin artırılması ve üretim koşullarının iyileştirilmesi yeterli değildir. Toplumun kültürel olarak, bilinç olarak da

geliştirilmesi zorunludur. Sosyalist bilince dayalı gelişme ve toplumun kültürel olarak geliştirilmesi sosyalizmin temel görevi ve hedefidir. Sosyalizm, toplumun maddi ve kültürel yaşamını güvence altına alır. Bu ise, ancak üretici güçlerin miktarını artırmakla ya da yeni üretici güçleri eklemekle olur. Toplum ürettiğinden ancak azını artırabildiği oranda, sınıflı toplum çağı sona ermemiş demektir. Yalnızca toplumun maddi ve kültürel yaşamını güvence altına alacak kadar bir üretim yapmak ileri gitmek için yeterli değildir. Çünkü sınıflı toplumlarda olan şey budur. Komünizmde üretici güçler artacağı için sürekli olarak bol miktarda ürün elde edilir ve bu büyük artış devamlı sağlanır. Ancak bu koşullarda toplum sürekli kendi üst aşamasına doğru ilerler.

Sosyalizmden söz ederken, hangi aşamadaki sosyalizmden söz edildiği somut olarak ortaya konmalıdır. Bu, daha geniş olarak komünizm açısından da geçerlidir. Komünizm deyince nasıl ki yalnızca en gelişmiş aşamasından söz edilmiyorsa, alt aşama sosyalizm göz ardı edilemezse; aynı biçimde sosyalizm denince de sosyalizmin kendi içinde geçirdiği çeşitli gelişme aşamalarından söz etmek gerekir. Örnek: SSCB'de sosyalizm, çeşitli gelişme aşamalarından geçti. Gelişme sırasıyla; iç savaş ve savaş komünizmi aşaması, NEP dönemi, 1930'lara doğru ve sonrasındaki planlı-merkezi kalkınma plan dönemi, kulakların ortadan kalktığı dönem ve 1945'ten sonraki dönem. Herkes bilir ki her dönemde özgül yönler vardır. Dönemler, kendi özgüllüklerini içerirler. Diğer dönemlerden farklı özgüllüklere sahiptirler. Bu da evrim yasasına uygundur. Evrim ve evrimin diyalektik ele alınışı, gelişmeyi aşamalar olarak kabul eder. Evrim bilimi gelişmeyi ardışık evreler olarak kabul eder. Komünizmin alt aşama (sosyalizm aşaması) ve üst aşama olarak görülmesi evrim yasasını doğru olarak kavramaktır. Sosyalizmin ve somut olarak da dönemlerini belirttiğimiz SSCB'de dönem farklılıklarına karşın, bütün dönemlerin ortak temelleri vardır. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ve proletarya diktatörlüğü, bütün dönemlerin ortak yönleridir. Yine de dönemler gelişme dönemleridir, birbirinden farklıdır. Somut olarak söylersek, SSCB'de sosyalist mülkiyetin iki biçimi olan kamu mülkiyeti ile kolektif kooperatif mülkiyeti dönemi ve her iki mülkiyet biçiminin kaynaştırılıp hedeflenen tek bir toplumsal mülkiyet oluşturma dönemi aynı olabilir mi? Sosyalizme hizmet etse de, meta üretimi dönemi ile meta üretiminin tamamen kalktığı, ürünlerin yalnızca değişiminin olduğu daha gelişmiş aşama aynı olabilir mi? Her gelişme aşamasında maddi koşullar, kültürün gelişmişliği ve bilinç birikimi aynı olmaz.

O halde sosyalizmden söz edilirken, hangi gelişme aşamasındaki sosyalizmden söz edildiği belirtilmeli. Kapitalizmden söz edilirken de aynı yöntem geçerli. Hiç kimse emperyalizm aşamasını göz ardı ederek yalnızca kapitalizmden söz edemez. Tekelci dönem ile tekel öncesi kapitalizm dönemi birbirinden farklılık gösterirler. Bunu doğru anlamının yolu diyalektiğe dayanmaktadır.

Kapitalizmin yerini alacak olan ve almaya başlayan komünizm, kendi içinde çok örnek barındıran "bin yıllık bir çağdır". Daha geçen yüzyıl içinde demokratik cumhuriyette kendini göstermeye başlayan ve gelmekte olan işte bu bin yıllık çağdır. Bin yıl sürecek koskoca bir çağı tek bir sosyalist toplum örneğiyle sınırlı görmek, evrim yasasını ve büyük bir çağı hiç anlamamaktır. Bugüne kadar sosyalist toplumun çeşitli örnekleri görüldü. Sosyalizmin her örneği çeşitli gelişme aşamalarından geçti. Her sosyalist örnek kendi özgül gelişme çizgisine sahip oldu. Hepsini yöneten yasaların ortak olması (ki bunlar toplumsal mülkiyetin ve proletarya diktatörlüğünün yasalarıdır) hepsinin sosyalizmin tek yanlı örneği olmasını önlemedi. Burada marksist görüşü ortaya koymuş oluyoruz: Her sosyalist toplum, sosyalizmin yalnızca tek yanlı bir örneğidir. Sosyalizm bütünsel bir dünya sistemidir. Koskoca bir çağ, bütün özellikleriyle kendini bir tek örnekle somutlamaz. Her sosyalist ülkeye bu açıdan bakmazsak, biz sadece kendi sosyalizm anlayışımızı sınırlamış oluruz. Sosyalist Sistem, yakın zamana kadarki, tarihinde, aynı zamanda bu tek yanlılığı aşmak için çaba gösterdi. Her sosyalist ülke sosyalist sisteme kendinden bir şeyler kattı ve aynı zamanda ortak davranma sayesinde, kendinde tarihsel olarak var olan tek yanlı gelişmeyi de aşma yoluna girdi. Bugüne kadar ki sosyalist ülke örnekleri de, bu bin yıllık çağın en gelişmiş ve son örnekleri değildir. Diyalektik olarak ve tarihsel materyalist görüşe göre her şey gibi toplumlar da sürekli değişim içindedir. Değişim aynı zamanda gelişim demektir. Gelişim olmadan değişim olmaz. Üretici güçlerin gelişimine bağlı olarak ve buna denk biçimde toplum biçimleri yer alır ve her toplum biçimi de kendi içinde çeşitli gelişme aşamalarından geçer. Evrim yasası sosyalizm altında da işlemeye devam eder.

Bütün sorun, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dayanan, insanların maddi bakımdan olduğu gibi, entelektüel olarak da kendini geliştireceği ve özgür olacağı bu bin yıl sürecek çağın ana gelişim çizgisini, bilimsel olarak doğru biçimde saptamaktır. Sosyalist toplumların sosyalizmin tek yanlı örnekleri olması neden ileri geliyor? Biliyoruz ki, üretici güçler, her toplum biçiminin temelidir.

Üretici güçler içinde olan üretim aletlerinin durumu ve gelişmişliği, toplum biçimlerinin gelişme aşamalarını verir bize. Yel değirmeni- nin feodal toplumu, buhar makinesinin kapitalist toplumu vermesi gibi, üretim aletlerinin durumu üretimin durumunu, maddi üretimin üretiliş biçimi ve nasıl üretildiği de bize toplum biçimlerini verir. İkel toplumlarda da her komünal toplum örneği farklı gelişme aşamasında olmuştur. Marx, bunlardan Peru komünizminin diğerlerine göre ileri bir örneği verdiğini belirtir. Aynı durum farklı toplumsal gelişme aşamaları için de geçerli oldu. Üretici güçlerin devasa gelişme gösterdiği kapitalizme kadar toplumlar birbirinden çok farklı aşamalarda oldular. Kapitalizm ve kapitalizmin bir dünya sistemi haline gelmesi, daha önceki yalıtılmışlığa ve farklı toplum aşamalarında bulunma durumuna son verdi. Ancak üretici güçlerin gelişmişlik durumlarına son veremedi. Bunun için tarihin sosyalizm aşamasına girmesi gerekir.

Sosyalizm altında üretici güçler büyük bir gelişme gösterirler, üretim ilişkileri kendi üretici güçlerini geliştirmeye devam eder. Ne var ki tarihin uzun bir dönemde halledeceği bir sorunu, sosyalizm en kısa sürede halledemez. Tıpkı komünizmin teknik ve maddi temellerinin, hemen daha sosyalizmin ilk yıllarında oluşturulamayacağı gibi. Toplumun gelişme aşamaları üretici güçlerin gelişme aşamalarına denk düştüğü için üretici güçler, sosyalizm altında aniden ve hemen çoğalmazlar. Bunun için bilinçli, ancak tarihi bir gelişme sürecinin yaşanması gerekir. Örnek olarak belirtelim. Tarımda sosyalist toplumsal ilişkiler, proletarya iktidara gelir gelmez gerçekleşir. Ancak tarımda köklü bir dönüşüm, toplumsallaşma ile birlikte gerçekleşmez. Bunun için, tarımsal üretimi artıran maddi üretim koşullarında büyük bir gelişme gerekir.

Sosyalizm altında kent-kır karşıtlığı, kafa emeği, kol emeği karşıtlığı bir anda giderilebilir mi? Kesinlikle hayır. Bu şu anlama gelir; kentlerdeki sanayi üretici güçlerle, tarımsal-kırsal alan üretici güçler arasında gelişme farklılıkları var ve bu ancak bütün üretici güçlerin merkezi-planlı sosyalist temeldeki gelişmesiyle çözülebilir. Her sosyalist toplum, belli bir kapitalist toplumdan çıkıp geldiği şekliyle kurulur. Sosyalist toplum üretici güçlerin gelişme derecesine göre kurulur. Emperyalist bir ülkede sosyalizmin kurulma ve gelişme durumu ile bağımlı bir ülkede sosyalizmin kurulma koşulları birbirinden farklı olacaktır. Bu farklılık toplumsal olarak giderilir, ancak fiziki olarak ve tarihsel gelişme nedeniyle varlığını korur. Komünizm, bu alanda yapması gerekeni yapar.

Bu durumda kim kalkarda her sosyalist toplum örneğinin, sos-

yalizmin tek örneği olduğunu ileri sürebilir? Bu tek yanlılığı ortadan kaldıracak olan, üretici güçlerin komünizm altındaki gelişimi ve artışı olacaktır.

Bugüne kadar her sosyalist ülke ele alınırken, kaba bir yaklaşımla, bir örnek neredeyse sosyalizmin tek örneği gibi sunuldu, savunuldu. En gelişmiş örnek olarak SSCB, Çin, Arnavutluk ve diğerleri. Buralarda sosyalizmin tahribatı gerçekleştiği zaman, bu defa, sanki sosyalizm sona ermiş(!) gibi metafizik bir anlayışa saptıldı. Oysaki kapitalizmden komünizme geçiş koskoca bir çağın tümünü kapsar. Bu büyük çağda birçok sosyalist toplum örneği olacaktır. Birisindeki başarısızlık ya da geri düşüş, kapitalizmden komünizme geçiş çağını ortadan kaldırmaz. Bir çağ başladı mı, bunun maddi ön koşulları önceden var demektir. Maddi temelleri olan bir çağ mutlaka üstün gelir. Eski çağ ne kadar dirense de, eski ne kadar kendisini bir süre için yeninin içinde barındırsa da, sonuçta tarihi gelişim son sözünü söyler. Yeni, süreç içinde egemen olur.

Tekelci devlet kapitalizmi ve yalnızca kupon keserek yaşayan burjuvazinin asalaklığı, burjuvazi olmadan toplum işlerinin yürürebileceğinin örneklerini verdi bize. SSCB ve bütün sosyalist ülke örnekleri ise, eski toplumu geçmişe göndermenin ve yeniçağın toplumlarını kurmanın olanaklı olduğunu gösterdi bize. Sosyalizmin bugüne kadarki örnekleri kendi içinde zayıf yönlerini ve zaafalarını barındırdı. Bu zaafklar öznel. Güçsüz yönler ise nesnel koşulların ürünü oldu. Ne var ki, gelişme durmuyor. Kapitalizm kendi yerini alacak topluma yerini, bırakmamak için ne kadar dirense de, tarihin yasası sözünü söylüyor. Dünyanın her yerinde insanlar ayaktadır. Bu binlerce yıldır süren sınıflı toplumların en sonuncusu olan kapitalizme karşı bir ayaklanmadır. Bu, yeni toplumun güçlerinin ayaklanmasıdır. Bu, bin yıl sürecek bir çağın gelişidir. Her ülkedeki komünist devrim mücadelesi, bu büyük çağın habercisidir.

Mücadele Birliği

10 Ekim 1998

Sayı: 15

DÜNYA DEVRİMİLE DEĞİŞİYOR

"BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ" sloganıyla bütün dünya işçilerini kapitalizme karşı mücadeleye çağıran KOMÜNİST MANİFESTO' nun üzerinden tam 150 yıl geçti. Tam 150 yıldır uluslararası proletarya hareketi, kapitalizmi devirmek için savaş veriyor. Emek-sermaye mücadelesinin ilk ciddi savaşı, Haziran 1848'de Fransa'da verildi. Bu, emek sermaye arasındaki ilk iç savaştır. Marks'ın belirttiği gibi, bu modern toplumu ayıran sınıflar arasındaki ilk ciddi kapışmaydı. Manifesto yaklaşmakta olan bu devrimi haber veriyordu. Devrim ise çok geçmeden patlak verdi. Proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesinin biçimi "ulusal" olsa da, bu mücadelenin özü uluslararasıdır. Emek-sermaye arasındaki mücadelenin sahnesi bütün dünya olmuştur. Geçen yüzyıl Avrupa çapında görülen sınıf mücadeleleri, bunun eylemlerle somutlanması oldu.

Bu güne kadar bilinen "dünya savaşları" emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiden kaynaklandı. İkinci Dünya Savaşı'nın bir özelliği ise, emperyalizmin Sovyetler Birliği'ni ortadan kaldırma hedefiydi. Bu savaşın diğer yüzü ise yine emperyalistler arası çelişkiden kaynaklandı. Bu savaşların dışında ve bazen bu savaşlarla iç içe-ve ilişki içinde başka bir savaş daha vardı. Bu savaş dünya çapındaki emek-sermaye savaşıdır. Bu savaşın sahnesi bütün dünyadır. Bu savaş, son 150 yılın en etkin ve en büyük "dünya savaşı'dır". Geçen yüzyılın Paris Komünü biçiminde verilen bu savaş, Fransa iç savaşı olarak başlamış olsa da kısa sürede bütün "Kutsal Avrupa ittifakı" denen burjuva ittifakın hedefi oldu. Komün bu anlamda etkisini bütün Avrupa'da duyurdu. Komün sonrası sınıf mücadeleleri de "ulusal" sınıflar içinde gerçekleşmiş olmasına karşın, etkileri ve sahnesi bütün dünya oldu. Amerikan işçi sınıfınının 8 Mart eylemleri ve 1 Mayıs eylemleri, dünya çapında etki yaptı ve bütün ülkelerin işçileri tarafından benimsendi ve yüz yıldan fazla bir zamandır bütün ülkelerdeki işçilerin kapitalizme karşı savaş günü olarak kutlanıyor.

Geçen yüzyılın sınıf savaşlarınının özünün uluslararası olmasınınin maddi temeli, kapitalizmin dünya egemenliği idi. Kapitalizmin dünya egemenliği, karşıt olarak işçi sınıfının uluslararası düzeyde eylemle-

rini getirdi. Kapitalizmin dünya egemenliği, kendi bağrında kendi yıkıcı güçlerini her yerde yarattı. Aynı temelde sosyalizmin maddi ön koşulları da ortaya çıktı. İşçi sınıfının uluslararası eylemleri, her ülkedeki bu maddi temellerden filizlendi.

Eğer kapitalizmin dünya egemenliği oluşmamış olsaydı, kapitalizmin bağrında gelecek toplumun maddi ön koşulları kendini göstermeseydi, Komünist Manifesto yazılamaz ve Avrupa ve Amerika çapında örgütlenmek amacıyla kurulan I. Enternasyonal 1864'de kurulamaz, bütün dünyaya doğru gelişemezdi. Marksizmin bilimsel bir görüş olarak

gelişmesini sağlayan da kapitalizmin gelişmesi ve bu temelde emek-sermaye mücadelesinin ortaya çıkmasıdır. Kapitalizmin gelişimi temelinde ortaya çıkan emek-sermaye çelişkisi ve mücadelesi belirginleştikçe, o oranda eski sosyalizm görüşleri tarih sahnesinden çekildiler. Bilimsel sosyalizm, biricik bilimsel sosyalist görüş olarak gelişim gösterdi.

Bu yüzyılın başına doğru kapitalizmin emperyalist aşamaya doğru gelişimiyle birlikte, kapitalizmin yapısında bulunan bütün çelişkiler, çatışmalar, daha da keskinleşti ve açığa çıktı. Emperyalistler arası paylaşım savaşları bu yüzyılın başında ortaya çıktı. En sert sınıf mücadeleleri ve ulusal kurtuluş devrimleri, en yoğun olarak bu dönemde görüldü. Bu dönemde kapitalist uluslar arasındaki savaşların çapı öylesine büyüktü ki, geçen yüzyılın en büyük savaşları, bunların yanında çocuk oyuncağı olarak kalırdı. Proletaryanın, burjuvaziye karşı sınıf savaşları da geçen yüzyılın sınıf savaşlarıyla kıyaslanmayacak büyüklükte ve etkide oldu. Çağımızın bütün bu iç savaşları ve dış savaşları, aynı emperyalist-kapitalist dünya sistemi temelinde gerçekleşti.

Emperyalizm, sosyalizmin maddi ön koşullarının iyice olgunlaşması ve sosyalizmin öngünüdür. Ekim Sosyalist Devrimi, sosyalizmin bu öngününün ifadesi ve zafere ulaşması oldu. Ekim'le birlikte proleter devrimler çağı başladı.

Çağın ana çizgisi, proleter devrimler oldu. Bunun yanında proletarya devrimleriyle ilişki içinde ulusal-kurtuluş devrimleri de ortaya çıktı ve zafere ulaştı. Daha geçen yüzyılda kurulan KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ ve Manifesto ile birlikte yüzyılın en etkin ve gelişen politik hareketi olan uluslararası komünist hareket, Ekim'den sonra dünyayı değiştirme gücüne dönüştü. Komünist hareketi uluslararası düzeyde etkin hale getiren şey eski kapitalist dünyaya son verecek olan biricik devrimci sınıf proletaryanın, tarihi misyonunun belirginleşmesi ve bu yönde eyleme geçmesidir. Dünyayı değiştirme eylemi, yalnızca pro-

letaryanın tarihi misyonu olabilirdi ve öyle de oldu. Proletaryanın pratik, politik ve teorik ifadesi olan komünist hareket, devamlı olarak bu temelde büyüyen ve öncü etkinliği yayılan bir hareket olarak, kapitalizmden komünizme geçiş çağının öncü gücü olduğunu göstermiştir. Proletarya enternasyonalizmi, uluslararası proletarya hareketinin ve komünist hareketin kendini ortaya koyuşudur.

Burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişki, dünya ölçeğinde, bu yüzyılın yarısından sonra, sosyalist sistemle, kapitalist sistem arasında sürdü. Dünya ölçeğindeki bu savaş çeşitli biçimler aldı. Emperyalist-kapitalist sistemin anti-komünist mücadelesi ile proletaryanın anti-kapitalist mücadelesi, propaganda, kültür, politika, diplomasi, askeri, ekonomik ve yaşamın her alanında sürdü. Emperyalizmin, sosyalist kampı yıkma mücadelesi, en sonunda 1980 sonrası, sosyalist ülkelerdeki küçük burjuva karşı-devrimci çabalarla birleşince, bu, sosyalizmin tahrip edilmesiyle sonuçlandı. 1980'den sonra sosyalist ülkelerde olup bitenler, burjuvaziyle proletarya arasında geçen dünya çapındaki sınıflar mücadelesinin bir ifadesiydi. Sosyalizmin içerden kuşatılması, tahrip edilmesi ve karşı-devrimci küçük burjuvaların iktidarı koşullarında, emperyalist-kapitalist kamp, geçici bir üstünlük elde etti. Ne var ki, aradan geçen 15 yıla rağmen, emperyalizm bu üstünlüğünü sürdüremez duruma gelmiştir. Bu zor koşullarda uluslararası komünist hareket Küba, Vietnam, Sosyalist Kore ve kapitalist ülkelerin devrimci örgütleri ve komünist hareketleri tarafından temsil edildi. Bu sosyalist ülkeler ve devrimci hareket, en güç koşullarda bile ayakta kalmasını bildi. Böylelikle işçi sınıfı, çeşitli ülkelerde yeniden ayağa kalkarken sağlam dayanaklara sahip oldu. İşçi sınıfı hareketi ve halk hareketleri son birkaç yıldır yeniden yükselişe geçti. Güney Asya kıyılarında başlayan yeni devrimci dalga, Kürdistan dağlarından, Türkiye emekçi sınıflarının devrimci eylemlerinden geçerek, Latin Amerika'nın kıyılarına vurdu.

1987 yazında Küba'da yapılan Dünya Gençlik Festivali, bütün dünyada yeni bir devrimci dalganın başladığının önemli bir kanıtı ve kilometre taşı oldu. Amerikan emperyalizminin bütün baskılarına ve engellemelerine rağmen dünyanın her tarafından insanlar Küba'ya vardılar. Bu, bir direniş çizgisiydi. Bu, devrimci hareketin kendine güveninin ifadesiydi. Hele komünist önder Che etrafında sağlanan dayanışma, dünya devrimci gençliğinin dünyayı değiştirme özleminin ve isteğinin en belirgin anlatımı oldu. Bugün Che'li bayrakların Moskova'da ve diğer ülkelerde dalgalanması, halkların kapitalizmle nihai hesaplaşma isteğinin göstergesidir. Che'nin dünya çapındaki bu etkisi ve çekiciliği, dünyanın devrimci değişiminin, kitlelerin ortak öz-

lemi ve hedefi olmasıdır.

Emperyalist-kapitalist sistemin bağrında sosyalizmin maddi ön koşullarının her bakımdan olgunlaşması, bu yüzyılı sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimler yüzyılına çevirdi. Kapitalist sistemin artan iç çelişkileri, emek-sermaye çelişkisi ve kapitalizmin kendi yıkıcı dinamiklerinin etkisiyle çöküşe doğru gitmesi, bu yüzyılın sosyal devrimlerini tamamlamaya doğru götürüyor. Geçen yüzyılın sonlarına doğru Avrupa'da sosyal devrimlerin ertelenmesine yol açan tarihsel gelişmeler, artık sosyal devrimlerin gerçekleşmesi yönünde işliyor. Rusya'da ve dünyada on milyonlarca insan, sosyalizm için mücadele veriyor. Bu mücadelenin dünyanın birçok köşesinde başarılması için, koşullar düne göre daha olgundur. Bugün bütün kıtalardaki devrimci mücadele, sosyalizmin yükseliş ve egemenlik çağının başlamasının habercileridir. Manifesto'nun yayınlanmasından 150 yıl sonra, proletarya sosyalist amaçlarına ulaşmak için dünyayı devrimle değiştiriyor.

KAPİTALİZMİN DİRENİŞİ

Modern kapitalist toplumun sınıf mücadeleleri, toplumu iki uzlaşmaz karşıt sınıfa ayıran sınıflar arasındaki mücadeledir. Bu mücadelede burjuvazi gerici konumdadır, proletarya ise devrimci sınıf konumundadır. Proletaryanın sınıf mücadelesi, özünde gelmekte olan ve gelmeye başlayan yeni toplum uğruna mücadeledir. Burjuvazi ise egemen sınıf olarak eski toplumu temsil ediyor. İki sınıf arasındaki mücadelenin özü, iki toplum arasındaki mücadeledir. Bu büyük mücadele tam 150 yıldır sürüyor. Proletarya eski kapitalist dünyayı devrim yoluyla değiştirme mücadelesi verirken, burjuvazinin direnciyle karşılaşılıyor. Burada direnen burjuvazidir. Bu gerici direniş yalnızca tek tek ülkelerde değil, bütün dünya ölçeğinde görülüyor. Proletarya ilk olarak Haziran 1848'de Fransa'da burjuvaziye karşı ilk ciddi darbeleri vurduğunda, burjuvazi güçlü bir karşı direniş gösterdi. Burjuvazinin üstünlüğüyle sona eren mücadelenin ilk perdesi, daha sonra yeni bir perde ile Paris Komünü ile açıldı. Bu sefer Paris proletaryası ve Komün, Avrupa burjuvazisinin ortak savaşıyla ezildi. Geçen yüzyıl ve bu yüzyıl boyunca saldırıya geçen proletarya oldu, direnen ise her yerde burjuvazi oldu. Burjuvazinin direnişi ve savaşı her yerde gerici öz ve biçimde oldu; proletaryanın mücadelesi ise devrimci öz ve biçimde oldu. Bu mücadele ülkelerde ve dünyada nihai hesaplaşmaya kadar, proletaryanın zaferine kadar sürecektir.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, sert ve köklü bir mücadeledir. Bu mücadele çok sert ve inatçı bir direnişle karşılaşan bir mücadeledir. Eski toplum aşılmayı kabullenmediği için inatçı

bir direniş gösteriyor. Yeni toplum ise üstün gelmek için kararlı. Eski toplum sona yaklaştıkça direnişini artırıyor ve daha saldırgan hale geliyor. Kapitalizmin dünya çapındaki saldırganlığı ve gericiliği, varlığını korumak içindir. Proletaryanın devrim mücadelesi yükseldikçe, eski toplum, bu mücadelede kendi sonunu görüyor. Bütün direnişi, bu kaçınılmaz sonu gördüğü içindir.

Burjuvazi ve kapitalist toplum, yitip gitmemek için tam 150 yıldır proletaryayı baskı altında tutuyor ve tarihin en geniş kapsamlı katliamlarına girişiyor. Yalnızca 1939–1945 yılları arasında SSCB halkı savaşta 20.000,000'dan fazla insanını kaybetti. Çeşitli ülkelerde ve dünyada bundan çok daha fazla sayıda insan, yeni toplumu kurmak için yaşamını ortaya koydu. Baskı, sansür, yasal engeller, katliamlar, soruşturma, zindan, sürgün ve o güne kadar insanlığın tanık olmadığı baskı biçimleri, proletaryaya ve komünistlere karşı uygulandı. Yine de proletarya ve komünistler dünyayı değiştirme eyleminden geri durmadılar. Bu, iki sınıf arasındaki mücadelenin dünya ölçeğinde daha da sertleşmesini getirdi.

Emperyalist ülkeler, hem kendi aralarındaki çelişki ve rekabetin dürtüsüyle ve hem de sosyalizm ve proletarya mücadelelerinin baskısıyla, askeri güçlerini en üst düzeye çıkardılar. Emperyalizm varlığını sürdürmek ve dünya ölçeğindeki sosyalizm mücadelelerinin üstün gelmesini önlemek için bütün insanlığı askeri gücünün tehdidi altında bulduruyor. Bu gelişme eski toplumun devam etmek uğruna neleri göze aldığı en çarpıcı örneğini gösteriyor. Dünyanın herhangi bir yerinde mücadele veren bir komünist örgüt, bu gerçeği göz ardı edemez. Bu da gösteriyor ki, dünyada insanlar yeni toplumu kurma mücadelesinde daha çok acı çekeceklerdir.

Kapitalizmin direnişi ve bu gerici direnişin hangi biçimleri alacağı doğru kavranmalıdır. Devrimci zor, bugün de dünyanın devrim yoluyla değişiminin kaldıracıdır. Proletarya ülkelerde ve dünyada devrimci zoru örgütlerken, politik olarak da güçlü olmalıdır. Bunun yanında enternasyonal dayanışma ve her sosyalist mevziinin kazanılmış mevzi olduğu gerçeğinden hareketle, sosyalist mevzileri ortak olarak savunmak, burjuvaziye devirmek ve sosyalizme ulaşmak için temel devrimci görevlerimiz arasındadır. Bugün ayakta kalan sosyalist ülkeleri savunmak, uluslararası proleter hareketin öne çıkan enternasyonalist görevidir. Yine her ülkedeki devrimci hareketleri, komünist hareketleri savunmak emperyalizme ve kapitalizme karşı devrimci enternasyonalist görevler arasındadır.

Kapitalizmin direnişi on yıllardır devam ediyor. Fakat bu gerici direniş, birçok yerinden defalarca kırıldı. Proletarya gerici burjuva di-

renişi ezmek için bütün gücünü ve devrimci araçlarını uluslararası düzeyde seferber etmelidir.

SOSYALİZM GENİŞ BİRİKİME SAHIPTİR

Sosyalist hareket, on yıllardır süren mücadele içinde çok geniş birikimler elde etti. Bu birikim teorik alanda, politik alanda ve pratik alandaki uzun mücadele ve inceleme sonucu sağlandı. Bunca ayaklanma, iç savaş, gerilla savaşı, devrim deneyimi yaşayan proletaryanın dünya ordusu, bundan sonrasını kazanmak için bütün bu deneylerden çıkardığı tüm dersleri seferber etmelidir. Tarihte hiç bir sınıf, egemen sınıfları devirmek için proletarya kadar geniş birikimlere dayanmadı. Proletarya, kapitalizmi dünyanın geri kalan bölümünde yenmek için sağlam sosyalist ülke dayanaklarına sahiptir. Sosyalist ülke örnekleri bile kendi başına önemli bir esin ve itilim kaynağıdır. Yeter ki devrimci proletarya ve komünist öncüleri, yaşanan uzun süreçten gelecek için, kazanmak için gereken dersleri çıkarsınlar.

Geçen yüzyılın yenilen devrim deneyimleri, bu yüzyılın sosyalizmin kurulmasıyla sonuçlanan ve zafere ulaşan devrim deneyimleri ile Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın yüzyıllık ulusal ve toplumsal kurtuluş deneyimleri sosyalizmin birikimleri arasındadır. Sosyalizm, bu geniş birikimlere dayanarak yeniden bir yükseliş sürecine girdi. Sosyalizm mücadelesi, yalnızca yeni örnekler yaratmakla yetinmeyecek, aynı, zamanda daha ileri örnekler de yaratacaktır. Proletarya, başarmak için bütün sosyalizm ve devrim deneyimlerini değerlendirmelidir.

Proletarya bundan tam 150 yıl önce, Haziran 1848'de burjuvaziye karşı ilk ciddi iç savaşını verdiği zaman, yani dünyayı devrim yoluyla değiştirmeye koyulduğu zaman, ne koşullar bunun için bugünkü kadar uygundu ne de bilinci bu kadar gelişmişti. Koşulların, proletaryanın kurtuluşu için yeterince gelişmediği bir ortamda proletarya, durumun farkında olduğu halde, tarihi misyonu olan insanlığı kurtarma görevinden geri durmadı. Bugün ise proletaryanın kazanması için tarih her şeyi hazırlamıştır. Bu kadar uygun koşullar ve yine bu kadar geniş sosyalist birikim orta yerde varken, kazanmamak için hiç bir neden yoktur. Tarih, koşullar, sosyalizmden yanadır.

Mücadele Birliği

24 Ekim 1998

Sayı: 16

BURJUVA GERİCİLİK PROLETER DEVRİMCİLİK

Bütün toplumsal olgular devrimci yükselişin süreceğini gösteriyor. İşçi sınıfının eylemlerinin öne geçmesi ve süreklilik kazanması, devrimci yükselişin de süreklilik kazanması demektir. Çünkü devrimci yükseliş bir yönüyle işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin sermayeye karşı verdikleri mücadeleden başka bir şey değildir. Emegın sermayeye karşı mücadelesi geri düşmeyecek biçimde keskinleşmiştir. Emek sermaye mücadelesinin keskinleşmesi, kapitalist toplumun bu iki temel karşıt sınıfının arasındaki çelişkilerin keskinleşmesinin sonucudur. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, aynı zamanda sınıfsal çelişkileri daha da keskinleştiriyor. Böylece emegın sermayeye karşı mücadelesi güvence altına alınmış oluyor. Kapitalizmin sömürü ve baskısı, işçi sınıfının yeni kesimlerini bölükler halinde mücadele cephesine itiyor. Kapitalist toplumun maddi koşulları, işçi sınıfını eylemlere zorlarken; proletarya koşulları değiştirmek için mücadelesini yeni alanlara doğru yayıyor. Bütün olgular, proletarya önderliğinde devrimin büyüyeceğini haber veriyor.

Kapitalizm, işçilere nasıl bir yaşam biçimini uygun görüyor. Kapitalizmin işçi sınıfına sağladığı yaşam biçimi, ücretli köleliktir. Sermaye artışı ve ekonomik kriz dönemlerinde ise işçiler için uygun görülen; işten çıkarma, yani açlığa mahkum etmektir. Ücretli kölelik, işsizlik ve yoksulluk, Türkiye burjuvazisinin uzun zamandır uygun gördüğü yaşam biçimidir. Uyanan, bilinçlenen ve harekete geçen işçi sınıfı artık, burjuvazinin kendisine uygun gördüğü yaşam biçiminden farklı bir yaşam biçimi gerçekleştirme istiyor. Her tarafta görülmeye başlayan işçi ayaklanmasının temel amacı da budur. Bu, önemli bir bilinç uyanışıdır. Proletaryanın yaşayarak elde ettiği bilince göre kapitalizm, emekçi sınıf için bugünkünden daha kötü bir yaşam biçimini uygun görüyor. Ekonomik bunalım da bu görüşü güçlendiriyor. Sürekli bir bunalım içine girmiş olan kapitalizm, işçi sınıfı için, bugünkü yaşam biçimini bile sağlayamayacaktır. İşçi sınıfının genel toplumsal koşulları her geçen gün kötüleşmektedir. Bunu anlayan devrimci proletarya, yaşam biçimini, yaşam koşullarını değiştirmek istiyor. Bu anlamda yükselen işçi eylemleri, yeni bir toplumu kurma eylemleridir.

Burjuva sınıf, büyümekte olan devrim karşısında güç durumdadır. Burjuvazi, en güç durumlarda bile kurtulmaya çalışır. Hiç bir gerici sınıf, kaçınılmaz olan sonuna razı olamaz. Ayrıcalıklarını ve düzenini devam ettirmek için çıkış yolu arar. Türkiye'nin egemen güçleri, burjuva toplum için çıkış yollarını, on yıllardır baskıyla bulmaya çalışıyor. Her seferinde bunun

çıkış yolu olmadığı ortaya çıktığı halde, başka çıkış yolunun ve kurtuluş yolunun olmaması, burjuvaziye daha fazla baskıya ve devlet terörüne başvurmaya itiyor. Kapitalist mülkiyete saldırı oldukça, burjuvazi militarizmi devamlı güçlendirmek durumundadır. Emekçi sınıfların, tekelci kapitalist mülkiyete saldırılarını artırdığı günümüzde, egemen sınıf, mülkiyetini korumak için militarizmini ve militarist saldırılarını en yüksek noktaya çıkarıyor. Burjuva- saldırılar bu noktada en kudurgan düzeydedir. Emekçi kitlelere karşı yapılan daha önceki saldırılar etkisiz kaldıkça, her seferinde daha büyük çaplı saldırılar düzenliyor. Yine de bu saldırılar sonuç vermiyor. Devrim çetin koşullardan geçerek büyümeye devam ediyor.

Burjuvazi, devrim böyle büyürken, ayaklarının altındaki toprak böyle kayıp giderken, bu gidişi bozmaktan vazgeçemez. Hiç bir eski egemen sınıf, yıkılıp gitmeyi kabullenmez. Gericici direnişi en yaygın hele getirir. Burjuva gericilik saldırganlığını o güne kadarki düzeyinin üstüne çıkarır. Son dönemde, işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve Kürt halkına yönelik saldırılarının kapsamı, bu burjuva saldırganlığın düzeyi hakkında yeterince fikir veriyor. Faşist devlet terörü en geri ve hatta uzlaşmacı çevrelere de uygulanıyor. Faşist terörün kapsamı, alam ve şiddeti devamlı genişletiliyor. Bu, en tam anlamıyla iç savaşın her tarafa yaygınlaştırılmasıdır. Savaş uzayıp gittikçe, burjuvazi daha saldırgan oluyor. Uzun savaş egemenlerin dengesini bozdu. Epey zamandır dengesizleşmiş olan burjuvazi, bunun örneklerini her gün veriyor. Suriye'ye karşı savaş durumuna geçmesi, Kürt halkına karşı dünya çapında saldırıya geçmesi, işçilere karşı teröre başvurması, kayıp analarının eylemini kırmak için vahşete başvurması, kitle örgütlerine ve sosyalist basına baskınlar düzenlemesi, burjuvazinin iç savaşı kazanmak için her şeyi göze aldığını gösteriyor. Saldırı ve terör sermaye ittifakı tarafından uygulanıyor. En yaşamsal sorunda ittifak içinde olması, durumun, sermaye için bir "ölüm-kalım" sorunu haline geldiğini gösteriyor. Bunun karşısında, işçi sınıfı da emekçi kitlelerle ittifakını genişletiyor. Karşıt sınıfların birbirlerinin karşısına kendi ittifaklarıyla çıkmaları, sınıflar savaşının bu süreçte ne kadar sertleşeceğinin en açık kanıtıdır.

Tekelci burjuvazi, 12 Eylül koşullarında sağladığı kadar bir egemenliği, bugün sağlayamaz. Burjuva gericilik askeri faşist diktatörlük koşullarından tam bir baskı ortamı yarattı. Faşist terör döneminde tekelci sermaye sömürüyü en yoğun düzeye çıkardı. Sermaye birikim de aynı biçimde yoğunlaştı. Komünist devrimci örgütlerin, işçi sınıfının ve Kürt halkının baskı altında tutulduğu koşullarda sermayeye sağlanan bu olanaklar, bugün tehlikeyle karşı karşıya. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, devrimci örgütlerin önderliğinde 12 Eylül'ün faşist devlet terörü altında mücadele verdiler ve gericilik dönemi, yerini 80'li yılların sonlarına doğru devrimci mücadelenin yükseliş dönemine bıraktı. Devrimci kitle mücadelesi, tekelci burjuva-

ziye rağmen ve ona karşı verildi. Mücadelenin yeniden yükselişi 90'lı yıllara gelindiğinde, bu aşamada egemenlerin yapacağı çok fazla bir şey yoktu. Bu dönem Kürt halkının silahlı savaşının gelişme gösterdiği ve ayaklanmaya dönüştüğü bir dönem oldu. Burjuva iktidar bu durumda iç savaşı başlatmaktan başka çıkış bulamadı. İç savaş 12 Eylül koşullarından-daha sert bir mücadele oldu. Böylece 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü altında gerçekleştirilen burjuva gericilik, burjuva iç savaşa karşın günümüze kadar bir daha sağlanamadı. Dönem artık devrim dönemidir.

1970'li yılların devrimci dönemini, 12 Eylül'ün gericilik dönemi izledi. Gericilik dönemini daha sonra yeni bir devrimci yükseliş dönemi izledi. Bu defa, tekelci sermaye devrim dönemini ortadan kaldıramayacaktır. Bunu başarması için uyguladığı faşist şiddetin sonuç alması gerekir. Faşist şiddet ise şimdilik sonuç vermiyor. Burjuva şiddet, proletarya ve emekçi halkların devrimci şiddetini getirdi. Karşıt sınıfların mücadelesi şiddet sürecinden geçiyor. Bu süreçte ya proletarya ve halklar devrimci şiddeti yükseltip mücadeleyi kazanacaklar ya da burjuvazi daha azgın bir terör dönemini getirecektir. Şimdi tarihsel koşullar bizden yana işliyor. Mücadelenin sonucunu yine sınıflar arası mücadele belirleyecektir. İki güç mücadeleye girdi mi, sonucu yine güç çözecektir.

İki güç birbirleriyle çatışma halinde olduklarına göre, dönemin ana çizgisi hangisidir. Sermaye baskılarının ve saldırılarının artması, burjuva karşı devrimci şiddetin zincirlerinden boşanması gerici bir dönem olarak nitelenebilir mi? Egemen sınıfın çeşitli biçimlerde süren saldırıları, kendi başına politik durumu yansıtmaz, belirlemez. Karşıt yönde de, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin silahlı mücadele ve çeşitli biçimler almış mücadelesi yükseliş içinde. Politik durumu etkileyen gelişmeler bütünlüklü olarak görülmemeli. Ekonomik politik bunalım ve kapitalist üst yapının her tür gelişmeye karşı direnmesi ve toplumun burjuva devletle çatışma içindeki mücadelesi de politik ortamı belirtiyor. Burjuva saldırı ve baskıların artması ve şiddetlenmesi, politik durumu "gerici dönem" yapmaya yetmiyor. Dönemin ana çizgisi devrimci yükseliştir. Burjuva iç savaşın başlatıldığı 90'lı yıllar, onca baskıya karşın yine de devrimci yükseliş yılları olarak gelişti. İşçi sınıfının, Kürt halkının ve emekçi kitlelerin devrimci mücadelesini devrimci iç savaş boyutuna çıkarması, dönemin niteliği hakkında açık bir görüş edinmemizi yeterince sağlıyor.

DEVİRİMCİ POLİTİKA

Kaba evrimci sol hareket "gericilik yıllarını" yaşıyormuşçasına politika oluşturuyor. Sanki toplumsal evrim en sonunda politik bir devrimi gündeme getirmemiş gibi devrimci olmayan dönemlerin politikasını ortaya koyuyor. Oysaki her gün yaşanan şey, devrimin yükseliş içinde olduğunun

kanıtlarından başka şey değildir. Kürt halkının yıllardır ayaklanma içinde oluşu, Türkiye işçi sınıfı hareketi ve komünist öncüsünün savaş içinde oluşu, kitlelerin süreklilik kazanan anti-kapitalist, anti-faşist mücadelesi, burjuva gericiliğinin toplumda egemen olamadığının en açık ifadesidir. Komünist hareket politika belirlerken, bu nesnel gelişmeyi göz önünde bulundurmalıdır.

Burjuva gericiliği dönemi ile devrimci dönem arasında nitelik olarak ayırım olduğu için, proletaryanın bu dönemlerdeki politikası, diğerinden farklı olacaktır, Avrupa'da 1848 dönemi devrim dönemidir, devrimlerin yenilgisinden sonra, yani burjuvazinin ve mutlakiyetin baskı döneminde tam anlamıyla gericilik egemen oldu. Marks ve Engels'in bu döneme ait yazılarını okuyanlar, proletaryanın bu devrimci düşünürlerinin her iki dönem için söylediklerinin nasıl diyalektik bir anlayışın ürünü olduğunu göreceklerdir. Rusya'da 1905 dönemi devrim dönemiyken, devrimin yenildiği 1907–1912 yılları "gericilik yılları"dır. Proletaryanın sınıf mücadelesi 1912'den sonra yeniden yükselişe giriyor. Lenin ve Bolşeviklerin taktikleri, her iki dönem için farklı oluyor. Gericilik yıllarında ülkelerin somut tarihi koşullarına göre bazen burjuva kurumlarında bile çalışılırken, devrim dönemlerinde bu burjuva kurumların havaya uçurulması için açıktan mücadele verilir. Taktikler, her ülkenin tarihi koşullarına ve aynı zamanda aynı ülkenin kendi içinde de farklı dönemlerinde farklı olur. Burada üzerinde durduğumuz şey, sınıflar mücadelesinin diyalektiğini doğru kavramaktır.

Tekelci sermayenin duruma egemen olduğu dönem geride kaldı. Bugün büyük bir güç olan devrimci hareketi ezmeden, duruma egemen olamaz. Devrimci hareketi ezmek ise, tüm çabalarına karşın gerçekleşmedi. Çetin bir süreçten geçen devrimci hareket, her bakımdan kendini kanıtladı. Sosyalist örgütler, öncelikle bu gerçeği görmeli ve kendi gücüne güvenmelidir. Devrimci hareket kendi gelişim diyalektiği sonucu artık bir halk hareketi düzeyine yükselmiştir. Proletaryanın ve halk kitlelerinin mücadelesine ve devrimci gücüne güven duyulmalı. Sosyalistler, politikalarını bu nesnel duruma dayandırmazlarsa, gelişmenin gerisinde kalırlar. Uzun dönemdir yaşanan da budur. Sosyalist hareket içinde egemen olan anlayış, daha çok burjuvazinin politik duruma egemen olduğu baskı ve gericilik dönemini temel alan politikalarıdır. Bu nedenle, devamlı olarak "savunma" konumunda duruyor ve kendilerini de "devrimci muhalefet" gücü olarak görüyorlar.

Milyonlarca emekçi büyük bir değişim geçirmiş, en gerideki insan bile olayların içinde bulmuş kendini, yani böylesine önemli bir gelişme olmuş; bu durumda, yine de ortalama sol bilinci aşamayan sosyalist hareket, kendi sıradan dünyasını aşmıyor. Milyonlarca emekçinin eylemini doğru biçimde irdeleyen herkes, kitlelerdeki değişimi, sosyalist ve demo-

kratik bilinç değişimini açık olarak görecektir. Devrimci olmak demek, toplumsal ve politik olguları ve süreçleri doğru biçimde görmek demektir. Devrimci olmak ileriye görmektir, yalnızca devrimciler ileriye görebilirler. Ne var ki, bugünü doğru biçimde göremeyenler, ileri için, yarınlar için ne söyleyebilirler ki. Bugüne kadar devrimci olarak kalanlar, devrimci olarak devam etmek istiyorlarsa, yapacakları ilk şey devrimci gelişimi görmektir. Ancak bundan sonra proletarya ve emekçi kitleler yeni başarılarla tanışacaklar.

Küçük burjuva sosyalizminden farklı olarak komünist hareket, politikaların milyonlarca emekçinin hareketine ve bu hareketten doğan devrimci yükselişe dayandırır. Mücadele yükseliş içindeyse, taktik bu yükselişi geliştirmeye ve hedefine ulaştırmaya yönelik olarak belirlenir. Yükseliş genel olarak kendiliğindenci karakterdedir. Burada yapılması gereken, kendiliğindencilığe boyun eğmek değil, bilinçli devrimci hareketi geliştirmektir. Ne var ki, milyonların kendiliğinden hareketiyle sıkı bağlar kurmadan, ilişki içinde olmadan, bilinçli, örgütlü politik devrimci hareket gelişemez. Kendi dünyasını yaşayanlar, proletaryanın sınıf hareketiyle bağ kurmazlar. Bu durum, devrimci güçleri emekçilerden tecrite götürür. Politikasını milyonların devrimci yükselişine dayandıranlar, bu sayede amacına ulaşırlar.

Devrimci yükseliş içinde olan emekçilerin hedefi, tekelci burjuva egemenliği devirmek ve emeğin iktidarını gerçekleştirmektir. Devrim, yani iktidarı ele geçirme, devrimci yükseliş döneminde, devrimci durum koşullarında belirgin olarak kendisini kabul ettirir. Bu koşullarda tek doğru proleter devrimci politika, faşist devleti parçalamak ve tekelci egemenliği devirmektir. Verilen mücadele başarıya ulaşmasa da, günümüzde tek doğru komünist politika bu yönde yapılan politikadır. Proletaryaya devrimci iktidar bilinci, sosyalizm bilinci götürmeyen, emekçi sınıflara kurtuluş yolunu göstermeyen ve bu yolda çalışma yapmayanlar komünist ve devrimci adına layık olamazlar. Sosyalist politikanın, iktidarı ele geçirme hedefine hizmet etmesi için devrimci şiddete dayanması gerekiyor. Devrimci şiddete dayanmayan bir politika, hedefine ulaşamaz. Yapılması gereken en doğru şey, olaylar içinde şiddete dayalı olanları öne çıkartmak ve geliştirmektir. Devrimci dönemlerde şiddete dayalı olaylar, kitle bilincinde ve eyleminde daha kalıcı etki yaratır. Burada şiddeti hem örgütlü komünist güçlerin şiddeti ve hem de emekçi sınıfların kitlesel şiddeti olarak anlamak gerekir. Dönem her iki şiddet biçimini de öne çıkartıyor.

Mücadele Birliği

7 Kasım 1998

Sayı: 17

BURJUVAZİ ŞİDDETİN GÜCÜNÜ KORUMAK İÇİN DAHA FAZLA ŞİDDETE BAŞVURUYOR

Egemenliğini sürdüremez durumda olan tekelci burjuvazi, kapitalizmin dünya krizinin yeni bir aşamaya girmesinin getirdiği etkiyle iyice sarsıldı. Bu seferki genel krizin Türkiye kapitalizmini uzun süre sarsacağı kesin. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, emperyalizme bağımlı yapısı nedeniyle kapitalizmin genel krizinden en çok etkilenir konumdadır. Türkiye'de yıllardır süren yapısal kriz, kapitalizmin "küresel krizi"nin de ateşlemesiyle tam bir yıkım içine girdi. Kendi ekonomik-toplumsal-politik krizini yenemeyen tekelci burjuvazi, yeni gelişmenin de etkisiyle, içine girdiği ekonomik yıkım ve çöküş sürecinden kolay kolay çıkamaz. Kapitalizmin dünya krizi, daha önce var olan ekonomik krizden daha yıkıcı ve şiddetli etki yarattı. Genel ekonomik kriz nedeniyle işbirlikçi tekelci burjuvazi, hem dünya pazarındaki gücünü yitiriyor hem de iç pazardaki gücünü yitiriyor. Mali kriz ve parasının sürekli değer yitirmesi nedeniyle eldeki kapitalden de olmaya başladı. Çünkü kapitalizmin dünya krizi koşullarında emperyalist ülkeler, mali yönden ve bütün ekonomik alanda, bağımlı ülkelerdeki ekonomik ilhaklarını son sınırına vardırmayı hedefliyor. Bu ise, bağımlı ülkeler için gerçek bir yıkımla sonuçlanıyor.

Ekonomik yapının, toplumsal yapının ve politik yapının kriz içinde olduğu koşullarda iki karşıt sınıfın, karşıt iki çıkış yolu, çok

açık ve kesin olarak karşı karşıya gelir. Bu çıkış yollarından biri burjuva yoldur; ikincisi ise proleter yoldur. Sistem krizinin devrimci kriz boyutu kazandığı her yerde, krizden çıkışın bu iki karşıt yolu öne çıkmıştır. 1920 yıllarına doğru ve sonrasında kapitalist dünya büyük bir krizle karşı karşıya gelmişken, krizden çıkışın iki yolu kapıştı. Proletarya, toplumsal devrim yoluyla çıkış yolu ararken, tekeli sermaye, beyaz terör ve faşizmle burjuva çıkış yoluna başvurdu. Emperyalist ülkelerde proletarya devrimleri yenildi ve burjuvazi, devlet-tekeli bütünleşmesine yönelerek bunalımın üstesinden gelmeye çalıştı. Devlet tekeli bütünleşmesi, faşizm olarak biçimlendi. Faşizm ise devrim ve kızıl ordunun zoruyla yıkıldı. Batı Avrupa'da ise faşizmin ekonomik temelleri ayakta kaldı. Almanya'da faşizm bu ekonomik temeller üzerinde yeniden güçleniyor.

Türkiye'de de ekonomik, toplumsal, politik bunalımdan, yani yapısal bunalımdan çıkışın iki karşıt yolu öne çıkmıştır. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan toplumsal devrim yolunu ve bunun ilk adımı olarak Demokratik Halk Devrimini ve Demokratik Halk İktidarını öne çıkartırken; tekeli burjuvazi de faşist şiddeti artırarak bir çıkış yolu arıyor. Bütün süreci iki karşıt sınıfın mücadelesi ve çözüm yolu belirliyor.

Yapısal kriz ve çelişkiler, tekeli burjuvazinin egemenliğini sarsmışken, yaşanan kapitalizmin genel krizi, sınıflar arası güç dengesini burjuvazinin aleyhine çevirdi. Burjuvazi, elinden kaçmakta olan iktidarını yakalamaya çalışıyor. Bunu başarmak için emekçi sınıflara ve ezilen halklara yönelik saldırılarını ve şiddetini artırdı. Son günlerdeki dizginlenemez faşist devlet terörünün kitleler üzerinde estirilmesinin temel amacı, burjuvazinin, elinden kaçmaya başlayan iktidarını yeniden sağlama girişimidir. Ne var ki, kitlelerin direngenliğine, savaşçılığına bakılırsa, burjuvazi daha çok girişimde bulunmak durumunda kalacaktır. Kapitalizmin temel ekonomik işleyişi sonucu ortaya çıkan kriz ve çelişkileri, politik yolla çözmeye kalkmak için, yeni bir Don Kişot olmak lazım. Eğer zor ekonomik bir düzen yaratmış olsaydı, bugüne kadar elinde büyük ordular bulunduran gerici sınıfların, bu sayede ekonomik ilişkilerini sonsuzlaştırmaları gerekirdi. Zor (çünkü tekeli burjuva politikanın temeli zora dayanıyor), zamanı dolmuş bir sistemi ve bu sistemin egemen sınıfını kurtarmaya yetmez. Ne var ki, burjuvazi için ekonomik bunalım ve kapitalizmin çelişkileri kendi yasalalarıyla düzelmediği (artık düzelemeyeceği) için, daha fazla şiddetle başka bir çıkış yolu kalmıyor.

Burjuvazinin egemenliğini korumak için başvurduğu esas yöntem şiddettir. Burjuvazinin tek yöntemini şiddet olarak görmek de yan-

lıştır. Burjuvazi, baskı, şiddet ve saldırı politikası ile "tavizler politikası" nı birlikte uygular. Bunun için burjuvazi, şiddet yoluyla başaramadığını taviz vererek elde etmeye çalışır. Demek ki, burjuva tavizler, proletaryanın durumunu değil, burjuvazinin durumunu güçlendiriyor. Proletarya toplumsal devrimi bırakıp da burjuvaziden tavizler koparma politikası izlerse, böylece burjuvazinin durumunun güçlenmesine yardımcı olmuş olur. Tavizler politikası, baskı ve şiddet kapitalizmin temel politik yöntemidir.

Kapitalist mülkiyet böylesine sürekli saldırıların olduğu, sınıflar mücadelesinin iç savaş boyutu kazandığı bir yerde özel mülk sahipleri, saldırıları önlemek için daha fazla askeri güç sahibi olmaya çalışırlar. Tekelcilik, militarizmin güçlenmesiyle birlikte; devlet, tekellerle el ele gider. Gerek emperyalist ülkeler ve gerekse bağımlı kapitalist ülkeler, önümüzdeki dönemi iç savaşlar dönemi olarak gördükleri için, politikalarını buna göre oluşturuyorlar. NATO önümüzdeki yüzyılı iç savaşlar, sosyal ayaklanmalar yüzyılı olarak görüyor ve varlığını buna dayandırıyor. Türk tekelci sermayesi ve faşist devleti de bütün politikasını bu temele oturtuyor. Önümüzdeki yıllar için düşünülen büyük askeri programın amacı budur. Bu kadar ekonomik krize ve ekonomik yıkıma karşın devlet önümüzdeki dönem için 150 milyar dolarlık bir askeri program belirtiyor. Devlet egemen sınıfların elinde, emekçi sınıfları baskı altında tutmaya yarayan bir alettir. Bu alet sürekli silahlaniyor ve güçleniyorsa, bu, tamamen emekçi sınıflar üzerindeki baskıyı ve şiddeti artırmak içindir. Ne var ki, bu büyük militarizm, bu savaş makinesi, bu baskı aleti en sonunda burjuvaziyi yutacak ve iyice çöküşe götürecektir. Burjuvazi her bakımdan kendi yıkılışını kendi eliyle geliştiriyor. Bu kadar kapsamlı bir askeri program, varolan ekonomik krizi daha da derinleştiriyor. Sınıflar arası çelişkiler, çatışmalar militarizm sayesinde keskinleşiyor. Bu kadar büyük bir askeri programın uygulanması için toplumdan alınan vergilerin artırılması kaçınılmazdır. Vergiler, emekçi sınıflara şiddet olarak dönüyor: şiddet ise emekçi sınıflara yeni bir vergi olarak dönüyor. Bu durum ise emekçi sınıfların toplumsal durumunun daha da kötüleşmesine, çelişkilerin keskinleşmesine ve sosyalizmin kitleler içinde güçlenmesine yol açıyor. Burjuvazi, emekçi sınıfların eylemini ve ayaklanmasını ezme için daha fazla şiddete yönelirken; şiddet, emekçi sınıfları iyice sosyalizme itiyor. Burjuvazi sosyalizm için çalışıyor.

Burjuvazi, kendi şiddet aygıtlarını ayakta tutmak için, daha fazla borçlanma yoluna gitmek zorunda kalıyor. Her yıl hükümet bütçesinin daha büyük bir bölümü askeri harcamalara ve bunun borç ödemelerine

gidiyor. Hükümetin hazırladığı 99 bütçesinde planlanan 23 katrilyonun büyük bir bölümü olan 8,9 katrilyonu borç faizlerine gidecek. İç savaş uzun bir savaş olduğuna göre bu demektir ki, önümüzdeki yıllarda, hükümet bütçelerinin daha büyük bir bölümü borç ödemelerine gidecektir. Hükümet bütçesi böyle olunca, emekçilerin "bütçesi" tam bir yıkım içinde olacaktır.

Tekelci sermaye askeri gücünü artırıp, bütçenin büyük bölümünü askeri harcamalara ve borçlanmaya ayırırsa, toplum için nasıl bir yaşam biçimi uygun gördüğü buradan da anlaşılıyor. Son yıllarda servet ve kuvvet tekeli burjuvazinin elinde birikirken, emekçi sınıfların toplumsal yaşamları en kötü dönemine girdi. İşsizlik, hastalıklar, yoksulluktan ileri gelen ölümler, entelektüel gerileme en parlak dönemini yaşıyor. Bütün bunlar, tekeli gelişme, emperyalizme bağımlılık temelinde ve şiddetin ve vergilerin artmasıyla birlikte geliyor. Bu gelişmenin sonucu olarak proletarya ve emekçi halk kitlelerinin mücadeleleri, başkaldırıları da artıyor. Bu durumda burjuvazi eskiye oranla daha fazla şiddete, baskıya başvurmak zorunda kalacaktır.

Emekçi kitleler, Türkiye ve Kürdistan'da mücadeleyi her seferinde daha da sertleştirince, burjuvazinin başvurduğu şiddet eski sonucunu veremez oldu. Her cephede müthiş bir direngenlik gösteren devrimci kitlenin, devrim ve kurtuluş mücadelesini bastırmak için burjuvazi, şiddetini daha üst boyutlara çıkarmak zorunda kaldı. Her seferinde burjuva saldırılar, baskılar ve şiddet, eylemlerini yükselten kitleler tarafından etkisiz hale getirildi. Devletin temeli olan militarist yapının devamlı güçlendirilmesi, silahlı güçlerin sayısının artırılması, silahlanmanın en üst düzeye çıkartılması, proletarya ve halkın mücadelesinin nasıl bir seyir izlediğinin kanıtları oluyor. Sokaklarda eylemlerini sürekli hale getiren kitlelerin mücadelesini engellemek için, aynı biçimde sokağa çıkartılan asker, polis sayısı artırılıyor. Sokağa çıkan kitle, yine her seferinde eylemden geri durmuyor.

Tutsakları teslim almak, iradelerini kırmak, devrimin bu cephesini yıkmak için bugüne kadar burjuva saldırıların her biçimi denendi, şiddet bütün yönlerden uygulandı. Ne var ki, devletin faşist şiddeti, terörü tutsakların devrim mücadelesini önleyemedi. Cezaevleri, iç savaşın en önemli alanı olmayı devam ettiriyor. Bugüne kadar tutsaklara karşı uygulanan şiddet, gücünü (kuvvetini) yitirdi. Faşist şiddetin daha önceki sonucu vermesi için bir üst düzeye çıkartılması hedefleniyor, şiddetin yoğunluğunun artırılması hedefleniyor. Türkiye emekçi kitleleri ve devrimci hareket için geçerli olan bu durum, Kürdistan'da fazlasıyla geçerlidir. Kürdistan'da silahlı mücadelenin ilk dönemlerindeki TC asker, polis sayısının, savaşın bugünkü düzeyindeki seferber edi-

len askeri güçlerin çok altında olduğunu biliyoruz. Kürdistan artırılan yalnızca asker, polis değil. Askeri teknik, silah ve savaşla ilgili bütün araçlar artırıldı. Önce daha dar bir alan da savaştan TC şimdi daha geniş alanlarda savaşmak durumunda kaldı. Önceleri daha az güçle çatışmalara katılıyordu, bugün dünle kıyaslanmayacak kadar bir güçle çatışma alanına girebiliyor. Güney Kürdistan'a yapılan işgal ve askeri saldırılarda kullanılan askeri güç, her seferinde, eskisinden büyük olmak zorunda. Kürdistan'da TC'nin başvurduğu şiddet, Kürt halkının silahlı savaşı karşısında eski gücünü yitiriyor. Bu durumda hiç değilse şiddetin eski gücünü sağlaması için, daha fazla askerin, polisin, özel timin, korucunun, silahın, uçağın, tankın, topun, paranın seferber edilmesi gerekiyor.

Bu kadar askeri gücü harekete geçirmesine karşın, tekelci burjuvazi, kendisini ve düzenini güvende görmüyor. Kapitalist özel mülkiyetin güvenliğini sağlamak için önlenemez bir silahlanma, baskıya başvurma, saldırılarını artırma ve şiddetin dozunu artırmayı tek geçerli yol olarak görüyor. Devrimin yükselişi başka yollan geçersiz hale getirdi. Sıra burjuva şiddetin de sonuç vermeyeceği, geçersiz olacağı aşamaya gelmiştir. Bu aşamada sınıflar savaşı en sert günlerini yaşayacaktır. Yaşam koşulları sürekli kötüleşen kitleler, her geçen gün daha büyük çatışmalara girecekler. Çatışmanın şiddeti, her geçen gün yeni boyutlar kazanacaktır. Bu durumda, burjuvazinin politik hegemonyasını sağlaması mümkün görünmüyor. Çünkü Tekelci burjuvazinin ekonomik varlığı, politik hegemonyasının aleyhine çalışıyor. Tekelci burjuvazi, ekonomik olarak daha fazla insanı mülksüzleştirerek var olabilir. Bu ise, mülksüzlerin sayısının ve mücadelesinin büyümesi demektir. Sayılan, örgütlülükleri, mücadeleleri ve savaşları her geçen sürede büyüyen mülksüzlerin, mülkiyete yapacakları saldırıları önlemek için burjuva gerici şiddetin dozunu artırması kaçınılmaz oluyor. Henüz o aşamaya gelmedikse de, burjuva şiddetin gücünü tamamen yitirdiği, yani şiddetin kitleler üzerinde hiç bir etki yapmadığı bir aşama vardır. Kitleler, burjuvazi tarafından bu aşamaya doğru itiliyorlar. Halkların her tarafta anti-faşist, anti-kapitalist mücadelelerini yükseltmesi, burjuva şiddetin güç yönünden erozyona uğradığını gösteriyor. Şiddet göstergesi her seferinde bir üst rakamı gösterecektir. Kitlelerin devrimci şiddeti, iktidara ve kapitalist özel mülkiyete saldırıları da her seferinde bir üst rakama çıkacaktır. Ne var ki, burada bir dönüm noktası var. Burjuva şiddetin ve bütün olanakların büyümesi, bir üst rakamı göstermesi, burjuva sınıfı güçsüzleştirirken proletarya ve halkların mücadelesinin büyümesi, emekçi sınıfları daha da güçlendirir ve kurtuluş olanaklarını yaratır. Ekonomik, toplumsal ve po-

litik yapının kriz içinde olması, karşıt sınıfları, şiddetin dozunu artırmaya itiyor.

Burjuvazi, iç savaşı kazanmak için topyekün bir savaş içinde saldırılarının şiddetini- artırırken, yeni bir aşamaya giren kapitalizmin dünya krizi, burjuva şiddetin kuvvetini iyice düşürdü. Ekonomik krizin esas karşılayıcıları emekçi sınıflardır. Bu nedenle emekçi sınıflar kriz dönemlerinde ayakta olurlar. Burjuvazi, uluslararası deneylerden bilir ki, krizle sokağın dolaysız ilişkisi vardır. Kriz dönemlerinde sokağın gücü konuşur. Kitleler de, burjuvazi de sokağa iner. Hesaplaşma burada yapılır. Mülk sahipleri, sokağı kitleye bırakmaya hiç niyetli değil. Sokakta da kazanmak için bütün gücünü en üst düzeyde seferber ediyor. Uluslararası burjuvazi, bu konuda klasik denebilecek tavrı sergiler. Ekonomik kriz dönemlerinden en çok yararlananlar; komünistler, demokratlar, proletarya, emekçi sınıflardır. Bu gerçeği en iyi burjuvazi bilir, çünkü bu durum sık sık başına gelir. Bu nedenle kriz dönemlerinde burjuva saldırılar artar, baskıyla kriz dönemi atılmaya çalışılır. Türkiye sürekli ve yapısal bir kriz içinde olmuştur. Bunun yanında emperyalizme bağımlılık ilişkisinden dolayı, halklar üzerindeki baskı da sürekli olmuştur. Emekçiler ise sık sık eyleme yönelmişlerdir. Ne var ki, kapitalizmin dünya krizinin yeni bir aşamaya girmesi ile birlikte, kitle mücadelesinin belirgin bir artış görülmeye başladı. Metal işçilerinin, SEKA işçilerinin, deri işçilerinin, tekstil işçilerinin mücadelesi, son dönemde önemli bir büyüme gösterdi. Genel kapitalist krizin uzun süreli olacağı ve esas etkisini zamanla göstereceği göz önüne alınırsa (burjuvazi bunu yapıyor), önümüzdeki dönem, bu yeni olgunun da etkisiyle, büyük halk kitleleri çatışmaya girecektir. Bunu, bugünden görebiliyoruz. Faşist devlet saldırılarının, son günlerde bütün alanlarda şiddetlenmesi bunun içindir.

Burjuva topyekün savaş, yalnızca bütün düzen güçlerinin tekeli sınıfın önderliğinde harekete geçirilmesini hedeflemiyor, aynı zamanda iç savaşı da bütün cephelerde (topyekün olarak) kazanmayı içeriyor. Tek tek mevzilerde kazanılacak bir zafer, gerçek olarak zafer sayılmadığından, bütün mevzilerde, bütün cephelerde topyekün bir zafer burjuvazinin yeni hedefidir. Bu hedefe ulaşmak için hem saldırılar artırıldı hem de saldırıların şiddeti. Ancak, burjuvazi bu savaşın merkezi olarak yürütürse sonuç alacağını düşünüyor. Egemen sınıfı buna zorlayan başka nedenler de var. Kitlelerle savaşın genel nitelik kazanması; sınıflar savaşının bütün cephelerde verilmesi; devrimci hareketin her tarafta güçlenmesi benzeri olgular, burjuvaziye, güçlerini merkezi olarak harekete geçirmeye itiyor. Son dönemde yapılan saldırının kapsamına bakılırsa, bu açık olarak görülür. Yurtdışında, Kür-

distan'da, Türkiye'nin her alanında birden ve bütünlük içinde davranan burjuvazi, güçlerini ordunun komutasında merkezileştirdi. Bu gerçek, burjuvazinin gücünü değil, birleşik devrimin gücünü kanıtlar. Burjuvazi bu kadar askeri, ekonomik, politik güce karşın bizi yenememişse, bu bizim ne kadar güçlü, direngen, savaşkan olduğumuzu kanıtlar.

Proletarya ve müttefikleri olan halkların, burjuva topyekün savaşın, bu merkezi güç savaşını kazanmak için kendi güçlerini de merkezileştirmesi gerekir. Bunun zorunluluğu ve ivediliği son derece açıktır. Tekelci güçler, proletarya ve halk güçlerinin dağımlığından yararlanıyor. Çok sayıda devrimci güç, orda burda ayrı ayrı savaşıyor, bu nedenle devrimci savaş başarıya ulaşamıyor. Devrimin yasası, devrimden önce bütün devrim güçlerini birleştirip, merkezileştirmeyi şart koşuyor. Kürt halkı orda, Türkiye halkları burda, öyle ayrı ayrı savaşırken, hiç bir halk kurtuluş yüzü göremez. Kurtuluş ortaktır. Bunun için devrimin bütün güçlerini birleştirmek, devrimci bir programı yaşama geçirmek, zaferi mücadele birliği içinde elde etmek için yeni girişimler gerekiyor.

Bugüne kadar verilen mücadeleyle devrimi gerçekleştiremedik ancak, bu devrimi başarmak için yapılan eylemlerden ders çıkarmak, atılan adımları irdelemek kazanmak isteyen devrimci güçlerin yönemi olmalıdır. Yapılanlar bize zafer getirmedi, o halde kendimizi aşmalıyız. Proletarya ve halk kendini aşmalıdır, savaşı kazanmak için, devrimci mücadele yöntemlerini güçlendirmelidir, Devrimci yöntemler, kendimizi aşmanın ve başarmanın yöntemleridir. Devrimci yöntemler sayesinde yeni burjuva şiddetli saldırılar güçten (kuvvetten) düşeceği gibi, devrimci yöntemlere dayanan halk eylemi sonucu, ne burjuva şiddet ne de şiddetin aygıtları kalır; burjuva şiddet aygıtları, maddi temeli tekelci-kapitalizmle birlikte yıkılır gider.

Mücadele Birliği

21 Kasım 1998

Sayı: 18

ELEŞTİREL YAKLAŞIM

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, ayağa kalkarak mücadelesini yeni bir aşamaya çıkardığında, Türkiye devrimci hareketi, halen reformlar uğruna mücadele gündemiyle meşguldü. Halk kitlelerinin devrim ve kurtuluş mücadelesi, bir kere daha devrimci hareket için sürpriz oldu. Bu ilk sürpriz değil. Bugüne kadar, kaç kez kitlelerin gerisinde kaldı. O en çok göklere çıkartılan Gazi sokak savaşlarında da eyleme ilk kalkışanlar yine kitleler oldu. Devrimci militanlar daha sonra gelip harekete katıldılar. Devrimci militanlar Gazi sokak savaşlarında sonradan da olsa kendilerini kısa sürede topladı, ancak Kürt halkının son kapsamlı halk hareketi karşısında, günler geçmesine karşın kendisini toparlamış değil. Devrimci hareket iktidar mücadelesini başa almadığı ve bütün politik çalışmayı bu temel hedefe yöneltmediği süreçte olayların gerisinde kalacaktır.

Soyut teori açısından iktidar mücadelesine yer veren devrimci hareket, sıra teoride söylenenlerin yaşama geçirilmesine gelince; tam da teorinin maddi güce dönüşmesi gereken bu aşamada, olmadık gerekçelerle devrimci görevlerinden uzak duruyor. Devrimci hareketin temel sorunu, devrimci olarak devam edip edememekte. Kitlelerin politik özgürlükler için ayağa kalktığı, devrim mücadelesinin belirleyici olduğu bir dönemde, devrimci hareketin devrimle sorunu ortaya çıkmaya başladı. Aslında bu sorun yeni yaşanmıyor. Uzun zamandır devrimi ve devrimin ana hedefi olan iktidar mücadelesini geleceğe erteleyen küçük burjuva devrimci hareket düşüş sürecindedir. Devrimci konumdan düşüşe geçmesine karşın, halen "devrimci" olma iddiasını sürdürüyor. Devrimci olma iddiası, içinden geçmekte olduğumuz süreçte daha fazla tutunamaz. Koşullar öylesine yoğun devrimci ki, hiç kimse, dönemin gerektirdiği görevleri yerine getirmedi, bulunduğu konumda daha fazla oyalanamaz.

Komünist olmak, devrimci olmak, öyle verilmiş bir unvan değildir. Tarihi koşullar, nesnel durum ve toplumsal çelişkiler burjuva ikti-

darım devirmek için proletaryaya böylesi büyük olanaklar sunduğunda, eğer proletarya ve proletarya adına hareket eden politik güçler, halen devrimin ikincil sorunlarıyla oyalanıp durursa, devrimci gelişme tarafından dışalanmaları kaçınılmaz olur. Devrime pratik politika açısından yaklaşamayanların tümünün sonu, devrimden ve kitlelerden tecrit olmaktır.

Ortalama sol adım verdiğimiz küçük burjuva devrimci güçler, devrime pratik politika düzleminde yaklaşmak yerine, propaganda düzleminde yaklaşmayı sürdürdüler. Bu politikalarında inatçı bir direniş sergilediler. Uzun süredir devrimci olma iddiasında bulunmakla birlikte, pratikte ise bu iddiaya ters biçimde oportünist bir politik yönelim içine girdiler. Böylece iddia ile gerçek arasında bir paradoks oluştu. Kimse, kalkıpta devrimden vazgeçtiğini açıkça söyleyemiyor. Çünkü devrim, koşullar tarafından gündeme getiriliyor. Ancak, devrimin gerektirdiği politikalar ve görevler de ortaya konmuyor. Çünkü devrim için mücadele verecek kadar, düşünsel-örgütsel donanımına sahip değiller. Bu çelişkili durum, politikada ve pratikte tutarsızlık getirdi. Teori ile politikanın iç tutarsızlığı yanında, bazen politikanın kendi içinde ya da pratiğin kendi içinde tutarsızlığa düşmesi bile görüldü. Bu çelişkili, tutarsız tavır, kimi örgütlerde ilkesizliğe yol açtı. Aynı örgüt bazen devrimci tavır koyan komünist ve devrimci hareketle birlikte, davrandığı gibi, bazen de buna ters biçimde, devrime karşı tavır almış olan sosyal-reformist platformda yer alabiliyor. Bunun adına da "geniş" olmak deniyor. İlkeli ve tutarlı komünist gücün çizgisine ise "darlık" denilerek karşı duruluyor. Bu anlayışın bir adım ilerisi sosyal reformizmdir. Burjuvalar ve sosyal-reformistler aynı ağız kullanarak, proleter komünist mücadelenin gerçekten devrimci olan neyi varsa, tümüne "aşırı" diyerek karşı çıkmışlardır. Hatta mahkum etmeye bile kalkışmışlardır. Şimdi de oportünistler aynı yolu izliyorlar. Bu sağ anlayışa göre, komünist hareket ve Kürdistan devrimci hareketi, "aşırı" konumdan hareket ediyor. Bu bakış açısı, savunucularını burjuvazinin bakış açısına götürür.

Bu güne kadar devrimci konumda olanlar (küçük burjuva devrimciliği de olsa) bu konumlarını sürdürüyorlar. Teorik olarak da reformist konuma yönelmek için, bilim dışı belirlemeler yapıyorlar. On yıldan fazla bir zamandır, Türkiye'nin ekonomik gücü abartıldı. Büyük bir ekonomik güce sahip tekelci sermayenin politik zoru ikinci plana iteceği, ekonomik olarak kitleleri yönetebilecek konumda olduğu biçiminde öznel teoriler üretildi. Bu teori, 80 sonlarında ünlüydü. Ancak, sınıflar mücadelesi bir süre sonra iç savaş aşamasına girince, bu ünlü teori iflas etti.

Sonra, yenileri tarafından bu defa "yeniden yapılanma" teorisi adıyla, öne sürüldü. Bu teoriye göre Türkiye; Balkanlar, Orta Asya ve Orta Doğu'da elde ettiği maddi ve ticari olanaklarla büyük bir birikim elde etmiştir(!). Bu birikime dayanarak, devlet iktidarı yeniden yapılandırılacaktır. Bu yeniden yapılandırma, politik zoru ikinci plana itecektir. Aslında bütün bu teoriler, o eski "alt emperyalizm" teorisine gelip dayanıyor ki "sosyalist devrimciler" kendi ekonomizmlerini bu teoriye dayandırıyorlar. Türkiye'yi emperyalist yapanlar, her nedense bir türlü bunun ekonomik, tarihsel sürecini gösteremediler. Bırakalım Türkiye'nin emperyalistleşme sürecini anlatmayı, o çok sözünü ettikleri Orta Asya ülkelerinde Türkiye'nin elde ettiği birikimi bile kanıtlayamadılar. Bunu kanıtlayamadılar, ancak, savaşa akıtılan giderleri anlatmak içinse, daha çok elde edilen "kara para"ya dikkat çektiler. Yoksa Türkiye "kara para" emperyalizmi olmasın!? Görüldüğü gibi ortalama sol, bulunduğu geri konumu haklı göstermek ve daha da geri düşmek için, öznel olarak teori üzerine teori üretiyor. Ortalama sol hareket, teorik olarak da politik olarak da iflas ediyor.

Devrimci olarak devam etmek için, tarihsel sürecin bugünkü aşamasını doğru tanımlamak gerekiyor. Son dönemde yaşanan gelişmelerden sonra, halen devrimci durumu ve iç savaşı kabul etmeyen kaç devrimci örgüt kaldı? Kendileri değilse de nesnel sürecin baskısıyla iç savaşı kabul etmeye başlayanların sayısı çoğalıyor. Devrimci durumu da kabul edenlerin sayısı artıyor. Artık eskisi kadar yalnız değiliz. Devrimci durumu ve iç savaşı kabul edenler, bu kabulü dil ucuyla söylüyorlar. Sözde kabul yetmez; örgütün, bütün örgütsel mücadele ve politik yönelimini bu gerçeğe göre düzenlemek gerekiyor. Bu alanda gerekenler yerine getirilmeden yapılacak şey, yalnızca sözde kabulden öteye gitmez. Gerçeklerin inatçı olduğunu ve kendisini, karşı çıkanlara bile kabul ettireceğini söyledik, Devrimci örgütlerin, devrimci durum ve iç savaş gerçeğini kabul etmeleri, söylenenlerin, bir gelişme yasası olduğunu 'göstüyor. Olanlar, söylenenlerin pratikte doğrulanmasıdır. Ancak, gerçekler yarı yolda kalmazlar, kendi gerçekliklerini sonuna kadar kabul ettirirler. Devrimci durumu ve iç savaşı kabul edenler, bunun örgütsel ve pratik mücadele görevlerini de yerine getirmek durumunda kalırlar. Şimdi sıra buna geliyor.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin öne çıkıp, sınıflar mücadelesinin bütün çehresini bu kadar etkilemesi, Türkiye'nin baş gündemini bu sorunun oluşturması, devrimin nasıl bir baskı gücü olduğunun; devrimin gelişme düzeyi göz önünde bulundurulmadan, hiçbir politik ve toplumsal olayın doğru biçimde kavranmayacağıının en açık kanıtı oldu. Egemen güçler, uzun süredir devrimci krizin etkisiyle birbirine

girmiş ve kendi iç savaşlarını yaşamak durumunda kalmışlardı. Şimdi ise büyük bir atılımla öne çıkan KUKH'nin yarattığı krizle karşı karşıya kaldılar. Bu defa egemen güçler politikalarını, bu durumu göz önünde bulundurarak belirlemeye çalışıyorlar. Tekelci güçler ve faşist devlet, devrimin yarattığı gelişmeyi yadsıyarak politika oluşturamaz durumdadır. Devrim bir gerçekliktir ve somut bir gerçeklik olarak, kendi yasalarını herkese kabul ettiriyor. Burjuvazi, devrim gerçeğini kavramış görünüyor. Bizim küçük burjuva devrimcilerimiz ve küçük burjuva tutkuların etkisindeki işçi ve emekçilerimiz de bu durumu kavransa, devrim mücadelesi daha ileri düzeye ulaşır. Son gelişen şiddetli olaylar, emekçi sınıfa ve öncülerine, durumu kavramaları için etkide bulunacaktır. Devrim ve savaş gerçeği, kendini herkese kabul ettiriyor.

Tekelci sermayenin faşist devlet eliyle son dönemlerde tırmandırdığı şiddet, PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın Roma'ya gitmesiyle iyice azgınlaştı. Bu sefer, sivil faşist güçler ve bütün düzen güçleri, tekelci sermayenin yanında saf tuttular. Hemen hemen bütün faşist güçler her tarafta sokağa çıktılar, bütün düzen güçleri sokağa çıktılar. Burjuva şiddet, bütün kudurganlığıyla Kürt halkına karşı kullanıldı; Kürtler sokakta linç edildi. Bu durum karşısında KUKH'nin pasifizmi bir yana, Türkiye devrimci hareketi yerinden bile kıpırdamadı. Devrimci hareket faşist katliamlar karşısında seyirci kaldı. Bu durum, ikincil sorunları çözmeye uğraşan devrimci hareketin, mücadelenin ne kadar gerisinde olduğunu bir kere daha gösterdi. Olaylar öylesine hızlı ve ani gelişti ki, her zaman ki tek düze, geri çalışma programıyla kendini ve kitleleri oyalayan devrimci örgütler, olayların hızı ve büyüklüğü karşısında güçlerini bile toparlayamadılar. Bir süre sonra ise, karşı devrimci ittifak güçleri, devrimci güçlerin toparlanmalarına ve eyleme geçmelerine fırsat vermedi. Süreç, bundan sonra hep böyle sürecektir. Bu durum karşısında yapılması gereken, devrimci hareketin konumunu teorik yönüyle, politik yönüyle, örgütsel yönüyle ve taktik yönüyle gözden geçirmektir. Devrimci mücadele, devrimci gevezelik yapmak değildir. Devrimci olmak, öncelikle olayların yönünü doğru biçimde görmektir. Devrimci olmak, dönemin gerektirdiği devrimci görevleri pratik olarak üstlenmektir. Özcesi, devrimci olmak, her cephede iktidara yürümektir. Devrimci örgütler, yaşanan olaylar üzerine boş sözler söylemek yerine, kendi konularını ele alıp, proletaryanın ve ezilenlerin kurtuluşunu gerçekleştirecek bir konuma gelmek için çaba göstermelidir. Günümüzün en temel görevi budur.

Devrimle karşı devrimin, son derece şiddetli biçimde birbirine girdiği son çatışmada BDGP, demec verme dışında hiç bir şey yapmadı. PKK dışında kalanlar, yalnızca gelişmelerin ardından sürük-

lendiler. Ortak belge imzalarırken, devrimi ve devrimin temel hedefi iktidarı ele geçirme hedefini güncel olarak ele almayı, onu geleceğin sorunu olarak görüp arkaya itenlerin bir kere daha düşünmeleri gerekiyor. BDGP, olayların ardından sürüklenen oportünist bir platform olduğunu, ilk ciddi pratik sınavda kanıtladı. Pratiğin sınavından sonra BDGP'nin uzun süre bu haliyle kalamayacağını daha rahat söyleyebiliriz. Bugüne kadar devrimi ve devrimde zaferi hedeflemeyen birlik platformlarının nasıl dağılıp gittiklerini gördük. Küçük burjuva devrimci hareket, dağılan birliklerin dağılmasının gerçek nedenini kendi geri politik hedeflerinde arayacağına, birbirinde aramıştır. BDGP ve başkaları, yaşananlardan doğru dersler çıkarmalıdır. İktidarı zora dayalı devrimle ele geçirmeyi hedeflemeyen hiç bir birlik ayakta kalmaz. Daha işin başında tarihle, gelişmeyle sorunu olan bir politik platform ya da hareket, proletaryayı iktidara götüremez. Bu konumda olanlar, öncelikle tarihi gelişimle, devrimci gelişimle kendi geri konumu arasındaki çelişkiyi çözmelidir. Yalnızca devrimci konumda olan birlikler, proletarya ve ezilen kitlelerin kurtuluşunun aracı olabilir.

KUKH'nin gelişmesi ve faşist terörün tırmanması, sendikaların ve meslek birliklerinin durumunu da ayna gibi yansıttı. Burjuva sendikalardan Türk-İş, faşist devletle aynı anti-Kürt tavra girerken, Hak-İş ve DİSK de başka biçimde aynı tavrı aldı. Barolar Birliği gibi burjuva kurumların tavrı da iç savaşta sermayenin yanı oldu. Devrimci militan mücadele temelinde kurulan KESK ise, kendi eylemini erteleterek, bir kere daha sermayenin yanında olduğunu kanıtladı. Diğer sendikaların ve meslek odalarının burjuva politikaları ve pratikleri biliniyor. KESK'in politikasının da sosyal-reformist olduğu biliniyor. Son aldığı karar, burjuva uşaklığını üstlenmiş olan bir anlayışın niteliğine uygundur. Burada eleştirilmesi gereken, sendikalardaki işçilerin ve emekçilerin bu durum karşısında etkisiz kalması ve pasif olmasıdır. Burjuvazinin ideolojik etkisinden kurtulamayanlar, Kürt ulusal sorunu karşısında sosyal-şoven- tavrı aldılar. ÖDP, bunun en somut örneğidir. ÖDP'li işçiler, emekçiler, sendikacılar, aydınlar sosyal-şovendir. KESK'in kendi eyleminden vazgeçmesi, ÖDP çizgisinin nasıl burjuva uşakı sosyal-şoven bir çizgi olduğunu tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık olarak ortaya koyuyor. Bütün bu gelişmeler, işçi sınıfı üzerindeki burjuva ideolojik etkileri kırmadan, işçi sınıfı içindeki burjuva ajanları buradan kovmadan proletaryanın burjuvaziyi yemeyeceğini, her devrimciye ve öncü işçiye gösterdi. Burjuva işçi sendikaları ve sosyal-reformist hareketler, iç savaşta sermayenin yanında yer almıştır. İç savaşı kazanmanın ve burjuvaziyi devirip iktidarı

ele geçirmenin temel ön koşulu, burjuvazinin gönüllü uşaklığını üstlenenleri yenmektir.

Aynı çevreler, faşist güçler Kürtleri linç ederken, faşist şiddeti bütün kitlelere uygularken seslerini çıkarmadılar, hatta harekete geçmek isteyen kitlenin elini kolunu bağladılar: olaylar biraz düşme eğilimi gösterdikten sonraysa, bu sefer ortaya çıkıp, Kürt, Türk halklarının "kardeşliğinden" söz etmeye başladılar. Bu konudaki görüşlerini güçlendirmek için de "barış" sloganını yeniden, biraz daha yükselttiler. Proletaryanın ve halkların kurtuluş mücadelesi, "barış" sloganı ile engellenmek isteniyor. Devrim ve açık çatışma döneminde "barış" sloganını yükseltenler, kesin olarak devrimi önlemeye çalışarak burjuvaziye hizmet ediyorlar. Bu koroya, son dönemde küçük burjuva devrimcileri de katılmaya başladı. Kürt halkı özgürlük için ayağa kalktığı bir sırada, devrimci eylemlerle, halkların ortak kurtuluşu için mücadelede yerini almak yerine, "barış" sloganıyla ortaya akıyorlarsa, onlar bununla, esasında sermayenin iktidarına yardımcı olduklarını ve bu en zor durumda, sermayeyi bu durumdan kurtarmayı üstlendiklerini göstermiş oldular. Sosyal-reformist güçler, her alanda sermayenin gönüllü uşaklığını üstlendiklerini kanıtladılar; oportünistler ise bu yolda ilerliyorlar.

Tarihin her dönemecinde, devrim dönemlerinde, her sınıf ve bu sınıfın politik hareketi, o güne kadar savunduğu neyi varsa: program, taktik ve stratejik çizgi olarak pratiğin sınavından geçer. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da olan da budur. İşçi sınıfının politik güçleri, devrimci gelişmenin sınavından geçiyorlar. Bu sınavdan başarıyla geçecek olanlar, yalnızca, devrim yoluyla iktidarı ele geçirmeyi güncel olarak, pratik politika olarak ele alanlar ve proletarya enternasyonalizmini benimsemiş olanlar olacaktır. Yani, teoride ve pratikte devrimci olanlar, bu sınavdan başarıyla geçecektir. Devrimci proletarya ve proletaryanın devrimci sınıf partisi bu sınavı başarıyla verecektir.

Mücadele Birliği

5 Aralık 1998

Sayı: 19

İŞÇİ SINIFI HAREKETİNDE OPORTÜNİZM

İktidar mücadelesinin bugüne kadar sonuçlanmamış olması, üzerinde durulması gereken temel bir konudur. Bir devrim için gerekli olan koşullar bu kadar uygunken, bu kadar büyük bir devrimci birikim varken, iktidar sorununun orta yerde duruyor olması, konuyu doğru olarak ele almamızı daha da zorunlu yapıyor. Tekelci kapitalizm kendi yıkıcı çelişkilerinin girdabına sürüklenmişken, ekonomik kriz politik krizle derinleşmişken, sermaye egemenliği yıllardır devrimci vuruşların altındayken, iktidarın halen burjuvazinin elinde olması koşulların yetersizliğinin sonucu değil, Fidel Castro'nun söylediği gibi, devrimci "gevezelerin sayısının fazla olmasından" ileri geliyor. Devrimci mücadeleyi pratik olarak yürütmek yerine, devrim üzerine gevezelik edenlerin sayısındaki fazlalık, tekelci egemenliğin halen ayakta kalmasının bir nedenidir. Başka bir neden de bununla ilintili olarak devrimci hareket içindeki sağ eğilimdir. On yıllardır sağ eğilime karşı mücadele veriliyor, fakat yine sağ eğilim, yıllardır devrimci hareketin içinde varlığını sürdürüyor. Sağ eğilim, kendini işçi sınıfı hareketi içinde oportünizm olarak belirginleştirmiştir. Yaşadığımız tarihi süreç, bir taraftan tekelci egemenliği yenmemiz için önümüze bugüne kadar görülmemiş olanaklar sunarken, diğer taraftan ise önümüze engeller çıkartıyor. Devrimci hareket içindeki sağ eğilim, işçi sınıfı hareketi içinde oportünizm, tekelci egemenliğin üstesinden gelmemizi önlemeye çalışan engellerdir. Proletarya önderliğindeki toplumsal devrim, ancak bu engelleri aştığı oranda zafere ulaşacaktır.

Türkiye işçi sınıfının, birbirinden ayrı ayrı devam eden uzun bir ekonomik hareketi ve politik hareketi var. Politik hareket, 71'in silahlı mücadele dönemine kadar boydan boya oportünizmdir. Ekonomik hareket ise sendikalizmdir. Ekonomik hareketin politik hareketle birleştiği düzlem ise Türkiye İşçi Partisi oldu. Yani bu politik hareket, kendiliğinden bir işçi hareketinin politik ifadesi oldu. Böylece karışımıza yalnızca bir ekonomizm değil "bilinçli ekonomizm" çıktı. İşçi sınıfı hareketi günümüze kadar bu "bilinçli ekonomizm" ile geldi. Ekonomizm ve "bilinçli ekonomizm" sonuç olarak, kapitalist düzen içi bir hareket özelliği taşımıştır, düzen içi bir hareket olarak kalmıştır. İktidarı devrim yoluyla ele geçirmeyi hedefleyen hareketler, uzun dönem

işçi hareketindeki oportünizmin etkisinden kurtulamadı. Günümüzde ise bu oportünizm militanlaştı ve militan oportünizm olarak karşımıza çıktı. Politik gerekçeleri, iktidarı politik mücadeleyle ele geçirmek olan çeşitli sol devrimci hareketler, uzun süreli devrim mücadelesini göze alamayınca, yapılarında taşıdıkları oportünizmi işçi sınıfı hareketine taşıdılar ve oportünizmle birleştirdiler. Devrimci mücadele safalarında yer alan ve artık bu konularını korumakta zorlanarak oportünizm çukuruna yuvarlananlardan sonra, oportünizm yenmemiz gereken ciddi bir tehdit olarak karşımıza çıkıyor.

Gerek eski kaba biçimiyle ve gerekse de yeni söylem ve yeni militan tavrıyla oportünizm, kendiliğinden gelmeciliği, yani sendikalizmi yüceltir. Mücadele organları olarak, iktidar organları olarak komite-konseyleleri değil; ekonomik mücadele araçları olarak sendikaları işçilere hedef gösterenler, politikalarıyla oportünizmin gelişimine hizmet ediyorlar. İşçi sınıfı hareketini sendikalar aracılığıyla yönlendirmek oportünizmin bir özelliğidir. Sendikal mücadele, özelliği gereği yalnızca koşulların iyileştirilmesi mücadelesidir. Sendikaların sosyalizmi hedeflemeleri ise, ancak işçi sınıfının devrimci sınıf partisiyle birlikte hareket etmeleri durumunda mümkündür. Oysa sendikalar ve sendikacılar (bunlar devrimci de olabilir) sendikaları sosyalizmden uzak tutmaya çalışırlar. Yapılan toplu sözleşmenin yerine getirilmesi için, "iş barışının" devamı için çaba gösterirler. Bu sınıf işbirliği anlayışlarını burada bırakmaz, sosyal-reformist partiler aracılığıyla "toplumsal barış" aşamasına kadar vardırırlar. Sınıf işbirliği karakterlerinden dolayı sendikalar, fabrikalarda sınıf mücadelesi yürüten devrimci sosyalist işçilere karşı mücadele etmişlerdir. Sendikacılar her tür "iş barışı" ve "toplumsal barışı" dinamitlemeye uğraşan militan işçilere karşı savaş açmışlardır. Sol devrimci örgütler ise, sınıf mücadelesini sendikalara hapsederek, sendikacıların bu çabasını başka yönden tamamlıyorlar. Bu yüzden işçi sınıfına sendikaları hedef olarak gösteriyorlar da bir türlü ekonomik ve politik mücadele araçlarını birlikte kullanan işçi komite-konseylelerine yanaşmıyorlar. Sanılıyor ki sendikalar ya da sendikacılar değişince, işçi sınıfı yeni yönetimle ve sendikalarla kendi sınıfsal hedefine ulaşır. Olan şey sendikalizmin yerine devrimci sendikalizmin konmasıdır. Küçük burjuva devrimci hareketler kendiliğinden gelmeciliğin, yani sendikalizmin önünde eğilmekle, onu yüceltmekle oportünizmin güçlenmesine yardımcı oluyorlar. İşçi sınıfı hareketinde oportünizmi, yalnızca sınıflar mücadelesi teorisini proletarya diktatörlüğü teorisinin kabulüne kadar vardırırlar ve iktidarı politik yoldan ele geçirmeyi hedefleyenler yenebilirler.

Oportünizm işçi sınıfı mücadelesini sendikal mücadeleye indirger.

Bunu yaparken de iktidar mücadelesine karşı tavır alır. Proletaryanın ekonomik kurtuluşu ile ekonomik mücadele, yani sendikalizm aynı şeyler değildir. İkisi çok farkı şevlerdir. Ekonomik kurtuluş sosyalizmi zorunlu hale getirir ve yalnızca sosyalizm ekonomik kurtuluşu sağlar. Ekonomik mücadele ise yalnızca koşulları iyileştirme mücadelesiyle sınırlıdır. Proletaryanın sınıf mücadelesi iktidar mücadelesidir, sosyalizm mücadelesidir. Proletaryanın sınıf mücadelesi bu anlamda ekonomik (pratik), politik ve teorik mücadele bütünlüğüdür. Buradaki politik mücadele, devrimci politik mücadeledir; teorik mücadele de devrimci teoriyi kapsar. İşçi hareketinde ise sık sık kapitalizmi yıkmayı hedefleyen komünist politika ve komünist teoriye karşı tavır alınır. Bu tavır çoğu kez kendisine "devrimci, sosyalist" diyen işçiler tarafından da alınır. Bu işçilerin "devrimciliğinin ve sosyalistliğinin" sözde olduğu, izledikleri politikaların özünün ise burjuva uzlaşmacılığı olduğu ortadadır. Sınıflı bir toplumda, bu toplum kapitalist toplum ise burjuvaziyle proletarya arasında uzlaşma olmaz. Karşıt sınıflar arasında kıyasıya bir mücadele sürüp gider. Komünist partiyle bütünleşmek istemeyen her işçi, kaçınılmaz olarak burjuvazinin ideolojik etkisine girer. Bunun dışında bir yolun olmadığını binlerce kanıtı, sosyalizmden uzaklaşıp, şimdi burjuva ideolojisinin etkisine giren işçilerin durumlarıdır. Bugüne kadar komünist saflarda mücadele veren çok sayıda işçi ve sendikacı, sınıf mücadelesinin varacağı zorunlu sonuç olan proletarya diktatörlüğü hedefine varmayı amaçlayan mücadeleden vazgeçtikleri için ya "sosyal-reformist partilerin safındalar ya da doğrudan burjuva partilerin safındalar. Yasal reformist partilerin saflarına gidenler, sosyalizm ve devrim davasına ihanet içindeler. Bırakalım bu yalnızca kendisini düşünen bencil işçileri sosyal-reformist partiler örgütlesin. İşçi sınıfı, devrimi, proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizmi hedefleyen yeni tip öncü işçilerin önderliğinde yoluna devam edecektir.

Oportünistler ve oportünist işçiler, hiç bir zaman işçi sınıfının çıkarlarını temsil etmezler. Oportünist bir işçi, yalnızca kendi bencil çıkarlarını temsil eder. Oportünist bir işçi kendisi ve ailesinin geleceği için mücadele verir. İnsanlığın kurtuluşu onu hiç bir zaman ilgilendirmez. İşçi sınıfının tarihi görevi ise insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirmektir. Oportünist işçilerin fabrikalarda temsilci olmaları, sendikacı olmaları ve hatta çok sayıda işçinin desteğini almış olmaları, onların işçi sınıfını ve işçi sınıfının çıkarlarını temsil ettikleri anlamına gelmez. Sosyalist işçi, bugünün içinde, kendi sınıfının gelecekteki çıkarlarını gözetir, temsil eder ve bunun için mücadeleye atılır. İşçi sınıfının çıkarlarını temsil eden oportünist işçiler değil, sosyalist işçilerdir. Sos-

yalist işçiler, komünist partinin önderliğinde burjuva iktidarını devirmeyi hedefleyen, yerine proletarya diktatörlüğünü koymayı benimseyen ve sosyalizmi kurmayı amaçlayan işçilerdir. Sosyalist işçiler, ilk dönemde, işçilerin çoğunluğunun desteğini alamayabilirler, ancak mücadeleleriyle, işçi sınıfının tümünün çıkarlarını temsil ederler. Leninist Parti'nin örgütleyeceği işçiler, böylesi işçiler, işçi sınıfının dayanması gereken öncüler, bu tipten öncülerdir.

Oportünist örgütler ve oportünist işçiler, kendilerinin içinde bulunduğu burjuva sınıf işbirlikçisi konumlarını savunmak için, emek-sermaye çelişkisinin ve mücadelesinin gerçek anlamını saptırma yoluna gidiyorlar. Oportünist bakış açısına göre emek-sermaye çelişkisi, ekonomik bir çelişkidir; ekonomik bir çelişki olarak yalnızca ekonomik mücadeleyi gerektirir. Oportüniste göre eğer bu mücadele, politik mücadeleye vardırılırsa bu ancak ekonomik mücadelenin politik mücadeleye dönüştürülmesi biçiminde olabilir. Emek-sermaye çelişkisi ekonomik alanda, yani kapitalist üretim sürecinde ortaya çıkan bir çelişkidir. Emek-sermaye çelişkisinin temelini oluşturan ücretli emek sömürsü, ekonomik alanda yer alır. Sermayeyi oluşturan artı-değer sömürsü ekonomik alanda ortaya çıkar. Ancak burada söz konusu olan, tek tek kapitalist bireylerle, proleter bireyler arasındaki çelişki değil bir bütün olarak kapitalist sınıfla, işçi sınıfı arasındaki çelişkidir. Bu anlamda emek-sermaye çelişkisi sınıfsal bir çelişkidir, toplumsal bir çelişkidir ve politik alana yansıyan bir çelişkidir. Daha geniş anlamda söylersek, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında olan kapitalizmin temel çelişkisi, en sonunda politik bir devrimi kaçınılmaz hale getirir. Emek-sermaye çelişkisi kapitalist ekonomik-toplumsal sistemin temel çelişkisidir. Bu temelde meydana gelen emek-sermaye mücadelesi bütün alanlarda süren bir mücadeledir. Emegin sermayeye karşı mücadelesi ekonomik, politik ve teorik mücadelenin tümünü kapsayan bir mücadeledir. Emek-sermaye mücadelesini doğru anlamak gerek.

Oportünizm, işçileri harekete geçiren tek nedenin ekonomik gereksinme olduğunu ileri sürüyor. Ekonomik gereksinmeleri işçi hareketinin kalkışı ve amacı olarak gösteren bir anlayış. Bu anlayışın sonucu olarak, işçi sınıfı üzerindeki faşist devlet terörü ve saldırıları karşısında sessiz kalmayı kabullenmiş oluyor. Faşist devletin saldırılarına uğrayan yalnızca işçi sınıfı değil, ezilen Kürt ulusu ve ilerici hareket de aynı biçimde faşist saldırıya uğruyor ve baskı altında tutuluyor. İşçi sınıfı yalnızca kendi ekonomik gereksinmelerinden yola çıkar ve sonunda ekonomik gereksinme çerçevesinde kalır diyenler bu anlayışla, dünyanın bu en zalim devletine ve zulmüne katlanmış

oluyorlar. Bu oportünist anlayışı savunanlar, yıllardır işçi sınıfının faşist devlete karşı mücadelenin dışında tutulmasına ve sonuçta işçi sınıfının sermayenin diktası altında kalmasına yardımcı oldular. İşçi sınıfının, bütün ezilen ve sömürülen kitleler üzerinde uygulanan devlet baskısı karşısında eli kolu bağlı kalmasını sağlayanlar sermayenin en büyük destekçileridir. Bu anlayışı savunanlar yalnızca burjuva sendikacılar değil, başka söylemlerle de olsa oportünist işçilerdir. Oportünist işçiler yalnızca kendi ekonomik gereksinimleri söz konusu olunca eyleme yönelmiş ama örneğin Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskıya karşı harekete geçmemişlerdir. Son dönemde faşist güçler sokakta Kürtleri linç ederken, bu oportünist işçiler ve kamu emekçileri evlerinde oturmayı tercih ettiler. Küçük burjuva devrimci hareket ise, sendikalizme övgü düzerek ve yücelterek, oportünist işçilerin bu anlayışını pekiştiriyor.

Bu oportünist işçi anlayışına göre, eğer sosyalist yayınlar baskına uğruyor, eğer demokratik kitle örgütleri baskına uğruyor, eğer tutsaklar saldırıya uğruyor ve eğer Kürtler sokakta linç ediliyorsa, bu baskına uğrayan ve linç edilenlerin sorunudur. O, yalnızca kendi ekonomik gereksinimleri için eylem yapar. Topuyla, tüfeğiyle ve her neyi varsa bütün her şeyiyle burjuvazinin safına geçmek diye buna derler. Bu nedenle oportünizme karşı mücadele, sermaye egemenliğine karşı mücadeleden ayrılamaz.

Komünist hareket ne zaman tekelci sermayenin politik saldırılarına karşı işçi sınıfını mücadele etmeye çağırırsa, ne zaman Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskıya karşı işçi sınıfını enternasyonal mücadeleye çağırırsa, oportünist işçilerden itiraz yükselir: "Yalnızca ekonomik gereksinimlerimiz için mücadelede işçi sınıfıyla kaynaşabilir, yalnızca ekonomik mücadeleyle kiteselleşebiliriz. Politik mücadele bizi böler ve kitlelerden 'koparız'". Bu anlayışı öğrencilere uygularsanız; orada da oportünist öğrenci liderlerinin aynı anlayışı şöyle ileri sürdüklerini görürüz: "Okulcu sorunların dışına çıkarsak, öğrenci kitlesinden 'koparız.'" Oysa kitlelerden "kopmamak" gerekçesiyle yola çıkanlar, aslında burjuvazinin kitleleri devrimci politik mücadeleden uzak tutmak için yıllardır savunduğu anlayışı savunmuş oluyorlar. Yalnızca burjuvazi proletaryayı ve ezilenleri politik mücadeleden, yani iktidar mücadelesinden uzak tutmak ister. Yalnızca burjuvazi ye burjuva uşakları işçi sınıfını ve öğrenci kitlesini kendi fabrikasına ve okuluna hapsedmek ister. Sosyalistler ise bu oportünistlerden kopmak için elinden geleni yapar. Sosyalistler açısından ise oportünistlerden ne kadar uzak kalırsa ve ne kadar onlardan bir an evvel kopulursa o kadar devrimci proletarya ve devrimci kitlelerle bütünleşme gerçek hale getirilir.

Oportünizmin bütün amacı işçilerin komünizmle ve devrimle bağlarını koparmak ve sonuç olarak, burjuvazinin sınıfsal hegemonyasının devamını sağlamaktır. Sosyal-reformist partilerin amaçları nasıl ki devrimi önlemekse, oportünist hareketlerin de amaçları aynıdır. Aynı amaç birliği, onları sık sık bir araya getiriyor. Oportünizm ve reformizm, işçi sınıfının komünist mücadele çizgisine karşı birlikte hareket ediyor. Komünist hareket sosyal-reformist harekete yönelttiği eleştiriyi oportünist harekete de doğrultmalı. Oportünizmle sosyal-reformizmin politik özü aynıdır: Sınıf işbirliği. Sınıf işbirliği politikası, sınıf mücadelesi yükseltilebilir bozulmalı. Keskinleşen emek-sermaye çelişkisi ve bütün tarihsel gelişme bizden yanadır.

Devrimci hareketteki sağ eğilim, hem işçi sınıfı içindeki bu "şanslı" oportünist işçi ve sendikacılardan kaynaklanıyor ve hem de küçük burjuvalardan kaynaklanıyor. Kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı mücadelesi için koşullar düne göre çok olgunlaşmış ve bütün bir tarihsel gelişme yalnızca devrimi kaçınılmaz yaparken ve bu devrimi başarmak olanaklı iken, eğer buna rağmen mücadele henüz başarıya ulaşmamışsa, bunun en önemli nedeni devrimci hareketteki bu sağ eğilimin varlığıdır. Sağ eğilim bazen devrimci örgütlerde egemen hale gelmiş ve bir devrimci gücü tamamen burjuva saflara çekerek bitirmiştir. Bunun başarılmadığı yerlerde ise iktidar mücadelesinin önünde engel oluşturmuştur. Komünist hareketin, devrimci hareketin önündeki güncel devrimci görev sağ eğilimi yenmektir. Bunun için işçi sınıfı hareketindeki oportünizmi yenmek gerek, reformizme karşı mücadeleyi başarmak gerek.

Oportünizmden arınmayan sosyalist hareket büyük ölçüde dönemini kapattı. Orta yerde izleri kaldı yalnızca. Ancak hiç kimse bu konuda yanılığa düşmesin, çünkü oportünizm yeni söylemlerle ve militan biçimde yeni koşullara uygun olarak ortaya çıkabilir. Bu gerçekten hareketle, marksist-leninist temeldeki ideolojik mücadele sürekli olmalıdır. Oportünizme karşı ideolojik mücadeleyi kesintiye uğratan bir sosyalizm, felaketlerle karşı karşıya gelmekten kurtulamaz. Proletaryanın uzun mücadele tarihi, komünizmin büyük mücadele tarihi, marksist-leninist ilkeler temelinde ideolojik mücadeleyi kesintiye uğratan komünist partilerin trajik hikayeleriyle doludur. Biz devrimi yeni insanla yapacağız. Yeni insan dünyayı devrim yoluyla değiştiren insandır. Sosyalizm yeni insanla kurulacak.

Mücadele Birliği

19 Aralık 1998

Sayı: 20

TÜRKİYE VE KÜRDİSTANDA BÜYÜK DEVRİMCİ BİRİKİM

Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci durum proletarya önderliğinde bir devrimin zorunluluğunu her yeni olayda kanıtladıkça, devrimle sorunu olan küçük burjuva sosyalistleri, bu sefer devrimi başaracak olan öznel ögenin yetersizliklerini öne çıkartmaya başladılar. Oysa daha önce, nesnel koşulların devrim için uygun olmadığını ileri sürerek devrimci görevlerden geri kalıyorlardı. Kendi ekonomizmlerini, sosyal-pasifizmlerini haklı göstermek için kitlelerin mücadeleye hazır olmadıklarını ileri sürmek, temel gerekçe haline getirildi. Nesnel koşullar her yönden köklü değişimi (devrimi) zorunlu hale getirince, kitleler kendiliğinden harekete geçince, böylece nesnel durum gerekçesi ortadan kalkınca, örgütlerin durumunun devrimi başarmaya uygun olmadığı gerekçesi öne sürüldü. Ne nesnel koşulların uygunsuzluğu ne kitlelerin harekete geçmemiş olması ne de örgütlü mücadelenin zayıflığı değil, esas olan bir gerçek varsa, o da küçük burjuva hareketin devrimi sonuna kadar götürmedeki yeteneksizliğinin, sınırlılığının ortaya çıkmasıdır. Küçük burjuvazi devrimci de olsa, hiç bir dönemde, devrimlerin itici gücü olamadı. Bu evrensel gerçeklik kendini, Türkiye ve Kürdistan'da bir kez daha ortaya koydu.

Marksizm-Leninizm'den güçlü biçimde etkilenmiş olan bizim küçük burjuva sosyalist hareket, bugüne kadar koşulların devrimci karakterini kabule yanaşmıyordu. Uzun süre devrimci duruma karşı direndi. Sonunda ekonomik, politik gerçekler üstün geldi; bugün koşulların devrimci niteliği üzerinde görüş belirtenlerin sayısı arttı. Düne kadar ekonomik krizle devrimin bağıını kurmayanlar, bugün bu nesnel ilişkiyi anmak zorunda kaldılar. Koşullar öylesine yoğun devrimci ki, en oportünist olan bile nesnellüğün diliyle konuşmaya başladı. Fakat o kadar. Daha fazla ileri gidemediler. Yalnızca nesnellığı ortaya koyuyor, nesnellüğün diliyle konuşuyorlar, ama henüz devrimin diliyle konuşmuyorlar. Çünkü devrimci mücadeleyi sonuna kadar gö-

türmek istemiyorlar. Yapılan şey sistemin krizi, keskin çelişkileri üzerinde gevezelik etmek, ancak mücadelenin gerektirdiği yöntemlere, örgütlenmeye girişmemektir. Böylece bilinçli olarak proletaryayı ve sosyalist hareketi, burjuva diktatörlüğünün sınırları içinde kalmaya mahkum ediyorlar. Küçük burjuva sosyalist hareketin bütün politik özü uzlaşmadır, uzlaşma olarak kalacaktır.

Devrimci proletaryanın, küçük burjuva devrimci hareketin geçğini görmesi gerekir. Koşullar nesnel olarak, öznel olarak ne kadar bir devrim için hazır olursa olsun, bizim küçük burjuvalar hiç bir zaman hazır olmayacaktır. Bunca uygun tarihsel, ekonomik koşullara karşın devrimin daha ileri gidememesinin temel nedeni küçük burjuvazinin oyalayıcı tavrının yanında, esas olarak proletaryanın sınıfsal önderliğini her alanda göstermemesidir. Küçük burjuva devrimci hareket yorgundur, sığdır, kısıtlıdır. Yalnızca proletarya bu devrimi başaracaktır.

Küçük burjuvazi devrimin itici gücü olmadığı için iktidar perspektifine de sahip değildir. O yalnızca demokratik muhalefet perspektifine sahiptir. En fazla sistemin "aşırı kanadı" olmayı üstlenebilir. Koşullar ne kadar iktidarı gösterirse, küçük burjuvazi de o kadar muhalefeti gösterir. Hiç bir küçük burjuva politik hareket muhalefet olmayı kendisiyle sınırlı tutmaz. Kapitalizm altında proletarya öylesine bir güç ve toplumsal gelişmenin temel olgusu ki, ne burjuvazi ne de küçük burjuvazi proletaryaya dayanmadan hiç bir etkinlik gösteremez. Bu nedenle küçük burjuva sosyalist hareket (hem oportünist ve hem de sosyal-reformist hareket) proletaryayı yanına çekmek ister. Bunun için de kendi mücadele anlayışını proleter sınıfa taşır. Proletarya içinde küçük burjuva şartlarda yaşayanlar ile küçük burjuva tutkulara sahip olanlar, küçük burjuva politikalara ve örgütlere hemen destek verirken, sermayeye karşı mücadeleden başka yolu olmayanlar ise, bu küçük burjuva ideolojinin etkisinde kalırlar. Küçük burjuvazi proletaryayı, kendi küçük burjuva muhalefet konumunda tutmayı ister. Bütün teorik çabası da bunun içindir.

Küçük burjuva sol hareket, her ne kadar görevini, proletaryanın tarihi devrimci misyonunu yerine getirmek olarak ortaya koysa da, bu yalnızca bir görüntüdür. Özde ise küçük mülk sahiplerinin konumundan hareket eder. Bu, en kritik anda, tarihin dönemeçlerinde kendini açığa vurur. En sonunda bütün teorilerin sınındığı yer pratiktir. Pratik tek tutarlı ölçüt olmasaydı, ortalık, küçük burjuva sosyalizminin etkisinden geçilmez hale gelirdi. Küçük burjuva hareket ister sol sekte biçimde kendisini göstere, ister sağ oportünizm biçiminde, yaşanan pratik onun gerçek politik özünü ve son tahlilinde sınıfsal niteliğini

açığa çıkartır. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan büyük devrimci pratik, elimizdeki bu tek tutarlı ölçüt gerçeği açığa vurur.

Proletaryanın bağımsız sınıf politikası ve örgütüyle tarih sahnesine çıkmadığı daha önceki dönemde, proletarya adına bu öncü rolü küçük burjuvazi üstlendi. Bu alanda epey bir yol da aldı. Ancak işler gelip en tayin edici savaş noktasına dayanınca, küçük burjuva öz bütün belirtileriyle ortaya çıktı. 12 Eylül koşulları bunun açık kanıtıdır. Daha önce yeri göğü birbirine katan küçük burjuvazi, 12 Eylül koşullarında mücadeleyi ilk terk eden oldu.

Geçmişten günümüze kadar süren bu büyük devrimci pratik, yalnızca küçük burjuva hareketin devrimciliğinin sınırlarını göstermekle kalmadı, bunu aşan bir genişliğe sahip olduğunu da gösterdi. Bugün proletaryayı daha ileri götürecek devrimci taktiği belirlerken dayandığımız temel güçlerden biri, bugüne kadar gelen bu devrimci birikimdir. Proletarya, böylesi bir devrimci birikim yaratmadan burjuvaziyi yenemez, küçük burjuvazinin sınırlı devrimciliğini tanıyamaz. Tam da bu noktada küçük burjuva teorisyenler, proletaryanın devrim için hazır olmadığını kanıtlamak için, yaşanan pratiği bile küçümsemeye kalkarlar. Böylece bugün ayakta kalan örgütler, sanki hiç bir gelişim sürecinden geçmemiş ve sanki hiç bir birikimi yokmuş gibi gösteriliyor. Küçük burjuva teorisyenlere göre devrim bir nicelikler toplamıdır, kesinlikle nitelik sorunu değildir. Devrim bir nitel sıçramadır. Yaşanan devrimci pratik ise, bu nitelik sıçraması için büyük bir temel sağlar. Proletaryanın devrimci sınıf örgütlerinin bugünkü durumunu ele alırken, durumun devrimci bir taktiği ortaya koymaya elverişli olmadığını belirlerken, bu pratik birikim kesinlikle göz önünde bulundurulmalıdır.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA GENEL ÇİZGİLERİYLE MÜCADELENİN GELİŞİMİ

Sınıflar mücadelesinde 60'lı yıllar, parlamentarist, barışçıl mücadele yıllarıdır. Türkiye İşçi Partisi bu dönemin en iyi ifadesidir. Kendiliğinden kitle mücadelesinin politik ifadesi olan Türkiye İşçi Partisi deneyimi, öz olarak boydan boya oportünizmdir. Oportünizm egemenliği altında kitlelerle geniş ilişki kurulabilmiş ve parlamenter mücadele en üst noktalara vardırılmıştır. Bu dönem, proletaryanın sınıf mücadelesinde, eğer bir benzetme yapmak gerekirse İkinci Enternasyonal dönemine benzer. Sınıf mücadelesinin kısmi barışçı dönemi ve bu dönemin özelliğine denk kitle çalışma biçimi egemen olmuştur. Kapitalizmin ve bu temeldeki sınıflar mücadelesinin gelişimi barışçıl-parlamentarist mücadelenin geçersizliğini ortaya koydu. O zaman

silahlı mücadeleyi temel alan yeni bir dönem, devrimci döneme ve bu döneme denk mücadele biçimleri öne çıktı.

Sınıf mücadelesinde silahlı mücadele dönemi, daha sonraki mücadele sürecini baştanbaşa etkileyen bir çıkış açtı. Böylece sınıf mücadelesinde proletarya, yeni bir mücadele biçimi olarak, zora dayalı mücadele biçimi ve yöntemini kazanmış oldu. Bununla da kalmadı. Silahlı mücadele ve halkların kurtuluş mücadelesini vermeye yetenekli illegal devrimci örgütlerin kurulması önemli bir birikim oldu. 70'li yıllarda ise, illegal örgütlenme, yasal çalışma ilkesinin temel alındığı mücadele ve örgüt biçimi öne çıktı. Fakat buradaki illegalite, o dönemin durumuna denktir. Bu dönem tekelci burjuvazi, toplum üzerinde bugünkü kadar denetim kuramadığı için illegalite de bugüne göre gevşek bir illegalitedir. Daha sonra sınıf mücadelesinde daha yetkin olarak kullanılan ne kadar araç ve yöntem varsa, bunlar o dönemde ilk nüve olarak, daha tam biçimlenmemiş olarak ortaya çıktılar.

Bugüne kadar gelen birikim, örgütlenme yönünde de bir hayli zenginlik içeriyor. Yasal parlamentarist parti, illegal devrimci ulusal kurtuluş örgütü (politik ve askeri örgütlenmenin iç içe geçtiği örgüt biçimi), Marksist-Leninist örgüt, giderek Leninist parti. Bu gelişim çizgisi, sınıf mücadelesinin gelişiminin örgütlenme alanındaki durumunu gösteriyor. Proletarya örgütlenme alanında da en sonunda Leninist tipte partiyi yaratarak, sınıflar mücadelesini başarıya götürecek yetenekte olduğunu göstermiştir.

Günümüzde kitle ilişkileri yönünde biraz çaba harcayan ya da bu yönde belli bir yönelim içine girenler, sanki ilk defa kitlelerle sağlam ilişkiler kendileri tarafından başlatılmış gibi, keşfedileni yeni fark ediyorlar. Oysa kitlelerle ilişki geliştirmede, bugüne kadar ileri örnekler ortaya çıkarılmıştır. Bu alanda gerek fabrikalarda, gerek emekçi semtlerinde, gerekse de kırsal alanda köylülük içinde, uzun dönem süren kitle ilişkileri geliştirilmiştir. Bu alandaki örnekler dünyada ileri denebilececek özelliktedir.

Sendikal mücadele biçimleri olarak grev, dayanışma grevleri, sokak gösterileri, fabrika işgalleri; politik eylemler olarak kitlesel devrimci sokak gösterileri, devrimci sokak çatışmaları, bireysel devrimci terör, kitlesel devrimci terör, gerilla mücadelesi, savunma amaçlı askeri eylemler ve parlamento dışı pek çok eylem örnekleri bu dönemde yaratıldı. Kitlelerle devrimci mücadele ve devrimci taktik temelinde ilişki kuran militanlar, bu alanda değerlendirecekleri zengin bir birikime sahipler. Elde edilen birikim, sınıf mücadelesinin emrine verilmeli. O zaman mücadele daha güçlü olacaktır.

Bilimsel sosyalizmin büyük tarihi bize mücadelenin birçok biçimi-

mini benimsemek gerektiğini öğretir. Mücadelenin yalnızca bir biçimine bağlanıp kalmak, ilkel sosyalizmdir. Böyleleri sınıf mücadelesinin çeşitli gelişme aşamalarını doğru biçimde değerlendiremezler. Örneğin İkinci Enternasyonal, mücadelenin yalnızca barışçı biçimlerine bağlanıp kaldığı için, proletarya devrimleri döneminin gelip çatması sırasında sınıflar mücadelesinin daha sonraki gelişme aşamasına ayak uyduramadı. Başka yönde ise, örneğin, yalnızca silahlı mücadeleyi benimseyip mücadelenin zengin biçimlerini reddedenler, tarih, önlerine kitlelerle geniş ilişki kurmayı, legal araçları da devrim amaçları için kullanmayı getirdiğinde, şaşırıp kalırlar. Böyle bir ilkel sosyalizm anlayışı sonucunda komünist öncü, kitlelerden tecrit olur, devrim mücadelesi başarısız kalır. Mücadelenin bütün biçimlerini benimseyenler, böylece önlerine çıkacak olan her yeni duruma ayak uydurabilecek ve her koşulda sınıf mücadelesini devrimci temelde yürütebilecek konumda olacaktır.

Türkiye ve Kürdistan'da sosyalizm mücadelesinin birçok biçimini benimseme artık yalnızca teorik bir sorun değil, bu sorun pratik olarak gerçekleşmiştir. Bu alanda ileri birikim elde edildi. Yapılması gereken şey sınıf mücadelesinin biçimleri sorununu teorik ele alış değil, pratiğini kavrayıştır. Sosyalizmin dünya çapındaki pratiğinin yanında kendi pratiğimizden de öğrenelim.

Devrim için uygun olan nesnel koşulların varlığı ve kitle mücadelesinin yükselmesinin yanında pratik alandaki birikimimiz, devrimci durumu bir devrimle sonuçlandırmak için gerekli ön koşulları sağlıyor. Geçmişten bugüne gelen komünist örgütler ve devrimci örgütler bu birikimlerin bir kısmına sahipler. Leninist Parti ise, mücadelenin bütün alanlarında sağlam birikimler elde etti. Bu durumda devrimci taktik belirlenirken, on yıllar süren mücadele süzgecinden geçerek gelen sosyalist birikimi seferber etmeliyiz. Birikimlerin kendi başına bir örgütü zafere götürmeyeceğini biliyoruz. Ancak devrimci bir sınıf olan proletarya böylesi bir devrimci birikime sahip olmadan da başarıya ulaşamaz.

Proletaryanın uzun süren bütün mücadele yılları ya iç savaş ya da iç savaşa yakın çizgide yürütüldü. Bu çetin mücadele sürecinden geçen proletarya, sınıf mücadelesini daha ileri aşamalara çıkartabileceğini kanıtladı. Proletaryanın komünist öncüsü de aynı süreç içinde proletarya ve sınıf mücadelesine öncülük edebileceğini kanıtladı. Sosyalist proletarya devrimci mücadele yeteneğini kanıtladı. Geçmişten bugüne gelen pratik bunu anlatır. Proletaryanın devrimci mücadele yeteneğini göstermesi, iktidarı ele geçirme mücadelesinde devrimci taktiğin belirlenmesinde temel önemdedir. Ancak herkes bilir ki, mü-

cadele yeteneğinin ortaya konması, iktidarı ele geçirmek için yeterli değildir. Şimdi devrimci taktik temelinde devrimi örgütlemeye ve iktidarı ele geçirmede proleter sosyalist yeteneğin ortaya konması gerekir. En başta komünist proletarya olmak üzere proleter sınıf, bu yeteneğini ancak ve yalnızca devrimci taktikle ortaya koyabilecektir. Daha sonra ise egemen olma ve egemenliğini koruma yeteneğini kanıtlama dönemi başlar. Sosyalist proletarya mücadele, iktidar ve egemenlik yeteneğini, ancak komünist parti gibi en etkin silahı ile yerine getirebilir. Komünist partisi olmadan proletarya sınıf mücadelesini sonuca götüremez, mücadele yarı yolda kalır, hareket bir noktada dağılır.

Şimdi sosyalist proletaryanın önünde, komünist partisi önderliğinde, devrimci taktik temelinde devrimi örgütleme görevi duruyor. Sürece müdahaleden sözedenler, sürece ancak devrimci taktik temelinde müdahale edilebileceğini bilmelidir. Yalnızca devrimci taktik temelinde gelişecek bir devrim yoluyla sürece müdahale edilir ve yeni bir süreç, proletaryanın egemen olduğu bir süreç başlatılır. Sürece reformlarla, oportünist taktiklerle ya da ekonomizmle müdahale etmeyi düşünenler, hem kendilerini hem de emekçi kitleleri aldatıyorlar. Onlar bugüne kadar hedef saptırarak, kitleleri düzen içi istemlerle oyaladılar. Ancak gelinen aşamada konumlarını daha uzun süre koruyamazlar. Çelişkiler keskin, mücadele sert, koşullar ağır. Hiç bir hareket bu durumda mücadeleyi bir üst aşamaya çıkarmadan, dağılmaktan kendini kurtaramaz.

Devrimi, devrim yoluyla iktidarı hedeflemeyen sosyalist hareketin büyük bir kesimi, bu nedenlerle sancılı günler geçiriyor. Sınıf mücadelesinde yorgun düşen ve ekonomizme yönelen, öncülük iddiasını bırakıp, umudunu kitlelere bağlayan sosyalist gruplar bu nedenle dağılmaktan kurtulamayacaklar. Her sosyalist grup, parti, pratiğin sınıvından geçiyor, geçecektir.

Proletaryanın taktiğini, mücadele yöntemlerini ve mücadele araçlarını, ancak iktidar sorununu doğru biçimde koyarak aydınlatabiliriz. İktidar sorunu aydınlatılmadan güncel mücadele görevleri doğru olarak anlaşılabilir. Küçük burjuva sosyalizmi ise, iktidar sorununu aydınlatmamak için özel çaba gösteriyor. İktidar konusunun yaşamsal öneminden ötürü, bu sayfalarda uzun zamandır konu üzerine görüş belirtiyoruz. Bu topraklar üzerinde sürüp giden iç savaş ve buna eklenen kapitalizmin genel krizi, iktidar sorununu daha bir önemli hale getirdi. Sosyalist işçi hareketi, en ivedi olarak iktidar sorununu doğru kavramalıdır. Proletarya, yalnızca iktidarı ele geçirdiği taktirde hedeflerini, gerçekleştirebilir. Devrimci pratik alanındaki birikimimiz bu

açıdan da irdelenmeli ve gereken dersler çıkarılmalıdır.

Proletaryanın önderliğinde, emekçi kitleleri iktidara götürecektir bir devrimci taktik için, birikimlerin kendi başına yeterli olmadığını biliyoruz. Bu alanda birikim önemlidir, ancak yeterli değildir, bunun için partiyi güçlendirmek, sınıf örgütlenmelerini güçlendirmek ve devrimci mücadele yoluyla sosyalist bilinci güçlendirmek şarttır. Bilinç yetersizliğini ve örgütlenme yetersizliğini aşmak için, devrimci hedeflerin doğru biçimde konması gerekiyor. Zora dayalı devrime dayanarak iktidarı ele geçirmek ve faşist devleti yıkararak ilk olarak Geçici Devrim Hükümeti'ni kurmak, bugünden önümüze koymamız gereken devrimci görevlerdir. Sınıf mücadelesinin her yeni gelişmesi, bizi bu sorunu doğru biçimde belirlemeye zorluyor. Mücadeleye önderlik eden sosyalist proletarya, iktidarı hedefleyen devrimci taktiklerle yoluna devam edecektir.

Mücadele Birliği

Ocak-1999

Sayı: 22

OLANAKLAR VE ENGELLER

Sosyalist proletarya ve komünist öncüsü, kurulu sosyal düzene karşı mücadelede hiç bugünkü kadar olanaklara sahip olmadı. Bunun başında ekonomik ve toplumsal olanaklar gelir. Kapitalist sistemin bağrında taşıdığı çelişkilerin, karşıtlıkların, krizlerin ve toplumsal karmaşanın keskinleşmesi ve derinleşmesi, kurulu sosyal düzeni yıkıma götüren yıkıcı dinamiklerdir. Ekonomik kriz, sistemin bütün hareket yasalarını, çelişkilerini ve karşıtlıklarını daha da öne çıkardı ve kapitalizmi yıkıma götüren sistemin öz dinamikleri daha bir belirginleşti. Tekelci kapitalizmin devamı, bütün yıkıcı çelişkileri, genişletilmiş biçimde yeniden üretiyor. Emperyalizme bağımlı işbirlikçi tekelci sermayenin tarihi eğilimi; daha yıkıcı çatışmalar, çelişkiler, karşıtlıklar, iç gerginlikler eşliğinde ilerliyor.

Politik olanaklar da diğerleri kadar önemlidir. Mevcut sosyal düzen, ekonomik ve toplumsal yıkıcı öğelerin yanında, politik devrimci öğeler de geliştiriyor. Politik çelişkiler ekonomik duruma bağlı olarak keskinleşiyor. Proleter ve emekçi kitlelerin politik demokrasi (özgürlükler) eğilimi ile tekelci sermayenin gerilik ve egemenlik eğilimi arasındaki çelişki en keskin düzeyine ulaştı. Kürt ulusunun politik özgürlük mücadelesi ile TC'nin ilhakçı politikası arasındaki çelişki yine politik bir çelişki olarak öne çıktı. Öte yandan Türkiye ve Kürdistan halklarıyla emperyalizm arasındaki çelişki hem ekonomik hem de politik bir çelişki olarak düne göre daha da derindir. Bütün bu olanaklar devrimin nesnel olanaklarıdır. Ve bu nesnel gelişmeler bir toplumsal devrimi hiç bu kadar zorunlu, kaçınılmaz ve olanaklı hale getirmemişti. Devrimin olanakları devrimi olanaklı hale getirdi. Tarihin, hep lehte olan olanaklarla yapılabacağını sananlar fena halde yanılığa düşerler. Tarihi gelişmeleri ve somut gelişmeleri ele alırken yanılmamak için, olayların çok yönlülüğünü, farklı yönler arasındaki ilişki ve karşılıklı bağımlılığı irdelemek; sınıflı toplumlarda mücadelenin yasası olarak karşıtların birliği ve mücadelesi yasasını bilmek de gerekiyor. Nesnel olanaklarla öznel etkenlerin yarattığı engelleri ve ikisi arasındaki mücadeleyi de görmek gerek. Eğer önümüze çıkan engeller görülmezse, tarihin gelişimini, yani evrimi dümdüz bir çizgi

olarak görmeye başlarız. Evrim denince hep dümdüz gelişim çizgisi anlaşılmalıdır. Evrimin kendi içinde, karşıt yöndeki engellerle (bunların bir kısmı nesnel alandaki engellerdir) kıyasıya bir çatışma ve mücadele vardır. Evrim mücadele içinde, karşıtların mücadelesi olarak algılanmalı. Sınıflı toplumların evrimi, eski ile yeni, yıkılıp gitmekte olanla eskinin bağrından doğmakta olan arasında büyük çatışmaları içerir. Bu çelişki ve çatışmalar ki, sonunda politik bir devrimi zorunlu hale getirir. Bu anlamda tarih, bu aşamada devrime yol alır. Somut durumu tanımlarken, olanakların ve engellerin birliğini, karşıtlığı ve mücadelesini doğru biçimde anlamak gerekiyor.

Biz devrimin nesnel olanaklarından söz ederken, bazı küçük burjuva aceleciliği içindeki sosyalistler, bundan, nesnel olanakların kendiliğinden devrim getireceği sonucunu çıkarıyorlar. Eski toplumsal sistem, ne kadar kendi yıkıcı öğelerini kendi bağrında geliştirirse geliştirsün, burada egemen sınıflara karşı dıştan uygulanacak devrimci zorun zorunluluğu var. Burada tarihin ebesi zor kaçınılmazdır. Bu aşamada, zorun örgütçüsü olarak, proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak komünist partinin savaşı kaçınılmazdır. Proletaryanın komünist partisinin, bu görevi yerine getirirken, çok çeşitli ve çok sayıda engellerle karşılaştığını, daha da karşılaşacağını ve bunları aşıya amacına varabileceğini anlamak gerekiyor.

Türkiye ve Kürdistan'da tarih adım başı mücadele verilerek yapılıyor. Evet, tarih sınıf mücadeleleri tarihidir. Bu evrensel gerçeklik, Kürdistan'da ve Türkiye'de en çetin, en zorlu süreçlerden geçerek doğrulanıyor. Tarih önümüze çok sayıda ve çok çeşitli olanaklar sunarken, aynı zamanda önümüze bir dizi engel de çıkartıyor. Proletarya komünistleri olarak bizim görevimiz, engelleri yenmektir. Engelleri yenerek olanakların yolunu açmaktır. Zafere giden yol bir dizi engelle, tuzakla doludur. Yenmemiz gereken engelleri bilmemiz, ileriye gitmek için şarttır. Ancak önümüze çıkan engelleri aşarsak olanaklar gerçek olur.

İktidar mücadelesinde önümüze sürekli çıkan ve yakamızı bırakmayan sağ eğilim ideolojik, politik, kültürel, alışkanlık alanındaki ilk engeldir. Komünist hareketin saflarında hep var olan bu sağ eğilimi yenmek için uzlaşmaz, kararlı bir mücadeleyi, ideolojik mücadele başta olmak üzere her alanda vermek durumundayız. Sağ eğilim kendisini çeşitli argümanlarla ortaya koyabilir. Hatta çoğu kez sağ eğilim, karşımıza en keskin komünist çizgiyle çıkabilir. Sağ eğilimin belirgin politik çizgisi "muhalefet" etmektir. İktidar anlayışı sağ eğilimin en büyük düşmanıdır. Koşullar bir devrim için ne kadar uygun olursa olsun, yine de sağ eğilim en uygun koşulları dahi bir devrim için de-

ğerlendirmemek ve engelleri aşmamak için, kendisi çok sayıda engel çıkarır. Oportünist ve reformist safları büyüten, komünizmin yakasını bırakmayan sağ eğilimden başkası değildir.

Sağ eğilimin temeli küçük burjuvaziye, küçük burjuva koşullarda yaşayan ya da küçük burjuva tutkulara sahip olan işçilere dayanıyor. Proletaryanın saflarının sürekli olarak küçük mülk sahibi köylülerden ve kentli küçük mülk sahiplerinden yeni gelenlerle dolduğunu biliyoruz. Yaşam koşulları bakımından proleter, ancak dünya görüşü ve politik anlayış bakımından küçük burjuva gibi düşünen bu işçi unsurlar, sosyalist proletaryanın saflarına kendi eski dünya görüşünü, politik anlayışını ve alışkanlıklarını taşırlar. Bu işçi unsurlar, bir süre komünizmin yüceltici etkisine girseler de, yine de komünizm saflarında eskiyi sürdürmeye devam ederler. Bu temel gerekçeyle, işçi sınıfı hareketi kurulu sosyal düzene yönelttiği eleştiri silahını, başka biçimlerle kendi saflarında da uygular. Marksist eleştiri silahı, en etkin biçimde proletarya hareketi saflarında kullanılmalıdır. Ancak marksist eleştiri silahıyla, proletaryanın saflarındaki sağ eğilimi yener ve proletaryanın toplumsal devrim mücadelesindeki bu en büyük engelin üstesinden gelmiş oluruz.

Hangi görevleri çözeceğimizi anlamak için hangi koşullarda mücadele verdiğimizizi ve bu mücadeleyi hangi sınıflarla birlikte verdiğimizizi bilmemiz gerekir.

Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrimin esas gücü proletaryadır. Proletarya sınıfsal konumu gereği devrimi sonuna kadar götürecektedir. Proletarya devrimin tek gücü değildir. Ekonomik-toplumsal koşullar, küçük burjuvaziye de devamlı toplumsal devrimin saflarına doğru itiyor. Küçük burjuvazi de konumu gereği, tekelci sermayeye karşı mücadelede bir devrimci güçtür. Küçük burjuvazi kırlardaki küçük mülk sahibi köylülüğü ve kentlerdeki küçük mülk sahibi katmanları kapsar. Proletaryanın küçük burjuvaziyle Demokratik Halk Devrimindeki ittifakı zorunlu bir ittifaktır. Bu devrim kendisini oluşturan sınıfların bileşiminden ötürü Halk Devrimi karakterine sahiptir. Her devrimin temel sorunu olan, iktidarı hangi sınıfların ele geçirecekleri sorunu, bir devrimin karakterini verir. Bu devrim devrimci sınıf proletaryanın hegemonyasında verilen bir devrimdir. Proletaryanın zafere götürmeyi hedeflediği ve esasında, kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devriminin ittifakı diğer devrimci sınıf küçük burjuvaziyle yürüyor olmak, hem bu devrim için olanaklar sunuyor ve hem de engeller çıkarıyor. Burada, bir şey aynı zamanda başka bir şeydir. Birazdan bunun üzerinde duracağız...

Halk kavramı, sınıflar mücadelesi açısından, çıkarı egemen sınıfı devirmekten geçen, bu anlamda çıkarlar birliği olan sınıfların birliğini içerir. Halk kavramı statik değil, dinamik, hareket halinde bir kavramdır. Halkı oluşturan sınıflar içinde de sınıflar mücadelesi vardır. Halk bir sınıf değildir. Yani halk sınıfı diye bir sınıf yoktur. Halk, sınıfları kapsar. Bu sınıflar proletarya ve küçük burjuvalardan oluşur. Küçük burjuvalar toplumsal devrimin saflarına itilmiş olsalar ve devrimin ilk adımında proletaryanın ittifak gücü olsalar bile, yine de doğası gereği mülk sahibi olduğu için ve yine doğası gereği proletaryayla çelişki içindedir, mücadele içindedir. Bu mücadele, başka bir mücadele öne çıktığı için arka plana itilmiştir. Halk, sınıflar mücadelesinin başka biçim ve yöntemlerle sürdüğü bir sınıflar ittifakıdır, birliğidir, mücadelesidir.

Halk kavramı doğru biçimde kavranmazsa, yani marksist biçimde anlaşılmaz ve yorumlanmazsa, o zaman sağ hataya düşeriz. Nasıl ki proletaryayı ittifaksız biçimde kurtuluşa götüreceğini sanan sol hareketler sol sekterizm hatası işlerlerse, proletaryanın ittifak güçlerinin özel mülkiyetle ilişkisini göz önünde bulundurmayanlar, yani ideolojik mücadeleyi unutanlar, halk içinde ideolojik mücadele verilmez diyenler de sağ hataya düşerler.

Devrimimizin bir gücü olarak küçük burjuvazi toplumsal konumu gereği bu devrimin itici gücü olamaz. Küçük burjuvazi, burjuva devrimler çağında da toplumsal mücadelenin itici gücü değildi. Bu sınıf, proletarya devrimleri çağında, yani proletarya devrimlerinde de toplumsal devrimin itici gücü değildir. Küçük burjuvazi, ya burjuva önderliğinde ya da proletarya önderliğinde hareket eder. Küçük burjuvazi, burjuva önderliğine bağlı olarak mücadele verirken ya da proletarya önderliğinde mücadele verirken, hep kendi çıkarları doğrultusunda davranmıştır. Küçük burjuvazi, ardından gittiği sınıfların perspektifinden, sloganlarından etkilense de, o her zaman kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmiştir. Her şey kendi doğasına uygun oluyor. Bir küçük mülk sahibi çoğu kez emekçidir, ancak bir proleter değildir, bir mülk sahibidir, ancak bir burjuva da değildir. Ekonomik olarak, toplumsal olarak bir küçük burjuva, bir küçük burjuvadır. Burjuvazinin yanında olduğu zamanlarda da kendi doğasına uygun davranır ve her zaman burjuva düzeni eleştirir, muhalefet eder, rahat durmaz. Çünkü burjuvazi onun rahatını sürekli kaçıır, iflase sürükler, yaşamdan kovar. Bunun içindir ki burjuva sınıfa ve düzene ilk ve en sert eleştiriyi küçük burjuva ekonomi politikçiler ve küçük burjuva sosyalistler yönelttiler. Küçük burjuvazinin kendi dünya görüşü ve geniş bir kültürü var. Bu ideoloji ve kültür hiç bir yerde saf halde ol-

mamıştır. Ya burjuvazi tarafından ya da proletarya tarafından etkilenmiştir.

Küçük burjuvazi, proletaryayla birlikte hareket ettiği koşullarda zaman zaman proletaryayı etkilemiştir. Özellikle proletaryanın ideolojik olarak marksizm-leninizmle donanmadığı zamanlarda bu etki en üst düzeye çıkmıştır; öyle ki, bütün halk sınıflarının önderliğine soyunduğu zamanlar hiç de az değildir. Bir küçük burjuva son çözümlerde güçlüden yana tavır alır. Kendisi bir güç olmadığı için, çıkarlarını kendi gücüyle koruyamayacağını bilir. Bu nedenle çıkarlarını ancak bir güçlüden yana olursa koruyacağını da bütün tarihi tecrübelerinden bilir. Bir küçük burjuva güce karşı tavır almaz, güçlüden yana tavır alır. Kapitalist toplumun iki karşıt gücü ise, bir kutupta burjuvazi, karşı kutupta proletaryadır. Bu koşullarda küçük burjuvazi, iki karşıt sınıfın savaşında, savaşın seyrine göre bir güçten diğerine gider gelir. Yine küçük burjuvazinin bu niteliğinden ötürü proletarya, küçük burjuvaziye ancak zaferi garantilediği zaman güvenebilir.

Devrimci sınıf partisi olan Leninist Parti, niteliğini ve özelliğini yukarıda belirttiğimiz küçük burjuvazinin, halk nüfusunun büyük bölümünü oluşturduğu bir yerde, proletarya hegemonyasında bir devrim mücadelesi veriyor. Bu gerçeklik, kendi başına her şeyi açıklar. Küçük burjuvazinin halk nüfusunun büyük bölümünü oluşturduğu bir toplumda, proletaryanın, devrimin önderliğini yerine getirmesi için ideolojik, politik alanda sürekli mücadele vermek durumunda olduğu kendiliğinden anlaşılır. Toplumsal çelişkiler son derece keskin olduğu halde küçük burjuvazi, konumu gereği bu kadar keskin olan çelişkileri bile yumuşak göstermeye ve hatta yumuşatmaya çalışıyor. Onun bu anlayışı ve pratik tavrı, toplumsal çelişkilerin keskinleşmesi gibi nesnel bir olanağı, bir halk zaferi için değerlendirmemizi engelliyor. Bir düşünün küçük burjuvazi bu engeli nasıl her alanda karşımıza çıkarıyor. Öncelikle bu engele karşı ideolojik, politik ve eylemsel alanda çetin bir mücadele vermek durumunda kalıyoruz ve kalacağız. Bunu unutan, başarılarla tanışacağını hiç ummasın.

Bizdeki oportünist ve sosyal-reformist hareketi oluşturan küçük burjuvaları, öyle küçük mülk sahibi bir bakkal, küçük köylü, bayıcı sanırsak fena halde yanılırız. Oportünizmi oluşturan küçük burjuva hareket, bazen geniş biçimde proleterlere de dayanabilir. Küçük burjuvaziye dayanan sözcülerle, dayandığı sınıfı bir ve aynı görmemek gerek. Küçük burjuvazinin sözcüleri, hele bizim sol olanlar, tamamen entelektüel, dünya kültürüne sahip, marksizmden güçlü olarak etkilenmiş ve çoğu kez kendisini en keskin marksist saymıştır. Bugün oportünizm ve sosyal reformizmin saflarını dolduran küçük burjuva

sosyalistlerinin hakkını yememek gerek. Bu insanlar daha düne kadar (bazıları bugün de) proletaryayı ve bütün halkı kurtuluşa götürmek için yıllarca mücadele vermiş ve vermekte olan insanlardır. Onlar en eşitsiz koşullarda mücadeleye atıldılar. Dağlan sırtladılar. Tarihsel, sınıfsal vb. nedenlerle bu işi sonuna kadar götüremediler. Haklarını yememek gerek, mücadelenin bir döneminde bunlar vardı. Ne zaman ki proletarya komünistleri öne çıktılar, o zaman, küçük burjuva sosyalistleri de kendi konumlarına uygun davranmaya başladılar.

Bu dönem, dünyada sosyalizmin güçlü olduğu, ülkelerde proletarya hareketlerinin yükseliş içinde olduğu yıllardı. Sosyalizmin dünya çapındaki güçlü etkisi, sol eğilimli küçük burjuvaları etkiledi ve onları sosyalizmin etkisi altına aldı. Daha sonra ise biliniyor. Sosyalizm dünya çapında yara alınca, kapitalizmin ve emperyalizmin saldırıları daha da sertleşince, küçük burjuva sosyalizmi bütün "öncülük" iddiasını yitirdi. Yeni dünya koşullarında, bu sefer de burjuvaziden değişim bekledi. Daha önce burjuvaziye karşı, devrimci konumda mücadele verirken ne kadar onurlu idiyse, şimdi burjuvazinin önünde o kadar onursuz durumdadır.

Küçük burjuva hareketin içinde bulunduğu bu uzlaşmacı, diz çöken tavrını küçümsememek gerek. Oportünist ve sosyal-reformist saflarda büyük bir güç olan bu "mücadele" kaçakları, kendi uzlaşmacı ideolojilerini proleter komünist saflara da taşımaya çalışıyorlar. Bu gerçekten hareketle, marksist-leninist ilkelere dayalı ideolojik mücadele daha bir yükseltilmelidir.

Küçük burjuvazinin, tekeli sermayeyi devirme, faşist devleti yıkma mücadelesinde önümüzde yarattığı engeli bilince çıkarıp, ona göre davranmalıyız. Fakat bir proleter komünist, kalkar devrimin başarısı önündeki engellerin yalnızca müttefiklerinden ileri geldiğini ileri sürerse, o kimse bu konuda kendini aldatmış olur. Küçük burjuvazinin yarattığı nesnel engeller ve politik engeller, devrimci olanakları devrimin zaferine taşımamızı geciktiriyor. Bunu anlamak mümkündür. Proletaryanın saflarındaki engeller hiç de küçümsemeyecek şeylerdir.

Devrimci durum sürekli olgunlaştığı halde, bu nesnel olanaklar, devrimci öznel araçlarla birleşmediği için devrime dönüşemiyor. Burada engel olarak karşımıza dikilen ilk şey, proletaryanın örgütsel alanındaki yetersizliğidir. Proletaryanın devrimci sınıf örgütlenmesinin zayıflığından ötürü, devrimin gemisini küçük burjuvazinin "su altı kayalarına" çarpmadan hedefe götürmemiz engelleniyor. Sosyalizm hedefine ulaşmak için, iktidar mücadelesinde proletaryanın en etkin silahlı olan komünist partisini güçlendirmek zorunludur. Bunu anla-

mayan, sosyalizmi, devrimi, işçi sınıfının kurtuluşunu anlayamaz. Proletarya üzerindeki her tür burjuva, küçük burjuva ideolojik etkiyi kırıp, proletaryayı sosyalizm bilinciyle etkilemek ve örgütlemek, dönemin en temel görevleri içindedir. Böylesine devrimci bir görev, son derece çalışkan, savaştan, dinamik ve atak olmayı gerektirir. Bunun için her tür liberalizm, bürokratizm, konformizm ve küçük burjuva bencilliğini yenmemiz gerek. Proletaryanın- politik anlamda örgütlenme yetersizliği ile sınıfsal olarak işçi komite ve konseylerinde henüz örgütlenememesi, devrimin başarıya ulaşmasının önünde engeldir. Bu engellerle daha çok uğraşacağız ve uğraşmalıyız.

Proletaryanın devrimci-sınıf bilincinin yetersizliği, aynı ölçüde devrimci olanakları iktidara dönüştürme önünde de engel oluşturuyor. Küçük burjuva ideolojisinin proletarya saflarında etkinlik sağlaması, komünist bilincin, proletaryanın en ileri kesimlerine yeterince ulaşmamış olmasından ileri geliyor. Komünist bilinç, Marksizm ve Leninizm ilkeleri ve öğretisi temelinde ele alınmalıdır. Burjuvazinin ve küçük burjuvazinin sınıfsal-politik örgütlerinden ayrı ve onlardan bağımsız, burjuva partilerine ve bütün burjuva sınıfsal-toplumsal kurumlara karşı olan proletaryanın devrimci sınıf politikasını somutlamak, proletaryanın kurtuluşunun vazgeçilmez görevidir. Somut olarak, bugün bütün oportünist ve sosyal-reformist partilerin, örgütlerin, küçük burjuva ideolojisine ve politikalarına karşı Leninist Parti önderliğinde mücadele saflarında yer almak ve Leninist Parti'yi güçlendirmek için mücadele vermek, proletaryanın en temel görevidir.

Proleter kitleleri komünizm bilinciyle etkileme, onları komünist parti önderliğinde devrim ve iktidar mücadelesine yöneltme, devrimci duruma uygun bir mücadele temposu tutturma, komünistlerin ivedi ve temel görevidir. Bütün komünistlerin buna uygun davrandığını söylemek mümkün değildir. Proletaryanın hegemonyasındaki bir devrimi örgütleme yeteneğini göstermeliyiz. Tarih tarafından yaratılan nesnel devrimci olanakları en iyi biçimde değerlendirmek isteyen bütün Leninist örgütçüler, savaşçılar ve her devrimci insanın görevidir bu.

Tarihi gelişmeyi, nesnel olanakların ve engellerin birliği ve mücadelesi içinde, yani kendi bütünlüğü içinde ele almak gerek. O zaman devrimin, başarısı için bu engelleri aşmak için daha bilinçli biçimde davranmamız gerektiğini görürüz.

Mücadele Birliği

13 Şubat 1999

Sayı: 23

SINIF MÜCADELESİNİN DERSLERİ

Proletarya ile burjuvazi arasında, emekçiler ve sömürülenlerle egemen sömürücü sınıf arasında on yıllardır sürüp giden sınıflar mücadelesi yalnızca bugünkü mücadele için bir temel değil, aynı zamanda gelecekte kullanmak üzere derslerle doludur. Sosyalist hareket ilk mücadeleye girerken, elinde kendi pratiği yoktu; sosyalist harekete yıllarca yol gösteren uluslararası proletarya hareketinin teori ve pratiğiydi. Uluslararası komünist hareketin teori ve pratiği genel bir çerçeve çiziyordu. Sosyalist mücadele Türkiye'de ve Kürdistan'da yükseldikçe, daha sonraki mücadelede değerlendirmek üzere, uzun yıllara dayanan teorik-pratik birikim ortaya çıktı. Sonraki mücadelede değerlendirmek derken, bu, geçmişte olanı geleceğe aktarmak biçiminde olmadı. Çünkü 70'li yıllara kadar sosyalist hareketin geçmişi tam bir oportünizm bataklığıydı. Buradan geleceğe aktarılacak bir şey yoktu. Yine de ders çıkarılacak yönleri vardı. Verdikleri mücadeleden, başarı ve başarısızlıklarından -daha çok da başarısızlıklarından- ders çıkaramayan devrimci bir sınıf, önüne çıkacak engelleri, terslikleri ve yanlışlarını göremez ve onları yenemez. Geniş birikimlerle dolu olan komünist mücadelenin, bugünkü mücadelede kullanılmak üzere çok çeşitli yönleri var.

Tasfiye sürecini yaşayan ilk küçük burjuva sosyalist hareketin, burjuvaziyle ayrılmayan uzlaşmacı mücadele tarihinden sonra Türkiye İşçi Partisi mücadele sahnesine çıktı. Bu parti tamamen parlamentarist-oportünist parti olarak hareket etti. Tekelci sermayenin gelişip güçlenmesinin yarattığı çelişkili ve sert saldırı ortamına ayak uyduramadığı kısa süre içinde ortaya çıktı. Daha bu oportünist hareket yoluna devam ederken, bu partinin bağrında ve dışında kalan sosyalistler arasında, burjuvaziye karşı mücadele yeteneğine sahip bir örgüt gereksinmesi ve boşluğu kendini hissettirdi. Yalnızca bunun kadrolarının oluşması gerekiyordu. Tekelci güçlere ve devlete karşı militan mücadele yeteneğini devrimci gençlik hareketi gösterdi. Proleter sosyalist mücadelenin militan kadroları doğrudan devrimci eylemler içinde yetiştiler. Toplumsal çelişkiler, yaşanan olaylar, sermayenin her

saldırısı, devrimci mücadele vermeye yetenekli, illegal temellerde örgütlenmiş bir örgüt gereksinmesini ve olanaklarını öne çıkartıyordu.

O döneme kadar kentlerdeki sosyalist aydınlar tarafından, kentlerdeki ustabaşı konumundaki işçilerle, bürokratlar ve orduyla kurulan ilişkiler tam bir kent reformizmini ve sosyal-pasifizmini getirmişti. Bunun yanında, burjuvaziyle birlikte mücadele anlayışı eski sosyalist hareketin bir özelliğiydi. Ne devrimin temel öncü gücü proletaryanın en yoksul kesimiyle ilişki kurulmuş ve ne de devrimin önemli bir gücü olan emekçi köylülükle ilişki kurulmuştu. Hele emekçi köylülükle ilişkiler tamamen unutulmuştu. Bu ilişki kısmen Türkiye İşçi Partisi döneminde kurulabildi. 70'lere doğru güçlenen devrimci mücadelenin en önemli değerlerinden biri de işte devrimin bu önemli gücü yoksul ve emekçi köylülükle ilişkilerin kurulmasının kavranması oldu. Böylelikle kentlerdeki ılımlı-uzlaşmacı sosyalizmin egemenlik dönemi de sona ermiş oldu. İşçi sınıfıyla burjuvazinin "sol" kanadı arasındaki ittifak arayışları yerine, işçi sınıfıyla yoksul köylülük temelindeki emekçi köylülükle ittifak anlayışı egemen oldu. Devrimci mücadele temelindeki sosyalizm, ancak bundan sonra gerçek toplumsal gücüne dayandı.

Emekçi ve sömürülen kitleleri kurtuluşa götürmeye yetenekli illegal, devrimci, savaşçı, marksizm-leninizmden güçlü olarak etkilenmiş ve komünist konuma kısa sürede ulaşmış olan 70'in devrimci örgütleri, sınıflar mücadelesinde yeni bir dönemi temsil ederler. Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermaye, bunun ne kadar büyük bir tehlike olduğunu gördüğü için hemen harekete geçti. 12 Mart Askeri Faşist Diktatörlüğünü tezgahladı. Devrimci örgütler THKO ve THKP-C, faşist darbeye silahlı mücadeleye çağıran bu devrimci örgütler ve daha sınırlı olarak da TKP/ML'nin yarattığı devrimci etki, esas etkisini daha sonraki dönemde gösterdi. Daha sonraki devrimci mücadele bu dönemde açılan yoldan ilerledi.

İşçi sınıfı bu dönemde grev, direniş, fabrika işgalleri, sokak gösterileri, sendikalaşma ve 15-16 Haziran gibi ciddi bir ayaklanmaya girişti. Bu kadar yaygın ve etkin eylem birikimin karşın, 12 Mart Faşist darbesi sırasında ciddi bir direniş gösterilemedi. Bunun esas nedeni, işçi sınıfının ekonomist-opörtünist mücadele anlayışını aşamaması idi. İşçi sınıfı her eyleminde devletle karşı karşıya geldi, ancak bilinçli olarak devlete karşı bir savaş içine girmedi. İşçi sınıfının bilinç evrimi o dönemde buydu. Ne var ki, işçi sınıfı ilk ciddi derslerini bu dönemde aldı; yani ciddi olarak saldırıya uğradığı, baskı altına alındığı, tüm haklarının faşizmin tankları altında ezildiği koşulların etkisiyle bu konudaki bilinç ve örgütlenme yetersizliğini kavramaya baş-

ladı. İşçi sınıfının 12 Mart dersleri daha sonra yıllarca tartışıldı. Daha sonraki komünist hareket sınıf mücadelesinin bu sürecinden gerekli dersleri çıkardı ve önündeki mücadele ve örgütlenme görevlerini çıkardığı derslerin sonucuna göre belirledi.

Dana ileri gitmeden önce geçmişle hesaplaşmak, yapılması gereken değerlendirmeleri yapmak gerekiyordu. 70'in devrimci örgütleri, ılımlı sosyalist geçmişten güçlü bir kopuş yaşadı. Bir anlamda mücadele aynı zamanda oportünizme karşı verildi. Ancak teorik alanda bütünüyle bu dönemle hesaplaşmadı. Öncelikle bu hesaplaşmanın yapılması gerekiyordu. Teorik alanda güçlü bir gelişme bu hesaplaşmanın yapılmasını gerektiriyordu. Daha önceki sürecin geri, olumsuz, yanılı içeren yönleri bir kenara atıldı. Mücadeleci, devrimci, savaştı yönleri alınıp komünist çizgide geliştirildi. İşçi sınıfının devrimdeki rolünün açıklığa kavuşturulması, işçi-yoksul köylü temel ittifakıyla, emekçi köylülükle ittifakı bilimsel anlamda yeniden ele alındı ve geliştirildi. Askeri ve politik örgütün iç içeliğine dayalı örgütün komünist örgüt düzeyine çıkartılarak işçi sınıfı önderliğindeki devrimi başarma yeteneğine kavuşturulması; devrimci mücadele biçimlerinin netleştirilmesi ve sınıflar mücadelesinde mücadelenin birçok biçiminin benimsenmesi. İlegalitenin temel alınması, ancak legalitenin olanaklarından devrim için sonuna kadar yararlanılması ve daha başka alanlardaki gelişmelerle komünist devrimci hareket adım adım kökleştirildi, yaygınlaştırıldı ve bütün emekçi sınıfları etkileyecek düzeye gelmesi sağlandı.

İkinci ders 12 Eylül dönemindeki gelişmeleri kapsar. 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü gerçekleştiği zaman bir-kaç komünist ve devrimci örgütten başka direnen olmadı. Hatta 12 Eylül faşizmi boyunca merkezi yapısını koruyarak, bütünlü ve kesintisiz olarak örgütlü mücadeleyi sürdüren örgüt yalnızca TKEP oldu. Diğerleri ya bir varlık gösteremediler ya da ancak belli dönemlerde varlık gösterdiler. Peki, o büyük kitlese örgütler nereye gittiler? Geniş kitleleri kendiliğindenliğe boyun eğerek etkileyen ya da başka bir ifadeyle, kendiliğinden gelme kitle hareketi tarafından sürüklenen örgütler, bu dönemde ya teslim oldular ya da "geri çekilme" adı altında pasifizmin batağına battılar. Oysaki bu örgütlerin bazıları olan Türkiye Komünist Partisi, Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi gibi sosyal-reformist partiler 12 Eylül'den şu sonucu çıkarmışlardı: THKO ve THKP-C küçük bir azınlık gruptu, boyundan büyük işlere kalkıştılar, halbuki geniş kitleleri örgütlemekle işe başlamak gerekiyordu, bunun için de sendikalar, meslek örgütleri ve derneklerle geniş ilişki kurulmalıdır. Ancak o zaman faşist darbeler önlenir. Bu reformist hareket-

ler söylediklerini yaptılar, en temel devrimci amaçları bir kenara bırakarak kitlelerle güncel istemler etrafında birlik sağladılar. Ne oldu? 12 Eylül Faşist Cuntası sırasında zaman tek bir kurşun atmadan teslim oldular. Yalnızca bunlar mı? Devrimci Yol, Türkiye Devrimci Komünist Partisi, Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü ve daha başka oportünist örgütler de çok geniş bir kitleyi etkilemekle birlikte, 12 Eylülde genel olarak teslimiyet politikası izlediler. Asıl direnenler, daha önceki sınıf mücadelesi sürecinden doğru sonuçlar çıkartanlar oldu.

Komünist Parti, oportünist ve reformistlerden farklı olarak işçi sınıfı fetişizmi ve kitle fetişizmi yapmadan proleter kitlelerle ve emekçi kitlelerle devrimci temelde ilişki kurdu. Komünist, devrimci nitelikli örgütlenme ve marksist-leninist ilkeler temelinde mücadele verme temel alındı. Faşist Cunta altında bütün saldırılara, baskılara karşın mücadele verildi, örgütlü komünist hareketin sürekliliği sağlandı. Proletaryanın devrimci amaçlarına, devrimci yöntemlerine ve enternasyonal ilkelerine önem vermeyen, sınıf mücadelesinde uluslararası komünist birikimlerden yararlanmayanlar, mücadelenin en çetin döneminde gelişmelere ayak uyduramadılar ve tasfiye sürecine girdiler. Devrim mücadelesi kendisine ayak uyduramayanları dıştalar.

12 Eylül döneminde kendisini keskin komünist ya da devrimci çizgi olarak gören bir sürü küçük burjuva devrimci örgüt, "örgütlülük" anlamında varlık gösteremedi. Hareket tam anlamıyla dağılmıştı. Daha sonra bu örgütlerin tabanında en çok konuşulmaya başlanan soru şuydu: örgütlü komünist hareketin sürekliliği nasıl sağlanmalıdır? Bu soruyu kendisine sorar insanlar ve dağılmış olup da sonradan derme çatma biçimde toparlanan örgütler, daha önce 12 Mart döneminden sağ oportünist sonuç çıkartanların sonuçlarını çıkarttılar. Onlar kendilerini trajik sona adım adım götüren bir sonuç çıkardılar; kitlelerin kendiliğinden hareketine boyun eğmek; düzeni yıkmak yerine, onu iyileştirmek. Böylelikle burjuvazinin egemenliğine gidecek yolu da açmış oldular.

Gerçekte ise partimiz, örgütlü komünist mücadelenin faşizm altında nasıl sürekli hale getirileceğini, kendi komünist mücadelesinde somutlamıştı. Devrimci mücadelede daha ileri gitmek isteyen dönüp, partimizin mücadelesini, örgütlenmesini, devrimci teorisini, mücadele anlayışını incelemelidir. Örgütlü komünist hareketin sürekliliğinin nasıl sağlanacağını basit ve bileşik denklemi yoktur. Bu tamamen sınıf mücadelesinin pratiğinden çıkartılmalıdır. Yalnızca faşizmin en ağır koşullarında değil, sınıf mücadelesinin her aşamasında, proletaryanın ve emekçi kitlelerin kurtuluş mücadelesini vermeye yetenekli

bir parti olmadan, hareketin her aşamasında, hareketin gelecekteki çıkarlarını temsil eden bir parti olmadan, proletarya iktidar yüzü göremez.

Uluslararası sosyalist proletarya hareketinin teori-pratiğinin yanında, kendi teori ve pratiğimize sahibiz. Son derece geniş ve zengin bir komünist birikime dayanarak rahatlıkla söyleyebiliriz; teorik alanda, politik alanda ve örgütsel alanda gelişme pratiğin dışında olmaz. Bizim teorimiz dünyayı değiştirmeyi, yani sınıfları ortadan kaldırma eylemini amaç edinir. Bir teori eğer dünyayı değiştirme eylemine hizmet etmiyorsa, o teori devrimci değildir ve dünyayı bilimsel olarak yorumlayamaz.

Bizde bazı propaganda grupları ya da entelektüel sol çevreler pratik içine girmeden, sınıflar savaşının dışında "devrimci teori" yapmaya kalkıyorlar. Hele içinde buldukları duruma bakmadan komünist hareketi eleştirmeye ve hemen "üstünlüklerini" ilan etmeye kalkıyorlar. Bunun için de komünist hareketin yıllar önce çözdüğü ve aştığı ne kadar teorik sorun varsa tümünü yeni baştan ele alıp, komünist hareketi de bu alanda geriye götürmeye kalkıyorlar. Komünist hareket tarafından, geçmişteki teorik sorunları ve programlarındaki kimi teorik sorunları sınıflar mücadelesinin pratiğinde yeniden ele almak ve eğer varsa, yanlışlarını ortaya koyup düzeltmek sürekli yapıyor. Komünist hareket bunu yaparken tamamen sınıf savaşının içinde yapıyor. Komünist pratiğin yoğun olduğu bir dönemde, pratikten yalıtılmış bir teorik çalışma gerçek anlamda "teori" bile değildir. Teorik mücadele pratikte yürüyenle birlikte ele alınmalı ve savaşın içinde biçimlenmelidir. Teorinin bilimselliğinin de biricik zemini, milyonların gerçek toplumsal hareketidir. Devrimci teori ile devrimci pratiğin sıkı ilişkisi, sınıflar mücadelesinin engin deneyimi tarafından doğrulanmıştır.

Pratiğin içinden geçerek sınanmış bilimsel, doğru teori varken, sanki böyle bir teori yokmuş gibi davranan küçük burjuva sosyalist çevreler, keşfedilmiş yeniden "keşfetme" peşindedir. Diyalektik düşünce biçiminden yoksun olan bu çevreler, sınıflar ilişkisinin gerçek yaşamdaki değişimini ele alacaklarına, yani bu durumu derece derece teori düzeyine çıkaracaklarına, sınıfları durağan halde ele almayı yeğliyorlar. Soyut teori açısından yaklaştıkları için "sınıflar mevzilenmesinden" söz ediyor ve güya bunu açıklamaya kalkıyorlar. Oysaki kapitalist toplumun hareket yasalarını izlemek en bilimsel yöntemdir. Toplumun hareket yasaları, yani hareket halindeki, birbiriyle savaş içindeki sınıfların ekonomik konumlarına bağlı olarak değişimlerini ele almak gerek, sınıflar hareketinin dayandığı ekonomik ilişkiler sık

sık değişim içine giriyor. Buna bağlı olarak sınıfların durumu ve karşılıklı ilişkisi de değişime uğruyor. Somut durumun somut çözümlemesi, bu gerçeğe dayanır. Somut durum, somut durumu oluşturan öğelerin ve süreçlerin değişimine bağlı olarak değişir. Bu nedenle her yeni toplumsal ve politik gelişme, somut olarak ve kendi somutluğu içinde ele alınmalıdır.

Gri teori açısından değil de, yaşamın canlı (yeşil) yönüyle toplumsal sorunları ele almak marksist yöntemdir. Grinin teorisyenleri durağanlık içinde "sınıflar mevzilenmesi"nden söz ederlerken ancak, onlar bir türlü savaş içindeki yani mevzilerdeki sınıflardan hiç söz etmezler, etmek istemezler. Çünkü devrimcilikleri gevezeliklerinden ileri gelen bu entelektüel çevreler, mevzilerdeki sınıfların bir hayli uzağında duruyorlar.

İşçi sınıfı yıllardır çok çetin koşullarda mücadele veriyor. Bu mücadele içinden geçerek savaş kapasitesini geliştirdi, güçlendirdi. Bugünkü işçi sınıfı 1970 yıllarının işçi sınıfı değildir. Her bakımdan yetkindir. Öyle ki kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimini başarıya götürececek bir nitelik kazanmıştır.

"Bu devrimi başarmakla görevli olan proletarya, uzun bir geçmiş olan ekonomik mücadele içerisinde birleşmiş, eğitilmiş ve örgütlü duruma gelmiştir Sınıf mücadelesinin çeşitli aşamalarından geçen proletaryanın sınıfsal kurtuluş bilinci keskinleşmiş, savaş kapasitesi pekişmiştir." (TKEP/L Program)

Bugün her bakımdan yetkinleşmiş olan proletaryanın, uzun bir dönemi kapsayacak olan devrimci savaşı kazanmak, devrimci halk ayaklanmasına hazırlanmak ve iktidarı ele geçirmek için kendi pratiğinden alacağı çok yönlü dersleri vardır. Bu derslerin en önemli olanları, daha çok yenilgi dönemlerinden alınan derslerdir. Proletarya ileri gitmek için başarılarından çok, başarısızlıklarından ve yanılgılarından ders çıkartır. İşçi sınıfının ve komünist hareketin geldiği ileri noktayı görememek bu yanılgıların en büyüğü olur.

Geniş bir mücadele birikimine sahip olan komünist hareket, sınıf mücadelesinin devrimci teori ve pratiği yönünde iyi bir noktada bulunuyor.

Mücadele Birliği

27 Şubat 1999

Sayı: 24

KAPİTALİZMDEN KOMÜNİZME GEÇİŞ ÇAĞINDA KOMÜNİST PARTİSİ

SOSYALİZM, çağımızın ve günümüzün bir olgusudur. Modern kapitalist ilişkiler her yönden sosyalizme işaret ediyor. Tarihsel sürecin geldiği bu momenti anlamamak, dünya çapında sürmekte olan sınıflar mücadelesinin niteliğini anlamamaktır. Bugünü doğru biçimde kavramayanlar, gelecek üzerine bir şeyler söyleyemezler. Uluslararası komünist hareket sosyalizmi günümüzün bir olgusu olarak ele almadığı taktirde, sürecin ve olayların dışına düşer. Sosyalizmin bir olgu haline gelişini anlamak için ise, öncelikle, sosyalizmi her bakımdan hazırlayan modern kapitalizmin ulaştığı gelişme düzeyini bilimsel olarak belirlemek gerekir.

Kapitalizm belli bir gelişme aşamasında (gelişmiş kapitalizm aşaması) emperyalizme dönüştü. Emperyalizmin ekonomik özü tekelliktir. Emperyalist aşamadaki kapitalist gelişme, tekelleri biraz daha güçlendirme yönünde oldu. Tekelci kapitalizmin ilk eğilimi tekelci devlet kapitalizmi biçiminde kendisini gösterdi. Bu süreç, I. Emperyalist Dünya Savaşı ve sonraki dönemde öne çıkan kapitalizmin dünya krizinde daha da hızlandı. Savaş ve ekonomik kriz tekelci devlet kapitalizmini tamamen güçlendirdi. Tekeller tarafından ele geçirilen devlet, ekonomik yaşama tekeller yararına müdahale eder duruma geldi. Tekellerin denetimindeki devlet, yalnızca tekellerin en iyi müşterisi olmakla kalmadı, tekeller yararına toplumun mülksüzleşme sürecini daha da hızlandırdı. Sermayenin çok elden çıkıp, daha az ele doğru akmasının bütün koşulları yaratıldı. Gelişmek için uygun ortam bulan tekeller, ekonominin temel dallarını tamamen egemenlikleri altına aldılar. Devlele bütünleşmiş tekelci kapitalizm, tekelci kapitalizmin bir eğilimi olarak günümüzün temel bir olgusudur.

Çeşitli tekelci birlikler arasındaki birleşmeler kapitalizmin gelişme eğilimidir. "Ulusal" ve uluslararası düzeyde gerçekleşen sermayenin birleşmeleriyle gücünü iyice artıran uluslararası tekeller, böylece devlete ve devlet aracılığıyla toplumsal yaşama egemen oldu. Kapitalist tekeller arasındaki birleşmeler bütün bir yüzyıl boyunca sürdü. Özellikle kapitalizmin dünya krizinin yeni bir aşaması olan 1998 yılındaki ekonomik kriz sırasında bu birleşme en yaygın ve yoğun bi-

çimde görüldü. Bu durum, çeşitli yönlerde yeni bir sürece işaret ediyor.

Kapitalist üretim biçiminin doruk noktası olan ekonomik krizlerin, tekelleşmedeki rolü yeterince bilince çıkarılmış değildir. Ekonomik kriz dönemlerinde güçsüz olan sermaye iflas ederken, bunun yanında ortaya çok daha büyük tekeller çıkar. Çeşitli yollarla büyüyen tekeller, ayakta kalamayanların sermayesini de yine çeşitli yollarla ele geçirirler. Ekonomik kriz dönemleri bir sonraki dönemin maddi koşullarını da kendi içinde taşırlar. Her kriz sırasında toplumun daha büyük bir kesimi kendi aralarında birleşmiş ya da anlaşmış birkaç tekellerin egemenliği altına girer. Tekelci gelişme, sermaye birikiminin tarihi eğilimi krizle birlikte, fiziki sınırına gelip dayanır.

Üretim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin toplumsallaşması tekellerin kapitalizmin ve tekellerin devlet kapitalizminin en önemli özelliğidir. Tekellerin birlikleri ulusal ve uluslararası düzlemde birleşmesi ve devlet-tekellerin bütünleşmesi süreci emeğin toplumsallaşmasını daha bir hızlandırdı. Emeğin toplumsallaşmasını artıran bir gelişme de, tekellerin devlet kapitalizmi altında sağlanan bilimsel ve teknik ilerlemedir. Bilim ve teknik bir üretici güçtür. Yöntemli üretim sürecinde teknolojinin rolü belirgin olarak öne çıkmıştır. Emek, bilimsel-teknik gelişmenin üretim sürecine uygulanması sayesinde üretim sürecinin gözetleyicisi durumuna gelmiştir. Bilimsel-teknik ilerleme üretim araçlarının merkezileşmesini hızlandırıcı işlev üstlendi. Böylece üretim dalları ve buralarda çalışan emekçiler gitgide daha fazla birbirine bağlandı. Farklı üretim dallarında çalışan emekçilerin karşılıklı bağımlılığı ileri boyut kazandı. Bu da emekçi sınıfın birlikte davranmasını beraberinde getirdi.

Bilimsel-teknik ilerleme, kapitalizmin ideologlarının söyledikleri gibi, emek-sermaye çelişkisini yumuşatmadı, tersine, emek-sermaye sınıfsal çelişkisi, bilimsel-teknik gelişme sayesinde tepe noktasına çıktı. Toplumsallaşmış emekle, üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki, bilimsel-teknik devrim sayesinde daha da keskinleşti.

Tekeller, kapitalizmin "son sözüdür". Tekellerin kapitalizmin ulaştığı düzeyi temsil eden devletle bütünleşmiş tekellerin kapitalizm ise çöküşün başlangıcıdır. Emeğin toplumsallaşması modern kapitalizm tarafından öyle bir düzeye çıkartıldı ki, her yerde kapitalist kabukla çatışma içindedir. Üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel olan ve çatışan kapitalist kabuk tam bir yüzyıldır her yerde parçalanıyor. Tekellerin devlet kapitalizmi altında kapitalizmin ekonomik evriminin geldiği nokta sosyalizmi her bakımdan kaçınılmaz hale getirdi.

Sosyalizm modern kapitalizmin bütün pencerelerinden bize ba-

kıyor. Tekelci kapitalizm, sosyalizmin maddi hazırlık evresi, o'nun ön basamağı, öngünüdür. Lenin tarafından yapılan bu belirlemeler üzerinden neredeyse bir yüzyıl geçti. Bu süre içinde sosyalizm, modern kapitalist ilişkiler tarafından hazırlanmakla kalmadı, bir gerçeklik oldu. Tekelci kapitalizm altındaki emeğin toplumsallaşmasının ulaştığı düzey, sosyalizmin kaçınılmazlığının maddi temelidir: Burjuva üretim ilişkileri, sosyalizmin maddi temelini dünya ölçeğinde hazırlıyor. Sosyalizm dünya ölçeğinde kaçınılmaz bir zorunluluk oldu. Kapitalizm artık sosyalizm için çalışıyor. Kapitalizm karşıtına dönüşüyor. Kapitalizm sosyalizmi günün olgusu haline getirdi. Dünya komünist hareketinin ilk yapması gereken şey bu gerçeği görmektir.

. Bilimsel sosyalizm geçen yüzyılın ortalarında henüz bir öğreti idi. Tarih sahnesine bağımsız sınıf eylemleriyle çıkan proletarya hareketiyle bütünleşen sosyalizm, bir kitle hareketine dönüştü. Daha sonra bilimsel sosyalizmi temel alan sosyal-demokrat işçi partileri tarih sahnesine çıktı. Sosyalizm artık politik bir harekettir. Bilimsel sosyalizm temelini dayanan uluslararası komünist hareket, 20. yüzyılın en etkin ve sürükleyici politik gücüdür. Bu, çağımızın sonuna kadar tek tutarlı ve gerçek devrimci sınıfı olan proletaryanın, toplumsal dönüşümlerin motor gücü olmasının sonucudur. Proletaryanın uluslararası devrimci politik hareketi olan uluslararası komünist hareket, çağımızın gerçek devrimci gücü olarak 20. yüzyıla damgasını vurdu. Uluslararası proletarya hareketine öncülük eden ve bu hareketle bütünleşen uluslararası komünist hareket, sosyalizmi bir kitle hareketine, toplumsal güce, maddi güce dönüştürdü. Sosyalizm çağımızın sürükleyici gücüdür.

Sosyalizm Ekim Sosyalist Devrimiyle toplumsal bir sistem oldu. İlk önce tek ülkede gerçekleşen sosyalizm, Doğu Avrupa'da 40'lı yıllarda gerçekleşen toplumsal devrimlerle sosyalist sistem haline geldi. Sosyalist sistem daha sonra her yeni ülkenin sosyalizme yönelmesiyle iyice güçlendi ve etkisini dünyanın en uzak köşesine kadar genişletti. Sosyalizmin ortaya çıkışı ve bir sistem haline gelmesi, çağımızın ve bugüne kadarki insanlık tarihinin en önemli ve en büyük olayıdır. Tarihte ilk olarak sosyalizmle tarih öncesi dönem sona eriyor ve yine ilk defa insanlık tarihine giriş yapılmış oluyor. O güne kadar tarihte pek çok devrim gerçekleşti, bu devrimler sonucu toplumsal düzenler değişti, ancak hiç biri sosyalizmin gerçekleştirdiği biçimiyle kendisinden önceki sınıflı toplumlar tarihine son vermemiştir. Sosyalist devrim, o güne; kadar ki bütün devrimlerden daha derine gitti. Gerçekleşen toplumsal dönüşümler daha köklü oldu. Sosyalizm her bakımdan tarihin en köklü toplumsal dönüşümüdür.

Sosyalizmin toplumsal bir sistem olmasıyla birlikte burjuvazinin tarihi inisiyatifi kesin olarak sona erdi. Tarihi inisiyatif tamamen proletaryanın, sosyalizmin eline geçti. Çağımızın proletarya devrimleri çağı olması gerçeği, bu tarihi inisiyatifin ve toplumsal dönüşümlerin motor gücünün proletarya ve sosyalizm olduğunun en özlü anlatımıdır. Bu, öz olarak kapitalizmin çöküşü, sosyalizmin yükselişidir.

Kapitalizmin bu yüzyılın sonlarına doğru geçici ve göreceli biçimde güçlü bir konum sağlaması, eski toplumsal sistemin yıkılmadan önce bütün gücünü kullanarak, yeninin kesin üstünlüğüne karşı direniş geçmesinden başka bir şey değildir. Burjuvazinin elde ettiği güç üstünlüğünün geçici olduğu fazla uzun sürmeden anlaşıldı. Emekçi ve sömürülen kitleler dünyanın her tarafından devrimci bir yükseliş içine girerek tarihi inisiyatifin tek tutarlı savunucuları olduklarını ortaya koydular. Burjuvazi ve kapitalizm, yitirdiği tarihi inisiyatifi artık bir daha kazanamaz. Evrensel dünya tarihi bakımından yeni bir dönem açılmıştır: Kapitalizmden komünizme geçiş çağı.

Sosyalizm sömürünün kalktığı toplumsal bir sistemdir. Sınıfların olmadığı bir tarihi dönem uzun bir dönemdir. Biz bugüne kadar yalnızca çağ açıcı örnekleri gördük. Girmekte olduğumuz yüzyılda ise insanlık, çağı ilerletecek ve komünizme doğru boyutlanacak başka örnekleri görecektir. Sosyalizmin ilk örnekleri kapitalizmin yeterince gelişmemiş olduğu yerlerde gerçekleşti. Bu durumda bile insanlar sosyalizm sayesinde en temel gereksinmelerini karşıladılar. Sosyalizmin ilk örneklerinde insanlar yalnızca temel gereksinmelerini karşılamakla yetinmediler, insanın çok yönlü gelişimi yönünde de önemli adımlar attılar. Sosyalizmin üstünlüğünü dünyada kabul etmeyen yoktur. Eğer kapitalizmin fazla gelişmemiş olduğu yerlerde, insanlar sosyalizme geçerek, sosyalizm sayesinde en temel gereksinmelerini karşılayıp daha ileri gidebildiyse, kapitalizmin çok daha fazla gelişmiş olduğu, emeğin toplumsal karakterinin yüksek olduğu ülkelerde sosyalizme geçilerek, insanların temel ve çağdaş gereksinmeleri hayli hayli karşılanabilir. Sosyalizmin ilk örnekleri bunun olanaklı olduğunun en iyi kanıtıdır.

Üretici güçlerin gelişme düzeyi, bilgi birikimi, bilimdeki gelişmeler, insanlığın ulaştığı gelişme düzeyi, insanların kurtulmalarına ve çağdaş gereksinmelerini karşılamalarına olumlu yanıt veriyor. Çağdaş gelişmenin kendisi, daha ileri gitmenin önündeki tek engelin özel mülkiyet olduğunu gösteriyor. Özel mülkiyet bağlarından kurtulan üretici güçler daha ileri gider. Özel mülkiyete bağımlılıktan kurtulan insanlar daha ileri gidecek, toplumsal gelişme düzeyi bugünkünün çok üstüne çıkacaktır.

Bir tarafta en temel gereksinmelerini karşılayamayan emekçi sınıflar, öte tarafta tam bir asalaklık ve aşırı tüketim içinde yaşayan mülk sahipleri; çelişki çok belirgindir, elle tutulur haldedir. Bu ahmak çelişkiye bir son vermek gerekir.

Üretici güçler toplumun elinden kaçıyor. Üretici güçleri yakalamak, yeniden toplumun denetimi altına sokmak gerek. Bu ise, üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermekle ve toplumsal emeğin bütün ürünlerinin toplum tarafından kendine mal edinilmesiyle olanaklıdır. Kapitalizmde ne üretici güçlerin yakalanması ne de toplumsal emeğin toplum tarafından kendine mal edinilmesi olanaklıdır. Dolayısıyla emekçi sınıfların kapitalizmde, temel ve bütün çağdaş gereksinmesini karşılaması tamamen olanaksızdır. Bunun olanaklı olabilmesi için kapitalizmin yıkılması bir zorunluluktur. Çağdaş gelişme kapitalizme karşı ayaklanmış durumdadır. Bu koşullarda kapitalizmi devirmek tam anlamıyla olanaklıdır.

Kapitalizmi devirmek amacıyla proletarya geçen yüzyılın ortalarından buyana mücadele veriyor. 19. yüzyılın en etkin mücadeleleri proletarya ve burjuvazi arasında geçti. Sosyalizm, Ekim Devrimi ve sonrasında toplumsal bir sisteme dönüştükten sonra, proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıflar mücadelesi yeni bir biçim altında, kapitalizm ve sosyalizm arasında geçti. Bir yüzyıla damgasını vuran, komünizme geçişte, kapitalizm ve sosyalizm arasındaki mücadele oldu. II. Dünya Savaşı, iki sistem arasındaki savaşın ne kadar şiddetli geçtiğinin en büyük örneğidir. Kapitalizm ve sosyalizm arasındaki savaş çeşitli biçim ve yöntemlerle daha sonraki süreçte de devam etti.

Bu defa iki karşıt sınıf ve iki karşıt dünya arasındaki savaş tam yarım yüzyıl boyunca savaşın yeni bir biçimi olan soğuk savaş biçiminde sürdü. Soğuk savaş bir dünya savaşıdır. Sınıflar mücadelesinin bu yeni biçimler altında sürdürülmesi olan soğuk savaş, ideolojik, politik, diplomatik, kültürel, askeri vb. çok cepheli olarak yürütüldü. Soğuk savaş, büyük bir askeri tehdit ve yarış altında, esas olarak sosyalizmi askeri yolla ortadan kaldıramayacağını anlayan emperyalist-kapitalist sistemin yoğun anti-komünist ideolojik mücadelesini ifade eder.

Sosyalizmin etkisini dünyanın her tarafına yayması karşısında eli kolu bağlı olan emperyalist-kapitalist dünyanın temel amacı sosyalizmin dünyadaki etkisini ve yayılmasını önlemek oldu. Bütün askeri ve ekonomik olanaklar bunun için seferber edildi. Bu amaçla bağımlı kapitalist ülkelerde faşist darbeler, askeri darbeler, iç karışıklıklar, kitle katliamları, dinin en geniş biçimde kullanılması vb. yollara başvuruldu. Bağımlı ülkelerde çeşitli askeri sabotajlar, askeri işgal ve as-

keri-ekonomik ablukaya başvuruldu. Soğuk savaş emperyalist-kapitalist sistemin, sosyalist sisteme ve uluslararası devrimci proletaryaya karşı en kapsamlı sınıf savaşı oldu.

İki sınıf, iki sistem, iki dünya arasındaki savaş bu yüzyılın sonlarına doğru, sosyalist ülkelerde karşı-devrim güçlerinin politik iktidarı ele geçirmeleriyle yeni bir durum yarattı. Emperyalist-kapitalist sistem, sosyalist sistem karşısında geçici bir üstünlük sağlamıştı. Burjuvazi ve küçük burjuvazi, bunu, sosyalizm ve kapitalizm arasındaki tarihi hesaplaşmanın sona ermesi olarak göstermeye çalıştı. Sosyalizmle kapitalizm arasındaki hesaplaşma sona ermedi, kapitalizm ayakta kaldığı sürece de sona ermeyecektir. Proletaryanın anti-kapitalist mücadelesi sürüyor. İki bin yılına girerken, dünya genelinde devrimci proletarya ve komünist hareketin, komünizm yolunda anti-kapitalist mücadelesi büyük bir atak yaparak yükselişe geçti. Bu, iki dünya arasındaki hesaplaşmanın önümüzdeki süreçte ne kadar sert geçeceğini gösteriyor. Olayların dünya çapındaki seyri, iki dünya arasında sert ve kapsamlı bir çatışmaya doğru ilerlenmekte olduğunu gösteriyor.

Bu mücadele en sonunda sosyalizmin üstünlüğüyle sonuçlanacaktır. Son iki yüzyıllık tarih bunu doğruluyor. Daha geçen yüzyılın ortalarında henüz bir öğreti olan sosyalizm, fazla uzun zaman geçmeden kitle hareketi, toplumsal sistem ve sosyalist sistem haline geldi. Sosyalizmin ilk örnekleriyle birlikte kapitalizmin dünya sistemi derin bir yara aldı ve kapitalizmin dünya krizini derinleştirdi. 20. yüzyıl sosyalizmin etkisini geniş alanlara doğru yaydığı ve ilk sosyalizm örneklerinin yaşandığı bir yüzyıl oldu. Kapitalizm altında hazırlanmış olan maddi ön koşullar, bunların içinde emeğin toplumsal karakter kazanması ve elde edilen bütün deneyimlere dayanarak, 21. yüzyılda sosyalizmin yürüyüşünü tamamlayacağını, kapitalizmin ilk önce sosyalizm tarafından kuşatılacağını ve giderek tamamen sosyalizmin egemenliğiyle sonuçlanacağını gösteriyor. Çağımızın ana çizgisi kapitalizmden komünizme geçiş ve proletarya diktatörlüğüdür, sosyalizmdir.

Kapitalizmden komünizme geçişin gerçek hareketi olan genelde devrimci proletarya hareketi, özelde komünist hareket geniş bir birliğe sahip bir hareket olarak sosyalizmi dünyanın birçok köşesinde gerçekleştirecek ve giderek sosyalizmi dünyada egemen yapacak teorik, politik, pratik birikimlere sahiptir. Proletarya ve komünist hareket kapitalizme ve burjuva toplumlarına karşı verilen 150 yıllık mücadele boyunca, mücadelesini başarıya ulaştırmak için dünyanın birikimini elde etti. Bu birikim yalnızca zafer yıllarında değil, aynı zamanda ye-

nilgi yıllarındaki koşullardan geçilerek sağlandı. Zaferden çok yenilgi dönemlerinin sosyalizm mücadelesinde rolü olduğunu kabul etmek gerekir.

Sınıf mücadelesi, devrimci ayaklanmalar pek çok ülkede proletaryaya yalnızca yenilgi getirdi. Ancak sosyalist proletaryaya her seferinde yenilgilerinden ders çıkararak ileri gitti. Sosyalist ülkelerin başına gelen felaketler devrimci proletaryaya hareketi ve komünist hareket için çok öğretici derslerle doludur. Buna karşın devrimci proletaryaya ve komünizm saflarında bulunan herkes bu dersleri anlamış değildir. Oysaki burada olup-bitenler, proletaryanın kapitalizmi yenmesi ve sınıfsız komünist topluma doğru ilerlemesi için yaşamsal önemdedir.

Sosyalist ülkelerde iktidara gelen karşı-devrim güçleri, içerde çok ciddi hatalardan yararlandılar, dışta ise güçlü bir emperyalist-kapitalist dünyaya dayandılar. Sosyalist ülkelerde yaşanan gelişmelerden alınması gereken ilk komünist ders; kapitalizmden komünizme geçiş uzunca bir dönemin tümünü kapsar. Komünizme geçişin politik biçimi olan proletaryaya diktatörlüğü, bu dönem boyunca bütün devrimci önemini korur. Komünizme, yani sınıfların ortadan kaldırılmasına yalnızca proletaryaya diktatörlüğüyle varılacağına göre, proletaryaya diktatörlüğünü, hedefine varacak biçimde konumlandırmak gerekiyor.

Eski toplumun bağrından çıkıp gelen, komünist toplumun ilk aşaması olan sosyalizm, içinden çıkıp geldiği eski toplumun izlerini üzerinde uzun süre taşır. Sosyalizm bir ülke ya da ülkeler grubundan zafer kazansa da kapitalizm dünyada büyük bir güç olduğu sürece, saldırı ve kuşatma altında bir sosyalizmin boşa gitmemesi için, sosyalist kazanımları koruyacak olan proletaryaya diktatörlüğü sağlanmalıdır. Proletaryaya diktatörlüğünde en ufak bir zayıflık, güçlü olan düşmanın hemen harekete geçmesine ve bütün yıkıcı güçlerini sosyalizmin üzerine yöneltmesine yol açar. Kapitalizmin dünyada büyük güç olduğu ve sosyalizmi kuşatma altına aldığı koşullarda proletaryaya diktatörlüğü her bakımdan güçlendirilmelidir.

Bütün kıtalarda bir yüzyıl boyunca süren devrimci ve sosyalist mücadelelerce sağlanan deneyimleri, sosyalizm uğruna mücadelede birer kazanım ve mevzi olarak görmek gerekir. Emperyalizme ve kapitalizme karşı verilen devrimci mücadeleler bu anlayışla değerlendirilmeli. Yenilgiye uğrayan devrimci mücadeleler de yenmek ve kazanmak için değerlendirilmeli. Yenilgiye uğrayan devrimci mücadeleler sonuç çıkaracağımız engin derslerle doludur. Proletaryaya, sosyalizme ulaşmadan önce sosyalizmi nasıl gerçekleştireceğini yalnızca teorik olarak değil, pratik olarak da bilmelidir, pratiğin içinden geç-

rek yet-kinleşmelidir. Bugüne kadar ki pratik, devrimci sınıf proletaryaya sosyalizmi gerçekleştirmede güçlü bir temel sağlıyor. Nasıl ki, insanların kuşaktan kuşağa aktardığı bilgi birikimi sonrakiler için dayanacakları ilk temeli veriyorsa, sosyalizm mücadelesinde daha önceki kuşakların elde ettiği ve bugüne aktardığı bilgi birikimi de, bugünkü sosyalist kuşağa, sosyalizmi gerçekleştirmede ilk veriyi sağlıyor. Burada önemli olan yalnızca bugüne aktarılan bilgilere işaret etmek değil, bu bilgileri de bugünkü ve yarınki mücadele de kullanılacak biçimde marksist eleştiri süzgecinden geçirmektir.

Bilimsel nitelikli bilgiler bir güçtür. Bilimsel sosyalizm de, bilimsel bir görüş olarak, dünyanın devrimci dönüşümünde, proletaryanın elinde bir silah ve dönüştürücü güçtür. Bilimsel sosyalizm silahını, bu dönüştürücü gücü iyi kullanalım.

Kapitalizmden komünizme geçişte proletaryanın en etkin silahı olan proletarya partisi çoğu olağanüstü şartlarda geçen zengin bir tarihe sahiptir. Proletaryanın bağımsız politik örgütünün geldiği düzeyi saptamak için, onun evrimini iyi bilmek gerekiyor.

Bilimsel sosyalizmi uluslararası proletaryaya mal etmek, proletaryayı sosyalizme kazanmak için kurulan Komünistler Birliği'nden sonra kurulan I. Enternasyonal, bu alanda üstlendiği görevi yerine getirdikten sonra, Komün'ün düşüşünden sonra dağıldı. Yerine kurulan II. Enternasyonal, ilkinin yarattığı sosyal-demokrat işçi partilerini bir araya getirdi. II. Enternasyonal, sınıflar mücadelesinin görece barışçı geçtiği dönemde mücadele verdi. Yaptığı esas hizmet, sosyalizmi en geniş kitlelere götürmek ve parti yönetiminde kitlelerin kapitalizme karşı mücadelelerini yönetmek oldu. Bu dönemde legal mücadele araçları sosyalizm için başarılı olarak kullanılmıştır. Koşullarda önemli bir değişim meydana gelince, II. Enternasyonal partileri gelişmelere ayak uydurmada zorlandılar. Bu, sınıflar mücadelesinin yeni ve sert bir döneminin başlaması oldu.

Kapitalizm belli bir gelişme aşamasında emperyalizme dönüşünce, emperyalizm kapitalizmin bütün temel hareket yasalarını, çelişkilerini, sürtüşmelerini bir üst düzeye çıkardı. Sınıflar mücadelesi sertleşti, proletaryanın toplumsal kurtuluş mücadelesi kendisini birçok yerde belirginleştirdi. Tekelci kapitalizm kendi bağrındaki bütün devrimci öğeleri harekete geçirdi. Toplumsal devrimin maddi ön koşulları her bakımdan olgunlaşıyordu. Dönem her yönden kendisini temsil edecek politik bir örgütlenmeyi dayatıyordu. Proletaryanın devrimci sınıf partisi olan leninist parti böylesi bir devrimci dönemde doğdu. Leninizmi yaratan koşullar aynı koşullardı. Hem Rusya'da ve hem de dünyada leninizmin koşulları ortaya çıkmıştı.

Yeni dünya "koşullarında eski" tipte parti ile yola devam edilemezdi. Çelişkilerin keskinleşmesi, sınıflar savaşının sertleşmesi, proletaryanın sınıf mücadelesini başarıya götüreceği yeni tipte proletarya partisini zorluyordu. Yeni tip proletarya partisi bir devrimci parti olmalıydı. Rusya'da Lenin önderliğinde kurulan Bolşevik Partisi böyle bir partiydi. Artık II. Enternasyonal partilerinin dönemi kapanmıştı. II. Enternasyonal partileri Birinci Emperyalist Savaş sırasında kendi burjuvaları için çarpışarak kendi sonlarını getirdiler. II. Enternasyonal sosyal-şoven bir politika izleyerek tamamen çöktü.

Ekim sosyalist devrimi yeni tipte bir parti olan Bolşevik parti tarafından zafere ulaştırıldı. Diğer kapitalist ülkelerde de savaş sırasında proletaryanın bağımsız devrimci çizgisini temsil eden ve proletaryanın temel amaçlarını gözeterek marksist gruplar ortaya çıktılar. Birçok ülkede yeni tipte marksist örgütlerin ortaya çıkması, proletaryanın toplumsal kurtuluşu için koşulların birçok yerde oluşmasının sonucuydu. III. Enternasyonal (Komünist Enternasyonal) yeni tip proletarya örgütleri tarafından kuruldu. III. Enternasyonal'in komünist partileri, proletaryanın kurtuluşunu devrim yoluyla gerçekleştirmeye yetenekli partiler olarak mücadele verdiler. III. Enternasyonal proletarya devrimleri çağının ürünüdür.

Komünist Enternasyonal partileri burjuvazinin en sert saldırılarında bile ayakta kalmasını bilen ve her koşulda mücadele etme yeteneği kazanan niteliklere sahip oldular. Ekim sonrasında kırklı yılların başlarına kadar süren Komünist Enternasyonal döneminde proletarya, komünist partilerin önderliğinde birçok alanda başarılarla tanıştı. Bilimsel sosyalizm maddi bir güç oldu, etkinliği arttı. Sınıflar mücadelesinde proletaryaya öncülük ettikleri için, mücadele alanında hiç bir boşluk bırakmadılar. Komünist partiler, İkinci Dünya Savaşı'nın getirdiği baskı ortamında III. Enternasyonalin dağılmasından sonra da ülkelerde sosyalist mücadelelerini sürdürdüler. Sosyalizm bir sistem olduktan sonra, hem yeni tip proletarya partilerinin, hem de sosyalizmin etkinliği iyice arttı.

III. Enternasyonal'in dağılmasından sonra uluslararası komünist hareket ara sıra yapılan komünist ve işçi partileri zirvesi biçiminde bir araya geldi. Son yarım yüzyılın büyük bir bölümünü kapsayan bu ilişki biçimine denk gelen süreçte, komünist partileri birbirinden farklılaştılar. Avrupa komünist partileri içinde büyük bölümü, burjuvaziyle sınıf işbirliği anlamına gelen "Avrupa Komünizmi"ni benimsediler. Böylece bu partiler, leninist parti anlayışından, bilimsel sosyalist öğretilerden tamamen koştular. Proletarya diktatörlüğünü reddederek ve "öncü örgüt" anlayışını yadsıyarak düzene yöneldiler. Sosyalist ülke-

lerdeki komünist partileri temelde bilimsel sosyalist ilkelere bağlı kalırken, çeşitli noktalarda marksist-leninist ilkelere ciddi hatalar işlediler, giderek komünist partisi konumundan uzaklaştılar ve sonuçta dağıldılar. Bağımlı ülkelerin komünist partileri ise esas çoğunlukla oportünist-reformist bir temele oturdular ve zamanla sınıflar mücadelesinin dışına düştüler.

Bağımlı kapitalist ülkelerde sınıflar mücadelesindeki boşluğu sol devrimci örgütler doldurdu. Marksizm-leninizmden güçlü olarak etkilenen sol devrimci örgütler, sosyalizmin dünya çapında yarattığı etkiden de yararlanarak, sosyalizm doğrultusunda mücadeleye giriştiler. Bu devrimci hareketlerle marksizm-leninizm arasında Çin Şeddi yoktur. Sonraları bazıları komünist parti düzeyine yükselen bu örgütler, devrimci silahlı mücadeleyle bağımlı kapitalist ülkelerdeki esas devrimci mücadeleyi temsil ettiler. Bilimsel sosyalizm onların mücadelelerinde emekçi kitleleri harekete geçirici gücü buldu.

Son yılların en kayda değer gelişmesi, sosyalizmden kopan partilerin yanında, bilimsel sosyalizmi temel alan ve temsil eden leninist parti ve örgütlerin ortaya çıkışı oldu. Bu örgütler mücadele yeteneğine sahip militan nitelikleriyle öne çıktılar.

Sosyalist ülkelerdeki geriye düşüş ve burjuva saldırıların her alanda arttığı bir dönemde, bu militan sosyalizm örgütleri, mücadelelerinde proletaryanın devrimci amaçlarını temsil ediyor. Devrimci örgütlerin varlığı, sosyalizm mücadelesinde bir güvencedir.

Uzun bir tarihi geçmişi olan, bu süreç içinde çok zengin bir sosyalist birikim elde eden uluslararası komünist hareket, mücadelenin geldiği aşamada, bugünkü devrimci görevleri doğru saptamalıdır.

Proletarya ve burjuvazi arasındaki uzlaşmaz sınıf mücadelesinin geldiği tarihi aşamada, komünist partilerin görevleri daha önceki dönemlere göre önemli değişiklikler içermektedir. Kapitalizmden komünizme geçişin temel görevleri; kapitalizmi yıkmaya, proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizmi gerçekleştirme, sınıfları ortadan kaldırmadır. Bu, söz konusu dönemin temel devrimci hedefleridir. Komünist toplumun üst evresi daha ileri ki bir aşamanın sonucudur. Aynı şey sosyalizm için söylenemez. Sosyalizm -bağımlı kapitalist ülkelerde demokratik halk devrimleriyle bir geçişi de içererek- geleceğin değil günümüzün bir sorunudur. Komünistler önlerindeki görevleri bu duruma göre saptamalıdır. Bilimsel sosyalizmin bir öğretisi olduğu dönemler çok gerilerde kaldı. Sosyalizm, artık maddi bir güç, bir olgu, çağın en etkin hareketi, toplumsal bir sistem ve kapitalizm tarafından her tarafta gündeme getirilen bir zorunluluktur. Komünistler, görevleri mücadelenin bugünkü basamağına göre belirlemeli.

Sosyalizm, proletarya için kurtuluşun etkin silahı ve hedefi olmakla kalmamış, en geniş kitleler için ise kurtuluşlarına esin kaynağı olmuştur. Çağımız sosyalizme tanıktır, çağımız ana içeriğini sosyalizm uğruna mücadelelerden almaktadır. Sosyalizm ideoloji, sanat, kültür, politika, diyalektik ve materyalist yöntemleri ve düşünme biçimiyle son derece etkindir ve yaygındır.

Bu durumda komünist parti, kitleler içinde derin kök salan sosyalist birikimi kucaklamalı ve onu her yerde egemen yapmalıdır. Bu kapsamlı görev, komünist partisini nitelik olarak yetkin olmaya zorluyor. Komünist partisi, teorik, politik, kültürel, mücadele anlayışı ve bilgi birikimi bakımından sosyalizmi temsil edecek düzeyde olmalıdır.

Öte yandan her ülkedeki burjuva egemenlikleri uluslararası bir nitelik kazandığında, uluslararası devrimci proletaryanın, proletarya enternasyonalizmi eylemsel temelde bir zorunluluk olarak öne çıkmıştır. Komünist hareket bu görevi de çözmelidir.

Hiç bir komünist partisi, sınıf mücadelesinin pratik süreçlerinden geçmeden, bir yetkinleşme evrimi yaşamadan 150 yıllık komünist birikimi temsil edecek düzeye gelemmez. Komünist hareket 150 yıllık komünist mücadeleye bir şeyler katacak bir düzeyi tutturmalıdır. Hele sosyalizmin çağın bir olgusu olduğu günümüz koşullarında mücadele etmekte olan bir komünist partisi her bakımdan ileri, devrimci olanı temsil etmeli, devrimci proletaryanın ileri müfrezesi olmalıdır.

Sosyalizmi "uzak bir geleceğin" sorunu olarak görenleri en sert biçimde eleştiren Lenin, böylelerini sosyalizm anlayışında "doktriner" olarak nitelendirir. Hele bugünkü koşullarda, tekelci devlet kapitalizminin sosyalizmi bir olgu, günümüzün bir olgusu haline getirdiği bir aşamada, halen sosyalizmi geleceğin sorunu olarak görmek, tarihi sürecin dışına düşmektir.

Sosyalizmde doktriner anlayışı mahkum etmeliyiz. Kapitalizmden komünizme geçişin bugünkü aşamasında komünist partisinin görevlerini, çalışmasını, mücadelesini açık ve net olarak belirlemeli, belirgin olarak öne çıkarmalıyız. Sosyalizm yaşamda en ilerinin temsilcisidir.

Mücadele Birliği

13 Mart 1999

Sayı: 25

ULUSAL SINIFSAK KURTULUŞ İÇİN KÜRDİSTAN GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ

Kürdistan'da yaşanan bir devrimdir. Son dönemde yükselişe geçen, milyonlarca insanın katıldığı, öfkesini, istemlerini ve hedeflerini ortaya koydukları şey bir devrimden başka nedir ki? Kürdistan devrimi yeni başlamadı, yıllardır sürüyor. Maddi kökleri ise çok daha uzun bir geçmişe, tarihi temellere dayanıyor. Onbinleri, yüzbinleri ve milyonları haftalarca, aylarca ve yıllarca sürekli eylem halinde tutan şey, görünürde bir ya da bir kaç olaydır, ancak hiç bir olay bu kadar büyük bir kitleyi, bir halkı bu kadar uzun bir süre eylemde tutamaz. Bunun temelinde ekonomik, politik ve toplumsal olaylar yatıyor. Bir şeyin sonucu ortaya çıkmadan önce nedeninin daha önceden ortaya çıkması gerekiyor. Bu, toplumların ve doğanın gelişme evrimidir, gelişme diyalektiklidir. Kürdistan'da bu günkü sonuçları yaratmış olan tarihi nedenler çok önceden oluşmuştur. Aynı zamanda Kürdistan'da tarih güncelleşmiş, bütün harekete geçirici nedenler bir araya gelmiştir. Bugünkü sonuçları yaratmış olan nedenler her geçen gün daha büyük olaylar yaratacak niteliktedir. Kürt halkının kendi toprakları temel olmak üzere bulunduğu bütün alanlarda eyleme geçmesi, kendi ulusal-sınıfsal kurtuluşunu gerçekleştirmek için silaha sarılması olması gerekendir ve mücadelenin kendi doğasına uygun olanıdır. Bugüne kadar yenilmiş olanları da dahil bütün "Kürt isyanları" kendi topraklarında meydana gelmiştir. Bu son "isyan" da aynı yolu izledi. Kürt ulusal kurtuluş hareketi, ilk kurşunu bu topraklarda attı. Daha sonra gelen her yeni eylem ve eylemler dizisi bu yolu izledi. Kürt halkının devrim mücadelesi böylesine güçlenip yaygınlık kazandıysa, bunun en temel nedeni mücadelenin kendi toprakları üzerinde yürütülmesi ve bir halkın kendi toprakları üzerinde ayağa kalkmasıdır. Zafer de son çözümlemede burada kazanılacaktır.

Kürt halkının kendi topraklarında ayağa kalkması, dünyanın bütün dikkatlerinin buraya çekilmesi, bir süre öncesine kadar "geçerli yol" sanılan "Roma süreci"nin nasıl da geçersiz bir yol olduğunu gösterdi. Roma süreci iflas etti. Bunun yerini Amed-İstanbul süreci aldı. Tıpkı Filistin İntifadasının doğmasına kadar uluslararası diplomatik

sürecin geçerli sanılmasında olduğu gibi, Kürt halkı da kendi İntifadasına girişene kadar, Roma süreci denen uzlaşmacı politik sürecin geçerli olduğu yanılığısına kapıldı. Kürdistan devrimi de her devrim gibi kendi devrim güçlerinin bir eseri olarak gelişim gösteriyor. Buna aykırı düşen Roma süreci, bir halkın nasıl kurtulamayacağını; yeniden yükselen Kürt intifadası ise aynı halkın nasıl kurtulacağını yakın ve unutulmaz örnekleridir.

Avrupa Birliği ile birlikte düşünülen "çözüm" nerede ise bir halkın imhası ile sonuçlanacaktı. ABD, AB emperyalizmi, faşist TC ile başka işbirlikçi iktidarlar tam bir anlayış birliği içinde Kürt halkını imha etmeye, onun kurtuluş hareketini ezmeye kalktılar, ta ki Kürt halkı intifadasını yeniden yükseltene kadar. Kürt halkı bütün bu planlara karşı ayaklandı, o zaman oyunlar, tuzaklar ortaya çıktı, çözüm ya da çözümsüzlüklerin ne olduğu da anlaşılır oldu. Bu ders bir halkın kendi yenilgilerinden, yanılıklarından nasıl öğrenmesi gerektiğini ve halkların zaferlerinden çok yenilgilerinden ve yanılıklarından öğrendiklerini bir kere daha açığa çıkardı. Kürt halkı, asıl olarak işte bu tarihi dersi hiç unutmamalıdır.

Ezilen halklar özgürlük ister, emperyalizm egemenlik. Halklar ancak emperyalizme karşı durdukları ya da durabilecek kadar iktidarlarını sağlamlaştırabildikleri oranda özgür ve egemendirler. Bugüne kadar başka halkların deneyleriyle kanıtlanan bu temel gerçekleri, Kürt halkı da illa kendi deneyleriyle doğrulamalıydı. Tarih böyle işliyor. Kürt halkı, tarihin bu yasasını kendi deneyleriyle doğruluyor.

Bir halk için pratikte doğrulanmış bir gerçek, bu halkın kurtuluşunu gerçekleştirmek isteyen politik hareket için her zaman aynı biçimde kavranmıyor. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi 93'ten bu yana adına "politik çözüm" dedikleri devrimsiz, patlamasız, sıçramasız biçimde ulusal "sorun"un çözümünde ısrar ettiği için, Kürdistan devrimi varması gereken düzeye varamadı. İzlenen yolun geçerli bir yol olmadığı komünist hareket tarafından yıllarca söylendi. Ne var ki, bir halk ve bir kurtuluş hareketi, pratikte kendisi yaşamadan, yalnızca teorik doğruların etkisiyle davranmıyor. ABD ve AB emperyalizmi ve işbirlikçilerinin birlikte PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ı tuzağa düşürüp TC'ye teslim etmelerinin yarattığı tepkiyle davranan PKK, kısa sürede devrimci mücadele yöntemlerini devreye soktu. Bir yöntem olarak başvuru bu yöntemler devrimci yöntemlerdir. Ne var ki, bu güne kadar yaşanan deneylerin gösterdiği bir eylemin, bir yöntemin devrimci olması için bunun iktidarı ele geçirme hedefi ile ilişki içinde olması gerekiyor. PKK. devrimci eylemlere yöneldi yönelmesine ama ulusal sorunun devrim yoluyla çözülmesi noktasında henüz açık değil.

Yayınlanan bildirimler ve bu hareketin "politik çözüm"de ısrarlı olması, yanlışlarından halen ders çıkaramadığını ortaya koyuyor. Koşullar son derece devrimci, çelişkiler keskin, mücadele sert olduğu için PKK, Kürdistan devrimi tarafından kendi zeminlerine çekiliyor. Buna karşın PKK ise, daha önceki sürecinde ısrar ediyor. Orta yerde bir paradoks var. Bu paradoks devrimin çıkarı temelinde çözülmeli. PKK "politik çözüm" yolunu terketmeli ve son aylarda pratik mücadelede yöneldiği yolu teorik ve pratik düzeye çıkarmalı. Leninist parti bu yöndeki devrimci eleştirilerini ve uyarılarını sürdürecektir. Kürt halkının, Türk halkının ve bütün halkların birlikte kurtulabilecekleri ve bunun için de birlikte örgütlenmesi gerektiği gerçeği işte bu gerçeğin anlaşılması için neredeyse otuz yıl gerekti. Bugün pratikte yaşananlardan sonra herkes, halkların kurtuluşunun ortak olduğunu kabul ediyor. Yaşanan devrim döneminde sözle kabul yetmez, pratikte de buna uygun davranmak şarttır. Bu şartı biz değil devrim dayatıyor. Devrim en iyi öğretmendir. Ne var ki, yalnızca devrimden öğrenmek yetmez, artık devrime bir şeyler öğretmek gerekiyor. Devrime neler öğreteceğimizi birlikte görelim.

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, sürgünde bir Kürt Parlamentosu oluşturmaya gidince, bunun kaçınılmaz bir şey olduğunu hepimiz biliyorduk. Kürdistan devrimi, bu devrimin gelişme çizgisi, kendisini politik düzeyde temsil edecek merkezi bir organa gereksinimi kaçınılmaz hale getirdi. Devrim, kendisini ifade edecek ve ileri götürecek politik organları kaçınılmaz hale getirmekle birlikte, oluşturulan sürgündeki parlamento, devrimin bu gereksinimini karşılayamazdı. PKDW, devrimin gereksindiği şeyi vermedi. Kürdistan devrimi "aşağıdan eylem"nin yanında "yukarıdan eylem"i gündeme getirdi. PKDW ise "Yukardan eylem"i yerine getirmekten uzak kuruldu. Kürt Parlamentosu, tamamen ulusal hareketin diplomatik faaliyetlerini yürütmek amacıyla kurulmuştu ve öyle davrandı. Bu ise, 93'ten bu yana ortaya konulan "politik çözüm" ilkesine uygundu. Ancak devrimin gelişme çizgisine ise hiç de uygun değildi. Devrimin istediği, yüksek bir devrimci otoriteydi. PKDW ise, bir devrimci otorite olmanın çok uzagındaydı. Kürdistan parlamentosu bugünkü koşullarda bir KÜRDİSTAN GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ rolünü oynamalıdır. PKDW ise, yapısı, kuruluş ilkesi ve hedefleriyle buna uygun değildir. Oysa devrim hükümeti ihtiyacı, kendisini bütün ivediliğiyle dayatıyor. Nasıl ki Kürdistan devrimi devrimci bir ordu kurduysa, aynı biçimde devrim hükümeti de kurulmalıdır. Devrimci bir ordu, devrimci bir hükümetle desteklenmezse hedefine ulaşamaz. Devrim hükümeti de bir devrim ordusuna dayanmazsa politik hedefine ulaşamaz. Devrimci or-

duyu, devimci cepheyi dayatan koşullar aynı kaçınılmazlık ve ivedilikle devrimci hükümeti de dayatıyor.

Şunu her zaman söyledik: Kürt halkının, Türk halkının ve diğer halkların düşmanları aynı ve tektir, kurtuluşları ve zaferleri de birlikte olacaktır. Bunun maddi temelleri var. Bu konudaki görüşlerimiz çok iyi biliniyor. Bunun yanında şunu da söyledik: Kürt halkının kurtuluşu diğer halklardan önce gerçekleşmesi çok zayıf bir ihtimal olsa da savunulmalıdır ve savunduk. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesini yalnızca Türk halkının kurtuluşuna bağlamak, ulusal sorunu yalnızca tek bir biçimde çözmeyi istemektir. Bu bakış açısı ise ezen ulus proletarya hareketini sosyalizm dışına düşürür. Leninist parti, Kürdistan ve Türkiye Halk devrimlerinin iç içe geçtiğini ve bugün için her iki devrimin bütün güçlerini birleştirmesi gerektiğini, bunun bütün halkların ulusal ve toplumsal kurtuluşu için bir zorunluluk olduğunu söylüyor. Bazıları bundan şu sonucu çıkarabilir: Bu koşullarda ortak bir geçici devrim hükümeti önerelim. Bizler, bunun olanaklı olduğunu ancak, Kürdistan geçici devrim hükümetinin bu önerimize aykırı olmadığını da söylüyoruz. Devrimimizin BİRLEŞİK karakteri bunu gerektiriyor. Kürt halkı birleşik devrimde kendi örgütlülüğü ile yer alacaktır. Bu gerçeği herkes kabul etmelidir. Her iki ülkenin devriminin tek bir süreçte birleşmesi, Kürt halkının kendi ulusal toplumsal örgütlerinden yoksun olması anlamına gelmez, gelmemeli. Bu anlayış, savunucularını şovenizme götürür.

Birleşik devrimin güçlü bir bileşeni ve dinamizmi olan Kürdistan devriminin pratikteki gelişimini irdeleyelim, göreceğiz ki, devrimin pratik gelişimi ile PKDW birbirine uyumlu değildir. A. Öcalan'ın tut-sak düşmesiyle birlikte. Kürt halkı, Kürdistan'ın bütün parçalarında, Türkiye'de ve bütün kıtalarda ayaklandı. Bu sırada PKDW ne yaptı? Kürt parlamentosu tamamen etkisiz kaldı, hatta parlamento başkanı, devrimin gerisinde kalan görüşler ileri sürdü. Böylece pratik gelişme ve devrimin gereksindiği merkezi devrimci organ bütün ivediliğiyle orta yerde duruyor. PKK, şimdi PKDW'de ısrar etmek yerine Kürdistan Geçici Devrim Hükümetini oluşturmalıdır. PKDW, bir dış büro olarak devrimci anlayış temelinde görevini sürdürebilir. Kürdistan devrimi kendi devrim hükümetini oluşturmakla kesinlikle ileriye gidecektir.

Amacı isteyen aracı da istemelidir. Kürt ulusunun kurtuluşunu isteyen bunu sağlayacak araçlarını da yaratmalıdır. GDH devrim ve kurtuluşun bir aracıdır. Yalnız, bunun oluşması için ulusal hareketin devrimi hedeflemesi, ulusal sınıfsal kurtuluşu benimsemesi gerekir. GDH, HER ŞEYDEN ÖNCE, devrimin en yüksek organı ve otorite-

sidir. Ve böyle kurulmalıdır. Belki de, Kürdistan reformist çevreleri TC ile uzlaşma yolunu tıkar diye böyle bir devrimci yönetime karşı çıkabilirler. Ne var ki, Kürt halkı ise böyle bir hükümete bütün içtenliğiyle evet diyecektir. Kürt halkı tarihi boyunca ezilmiş, imha edilmiş ve çok derinden yaralanmış bir halktır. Bu halkın yaraları ancak bir ZAFER'le iyileşebilir. Zafer ve zafere giden devrimci yöntemlerden başka hiç bir şey bu halkın yaralarını iyileştiremez.

Halk ayakta, koşullar devrimci, mücadele kapsamlı.

Geçici devrim hükümeti belli bir gelişme gösteren bütün ulusal kurtuluş hareketlerinde ya kurtuluştan önce ortaya çıkmış ya da kurtuluş sırasında kurulmuştur. GDH yalnızca zaferden sonra oluşur demek, tarihi gerçeklere aykırı olduğu gibi, pratikte de Kürdistan devriminin gereksinmelerini anlamamak demektir. Bütün kurtuluş hareketleri gibi Kürdistan devrimi de bütün alanlarda yükselen devrimi kucaklayacak ve daha ileriye götürecek devrimci bir organa gereksinme duyuyor. Bu gereksinme, şu son dönemde dünya çapında gerçekleşen eylemler sırasında kendini hissettirdiği kadar, başka hiç bir zaman kendini hissettirmemiştir. Devrimin pratikte aldığı yol ve kapsamı Kürt ulusal hareketinin boyunu aştı. Kürdistan devrimi kendi sınırları içinde durmadı ve duramazdı. Kürdistan devrimi daha şimdiden birleşik devrim özelliği gösterdi. Yalnızca Kürt gücü açısından bile PKDVV hareketin gerisinde kaldı ve bundan sonra artık bu süreci yakalayamaz. Artık, pratikte gelişen devrimin yasalarına uygun davranılmalı.

İster yalnızca ulusal kurtuluşu hedefleyen Cezayir ulusal kurtuluş hareketi olsun, isterse ulusal-sınıfsal kurtuluşu hedefleyen ve gerçekleştiren Vietnam devrimi olsun, zaferden önce, kendilerini zafere götürecek olan devrimci iktidar organlarını yaratmışlardır. Cezayir ulusal devrimi, kurtuluştan önce (1958'de) Geçici devrim hükümetini kuruyor. Cezayir halkı bu tarihten sonra kurtuluşun sağlandığı 1961'e kadar kendi hükümetinin öncülüğünde mücadeleye devam ediyor. Vietnam halkı, Güney'in kurtulması için kurtuluştan çok önceleri geçici devrim hükümetini kuruyor. Bilindiği gibi Güney Vietnam 1975'te kurtuldu. Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti ise 1968'de kuruldu. Benzer bir durum ulusal kurtuluş mücadelesi veren diğer ülkelerde de gerçekleşti. Bunun ön koşulu, kurtuluş hareketlerinin kendi iktidar organlarını yaratacak politik konuma sahip olmalarıdır. Bu koşullar Kürdistan'da (Kuzey Kürdistan) yeterince vardır.

Kürdistan geçici devrim hükümeti PKDW gibi yurtdışında kurulmamalı. Hükümet doğrudan Kürdistan topraklarında kurulmalı ve mücadeleyi omuzlamalıdır. Ancak böylesi bir hükümet Kürt halkını

kurtuluşa götürecek bir misyona sahip olabilir. PKDVV'nin kuruluşu sırasında bu konudaki görüşlerimizi bir kitapta ortaya koyduk. PKK, o zaman birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da önerilerimize kulak tıkadı. Biz konu ile ilgili görüşlerimizi dile getirmeye devam ettik. Bu konuda asıl öğretici olan olaylar oldu. PKK, olaylardan ne kadar öğrendi, bunu bundan sonraki süreçte birlikte greeğiz. Olayların ve Kürdistan devriminin PKK üzerinde baskı yaptığını kesin olarak biliyoruz. Toplumsal gerçeklerin inatçı olduğunu ve kendi gerçekliğini karşı çıkanlara dahi kabul ettirdiğini de biliyoruz. Kürdistan devrim gerçeğinin kendi pratik gereksinmelerini kısa süre içinde PKK'ye de kabul ettireceğini biliyoruz. Umarız bu gerçekleri kabul etmeye hazır olur.

Kürdistan ulusal demokratik halk devrimi ve Türkiye'deki demokratik halk devrimi, şubat ve kızıl Mart'tan bu yana yeni bir yük-seliş sürecine girdi. Böylece devrimimiz, dünyanın ileri ülkeleri arasına girmemizi sağladı. Birleşik devrim, halklarımızın yeni ve güçlü devrimci atılımı ile birlikte SIÇRAMA noktasına geldi. Burada, devrim yoluyla iktidarı hedefleyen ve devrimci mücadele yöntemlerine dayanan bir politikanın yaşama geçirilmesi her zamankinden daha çok önem kazanmıştır. Ulusal sınıfsal kurtuluş için Kürdistan Geçici Devrim Hükümeti, bu sıçramanın en temel dayanaklarından birisi olacaktır. Kürdistan devrimi GDH ile birlikte kesin olarak daha ileriye gidecektir. Birleşik devrim hedefine daha çok yaklaşmış olacaktır.

Mücadele Birliği

16 Nisan 1999

Sayı: 27

PROLETER HAREKET KOMÜNİST HAREKET

Proleter hareket ve komünist hareket çağımızın en etkin iki gücüdür. Sınıf mücadelesinde oynadıkları rol ve karşılıklı ilişkileri doğru-bilimsel olarak belirlenmezse etkin güç olmaktan çıkarlar. Çağımızın dönüştürücü gücü olan proletaryanın üstlendiği görevi yerine getirebilmesi için, bu devrimci sınıfın sınıfsal hareket biçimlerini, aralarındaki ayrımı ve birliği yerli-yerine oturtmak gerekir. Sınıfsal hareket biçimlerini ve iç bağlantılarını bilinçli olarak kavrayan proletarya, toplumsal dönüşümlerin motor gücü rolünü başarıyla yerine getirecektir.

Proleter hareket denince akla gelmesi gereken, ekonomik mücadele biçimleri olarak sendikalar, grev, dayanışma eylemleri ve diğer biçimlerdir. Ekonomik mücadele biçimlerinin yanında devrim dönemlerinde ortaya çıkan ve ekonomik ile politik mücadele araçlarını birlikte kullanan biçim olarak işçi Sovyetleri (işçi komite ve konseyleri) proleter sınıf hareketini oluşturur. Kapsadığı araçlara bakılırsa proleter hareketin, sınıflar mücadelesinde, proletaryanın temel dayanaklarından biri olduğu kendiliğinden anlaşılır.

Komünist hareket sınıfsız komünist toplum mücadelesinde proletaryanın bir sınıf hareketidir. Komünist hareketi yaratan, çağdaş toplumsal koşullardır. Bu koşullar, her yönde olgunlaşmış olan kapitalizmden komünizme geçiş koşullarıdır. Komünist hareket, bu geçişte proletaryanın en güçlü silahıdır. Bir dizi zor önlemi olmaksızın yeni toplum, eski kapitalist toplumun bağrından çıkıp gelmeyecektir. Proletarya komünist hareket silahına, öncelikle bu devrimci zoru örgütlemek için gereksinir. Komünist hareketin önemi, yalnızca bununla sınırlı değildir. O, proletaryanın ekonomik kurtuluşunu sağlayacak olan koskoca bir çağın tümü boyunca bu devrimci sınıfa ön-

cülük edecektir. Komünist hareket politik bir hareket olarak proletaryanın öncü gücüdür.

Komünist hareket ve bu hareketin devrimci teorik temeli olan marksizm, geçen yüzyıl içinde, proletaryanın sınıf mücadelesinin yanında doğdu. Proletaryanın ekonomik (pratik) sınıf mücadelesi ve bunun biraz daha ilerisinde politik mücadelesiyle, bilimsel komünist teori aynı dönemde ve aynı maddi koşullar tarafından hazırlandı. Ekonomik hareket proletaryanın varlığının bir koşuluyken, buna karşı marksizm bilimsel bir çalışma sonucu oluştu. Bilimsel sosyalizm, burjuva-proletarya uzlaşmaz sınıf karşıtlığının kaçınılmaz bir sonucudur. Bu iki sınıf var olduğu sürece bilimsel sosyalizm de kaçınılmaz olarak varolacaktır. Demek ki proleter hareket ve komünist hareket emek-sermaye mücadelesinin kaçınılmaz sonuçlarıdır ve kaçınılmaz sonuçları olarak varolacaktır.

Proleter hareketi ve komünist hareketi ayrı hareketler olarak kaçınılmaz yapan sınıf mücadelesi ve bunun maddi | koşullarıdır. Sınıf mücadelesi, bir sınıfın diğerine karşı mücadelesidir ve bu mücadele zorunlu olarak politik biçim alır. Politika burada ekonominin yoğunlaşmış halidir. Çağdaş karşıt iki sınıf arasındaki bu mücadele ilk önce kendisini teorik alanda (ideolojik) alanda gösterir. İdeolojik mücadele iki karşıt sınıf arasındaki sınıf mücadelesinin bir biçimidir. Demek ki bütün biçimler onu oluşturan sınıf mücadelesi ve bunun maddi koşulları tarafından oluşturulur.

Sınıf mücadelesi teorik, politik, ekonomik (pratik) mücadele bütünlüğüne dayanır. Bu, proletaryanın sınıf mücadelesinin her zaman teorik-politik-pratik (ekonomik) bütünlük gösterdiği anlamına gelmez. Bu zorunluluğun proletarya tarafından anlaşılması için uzun bir dönem gerekti. Bu gelişme hiç de kendiliğinden olmamıştır. Sosyalistlerin bilinçli çabası olmasaydı emekçi sınıf daha uzun dönem boyunca ekonomik mücadelesinin dışına taşamazdı. Ne zaman ki bir ülkedeki emekçi sınıf mücadelesi teorik, politik ve pratik (ekonomik) bütünlük gösterdi, o zaman, burjuvazi, bu devrimci sınıfı yenemez oldu. O halde proletarya sınıf mücadelesini başarıya ve kaçınılmaz sonucuna, yani proletarya diktatörlüğüne (proleter sınıf egemenliğine) vardırma istiyorsa mücadelesini teorik, politik, pratik mücadele bütünlüğüne dayandırmalıdır.

Her zaman bütünlük göstermese de proleter ve komünist hareketten oluşan emekçi sınıfın sosyalizm mücadelesi düne göre güçlü, yetkin, geniş ve ileri düzeye varmıştır. Kapitalizmin hareket yasaları ve emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi sosyalizm mücadelesinin günbegün gelişeceğini gösteriyor.

Kapitalist yeniden-üretim ve kapitalist sermaye birikimi toplumun büyük bir kesimini devamlı mülksüzleştirme-den, onları proleter ve yarı-proleter durumuna getirmeden gerçekleşemez. Toplumun büyük bir kesimini yoksullaştırma, proleter ve yarı-proleter durumuna getirme kapitalist sermaye birikiminin mutlak yasasıdır. Kapitalist yeniden-üretim ve kapitalist birikim, devamlı yeni emek-gücü yaratmadan da gerçekleşemez. Bu demektir ki, kapitalizmin gelişme hareketi, devamlı yeni emekçilerin üretilmesi yönünde işliyor. Bunun sonucu toplumdaki emekçi sınıfın (proletaryanın) sayısı sürekli büyümekte, buna bağlı olarak toplumsal ağırlığı da artmaktadır. Bu gelişme aynı zamanda proleter ve komünist hareketin gelişmesini, güçlenmesini ve genişlemesini getiriyor.

Sınıflar mücadelesi, sınıflı toplumlarda tarihin motorudur. Proletarya da sınıflar mücadelesinde motor bir güçtür. Toplumda sayıları, gücü ve mücadelesi artan emekçi sınıfın mücadelesi isyan, ayaklanma ve toplumsal devrimlerle doludur. Proletarya neredeyse, 1,5 yüzyılı aşan bir süredir burjuvazinin saldırılarının orta yerinde ayakta kalmasını bilmiştir. Burjuvazi yalnızca kendi mezar kazıcılarını devamlı üretmek ve birleştirmekle kalmamış, saldırılarıyla ve baskılarıyla bile yenedemediği son derece savaşkan bir sınıfın ortaya çıkmasına da yol açmıştır. On yıllar boyu sınıf mücadelesinin en çetin evrelerinden geçerek gelen emekçi sınıf kapitalizmi yıkacak, burjuvaziyi ortadan kaldıracak bir niteliğe ulaşmıştır.

Proletarya teorik, politik ve pratik mücadele alanlarında büyük bir birikim elde etti. Proletaryanın sosyalizm mücadelesi için gerçek bir hazine olan bilgi birikimi, bütün yönleriyle ele alınıp, incelenmelidir. Ulaşılan bilgi birikimi emekçi sınıfın emrine verildiği takdirde, başarıya varmak için gerekli olan ilk koşul sağlanmış demektir. Emekçi sınıf yalnızca mücadele biçimleri, hareket biçimleri yönünde değil, bilinç biçimleri ve bilgi zenginliği yönünde de burjuvaziyi yenecek ön koşullara sahiptir. Tam da burada sorun gelip emekçi sınıfın bir devrim ordusu biçiminde hareket etmesine dayanıyor. Bu ordunun kazanması için onu oluşturan iki gücün; proleter ve komünist hareketin karşılıklı ilişkisinin ve birliğinin sosyalizm ilkeleri temelinde kurulması gerekiyor.

Ne var ki, her iki hareket her zaman birlikte davranmamış, yolları her zaman kesişmemiş ve birlikte aynı nehir yatağında buluşmamıştır. Proletaryanın kendi yolunda gittiği, sosyalizmin kendi yolunda gittiği zamanlar hiç de az değildir. Böylesi dönemlerde proletarya, burjuvazi karşısında genel olarak güçsüz kalmıştır. Proleter hareket, sosyalizmin yüceltici etkisinden, marksist-leninist teoriden uzak kal-

diği zaman burjuvazinin ideolojik etkisi altına girmiş ve yozlaşmıştır. Komünist öncüsünden ayrı düşmüş olan proletarya amacına ulaşamaz. Buna karşın sosyalizm, eğer proletaryaya dayanmazsa, bu durumda, sosyalizm proleter bir sosyalizm olamaz ve salt bilimsel bir görüş olarak kalır. Bilimsel sosyalizm aynı zamanda proleter sosyalizmdir. Bilimsel sosyalizmi temel alan komünist hareket adına ve amaçlarına layık olmak ve başarıya ulaşmak için proletaryayla bütünleşmek zordur. Proletaryayla sosyalizmin ilişkisi ve genel olarak sınıf mücadelesindeki birliği emekçi sınıfın sosyalizmde kurtuluşunun zorunlu koşuludur.

Sorunun marksist-leninist konusu böyledir. Uluslararası proletarya hareketi içinde ve bizde sorun her zaman böyle bilimsel ve açık biçimde konmuyor. Oportünizm ve sosyal-reformizm bu konuda kafa bulanıklığı yaratıyor. Sosyalist ülkelerin derin bir bunalım içine girmesi ve dünya komünist hareketinin teorik sorunlar yaşamaması, oportünizmin ve reformizmin kendi tezlerini öne çıkarmalarına cesaret verdi. Bu mücadele tamamen bilimsel sosyalizme karşı yürütülüyor. Bu durumda bilimsel sosyalizmin konuyla ilgili görüşlerini uluslararası ve ulusal alanda yaşanan olgularla açıklamak gerekiyor. Sınıflar mücadelesinin yeni bir yükselişe girdiği bu dönemde bu görev çok daha fazla önem kazanmıştır.

Oportünizm ve reformizm proletaryanın sınıf mücadelesine nasıl yaklaşır?

Proletaryanın, dolayısıyla komünizmin nihai hedefi sınıfları kaldırmaktır. Bunun yolu burjuvaziyi devirmek ve proletarya diktatörlüğüne dayanarak proletaryayı egemen sınıf durumuna getirmekten geçer. Oportünizm komünizmin bu en temel ilkelerini sözle kabul eder. Ne var ki, oportünizm bunu öylesine kabul eder ki, komünizmin en temel ilkelerini proletaryanın dayanması gereken ilkeler olmaktan çıkartır. Oportünizme göre bu ilkeler yalnızca kitaplarda vardır. Pratikte ise oportünizm, emekçi sınıfları düzeniçi istemlerle, reformlarla sınırlı tutar. Bilimsel sosyalist ilkeleri, onun sınıf savaşı teorisini sözde kabul edip pratikte reddetmek ince oportünizmdir.

Konuyla ilgili bir de sosyal-reformist anlayış var. Bu anlayışa göre komünizmin ilkeleri, amaçları ve yöntemleri kitleleri ve burjuvaziyi ürkütür, onları demokrasi mücadelesinden uzaklaştırır. Komünist ilkelerin, emekçi kitleleri değil ama, burjuvaziyi ürküttüğü doğrudur. Tabi sosyal-reformizm hiç te burjuvaziyi kaçırarak bir yola girmeye niyetli değildir. Bunun için burjuvaziyi, orduyu, polisi, mahkemeleri kışkırtacak ve üzerine gelmelerine yol açacak her tür düşünce ve davranıştan uzak durur. Sosyalizmden, emekçi sınıfların sınıf mü-

cadelesinden ne kadar uzak dururlarsa, o kadar burjuvaziye yakın durmuş olurlar.

Reformizm bununla yetinmez, o daha ileri gider. Ne de olsa içlerinde bazıları geçmişte "namuslu" ydu. burjuvaziye karşı az-çok karşı tavır aldı, böylece düzene karşı "suç" işledi. Anılarında bu ve benzeri izlerin kalmasını istemez. Bunun için geçmişe karşı en rezil saldırının başına geçer. Kendisini düzene ve burjuvaziye kabul ettirmek için yapmayacağı rezillik yoktur. Fakat burjuvazi söze kanmaz, bağlılığı pratikte görmek ister. Sosyal reformistler de pratikte sosyalizme ve devrimci mücadeleye karşı tavır alarak kendilerini her bakımdan kanıtlama yoluna girerler. Sermaye karşısında alçalış, onlar için bir çizgi haline gelir.

Her ülkedeki oportünizm ve sosyal-reformizm sonunda bu yola girer. İlk başlangıçta devrimci geçmişlerinden ötürü dürüst, onurlu davranış ve çizgiler gösterebilirler, geleceklerinde yalnızca sermayenin çizgileri olacaktır.

Konuyu en çarpıcı yönleriyle vermek için soruyla ilgili bir tipik tarihi örnek ve bir de bizden güncel örnekler vermek gerekecek.

Tipik tarihi örneğimiz uluslararası komünist hareketin ve bizim çok iyi bildiğimiz İtalyan Komünist Partisidir. Gerçi bu parti kaçınılmaz biçimde bugün bölünmüştür. Bölünme henüz İtalyan proletaryasının dünyadaki devrimci yerini alması için öne çıkan bir gelişmeye yol açmadı. Bu anlamda biz buradaki komünist hareketin bütünlüğü üzerinde duracağız. Gerçi partinin ismi de değişti. Olsun, gerçi daha önceki ismi de bu partinin niteliğini vermiyordu. İsim değişti ancak hareketin kendisi bir yere gitmedi, yoluna devam ediyor. Bu parti Avrupa'daki komünist partilerinin içinde en güçlü olanıdır. İşçi sınıfıyla bağları ise çok eskilere dayanıyor ve son derece sıkıdır ve güçlüdür. İtalyan partisi işçi sınıfının desteğini sağlamakla kalmamış, burjuvazinin de belli bir kesiminin desteğini, bütününe ise güvenini kazanmıştır. Bu parti burjuvazinin ve burjuvalaşmış proletaryanın vazgeçilmez partisi durumundadır. Bu parti gücünü iki sınıf arasındaki uzlaşmadan ve sınıf işbirliğinden alıyor.

1920'li ve 40'lı yıllarda Avrupa proletaryasının ve Komünist Enternasyonal'in en güçlü partilerinden olan İtalyan Komünist Partisi, daha sonra burjuvalaşmış proletaryanın sınıf işbirlikçi partisi durumuna geldi. Buna bağlı olarak da komünizmin temel ilkelerini, sınıflar savaşını, bu savaşın kaçınılmaz sonuçlarını ve proletarya diktatörlüğü ilkesini programından çıkarttı. Bu hikayenin sonu biliniyor: düzenin sol eklentisi olmak.

İtalyan partisiyle aynı yola giden Fransız Komünist Partisi, İs-

panya Komünist Partisi ve başkaları yine aynı sonucu paylaştılar. Bu partilerin geniş işçi kitlelerinin desteğini aldığını kimse yadsıyamaz. Yine bu partilerin bu yönleriyle biçimsel olarak "işçi partileri" olarak göründüklerini herkes kabul eder. Kurdukları sıkı ilişki nedeniyle birer "işçi" partisi olarak görünseler de bunlar proletaryanın "sınıf partisi" değiller. "İşçi" partisi olmakla işçi sınıfının devrimci sınıf partisi olmak aynı şeyler değildir. Bu ayrımı işçi fetişizmi yapanlar anlayamazlar. Sınıfsal kurtuluş mücadelesinde esas olan proletaryayı bu hedefe götürecektir nitelikte örgütlenmektir, yoksa genel olarak örgütlenmek değil. Proletaryanın kurtuluşu kendi eseri olmalıdır sözü, ancak buna uygun biçimde örgütlenmekle anlam kazanır. İşçi sınıfının kurtuluşu ve hedefi sosyalizmdir. Sosyalizmden kopartılmış bir parti, pratikte işçilerin çoğunluğunun desteğini alsa da, bu parti, proletarya partisi olamaz. Proletaryaya dayanmak yalnızca bir yöndür, bu yön ancak sosyalizmle tamamlanırsa proletarya kurtuluş yüzü görür. Sınıfsız toplumu hedefleyen ve buna varmak için proletarya diktatörlüğünü ve zora dayalı devrimi benimseyen bir sosyalist parti, proletaryanın devrimci sınıf partisi adını hakeder. Marksizm-Leninizm'i, sınıf mücadelesini ve bunun kaçınılmaz sonuçlarını kabul eden bir parti iktidar ve komünizm mücadelesinde proletaryanın en etkin ve en güçlü silahıdır.

Sosyal-reformizmin güncel örneği ise ÖDP, EMEP, SİP'tir. Aslında daha önce verdiğimiz örnekteki partilerin bugünkü durumları, bizim sosyal-reformistlerimizin geleceğini bir ayna gibi yansıtıyor. Bir farkla ki, bizimkiler, Avrupa partileri kadar burjuvalaşmış bir geniş proleter temel bulamazlar. Olsun, burjuvalaşmış fazla sayıda proleter olmasa da, proletaryaya yakınlaşmış burjuvalar var. Bizimkiler de küçük-burjuvalara yaslanırlar. Sonra bizimkiler aynı sonucu almak için bu kadar uzun süre beklemezler. Kendilerini burjuvaziye kabul ettirmek için daha hızlı ve yoğun çalışıyorlar.

Türkiye'nin sosyal-reformist hareketi, büyük bir kesim olarak daha yakın zamanda düzen yoluna girdiler. Daha tazedirler, yeni sürgün verdiler. Bu nedenle geldikleri toprağın izlerini üzerlerinde taşıyorlar. İçlerinde kimileri sosyalizme çok kaba biçimde tavır alırken, kimileri ise daha ince yöntemler izledi. İlk önce devrimci hareketin tarihi misyonunu tamamladığını açıkladılar. Böylece aslında tarihe uygun davrandıklarını anlatmış oluyorlar. Devrimci mücadelenin aşırılıklarla dolu olduğunu eklemeyi de ihmal etmediler. Böylece "aşırılıklar" denilen gerçek devrimci mücadele yoluna karşı mücadele vermenin ne kadar zorunlu olduğunu da kanıtlamış oldular. Sonra da kendi burjuva uşaklığını gizlemek için, aslında kendilerinin de sosyalist olduklarını ve emekçi sınıflara kurtuluş yolunu gösterecek bir

programlarının bulunduğunu, ancak bugün reformlar için mücadele- nin öne çıktığını ve reformlar için mücadele vere vere, kerte kerte iler- leye ilerleye sosyalizme varacaklarını "inandırıcı" biçimde anlatmaya koyuldular.

Burjuvaziye güven vermek için bu kadarı yetmez, daha fazlası yapılmalı. Onlar da bu konuda her şeyi yapmaya hazırlar. Çünkü bur- juva uşaklığını bilerek ve gönüllü olarak üstlendiler. Ne yapacakları- nın bilincinde olarak proletaryayı devrim mücadelesinden ve komünizmden vazgeçirmek için geniş kapsamlı bir ideolojik saldırı kampanyası başlattılar. Bununla da kalmayıp pratikte de devrimin önüne çıktılar. Böylece varlıklarıyla emekçi sınıfların verdikleri mü- cadelenin önünde en büyük engeli oluşturdular. Biraz yasallık için, bir kaşık çorba için devrime, sosyalizme ve proletaryaya ihanet ederek sermayenin önünde yerlere kadar alçaldılar. Bu partilerin proletaryaya ve sosyalizme karşı başka suçlar işleyeceğinin bilincinde olmalıyız.

Oportünist ve sosyal-reformist partiler işçi kitleleriyle bütünleş- mek için, proletaryanın temel sosyalist hedeflerini feda ettiler. Onlar bu nedenle belki geniş kitlelerle bütünleştiler, geniş kitlelerin deste- ğini kazandılar ancak bir o kadar da sosyalizmden uzaklaştılar ve so- nuçta düzen içi sol partiler durumuna geldiler.

Türkiye ve Kürdistan'da halen devrimci ve sosyalist konumda olup, bu konumlarını sürdürmekte zorlanan kimi fırsatçı hareketler, uzun süreli devrimci mücadeleyi göze alamadıkları için kestirme yol- dan kitleselleşip, sosyalizm hedefine böylece çabuk ulaşmayı düşü- nüyorlar. Bunun için bugüne kadar kendilerini en çetin koşullarda bile ayakta tutan, devrimci olan sosyalist olan ne varsa, tüm bu değerleri adım adım tasfiye ediyorlar. Böylece uzun dönem yoksunluğunu çek- tikleri ve gözlerinde tüten "kitleselleşmeyi" yakalamış olacaklar. Onlar da böyle düşünmek ve davranmakla sosyal reformistlerin girdikleri yola girmekten kendilerini kurtaramazlar.

Leninist Parti bu konuda başka bir yol izliyor. Leninist Partinin yolu bugüne kadar proletaryanın ayaklanmalarını, sosyalizm kurucu- luğunu yönetmiş olan Bolşeviklerin, Spartakislerin ve başka marksist partilerin komünizm yoludur. Bu yol devrimin gerçek yoludur.

Proleter hareketle, komünist hareketin bütünleşmesi, sosyalizm hedefinde, sınıflar mücadelesi ilkesi temelinde sağlanmalıdır. Sınıflar mücadelesi ve sınıflar mücadelesinin kaçınılmaz sonuçları olan iç savaş, devrimci ayaklanma, devrimci mücadele yöntemleri ve prole- tarya diktatörlüğü, proletaryanın temel ilke ve hedefleri kabul edil- melidir. Bunun dışındaki bütünleşme, örneklerini gördüğümüz gibi, burjuvazinin işine yarayacaktır.

Emekçi sınıfları kurtuluşa götürecek politik hareket, devrimci pratiği temel alan komünist hareket olmalıdır. Emekçi sınıflar hedeflerine yalnızca devrim yoluyla ulaşırlar. Devrim aynı zamanda emekçi sınıfları geçmişin tüm pisliklerinden ve burjuva bağlardan kopartacağı için geçmişten en köklü kopuştur. Proletarya, bütün ezilen ve sömürülenleri ve insanlığı ancak devrim yoluyla kurtaracağından kendisini hiç bir biçimde bu silahtan yoksun bırakmamalıdır. O halde, proleter hareketle, komünist hareketin birleşmesi, öncelikle devrimci mücadele, devimci zor ve zorun esaslı olayı olan silahlı mücadele temelinde gerçekleşmelidir. Bu yol sınıf mücadelesi ve bütün çağdaş toplumsal gelişme tarafından hazırlanmış ve zorunlu hale getirilmiştir. Bu yol Proletarya ve tüm emekçilerin devrim yoludur.

Leninist Parti tam 9 yıl önce proletaryayla bilimsel sosyalizmin birleşmesinin somutlanması olarak biçimlendi. Leninist parti yıllardır emekçi sınıflara sosyalizm yolunu gösteriyor ve emekçi sınıfın ancak sosyalizm hedefi temelinde birliği ve mücadelesinin savaşını veriyor.

Bütün toplumsal koşullar tekellerin egemenliği, faşist devleti yıkmamanın ne kadar olgun olduğunu pratik olarak bize gösteriyor. Devrime, devrimde birleşmeye artık pratik olarak yaklaşmak gerek.

Proletaryanın kurtuluş mücadelesinde tartışmasız, öncülük komünist harekete aittir. Marksist-Leninist ilkeler temelinde mücadele veren proletarya, sosyalizm hedefine mutlaka varacaktır.

Mücadele Birliği

6 Mayıs 1999

Sayı: 28

FAŞİZMİN YIKILMASI BİR DEVRİM SORUNUDUR

Sosyalist hareketin en çok işlediği sorun faşizm ve anti-faşizm olmasına karşın, sık sık yanlışlığa düştüğü konu da budur. 18 Nisan seçimlerinden sonra faşist partilerin önemli bir oy gücü elde etmesi, sosyalist hareket içinde faşizm üzerine yeni tartışmaların yapılmasına yol açtı. Seçim sonuçlarına kadar faşist devletin burjuva demokrasisi temelinde "yeniden yapılanacağı" nı bekleyenler, seçim sonuçlarını görünce bu sefer faşizmin yükselen saldırısından söz etmeye başladılar. Faşizm üzerine bütün bu yanlışlar, devlet konusundaki anti-marksist görüşlerden kaynaklanıyor. Türkiye'de devletin 12 Mart Askeri Faşist Darbesiyle faşist bir biçim aldığını ve 12 Eylül'de faşizmin devlette tamamen kurumlaştığını anlamadılar. Bu yüzden faşizmi ya bir partiyle ya da hükümetlerle özdeş tutuyorlar. Ekonomi ile politikanın diyalektik ilişkisi doğru kavranmadan, tekelcilik ve faşizm ilişkisi de doğru biçimde anlaşılabilir.

Faşizmin maddi temeli emperyalizmdir. Bağlımlı ülkelerde faşizmin maddi temeli işbirlikçi tekelciliktir. Türkiye ve Kürdistan sol hareketinde faşizm irdelenirken faşizmin maddi temelini ele almamak bir düşünce biçimi oldu. Politikanın ekonomiyle bağı burada kopartılıyor. Faşizm öylesine konuyor ki, sonuçta faşizmin hangi sınıfın iktidarı olduğu anlaşılabilir. Bu yanlış anlayış ilerde göreceğimiz gibi anti-faşist mücadele taktiklerinde de kendini gösteriyor. Faşizm sınıfsal özünden yalıtılmış olarak görüldüğünden, anti-faşizm de tekelci sermayeye karşı mücadeleden kopartılıyor. Faşizmin kitle tabanı farklı ülkelere göre farklılık gösterse de onun sınıf özü tekelci sermayedir.

İşbirlikçi burjuva sınıf, 1940'lı yıllardan sonra adım adım güçlenmiştir. Emperyalizmle işbirliği içinde sermaye birikimini hızlandıran burjuvazi, daha sonraki yıllarda (60'lı yıllar) tekelci düzeye ulaşıyor. İşbirlikçi tekelci sermaye ekonomik yaşamda egemen olduktan sonra politik yapıyı da tümünden denetimi altına almak istiyor. Politikanın ekonomiden sonra gelmesi kuralı burada da işliyor. Devletin tekelci sermaye tarafından tamamen ele geçirilmesi 12 Mart fa-

şist darbesiyle gerçekleşiyor. Buradan faşizmin, tekelciliğin mutlak politik yapısıdır sonucu çıkartılamaz. Faşizm tekelci kapitalizm altında kaçınılmaz bir devlet biçimi değildir. Bugüne kadar çeşitli ülkelerde görüldüğü gibi faşizm, proletarya ve emekçi güçlerin militan ittifakı ve militan mücadelesiyle önlenebilir. Biz de ise önlenebilir. Cumhuriyetin kuruluşundan beri anti-demokratik ve anti-komünist olan devlet, yapısında taşıdığı bu özellikler yanında, Kürt ulusu üzerinde uygulanan şovenizm gibi özellikleri nedeniyle ideolojik olarak faşistleşmeye uygundu. Böylece tekelci sermaye devleti ele geçirdi ve ideolojik olarak, politik olarak faşistleştirdi. Ekonomik, toplumsal, tarihsel ve politik nedenlerle Türkiye'de faşizm, Batı Avrupa'da (1920–1940) olduğu gibi aşağıdan yukarıya devleti ele geçirerek değil, yukarıdan aşağıya devlet eliyle uygulandı. Bu en belli başlı ayırt edici yan, mutlaka göz önüne alınmalıdır.

Emperyalizme bağımlı, işbirlikçi tekelciliğin egemen olduğu Türkiye durumundaki ülkelerde faşizm bir kere devlet biçimi olduktan sonra, yerini tekelcilik koşullarında, burjuva demokrasisi benzeri devlet biçimlerine bırakmaz. Faşizm bir devlet gücü olarak ayakta tutulur. Bunun böyle olmasının birinci nedeni, emperyalizmin bağımlı ülkelerdeki egemenliğini sürdürme biçimidir. Gerçekleştirdiği aşın sömürü, bağımlı ülkelerde emekçi kitlelerle emperyalizm arasındaki çelişkileri keskinleştirir ve bir dizi devrimci ayaklanmaya neden olur. Emperyalizm buralarda halk hareketlerini bastırmak için sık sık faşist darbeleri, iç kaosu, katliamları, gerginlikleri ve devlet terörünü örgütler. Bağımlı ülkelerin üstlendiği anti-komünizm rolü de buralarda faşizmin devlet biçimi olarak devamı için gerekçe oluşturur. Son elli yıl içinde bağımlı ülkeler Endonezya, Güney Kore, Filipinler, Pakistan, Türkiye, Yunanistan, Arjantin, Brezilya ve öteki L. Amerika ülkelerinde faşist askeri darbelerin yapılmış olması, emperyalizmin bu ülkelere verdiği anti-komünist rolün somut olgularıdır. Faşizm, bağımlı ülkelerde işbirlikçi tekelcilik iktidarında iç bir olgudur. Emperyalizm faşist darbeleri planlarken, buralardaki işbirlikçi tekelci sermayenin gücüne dayanır. Faşizme başvuran işbirlikçi tekelci güçlerdir, destekleyen ve besleyen ise emperyalizmdir. Emperyalizm, buralardaki çıkarlarını korumak için faşist devletin varlığına gereksinime duyar.

Faşizmin bir devlet biçimi olarak ayakta tutulduğu bağımlı ülkelerde, bunun esas nedeni işbirlikçi tekelci güçlerin, bu ülkelerde egemen olamamaları ve toplumu yönetememeleridir. Sınıfsal çelişkiler her zaman keskin, mücadele sert olur bağımlı ülkelerde. Parlamento buralarda tamamen göstermeliktir. Hiç bir bağımlı ülkenin bağımlı burjuvazisi, devrimci kitle mücadelesini ve ayaklanmalarını parla-

mento eliyle önleyemez. Bunun için yeni-sömürge ülkelerde ordu ve askeri faşist darbeler sık sık gündeme gelir. Devlet buralarda tamamen gerici, faşist biçimde örgütlenir. Devletin bu gerici, faşist militarist yapısı ise halk ayaklanmalarından ve devrimin güncel durumundan dolayı korunur. Bağımlı ülkelerde tekeli burjuvazi, ekonomik ve politik bunalımları, sınıfsal çelişkileri faşist devlet terörüyle çözmeye çalışır.

Faşist devlet gerçeği göz ardı edildiği için 70'li yıllarda olduğu gibi günümüzde de faşizm, faşist parti MHP ile özdeş olarak görülüyor. Faşist devlet gerçeğini yok sayarak faşizm üzerine olmadık teoriler ileri sürenler, emekçi sınıfların, sınıf mücadelesinin hedefini saptırıyorlar. Faşizm konusunda kitlelerin hedefini saptıranlar 12 Eylül faşist darbesinde kitleleri teslimiyete götürdüler. 12 Eylül Cuntası MHP de içinde bütün burjuva partilerini kapatmış, bütün politik gücü elinde toplamıştı. O zaman bu tipten sosyalistlere en iyi yanıtı faşist ordu verdi. Oportünistler ve reformistler faşizmin aşağıdan yukarıya bir parti eliyle (MHP eliyle) geleceğini beklerken, faşist darbe ordu tarafından yukarıdan aşağıya yapıldı. Üstelik geniş mülk sahibinin desteğini almak için yıpranmış olan düzen partilerini kapatmış ve yöneticilerini zorunlu ikamete tabi tutmuştu. Faşizm konusundaki saptırıcı görüşler şimdi de ileri sürülüyor. 18 Nisan'da MHP ve DSP'nin yüksek oy almaları ve hükümeti kuracak güce ulaşmaları, oportünistlerin ve sosyal-reformistlerin yanlış teorilerini ileri sürmelerine neden oldu. Oysaki aynı çevreler söylemlerinde MHP ve DSP'nin ordu tarafından adım adım hükümete hazırlandığını söylüyorlar. Pratikte gördüklerini teori düzeyine çıkartacaklarına, teorilerini her tür pratikten ve somut olgulardan kopuk biçimde açıklıyorlar. Ekonomik-toplumsal gerçeklerden kopuş, onları devrimci komünist görüş açısından ayrı bakış açısına götürüyor.

Faşizm devlet biçimidir. Esas yürütücü gücü ordudur, polistir. Bu iki faşist kurumun yanında mahkemeler, bürokrasi ve hükümet organları faşizmin yürütücü organlarıdır. Faşizmin bütün kurumları arasında ordu belirleyici olanıdır. Emperyalizm ve işbirlikçi tekeli sermayenin tam bir güven duydukları kurum da ordudur. Ordu hem askeri ve hem de politik bir güçtür. Emperyalizm ve tekeli sermaye adına devlet iktidarını elinde tutar. Esas iktidar gücüdür. Genelde bağımlı ülkelerde özeldir Türkiye'de ordunun bu konumunu kavramayanlar, devlet sorununu anlayamazlar. Devletin temel omurgası ordudur. Devlet somut bir güçse, ordu bunun en somut olan kuvvetidir.

Tekeli sermaye partilerinin tümü faşist devlete dayanır, faşist

devlet terörünü uygular. Bugüne kadar buna aykırı davranan hiç bir burjuva partisi çıkmadı. CHP'den FP'ne kadar bütün düzen partileri faşist terörün uygulayıcıları ve savunucuları oldular. Tekelci sermaye partilerini MHP'den özde çok farklı gibi gösterenler, proletarya ve emekçi kitlelerin hedefini daraltıyorlar. Bununla da kalmayıp, çeşitli sermaye partileriyle uzlaşmaya kadar varan bir anlayışı da emekçi sınıflara dikte ettiriyorlar. Faşist bir biçim almadan önce devlet egemenlik sisteminin, yapısında varolan anti-komünizm, anti-Kürt ve anti-demokratizm nitelikleri nedeniyle faşizmi uygulamaya koyduğu iyi biliniyor. Aynı durum diğer sermaye partileri için de geçerlidir. Bugün tamamen tekelci sermayenin birer politik gücü olan burjuva partileri, düşünsel ve politik yapılarında taşıdıkları gerici, şoven anti-demokratizm, anti-komünizm nedeniyle faşist MHP ile en temel konularda aynı düşünüyor ve davranıyorlar. Her komünist, her sosyalist, her demokrat, her sınıf bilinçli işçi, öncelikle bu gerçeği bilincine yerleştirmelidir.

MHP parti olmadan önce sermaye ve emperyalizm ta rafından anti-komünist, anti-proleter bir sivil güç olarak (paramiliter güç) örgütlendi ve harekete geçirildi. Bugüne kadar bu faşist partinin rolü bu noktada oldu. Faşizm devlet biçimi olunca, MHP faşist devletin kitle gücü olarak aktif görevler üstlendi. 70'li yıllarda proletarya hareketine ve devrime karşı sivil vurucu güç olarak kullanıldı. Tekelci sermayenin yanında ABD emperyalizmi ve NATO tarafından finanse edildi ve örgütlendi. İç savaşın ortaya çıkışıyla birlikte MHP gerek korucu ordusu olarak gerekse Türkiye genelinde faşist ordu-polis gücünün yanında bir güç olarak öne çıktı. MHP yalnızca sivil bir güç değil, aynı zamanda resmi bir güçtür. Bu faşist partinin kadroları ise yıllardır DYP, ANAP başta olmak üzere FP'nde etkin görevler yaptılar ve hükümetlerden hiç eksik olmadılar. Yine biliniyor, polis gücü esas olarak MHP kadrolarına dayanıyor. Bütün boyutlarıyla ele alınca, MHP'nin her yönden devletle bütünleşmiş bir güç olduğu açık olarak görülür. Burada bilinmesi gereken temel doğru şudur; faşizmin esas gücü ordudur ve polistir. MHP ise esas olarak kitle gücü dür. Faşist devlet DYP, ANAP, DSP, MHP, CHP, FP'de kitle gücünü görür; bu partiler de devlette resmi gücünü görürler. Faşizm devlet iktidarı olarak anlaşılmanınca, anti-faşizm de yalnızca hükümetlere ya da partilere karşı mücadele taktikleri olarak anlaşılıyor. Böylesi bir yaklaşım ise Türkiye'de faşizm sorununu hiç anlamamaktır. 70'li yıllarda faşizm iktidar gücü olduğu halde, bu gerçeği yanlış göstermek için o dönemin reformist ve oportünist partileri faşizmi MHP ile sınırlı görüyor ve bu partinin yükselişine karşı "faşizme geçit yok" sloganıyla yanıt veri-

yorlardı. Aslında pratikte bu faşist partinin gücüyle çatışmaya girişmiyorlardı bile. Bütün yaptıkları lafla vakit geçirmek, kitleleri anti-faşist mücadele adına oyalamaktı. Daha sonra yaşanan tarihi gerçekler faşizm sorunundaki yanlış görüşleri açığa çıkarınca, artık hiç kimse aynı şeyleri söyleyemiyor. Tarihi gelişmeye rağmen faşizm sorununda yanlış teoriler varlığını sürdürüyor. Bu teorileri yerle bir etmek görevimizdir. Leninist Parti daha önceki gelişim süreci boyunca küçük-burjuva ve oportünist faşizm teorileri mahkum etmek ve faşizm sorununda devrimci proletaryanın doğru-bilimsel görüşlerini ve taktiklerini belirlemek için uzun zaman yalnız kalarak mücadele verdi. Faşizmi bir devlet biçimi görmeye partimizin verdiği teorik mücadelenin büyük rolü var. Orta yerde sağlam bir teori olmasına karşın hala anti-faşist taktiklerde ciddi yanlışlıklar yapılıyor. Yanılgılar tarihidir. Faşizmi devlet iktidarı olarak görenler olsa da, faşizmin yıkılmasını maddi temeli olan tekelci sermayenin yıkılmasıyla birlikte anlamamak yaygın bir teoridir. Bu teoriye göre faşizm devlet gücüdür, ancak tekelci sermayenin tümü faşizmden yana değildir. Bundan dolayı anti-faşist taktik, tekelciliği bütün olarak karşısına almamalı, yalnızca tekelin en iri kesimini yıkmayı hedeflemelidir. Bu anlayış, anti-faşist mücadeleyi maddi temeli olan tekelci sermayeye karşı mücadeleden ayrı ele alanlar, sonuç olarak kendilerini burjuva demokrasisi ile sınırılıyorlar. Sosyalist hareketteki sağ ve "sol" sapma güçler mücadele hedeflerini belirtirken "anti-faşist mücadeleyi" esas olarak anti-kapitalist mücadeleden kopartıyorlar. Diğer mücadele görevlerini yan yana sıralarken de eklektik olarak ele alıyorlar. Anti-faşist mücadele, anti-emperyalist mücadele ve anti-şoven mücadeleyle birlikte ifade ediliyor. Böylece faşizm, kendi maddi temeli olan tekelcilikten kopartıldığı gibi, hangi sınıfın iktidarı olduğu da gözden kaçırılmış oluyor. Emperyalizme bağımlı olan, işbirlikçi tekelciliğin egemen olduğu Türkiye'de faşizm, tekelci sermayenin iktidarındır. Onun maddi temeli tekelciliktir. Ekonomik, toplumsal, tarihsel ilişkilerin ve farklı çelişkilerin iç içe geçmesi, mücadele görevlerini bütünlüklü olarak koymayı zorunlu kılıyor. Diğer hedeflerden bağımsız anti-faşizm yoktur. Proletarya ve halkların mücadelesi anti-faşist, anti-kapitalist, anti-emperyalist ve anti-şoven bütünlüğünü içerir, iktidar sorunu doğru biçimde konmalıdır.

Anti-faşist güçlerle devrimin diğer görevlerini çözmeyi üstlenen güçler, aynı devrimci güçlerdir. Bu güçler proletarya, yoksul köylülük ve emekçi köylülük ile kırım ve kentın küçük burjuvalarıdır. Bir mücadele görevi diğerlerini gerektirdiği gibi, bütün mücadele görevleri devrimci güçleri gerektiriyor. Türkiye'de anti-faşist, anti-emperyalist,

anti-şoven burjuva güc yoktur. Anti-faşist mücadelede ya da anti-emperyalist mücadelede kendisine müttefik arayanlar, bunu burjuvaların arasında bulamayacaktır. Anti-faşist ya da anti-emperyalist burjuva güc arayanlar, proletaryayı ve halk kitlelerini burjuvazinin peşine takmaktan başka bir şey yapmış olamazlar.

Devrimin temel sorunu iktidarın ele geçirilmesidir. İktidar ise tek- elci sermayenin elindedir. Faşizm bir devlet biçimi olarak tek- elci sermayenin emrindedir. O halde maddi temeli tek- elcilikle birlikte faşizmin yıkılması devrim sorunudur.

Faşizm, devrimci zor olmaksızın yıkılmaz. Devrimci zorun önemi küçümseyenler ya da sosyalizme devrimsiz, zor olmaksızın varmayı düşleyenler, amaçlarına hiç bir zaman ulaşamayacaktır. 18 Nisan seçimlerinin sonuçları kimi sol çevreleri zora başvurma konusunda ikna edecektir. Bugüne kadar onca neden varken buna ikna olmayanlar, son süreçten sonra daha çabuk ikna olacaktır. Sınıflar mücadelesi her geçen gün daha yaygın ve sert bir özellik gösteriyor. Bugüne kadar pasif kalan çeşitli güçler, bundan sonraki süreçte harekete geçecektir. Gelişmeler bu yönde seyrediyor.

Tam da bu noktada hedef şaşırtması olabilir. Faşizmi yalnızca MHP ile sınırlı görenler, yalnızca bu faşist güce karşı silahlanıp eyleme geçebilir. Bilindiği gibi MHP'ye karşı geniş bir devrimci halk potansiyeli var. Bu potansiyel çok rahat biçimde harekete geçebilir. Burada yapmamız gereken bu mücadeleyi daha doğru ve bütünlüklü iktidar mücadelesine yöneltmektir. Faşizmin esas gücü olan ordu, polis, diğer devlet organlarını yıkmak göreviyle faşist partilere karşı mücadele bir bütünlük içinde yürütülmeli. 70'li yıllardan bu yana mücadelemizi bu temelde verdik. Doğru olan bu anlayışı kitlelere götürmeliyiz. Zora dayalı devrimi örgütlemek güncel görevdir.

Mücadele Birliği

1 Haziran 1999

Sayı: 29

PROLETER DÜNYA

Tarihsel gelişme sürecinin bugünkü basamağı doğru olarak kavranmadığı için çeşitli ülkelerdeki proletaryanın ve sosyalist hareketin mücadele görevleri doğru biçimde belirlenemiyor. Bu nedenle uluslararası proletarya ve sosyalist hareket ciddi sorunlarla karşı karşıyadır. Son dönemde sendikal hareketin ve sosyalist hareketin içinde bulunduğu teorik, politik ve örgütlenme görevlerini belirlemek için yapılan uluslararası toplantıların sonuçlarına bakılırsa, halen mücadelenin ana görevlerini belirleyemediklerini görüyoruz. Tartışmalarda herkes proletaryanın ve sosyalist hareketin sorunlarından söz etmekle birlikte, hiç kimse bunun nedenlerini açıklamış değil. Sürece yönelik çözümlerlede sıklık, yüzeysellik egemen.

Türkiye ve Kürdistan sosyalist hareketinde durum farklı değil. Uzun dönemdir kendisini düzen-içi istemlerle yani reformlarla sınırlayan sosyalist hareket, düşüşünün bu nedenle olduğunu bir türlü anlayamıyor. Küçük burjuva sosyalizmi konumundan hareket eden bu çevreler, çoktandır, devrim ve komünizm mücadelesini geleceğe erteliyorlar. Küçük-burjuva sosyalizmine göre, devrimci hareketin güncel görevi sendikal hareketle, halk kitleleri ile kaynaşma yani "kiteselleşme"dir. Görev bu olunca, kendi aralarındaki yarış da sendikalizm-popülizm temelinde yapılıyor. Ancak bu temelde düşüşten yükselişe geçeceklerini düşünüyorlar.

Gerçekte ise gelişmenin dünya genelindeki ve kendi özgülümüzdeki bugünkü uğraşını anlayamadıkları için düşüşler. Bunu anlayamadıkları sürece hiç bir zaman yükselişe geçemeyecekler. Proleter hareketin ve komünist hareketin istenilen düzeyde olmamasının nedeni; düzen-içi istemler için yeterince mücadele etmemek değil, tersine son dönemde esas mücadelenin bu olmasıdır. Bütün olup-bitenlerin nedeni budur. Koşullar kapitalizmi yıkmak için olgun olduğu halde, kapitalizmi yıkmaya girişmemek uluslararası proletaryanın esas yanılgısıdır. Günümüzün ana görevi, kapitalizmden komünizme geçište, devrimci geçiş üzerinde yoğunlaşmaktır. Tarihsel gelişme süreci insanlığı kapitalizmi yıkacak ve komünizme geçişi sağlayacak devrimci geçiş momentine getirdi. Bu momentin ana çizgilerini görelim.

Üretici güçlerin büyümesi, dünya ticaretinin gelişmesi, kapitalizmin dünya düzeyinde yoğunlaşması ve egemen olması, kapitalist birikimin kaçınılmaz sonuçlarını her yerde belirginleştirdi. Kapitalist toplumun geldiği bu aşamayı anlamayanlar, bundan sonraki süreci hiç anlamamazlar. Kapitalizmin gelişme yasalarını ve kaçınılmaz sonuçlarını anlamayanlar sosyalizm konusunda bilimsel bir görüş ileri sürecek durumda değildir.

Kapitalizmin ve finans-kapitalin egemenliğini dünyaya doğru genişletmesi, emek-sermaye çelişkisinin ve proleter-burjuva sınıf mücadelesinin temellerini genişletti.- Kapitalizmin karşıt iki sınıfı olan proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıflar mücadelesi yerel özelliklerinden kurtulup uluslararası bir nitelik kazandı. İki sınıf tam bir yüz yıl boyunca dünya çapında kapıştı. Kapitalizmin geldiği gelişme aşaması bu kapışmanın daha geniş ve kapsamlı olacağını gösteriyor.

Sınıflar savaşı sınıfların dayandığı maddi temeldeki bu büyük değişime bağlı olarak çok yönlü bir gelişme gösterdi. Sınıfların durumunun ve mücadelesinin değişmesinin yansımaları bilimsel sosyalist teoride bulunması kaçınılmazdır. Sınıflar mücadelesini ve bunun kaçınılmaz sonuçları olan, sınıfların kalkmasını ortaya koyan bilimsel sosyalist teori olan marksizm-leninizm bu süreç içinde son derece zenginleşmiştir. Sınıf savaşı teorisi sınıf savaşının ifadesidir. Sınıf savaşının kendisinde, yöntemlerinde, biçimlerinde, araçlarında değişim olunca, bu gelişmenin teorik ifadesinde de değişme-gelişme olması kaçınılmazdır. Sınıf mücadelesinin biçimleri eskir, ancak sınıf mücadelesinin zeminleri kaldığı sürece, sınıf mücadelesi yeni biçimlerle sürer. Marksist teorinin görevi bu değişimi izlemek ve bütün yönleriyle ortaya koymaktır.

Sınıflar savaşının geçen yüzyıl içindeki durumu neydi? Geçen yüzyılın kapitalist dünyası, henüz feodalizmin bağrından yeni kopup-gelmiş bir dünyadır. Burjuvazi, proletaryanın her sert sınıf saldırısında kendisini feodal sınıfın kollarını atardı. Kapitalizmin gelişmesi ve yetkinleşmesiyle, burjuvazinin kollarına atlayacağı feodal bir sınıf kalmadı. Artık her tür gericiliğin kaynağı kapitalizmdir. Burjuva sınıf ise tamamen gerici bir sınıf konumundadır. Gelişmenin koşulu olan kapitalizm, artık gelişmenin engelidir. Gerçek anlamda gelişme ancak kapitalizmin yıkılması ve sosyalizme geçilmesiyle sağlanabilir. Kapitalizmi yıkacak ve sosyalizmi kuracak yetenekteki tek sınıf ise proletaryadır. Kapitalizm gelişmesi boyunca kendisini yıkacak olan devrimci sınıf proletaryayı güçlendirdi, birleştirdi, eğitti ve savaşçı hale getirdi. Bu durumun belirgin olarak ortaya çıkması ileri bir gelişmedir. Yaşanan bu gelişmeler sınıf mücadelesi teorisini etkiledi.

Geçen yüzyılın ortalarında, Engels'in belirttiği gibi, yalnızca acı çekmek gibi ortak duygularla birbirine bağlanan, yerel olarak parçalanmış olan bir yığın vardı. Aynı yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılda ise son derece örgütlü, bilinçli, sağlam marksist teorisi olan, sosyalizmi kurma yeteneğine sahip ve toplumsal gelişmenin motor gücü durumunda olan bir proleter sınıf var. Aradaki fark büyüktür. Gelişme belirgindir. Günümüzün uluslararası proletaryası ve dünya komünist hareketi geçen yüzyıla ve bu yüzyılın başlarındaki durumuyla kıyaslanamayacak kadar ileridir. Bugünkü komünist hareketin görevi bu ileri durumdan hareket etmektir.

Dünya düzeyinde gerçekleşen kapitalist birikim sonucu, proleteryanın dünya nüfusu içindeki oranı arttı. Toplumun sürekli mülksüzleşmesi kapitalist birikimin gereğidir. Toplumun proleterleşmesi, yarı-proleterleşmesi ve işsizleşmesi kapitalist birikimin mutlak yasasıdır. Kapitalizmin dünya bunalımı koşullarında ise büyüyen yarı-proleterleşme ve işsizlik oldu, Bugün dünya nüfusu çoğunluğu proleter, yarı-proleter ve işsizlerden oluşuyor. Bu bakımdan günümüzde proleter dünyadan söz edebiliriz. Bu gelişme dünyanın devrimci dönüşümü için bütün ön koşulları bir araya getirdi. Proleteryanın dünya nüfusu içinde nicelik olarak büyümesi ve nitelik olarak yetkinleşmesi sosyalizmi her bakımdan güncel olgu haline getirdi.

Çağdaş tarihin bütün alanlardaki ilerlemesi, bizi komünizmi gerçekleştirme noktasına götürüyor. Komünizm Marks'ın kafasında uydurduğu bir öğreti değildir. Komünizm yüksek bir toplum biçimi olarak, kapitalizmin kendisi tarafından gündeme getirildi. Daha yüksek bir toplum biçiminin maddi ön koşulları eski toplumun bağrında oluşmadan, yeni toplum eski toplumun yerini alamaz. Kapitalizm ise sürekli olarak kendi yerini alacak olan sonraki toplum biçiminin maddi ön koşullarını kendi bağrında geliştirdi. Marks bu gelişmeyi teorik olarak gösterdi.

Öncelikli olarak kapitalizmin ana kıtası olan Avrupa'da yaşanan bu gelişme daha sonra bütün kıtalara yayıldı. Emperyalizm döneminin başlamasıyla kapitalizm dünya düzeyinde yoğunlaştı. Emperyalizmin kendi doğasına uygun olan sömürü politikası sonucu mali-ekonomik bağımlılık temelinde yeni-sömürgecilik gelişti. Buralara yapılan sermaye ihracı sonucu kapitalizm süreç içinde egemen hale geldi. Sermeye gittiği her yere kendi karakterini de götürdü. Sadece bu da değil. Mülksüzleşme bağımlı ülkelerde çok hızlı ve yoğun yaşandı. Bununla birlikte yoksullaşma, proleterleşme, işsizlik en yaygın hale geldi. Bu gelişmeye bağlı olarak emek-sermaye çelişkisi ve mücadelesi de bağımlı ülkelerde ana mücadele oldu. Proletarya önderliğinde toplumsal kurtuluş kaçınılmaz olarak gelişti. Demokrasi ve sosyalizm mücadelesi bağımlı ülkele-

rin devrimci hedefi oldu.

Kapitalizm her yerde emek-sermaye mücadelesini ön plana çıkarır. Proletarya devrimleri bu temel üzerinde geliştiler. Çağımız proletarya devrimleri çağıdır. Bu belirleme, hiç bir biçimde çağımızın tek mücadelesinin proletaryanın sosyalist mücadelesi olduğu anlamına gelmez. Kapitalizmin farklı gelişme durumları, kapitalizm eşitsiz gelişme yasası ve bağımlı ülkelerde demokrasi sorununun orta yerde duruyor olması ve başka nedenler, başka başka yerlerde proletarya devrimiyle ilişkisi içinde ulusal devrimleri ya da demokratik devrim mücadelelerini gündeme getirdi.

Yaşam çelişkiler içinde sürer. Yaşamın çelişkileri birden çoktur. Her çelişkinin karakteri, koşulları ve biçimleri birbirinden farklıdır. Çağımızın mücadelelerinin farklı olması, başka bir ifadeyle söylersek, çağın çelişkilerinin birbirinden farklı olması içlerinden birinin ana yönü belirlemesini önlemez. Eğer mücadelede varolan çelişkiler hep aynı biçimde ve ağırlıkta görülürse, bu gelişmenin yönünü muğlaklaştırır. Birbirleriyle ilişki içinde birden çok gelişme çizgisi vardır. Ancak içlerinde bir gelişme çizgisi motor rol oynar, diğerlerini sürükler. Bu tayin edici yön emek-sermaye çelişkisi temelindeki proletaryanın mücadelesidir.

Kapitalizmden komünizme geçişin biçimleri, tonu çeşitliliği farklı farklıdır. Bunu göremeyen, yaşamın son derece çeşitli ve zengin çizgilerini anlayamaz. Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasına göre ülkelerin sosyalizme yönelmeleri aynı biçimde olmaz. Biçimi ne kadar çeşitli ve farklı olsa da toplumların kaçınılmaz olarak varacakları yer sosyalizmdir. Uluslararası devrimci proletaryanın ve komünistlerin ana amacı toplumu komünizme götürmektir. Komünizm ve bunun ilk aşaması olarak sosyalizm çağdaş tarih tarafından her yerde gündeme getiriliyor. Bağımlı ülkeler proletaryası ve komünist hareketi bu gerçeği bilince çıkarmalıdır.

Türkiye ve Kürdistan'da demokrasi ve sosyalizm mücadelesi geçiş için en iyi devrimci stratejidir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist komünist Program'da bunu açık olarak ortaya koydu. Program sistematliğini belirlerken, öncelikle ve esas olarak Komünizm amacını ve bunun için gerekli olan proletarya diktatörlüğü ilkesini ortaya koydu. Sonra da bu evrensel amacı gerçekleştirmek için sosyalizm ve proletarya diktatörlüğü yolunda kesintisiz sürececek olan Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarını koydu. Bizi komünizme götürecek doğru devrimci strateji budur.

Bütünlüklü ve kesintisiz sürececek olan toplumsal devrimimizin ilk adımı olarak belirlediğimiz DHD ve DHİ bizi kesin olarak sosyalizme götürecektir. Proletarya önderliğinde yürütülecek ve işçi-yoksul köylü

temel ittifakına dayanacak olan bu devrimci strateji, sınıflar ilişkisini en iyi biçimde belirlemiştir. Komünizmi hedefleyen devrimci Program, öz olarak proletaryaya kurtuluş yolunu gösteriyor.

Çağdaş gelişme emperyalist-kapitalist sisteme başkaldırı-yor. Bu sömürü ve baskı sistemini yıkmak gelişmenin ön koşuludur. Bu koşulu yerine getirmeyenler kapitalizmin bütün yıkıcı sonuçlarını yaşamak durumunda kalacaklardır. Mülksüzleşme, yoksulluk, işsizlik, ahlaki yıkım, soysuzlaşma, bıkkınlık, yabancılaşma kapitalizmin kaçınılmaz sonuçlarıdır ve sonuçları olarak daha ağır biçimde varılacaktır. Kapitalizmi yıkma mücadelesinde her geri duruş, insanlığı yıkıma götüren felaketlerin ardı ardına gelmesini beklemek demektir. Kapitalizmin yıkılmasındaki her gecikme, bu toplumu havaya uçuracak olan devrimci dinamiklerin de toplumun birlikte çürümeye yüz tutması ve devrimci özünü yitirmesi demektir. Günümüzün ana sorunu: ya komünizme geçmek için mücadele ya da kapitalizmin yıkıcı etkisi altında bir yaşam sürdürmedir. Bunun dışında bir seçenek yoktur. Bütün kapitalist ülkelerde temel güncel görev kapitalizmden komünizme geçişin biçimleri üzerinde yoğunlaşmaktır.

Uluslararası sendikal platformlarda olsun, sosyalist platformlarda olsun sorun bu biçimde konamadığı içindir ki, proleter sınıf örgütleri önlerindeki pratik görevleri doğru biçimde belirleyemiyorlar. Onlar halen kapitalizmin sonuçlarıyla uğraşmayı tercih ediyorlar. Oysa orta yerde kapitalizm durdukça, sonuçlar sürekli olarak yeniden ortaya çıkacaktır. Yıkıcı sonuçları olmayan bir kapitalizm yoktur. Kapitalizme karşı her yerde savaş içinde olmayan bir proleter sınıf hareketi ileri gidemez. Bu gerçek her sınıf bilinçli işçi tarafından iyi kavranmalıdır.

Sosyalist ülkelerde toplumu adım adım sosyalizmin üst aşaması olan komünizme götürme hedefinden uzaklaşıldığı için geriye düşüş başladı. Komünizmin kendiliğinden doğal gelişme yasası yoktur. Bilinçli insan faaliyeti sosyalist toplumda çok büyük bir önem kazanır. Esas olarak insanlar ilk defa sosyalizmde kendi tarihlerini kendileri yaparlar. İnsanlar bu tarihleri verilmiş belli koşullarda yapsalar da, insanlar ne kadar koşulların ürünüyse, koşullar da o kadar insanların faaliyet biçiminin ürünüdür. İnsanların sosyalizm koşullarında faaliyetlerini gelişmiş sosyalizmi ve üst evre komünizmi hedefleyecek biçimde örgütlenmesi bilinçli olarak ortaya konmalıdır.

Hiç şüphesiz, sosyalist ülkeler dümdüz bir gelişme çizgisi biçiminde, engelsiz olarak yollarına devam edemezlerdi ve edemediler. Olanakların ve engellerin birliği ve mücadelesi yasası burada da kendisini gösterdi. Burada önemli olan gelişmiş sosyalizm ve komünizm yolundaki engelleri bilinçli bir faaliyetle aşmaktır. Önümüzde duran engeller

ister nesnel ister öznel olsun, hedef bütün engelleri aşmaktır. Komünizme kendiliğinden "doğal" biçimde varılamayacağına göre, hedeflere varma bilinçli biçimde ele alınmalıdır. Kapitalizm altında iken, komünizmi amaçlıyoruz. Bu süreç koskoca çağın tümünü kapsayan bir süreçtir. Bu süreç son derece çetin ve sancılı bir süreçtir. Engeller her aşamada farklı farklı da olsa, engellerin olacağını biliyoruz. Bu engelleri bilinçli olarak aşmak gerektiğini de biliyoruz. Sosyalist ülkelerin komünizm yolunda engelleri yalnızca içte değil, dünya düzeyindedir. Halen güçlü bir emperyalist-kapitalist sistemin var olması ve sürekli olarak sosyalizmi kuşatma altında tutması dünya çapındaki engellerdir. Dünya düzeyindeki engelleri yalnızca sosyalist ülkelerin aşmasını istemek, tam bir saçmalık olur. Sosyalist ülkeler bu konuda önemli rol oynamakla birlikte, her ülkedeki üretici güç kendi üretim ilişkilerini ve toplum biçimini kendisi havaya uçurmadıkça ya da uçuracak kadar gelişmedikçe komünizm yolundaki engeller aşılamaz.

Burada karşımıza çıkan gerçek: sosyalist ülkeler, kapitalist dünyanın proleter ve komünist güçleri ile bağımlı devrimci hareketlerinin ortak mücadelesi zorunludur. Yine de hiç kimse dünyanın komünist biçime kısa süre içinde gireceğini düşünmesin. Bu anlamda yolun başındayız. Önümüzde uzun bir gelecek bekliyor. Dünyanın devrimci dönüşümü uzun bir çağın tümünü kapsayacak diye hiç kimse, bu koşulları beklemeyi düşünmesin. Doktriner sosyalizm açısından sosyalizm daha ilerinin sorunudur. Oysa kapitalizm her yönden sosyalizmi gündeme getiriyor. Bu açıdan sosyalizm günümüzün güncel olgusu olarak ele alınmalıdır. Ancak o zaman sosyalizmin mücadele görevleri doğru biçimde belirlenebilir. Sosyalizm son dönemde yaşadığı sorunlar ve emperyalist güçlerin dünya çapındaki saldırılarına karşın kapitalizme karşı sınıf mücadeleleri hiç durmadığı gibi, belli bir zayıflamadan sonra yeniden yükselişe geçti. Son yıllarda emekçi sınıfların dünya çapındaki eylemleri dünyanın devrimci dönüşümünün her yerde nasıl da kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Kitle hareketlerinin nitelikleri, istemleri, bilinçleri ve örgütlülükleri her yerde farklı olmakla birlikte, her ülkedeki devrimci sınıflar kendi durumlarına uygun mücadele içindedir. Önümüzdeki yüzyılı toplumsal devrimler ve toplumsal ayaklanmalar yüzyılı yapacak gelişmeler bugünden güçlü biçimde mayalanıyor. Kapitalist dünyanın devrimci dönüşümü için koşullar yeterince birikiyor.

Bu noktada sorun, devrimci sınıflara öncülük edecek olan devrimci ve komünist güçlerin teorik olarak içine girdiğimiz süreci doğru anlamalarıdır. Kitle hareketlerindeki bu yükseliş devrimci ve komünist öncünün önemini artırıyor. Öncülük her zamanki dönemden daha olağanüstü biçimde öne çıkmıştır. Buradaki öncü, artık biçimsel olarak

kendisini öncü gören değil, teoride ve pratikte gerçek devrimci öncüdür. En çetin koşullarda savaşıarak sosyalizmi savunan bu öncü güçler çeşitli ülkelerde var. Koşullar devrim ve komünizm mücadelesini veren devrimci öncülerine öne çıkartıyor.

Dünyadaki modern kapitalist gelişmenin yarattığı etki ve iç gelişmelerin sonucu olarak bir devrim kaçınılmaz hale geldi. Tekelci sermaye hiç bir biçimde toplumun gelişmesini sağlama olanağı yoktur. Bu sömürücü sınıfın bu yeteneği yoktur. Bir de emperyalizme bağımlılık koşullarında toplumsal gelişme ve hatta iyileşme sağlamanın olanakları yoktur. Tersine sermaye sınıfının önderliğinde toplum sürekli yıkıma gidiyor. Devrimi kaçınılmaz hale getiren toplumun bu önlenemez gelişme istemidir. Bu da her yönde çatışmaları, şiddeti, iç savaşı, ayaklanmaları kaçınılmaz duruma getiriyor.

Durumun devrimci yönde gelişmesinin tersine ortalama sol hareket, her geçen gün biraz daha devrimci konumdan uzaklaşıyor. Kaçınılmaz devrimin bir geleneği olarak iktidar sorununu başa alacağına, iktidar sorununu geleceğe erteleyecek biçimde reformlar için mücadeleyi öne alıyor. Bu alanda kitle desteği bulamadığı zaman da, dönüp kitleleri eleştiriyor. Oysa asıl eleştirilmesi gereken, çatırtıları her tarafta duyulan devrimci yükselişi anlamama yeteneğini gösteren ortalama sol hareketin kendisidir. Otuz yıldır mücadele içinde olan devrimci kitleler geline momentte ancak devrim için mücadelenin bir çıkış olacağı bilincine sahiptir. Bunun için gereken birikime ve bilince sahiptir. Savaş içinde geçen bu kadar uzun bir süreç yaşanmamış gibi davranılmaz ve düşünülemez. Devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek için gerekli birikim ve potansiyel güç var. Sorun bu devrimci birikim ve potansiyeli devrim ve komünizm hedefinde örgütlenmek ve hareket geçirmektir. Günün devrimci görevi budur.

Emperyalist-kapitalist dünyanın ve Türkiye'nin bağımlı tekelci kapitalist düzenin yıkıcı ve sürekli bir bunalım içinde olması, bu sosyal düzenin, her bakımdan iflas ettiğini ve her bakımdan yıkılması gerektiğini tanıtlıyor. Burjuvazi için her şey biterken, proletarya için her şey yeni başlıyor. Günümüzün sonuna" kadar tutarlı tek devrimci sınıfı olan proletarya bütün devrimci ve yıkıcı güçleri kapitalizme karşı harekete geçirmeli ve bu son sömürücü kapitalist toplumu havaya uçurmak için öncülük görevini yerine getirmelidir. Çağdaş koşullar devrimci sınıf proletaryanın tarihi rolünü yerine getirmesi için olgundur.

Mücadele Birliği

5 Temmuz 1999

Sayı: 30

BAĞIMLI ÜLKELERDE SINIF SAVAŞIMI

Emperyalizme bağımlılık gerçeği göz önüne alınmadan bu ülkelerle ilgili sağlam bir değerlendirme yapılamaz.

Bağımlılık, ekonomik, toplumsal, politik bir gerçek olmasına karşın teorik-stratejik değerlendirmelerde bu durum hesaba katılmaz. Bağımsızlık gerçeğini görmezlikten gelenler bu nedenle teoride, politikada olduğu gibi pratikte de yanılgılara düşmekten kurtulamazlar. Teori her şeyden önce somut olan maddi gerçekliği kavramalıdır. Bağımlılık da dünyanın büyük bir bölümünün maddi gerçeği. Teori ve politik strateji (program) en başta bu gerçeğe dayanmalıdır.

Emperyalizme bağımlı, işbirlikçi tekellerin egemen olduğu bir ülkede, bu koşullar değişmeden, "sosyal-reform" ya da "demokratik cumhuriyet" önerilerinin ileri sürüldüğüne bakılırsa, sözünü ettiğimiz maddi toplumsal gerçeğin hiç de göz önünde tutulmadığı anlaşılıyor. O halde durumu ana çizgileriyle göstereyim.

Kapitalizm, bir dünya ekonomik sistemi olarak yalnızca kendi içinde bir işbölümüne dayanmakla yetinmez, aynı zamanda uluslararası bir işbölümüne dayanır. Kapitalist uluslararası işbölümü giderek daha yetkinleşen bir özellik kazanıyor. Toplum daima yeni işbölümleri yaratıyor. Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşaması olarak uluslararası işbölümünü en üst düzeye çıkarttı. Uluslararası işbölümünde her ulus aynı biçimde karşılıklı yarar temelinde bir ilişki içinde bulunmaz. İşbölümünde sömüren ve sömürülen, ezen ve ezilen, kazanan ve kaybeden vardır. Bunların tümünü içeren iki kutuplu bir bütündür işbölümü. Bağımlılık da bir uluslararası işbölümdür. Bu işbölümünde ezilen ve sömürülen, baskı altında tutulan bağımlı uluslar; sömüren, ezen ve kazanan ise emperyalist uluslardır. Uluslararası işbölümü öyle bir şey ki, bu durumu yaratan ne hükümetlerdir ne de

burjuva sınıflar. İşbölümü kapitalizmin gelişiminin, işleyişinin, ekonomik yasalarının işleminin zorunluluğudur, işbölümü olmadan meta üretimi olmazdı. Özel mülkiyet ve meta üretimi temelindeki tarihsel gelişme içinde pek çok toplumsal işbölümü gerçekleşti. En son kapitalizm kendi toplumsal işbölümünü geliştirdi. Daha sonra uluslararası ticaretin ortaya çıktığı, her ulusun uluslararası ticaret içine çekildiği, her ulus ekonomisinin uluslararasılaştığı gelişmiş kapitalizm ve emperyalizm koşullarında, bütün kapitalist ülkeler bu dünya ilişki sisteminin içine girdiler. Kapitalist toplumsal yapıdan başka bir toplumsal yapıya geçmeden, hiçbir ulus bu ilişkiler sisteminden, uluslararası işbölümünden ayrılamaz. Emperyalist-kapitalist dünya sistemi içinde bağımlı ülkeler öylesine bir işbölümüne dahil edilmişlerdir ki, bu ülkelerdeki üretim kapasitesini, ücret ve fiyat oranlarını emperyalizm belirler durumda. Belirleme hem sunidir hem de ekonomik yasalar gereğidir. Her iki yönü ele almak bu yazının konusu değil. Böylesi bir uluslararası ilişki içinde bağımlı ulusların gelişme olanağı yoktur. Emperyalizmle olan bağımlılık ve egemenlik ilişkisi daima bağımlı ulusların aleyhine işliyor. Bu koşullarda küçük-burjuva sosyalizminin "bağımsız" ekonomik gelişme teorileri ne işe yarar ki. Ekonomik olarak uluslararası işbölümüne dahil olmuş bir ülkenin politik olarak "bağımsız" olması ne işe yarar ki. Uluslararası işbölümü yasaları, kapitalizm içinde kalındığı sürece işlemeye devam eder.

Emperyalizmin belirgin özelliği olan sermaye ihracı sonucu bu yüzyılın başında ortaya çıkan yeni-sömürgecilik, mali bağımlılık temelinde gelişen bir sömürü biçimidir. Yeni sömürgecilik ilişkisi içine giren ülkelerin tümü hemen hemen politik açıdan biçimsel olarak bağımsız ülkelerdir. Ancak emperyalizm çağında, uluslararası tekellerin (finans-kapitalin) mali yönden boyun eğdirmediği ülke yoktur. Sonuçta biçimsel olarak bağımsız olan tüm uluslar emperyalizm tarafından mali olarak boyun eğdirildiler. Emperyalizme borçlanmaya başlayan bu "bağımsız" ülkeler giderek ekonomik, politik, askeri ve diplomatik olarak bağımlı hale geldiler. Bağımlılık ilişkili zaman içinde daha da gelişti ve karmaşık durum aldı. Tam yüzyıl oluyor ki, toplumsal devrimlere başvuran halklar dışında, bağımlılık zincirlerinden kurtulan uluslar olmamıştır. Bu bağımlılık emperyalizmin bu yüzyılın sonlarında geliştirdiği "yeni dünya düzeni" ile en üst noktaya çıktı. Yeni dünya düzeninde bağımlı ülkeler emperyalizmin tam kölesi oldular. Bu koşullarda ne "demokratik cumhuriyet" ne "sosyal-reform" ne de "bağımsızlık" bir işe yaramaz. Bağımlılık-egemenlik ilişkisi çok iyi kavranmalı. Bağımlı ülkeler, içinde yer aldıkları uluslararası ilişkiler sistemi sonucu sürekli olarak emperyalist ülkelere borçlanıyor.

Bütçelerindeki dış açık büyüyor, eldeki maddi serveti emperyalist ülkelerle kaplıyor, her yönden soyguna uğruyorlar. Diğer yönler bir yana bugün emperyalist finans merkezleri olan IMF, AID vb.'ne borçlanmayan bağımlı ülke yoktur. Üstelik bu borçlanma sürekli olarak büyüyor. Öyle ki birçok ülke, bütçelerinin çoğunu bu borç faizlerine ayırmak durumunda. Bağımlı ülkelerin sömürülme biçimleri yalnızca borçlanma biçimiyle olmuyor. Yatırım yoluyla, meta ihracı yoluyla, eşitsiz uluslararası ticaret yoluyla, teknoloji satışı yoluyla, bilgi satışı yoluyla, uluslararası borsalar yoluyla, kur ayarı yoluyla ve daha birçok yolla bağımlı ülkeler soyuluyor. Bağımlı uluslar yoksullaşılıyor. Bunun sonucu esas olarak ezilen ve sömürülen bağımlı ülke halkları daha da yoksullaşılıyor, yaşam koşulları çekilmez hale geliyor. Bu koşullarda isterse bir "işçi partisi" hükümeti olsun fark etmez, bir süre sonra emperyalizm tarafından mali yönden, başka yönlerden boyun eğdirilir. Bu koşullarda ne bir 'demokrasi' yaşar, ne de "bağımsızlık" düşü gerçek olur. Bağımlılık ilişkisinin artması, bu ülkelerdeki sınıflar mücadelesini boydan boya etkiliyor. Ezilen bağımlı ülke halklarıyla, emperyalist uluslar arasındaki çelişkiler ve çatışmalar da bir o kadar artıyor. Hiç bir sınıf, politik hareket emperyalizme bağımlı bir ülkede bu çelişkileri yumuşatma, ortadan kaldırma ya da erteleme yoluna gidemez. Bu, çok ahmakça olur. Çelişkilerin ekonomik temeli güçlenirken, çelişkiler bu temelden ayrı olarak nasıl yumuşayabilir ki.' Ne "demokratik cumhuriyet" sevdalıları ne "bağımsızlık" sevdalıları ne de ekonomizm batağına batmış küçük-burjuva sosyalizminin çabaları bağımlı ülkelerdeki çelişkileri ve çatışmaları yumuşatabilir. Yeni-sömürge ülkelerde tam bir yüzyıl boyunca görülen halk ayaklanmaları ve gerçekleşen devrimler ne sistem içi "demokrasi" içinde ne de "bağımsızlık" için. Bütün bir yüzyılı sarsan halk ayaklanmaları emperyalist-kapitalist sistemden, başka bir toplumsal sisteme, sosyalizme yönelik olarak gerçekleşti. Bağımlı ülke halklarının önündeki yakın hedef ne bağımlılık koşullarında "demokrasi"dir ne de biçimsel "bağımsızlık". Bağımlı ülke halklarının önündeki yakın hedef emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin egemenliğini yıkıp, toplumsal devrim yoluyla emeğin iktidarını gerçekleştirmektir.

Emperyalizm, bağımlı ülkelerde ekonomik, toplumsal, politik, askeri bir güçtür. Emperyalizmin esas kapitalist temeli ABD, AB ve Japonya, egemenlik alanı ise bütün dünyadır. Sosyalist ülkeler bunun dışındadır. Emperyalizmin bağımlı ülkelerdeki egemenlik biçimi ancak buralardaki işbirlikçi sermayeler aracılığıyla gerçekleşiyor. Emperyalizmi bağımlı ülkelerde soyut biçimde değil, buradaki somut-anlamı ile görmek gerekir. Türkiye sosyalist hareketi içinde

emperyalizmi bağımlı ülkelerdeki somut biçimiyle değil de soyut olarak ele alma düşüncesi egemen. Bu anlamda olmak üzere ileri sürülen "anti-emperyalist" mücadele hiç bir somut hedefi olmayan bir soyutluk içinde, yani ayakları havada kalıyor. Nasıl ki faşizm ele alınırken, faşizmin hangi sınıfın iktidarı olduğu açıklanmıyor, yani maddi-sınıfsal temeli açıklanmıyorsa, aynı şey "anti-emperyalizmin" başına geliyor. Emperyalizme karşı mücadele bağımlı ülkelerdeki somut anlamına karşı değil de, klasik sömürgelerdeki gibi işgalci durumundaki bir güce karşı verilmesi hedefleniyor. Böyle olunca da kitlelerin somut hedefi şaşırtılıyor.

Emperyalizmin belirgin özelliğinin sermaye ihracı olduğunu biliyoruz. Sermaye ihracı ancak işbirlikçileri aracılığıyla gerçekleştirilir. Bağımlı ülkelerde işbirlikçi sermaye temelinde hareket eder. Süreç içinde işbirlikçi sermaye tekelcilik düzeyine ulaşır. Böylece bağımlı ülkelerin temel bir olgusu ortaya çıkar: İşbirlikçi tekelcilik. İşbirlikçilik, bağımlı ülkelerin temel bir gerçeğidir. Buradaki tekelci sermaye de bu temel ilişki biçimine göre şekillenir. Burada konuyu tam bir bütünlük içinde ifade edebiliriz. Emperyalizm bağımlı ülkelerde egemenliğini işbirlikçi tekelci sermayeye dayanarak sürdürebilir. Yani emperyalizmin bağımlı ülkelerde somut ifadesi işbirlikçi tekelci sermayedir. O halde işbirlikçi tekelci sermayeye karşı konmadan, emperyalizme karşı olmak soyut kalır. Bu anlamda, içerde emperyalizmle birlikte egemen olan işbirlikçi tekelci sermayeye karşı mücadele ile emperyalizme karşı mücadele iç içe geçmiştir. Her iki hedef tek bir bütünü oluşturur. Böylesi bir ilişki iç içeliğinde işbirlikçi tekelci burjuvaziyi devirmeyi hedeflemeyen bir "bağımsızlık" soyut kalır ve hiçbir anlamı da yoktur.

Emperyalizme karşı olmak bir dünya politikasıdır. Proletaryanın böylesi bir dünya politikası vardır. Dünya çapında emperyalizme karşı mücadele cephesi kurmak bir yüzyıl boyunca dile getirildi, somut pratik adımlar atıldı. Emperyalizm herhangi bir ülkeyle sınırlı değildir. Bu gerçekten hareketle şunu söyleyebiliriz: Dünyada emperyalizme karşı mücadele bağımlı ülkelerde emperyalizme ve işbirlikçi tekelci sermayeye karşı mücadele ile bütünlük içinde ele alınmalıdır. Bu anlayış temelinde her bağımlı ülke proletaryası kendi bulunduğu yeri anti-emperyalist bir devrim cephesi haline getirmelidir. Rusya proletaryası 1917 Ekim'inde Sosyalist Devrimle anti-emperyalist cepheye öncülük etti. Daha sonra Doğu Avrupa halkları kendi toplumsal devrimleri ile Çin halkı, Vietnam, Kore, Küba halkları da kendi topraklarında devrim yaparak bu cepheyi genişlettiler ve anlamlı yaptılar. Demek ki bugüne kadar devrimini gerçekleştiren halkların örnekleri

bize anti-emperyalizmin gerçek anlamının nasıl olması gerektiğini gösteriyor. Bizde emeğin iktidarı ile sonuçlanacak bir devrimle anti-emperyalist cephenin bu mevzisindeki mücadeleyi zafere ulaştıracağız.

Emperyalist tekellerin en yüksek karlılık oranını bağımlı ülkelerde sağladığı bilinen bir gerçektir. Bunun anlamı, bağımlı ülkelerde sömürünün yoğun olarak yapılmasıdır. Emperyalist ülkeler, kendi bunalımlarının yükünü daima ezilen ülke halklarının sırtına bindirdiler. Bu da çok iyi bilinen bir durumdur. Öte yandan bağımlı ülkelerin devamlı hale gelen iç savaşları da ayaklanan halk kitlelerini ezmek için, silahlanma giderlerini daima büyütüyor. Aynı zamanda diğer komşu ülkelerle bölgesel anlaşmazlıklara dayalı savaşları ya da savaş tehlikesi nedeniyle bu ülkeler emperyalist tekeller tarafından aşırı silahlanmaya teşvik edilirler. Bütün bu gelişmeler sonucu bağımlı ülkelerde yoksullaşma, mülksüzleşme, işsizlik, yarı işsizlik, emekçi sınıfların konut, sağlık, eğitim ve bütün yaşam konuları çözülmez bir sorunlar yumağı oluşturur. Bu ise, beraberinde çelişkiler yumağını ve bir dizi çatışmaları gündeme getiriyor. Bağımlı ülkelerde sınıf mücadelesinin çatışmalarına, ayaklanmalara, isyanlara, iç savaşlara ve sonunda devrimlere yol açması için her koşul yeterince birikiyor.

Son yarım yüzyıldır bağımlı ülkelerde sert sınıf savaşlarına tanık oluyoruz. Faşist darbeler, iç kaos, gerginlik, devlet terörü, devrimci şiddet, gerilla eylemleri, silahlı halk ayaklanmaları düzeyine varan sınıf savaşı biçimlerinin tümünün son elli yılda bağımlı ülkelerde görülmesi bir rastlantı değildir. Kitleleri sert sınıf savaşlarına iten köklü ekonomik, toplumsal, politik, tarihsel durum var. Böylesi bir durum olmaksızın bağımlı ülkelerin kiminde 40 yıl süren iç savaşlar başka biçimde açıklanamaz. Yine bu ülkelerde işçi ve halk hareketini ezmek için güçlü militarist devletler, faşist diktatörlükler de açıklanamaz. Devrim birleşik bir karşı devrim yaratarak ilerliyor.

Bağımlı ülkelerde sömürü bu kadar çok yönlü ve bu kadar yoğunken, buna bağlı olarak mülksüzleşme, yoksullaşma ve diğer sosyal sonuçları daima daha genişletilmiş biçimde üretilirken bu koşullarda işbirlikçi tekelci sermaye toplumu ancak zor yoluyla bastırabilir. Bağımlı ülkelerde egemen sınıf gerçek anlamda egemen değildir. Ekonomik kriz vb. nedenlerle gündeme gelen devrimci durumun da etkisiyle tekelci sermaye güçleri toplumun, üretici güçlerin artan gereksinmesinin büyümesini, gelişmesini sağlayamaz durumda. Üretici sınıflar bu durumda karşısında ardı arkası bitmeyen eylemlere, silahlı ayaklanmalara yöneliyorlar ve yöneceklerdir. Bu gelişme, devrim ve karşı-devrimin sert, uzun süreli çatışmalarına yol

açıyor ve açacaktır.

Sınıf savaşlarının bu ülkelerde sert, gergin ve uzun süreli olmasının bir nedeni de buralardaki örgütlü komünist ve diğer devrimci mücadelelerdir. Ekim Sosyalist Devrimi'nin açtığı yoldan ilerleyen halklar, sosyalizmin bir sistem haline gelmesi ve başka halkların kurtuluş yolunu izlemesi sonucu kendi buldukları yerlerde mücadeleyi zafere götürmek için örgütlü mücadele başlattılar. Bağımlı ülkelerin bulunduğu L.Amerika, Asya, Afrika, Orta Doğu ve diğer alanlarda son yarım yüzyıldır bir dizi ayaklanma, uzun iç savaş, gerilla mücadelesi vb. devrimci mücadele yöntemleri takip ediliyor. Her ülkedeki ulusal ve toplumsal kurtuluş devrimi diğer halklar için bir mevzi oldu. Emperyalizm ve işbirlikçi burjuva sınıflara karşı devrimci mücadeleler bu kıtaları devrim alanlarına çevirdi.

Emekçi sınıfların devrimci mücadelesini kendi gücüyle önleyemeyen bağımlı ülke burjuvaları kendi sınıf egemenliklerine uluslararası nitelik verdiler. ABD, AB ve NATO'nun yarım yüzyıl boyunca bağımlı ülkelerde faşist darbeleri tezgahlaması, buralardaki faşist-ırkçı, dinci hareketleri emekçi kitlelere karşı silahlandırıp, harekete geçirmesi, bu ülkeleri işgal ve başka askeri tehditlerle baskı altına alması bağımlı ülkelerde burjuva sınıf egemenliğinin nasıl da uluslararası nitelik aldığını gösteriyor. Bunun en çarpıcı bir örneği, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini ezmek için ABD, AB, Japonya ve NATO emperyalizminin büyük bir saldırı ve baskı uygulamasıdır. Eğer otuz yıllık sert sınıf savaşına rağmen, işbirlikçi tekelci sermaye iktidardaysa, bunda emperyalizmle birlikte oluşturduğu uluslararası koalisyonun ortak davranmasının payı var. Bağımlı ülkelerdeki devrimci hareketler emperyalizmin öncülüğündeki uluslararası gerici koalisyonun ortak saldırısı ve baskısı altında yol almaktadır.

Bağımlı ülkelerde, işbirlikçi tekellilik ve emperyalist egemenlik nedeniyle burjuva demokrasisinin bile gerçekleşme koşulu ve şansı yoktur. Bu ülkelerdeki kitlelerin her demokrasi istemleri ve hareketleri tekelci egemenlik ve emperyalist egemenlikle karşı karşıya gelir. Kitlelerin demokrasi istemleri ile emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci sermaye ile faşist devletlerin varlığı tam bir çatışma içindedir. Buralarda demokrasi ancak tekellere, emperyalizme ve faşist devlete karşı mücadele edilerek, bu güçlerin egemenliği yıkılarak elde edilebilir. Bunu anlamayan yalnızca kitleleri ve kendisini aldatır. Bugün Latin Amerika'da gerilla örgütleriyle yapılan anlaşmalardan sonra burada elde edilen ve yasalarla güvence altına alınan "demokratik haklar" emperyalizmin ve işbirlikçi güçlerin kuşatması, baskısı ve saldırısı altındadır. L. Amerika'da halkların kurtuluşu güncel "kazanımlara" feda

edildi. Güncel kazanımlar ise zaferle güvenceye alınmadığı için yitirmeyle karşı karşıya. Bağımlılık sona ermeden, işbirlikçi tekelci egemenlikler yıkılmadan ve emekçi sınıfların iktidarları kurulmadan demokrasi elde edilemez, güvenceye alınamaz.

Bağımlı ülkelerde küçük-burjuva devrimci güçlerin, burjuvaziye boğun eğip, devrim mücadelesine darbe vurmaları, Kürt ulusal hareketinin, sistemi içine girdiği güç durumdan kurtarmak için Kürt ulusunun kendi geleceğini kendisinin tayin etmesi hakkından vazgeçmesi, sınıf ve devrim mücadelesi üzerinde ancak, geçici bir etki yaratabilir. Bu durumda devrimci mücadele bir süre geriye düşse bile, maddi-toplumsal ve politik koşullar ile büyük devrimci deneyim birikiminin yarattığı devrimci dinamikler sisteme daha güçlü vuruşlara yönelecektir. Çağdaş gelişme, bağımlı ülkelerde, koşulların ve emekçi sınıfların yaşamlarının ancak toplumsal bir devrim yoluyla değişimini gündeme getirmiştir. Demokrasi ve sosyalizm, zora dayalı devrim yoluyla gerçekleşecektir

Mücadele Birliği

Temmuz 1999

Sayı: 31

DÜNYADA İLERİ BİR KONUM

Demokrasi ve sosyalizmin geçen yüzyıldaki merkezi Avrupa'dı. Kıta proletaryası teorik olarak, tarihi inisiyatif olarak, uluslararası mücadelenin başını çekiyordu. Uluslararası proletaryanın devrimci öğretisi olan bilimsel sosyalizmin doğum yerinin Avrupa olması rastlantı değildi. Kıta Avrupa'sı kapitalizmin ilk çıkış yeri, kapitalizmin anavatanıdır. Kapitalist meta üretimi, meta üretimi temelindeki kapitalist toplum ve modern burjuva kentleşme de aynı temel üzerinde yükseldi. Modern kentleşme olmasaydı sosyalizm de olmazdı. Avrupa'nın tarihsel gelişmesine bağlı olarak özgürlüğün, demokrasinin ve sosyalizmin ilk yükseldiği yer de burasıdır.

Devrim dalgası 20. yüzyılın başında batıdan Rusya'ya kayana kadar, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi Avrupa'ya bağlı kaldı. Bağrında taşıdığı farklı karakterli çelişkilerin varlığı nedeniyle devrim temelindeki demokrasi ve sosyalizmin merkezi Rusya olmakla birlikte. Avrupa sosyalizmin kıtası olarak kaldı. Devrimci Rusya proletaryasının mücadelesinin başına geçmesiyle demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin Avrupa'ya olan bağımlılığı sona erdi. İki burjuva devrim geçirdikten sonra Rusya, 1917 Şubat sonrası dünyanın en özgür ülkesi oldu. Bundan bir kaç ay sonra da Rusya, proletaryanın iktidara geldiği ilk ülke oldu. Devrimci ve sosyalist Rusya aynı zamanda leninizmin toprağı oldu. I. ve II. proleter enternasyonalin başını Avrupa proletaryası çekerken, III. proleter enternasyonal, devrimci Rusya proletaryasının öncülüğünde kuruldu. Devrim dalgasının batıdan doğuya kaymasıyla, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin hem alanı değişmiş ve hem de zemini daha da genişlemiştir.

Emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının başlamasıyla özgürlük-demokrasi mücadelesinin şafağı, emperyalizme ve sömürgecilğe karşı uyanan sömürgelerde ve yarı-sömürgelerde attı. Sosyalizm mücadelesi bu ülkelerde nesnel durumdan ötürü zayıftı, fakat özgürlük mücadelesi güçlü biçimde öne çıktı. Asya, Afrika ve L. Amerika özgürlük mücadelesiyle ayağa kalkarken, SSCB sosyalizmin merkezi olarak dünya halklarını etkiliyordu. Doğu Avrupa'da halk demokrasisi ve sosyalizmin egemenliğinden sonra sosyalizm bir dünya sistemi olarak dünyadaki demokrasi ve sosyalizm mücadelelerinin başını çekti. Ne var ki, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi Rusya ve Doğu Avrupa ile sınırlı kalmadı. Bu yüzyılın ikinci yarısından sonra yeni-sömürgecilik ilişkisi içindeki ülkelerde devrim temelinde demokrasi ve sosyalizm mücadelesi yükselmeye başladı. Sayıları çoğalan, bilinçlenen ve örgütlenen proletaryanın ağırlığı daha fazla ülkede kendisini gösterdi.

Bu tarihsel gelişime bağlı olarak proletarya enternasyonalizmi ve sosyalizm bütün ülkelerin proletaryasının kendi örgütleriyle katıldığı gerçek uluslararası temele oturdu. İler ülkedeki devrim dünya devrim sürecini biraz daha hızlandırıyor. Her ülke kapitalizmden komünizme geçişte, bu geçiş sürecine kendinden bir şeyler katıyordu. Her ülke proletaryasının sosyalizme geçişte, bu geçişte, kendisinin bir şeyler katacak düzeye gelmesi dünyanın devrimci dönüşümünü hızlandıran bir gelişme düzeyidir. Sosyalizm politik bir hareket olarak bütün dünyayı etkileyecek bir güce ulaşmıştır. Sosyalizm çağımızın en etkin sürükleyici gücüdür.

Demokrasi mücadelesinin ve sosyalizm mücadelesinin dünyadaki gelişimi ve değişimi, dünyadaki nesnel değişime uygun bir seyir izlemiştir. Sermaye egemenliği döneminden mali sermaye egemenliğine geçiş, kapitalizmin bütün dünyaya doğru yaygınlaşmasını ve yoğunlaşmasını getirdi. Bu nesnel değişim, sonuç olarak anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadeleleri de kaçınılmaz hale getirdi. Emperyalizme ve burjuvaziye karşı devrimci mücadelenin bütün kıtalara doğru genişlemesi kendisini örgütlenme alanında da gösterdi. Proletaryanın politik örgütlenmesi dünyada yaşanan nesnel gelişime bağlı bir seyir izledi. Komün'ün düşüşünden sonra Avrupa'nın en iyi örgütlenmiş proletaryası olan Alman proletaryası uzun yıllar mücadelenin başını çekti. Avrupa sosyal demokrasisi içinde en iyi örgütlenmiş ve teorik olarak da ileri durumda olan Alman Sosyal-Demokrat İşçi Partisi uzun yıllar II. Enternasyonalin en güçlü partisi oldu. Devrim dalgasının Rusya'ya kaymasıyla birlikte Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi (RSDİP) ve bunun içinde de Bolşevikler uluslararası sosyalist hareket içinde öne çıktı. Ekim Sosyalist Devrimi ve Leninizmin zaferinden sonra komünist partisi ismini alarak SBKP olan Bolşevik parti uzun yıllar uluslararası sosyalist proletarya hareketinin öncüsü oldu. Sovyet proletaryası ve komünist partisi bu öncü konumunu bu yüzyılın büyük bir bölümünde sürdürdü. Devrim dalgası II. Dünya savaşı sonrası Asya'ya kaydı. 1949'da Çin devrimi başarıya ulaştı. Çin devrimiyle birlikte demokrasi ve sosyalizm mücadelesi Asya'da yükselme gösterdi. Ardından Sosyalist Kore ve Vietnam özgür ve sosyalist olunca, özgürlük ve sosyalizm bayrağı buradan dünyayı etkiledi. Çin'de ÇKP önderliğinde devrim zafere ulaşınca ÇKP'nin uluslararası komünist hareket içindeki etkisi ve çekim gücü arttı. Bu gelişmeyle birlikte sosyalizmin merkezi tek bir ülkeyle değil, ancak bütün ülkelerin sosyalist hareketlerinin temsil edildiği bütün bir hareket tarafından temsil edildi. Uluslararası komünist hareket kendi içinde bölünüp ayrı güç ve çekim merkezleri yaratmakla birlikte artık sosyalizm dünya proletaryasının her ülkede örgütlü olarak katıldıkları enternasyonal bir hareket özelliği kazanmıştır. Çin devriminin ve ÇKP'nin dünyada yarattığı devrimci etki uzun yıllar kendisini hissettirdi.

Vietnam'ın özgürlük savaşını kazanıp sosyalizme geçmesi ve bu mücadelesini dünyanın en güçlü emperyalist gücüne karşı kazanması dünyada derin bir iz bıraktı. Aynı dönem Küba devriminin zafere ulaşması demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin alanlarını bütün kıtalara doğru genişletti. Vietnam Güney Asya'da, Küba L. Amerika'da sosyalizmin çekim merkezleri oldular. Özgürlük ve sosyalizm mücadelesi bu ülkelerle sınırlı kalmadı. Aynı dönem L. Amerika, Asya, Afrika devrim mücadelesinin yükselme alanları oldu. Avrupa'da başlayan demokrasi ve sosyalizm artık bütün kıtalara yayılmıştır. Bütün ülkelerin proleterleri dünyanın devrimci dönüşümüne katıldılar.

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin devrimci mücadele temelinde Asya, Afrika ve L. Amerika kıtasına yayılması, bu kıtalarda uzun yıllar boyu konformist ve statükocu bir konumda kalan ve bu nedenle gelişen sınıf mücadelesine ayak uyduramayan reformist-oportunist komünist partilerin içinde buldukları uzlaşmacı teslimiyetçi durumun üstünü örtmelerini önledi. Bu kıtalarda devrim mücadelesi reformist komünist ya da sosyalist partiler tarafından değil, bu partilerin dışında ortaya çıkan ve ilk başta sol-devrimci konumda olan örgütler tarafından verildi. Bu hareketler marksizm-leninizm proletarya enternasyonalizmi ve sosyalizmden büyük ölçüde etkilendiler. Sol-devrimci örgütlerin bir kısmı daha sonra marksist-leninist ilkeleri temel alan komünist partisi düzeyine yükseldi. Bugün sosyalizmi ve devrimci mücadeleyi temsil edenler devrimci mücadele temelinde hareket eden örgütlerdir. Sosyalizm devrimci temelde temsil ediliyor. Demokrasi ve sosyalizm mücadelesi Türkiye'de bölgesindeki ülkelere göre daha ileri düzeydedir. Uzlaşmacı-teslimiyetçi sosyalizm anlayışını aşan devrimci proletarya otuz yıldır, teorik, politik ve pratik olarak büyük bir devrimci deneyim elde etti, ileri bir mesafe aldı. Bu ileri konum yalnızca öznel değil aynı zamanda nesnelidir. Türkiye'de kapitalizmin ve işbirlikçi tekelciliğin gelişimi bölgeye göre daha gelişkindir. Bu temeldeki sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi ile devrimci sınıf hareketi de gelişkindir. Marksist-Leninist teori ve politik hareket olarak sosyalizm bölgeye göre daha ileri durumdadır. Türkiye'de devrimci temeldeki demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin dünyada edindiği yeri anlatırken konuya iki yönden yaklaşmak gerekir. Birincisi genel devrimci birikim yönüdür, ikincisi sosyalizmi en ileri düzeyde temsil eden proletaryanın devrimci sınıf partisi yönüdür. Genel devrimci birikim, kendi içinde oportünizmi barındıran bir yöndür. Küçük-burjuva devrimciliğini barındıran bir yöndür. Bütün devrimci yönüne karşın, oportünizmi taşıdığı için sonuç olarak burjuvaziyle uzlaşmalara varan bir doğrultuya girebiliyor. Genel devrimci birikimimiz birçok yönde üç kıtadaki devrimci harekete benziyor. Diğer kıtalardaki devrimci hareketi aşan proletaryanın bağımsız politik sınıf hareketidir. Bu

hareketin aldığı sosyalist biçimdir. Bir dönemin sınıf savaşını anlamak için söz konusu dönemin en ileri yönüne bakılır. Bu en ileri yön bazen teoriktir, bazen teorik-pratikdir. Bizde olan teorik-pratik devrimci yöndür.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının ve özel olarak da devrimci marksist-leninist hareketin dünyada ileri bir konum elde etmesini sağlayan nedir? Bu, en başta, sınıflar savaşını uzun süreli zafere kadar götürecek illegal bir örgüte dayanılarak sağlanmıştır. İlegal temeldeki marksist-leninist örgüt, karşı devrimin faşist darbeleri ve en şiddetli burjuva terör ortasında bile ayakta kalmasını bilmiş, sınıflar mücadelesini her koşulda yürütmüş, proleteryanın çıkarlarını daima temsil etmiş ve gözetmiş, bütün bu çetin süreçlerden geçerek devrim mücadelesini başarıya götürme yeteneğini kanıtlamıştır. Kitleleri sosyalizm temelinde sistematik biçimde eğiten ve çok şiddetli burjuva saldırılar karşısında devrimci hareketin sürekliliğini sağlayan illegal örgütlenmeyle aynı zamanda kendi içimizde sosyal-reformist ve oportünist hareketlerin devrimci marksizmi tasfiye etme politikaları boşa çıkartıldı. Böylece işçi sınıfı sağlam illegal örgütlenme önderliğinde devrim ve komünizm yolunda güvenli biçimde yoluna devam ediyor. Marksizm-leninizmi, proletarya enternasyonalizmini ve sosyalizmi bilinçli, kararlı ve ısrarlı savunmada gösterilen çabalar kendi meyvesini verdi. Yüzyılımızın son on yılı içinde uluslararası komünist hareket, devrimci hareket ve sosyalizm ciddi bir bunalım geçirirken ve bu bunalım Türkiye ve Kürdistan'ı da etkilerken, bu kadar çok yönlü bir saldırı karşısında da büyük bir kararlılık gösterilerek sosyalizm her bakımdan temsil edilmiştir. Bu mücadele uluslararası devrimci proletarya hareketinin sağlam bir müfrezesi olduğumuzu teorik-politik ve pratik yönden ortaya koymuştur. Bu bakımdan da dünyada iyi bir konum elde ettik.

Sosyalizm bugüne kadar on yıllar boyu verilen mücadeleler sonucu geldi. Ne var ki, sosyalizm buradan geleceğe kendiliğinden ulaşmaz. Birilerinin bilimsel bir teorik çalışma, komünist bir örgütlenme ve devrimci bir pratikle sosyalizmi temsil etmesi ve daha da önemlisi geleceğe taşınması gerek. Sosyalizmi ileri taşımada son derece çetin bir mücadele verdik ve bunu başardık. Bu görevi yalnızca politik bir hareket olarak değil, teorik olarak da ilkeler yönünden başardık. Uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde uzun zamandır sosyalizmin en temel ilkeleri küçük-burjuva sosyalizmi doğrultusunda gözden geçirilmek istendi. Bu daha çok proletarya diktatörlüğü ilkesiyle, proletarya enternasyonalizmi ilkesi temelinde oldu. Dünyada birçok komünist partisi proletarya diktatörlüğünü ya programlarından çıkardılar ya da eylemsiz biçimde savunur duruma geldiler. Proletarya enternasyonalizmi yerine ise burjuva, küçük-burjuva dar çıkarları koydular. Proletarya enternasyonalizmini sözde savunanlar ise bu sosyalist ilkenin özünü boşa çıkardılar. Proletarya enternasyonalizmini esas olarak dünya-

nın devrimci değişimi temelinden yoksun olarak ele aldılar. Buna karşın genelde Türkiye sosyalist hareketi ve özelde de marksist-leninist hareket proletarya enternasyonalizmi ilkesini gerçek komünist özüne uygun biçimde ve devrimci eylemci yönüyle ele aldı ve buna uygun adımlar attı. Proletaryanın sosyalizm mücadelesindeki öncü devrimci-konumu küçük-burjuva sosyalizmi tarafından gözden geçirilirken, buna karşı da mücadele verdik. Proletarya diktatörlüğü ilkesini yadsıyanlar, bunun sonucu olarak işçi sınıfının devrimdeki öncü misyonunu ve komünist partinin öncü rolünü de yadsıdılar. Buna karşın marksist-leninist hareket olarak leninist parti anlayışını savunduk ve sonuna kadar temsil ettik. Devrimci marksizm Leninist Partide cisimleşmiştir. Türkiye ve Kürdistan demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin verildiği dünyanın etkin alanlarından biridir. Özellikle tamamı iç savaş biçiminde geçen son on yılda demokrasi ve sosyalizm mücadelesi en çetin sınavdan geçti. Yalnızca içerde birleşmiş bir karşı-devrim gücüne karşı savaşmakla kalmayıp birleşmiş uluslararası bir karşı-devrim koalisyonuna karşı da çetin bir mücadele veriliyor. Dünyanın en stratejik bölgelerinden birinde ve üstelik NATO topraklarında verilen bu mücadele, bütün uluslararası burjuva ve emperyalist saldırılara karşın hedefine doğru ilerlemeye devam ediyor. Türkiye ve Kürdistan, yükselen bir devrim alanı durumundadır. Türkiye'de farklı çelişkiler iç içe geçmiş, üst üste binmiştir. Bu da demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin iç içe geçmesine yol açtı. Demokrasi mücadelesinin nesnel zemini var: Emperyalizme bağımlılık, faşizm, tekeli egemenlik, ulusal sorun. Bu sorunlar demokrasi mücadelesini gündeme getirdi. Aynı süreç başka bir mücadeleyi; emek-sermaye mücadelesini de gündeme getirdi. Bütün bu mücadele bütünlüklü ve bir tek süreç içinde birleşmiştir. Kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı bir nesnel temelde yükseliyor. Nesnel temelleri olan demokrasi-sosyalizm mücadelesi bizi devrimci anlamda dünyanın en ileri ülkeleri arasına soktu.

Tümü en sert sınıf savaşımı biçiminde geçen otuz yıl boyunca çok yönlü mücadele içinden geçerek geldik. Genel olarak söylemek gerekirse, sosyalist hareket kitle içinde sosyalist çalışma yapma, sosyalist propaganda ve örgütlenme çalışmasında bulunma, kitlelerle ve kitle örgütleriyle sıkı bağ kurma, sendikalar ve derneklerde çalışma yapma, kitlelerle sosyalizmin ilişkisini kurmada oportünist sosyalizm döneminde belli birikimler elde edildi. Bu birikim daha sonra geliştirildi. Sınıf mücadelesinin sert koşulları daha ileriye gitmeye zorladı. Her bakımdan daha ileri gidildi. Devrimci şiddet, illegal örgütlenme, illegaliteyle legalitenin ilişkisini kurma, gerilla mücadelesi, ideolojik olarak, politik ve örgütsel alanda emekçi kitleleri devrime hazırlama görevi yerine getirildi. Sınıf mücadelesinin çok yönlü gelişimi sonucu, sosyalizm mücadelesinin bir tek biçimine bağlanıp

kalmayacak kadar ilkel sosyalizmden uzak durduk. Farklı verili somut durumlarda farklı mücadele biçimlerini uygulamada devrimci marksist bir yöntem izlemekle kalmadık, bu farklı mücadele biçimleri içinde, yine somut verili durumda hangisinin öne geçtiğini ve temel olduğunu belirleyecek kadar bilinçli davrandık. Bu da, burjuvazinin, bizi beklenmedik bir anda beklenmedik durumlarla karşı karşıya bırakmasına karşı, her koşulda hangi mücadele biçiminin öne geçtiğini belirlemede büyük bir deneyim kazandı. Türkiye ve Kürdistan sınıflar mücadelesi uzun süreli iç savaş biçiminde bir seyir izliyor. Bu uzun mücadele sürecinde kazanmak için çok yönlü devrimci silahlar edindik. Bugün bu silahlarla kazanacağız.

Uzun bir geçmişe, mücadele dolu devrimci bir tarihe ve sağlam sosyalist ilkelere dayalı Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, oynadığı devrimci rolle en sonunda bölge, Avrupa ve dünyada kitleleri ayağa kaldırdı. Türkiye ve Kürdistan devrimiyle dayanışma eylemleri biçimindeki kitle mücadelesi 12 Eylül 1980'den bu yana sürüyor. İç savaş biçiminde geçen son on yıl içinde bu dayanışma eylemleri daha da yoğunluk ve yaygınlık kazandı. Kimi ülkelerde ise şiddet eylemleri biçiminde görüldü. Türkiye ve Kürdistan devrimiyle dayanışma enternasyonalist eylemleri 1999 yılında en üst düzeye çıktı. Kürt devriminin de itiş vermesiyle bütün kıtalarda dayanışma eylemleri yapıldı. Öyle ki, Kürdistan ve Türkiye devrimi etrafında sağlanan bu dayanışma eylemleri gerek kitlesel katılım ve gerekse enternasyonalist içeriğiyle son dönemin dünyadaki en etkin eylemleri oldu. Bu, devrimimizin dünyadaki politik etkilerinin somut ifadesi oldu.

Genelde birleşik devrim ve özelde de Kürdistan devrimi etrafında sağlanan enternasyonal eylemler ilk defa Kürdistan'ın bütün parçalarını birleştirdi. Yine uzun zamandır ilk defa Avrupa, Kafkas bölgesi halkları devrimci görevler ve enternasyonal anlayış temelinde eylemlere yöneldi. Devrimimiz daha şimdiden bölgede ve dünyada böylesine devrimci bir rol oynamıştır. Bu rol devrimimizin gelişimiyle birlikte daha da artacaktır. Her devrimci işçi, her komünist, dünyada daha etkin devrimci bir rol oynamak için yeni görevler üstlenmeye hazır olmalıdır. Daha önceleri statükocu-konformist komünist-sosyalist partiler tarafından engellenen uluslararası alandaki devrimci konumumuz önünde artık hiç bir engel kalmamıştır. Devrimci misyonumuza uygun davranmalıyız. Türkiye ve Kürdistan proletaryası dünyadaki devrimci görevini iyi özümlemelidir.

Mücadele Birliği
1-15 Ağustos 1999
Sayı: 32

DEVRİMCİ SLOGANLARLA KAZANACAGIZ

İşçi sınıfı hareket halindedir. Emekçi sınıfların eylemlere katılımı, bugüne kadarki en kitlesel düzeye çıktı. Bugün milyonlarca emekçiyi, haftalarca eylem halinde tutan neden, görünürde IMF ve kapitalist Türk hükümetinin aldığı bir dizi ekonomik karardır. Fakat milyonları eyleme gidecek kadar etkileyen gerçek neden daha köklüdür. Halk kitleleri on yıllardır birikmiş, üst üste binmiş ekonomik, toplumsal, politik sorunlarla karşı karşıyadır. Son olarak IMF ve kapitalist hükümetin aldığı ekonomik kararlar, kitlelerin ağır olan sorunlarını daha da ağırlaştırdı. Kitleler, çekilmez hale gelen yaşam koşullarını değiştirmek için ayağa kalkıyorlar. Emperyalist IMF ve işbirlikçi kapitalist hükümetlerin aldığı ekonomik kararlardan sonra, her yerde kitleler ayağa kalkıyor. Milyonlarca emekçi insan, emperyalistlerin ve kapitalistlerin kendilerine uygun gördüğü yaşam biçimini değiştirmek ve kendilerine yepyeni bir yaşam kurmak için eylem içinde olacaktır.

Türkiye ve Kürdistan'da halk kitleleri, yıllardır birikmiş sorunları, özlemleri, istemleri ve sefaletleriyle haftalarca süren eylemlere yöneldiler. Halkların bütün sorunları kapitalizmden ve emperyalizme bağımlılıktan kaynaklanıyor. Kitleler, her geçen gün bunun bilincine biraz daha varıyor. Bu anlamda, toplumun emekçi sınıflarının eylemi yalnızca nesnel olarak kapitalizme ve emperyalizme karşı olmakla kalmıyor, bilinç olarak da bu hedeflere yöneliyor. Haftalardır, yıllardır süren eylemler emekçi sınıfların sınıf eylemleridir. Her sınıf hareketi, bir sınıf hareketi olarak egemen sınıfa karşı yönelir. Günlerdir süren büyük kitle eylemleri, kapitalizmi ve emperyalist egemenliği temellerinden sarsıyor.

Emekçilerin kapitalizme ve emperyalizme karşı sınıf hareketi kendiliğinden harekettir. Kendiliğinden bir hareket, kapsam olarak ne kadar geniş olursa olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün, bu haliyle egemen sınıfı iktidardan uzaklaştıramaz. Bunun için dıştan zorlamak gerekir. Kapitalist egemenliği dıştan zorlamak, iktidarı hedefleyen devrimci eylemler düzenlemek demektir. Yıllardır süren kendiliğinden kitle eylemleri birike birike en sonunda sıçrama noktasına varmıştır.

Kitlelere bu sıçramayı yaptıracak olan yalnızca devrimdir. Tam da bu durumda, proletaryanın devrimci sınıf partisinin öncülük görevi, pratik-politik bir görev olarak öne çıkar. Proletarya devrimci sınıf partisi biçiminde örgütlenerek kapitalist sınıfı devirebilir.

Haftalardır eylem içinde olan kitleleri hangi sloganlarla etkileyip, iktidara hazırlayabiliriz. Sloganların amacı kitlelerde devrim bilinci uyandırmak, onları iktidara hazırlamaktır. Seçilen sloganlar öyle rasgele değil, devrimci amaçlara uygun olmalıdır.

Hareket halindeki işçi ve emekçi kitlelere götürülmesi gereken sloganlar konusunda, sosyal-reformistlerle olduğu gibi illegal oportünistlerle de ayrı yerlerdeyiz. Yasalcı sosyal-reformist hareket ve illegal oportünist hareket kitleleri etkilemek, kitlelerle "bütünleşmek" için ekonomist-reformist sloganları öne çıkartıyor. Bu uzlaşma hareketinin amacı, kitleleri devrimci mücadeleden uzaklaştırmaktır. Devrimci sosyalizmin amacı ise kitleleri devrime, iktidara ve sosyalizme hazırlamaktır. Herkes amacına uygun sloganlarla gidiyor kitlelere. Her somut koşulda ayrı sloganların öne çıkması, sınıf mücadelesinin her yeni aşamasında yeni görevlerin belirlenmesi marksist-leninist bir yöntemdir. Her somut durumda farklı sloganlar ve görevler belirlense de, bu görevlerin amacı, kitleleri demokrasi ve sosyalizm bilinciyle eğitmek ve iktidara hazırlamaktır. Emeğin iktidarı ancak buna uygun slogan ve görevlerle gerçekleşir.

Her sosyalistin temel amacı, kapitalizmi yıkmak ve sosyalizmi gerçekleştirmektir. Emekçi sınıfların ezilip sömürülmesinin ve faşist devlet terörüne uğramasının biricik kaynağı ve temeli kapitalizmdir. Bu kapitalist temeli ortadan kaldırmadan, kapitalizmin toplumsal sonuçlarıyla sürekli uğraşmak durumunda kalırız. İşçi sınıfını kapitalizmin toplumsal sonuçlarıyla uğraştırmamak için yapılması gereken en doğru şey, kapitalizmi yıkmaya bilincini kitlelere taşımaktır. İşçi sınıfının kurtuluşunun yalnızca sosyalizmle olacağı düşüncesi en geniş işçi kitleleri içinde propaganda edilmeli. Kapitalizmin egemenliğine son verip, emeğin egemenliğini gerçekleştirmek ve sosyalizme ulaşmak kaçınılmazdır, gereklidir, olanaklıdır.

Sosyalizm hedefini gerçekleştirmek isteyen işçi sınıfı, bu hedefe ulaşmak için demokrasi eğitiminden, demokrasi mücadelesinden geçmeyi de kabul eder. Tekelci ve emperyalist egemenliği devirmek için demokrasinin gerçekleşmesini mutlak bir şey olarak görmüyoruz. Hiç bir demokratik dönüşüm olmaksızın da işçi sınıfı iktidara gelebilir. Sınıflar mücadelesinde bu devrimci dönüşümü, nitel sıçramayı kabul etmeyen sağa kayar. Ne var ki marksizm-leninizm işçi sınıfının tutarlı bir demokrasi sürecinden geçmeden burjuvaziyi yenemeyeceğini be-

lirtir. İşçi sınıfı eğer demokrasi okulundan geçip, nasıl yöneteceğini öğrenememişse, iktidara gelse bile, onu ayakta tutamaz. Marksist-leninist anlayıştan hareketle ve kendi gerçekliğimizi de somut veri olarak alarak işçi sınıfına demokrasi ve sosyalizm anlayışının götürülmesi gerektiğini söylüyoruz. Devrimci sosyalizm şu temel gerçeğin de altını çizer, sosyalizme bağlanmayan, sosyalizmle tamamlanmayan bir demokrasi mücadelesi, kapitalizm sınırlarında kalır ve süreç içinde burjuva temellerde yozlaşır. Bu gerçekten hareketle işçi sınıfına, hareket halindeki emekçi kitlelere götürülmesi gereken bilinç, demokrasi ve sosyalizm bilinci olmalıdır diyoruz.

Sosyalizm işçi sınıfının amacıdır. İşçi sınıfı bu amacını gerçekleştirmek için öncelikle iktidarı ele geçirmelidir. Devrimci sınıfın iktidarı ele geçirmesi, yeni bir topluma geçmenin yasasıdır. Devrimci bir sınıf olarak işçi sınıfı da iktidarı ele geçirmeden, devrimci sınıf diktatörlüğünü sağlamadan sosyalizme geçemez. Emekçi sınıflar üstünde burjuva sınıfın baskı aleti olan devlet yıkılmadan, emeğin iktidarı kurulmadan, işçi sınıfı iktidara dayanarak devrimci önlemlere başvurmadan sosyalizmi inşa edemez ve ileriye gidemez. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı da sosyalizme geçişin bu sınıf yasalarına uygun davranacaktır.

İşçi sınıfının yüksek amacı sosyalizmdir; amacı isteyen, aracı da istemelidir. Devrimci sınıf partisi, sosyalizm mücadelesinde, işçi sınıfının silahıdır, devrimci mücadele aracıdır, yönetici gücüdür. Devrimci bir sınıf partisi olmadan sosyalizm, yalnızca güzel bir sözden, güzel bir amaçtan öteye gidemez. Kapitalizmle kapışma içinde olan kitleler, bu koşullarda en çok sınıfın devrimci partisinin öncülüğüne gereksinime duyarlar. İşçi sınıfının burjuvaziden, onun bütün politik partilerinden, ayrı ve nitelik olarak farklı bir sınıf partisinde örgütlenmesi, kurtuluşunun ön koşuludur. Toplumsal kurtuluşun, sosyalizmin bu ön koşulu yerine getirilmelidir. İşçi sınıfımızın görevi, yıllardır sınıf savaşının en çetin dönemlerinden başarıyla geçen böyle bir partinin, TKEP/Leninist'in önderliğinde mücadele etmektir. TKEP/Leninist sosyalizmin partisidir, devrimin partisidir, proletaryanın devrimci sınıf partisidir.

Türkiye ve Kürdistan sınıf mücadelesi gerçeğinde, ancak ve yalnızca illegal temellerde örgütlenmiş bir parti işçi sınıfının devrimci partisi olabilir. On yıllardır süren sınıf mücadelesi kesin biçimde göstermiştir ki, işçi sınıfı illegal temelde mücadele eden bir devrimci parti olmadan sınıf mücadelesini ileri taşıyamaz, buradan da iktidara varamaz. Fakat yasalıcı sosyal-reformist hareket ve onu izlemeye and içmiş oportünist hareket, işçi kitleleri içinde bunun tersini yayıyor. Onlara

göre emekçi kitleler yasal temellerde hareket ederek, yasalara dayanarak, başka bir açıdan söylenirse, meşru biçimde hareket ederek ve örgütlenerek kurtulabilir. Reformistler ve oportünistler işçi sınıfı içinde, yasal sosyalist parti ile iktidara gelinebileceği yalanını yayıyor. Oysa sosyalist mücadelenin uzun tarihi bunun tersini söylüyor. Türkiye ve Kürdistan sınıflar mücadelesinin tarihi bunun tersini söylüyor. En yasal koşullarda örgütlenmiş bir komünist partisi de devrimci durum gelip çatinca, burjuvaziye devirmek gerektiği ortaya çıkınca, bu koşullarda, bulunduğu konumu değiştirmek, illegal konuma geçmek ve devrimi buradan hazırlamak durumunda kalacaktır, illegal örgütlenme alanında büyük birikimleri olan devrimci marksistler olarak, bu alandaki birikimlerimizi işçi sınıfına taşımamızdır.

Devrimci hareket otuz yıldır son derece sert bir sınıf savaşı döneminden geçti. Devrimci sosyalist hareket bu dönemin tümü boyunca ayakta kaldı. Kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelede işçi sınıfı ve emekçiler bugünkü noktaya getirildi. Bu nasıl başarılabildi? Eğer illegal temellerde örgütlenmiş ve mücadele verilmiş bir örgütlenme olmasaydı, bu kadar uzun bir dönem var olamazdık. İşçi sınıfının devrimci kesimi bu apaçık gerçeği yaşadı, biliyor. Hiç bir reformist ve oportünist devrimci işçilere bunun tersini kabul ettiremez. Devrimci sınıf hareketinin sürekliliği yasal örgütlerle sağlanamaz. Yasallık, sınırların burjuvazi tarafından çizilmesi demektir. İşçi sınıfı, ancak bu burjuva sınırları aşarsa sosyalizm amacına ulaşabilir. İlegal marksist-leninist parti, işçi sınıfının devrim ve iktidar mücadelesini her koşulda verecek bir partidir. İşçi sınıfı devrime ancak illegal örgütlenme temelinde hazırlanabilir.

İşçi sınıfı için hedefleri açıklamak yetmez, buraya nasıl varılacağını da göstermek sosyalistlerin görevidir. Hedeflerin nasıl gerçekleştirileceği söylenmez ve gösterilmezse, hedefler sadece teoride kalır.

İşçi sınıfı kapitalizmi devirme ve sosyalizme ulaşma hedefini ancak devrimci mücadele ile gerçekleştirebilir. Devrimci mücadele, devrim mücadelesidir, iktidar mücadelesidir, sosyalizm mücadelesidir. Devrimci mücadele, işçi sınıfının ve emekçilerin, burjuvaziye alt etmesidir, kendi tarihini kendisinin yapmasıdır. İşçi sınıfının uyuyan dev enerjisi, ancak devrimci mücadele sayesinde uyanır ve harekete geçer. Emekçi sınıflar, yalnızca devrimci mücadeleyle kendi gerçek güçlerini görürler. İşçi sınıfına ve ezilen halklara, devrimci mücadeleden başka bir yol önermek, onları baskının insafına bırakmak demektir. Çünkü ezilen sınıf ve ezilen halklar, bu baskıdan ancak devrimci mücadele sayesinde kurtulabilirler. İşçi sınıfı ve halklar devrimci biçimde dövüşürse kazanır.

Sosyal-reformistler ve oportünistler devrimci sosyalizmden farklı olarak reformist bir biçimde, ılımlı yollarla, parlamenter yollarla, yasal olarak, meşru çizgiden ayrılmadan hareket ederler ve işçi sınıfının da bu şekilde hareket etmesini isterler. Devrimci sosyalizm, isterse günlük bir mücadele olsun, isterse reformlar için mücadele olsun, kitlelerin hangi istemi için mücadele olursa olsun, bütün istemleri devrimci biçimde gerçekleştirmeyi savunur. Reformlar için mücadele bile devrimci biçimde verilirse, ancak böylece emekçi kitleler, kapitalizmle, faşist devletle karşı karşıya gelir. Kitleler bu mücadele içinde burjuvaziye nasıl yenmesi gerektiğini öğrenir. Bu konudaki devrimci eğitim, işçi sınıfına çok şey kazandıracaktır: devrimle kazanacağımız koca bir dünya var.

Devrimci sosyalizm, kitlelerin günlük mücadelesini, en küçük bir hak mücadelesini iktidarın ele geçirilmesi mücadelesine bağlar. Emekçi sınıflara hak elde etme mücadelelerinde, devrim yoluyla iktidarı ele geçirme bilinci götürmeliyiz. İşçi sınıfı ve ezilen, sömürülen bütün emekçi kitleler iktidarı ele geçirmeden, bunun için devrimci biçimde dövüşmeden kurtulamazlar. Bu konudaki bilinci, daha günlük hak mücadelesi sırasında öğrenirler. Sosyalizmin görevi işçi sınıfının nasıl kazanacağını göstermektir.

Devrimin nasıl uzun süreli bir mücadeleyi gerektirdiğini kendi tarihimizden biliyoruz. Yaşam, devrimimizin bu gerçeğini unutanlara her seferinde acı biçimde öğretiyor. Devrimle sonuçlanacak sınıflar mücadelesini kısa süreli olarak düşünen küçük burjuva sosyalistleri, amaçlarına kısa sürede ulaşmayınca çareyi, sosyalizmden kaçmakta aramışlardır. Böylece kaç küçük burjuva devrimci kuşak çekip gitti. Sınıf mücadelesi sert süreçten geçiyor. Mücadele hem sert ve hem de uzun sürelidir. İşçi sınıfı devrimcileri ve işçi sınıfının devrimci kesimi, kendisini bu gerçeğe göre hazırlamalıdır. Bizde sınıflar mücadelesi direngen ve kararlı davranan bir sınıfın mücadelesini gerektiriyor. İşçi sınıfımız sokağa çıktığında, kısa sürede sonuç alacağını düşünmesin. Hele alınması gereken sonuç günlük bir hak mücadelesi değil de politik iktidarın ele geçirilmesi ise, bir dizi çarpışma olmadan, yenilgilerini de içeren bir dizi büyük eylemler olmadan böyle bir sonuç alınamayacağını işçi sınıfımız iyice kavramalıdır.

İşçi sınıfının, burjuvaziyle olan sınıf savaşımı uzun süreli bir mücadeleyle sonuna kadar götürmesi için, sağlam, dayanıklı, mücadele yeteneği olan gerçek sınıf örgütleri yaratması gerekir. Burjuvazi ve emperyalizm, iç savaş biçimini almış olan bu mücadeleye bütün askeri, politik güçleriyle seferber olmuş durumda. Bu durumda, işçi sınıfının yapacağı en doğru şey, atacağı en doğru adım, silahlı mücadele

örgütleri denen gerçek güç örgütlerini oluşturmaktır. Sokağa çıktığımızda silahlı değilsek, silahlı güç örgütlerine dayanmıyorsak, son derece örgütlü ve silahlı olan burjuvazi, bizi burada ezecektir. Sokakların, fabrikaların, köylerin, okulların demokrasi ve sosyalizm güçlerinin ölüm tarlaları olmasını istemiyorsak, örgütlenmeli ve silahlanmalıyız. O zaman sokaklar bizim zafer geçitimizi görecektir. Devrimci sınıf örgütü, devrimci eylem ve silah, işçi sınıfına hava ve su kadar gereklidir, yaşamsaldır.

Her çeşitten burjuva uzlaşma hareketi, işçi sınıfının silahlanmasını önlemek için, yaşanmakta olan emek-sermaye çelişkisini, ezilen halklarla ezen ulus arasındaki keskin çelişkileri, emperyalizmle halklar arasındaki çelişkiyi "yumuşak" göstermeye çalışıyor. Sosyal-reformistleri takip etmeye and içmiş oportünistler de aynı şeyleri yapıyorlar. Sınıf çelişkilerini olduğundan "yumuşak" göstermek, sonuç olarak işçi sınıfını devrimci mücadeleden ve silahlanmadan alıkoymak içindir. Sınıf çelişkilerinin keskin oluşu, emekçi sınıfların burjuvazinin hakkından gelebilmesi için uygun nesnel koşullara kavuşması anlamına gelmektedir. Nesnel durum, emekçi kitlelerin, işçi sınıfı önderliğinde, kapitalist sınıfın hakkından gelmesi için uygundur. Koşullar uzlaşma hareketinin değil, uzlaşmaz devrimci hareketin güçlenmesi için uygundur. İşçi sınıfımız çelişiklerden, emeğin iktidarını gerçekleştirmek için yararlanmalıdır.

Uzlaşma hareketi, çelişkileri olduğundan "yumuşak" göstermekle yetinmiyor. Halen büyük bir otorite sahibi olarak gördüğü burjuvazinin aynı zamanda sürece egemen olduğunu da söylüyor. Uzlaşma hareketi, etrafa baktığında yalnızca burjuva otoritesini görüyor. Uzlaşmacılar, süreci belirleyen burjuvazi olduğunu ileri sürerek, sınıflar mücadelesinde, işçi sınıfının lehine bir değişim olduğu gerçeğini gizlemeye çalışıyorlar. Oysaki yıllardır mücadele veren, devrimci örgütlerin öncülüğünde mücadele veren kitleler, kendi tarihlerini kendi güçleriyle yapmak için köklü bir değişim geçirdiler. Burjuvazi ise artık eskisi gibi ne yönetebiliyor ne de egemen.

Bir devrim döneminden geçiyoruz. Burjuvazinin iktidar otoritesi büyük ölçüde sarsılmıştır. Burjuvazi sarsılan otoritesini eskisi gibi sürdüremez. Çünkü, bu otoritenin yanında başka bir otorite çıkmıştır. Bu ikinci otorite, işçi sınıfı ve halkların devrimci otoritesidir. Kapitalist sınıf devlet otoritesini sağlamak için ne kadar uğraşsa da, kitleler kazandıkları tarihi inisiyatifi ve devrimci otoriteyi kaybetmeye hiç de niyetli değiller. Bu koşullarda, burjuvazi otoritesini nasıl egemen yapabilir. Devlet iktidarı otoritesini kabul ettiremeyen bir sınıf, bu durumda nasıl egemen olabilir.

Milyonların sokağa çıktığı, hareket içinde olduğu ve haftalarca eylemi sürdürdüğü bir dönemde, burjuva devlet iktidarı otoritesini ve egemenliğini nasıl kabul ettirebilir? Grev, direniş, sokak eylemleri işçi sınıfının otorite araçlarıdır. Devlet, işçi sınıfının sınıf araçlarını ortadan kaldırmadan, işçi sınıfını eylemlerden vazgeçirmeden, kitleleri sokakta ezmeden, kendi otoritesini sağlayamaz. Burjuvazi, sarsılmış olan otoritesini ve egemenliğini sağlamak için öncekinden daha büyük bir güçle savaşırken, emekçiler de isteklerini kabul ettirmek için eylemin otoritesini güçlendiriyorlar.

Büyük emekçi kitlesi haftalardır eylemde. İşçi direniş ve grevleri uzun bir dönemdir sürüyor. Kapitalizmin krizi içindeki evrimi, işçi sınıfını ve geniş halk kitlelerini giderek şiddetlenen eylemlere itecek dinamikleri kendi içinde taşıyor. Bir devrim döneminin gerektirdiği çeşitli kitle eylemleri çoğalıyor. Devrim dönemi, egemen sınıfın otoritesinin en etkisizleştiği dönemdir. Kitlelerin her devrimci eylemi ve eylemler dizisi bunu biraz daha açık olarak gösteriyor.

Bugün Kürdistan'da, Kürt halkı üzerinde faşist Türk devletinin bir otoritesinden söz edilebilir mi? Kürdistan halkı artık bir güçtür ve otoritedir. Ezilen Kürt halkı silahlı bir güç olarak kaldıkça, politik olarak devrimci bir örgütlenmede kararlı oldukça, Kürdistan'da egemen ulus, eski otoritesini sağlayamaz. Kürdistan'da Kürt halkının, egemen ulusa çevrilmiş silaha dayanan otoritesi var. Bugün cezaevlerinde tam anlamıyla sağlanmış bir devlet otoritesinden söz edilebilir mi? Herkes biliyor ki, cezaevlerinde tutsakların devrimci komünlerinin otoritesi geçerli. Genelinde ise devrimci örgütlerin birleşik gücüne dayalı cezaevleri konseyleri ve Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu cezaevlerinde devrimci bir otoritedir. Burjuvazi ve her yeni kurulan hükümet, cezaevlerinde devlet otoritesini sağlamak için ne zaman saldırıya geçtiyse, her seferinde püskürtüldü. Örgütlülüğün verdiği otoriteye dayanan Tuzla deri işçileri, kaç defa jandarma saldırısını geri püskürttü. Her jandarma saldırısından sonra işçiler, eylemin ve örgütlü olmanın verdiği sınıf otoritelerini biraz daha güçlendirdi. İşçi sınıfının ve halkların, burjuvazi ve faşizm karşısındaki otoritesini çoğaltan yeni eylem ve örgütlenmeler her geçen gün gelişiyor.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi ve emperyalizm, otoritesinin sarsılışını otuz yıldır hissediyor. Otuz yıldır sürüp gelen bir savaş var. On yıllardır süren silahlı mücadele ve savaş, sürekli ayaklanma halindedir. Halklarımız bu mücadelede kendi kurtuluşlarını, güçlerini, otoritelerini gördüler. Uzun süredir varolan bu ayaklanmayı ezmek için iki defa askeri faşist darbe yapıldı. On yıldır, bütün karşı-devrim güçleri cepheye sürülmüş durumda. Otuz yıllık savaş boyunca onbinlerce insan

tutsak alındı. Halen iç savaşın bir sonucu olarak onbinlerce tutsak var cezaevlerinde. Bu kadar büyük bir kitlenin tutsak alınması, mücadelenin yalnızca devrimci öncüyle faşist devlet arasında geçmediğini, bu mücadelenin burjuva sınıfla halk kitleleri arasına geçtiğini gösteriyor. Böylesine geniş bir kitlenin devrimci mücadeleye atıldığı bir yerde burjuvazi egemen olamaz, otoritesini sağlayamaz.

İşçi sınıfımızın ve halk kitlelerinin bugüne kadar verdiği devrimci mücadeleyi doğru anlamak gerekir. Türkiye ve Kürdistan topraklarında emekçi halk kitleleri defalarca hükümet ve meclis otoritesini etkisiz hale getirdi. Burjuvazi her seferinde devlet iktidarını güçlendirmek için bir dizi tedbir alırken, kitleler de her seferinde devlet iktidarını felç ediyordu. 12 Mart 1970'te, 1980'de ve son on yılda burjuva devlet kurumları işlemez hale geldi. Hükümet-meclis otoritesi sarsılmasaydı, burjuva egemenliği sağlamak için iki defa faşist darbe yapılmazdı. İşçi sınıfı ve halklar, devlet iktidarını yıkamadılarsa da, onu defalarca işlemez hale getirdiler. Bugün ise işçi sınıfı ve halk kitleleri devrimci örgütlenme, eylem düzeyi ve örgütlü güç olmada daha ileri bir düzeydedir.

Devlet iktidarına dayanan hükümetler nasıl burjuvazinin otoritesini ve iradesini temsil ediyorsa; grev, işçi direnişleri, sokak eylemleri, gerilla, işçi komite ve konseyleri, devrimci halk komiteleri, silahlı halk milisleri, cezaevlerinde devrimci komünler ve ortak devrimci komiteler de işçi sınıfının ve halkın devrimci otoritesini ve iradesini yansıtır. Devrimci sosyalizm böylesi bir mücadeleye dayanıyor.

Devrimci bir dönemden geçerken, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere devrimi ve iktidarı hedefleyen sloganlarla gitmeliyiz. Devrimci sosyalizmin güncel görevi devrimci mücadeleyi yükseltmektir.

Mücadele Birliği
15-30 Ağustos 1999
Sayı: 33

Proleter Devrimci Görev: KOMİTELEŞME, ÖNCÜLÜK, DEVİRİMİ ÖRGÜTLEME

Nesnel koşulların devrim için uygun olmasının yanında, büyük bir devrimci kitle potansiyeline sahibiz. Büyük kitle potansiyeli devrimci örgütlenmeden yoksundur. Devrimci örgütlenmeden yoksunluk, emekçi kitlelerin en zayıf yanıdır. Devrim döneminin bir örgüt biçimi olarak komiteleşme gerçekleşmedikçe, devrimci kitle potansiyelinin daha ileri gitmesi, buradan devrimi gerçekleştirmesi beklenmemelidir. Komünist hareketin önündeki temel görev, kitleleri devrimci komitelerde örgütlemek için onları teşvik etmek ve yönlendirmektir. Komiteleşme, öncü komünist partinin taktiklerini yaşama geçirmenin ön koşuludur. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimi gerçekleştirme, iktidarı ele geçirme, buradan sosyalizme ulaşma hedefine ancak devrimci sınıf örgütleriyle ve kitle örgütleriyle varabilir. Her devrimci işçi, her proleter devrimci, günümüzün devrimci görevlerinin kitleleri örgütlemek ve örgütlü olarak harekete geçirmek olduğunu bilmelidir.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde işçi sınıfının ve halk kitlelerinin örgütlenmesi tekelci egemenliği devirmenin ön koşuludur. Bağımlı ülkelerde kitleler, örgütlenme yetersizliğinden ileri gelen güçsüzlük içindedir. Emekçiler örgütlenmenin üstesinden geldiler mi, tekelci egemenliği devirecek duruma gelmişler demektir. Bağımlı ülkelerdeki kitlelerin örgütlenmesinin, bir devrimin ön koşulu olduğunu bildiği için bu ülkelerdeki egemen sınıflar, kitle örgütlenmesine yasak koyarlar, baskı altına alırlar, saldırıya geçerler, örgütlenmeyi engellemek için ellerinden gelen her yola başvururlar. Böylesi koşullarda emekçilerin sınıfsal anlamda örgütlenmesi ve harekete geçmesi gerçek bir gelişmedir. Bu anlamda, buralarda burjuvaziyle en sert sınıf savaşlarından biri örgütlenme alanında yaşanır.

Emekçi sınıfların örgütlenmesi, devrimci dönemlerde, diğer dönemlere göre daha bir önem kazanır. Devrim dönemleri, burjuvaziyle proletaryanın daha açık olarak kapıştığı, her iki sınıfın örgütlenme düzeyine göre savaşta konum sağladığı bir süreç olarak öne çıkar. Burjuvazi tepeden-tırnağa örgütlü ve silahlı olarak savaşa girerken,

proletarya ve emekçi kitleler eski örgütlenme düzeyi ve biçimiyle bu savaşı kazanabilir mi? Bu çerçevede devrim dönemlerinde emekçi kitleler örgütlenmeye, daha önce gereksinme duymadıkları kadar gereksinme duyarlar. Faşizm büyük bir güçle saldırırken, emekçi kitleler, örgütlenmenin bir güç olduğunu ve faşizme örgütlü olarak yanıt vermek gerektiğini kendi yaşamlarından bilirler. Sermayenin saldırıları ve baskıları, işçi sınıfını ve halk kitlelerini örgütlü davranmaya itiyor. Emekçiler, yaşamın çok yönlü baskısı altında örgütlenmeye yönelirler.

İç savaşın ve devrimci dönemin yaşandığı bu son on yılda, ezilen ve sömürülen kitleler ne kadar örgütlenebildi. Leninist Parti sınıf savaşını kazanmak için, işçi komite ve konseylerinin, devrimci halk komitelerinin, devrimci köylü komitelerinin sınıf mücadelesinde, işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadele araçları olarak rolünü ve önemini on yıldır ortaya koyuyor. Sorunu teorik olarak ortaya koymanın yanında, yaşamın kendisi de bu tip örgütlenmeyi emekçilerin önüne koydu. Yıllarca propaganda edilmesine ve yer yer pratik olarak girişimde bulunulmasına rağmen, komiteleşme alanında fazla yol alamadık. Olayın bütün devrimci önemi apaçık ortada. Bu durumda bir irdeleme gerekiyor.

Sermayenin ve faşizmin, kitleleri örgütsüz bırakmak için bütün yolları kullandığını biliyoruz. Yalnızca yasaklarla yetinmeyen egemenler, olanca güçleriyle örgütlenme yolundaki insanlara saldırıyorlar. Deyim yerindeyse, burjuvazi, emekçilerin örgütlenmesini fiziki güç yoluyla, şiddet yoluyla engelliyor. Egemenlerin istediği, her an denetlenebilir tipten yasal örgütlerdir. Yasal örgütler ise emekçileri daha ileri götürmeye yetmiyor. Yasal kitle örgütleri, iç savaşın esas organları değildir. Tekeller açısından kitleleri devrimci örgütlenmeden yoksun bırakmak, onları yasal örgütler içinde tutmak, iç savaşta üstün gelmek demektir. Sonuç olarak, faşist şiddet yoluyla kitlelerin komiteleşmesinin önlenmesi belli ölçüde etkili oldu. Bugün on yıl geçmesine rağmen, bu alanda komiteleşmenin sağlanamamasında bu etkinin rolünü görmek gerek.

Komiteleşme devrimci dönemlerin, sınıf savaşlarının en sert dönemlerinin örgütlenme biçimi olmasına karşın, bizde yeterince örgütlenememesinin nedenlerinden biri, yasal sınıf ve kitle örgütlerinin varlığıdır. Sendikalar çizgi olarak burjuva bir doğrultuda olmalarına karşın, yinede işçiler açısından örgütlenme aracıdır, hak elde etme aracıdır. İşçiler, sendikaların hak alma aracı olarak rolünü kabul ettikleri durumda, sendikal örgütlenme dışında, hele iktidarı hedefleyen bir örgütlenmeye öyle kolay kolay yönelmiyor. Halk örgütlenmesinde de

durum böyledir. Dernek ve meslek örgütlenmesinin yasal olarak olanaklı olduğu koşullarda, bu yolla iyileştirmeler yapabileceğine inanmaya devam ediyor. Fakat koşullar, sınıflar mücadelesinin daha da sertleşmesi, her şeyin kesin hesaplaşma noktasına doğru gitmesi, başka bir gerçeği de emekçilerin önüne koyuyor: Yalnızca eski örgütlerle burjuvazinin karşısında tutunmak olanaklı değildir. Örgütlenmede ve mücadele yöntemlerinde yeni ve etkin yollar bulmadan emekçi sınıf mücadeleyi kazanamaz. Bu söylediklerimiz, kazanmak isteyen bir sınıf için geçerlidir.

Eski tip örgütlerin varlığı, emekçi sınıflar için artık "iyileştirme" yapmaya bile yetmiyor. Yaşam koşulları eski örgütlerin ve önceki mücadele biçimlerinin varlığına aldırmadan kötüleşiyor. Yasal örgütler, devrimci nitelikte komiteleşmenin önünde her ne kadar engel olsa da, başka bir açıdan, bunlarla kazanmanın olanaklı olmadığı da örnekleri oluyor. Milyonlar, yeni mücadele ve örgütlenme araçlarına yönelmeyi olaylarla öğreniyorlar. Olaylar ise milyonları devrimci komiteleşmeye itiyor.

Oportünist sosyalist hareket ise, ne dönemi kavrayabildi ne de dönemle ilgili örgütlenmenin ağırlık yönünü. Oportünist sosyalist hareket, devrimi geleceğin sorunu; muhalefet etmeyi de günün sorunu olarak gördüğü için, başlangıç halindeki komiteleşmeleri de ya sendikaların organları haline getirdi ya da "en geniş" muhalefet hareketinin araçları olarak gördü. Burada Leninist Partinin çabalarının yetmediği de bilinen bir gerçektir. Kitlelerin her alanda komiteleşmesi, yine kitlelerin kendi eseri olmalıdır. Parti burada öncülük eder, yönlendiricilik yapar. Leninist Parti, sınıf savaşını kazanmak için, devrimi gerçekleştirmek için komiteleşmenin önemini propaganda etmeye devam edecektir.

Pratikte komiteleşme yönünde çok fazla adım atılmadıysa da bilinç olarak, propaganda olarak bu düşünce geniş alanlara götürüldü. Bugün devrimci proletarya ve emekçi sınıfların ileri kesimi komiteleşmenin önemini biliyor. Dönemi pratik olarak karşılamasa da bilinç olarak bu kadar yaygınlaşması sosyalizm için bir kazanımdır. Yıllarca süren geniş propaganda çalışmasıyla, komiteleşmede en önemli adımı atmış durumdayız. Bundan sonra, olaylar ve kazanmak isteyen devrimci bir sınıfın bilinci, yönelimi belirleyici olacaktır. Tarih böyle yapıyor.

İleri atılan ve atılmak isteyen kitlelerin örgütlenmesini son derece zengin ve yaratıcı biçimlerle düşünmek gerek. Hele daha önceki örgüt biçimleri ve kalıplarıyla düşünmek, hareket etmek; sürecin dışında kalmak, büyük devrimci potansiyeli örgütleyememek ve pasif du-

rumda bırakmak anlamına gelir. Yakın dönem sınıflar mücadelesi tarihi bu bakımdan zengin birikimler sağladı. Kendi deneylerimizi göz önünde bulundurarak, fakat yeni somut gelişmeleri esas alarak, örgütlenmede atak içinde olmalıyız.

Son otuz yıldır yaşadığımız bir devrim çağıdır. Bu dönem mücadeleye atılanlar, bu çağın içeriğinden, biçiminden, yöntemlerinden, ilkelerinden etkilendiler. Devrim çağından etkilenenler, kendilerinden de bir şeyler kattılar çağa. Devrim çağı günümüzde çok sayıda kitleyi etkileyerek, onları devrime çekerek sürüyor. Yıllarca süren devrim çağının çeşitli aşamalarında, mücadeleye katılanların sayısı bazen düştü, bazen çok yükseldi. Mücadele sürekli hale geldi. Kitlelerin mücadeleden geri çekildiği sıralarda bile sınıf mücadelesini sürdürenler, komünist hareketi temsil edenler vardı. Çağdaş tarihsel gelişme sürekli olarak yeni insanların mücadeleye atılmalarını zorluyor, kaçınılmaz kılıyor. Safflara katılan yeni insanları örgütlemek, yönlendirmek, öncülük etmek daha da önemli olmuştur.

Bugün, devrimci ve merkezi bir örgütlenme ya da organizasyon içinde, gücünü devrim için harekete geçirmeye hazır büyük bir devrimci kitle var. Bu kitleler, bazen bir çevre biçiminde, bazen biraz daha şekillenmiş gruplar biçiminde, bazen bireyler olarak bölgelerde dağınık haldeler. Bu yüzden gerçek güçlerini, dinamiklerini değerlendiremiyorlar. Herkesi etkileyen koşullar, bu devrimci kitleleri de örgütlü davranmaya, örgütlü savaşmaya, bütünün parçası olarak hareket etmeye itiyor. Her bölgede her alanda bu kadar çok sayıda, devrimci insanın olması devrim çağının derinliğini ve etkisini gösteriyor. Bu etkileri somut olarak örgütlemek, komünistlerin en yaşamsal görevi olmuştur. Büyük bir potansiyel oluşturan devrimci kitleleri örgütleyen ve yönlendiren komünist partisi, amaca ulaşmada ciddi bir adım atmış sayılır. O halde bu adım atılmalı.

Devrimci kitlelere, devrimci çevrelere doğru yaklaşmalıyız. Bu konuda hatalı davranıyoruz. İlişkiye geçtiğimiz yeni ilişkileri hemen parti ilişkisi içine sokmaya çalışıyoruz. Halbuki bu yaklaşım iki açıdan yanlıştır: biricisi kitlenin bizden uzak kalmasına yol açıyor; ikincisi, Partinin öncülük görevi doğru biçimde yerine getirilmiş olmuyor. Devrimci kitle ve devrimci çevrelerle ilişki, ortak devrimci hedeflere, devrimci ve merkezi bir organizasyona ulaşma temelinde sonuçlandırılmalı. Bir komünist parti, illegal bir savaş partisi, devrimci çevreleri hemen kendi yapısına almaz. Bunun için pratik gelişmeye dayalı bir sürecin yaşanması gerekiyor. Bu durumda geniş devrimci potansiyeli nasıl yönlendireceğiz. Bunun en doğru yolu, partinin yönlendirici, öncü rolünü oynamasıdır. Parti burada ikna edici olmalı. Bu temelde

olmak üzere devrimci çevrelerin devrimci dinamizmini, çabalarını, devrim için en verimli biçimde harekete geçirmeliyiz.

Partinin önderliği olmadan, Partinin yol göstericiliği olmadan emekçi sınıflar burjuvaziyi devirip, kendi iktidarlarını kuramazlar. Bu gerçek sürekli olarak geniş kitlelere anlatılmalı. Partinin öncülüğünün zorunluluğu ve tarihsel anlamı devrimci çevrelere de anlatılmalı. Ne var ki, Partinin önderliğini salt teori düzeyinde, salt soyut yönüyle ele almalıyım. Devrimci kitlelerle ilişkide, parti önderliği pratik bir biçimde ele alınmalı. Kitlelere öyle yaklaşılmalı, onlarla ilişki biçimi öylesine saptanmalı ki, pratik olarak bu yol, partinin önderliğinin kaçınılmazlığını onlara gösterebilir. Kitleleri nasıl etkileyeceğini ve ilişki kuracağını bulup ortaya koymak, proletarya partisinin görevidir. Bölgelerde ve alanlarda dağınık halde bulunan devrimci potansiyeli de etkilemenin pratik ve işleyen yöntemleri bulunmalıdır. Büyük devrimci kitle potansiyelini etkilemek ve yönlendirmek ancak o zaman olanaklı olur.

Devrim dönemlerinde kitlelerle kurulan ilişkiler, daha önceki dönemlerden farklıdır. Böylesi devrimci dönemlerde kitleler, sistem tarafından mücadeleye itilirler. Kitleler kendiliğinden hareket ederler. Olayların ve çok yönlü mücadelenin etkisiyle her tarafta devrimci güçler çıkmaya başlar. Bu kitlelerle ilişki kurmanın politik yollarını bulmalıyız. Bağ kurduğumuz insanlarla ilgili genel bir güvensizlik yoksa, onların devrimci dinamiklerine, çabalarına güven duyulmalı. Buldukları alanda birlikte tartışılmış ve sonuçlandırılmış görevler verilmeli. Sonra verilen görevler denetlenmeli. İnsanları sorumluluk geliştirir. O halde bu insanlara sorumluluk verilmeli. Burada özellikle dikkat edilmesi gereken nokta şudur: Bütün sorunlar (teorik, politik, örgütsel, mücadele sorunları) bu insanlarla birlikte tartışılmalı, birlikte değerlendirilmelidir. Yani bu insanlar örgütlü mücadeleye kendi bilinçleriyle, kendi çabalarıyla çekilmelidir. Çünkü buldukları yerde devrimi onlar temsil edeceklerdir. Görevlerini ne kadar bilinçli olarak kavrarlarsa, devrimi de o kadar iyi temsil ederler. Geniş devrimci kitleleri fabrikada, semtlerde, kentlerde, kırsal alanda, nerede olursa olsun etkilemede sık sık ciddi hatalar yapıyoruz. En ciddi hatamız, sığlığımızdır. En geniş kitlelerle bağ kurmak, onları yönlendirmek, onları örgütlemek bir örgütlenme sanatıdır. Her komünist partili bu sanatı öğrenmeli. Devrimin bir sonraki aşamaya varması, bizim bu aşamadaki görevlerimizi ne kadar doğru biçimde yerine getirdiğimize bağlıdır.

Kapitalizmin ekonomik krizi ve faşist devlet terörü, kitle eylemlerini sürekli hale getirdi. Bu eylemler giderek en yüksek düzeye çı-

kıyor. Yüzbinlere varan büyük mitingler, yürüyüşler düzenleniyor. Peki, komünistler bu büyük kitleyi, bu hareket halindeki kitleyi etkileyebiliyor mu? Bundan çok uzak olduğumuzu biliyoruz. Yapılan çalışmalar çok yetersiz, dönemin istediği sonuçlara varmaktan uzak. Hareket halindeki kitleleri etkilemenin ilk koşulu, doğru sloganlarla onların yanında yer almaktır. Bu yetmez, eylemlere katılacak olan komünistlerin son derece iyi örgütlenmiş ve organize biçimde katılmaları şarttır. En çok şikayetçi olduğumuz yön, eylemlere yeterince örgütlü, organize katılamamaktır. Eylemlere gereken önemi vermeyen komünistlerin tavrını da buna eklersek, çıkacak sonuç belli: "Bu durumda kitleleri neden biz etkileyemiyoruz da burjuva sendikacılar ya da reformistler etkiliyor?" diye sormanın hiç bir anlamı yoktur. Komünistler olarak kitle eylemlerine örgütlü katılmak da yetmez, kitlelerin ileri kesimini de örgütlü biçimde eylemlere katmalıyız. Kitleler örgütlenmeden hiç değilse onların öncü kesimi örgütlü hale getirilmeden, kitleleri etkileyemeyiz. Burada kitlelerle partinin arasında "hareket iletişim kayışları" rolü oynayan sendikalardan vb. söz etmiyoruz. Burada sözünü ettiğimiz devrimci komitelerdir, milislerdir ve diğer devrimci örgütlenmelerdir.

Devrim döneminde komünist öncünün rolünün olağanüstü biçimde öne çıktığını biliyoruz. Öncülük ise örgütlenmeden geçer. Örgütlenme yaratılmadan öncülük yapılmaz. Öncelikli olarak parti komitelerinin, hücrelerinin sayısının artırılması, her alanda yeni parti organlarının oluşturulması, öncülük görevini yerine getirmenin ön koşuludur. Bu olmadan kitlelerle bağ kurulmaz, yönlendirme yapılamaz. Bu konuda da komünist partili militanlar ağır hareket ediyorlar.

Çekingen davranıyorlar, illegalite, savaş bizi çekingen yapmamalı. Tersine, verdiğimiz savaş bizi atak, girişken, yaratıcı yapmalı. Her alanda yeni parti örgütleri yaratmak en büyük çabamız olmalıdır. Parti örgütlerinin önderliğinde kitleleri örgütlü hale getirmeliyiz. Bütün kitleleri ya da çoğunluğunu, bağımlı bir ülkede örgütlü yapamayacağımızı biliyoruz. İlk planda örgütlenmesi gereken, toplumun emekçi kitlelerin en ileri kesimidir. Örgütlenme alanında ne kadar adım atmışsak, öncülük görevimizi o kadar yerine getirmiş oluruz. O halde parti örgütlerini çoğaltmak başta olmak üzere, emekçi sınıfların, işçi sınıfının ileri kesimini devrimci örgütlerde örgütlemek günün komünist görevidir.

Parti, son on yılın başlarında devrimci durum belirlemesi yaparken, devrimci durumda, devrimin bir gerçeklik haline geleceğini biliyordu. Bu dönemlerde devrimin en temel sorunu olan iktidarı ele geçirme öne çıkar. Parti, görevlerini bütünlük içinde belirledi. On yıldır bu temelde mücadele veriyoruz. Devrimin güncelleştiği koşullarda proleter-devrimci hareketin temel görevi, devrimi örgütlemektir. Yalnızca dönemin temel komünist

görevini belirlemekle kalmadık, devrimi nasıl örgütleyeceğimizi de ortaya koyduk. Devrimi ancak somut araçlarla örgütleyebileceğimizi açık olarak saptadık. Devrimi örgütlemek, işçi komite ve konseylerini, devrimci halk komitelerini, devrimci köylü komitelerini, halk milislerini, gerillayı örgütlemek demektir. Devrim, araçlarla yürütülür. Devrimin politik örgütlenmesini, sınıfsal örgütlenmesini ve askeri örgütlenmesini yapmadan, devrimin örgütlenmesi sözü, boş bir söz olur. Devrimin zaferi, ancak bu örgütlenmeler temelinde gelecektir.

Fakat örgütlenme, mücadele dışında olmaz. Mücadele dışında örgütlenme anlayışıyla hesaplaşma tam otuz yıl önce yapıldı. Oportünistler eylemsiz kalarak, yani mücadele dışında kalarak örgütlenmeyi savunurken, devrimciler buna karşı çıktılar ve mücadele temelinde örgütlenme anlayışını yaşama geçirmek için yola düştüler. Mücadele içinde örgütlenme anlayışı, Partimizde temel bir ilkedir. Kitlelerin bölükler halinde eyleme çıktığı günümüzde, mücadele dışında, eylem dışında bir örgütlenme demek, tamamen mücadelenin dışına itilmek ve sonuç olarak çürümek demektir. Milyonlarca emekçi çeşitli biçimler içinde, görüntüler içinde hareket halindedir; eylem içindedir. Örgütlenme aynı zamanda eylemin örgütlenmesi olmalıdır. Örgütlenme, eyleminin örgütlenmesini hedeflemelidir. Görüldüğü gibi eylem dışında, mücadele dışında örgütlenme, savunucularını pasifizme götürür. Eylemden, devrimci iç savaştan kopuk bir örgütlenmenin fazla yaşama şansı yoktur. Dönemin gerektirdiği militan örgütlenmeye girişmeden, eylem temelinde örgütlenmeden uzak kalarak, kendisini öncü ilan eden epey sayıda sosyalist grup var. Fakat bunlar geveze devrimciler olmadan öteye gidemediler. Kendi etraflarında topladıkları kitleleri bir süre devrimci lafazanlıklarla tuttular. Ne var ki, sınıf savaşı çok serttir. Hiç kimse yalnızca gevezelikle konumunu uzun süre koruyamaz. Sınıf savaşının sertleşmesi, mücadeleye ayak uyduramayan sosyalist grupları dağılmayla karşı karşıya getirdi. Kendi koşullarımızda eylem dışında kalarak, dönemin militan mücadele çizgisi dışında kalarak ayakta kalma olanağı yoktur.

Eylem içinde, mücadele içinde komünist parti örgütlerinin sayısını artıran, kitleleri komiteler, milisler, gerilla biçiminde örgütleyen bir komünist partisi öncülüğünde gerçekleştirilen bir yürüyüşün yolu zafere varacaktır.

Devrim İçin Mücadele Birliği

1-15 Eylül 1999

Sayı:1

SOMUT DURUM

Tüm toplumu derinden etkileyen toplumsal-politik gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Daha önceki dönemlerde ancak uzun aralardan sonra görülebilen olaylar kısa aralıklarla görülüyor. Olaylar ard arda, iç içe yaşanıyor.

Sosyalistlerden burjuva çevrelere ve küçük-burjuvalara kadar varan geniş bir çevre, bu kadar yoğun biçimde yaşanan gelişmeleri, bütün toplumu etkileyen bir "değişimin" belirtileri olarak görüyor.

Halk kitlelerinin bilincinde ve davranışında önemli bir değişiklik yaratan gelişmeler güncellik kazanmıştır. Yaşanan bir çeşit devrimdir. Her sınıf ortaya çıkan gelişmeyi kendi yönünde değerlendirmeye çalışıyor. Sınıflar mücadelesinin ve devrimlerin motor gücü olan proletarya, toplumu sarsan gelişmeyi bir devrimle sonuçlandırmak için, öncelikle durumun kendisini somut olarak açıklamalıdır. Somut durumu, yani günceli bütün yönleriyle, bütün seyri içinde açıklamalıyız.

Güncel olaylar, marksizmin kabul ettiği gibi, bizi etkisi altına alır ve çoğu zaman olayları etkileyen ve seyrini değiştiren gerçek nedenleri anlamamıza engel olur. Türkiye ve Kürdistan'da son dönemde sosyalist hareketin başına gelen budur.

Olayların peşinden koşarken, politik süreci etkileyen ve son çözümlenmede belirleyici olan ekonomik koşullar unutuluyor. Toplumsal ve politik süreçleri ekonomik temellerinden kopararak açıklamak bir anlayış haline geldi. Bu da yüzeyselleşme demektir. Güncel olayları izlemek, somut durumu anlamak, somut durumu oluşturan bütün olguları ve süreçleri incelemek marksist bir yöntemdir. Olayları anlamak için yaptığımız bu irdeleme işini, olayların son nedenine kadar, yani ekonomik temellerine kadar vardırılmazsak yanılgıya düşeriz. Olayları yüzeysel olarak, maddi temelleriyle ilişkisi dışında ele alanlara bakılırsa, politik mücadelenin ve devrimin ekonomik koşulları yoktur.

Kürt ulusal hareketinin silahlı mücadeleyi bırakıp, devrimci mücadeleyi tamamen terk etmesini değerlendiren küçük-burjuva sözcüler, daha şimdiden bir devrim sonrasında, bir evrim döneminden, bir "büyük barış" çağından söz etmeye başladılar. Somut durum hakkında böyle yorum yapanlar, devrimi ekonomik koşullarından kopuk olarak

ele alıyorlar. Geniş halk kitlelerini yıllarca devrimci mücadeleye iten şey sanki ekonomik koşullar değil de başka bir şeymiş gibi, kitle mücadelesini kendi yaşam koşullarından ayrı ele almak mümkün mü? Ekonomik koşullar kitleleri yıllarca son derece savaşkan bir konuma yöneltti. Bu koşullarda önemli bir değişim olmadan, hiç değilse, kitleleri bir süre için devrimden uzaklaştırarak kadar bir ekonomik iyileşme olmadan, bir devrim sonrasında nasıl söz edilebilir.

Sınıflar mücadelesi uzun bir iç savaş sürecinden geçiyor. Her tip ten oportüniste ve sosyal-reformiste göre iç savaşın nesnel temeli yoktur. Sınıf mücadelesinin ekonomik koşulları yoktur. Bugüne kadar emek-sermaye çelişkisinden söz edenler, bugün bu çelişkinin hafiflediğini gösterebilirler mi? Bugüne kadar Türkiye tekelsel kapitalizminin yapısal ekonomik krizinden söz edenler, bugün ekonomik krizin atlattığını, ekonominin hiç değilse bir süre için bile olsa refah getirdiğini ileri sürebilirler mi? Böyle düşünenler emperyalizmle halklar arasındaki çelişkilerin hafiflediğini söyleyebilirler mi? Ya da faşizmle halkların demokrasi yönelimi arasındaki çatışmanın ileriye ertelendiğini söyleyebilirler mi? Ekonomik ve toplumsal gelişmelere yüzeysel bakanlar bu soruların bilimsel olarak, maddi gerçeklere bağlı olarak açıklayamazlar. Toplumu göğüs göğüse bir mücadele aşamasına getiren ekonomik koşullarda önemli bir değişim olmadan, toplum, sınıf mücadelesinin yasalarına göre yoluna devam edecektir.

Devrim sonrası dönemden, "toplumsal barış" döneminden söz edenler, yoğun olarak yaşanan olayların karakterini anlamış değiller. Olaylar, gelişmeler, eylemler, devrim döneminin özelliklerini taşıyor. Sınıf mücadelesinin yoğunlaşması ve devrim dönemlerine uygun bir karakterde gelişmesi devrim döneminin sürdüğünü anlatıyor, üstelik sınıf mücadelesinde, olaylarda bu kadar yoğunluk büyük bir nitel değişimin belirtisidir, habercisidir. Sermaye Sınıfı, emekçi sınıfına karşı böylesine yoğun biçimde saldırırken emekçi kitleler sermaye sınıfına karşı çeşitli cephelerde böyle devrimci iç savaşla yanıt verirken bir devrim sonrası durumdan söz etmek, sosyalizm saflarını tamamen terk etmektedir. Sosyalizmle ilişkisini koparmadan hiç kimse bu kadar yüzeysel düşünemez. Süreç devrimci yönde seyrediyor.

Devrim dönemi kendisini her olayda, her sorunda gösteriyor. Devrim, her toplumsal, politik, güncel gelişmede biraz daha belirginleşiyor.

Marmara depreminin toplumsal sonuçları ve büyük yıkımı, kitlelerin devrim yoluyla kendilerine insanca bir yaşam kurmaları gerektiğini açık biçimde gösterdi. Devrim, deprem sonrasında biraz daha belirginleşti. Depremi en belirgin sonucu toplumun sola kayması oldu. Toplumun böylesine belirgin biçimde sola kayması, halk kitlelerinin nasıl bir

köklü toplumsal değişimle karşı karşıya olduklarını tartışmaya yer bırakmayacak biçimde açıklıyor. Deprem sonrasında yığınlar doğaya değil, kapitalizme ve faşist devlete öfke duydular. Bu olay kitlelerin gözünü açtı, bilinçlerini netleştirdi, nefretlerini büyüttü. Bu durumun bir ayaklanmaya dönüşmesinden çekinen burjuvazi, derhal harekete geçip bölgeyi ablukaya aldı. Baskı abluhanın kitleleri durduramayacağını anlayan burjuva çevreler ise "hiç bir şey eskisi gibi olmayacak" söylemiyle bir politik değişimden söz etmeye başladılar. Sermayenin amacı kitlenin sola kaymasını ve oradan da devrime yönelmesini önlemektir. Burjuvazi bu çabalarını devrimin dolaysız baskısı altında yapıyor. Devrim her olayda belirginleşiyor.

Sermaye, toplumun bu durdurulamaz dönüşüm istemini ve hareketini, yanına çekmeye başladığı küçük-burjuva sınıf temsilcileriyle birlikte, sonuç olarak kapitalist sistem için, tekelci ekonomik ayrıcalıklar için en kazançlı biçimde sonuçlandırmak istiyor. Bunun da yolunun bir "anayasa değişikliğiyle" açılacağını düşünüyor. Türk burjuvazisinin bir tarihi özelliğidir, kendisinin dışında bir gelişmenin olmaması için öncelikle bütün baskı gücünü harekete geçirir, buna rağmen kendisi dışında bağımsız bir gelişme olursa, o zamanda bu gelişmeyi kendi denetimine almayı ve kendisi için yararlı hale getirmeyi hedefler. Burada yapılmaya çalışılan da budur. Bugün düşünülen anayasa değişikliğiyle tepeden bir anlayışla, kitlelerin ancak emeğin iktidarıyla gerçekleşecek olan değişim istemini en güdük biçimde sonuçlandırmak istiyor. Sermayenin kitlelere kurduğu tuzak iyi görülmeli.

Sermaye devrimin baskısı altında hareket ediyor. Attığı her adımda, ortaya koyduğu her düşüncede devrimin baskısını açık olarak görüyoruz. Sermaye dünyasına devrim tehdidi sinmiştir. O, toplumun ekonomik-toplumsal-politik devrimci dönüşüm yönelimini "anayasal değişiklik" biçiminde daraltırken bile, bunu devrimin baskısı altında yapmaktadır. Onları, bugüne kadar düşünülmeyen anayasa değişikliğini düşünmeye zorlayan, devrim döneminden geçiyor oluşumuzdur. Oportünist sosyalizmin göz ardı ettiği şey budur. Oportünizm, devrim döneminin bütün sınıflar üzerindeki dolaysız etkisini göremediği için burjuva dünyasında başlamış olan anayasa tartışmalarını da anlayamıyor. Burjuvazi kendi ekonomik ayrıcalıklarını korumak için kendi dışında, kendisine rağmen ve kendisine karşı gelişen halkın demokrasi ve sosyalizm yönelimini ezmek için baskının yanında bu biçim aldattıcı "değişikliklere" gidiyor. Fakat devrim burada durmayacak, burjuvazinin peşini bırakmayacaktır. Devrim, işçi sınıfıyla burjuva sınıf arasındaki nihai hesaplaşmaya kadar çeşitli aşamalardan geçecek ve dolaysız sonuçlar yaratacaktır. Hiç bir yan ürün, devrimi asıl amacı olan iktidarın ele ge-

çirilmesi yürüyüşünden alıkoyamayacaktır.

Bu devrim öylesine ekonomik-toplumsal-tarihi koşullar tarafından hazırlandı ki ve bundan dolayı öylesine nesnel ve kaçınılmaz oldu ki, işçi sınıfı, yoksul köylülük ve emekçi halklar, bilinç ve örgütlenme yeter-sizliği nedeniyle, başka nedenlerle devrimi sonuna kadar götüremez-lerse ya da devrim çeşitli nedenlerle yenilirse, bu devrim, bu haliyle bile burjuva sınıfı toplumsal ilişkilerde değişiklik yapmaya zorlayacaktır. Tekelci burjuvazi bu zorunluluğu bugünden yaşıyor. Devrim bugünkü düzeyiyle iktidarı ele geçirmekten uzaktır, iktidarı ele geçirmek için daha güçlü mücadele vermek durumundayız. Fakat burjuvazi, durumunda bir değişikliğe gitmeden varlığını devam ettiremez. O, kendi durumunda değişiklik yapmayı, işçi sınıfını ve tüm devrim güçlerini ezmek için planlıyor. Sınıf mücadelesi bütün yoğunluğuyla sürüyor, her türden burjuva plan, mücadele tarafından boşa çıkarılacaktır.

Tekelci sermaye son derece sınırlı, kısmi ve biçimsel politik değişlikle sarsılmış olan politik egemenliğini sağlayabilir mi? Kapitalizmin ekonomik işleyişi, sermayenin bütün hareket biçimi, sermayenin politik egemenliğine karşı işliyor.

Sermayenin bütün hareket biçimi, ekonomik kriz, halkın mülksüzleşmesi, yoksullaşması, sefaletle itilmesi yönünde işliyor. Burjuva par-lamentosunun son olarak kabul ettiği "tahkim yasası" ve "sosyal güvenlik yasası" işçi sınıfının haklarının açık biçimde gasp edilmesidir, emperyalizmin halklar üzerindeki sömürüsünün ileri düzeye çıkarılmasıdır. Bu yasalar sermayenin emeğe sınıfsal saldırısıdır. Öte yandan sürekliliğe getirilen fiyat artışları, küçük mülk sahibini canından bezdirdi. Deprem ise bütün emekçi sınıflara tam bir yıkım getirdi. Kitleler, kapitalizmin kendilerine uygun gördüğü bu yaşam biçimine öfkeli. Emekçilerin öfkesi dağlardan daha büyük. Bu koşullarda tekelci burjuvazi, öyle ufak-tefek değişikliklerle kitleler üzerinde politik egemenlik kurabilir mi? Burjuvazinin politik hegemonyası öyle kolayca sağlanamaz. Burjuva hegemonyanın etkisiz kaldığını kitlelerin mücadelelerini yükseltmelerinden anlayabiliriz. Ekonomik koşullar ve sınıf mücadelesi proletaryayı ve halkı iktidara da itiyor. Sınıf mücadelesinin gelişim doğrultusu emek iktidarına doğrudur. Burjuvazi, ekonomik koşullar nedeniyle devrimi hazırlayan koşulları ortadan kaldırma olanağına sahip değildir. Ekonomik kriz ise derinleşiyor. İşbirlikçi tekelci sermayenin on yıllardan bu yana bir "kurtuluş" olarak gördüğü AB üyeliliği hem uzun ve sancılı bir süreç biçiminde işleyecektir hem de AB üyeliği Türkiye'nin ekonomik krizi atlama-sını getirmeyecek tersine bağımlılık artacağından bunun ekonomi üzerindeki etkisi iflas, yıkım ve daha yıkıcı kriz olarak görülecektir. Bu gelişmeyle birlikte varolan emek-sermaye

çelişkisi daha keskinleşecek, sınıflar mücadelesi sertleşerek sürecektir. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın. Tekelci burjuvazi, devrimi hazırlayan koşullara son verme konumunda değildir. Bu anlamda burjuvazinin kapısını zorlayan devrimin, burjuvazi tarafından etkisiz hale getirileceğini ve devrimci mücadele dalgasının düşeceğini düşünmemiz için hiç bir sebep yoktur. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin tekelci egemenliği yıkılmaları için düne göre daha çok sebep var.

Küçük-burjuva muhalefete göre, ekonomik koşullar olmasa da sınıflar arası bir "toplumsal barış" mümkündür. Kürt ulusal hareketinin devrimci mücadeleyi bırakması, yeni bir toplumsal konsensüs için bulunmaz bir fırsattır. Düne kadar ileri sürülen "barış" çağrıları için "ortam" uygun değildi. Şiddete dayalı ortamda hiç bir "barış" çağrısı ve girişimi sonuç vermez. Bu yönde daha önce pek çok "barış" çabaları oldu, fakat hiçbirisi şiddetli savaş ortamında başarılı olamadı. Bugün Kürt hareketinin mücadeleyi bırakması kolay kolay yakalanamayacak bir andır. Bu tarihi an kaçırılmamalı. Tastamam böyle düşünen küçük-burjuva muhalefet sözcüleri, toplumsal "uzlaşma" rollerini yerine getirmek için girişimlerini yoğunlaştırıyorlar.

Ekonomik koşullar, küçük-burjuva muhalefet hareketinin yöneliminin tersine işliyor. Küçük-burjuvazinin sözcülerinin ve teorisyenlerinin tüm "tarihi uzlaşma" düşlerine karşın gerçek yaşam başka şey gösteriyor. Tekelci kapitalizmin işleyiş yasaları, sermayenin daha az ele doğru akması yasası gereği, küçük-burjuvazinin ekonomik durumu daha da sarsılacaktır. Toplumsal konumu nedeniyle küçük-burjuvazi, proletarya önderliğindeki toplumsal devrimin bir gücüdür. Yaşamın kendisi onları kendi istemlerinden bağımsız olarak toplumsal devrime itiyor. Küçük-burjuva teorisyenlerinin tekelci sermayeyle "uzlaşma" yapma çağrılan, yaşamın kendisi tarafından boşa çıkarılıyor. Varsın dar kafalı küçük-burjuva sözcüleri tarihi rollerini oynasınlar, tarih de kendi rolünü oynayacaktır. Küçük -burjuvazinin devrime sürüklenmesi kendi iradesinden bağımsızdır. Küçük-burjuvazinin de gündemi devrimdir.

Üzerinde hareket ettiği maddi gerçeklere karşı bir yönelişte olanlardan biri de Kürt ulusal hareketidir. Kürdistan'ın ilhak edilmesi, Kürt ulusunun ezilen ulus durumuna getirilmesi, on yıllardır süren ulusal baskı ve buna karşı silahlı mücadele başlatan ve mücadelesini Türk ulusunun egemenliğini tehdit eder noktaya getiren olgulara ters biçimde davranan Kürt ulusal hareketi, bu koşulları değiştirmeden, ezen Türk ulusu ile ezilen Kürt ulusu arasında bir "barış" doğacağını düşünüyor. Kürt ulusal hareketi adına davranan PKK, kitleleleri TC ile "barıştıracığını" düşünüyor. Söylediklerini inandırıcı hale getirmek, Kürt ulusunu da ikna etmek için her iki halka "demokratik cumhuriyet" adını

verdiği bir toplumsal gelişme projesi sundu. Kürt ulusal hareketinin ileri sürdüğü "demokratik cumhuriyet" önerisini bir kenara bırakırsak, bununla sadece kendisini aldatmış oluyor, Kürt halkı ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesini sürdürdüğü sürece, Kürt halkı ile TC arasında herhangi bir "barış" olmayacaktır. Ezilen Kürt ulusunun ulusal-sınıfsal kurtuluş savaşı, ulusal hareketin tüm "barış" yönelimine karşı sürecektir.

Kaldı ki önerilen "demokratik cumhuriyetin" maddi temeli yoktur. Maddi temeli olmayan bir şey gerçekleşemez. Burjuva demokrasisinin ifadesi olan demokratik cumhuriyet, kapitalizmin rekabetçi döneminin politik ifadesidir, politik biçimdir. Türkiye'de ise tekellilik egemendir. Tekellilik ise bilindiği gibi, her tür demokrasinin yadsınmasıdır. Tekellilik her planda gericiliktir. Politik gencilik faşist devlet olarak biçimlenmiştir. Faşizm yerini, maddi temeline bağlı olarak bir burjuva demokrasisine bırakmayacak. Tekelci kapitalist temellerde politik biçim, tekellerin gerici hareketine uygun olarak -ortaya çıkar Küçük-burjuva hareketin bir düşü olarak demokratik cumhuriyet geçmişte kalmıştır. Maddi temeli olmayan bir şeyin peşinden koşmak, Kürt halkını yalnızca özgürlük hedefinden uzaklaştırır. Kürt halkının hedefi halk demokrasisi ve sosyalizmdir.

Son kertede belirleyici olan ekonomik ilişkilerdir. Savaşların, sınıf mücadelesinin, iç savaşların, barışın, yasal gelişimlerin ekonomik ilişkiler üzerinde etkide bulunduğunu da biliyoruz. Kürt ulusal güçlerinin gidip TC'nin diktası altına girme yönelimleri ve bu yönde karar almalar bir süreliğine sınıflar mücadelesini etkileyecektir. Kürt halkının devrimci mücadelesi bir süre için duraklayacak, bu süre içinde yanlısamlar olacaktır. Burjuvazi ise bu durumdan yararlanıp, sarsılan politik konumunu güçlendirme ve daha güçlü bir saldırı için hazırlık yapma fırsatına sahip olacaktır. Kürt küçük-burjuva önderliğin mücadeleyi yan yolda bırakması, sosyalizmin, proleter devrimci önderliğin öne çıkması için yeni olanaklar sunuyor. Boşluğu marksist-leninist bir önderliğin doldurması için koşullar oluşmuştur. Söz sırası sosyalizmedir, Kürdistan proletaryasıdır.

Küçük-burjuva önderlik Türkiye'de ve Kürdistan'da sağa kayarak, düzene yöneliyor. Bunun sonucu, bir "toplumsal barış" olmayacaktır. Sınıf mücadelesi ve sınıfların varlığı buna olanak vermez. Bu durumda olan şey, küçük-burjuva devrimci önderliğin burjuvaziye yedeklenmesidir. Emperyalizm ve işbirlikçi tekellci sermaye, yorgun düşmüş küçük-burjuva devrimcileri yedeğine alarak Latin Amerika'da gerçekleştirdiği karşı-ayaklanma stratejisini burada da gerçekleştirmek istiyor. Fakat nesnel koşullar devrimcidir, devrim günceldir. Burjuva politik çevirme hareketi istenilen sonucu vermeyecek. Devrim bir kere başlamıştır

hedefine mutlaka varacaktır.

Kitleler sola kayarken, olaylar devrimci yönde seyrederken, küçük-burjuva hareketin sağa yönelmesi, sınıf mücadelesiyle, yaşamla bir paradoks yaratıyor. Koşullar emekçileri militan devrimci bir mücadeleye hazırlayacak kadar olgunken, oportünist sosyalizm bu koşullarda sağ tasfiyeci hedeflerini yaşama geçiremez. Sola yönelen, devrimcileşen kitleleri, devrimci bir önderlikle emeğin egemenliğine hazırlamak proleter sosyalizmin görevidir. Bu görevi başarmak için her zamankinden daha aktif ve kapsamlı bir mücadele içinde olmamız gerekiyor. Sosyalist proletarya, karşı karşıya olduğu görevin bilincinde davranmalıdır. Proletarya, devrimdeki öncü rolünü bu görevi başararak hak edecek.

Kürt ulusal hareketinde geçici bir düşüşün görülmesi, proletaryanın demokrasi ve sosyalizm mücadelesini temelde etkilemeyecek. Proletaryanın sınıf mücadelesi emek-sermaye çelişkisi temelinde yükseliyor Bunun yanında, emperyalizme bağımlılığın artışıyla birlikte, emperyalizmle halklar arasındaki çelişki yine keskinleşiyor. Faşizmle özgürlük mücadelesi veren emekçi sınıfların yönelimi arasındaki çatışma karşı-devrimin bütün terörüne karşın sürüyor. Kürdistan'da ise ulusal-sınıfsal kurtuluşa proletaryanın önderlik etmesi durumunun belirginleşmesi, sınıf mücadelesinin şiddetli olarak gelişeceğinin güçlü bir kanıtıdır. Olayların gelişimi uzun süredir proletaryayı öne çıkarmıştır Türkiye ve Kürdistan'da tarihin en kitlesel işçi eylemlerinin görülmesi bunu doğruluyor. Bu durumda devrimci sosyalizm açısından, proleter sınıf içinde yoğun olarak çalışmak her şeyin önündedir. Proletaryayı sosyalizme kazanmak, devrimde pratik olarak öncü rolünü yerine getirmesi için bilinçlendirmek ve örgütlemek öne çıkan görevlerdir. Bugüne kadar proletaryayla güçlü bağlar kuran Leninist Parti, bu bağları bundan sonra daha da güçlendirmelidir, pekiştirmelidir.

Sermayeden küçük-burjuva sosyalist harekete kadar geniş bir kesim "anayasa değişikliğini" gündeme getirdi. Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi Kürt ulusal hareketinin ve oportünist sosyalizmin düzene yönelmelerinden yararlanıp karşı-ayaklanma stratejisini gerçekleştirmek istiyor. Bu karşı devrim stratejisini boşa çıkarmanın en etkin yolu, devrim yolunda kararlı olarak yürümektir. Devrim yürüyüşü zafer yolunda kararlı adımlarla sürecektir.

Devrim İçin Mücadele Birliği

15-30 Eylül 1999

Sayı: 2

EMEK SERMAYE SAVAŞI ŞİDDETLENİYOR

Ekonomik alanda yaşanan bir dizi gelişme, politik ortamın hangi yönde seyredeceğini anlamamız için bize sağlam veriler sunuyor. Ekonomik temele ait veriler, politik gidişatı anlamak için en güvenilir dayanaklardır. Toplumsal ilişkilerde son çözümlemede belirleyici olan ekonomik ilişkilerdir. Ekonomi ile politikanın bu ilişkisini doğru anlamadan, işçi sınıfı stratejide olduğu gibi taktikte de yanlıya düşmekten kurtulamaz. En çokta bu ilkeyi unutanlar, burjuva güçlerin girişiyle “demokratik bir ortam gelecektir” derken, tüm bu düşlere darbe vuran bir dizi ekonomik kararlar karşılaştılar. Emperyalizm ve işbirlikçi tek-elci sermaye yeni ekonomik kararlarla demokrasi beklentilerini boşa çıkardı. Emperyalizmin ve işbirlikçi tek-elci sermayenin ekonomik kararları ve ekonomik krizin ulaştığı boyut politik ortamı sertleştiriceği gibi, sınıf mücadelesi de daha bir şiddetlenecektir.

Hükümetin aldığı ekonomik kararlar sonucu, büyük boyutlara ulaşan işsizlik yeni katılanlarla, kapitalizmin artık hiç bir biçimde üstesinden gelemeyeceği bir düzeye çıkıyor. Sermayenin hareket yasaları, ekonomik kriz ve özelleştirme nedeniyle işten atılan milyonlarca işçiye, çıkartılan Tahkim Yasasıyla bir o kadarı daha katılacaktır. İşsizliğin bu kadar büyümesi ise çalışanların ücretlerini aşağı çekecektir. Ekonomik kararlar işçilere darbe vurmakla kalmadı, küçük mülk sahipleri de yeni durumla birlikte iyice güçsüz duruma düştüler. Emperyalizmle yapılan bir dizi anlaşmanın mülksüzleşmeyi ve yoksullaşmayı yoğunlaştıracağı kesindir. Alınan kararlarla emperyalist tekeller ve işbirlikçi kapitalist tekeller zenginleşirken, buna karşın halklar daha da yoksullaşıyor.

Sermayenin hareket biçimi, toplumsal servetin daha az tek-elci elde toplanması yönünde işler. Emperyalizme bağımlılık koşullarında bu yasa, bağımlı ülke servetinin bir kaç emperyalist ülke ya da uluslararası emperyalist tekelin kasasında birikmesi biçiminde işler. Sermaye hareketi dünya çapındadır. Dünya çapındaki sermaye hareketleri, dünya servetinin bir kaç emperyalist tekelin elinde toplanması biçimindedir. Nasıl ki küçük kapitalist, meta üretimi koşullarında daha güçlü olan kapitalistin lehine üretim araçlarından, servetinden olmaya karşı koyamazsa,

aynı ilişki biçimi kapitalizmin dünya sisteminde de geçerlidir. Hiç bir bağımlı kapitalist ülke, elindeki her türden zenginliğin emperyalistlerin eline geçmesine karşı koyamaz. IMF, AID ile yapılan ekonomik anlaşmalar, son olarak çıkartılan Tahkim Yasası, Türkiye durumundaki bağımlı kapitalist ülkelerin karşı koyamayacağı ekonomik ilişkilerin gereğidir. Hükümetin ABD yolculuğu, sermayenin bu emperyalist ülkeye yolculuğunun bir ifadesidir. Ülkeler arası politik ilişkileri belirleyen meta ve para ilişkileridir. Sermaye kimin elinde toplanıyorsa, politik güç de onun elinde toplanıyor.

Türkiye durumundaki bağımlı kapitalist ülkelerde burjuvazinin politikasını belirleyen emperyalizmdir, emperyalizmin dünya çıkarlarıdır. Dünyada kapitalist ilişkileri belirleyen emperyalist ülkeler, bu belirleyiciliğini bağımlı ülkelerin politikasında açık olarak gösteriyor. ABD emperyalizmi başta olmak üzere Avrupa emperyalizminin Türkiye'nin iç ve dış politikası üzerindeki belirleyiciliği yakın tarihte açık olarak görülmüştür. Hükümet ve devlet iktidarının belirlenmesinde son söz her zaman emperyalizm tarafından söylenmiştir. Emperyalizmin ve özellikle ABD emperyalizminin desteğini almayan bir hükümet ayakta kalamaz. ABD emperyalizmi 57. hükümete, içerde devrimi ezmek, kendi istediği ekonomik ve politik kararları almak üzere destek verdi. Hükümetin ekonomi-politikasını emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermayenin çıkarları belirliyor. Bu burjuva ve emperyalist çıkarlar ise iç çelişkileri ve sınıf savaşını şiddetlendirici rol oynuyor. Politik ortam yeni koşullarda boydan boya şiddetli sınıf savaşı tarafından belirlenecektir. Ekonomi politika bu yönde işliyor.

Türk tekeli sermayesinin emperyalizme tam anlamıyla teslim olmasını getiren gelişme, Marmara depremiyle birlikte ortaya çıkan ekonomik ve toplumsal yıkım oldu. Deprem getirdiği yıkım, uzun süredir iç savaş, devrimci durum, ekonomik kriz içinde bulunan çöküş halindeki bağımlı ekonomiye büyük bir darbe oldu. Türk sermayesi, bunun sonucunu varlığını sürdürmekte çaresiz olduğunu duyurdu. Bugüne kadar kendi çıkarları için direndiği kimi emperyalist kararları yerine getirmeye hazır olduğunu kabul etti. Bugüne kadar düşmanı olarak gördüğü ne kadar ülke varsa, onlarla dost olmak zorunda kaldı. Kafa tuttuğu ne kadar ülke varsa, onlarla kafa kafaya verdi. Bu durumu kaçırmak istemeyen emperyalizm, kendi isteklerini kabul ettirmek için baskılarını artırdı. Emperyalizmin ve işbirlikçi tekeli sermayenin sömürüsü bu ortamda en üst düzeye çıktı. Uluslararası emperyalist tekeller kendi koşullarını kabul ettirmek için bir dizi karar aldılar. Bir süre önce “sosyal güvenlik yasası” ve “tahkim yasası”nı çıkarttıran emperyalist tekeller, şimdi yeni kararlar aldırtmaya çalışıyorlar. Bu da içerde sosyal sınıflar

arasındaki çatışmaları, emekçi sınıfın isyanlarını, ayaklanmasını yükselten yeni gelişmelere yol açıyor.

İşbirlikçi tekelci sermaye bu kadar ağır ekonomik durum koşullarında dünyanın en büyük askeri projelerinden birini başlattı. Önümüzdeki dönemde bugünkü rakamlarla 150 milyar dolarlık bir askeri projeyi başlatmak için içerde çok büyük bir devrim tehdidi altında olmak gerek. Tekelci burjuvazi öylesine bir çelişki içindedir ki, bir taraftan işçi sınıfı ve emekçi halkın isyanlarından, başkaldırılarından ve devrimden kurtulmak için baskı makinesini yetkinleştiriyor, askeri harcamaları dev boyutlara çıkartıyor; diğer taraftan eldeki birikimi askeri harcamalara ayırdığı için, bu nedenle emek-sermaye çelişmesini daha da keskinleştiriyor. Çünkü her tür askeri harcamanın asıl karşılayıcıları emekçi sınıflardır. Emekçi sınıflar askeri harcamaları ücretlerinin bir kısmını yitirerek, işsiz kalarak, yoksullaşarak, dolaylı ve dolaysız yeni vergilerle karşıyor. Bunun sonucu olarak işçi sınıfının ve halkların toplumsal yaşamı gün gün kötüleşiyor. Bu da emekçi kitlelerin isyanlarını, başkaldırılarını ve devrimci mücadelesini yoğunlaştırıyor.

Daha çok askeri harcama, bağımlılığın artması demektir. Türkiye'nin bu kadar büyük bir orduyu ayakta tutması, bu kadar güçlü bir militarizmi sürdürmesi için, yalnızca eldeki birikimlerin daha fazlasını bu alana yatırması yetmiyor. Bunun yanında emperyalist ülkelerden yeni borç almak zorundadır. Borçlanma ise yoksullaşma ve bunun sonucu olarak iç çelişkilerin ve sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi demektir.

Türkiye, emperyalizmin bölgedeki çıkarlarının da koruyucusudur. Emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını savunmak ve fırsat buldukça komşu ülkeleri işgal etmek için saldırgan bir dış politika izleyen Türkiye, bu nedenle düşmanlarının sayısını artırıyor. Buysa Türkiye'nin daha fazla askeri harcamaya, borçlanmaya gitmesi demektir. Ekonominin askerileştirilmesi, vergilerin artırılması demektir. Türkiye son yıllarda emperyalizm ve kendi çıkarları için Kafkasya; Orta Asya, Balkanlar ve Ortadoğu'da saldırgan bir politika izledi. Türkiye toprakları bölge halklarına karşı bir saldırı üssü oldu. İşte içerde emekçi kitlelerin isyanları, ayaklanmaları ve devrimci iç savaşı ve dışarıda saldırgan bir politika faşist devleti daha çok silahlanmaya ve askeri harcamaları artırmaya zorluyor. Bu gelişme ise, tekelci sermayenin politik hegemonyasını havaya uçuracak öğeler biriktiriyor: Sürekli yoksullaşan kitleler, kendilerine bu yaşam biçimini uygun gören kapitalist düzeni yıkmak için bilinçleniyor, birleşiyor, örgütleniyor ve devrimci iç savaşını yükseltiyor.

Orta sınıflar ve küçük-burjuva demokratik hareket böyle bir ortamda "demokratikleşme" bekliyor. Hem de demokrasi adımını IMF'den, ABD ve AB emperyalizminden, işbirlikçi tekelci sermayeden ve

generallerden bekliyor. Demokratik adımları tekelleşmeye ve militaristleşmeye bakmaksızın bekliyor. Böylesine büyük bir silahlanma projesinin uygulandığı bir ülkede, böylesine emperyalizmin çıkarları yönünde harekete geçebilen ve bölgede saldırgan bir konumda olan bir ülkede, koşullar değişmediği sürece herhangi bir demokrasi beklentisi içine girmek için, tam anlamıyla sermayenin safında olmak gerekir. Devlet öylesine yetkinleşiyor ve silahlanıyor ve tekelleşme öylesine gerçekleşiyor ki, böyle bir ortamda her türden demokrasi olanaksız hale geliyor. Bunun tersini söyleyebilmek için NATO'nun 21. yüzyıl stratejisinin “demokrasi”yi içerdiğine inanmak gerekir. Buna ise ancak ahmaklar ile burjuvazinin yanında saf tutan küçük-burjuva dönekler inanır.

Bağımlılığa, tekelleşmeye ve militarizme rağmen saldırgan dış politikaya rağmen demokratik gelişme bekleyenler, Türkiye'nin son yarım yüzyıldaki durumunu gözardı ediyorlar. İçerde halkların devrimci mücadelesini ezmek, ilhakçılık, bölgede işgalcilik ve saldırganlık, Türkiye tekeli sermayesinin ve faşist devletin temel politikasıdır. Bu politikanın uygulanması için her tür halk hareketinin, devrimci mücadelenin bastırılması gerekiyor. Bu nedenle Türkiye anti-komünizmin “cephe ülkesi” konumunda oldu. 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de askeri faşist darbeler bunun için yapıldı. 30 yıldır sınıf mücadelesinin son derece sert ve şiddetli geçmesi bunun içindir. Faşist devlet bu dönem boyunca iç savaşa göre biçimlendi. Bugün faşist devlet daha yetkin militarist faşist yapıdadır. Bağımlılık ve tekelleşme ileri düzeydedir. Bu koşullarda demokrasi tam bir düşüştür. Bugünkü durum iyi kavranmalıdır.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekeli sermaye tarafından gündeme getirilen küçük-burjuva demokratik hareket tarafından sevinçle karşılanan “demokratikleşme” tekeli ekonomik ilişkileri karşıt biçimde ortaya kondu. Bu durumda ekonomik ilişkilere bağlı biçimde politik ortamın gidişatını yakından irdeleyelim

Emperyalizmin ve çeşitli burjuva, küçük-burjuva çevrelerin “insan hakları” adına, “demokratikleşme” adına yapmak istedikleri şey, emperyalizme, kapitalizme ve faşizme karşı emekçi mücadelesini güçsüzleştirmek ve etkisizleştirmektir. Esas olarak geniş bir ilerici, demokrat toplum kesimi bu aldatmacalarla, emperyalizmin ve işbirlikçi tekeli sermayenin yanına çekilecek, bunun sonucu olarak devrimci proletarya, komünistler, sosyalistler yalnız kalacak ve devrim bu biçimde ezilecektir. Amaçlanan halkların işçi sınıfı öncülüğündeki birleşik devrimini kuşatma altına almak, onu çevirmek ve yok etmektir. Devrim, küçük-burjuva döneğlerin de katıldığı büyük bir saldırı altındadır, kuşatma altındadır:

Tekeli egemenlik ve emperyalist egemenlik koşullarında demok-

rasinin olanakları yoktur. O halde yapılmak istenen tam bir aldatmacadır. Sınıflı bir toplumda, bu toplum kapitalist bir toplumsa, işçi sınıfı ile burjuva sınıf arasında, karşıt sınıflar arasında sınıf savaşı vardır. Bu sınıflar arasındaki çelişki uzlaşmazdır. Sınıflı toplumda uzlaşmaz sınıflar için demokrasi yoktur. Sonuç olarak, bir burjuva oldukları halde küçük-burjuvalar için bile demokrasi tekelcilik koşullarında yoktur. Küçük-burjuvazi demokrasi için anti-tekel bir programı savunmak durumundadır. O halde burada yapılmak istenen işçi sınıfının emekçi halkın ve küçük-burjuvazinin sermayeye, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesini zayıflatmak ve düzenin eklentisi durumuna getirmektir. Bu karşı devrimci amaç iyi kavranmalıdır.

Her türden demokrasiyi yok eden ve olanaksız hale getiren tekel-lerdir, emperyalizmdir, faşizmdir. Bu durumda bütün halk kitleleri demokrasi mücadelesini tekellere karşı, emperyalizme karşı ve faşizme karşı verebilir ve kazanabilir. Bunun yolu sermaye egemenliğini havaya uçurmaktan geçiyor, bunun yolu işçi sınıfının devrimci önderliğinde birleşmekten geçiyor. Emekçi sınıflar, bu gerçekleri kitaplardan değil, yaşamdan öğreniyorlar ve öğreneceklerdir. Yaşam ise emekçileri gün be gün bu gerçeği kavramaya itiyor. Hükümetin, devlet iktidarının ve emperyalizmin son olarak aldığı bir dizi ekonomik ve politik karar, kitleleri politik gerçekleri açık olarak anlamaya, kavramaya zorluyor. Kitleler yaşayarak kavıyor.

Burjuvazinin ve emperyalizmin aldığı tüm ekonomik kararları, yalnızca emek-sermaye çelişmesini keskinleştiriyor. Bağımlı ülkelerde emek-sermaye çelişmesini suni yollarla erteleyecek koşullar da yoktur. Tersine, ekonomik politika kapitalizmin çelişkilerini güçlendirici niteliktedir. Veri olarak aldığımız son dönem ekonomik kararları ve uygulamaları, emek-sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkileri şiddetlendirmiştir. Kapitalizmin temeli olan artı-değere el koyma, bu kararlar temelinde yoğunlaştı. Artı-değer sömürsüntün yoğunlaşması, proleter-burjuva uzlaşmazlığının temelidir. Emek-sermaye çelişkisi bu alanda ortaya çıkar. Artı-değer sömürsünde artış varsa, bu demektir ki, sınıf çelişkisi ve bunun sonucu sınıflar savaşında şiddetlenme vardır. Emek-sermaye çelişkisi ve sınıfsal savaş her tipten politik biçim altında sürer. Burjuva politik biçimi, ekonomik alandaki bu mücadelesinin doğasını ortadan kaldırmaz. Emek-sermaye çelişkisi her türden politik biçimden, güç ilişkisinden bağımsızdır. Sınıflar savaşı bütün “toplumsal barış” yanlılarının istemlerinden bağımsız olarak, bu isteme karşı biçimde sürüyor.

Körfez halkının kapitalizme ve devlete karşı mücadeleye atılması, sınıflar mücadelesinin hangi boyutlara ulaştığı hakkında bize tam bir bilgi veriyor. Deprem sonrası kitleler sağdan sola kaydılar. Bunun en açık belirtisi devlete karşı çok şiddetli eleştiriler ve bunun da ilerisinde

pratik olarak yapılan çok sayıdaki eylemdir. Özellikle Adapazarı halkı Körfez halkının önünde yürüyor. Ardından Yalova ve İzmit halkı eyleme yöneldi. Bu eylemler artık dünün küçük mülk sahipleri olan, bugün ise yoksul duruma düşen küçük-burjuvaları da kapsıyor. Neredeyse bütün Körfez halkı devlete ve onun kişiliğinde kapitalizme karşı hareket halindedir. Bu durum sınıflar mücadelesi için çok önemli bir gelişmedir. Sınıflar savaşında proletarya ve sosyalizm saflarına yeni halk güçleri kazanılmıştır. Körfez halkını bundan sonra bekleyen felaketler bugüne kadar olanlardan çok daha büyük ve yıkıcı olacaktır. Bunun anlamı şudur: Halk eylemi sürekli olacaktır.

Depremle birlikte Körfez halkını ve özellikle işçiyi vuran kapitalizm, işçilere karşı saldırılarını sürdürüyor. Türkiye'nin en yoğunluklu ve büyük sanayi bölgesi olan Körfez'de onbinlerce işçi, işsiz kaldı. Geride kalanların durumu ise belirsizdir. İşe alınmayan ya da ücretleri düşürülen işçiler eylem içindedir. Bu eylemlere her seferinde yeni birileri katılıyor. Özellikle büyük sanayi alanında çalışan işçiler ortaya çıkan durumdan en çok etkilenenler arasındadır. Büyük sanayi işçilerinin mücadelesinin yeni koşullarda düne göre daha yaygın ve sert olması kaçınılmazdır. Koşullar işçileri gün gün büyük mücadeleye zorluyor. Körfez işçilerinin katılımıyla birlikte sınıf mücadelesinde proletaryanın safları daha güçlü olacaktır.

Büyük mücadeleye kentlerdeki belediye işçileri de katıldı. Binlerce belediye işçisi biriken alacaklarını almak için eylemindedir. Belediye işçilerinin eylemleri büyüme ve sertleşme eğilimi gösteriyor. İşçi sınıfını derinden yaralayan Körfez depremi sırasında eylemlerine ara veren işçi sınıfı, tam da bu sırada hükümet tarafından sunulan “sosyal güvenlik yasasının” meclisten geçmesine büyük bir öfke duyuyor. Burjuvazinin yaptığı bu darbeyi unutmayan işçiler, iktidara karşı diş biliyorlar. Ertenilmiş gibi görünen hesaplaşma, olanlardan sonra düne göre daha sert bir şiddette olacağı benziyor: Kaldı ki tekelci sermaye, işçileri ciddi bir kapışmaya zorlayacak yeni ekonomik kararlar peşindedir. Bunun başında işçilerin kıdem tazminatlarına el koymak ve işçilerin sağlık sorunlarını çözen kurumları tamamen tasfiye etmek, tahkim yasası sonucu çok sayıda işçinin işsiz kalmasını sağlayacak saldırılar geliyor.

Kapitalizmin ve emperyalizmin işçi sınıfına karşı yaptığı her saldırı; emekçi sınıf içinde öfke yaratıyor, sermayenin iktidarında patlayacak toplumsal patlayıcılar biriktiriyor. Tekelci egemenliği, faşist devletiyle birlikte havaya uçuracak sınıfsal patlayıcılar yeterince birikmiştir.

Ankara Ulucanlar cezaevinde faşist devletin katliamı sonucu on devrimcinin öldürülmesi ve onlarcasının ağır biçimde yaralanması tüm cezaevlerini ve devrimci kitleleri ayağa kaldırdı. Binlerce devrimci tut-

sak cezaevlerini işgal etti. Eylemler günlerce sürdü. Bu sefer olan da daha öncekiler gibi yeni bir cezaevi savaşıydı. Bu savaşta insan kaybı veren devrimci hareket oldu, fakat kaybeden faşist devlet oldu. Binlerce emekçi günlerce süren bir çarpışmaya katıldı. Günlerce göğüs göğse çarpışma oldu. Devrimci, komünist örgüt ve partilerin önderliğinde yeni bir devrimci eylem dalgası, dalga dalga tüm Türkiye'ye, Kürdistan'a ve yurt dışına yayıldı. Faşist devlet tutsakları kuşatırken, emekçi kitleler de faşist devlet güçlerini kuşatma altına aldı. Sonuç olarak binlerce insan, faşist devlete karşı günlerce süren sert bir mücadele içine girdi. Devrimci iç savaş güçleri faşizme ve sermayeye gereken yanıtı verdi. ABD emperyalizmi ve AB emperyalizmi sosyalistlerden sert bir yanıt aldı.

Tutsaklar ve emekçi halklarımız yeni ve daha şiddetli cezaevleri savaşına hazır olmalıdır. Mücadele dolu güzel günler bizi bekliyor.

Faşist devletin Ulucanlar katliamı sermayeden ve devletten “demokratik” adım bekleyen bütün küçük-burjuva çevrelere sert bir darbe oldu Demokrasi için işçi sınıfı öncülüğünde devrimci mücadeleye katılacaklarına, burjuvaziden demokrasi bekleyenler, buna hiç bir zaman ulaşamayacaktır. Demokrasi mücadelesi ve sosyalizm mücadelesi iç içe geçmiştir. Demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin motor gücü işçi sınıfıdır. Leninist Parti, ısrarlı biçimde iç savaşın nesnel temeli olduğunu söylüyor. Bunu anlamayanların önü son çatışmalarla çevrildi. Ulucanlar katliamı sermayenin son dönemdeki yönelişinden ve emperyalizmle birlikte aldığı kararlardan bağımsız değildir. Tekelci sermaye bu kadar ağır ekonomik koşullarda bu kadar büyük bir askeri projeyi neden uygulamaya soksun? Devlet neden bu kadar yoğun olarak ve tepeden tırnağa silahlansın? Emekçi kitleler devrimci mücadeleyi yükselttikçe, sermaye sınıfı da faşist devlet şiddetini o kadar artıracaktır. Bizde tarih böyle yapılacaktır.

Tekelci sermayenin ve devlet iktidarının her girişimi, faşist terörü ve ekonomik kararı yalnızca işçi sınıfı ve halkların sosyalizm saflarına katılmalarıyla sonuçlanacaktır. İşçi sınıfı sosyalizm saflarında iktidara daha güçlü biçimde hazırlanıyor. Halklar proletaryanın ve proleter sosyalizmin önderliğinde yeni başarılarla tanışacaktır.

Devrim İçin Mücadele Birliği

15-31 Ekim 1999

Sayı:3

SERMAYE DÜNYASINDAKİ GELİŞMELER PROLETARYANIN GÖREVLERİ

Emperyalizm, bağımlı ülkeleri ekonomik olarak ilhak etme sürecinde yeni adımlar atıyor. Bu yolda atılan en güçlü adımlar L. Amerika'da, ABD. Kanada ve Meksika arasında oluşturulan NAFTA. Avrupa'da AB'dir. Emperyalizmin ekonomik egemenliğini gösteren bu birliklerin dışında kalan bağımlı ülkelere ise ekonomik ilhakin başka biçimleri dayatılıyor. Kapitalizmin dünya krizi esas yıkıcı etkisini bağımlı kapitalist ülkelerde gösterdiğinde, ekonomik krizin de etkisiyle bağımlı ülkeler, emperyalizme daha fazla borçlandılar, güçsüzleştiler. Bunun sonucu emperyalist güçler, bu ülkeleri tamamen kendi egemenliklerine aldı. Örneğin, ekonomik krizin en çok etkisini gösterdiği Güney Asya ülkeleri üzerindeki emperyalist egemenlik en üst düzeyde. Bağımlı kapitalist bir ülke olan Türkiye, emperyalizmin farklı biçimlerde gerçekleşen sömürü biçimleriyle emperyalist tekeller ve emperyalist, ülkeler tarafından ekonomik olarak ilhak edildi. AB ile başlayan süreç bunun yeni ve güçlü bir adımı olacaktır.

Ekonomik bağımlılık olan yeni-sömürgecilik esas olarak ekonomik ilhaktır. Burada yeni olan şey, ekonomik ilhakin sonuna kadar vardırılmasıdır. Emperyalist birliklerde yer alan bağımlı kapitalist ülkeler, örneğin L. Amerika' da Meksika, Avrupa'da İspanya, Portekiz, Yunanistan ve Türkiye ile birlikte yer alacak olan Kıbrıs ve diğerleri, emperyalist ülkeler tarafından ekonomik olarak ilhak ediliyor. Bağımlı ülkelerin emperyalizm karşısındaki konumu eskisi gibi değil. Bu ülkeler düne göre tamamen emperyalizmin diktası altında. Bağımlılık ilişkisi sürdükçe emperyalizmin ağırlığı iyice artacaktır. Bu süreç "yeni dünya düzeni" politikasıyla birlikte yoğunluk kazandı. Bağımlı ülkeler artık biçimsel olarak kendileriyle ilgili sorunlarında söz haklarını yitiriyorlar. Emperyalist IMF'nin bağımlı kapitalist ülkelerin bütçesini hazırladığı biliniyor. Emperyalizm bu ülkelerin yalnızca bütçesini hazırlamakla yetinmiyor, üretim sürecini ve dolaşım sürecine de müdahale ediyor. Hemen hemen bütün bağımlı kapitalist ülkeler bu sürece girdiler. Emperyalizmin ekonomik ilhak sürecinin yoğunlaşması, ekonomik krizi derinleştiren bir faktördür. Bağımlı kapitalist ülkelerin derin ve yapısal

ekonomik krizi, ekonomik ilhak süreciyle doğrudan bağlantılı geliyor.

IMF'nin Türkiye'nin bütçesini yaptığı işbirlikçi tekelci sermaye tarafından kabul ediliyor. AB ile ilişkilerin başlamasıyla, AB ülkeleri de aynı şeyi kendi yönlerinden yapacaktır. Burada güçlenen başka bir sınıf ise işbirlikçi tekelci sermayedir. Emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerde işbirlikçi tekelci sermaye aracılığıyla sermaye yatırımı yapıyor. Bunu doğrudan yaptığı yerlerde, işbirlikçi sermayeyle dolaysız ilişkilere giriliyor. Bu ilişkiden işbirlikçi tekelci sermaye güçlenerek çıkıyor. Bu ilişkinin illeceğinde ise güçsüz kalan tekellerin yok olması var. Sermayenin hareket yasaları böyle işliyor.

Emperyalist ekonomik ilhak ve işbirlikçi tekelci sermayenin durumunun güçlenmesi, bağımlı ülkelerde bir dizi çelişki, çatışma, kriz ve yoğunlaşmış sınıf mücadelesini birlikte yaratıyor. Sürekli yoksullaşan bağımlı ülke halklarının içinde bulunduğu duruma daha fazla katlanması düşünülemez. Emekçi kitlelerin iç savaşları, ayaklanmaları, içinde buldukları koşulların kaçınılmaz sonuçlarıdır. Sosyal devrimler ve sosyal ayaklanmalar bağımlı ülkelerde kaçınılmaz oldu.

Her tür servetin işbirlikçi tekelci sermaye ve emperyalizmin elinde biriktiği koşullarda, sermayenin hareket yasası gereği toplumun büyük çoğunluğu sürekli yoksullaşıyor, işsiz kalıyor, yaşamını sürdüremez duruma geliyor. Bu durumda, toplumdaki sınıfsal çelişki ve çatışmalara aykırı olarak, ezilen ve sömürülen kitlelerle, sömürücüler arasında "toplumsal barış" yapma peşinde olanlar, bu amaçlarına hiç bir zaman ulaşamayacaktır. Sermayenin hareket yasası aynı zamanda emekçi sınıfların örgütlenmesi, mücadelesi ve ayaklanması yönünde işliyor. Eğer sınıflı bir toplumda, çıkarları karşıt olan sınıflar, sınıflar mücadelesinin yasaları gereği hareket etmemiş olsaydı "sınıf barışı" peşinde koşanlar toplumun en saygıdeğer yöneticileri olurdu. Böyleleri güzellikle sınıflar savaşının, eski gerici sınıfın aleyhine işlediği durumlarda otaya çıkar ve bilge çabalarıyla toplumu devrim denemeden yıkıcılıktan kurtarmış olurlar. Fakat sınıflı toplumların tarihi böylelerine aldırmandan yapıyor.

Ulucanlar katliamı. Adana katliamı, eyleme geçen işbirlikçilere karşı düzenlenen saldırılar, devrimci örgütlere yönelik sürekli saldırılar ve ağır cezalar, devrimci kitlelere yönelik faşist devlet terörü sınıf mücadelesinin şiddetlenerek sürdüğünü gösteriyor. Ekonomik, toplumsal, politik krizin üst düzeye çıktığı bugünkü koşullarda emekçi kitlelerle sermaye ve faşizm arasındaki iç savaş düne göre daha da şiddetlenecektir. İşsizlikle karşı karşıya kalan binlerce işçi sokağa indi. İşçi sınıfının sokak eylemleri geniş işçi katılımlarıyla büyüyor. Kapitalist ekonomide bir iyileştirme görülmediği sürece, sermayenin milyonların sokağa çıkmasını ve büyük çatışmalara hazırlanmasını önleme şansı

yoktur. IMF'nin, emperyalist ülkelerin, işbirlikçi tekelci sermayenin aldığı yeni ekonomik kararlar, emek-sermaye savaşını yeni ve bir üst aşamaya çıkardı. Bu aşamada her şey devrimin öncü sınıfı proletarya ve devrimci ittifaklarının militan savaşıma bağlı olacaktır.

Devrimin dolaysız baskısı yıkıcı etkisini sermaye ve emperyalizm üzerinde gösteriyor. Sermaye yalnızca emekçi sınıflara karşı artan bir faşist terör estirmekle kalmıyor, kendi içinde de sertleşen bir iç savaş yürütüyor. Son dönemlerde meydana gelen politik olaylar bu mücadelenin hangi düzeye geldiğini ortaya koyuyor. Egemenlerin kendi aralarındaki kavgıyı hazırlayan koşullardan biri, emperyalistler arası çelişkidir. Türkiye yalnız bir emperyalist ülkeye bağımlı olmayıp bütün emperyalist ülkelere bağımlıdır. Emperyalist ülkeler kendi güçleri oranında içerdeki gelişmelere müdahale ediyor. Emperyalist müdahalenin ve iç sürtüşmelerinin hangi noktalara varacağını bugünden görmek olanaklıdır. Her emperyalist güç daha fazla ayrıcalık elde etmek için bütün gücünü harekete geçirmekten geri kalmayacak. Emperyalist ülkelerin bağımlı ülkelerdeki gücünün ne olduğunu biliyoruz. Bu gücün harekete geçirilmesiyle birlikte devlet içinde çatışma da su üstüne çıkıyor ve büyüyor. Bu ise var olan devrimci krizi derinleştiriyor.

Proletarya ve komünizm açısından bu durum, devrim mücadelesinde yeni bir olanak yaratıyor. Egemen sınıfın kendi içinde kavgısı ve bu kavgıya sonucu güçsüzleşmesi. Bu egemenliği havaya uçurmak isteyen proletarya hareketi için değerlendirilmesi gereken bir olanaktır. Böylesi bir durumda proletarya, devrimci sınıf savaşını yükseltecek araçları güçlendirmelidir. Bugün proletarya, işbirlikçi tekelci güçlerin emperyalizmle ilişkisiyle bağlantılı olarak güç mücadelesini geliştiriyor. Bu mücadele, sermayeyi proletarya ve emekçi kitleler karşısında daha da yıpratmak ve güçsüz düşürecektir. Devrimci sınıf açısından, düşmanını yenmek için bundan yararlanmak doğru bir tavır olacak.

Yıllardır yapısal, sürekli bir ekonomik kriz içinde olan tekelci kapitalizm, keskin iç çelişkilerin sonucu on yıllardır süren bir devrimci mücadele tarafından dövülüyor. Devrimci durumun ortaya çıkışıyla egemenliği sarsılan tekelci sermaye, depremin yıkıcı sonuçları tarafından iyice sarsıldı. Bu haliyle egemen sınıfın, emekçi sınıfların devrimci gelişmesi karşısında durması beklenmemeli. Bu nedenle faşizm daha bir saldırgan ve saldırganlar şiddetli düzeyde. Fakat burjuva karşı-devrimci şiddet, proletarya ve halkların devrimci şiddetiyle yanıtlanmıştır. Burjuva şiddet karşıtını yaratmıştır. Bundan böyle her burjuva gerici şiddet, devrimci sınıfların şiddetiyle karşılanacaktır. Bu düzeyde sınıflar mücadelesi koşullarında, tekelci sermayenin eskisi gibi egemen olması beklenemez. Emekçi sınıfların mücadelesi yükselmeye devam ediyor.

Bunun temelinde kapitalizmin toplumsal üretici güçlerin önünde engel oluşturması yatıyor. Devrimci rol oynayan üretici güçler ve bunların en devrimcisi olan proletarya, önünde engel oluşturan ve karşısına çıkan burjuva sistemle mücadele içindedir.

İçinde bulunduğu devrimci kriz koşullarında, burjuvazi durumunda değişikliğe gitmeden, egemenliğini bugünkü durumuyla bile sürdüremez. Burjuvazinin durumunda değişikliğe gitmeden egemenliğini sürdüremez duruma gelmesi, devrimci durumun bir özelliğidir. Burjuvazinin durumunda değişikliğe gitmesi, diğer belirtilerle birlikte devrimci durumu yaratan koşulları kapsar. Devrimci durum sürdükçe, burjuvazi bu süreç içinde kendi durumunda devamlı değişiklik yapmak zorunda kalır. Kitleleri sürekli devrimci eylemlere iten ekonomik koşulları değiştirmeden ya da devrimci güçleri ezmeden devrimci duruma son veremeyen burjuvazi, istemeden, kendi isteğine karşın, durumunda değişikliğe gitmek zorunda kalacaktır. Devrim mücadelesi kararlı olarak yolunda yürüdüğü sürece, tekelci sermaye durumunda değişiklik yapacaktır.

ABD ve AB ile başlayan yeni dönem, tekelci sermayenin egemenliğini kendi gücüyle ve bugünkü emperyalist destekle götüremediğinin açık ifadesidir. Bugünkü durumunu koruma kaygısına düşen sermaye, bunu ancak emperyalizm ile birlikte yapabileceğini biliyor. Bu bilinçle emperyalizmle ilişkilerini güçlendiriyor. Ne var ki, emperyalist kapitalist sitem böylesine kriz içindeyken emperyalist ülkelerde işsizlik büyük oranlara varmışken ve sosyal ayaklanma durumu emperyalist merkezlerde bu koşullarda mayalanırken, bağımlı ülkelerin emperyalizmle güçlü bağlar kurması, bağımlı ülke kapitalistlerini kurtaramayacaktır. Güney Asya. Latin Amerika ve diğer bölgelerdeki yıkıcı ekonomik kriz ve yoksullaşmanın temelinde, işbirlikçi sermaye ve emperyalizm ile bağımlılık yatıyor. Emperyalist ülkelerden gelecek parasal destek kredi kısa süre bir rahatlama gelirse de çok fazla geçmeden yeni krizlerin nedeni oluyor. AB ile ilişki sürecinde emekçi sınıflar tam bir yıkım yaşayacak.

Burjuvazinin durumunda değişiklik yapması ne demektir?

Bu, öncelikle, ekonomik, politik koşullarda bir iyileşme demektir. Kitleleri devrimci eylemden vazgeçirecek kadar bir değişim olmadan, egemen sınıf, bu egemenliğini sürdüremez. Ekonomik ve politik koşullarda değişiklik ise her durumda mümkün değildir. Örneğin tekelci sermaye ekonomik koşullarda, yaşanan derin ekonomik kriz nedeniyle değişiklik yapamıyor.

Ufukta bir iyileşme umudu görülüyor. Sırf ekonomi biraz düzelsin diye. IMF'nin her isteğini yerine getiren iktidar, buna karşın, ya-

pılan anlaşmalardan sonra, eskisine göre daha büyük bir yıkıma giriyor. AB ile bütünleşme amacıyla, ekonomik koşulların düzelmesi beklentisi ve umudu yatıyor. Egemenler, bu sayede emekçi sınıfların devrim baskısından kurtulmayı umuyor. Böylesi bir düzelmeye belirtisi ufukta görülmediğine göre, değişiklik adına yalnızca politik alanda akıllıca kararlar alıyor. Bunu da bir görelim.

Kapitalizmin çelişkileri bu kadar keskinen, sınıflar savaşı bu kadar şiddetliken; böylesine ekonomik, toplumsal, politik kriz durumunda tekeli sermaye politik yapıda reform yapabilir mi? Burjuvazinin alının ekonomik kararları uygulayabilmesi için, emekçi sınıflar üzerinde daha güçlü şiddet uygulaması gerekir. Kitleler kendilerini yıkıma götürecek ekonomik politikalara onay vermezler. Buna karşı direnecekleri, ayaklanacakları ortada. Bu durumda, burjuvazi yalnızca şiddete başvuracaktır. O halde burjuvazinin politik alandaki değişiklik hedefi kısmi, biçimsel ve güdük olacaktır. Burjuvazinin bu konudaki niyeti anayasa üzerine yapılan tartışmalardan bellidir. Yapılacak değişiklik, sermayenin emekçi sınıflara karşı devlet terörünü engellemeyecek. Sermaye terörü bütün politik değişikliğe rağmen sürecektir. Her sınıf bilinçli işçi, her sosyalist bunu görmelidir. Burjuvazi, konumunda daha güçlü olmak için bir değişime gidecek.

İşbirlikçi tekeli sermaye, AB ile ilişkilerde gerek ekonomik olarak, gerekse politik olarak güçlü olmayı hedefliyor. Sermaye bu gücünü emekçi sınıflara ve onların devrimci hareketine karşı kullanacaktır. AB ile ilişkilerin emekçilerin ve sosyalizmin yararına olduğunu ileri sürmek tam bir aldatmacadır. Daha bugünden bu aldatmacaya ortak olan geniş bir küçük-burjuva ve sosyalist çevre var. Küçük-burjuva hareket ve sosyal-reformist harekete göre, AB ile bütünleşmeyle birlikte "demokratik" bir ortama kavuşacağız. İşçi sınıfı ve sosyalist hareket, demokratik bir ortamda sosyalizm mücadelesine daha iyi hazırlanır. Oysaki böylesi bir durumda proletarya, birleşik hareket eden burjuva ve emperyalist hegemonyaya karşı daha çetin bir mücadele vermek zorunda kalacak. TC'nin egemenliğinin gönüllü savunucusu durumuna gelen Kürt hareketi ise AB ile ilişkileri Kürtlerin haklarını "güvenceye" alacak bir hedef olarak görüyor. Dinci sermaye güçleri ise, AB ile ilişki içinde ordunun baskısından kurtulmayı umuyor. Emekçi halk kitlelerini AB ile ilişki içinde sosyalizme yönelten yalnızca komünist ve devrimci hareket var. Sınıf mücadelesi bu koşullarda sürecektir.

AB'yi, AB yanlısı küçük-burjuva demokratik hareketi yanına alarak iç savaşta, proletarya ve emekçi kitleler karşısında güçlü konum elde etmeyi hedefleyen tekeli güçler ve faşist devlet, böylece devrimci proletaryayı ve proleter devrimcileri ezmeyi amaçlıyor. Devrimci prole-

tarya işbirlikçi tekelci sermayenin karşı-devrimci amaçlarını, devrime çevirme hareketini ve AB'nin emperyalist ekonomik ilhakı sonuna var-dırma politikasını açığa çıkartmalı ve devrimci mücadelesini ve eylem-lerini yaygınlaştırmalı. Proletarya, sosyalizmi ancak devrim yoluyla gerçekleştirecek.

İşbirlikçi tekelci sermayenin emperyalizmle birlikte yürürlüğe sok-tuğu ekonomik ve politik saldırısına karşı en etkin yanıt, proletaryanın artan eylemleri ile illegal komünist partisi ve devrimci örgütlerin bütün cephelerdeki mücadelesidir. İşçiler büyüyen bir eylem dalgası başlatır-ken, kamu emekçileri de ekonomik koşullarının kötüleşmesi sonucu yeni bir eylem dalgasına hazırlanıyor. Ekonomik temelde başlayan emekçi sınıfın bu mücadelesinin burjuva iktidarı zorlaması ve emeğin iktidarıyla sonuçlanacak şiddetli mücadelelere yol açması için bütün ko-şullar yeterince var. Devrimci tutsakların verdiği devrimci mücadele, sınıf mücadelesinin çok önemli bir cephesini oluşturuyor. Gelinen a-şa-mada her mücadele, iktidar mücadelesinin bir cephesi, bir bileşeni du-rumundadır. O halde bütün cephelerdeki mücadelenin (ekonomik, politik mücadelenin) devrimci program temelinde, iktidar hedefinde bir-leştirilmesi zorunluluğu ortaya çıkmıştır. Faşist devletin yıkılması, bütün iktidarın yıkılması ve emeğin egemenliğinin gerçekleştirilmesi hede-fiyle, tutsaklara özgürlük hedefi iç içe geçmiş ve bütün olarak emekçi sı-nıfların devrimci ve iktidar mücadelesinde birleşmiştir. Devrim mücadelesinin başarıya ulaşması için böylesi bütünsel devrimci bir he-defin ortaya konması kaçınılmaz olmuştur.

İktidar ve iktidar araçlarını örgütlemek ivedi bir görevken, devrimin iktidar organı olan Geçici Devrim Hükümeti hedefi, her devrimin bu evrensel görevi bugünden belirlenmelidir. Emekçi sınıflar, proletaryanın önderliğinde bu devrimci hedefler için örgütlenmeli, bilinçlenmeli ve savaşmalı. Tekelci sermayenin ve emperyalizmin saldırıları ve ege-menliği devrim ve devrimci mücadele yoluyla sarsılacak.

Emek-sermaye arasındaki bu tarihsel mücadelede, sonunda iktidar emeğin olacaktır. Sermaye ile proletarya arasındaki nihai hesaplaşmaya kadar, sınıf mücadelesi çeşitli aşamalardan geçecek. Devrimci sosya-lizmin hedefi, mücadelenin her aşamasında, ortaya çıkan koşullardan yararlanıp, proletaryayı egemen sınıf yapmaktır. Bunun için gereken devrimci birikimlere sahibiz. Bu devrimci birikimlere dayanan prole-tarya başarıya ulaşacaktır.

Devrim İçin Mücadele Birliği

1-15 KASIM 1999

Sayı:4

AB, ÇELİŞKİLER, ÇATIŞMALAR, PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

AB tarafından Türkiye'nin aday ülke sürecine çekilmesiyle birlikte şekillenen ekonomik ve politik durumu çeşitli yönleriyle ele almalıyız. Başlatılan AB aday üyeliği süreci her yönüyle devrimci proletarya ve komünist hareketi ilgilendiriyor. AB süreci başka nedenlerin yanında, asıl olarak proletaryanın toplumsal devrim yürüyüşünü engellemek için bu dönemde yoğunlaştı. İşbirlikçi Türk tekelci sermayesinin AB'ye aday üyeliği sürecini hızlandırması emekçi sınıfların aşağıdan gelen devrim baskısından kurtulmak içindir. Avrupa emperyalistleri buna, bölgeyi ve dünyayı etkileyecek bir devrimden kurtulmak için, sırf bu devrim dalgasının önünü çevirmek için ittifakla onay verdiler. AB aday üyeliği sürecinin bu dönemde başlatılması bir rastlantı olamaz. Devrimci proletarya, komünizm, bu uluslararası birleşik karşı-devrimi boşa çıkarmak için ideolojik, politik, pratik cephelerde yoğun bir mücadele içinde olmalıdır. Bu görevlerin önemini anlamak için AB süreci ve sonuçları üzerinde duralım.

AB ekonomik bir birliktir. Ekonomik bir birlik politik ilişkileri de etkiler. AB kıtasal bir birlik olmakla birlikte, esas olarak kıtadaki emperyalist güçlerin birliğini ifade eder. Kıtanın emperyalist olmayan ülkeleri, AB örgütlenmesi aracılığıyla, emperyalistler tarafından ekonomik olarak ilhak edilmiştir, Emperyalizmin ekonomik ilhak süreci yeni üyelerle genişliyor ve sonuna kadar götürülüyor. AB içinde esas belirleyici güçler Alman emperyalizmi başta olmak üzere. İngiltere, Fransa ve diğer emperyalist ülkelerdir. AB emperyalist ülkeler açısından karşılıklı-bağımlılığı ifade ederken, emperyalist olmayan kapitalist ülkeler içinse emperyalizme bağımlılık anlamına gelir. AB Alman emperyalizmi için, kıtada egemenliğin ele geçirilmesi ve ABD emperyalizmiyle rekabette daha güçlü bir rekabet konumuna gelmek anlamına gelir. Alman emperyalizmi Nazi faşist iktidarı döneminde yapamadığını, bu sefer "barışçı" biçimde gerçekleştiriyor. AB, ABD emperyalizmi açısından, kıta Avrupa'sındaki ekonomik ve politik egemenliğini sürdürme aracıdır. Bu kadar farklı çıkar, AB içindeki çelişkilerin ve çatışmaların nerelere kadar

varabileceğini gösteriyor.

AB bu yapısıyla uyumlu ve bütünleşmiş bir birlik değildir. En başta AB içinde yer alan emperyalist güçler arasındaki çelişkiler birlik içinde de sürecektir. Demek ki AB, emperyalistler arasındaki çelişkilerin sona ermesi hiç değildir. Emperyalistler arası çelişkiler AB içinde de bütün şiddetiyle sürüyor. AB tipi ekonomik ilişkilerin emperyalistler arası çelişkileri ve bundan dolayı devletlerarası çatışmaları sona erdireceği emperyalist teorisi tam bir aldatmacadır. Emperyalist ülkelerin dünya pazarlarına sahip olma, dünya pazarlarında en büyük ayrıcalıkları elde etme savaşı sona ermez, başka biçimler içinde sürer. AB, emperyalist ülkeler arasındaki çıkar savaşının yeni bir biçim altında sürmesinden başka bir şey değildir. Emperyalistler arası çelişki ve sürtüşmeler bütün kıtalarda ve AB kıtasında bütün şiddetiyle yaşanıyor.

Kıta Avrupa'sı emperyalistlerinin kendi aralarında birleşmesi, emperyalistler arasındaki uluslararası rekabeti şiddetlendiriyor. En başta ABD emperyalizmiyle dünya ekonomisi içinde kıyasıya bir kapışma getiriyor. ABD bu gidişle eski egemen konumunu sürdürmekte daha çok zorlanacak ve başka gelişmelerin de etkisiyle büyük bir çöküş yaşayacaktır. Japon emperyalizmi de aynı biçimde AB'nin güçlenmesi karşısında dünya çapındaki rekabette güç bir durumda kalıyor. Bunun anlamı şudur: Emperyalist güç merkezleri arasındaki çelişkiler ve sürtüşmeler uluslararası politikayı sertleştirecektir. Emperyalist güç merkezleri arasındaki rekabetin yıkıcı etkisi, dünyada yeni savaşlar için zemin hazırlıyor. AB'nin ve Japonya'nın Kıta Avrupa'sındaki gücü hesap edilirse, emperyalistler arası çelişki ve sürtüşmelerin AB içinde süreceği kesindir. Emperyalist tekellerin birleşmesi ve daha güçlü tekellere doğru gidilmesi, çelişkileri ve sürtüşmeleri önlemiyor. Gerçek yaşamda tersi bir durum var: Tekelleşme arttıkça, uluslararası ve dünya çapında çelişkiler ve çatışmalar daha da şiddetleniyor.

Kapitalist kıta ölçeğinde ne kadar birleşirlerse, işçiler de kıta ölçeğinde o kadar birleşir. Kapitalistlerin kıtasal birliği, işçileri kıtasal olarak örgütlü olmaya hazırlıyor. Yeni ülkelerin bu birliğe katılması, işçi sınıfının örgütlenme alanlarını ve gücünü artırıcı bir nedendir. Nasıl ki kıtasal birleşme sonucunda, her ülkedeki kapitalistler, iktidarlarına kıtasal-uluslararası burjuva bir karakter veriyorlarsa, işçi sınıfının mücadelesi de kıtasal-enternasyonal karakter kazanıyor. Kapitalistlerin kıta çapında birliği ve saldırısı, işçilerin kıtasal düzeyde birliğini ve sınıf mücadelesi gerektiriyor. Bunun anlamı iki karşıt sınıfın, sınıf mücadelesi alanının genişlemesi ve bu geniş alanda büyük kapışmaların mayalanmasıdır. Proletaryanın enternasyonal birliği ve dayanışması belirgin olarak öne çıkıyor.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, AB sürecinde, karşısında sermayenin uluslararası birliğini bulacaktır. Bu, bugünkü kapitalist hegemonyanın yanında daha güçlü, birleşik bir burjuva hegemonyasına karşı mücadele etmek demektir. Bu, aynı zamanda, kıta proletaryasıyla daha sıkı bir ilişki ve enternasyonal mücadele anlamına geliyor. Türkiye ve Kürdistan proletaryası bugünden kıta proletaryasıyla enternasyonal ilişkilerini sağlam biçimde gerçekleştirmeli. Kıta çapındaki gelişme tek tek kapitalist ülkelerde devrimleri dışalamayacağına göre, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini zafere kadar taşımak için proletaryanın bugüne kadar sürdürdüğü devrimci mücadelesini güçlendirecektir; bu devrimin sonuca ulaşması için kıta ve dünya proletaryasıyla sıkı bir enternasyonal ilişki içinde olacaktır.

Türkiye AB aday ülke sürecindeyken, şimdiden tekelci sermayeden, küçük-burjuva sosyal-reformist harekete geniş bir cephe oluştu. İşçi sınıfı karşısında, toplumsal devrim karşısında şimdiye kadar ki en geniş burjuva cephe kuruldu. Burjuva cephenin gerekçeleri farklı farklı olmakla birlikte toplumsal devrimin önüne barikat kurmada, işçi sınıfının iktidar mücadelesini çevirmede ortak davranıyor. Tekelci sermaye, AB'ne dayanarak devrimi önleyeceğini düşünürken, küçük-burjuvazi ise doğacak ortamda "demokrasiyi" gerçekleştireceğini, bu sayede hem büyük burjuvazinin baskısının azalacağını ve hem de işçi sınıfının aşırılıklarından kurtulacağını düşünüyor. Geniş burjuva cephe bu gerekçe ve hedeflerle çalışmalarını yoğunlaştırdı.

İşçi sendikaları, meslek örgütleri, sosyal-reformist partiler, Kürt hareketi, AB sürecinin gönüllü savunucusu rolünde. Bu çevre işçi sınıfını ikna etmeye çalışıyor. Getirdiği çok sayıda gerekçenin belli başlılarından biri AB'nin askeri faşist darbeleri önleyeceği gerekçesidir. Bu anlayışına göre AB askeri faşist darbelere karşıdır; dolayısıyla AB üyesi bir ülkede halk askeri darbelere karşı güvence altındadır. Bu aldatmacalara Portekiz, İspanya ve Yunanistan'da da başvuruldu ve belli ölçüde başarılı sonuç alındı. Portekiz halkı, İspanya halkı ve Yunanistan halkı yıllarca öylesine askeri faşist diktatörlüklerin baskısı altında kaldı ki, bir an AB'nin bunu önleyeceği gerekçesi çekici, ikna edici geldi. Böylece sermaye güçleri oralarda fazla bir direnmeyle karşılaşmadan AB'ne katılma sürecini başlattılar. Hele Portekiz halkı tam 49 yıl askeri faşist diktatörlük altında yaşadıkten sonra, kendisine sunulan AB güvencesine onay vermek durumunda kaldı. Oysaki bu ülkelerde faşizmin maddi temeli ve baskıcı burjuva egemenlikleri her bakımda sürüyor. AB ile birlikte başlayan ilişkiler yalnızca bu baskıları gizlemekten başka bir şey yapmadı. Buralarda tekelci sınıf baskısı bütün şiddetiyle emekçi sınıflar üzerinde uygulanıyor. AB, emekçi sınıfların şiddetli ve sistema-

tik bir biçimde baskı altına alınmasıdır. AB, emperyalist sermayenin egemenliğinin kıtasal olarak uygulanmasıdır.

AB süreciyle birlikte Türkiye'de tekelleşme en üst düzeye çıkacaktır. Küçük mülkiyetin ve küçük kapitalistlerin iflası yoğunluk kazanacaktır. Tekelleşme militarizmle birlikte, el ele ilerler. Tekelleşme içinde olan bütün kapitalist ülkelerde militarizm de en üst boyutlardadır. Bu rastlantı değil, sermayenin baskıcı karakteriyle ilişkili bir gelişmedir. Faşizm ise güçlü bir militarist temele dayanır. Faşist Türk devleti dünyanın en güçlü militarist gücüne dayanıyor. Bunun yanında önüne koyduğu hedef, militarizmi bölgede en güçlü durumda tutmaktır. Bunun için önüne büyük bir militaristleşme hedefi koymuş durumda. Devrimi çevirmek için yapılan uluslararası plan, emekçi sınıfları faşist devlet karşısında güçsüz düşürmektir. Yasalarda ve kadrolarda yapılacak biçimsel ve kısmi değişimler tekeli sermayenin ve emperyalizmin egemenliğini hiçbir biçimde zayıflatmayacak, tersine güvenceye alacaktır. Sermayenin ve emperyalizmin egemenliğine yalnızca devrimle son verilecektir.

AB, aday ülke statüsü için belli politik koşullar getiriyor. Bu koşulların bir kısmı aday ülke egemenleri için olsa da, asıl koşullar emekçi sınıflar için getiriliyor. AB; belirlenmiş politik ilişkilerin kabul edilmesini, her tür devrimci komünist çalışmadan uzak kalma şartına bağlıyor. ABD ve AB, Latin Amerika devrimci hareketlerine bu şartı dayattı. Aynı koşulu şimdi Türkiye ve Kürdistan devrimine getiriyor. Kürt hareketi bu şartı kabul etmiştir. AB ve işbirlikçi tekeli sermaye aynı koşulun komünist ve devrimci güçler tarafından kabul edilmesi için baskılarını ve saldırılarını artırdı. Ulucanlar katliamının amacı budur. Komünist hareket yeni ve şiddetli saldırıların geleceğini biliyor. Fakat hiçbir saldırı komünizmi zafer yürüyüşünden alıkoyamayacaktır.

AB, ABD emperyalizminin desteğiyle kendi koşullarını kabul ettirdikten sonra, burjuva egemenliğini güvenceye almak için, emekçi sınıflardan ve komünizmden gelecek olan devrimci saldırılara karşı, dünya çapında sert bir saldırıya başvurmaktan çekinmeyecek. Böylece kapitalizm yalnızca sistem içi politik mücadeleleri kabul edecek, sistem karşıtı sosyalist mücadelelere karşı ise en sert saldırılara başvuracak. AB emperyalizmi, egemenliğini sürdürmek ve sistemi korumak için sınıfsal egemenlik araçlarını güçlendirecektir.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, AB ile Türkiye tekeli kapitalizminin ilişkisini ele alırken, soruna proletaryanın sınıfsal hedefleri açısından yaklaşıyor. Proletarya serbest uluslararası ilişkilerden yanadır. Bu anlamda bu soruna dar "ulusalcılık" açısından yaklaşmaz. Kapitalizm ulusal çitleri çoktan aşmışken, proletarya sınırlar içinde kalmayı savunamaz. Bunu savunanlar küçük-mülk sahipleridir. Proletarya, doğan ko-

şullardan ezilenleri kapitalizmin baskı ve sömürsünden kurtarmak için yararlanmaya bakar.

Türk kapitalizminin AB ilişkisi, bugüne kadar izlediği politikanın ve kapitalist ilişkilerin kaçınılmaz sonucudur. Süreç bu anlamda nesneldir ve bu nedenle proletaryanın dışındadır. Devrimci proletarya bilinç ve örgütlenme düzeyi olarak bu sürece sosyalizme yönelerek müdahale edememiştir. Bu gün yapılacak şey, AB ile girilen ilişkilerin işçi sınıfı ve halklar için nasıl bir yıkım getireceğini açıklamak, burjuvazinin aldatmacalarını loşa çıkarmak, mevcut koşullardan yararlanıp, proletaryanın önderliğinde toplumsal devrimi sonucuna götürmektir. AB ile ilişkilerde iki karşıt sınıf, karşıt görüşlerle karşı karşıyadır. AB'ne üyelik, işbirlikçi tekeli sermayenin ve emperyalizmin başını çektiği kapitalist kutubun yönelimidir; toplumsal devrim yoluyla sosyalizme ulaşmak ise proletarya önderliğinde bütün ezilen ve sömürülen kitlelerin yönelimidir. İki sınıf arasında kıyasıya bir savaş bu temelde sürüp gidecektir. İçine girilen süreçte bu anlamda emek-sermaye savaşı şiddetlenecek, bu temelde Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı mücadelesi güncel bir mücadele olarak önde olacaktır.

Emperyalizm önderliğinde yoğun olarak sürdürülen ekonomik ilhak süreci ve devrimi çevirme planı işçi sınıfına ve devrimci sosyalizme yöneltilen en kapsamlı ve en sert saldırıdır. Sosyalist işçilerin bunu bütün çıplaklığıyla görmesi gerekir. Emperyalizmin ve işbirlikçi tekeli sermayenin başını çektiği karşı devrim, saldırılarını çeşitli biçimlerde yapıyor. Esas olarak faşist devlet zorunu uygularken, bunu başka biçimlerle güçlendirecektir. Başka biçimler ideolojik, politik, kültürel olacağı gibi, emperyalist ülkelerin burjuva örgütleriyle, Türkiye'nin burjuva toplum örgütleri arasında bir ilişki gerçekleştirme biçiminde de olacaktır. Sosyalist proletarya yeni döneme her bakımdan hazırlıklı gitmelidir.

Uluslararası burjuva karşı-devrim ne kadar güçlü bir saldırı içinde olursa olsun, kapitalizmin gelişme yasaları proletaryanın kurtuluş koşullarını olgunlaştırmaktan başka bir sonuç vermiyor. Kapitalizmin uzlaşmaz sınıfsal çelişkileri proletaryanın militan bir sınıf olarak, devrime öncülüğünü güçlendiriyor. Proletarya, proletarya sosyalizmi öncülüğünde, bu savaştan başarıyla çıkma olanağına sahiptir. Devrim, proleter sosyalizmle gerçekleşecektir.

Devrim İçin Mücadele Birliği

15-30 Kasım 1999

Sayı: 5

GÜNÜMÜZDE İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ SERMAYE

Emperyalizmin yeni dünya düzeni bağımlı ülkelerin ekonomik ilhakında yeni bir aşamadır. Emperyalist Yeni Dünya Düzeni bütün bağımlı ülkelerde egemen oldu. Bütün emperyalist güç merkezleri, ekonomik olanlar, politik olanlar bu düzenin yerleşmesi için, harekete geçti. IMF, Dünya Bankası, WTO (Dünya Ticaret Örgütü), AB, NAFTA, MAİ, NATO daha başka emperyalist ekonomik, politik ve askeri güç merkezleri dünyanın ezilen ve sömürülen halklarına sefalet ve açlık içinde geçecek olan yeni bir yaşam biçimi hazırlıyor. Mali bağımlılık temelinde ekonomik ilhaka dayanan yeni-sömürgecilik, Yeni Dünya Düzeniyle yeni bir aşamaya girdi. Yeni sömürgecilik emperyalist sömürge biçimidir. Sömürü Yeni Dünya Düzeniyle birlikte sonuna kadar vardırılıyor. Yeni Dünya Düzeni emperyalistlerin düzenidir, bu düzende dünyanın emekçi halkları sadece köledir.

Yeni Dünya Düzeni denilen bağımlı ülkelerin ekonomik ilhakının yeni aşamasında işbirlikçi tekeli sermayenin durumu nedir? Ekonomik ilhakın yeni aşamasında işbirlikçi tekeli sermayenin durumu ve ulaştığı gelişme düzeyi, sınıf mücadelesinin gelişmesini etkilediği için, süreci bütün boyutlarıyla irdelemek gerekiyor.

Yeni-sömürgeciliğin temeli olan mali, ekonomik bağımlılık işbirlikçi sermayeyi yarattı. Sermayenin ve üretimin yoğunlaşmasına bağlı olarak işbirlikçi sermaye, işbirlikçi tekeli sermaye düzeyine ulaştı. Yeni Dünya Düzeni bağımlı ülkelerde kitlesel mülksüzleşmeye kitlesel işsizliğe neden oluyor. Bu ekonomik yıkım ortamında emperyalist tekeller yüksek bir karlılık elde ederler. Ucuz iş gücü, ucuz hammadde, yüksek faiz, yüksek borçlanma vb. nedenlerle emperyalist ülkelerin karlılık oranı her zaman, bağımlı ülkelerde, kendi ülkelerine göre yüksek olmuştur. Ekonomik ilhakın sonuna kadar vardırılmasıyla birlikte, emperyalist tekeller ve tefeci durumundaki emperyalist dev-

letler, bağımlı ülkelerdeki servetin daha büyük kısmını götürüyorlar. Emperyalistlerin bağımlı ülkelerdeki işbirlikçilerine de kabul ettirdiği yeni ekonomik yasalarla, birlikte, bağımlı ülkelerdeki emperyalist egemenlik en üst boyuta çıktı. Artık emperyalizmin mutlak egemenliğinden söz edilebilir. Emperyalizmin mutlak egemenliği olan ekonomik ilhakin sonuna kadar vardırılması aşamasında işbirlikçi tekelci sermaye yeni koşullarda ortadan kalkmaz. İşbirlikçi tekelci sermaye yeni koşullarda varlığını sürdürür.

Yeni Dünya Düzeni; bağımlı ülke halklarının elindeki bütün maddi olanakların talan edilmesidir. Emperyalist tekeller ve emperyalist devletler; işbirlikçi tekelci sermayeler olmadan bunu başaramaz. Bu nedenle emperyalizmin dünya sisteminde işbirlikçi sermayelere yer vardır. Yeni süreçte önce işbirlikçi sermaye güçlenir. Bu nedenle işbirlikçi tekelci sermaye yeni düzenden yana tavır alır; hatta en tutkun bir taraftarı olarak. Bu anlamda bu düzenin yerleşmesi için öne çıkan her engeli, her türlü yolu kullanarak ortadan kaldırır. İşbirlikçi tekelci güçler, emperyalizmle işbirliği içinde kendi halklarına yönelik tam bir soygun içinde olur. Soygundan daha bir güçlenmiş olarak çıkar. Ya sonra. Sonrası sermayenin çok elden az ele doğru birikme yasası gereği, her tür servet emperyalist kasalarda birikmeye başlar. Ancak buraya varmaya daha çok var, gelişme bu aşamaya varmadan proletarya devrimleri, sonucu belirleyecektir.

Emperyalizm bağımlı ülkelerdeki servete ne kadar el koyarsa el koysun, işbirlikçi tekelci sermaye olmadan buralarda egemenliğini sürdüremez. Süreç içinde, işbirlikçi tekelci sermaye ne kadar güçsüzleşirse güçsüzleşsin, sonuçta, işbirlikçi sermaye olmaksızın, emperyalizm emperyalizm olmaktan çıkar. Emperyalizmi yeni-sömürgecilikten ayrı görmek ne kadar olanaklı olur. Emperyalizm bir dünya sistemi olarak, bu sistem içinde yeni-sömürgeciliğe yer verir. Yeni-sömürgecilik ise işbirlikçi sermayenin varlığını şart koşar. Bu durumda emperyalizme karşı mücadele, işbirlikçi tekelci sermayeye karşı mücadeleyle iç içedir. Bir alandaki proleter devrimci önlem, diğerini gerektirir.

Türk işbirlikçi sermayesi de emperyalizmle işbirliği içinde gelişip güçlenmiş, sonunda tekelci bir düzeye ulaşmıştır. Tekelci düzeye ulaşalı on yıllar oluyor. Bu süreçte tekelleşmede daralma yaşandı. En büyük işbirlikçi tekeller, sömürünün ve sermayenin yoğunlaşması ve kapitalist birikim sonucu çok güçlü konuma geldiler. Bizdeki tekellilik hem sanayi ve hem de finans alanında iç içe gerçekleşmiştir. Hem sanayi ve hem de para sermayeye sahip olan tekeller, bu nedenle güçlü konumda kaldılar. Kapitalist birikim her iki alanda tekelleşen güçlerin

elinde toplandı. Ekonomik ve politik iktidarı, emperyalizmle birlikte elde tutulan bu işbirlikçi tekellerdir.

İşbirlikçi tekелci sermaye çeşitli ülkelere sermaye yatırımı yapıyor, meta ihraç ediyor. Meta ihracı tarım ürünleri dışında son dönemlerde, büyük ölçüde sanayi ürünlerini de kapsıyor. Sanayi ürünlerinin ihracında belirgin gelişmeler oldu. Sermaye yatırımlarında, kredi vb. verme konularında artış gözleniyor. Türk tekелci sermayesinin çeşitli ülkelere sermaye yatırımı yapması, onu işbirlikçi konumdan çıkarmıyor. Sermaye ve meta ihracında emperyalizmle işbirliği sürüyor. Eğer emperyalizmin buradaki ilişkisi gözönünde bulundurulmazsa, bu durumda, büyük bir yanılgıya düşülür. Emperyalizm, Türkiye'nin yanı sıra, Arjantin, Güney Kore, Tayvan, Brezilya, Yunanistan, İspanya vb. bağımlı ülkeler aracılığıyla diğer ülkelere meta ve sermaye ihracı yapıyor. Emperyalist ülkeler ucuz iş gücü nedeniyle son dönemlerde sanayiye bu ülkelere taşdılar. Bunun yanı sıra, bağımlı ülkelere çeşitli biçimlerle sermaye yatırımı yaptılar. Daha kârlı olduğu için, bu ülkeler aracılığıyla başka ülkelere meta ve sermaye ihracı yaptılar. Bu ilişkide hem emperyalist sermaye ve hem de işbirlikçi tekелci sermaye kazançlı çıktı. İşbirlikçi Türk tekелci sermayesi, bu işbirliği sayesinde güçlü konuma geldi.

İşbirlikçi tekелci sermayenin güçlenmesinde önemli bir rolü de kapitalist devlet üstlendi. Daha en başında sermayeyi güçlendiren devlet oldu. Tekelcilik aşamasında ise gerçekleşen devlet-tekел bütünleşmesi sonucu, bu destek ileri boyutlara ulaştı. Devlet-tekел bütünleşmesi demek olan tekелci devlet kapitalizmi aşamasında, devlet tekeller için piyasaya müdahale ediyor, küçük-mülk sahiplerinin iflası için yasa çıkartıyor. Faşist darbeler sırasında tekeller, sağlanan baskı ortamında güçlerine güç kattılar. Sonra, ihracatı teşvik adı altında devlet olanakları bu tekellere sunuldu. Özelleştirmeyle birlikte, devlet olanakları en ucuz biçimde tekелci sermayeye aktarıldı. Türk sermayesi uluslararası planda rekabet etsin diye, içerde birleşmeler teşvik edildi ve yeni olanaklar sunuldu. İşbirlikçi tekелci sermayenin güçlenmesi için her şey yapıldı.

Uluslararası emperyalist tekeller ve işbirlikçi tekellerin çıkarları doğrultusunda sendikal örgütlenmeye açıktan müdahale edildi. Sendikalar baskı yoluyla, yasalarla zayıflatıldı. Örgütlü işçilerin sayısı düşürüldü. Bunun ardından ücretler düşürüldü. Ücretler yalnızca kapitalist meta yasalarına bağılı olarak düşmedi, hükümet müdahaleleri ve kapitalistlerin baskılarıyla düşürüldü. İşçiler işten çıkartılmakla tehdit edildi. İşsiz kalmaktan çekinen işçiler daha az ücretle çalışmayı kabul ettiler. Bunun sonucu kapitalistlerin el koyduğu artı-değerin

oranı büyüdü. Bunun yanında, büyük boyutlara ulaşan işsizlik sayesinde işçi ücretleri devamlı düşüş gösteriyor. İşçi sınıfının sömürülmesi, bunun sonucu sermaye yoğunlaşması en üst düzeye vardırdı.

Türkiye tekelleri kapitalizmi yıllardır sürekli hale gelen bir ekonomik kriz içinde olduğu halde, tekelleri sermayenin güçlenmesi nasıl açıklanabilir? Bunun birinci nedeni yukarıda açıklandı. Kriz içinde olan bir ekonomiye rağmen tekellerin bu süreçte güçlenmesinin başka bir nedeni, krizin yükünün işçi sınıfına, emekçi halklara bindirilmesidir. Kriz nedeniyle halk daha fazla vergi verdi, yaşam düzeyi daha da düşürüldü. Bunun yanında kriz ortamı tekelleri güçlendiren özellikler taşıyor. Kriz sonucu çok sayıda işçinin işten atılmasının yanında, çok sayıda mülk sahibi iflas eder, serveti tekellere, bankalara, borsalara, bankerlere gider. Tekelleri güçler ise hem sanayi ve hem de finans alanına egemen olduklarından, sonuç olarak toplumun maddi serveti bu birkaç işbirlikçi tekellerin ve emperyalist güçlerin elinde toplanır. Kriz dönemleri, bir sonraki dönemin maddi ön koşullarını bağrında taşırlar. Bu maddi ön koşullar daha güçlü tekelleşmenin koşulları olur. Böylelikle tekeller kriz ortamlarında daha da güçlenir.

Kapitalizmin dünya krizinin yarattığı yıkıcı etki, hükümetler tarafından emekçilere yüklendiği için, en yıkıcı kriz dönemlerinde tekeller ayakta kalırlar. Bu sıra devlet desteği ise en üst düzeye çıkar. Böylelikle, yıkıcı kriz döneminde tekeller güçlenirken, asıl yıkılanlar emekçi sınıflar olur. Türk tekelleri sermayesini güçlendiren başka bir gelişme Rusya'ya yapılan yatırımlar, Orta Asya ülkelerine, Kafkas ülkelerine yapılan yatırımlar ve bu ülkelerle yapılan petrol, inşaat, gıda, çeşitli sanayi alanlarındaki işbirliğidir. ABD emperyalizmi başta olmak üzere, emperyalizmin bu bölgede egemenlik kurmasını kendi çıkarları için uygun gören işbirlikçi Türk tekelleri sermayesi ve faşist devlet, yıkıcı, saldırgan faaliyetlerini artırır. Emperyalizmin bu bölgedeki, "ileri karakolu" olan Türkiye, şimdi bu paylaşımından karlı çıkmak istiyor. Bunun yanında dünyanın birçok ülkesine yapılan meta ihracı Türk tekelleri sermayesini güçlendirdi. Bu kadar güçlenmeye karşın, bağımlılıktan kurtulamıyoruz. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası bağımlı ülkelerin aleyhine işliyor. Emperyalizmle ezilen uluslar arasındaki mesafe daha bir eşitsiz duruma geldi. Emperyalizmin dünya egemenliğindeki kapitalizmin uluslararası iş bölümünde bağımlı ülkelerin, gelişmiş kapitalist ülkelerle aralarındaki eşitsizliği gidermeleri çok güçtür. Bu yüzyılın başlarına doğru ortaya çıkan, genç emperyalist devletler olan ABD, Almanya ve Japonya örnekleri tam bir yüzyıldan beri bir daha görülmedi. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası işliyor; bu eşitsizlik emperyalist ülkelerin lehine olmak üzere en üst

düzeğe çıktı. Bağımlı ülkeler eski yerinde durmuyorlar, kapitalist gelişim yasası gereği, bağımlı ülkeler de belirgin bir gelişim içindeler, dünle kıyaslanmayacak bir düzeydeler. Fakat emperyalist ülkeler de eski yerinde değiller. Emperyalist ülkeler daha ilerideler. Böylelikle bağımlı ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki uçurum ve eşitsizlik büyüyerek sürüyor. Emperyalist-kapitalist dünya sistemi içinde bağımlı ülkeler, bağımlılık ilişkisi ve gelişmemiş üretici güçleriyle, ezilen ve bağımlı ulus konumundan çıkamazlar. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası sonucu dünya ulusları arasındaki ilişki daha bir eşitsiz oldu.

Devlet-tekel bütünleşmesinde işbirlikçi tekellerin en çok kâr ettikleri alanlardan biri silah sanayidir. Faşist devlet esas olarak içerdeki devrim mücadelesini ezmek amacıyla büyük oranda silahlanmış ve silahlanıyor. Buna, bölgede emperyalizmin çıkarları için üstlendiği saldırganlık görevi de eklenirse, devletin nasıl bir silahlanma içinde olduğu kendiliğinden anlaşılır. Devlet önümüzdeki dönem için planladığı büyük askeri harcamalar için, emperyalist tekellerin yanında, işbirlikçi tekeli sermayeyi de sipariş almaya çağırıyor. Militarizm alanında birçok sermaye yatırım yapmış durumda. Yeni askeri proje için başka tekeller de bu alandaki siparişleri karşılamaya çağırılıyor. Son derece kârlı olan askeri alandaki yatırımlar tekeli sermaye için çekici bir iş olacaktır. Devlet olanakları her alanda tekellere sunulmuştur. Bütün alt yapı parasız olarak devlet tarafından tekellere hediye ediliyor. Tabi bunu emekçi kitleler karşılıyor. Hükümetler tekeller için alt yapı hazırlamakla kalmıyor, alt yapı yatırımları doğrudan tekellere sipariş ediliyor. Böylelikle tekeller çok yönlü olarak servet elde ediyor. Fakat en kârlı alanların başında iletişim yatırımları geliyor. İşbirlikçi tekeller emperyalist tekellerle birlikte iletişim araçları alanında büyük kar sağlıyorlar. Emperyalizmin belirleyici olduğu iletişim araçları alanında çalışma yapan işbirlikçi tekeller de yüksek fiyatlar ve devlet olanaklarıyla büyük servet sağlıyorlar. Bunların yanında Türk tekeli sermayesi devletle birlikte dünyanın en yüksek uyuşturucu, satışıyla sanayiden, finans yatırımlarından elde etmediği kârları elde ediyor.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekeli sermaye bu kadar büyük kârların bir kısmını, hükümet, devlet görevlilerini satın almak için kullanıyor. Emperyalist güçlerin ve işbirlikçilerinin satın almadığı resmi görevli yoktur. Tekeli güçler sağladıkları ayrıcalıklı yaşamla, kendilerine bağlı geniş bir uşak sınıf yarattılar. Bu uşaklar ordusu, kapitalist sahiplerinin çıkarları için her şeyi yaparlar. Politikacı, iktisatçı, üniversite öğretim görevlisi, bürokrat, hakim, savcı, asker, polis, diplomat, cumhurbaşkanı, başbakan ve diğerleri emperyalizmin ve işbirlikçile-

rinin çıkarları için, emekçi sınıflara karşı baskıyı, zulmü, işkenceyi, aşağılık olan her şeyi yerine getirmede birbiriyle yarış içindedir.

Ekonomik ilhakı sonuna kadar vardırıarak mutlak emperyalist egemenlik kuran uluslararası tekellerin ve işbirlikçi tekellerin güçlenmesi, beraberinde kendisiyle kaçınılmaz ilişki içinde, emekçi kitlelere işsizlik, açlık, yarımından emin olamama, bıkkınlık; sefalet getirdi. Toplum ekonomik yıkıma bağlı olarak toplumsal bir yıkım yaşıyor. Ahlaksal çöküş; adli olaylarda yüksek artış, fuhuşta büyük artış oldu. Toplumun her yaşam cephesi çürüyor. İnsan soyunun yozlaşması, tek- elci sermayenin büyümesi sonucu en üst düzeye çıktı. Sermaye biriki- mi beraberinde toplumsal soysuzluğu getirdi. İnsanların kötü tutkuları, kapitalist kâr hırsı ve burjuva yaşam biçimi dürtüsüyle zin- cirlerinden boşandı. İnsanlar kendi yarattıkları, fakat bir-kaç kapita- listin elinde toplanan maddi servetin altında her yönden eziliyor, soysuzlaşıyor. Fakat yaşam sürüyor, bu bir kader değildir.

Sermaye birikiminin yol açtığı devrimci gelişmeler sermayeye dayalı toplumsal sistemi hücrelerine kadar sarsıyor. Sömürünün, açlı- ğın, işsizliğin; sefaletin büyümesine bağlı olarak işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin başkaldırıları, iç savaşları, devrimci mücadeleleri de büyüyor. Emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi son derece keskinleşmiş- tir. Ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen bu karşıt sınıflar arasındaki sınıfsal karşıtlık keskinleştikçe, iki sınıf arasındaki savaş da şiddetleniyor. Bunun en somut belirtisi, işçi sınıfının sürekli eylemleri, iç sa- vaşı, devrimci eylem yöntemlerinin öne çıkması, bütün ezilenlerin politik bir seferberlik içine girmesidir. Tekelci kapitalist gelişmenin bağrında birleşen, örgütlenen ve harekete geçen emekçi sınıfların ta- rihi sınıf savaşı, devrimi her bakımdan olanaklı hale getiriyor.

Orta yerde yalnızca yıkım yok, büyük bir devrim her yönden ol- gunlaşıyor. Proletarya devrimci bir sınıf olarak, bu devrimi zafere ta- şımak için bütün gücüyle yüklenmelidir.

Devrim İçin Mücadele Birliği

15-31 Aralık 1999

Sayı: 6

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK

Bir devrim için gerekli olan nesnel koşulların uygun olmasının yanında, eğer devrimci bir sınıf olan proletarya bilinç ve örgütlenme bakımından da hazırsa, bu durumda tekelci kapitalist sınıf üzerinde bir zafer kaçınılmaz olur. Türkiye ve Kürdistan'da nesnel koşullar köklü toplumsal dönüşüm için olgun olduğu halde proletaryanın bilinç ve örgütlenmedeki zayıflıkları nedeniyle, henüz sonuca ulaşamadık. Peki, proletaryanın bilinç ve örgütlenme yönündeki zayıflıkları nasıl giderilecektir. Eğer, devrimci politik bilincin oluşmasını ve devrimci sınıf örgütlenmesinin güçlenmesini kendiliğindenliğe bırakırsak, bunu, hiçbir zaman başaramayız. Sermaye egemenliği altında proleter sınıfın bilinç ve örgütlenme yönünde eğitilmesi hiçbir zaman tam olmayacaktır. Kapitalizm altında proleter sınıfın tam bir bilinç alacağını iddia edenler oportünistlerdir. Marksistler ise proleter sınıfın tam bir politik bilinç edinmeye kapitalizme karşı mücadeleyle başladığını ve bunu devrimle birlikte gerçekleşeceğini söylüyor. Proletaryanın toplumsal devrimler tarihi marksistleri doğruluyor.

Oportünizm politik bilinci ve politik örgütlenmeyi, iktidarı ele geçirme eyleminden ayrı olarak ele alıyor. Bu nedenle hiçbir zaman proleter sınıfı devrime hazırlamıyor. Yalnızca burjuvazinin devrilmesi, proletarya diktatörlüğünün ve sosyalizmin gerçekleşmesi hedefi doğrultusundaki bir mücadele proletaryada toplumsal devrim bilinci yaratır. Proletaryanın öncüsünü ancak bu bilinçle örgütledik ve örgütleyebiliriz. Bugün sorun öncüyü kazanmak değil, milyonları kazanmaktır. Bu noktada kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti bunun nasıl olacağını somutlanmasıdır. Proletarya diktatörlüğüne dönüşecek olan; proletarya hegemonyasındaki Demokratik Halk İktidarı ve iktidar organı olarak Geçici Devrim Hükümeti mücadelesi, ücretli emekçiler sınıfını bilinçlendirecek ve örgütlü biçimde harekete geçirecektir. Ancak iktidarı ele geçirme mücadelesi proletaryayı eğitecek ve sosyalizme hazırlayacaktır.

Bir devrimi gerçekleştirmek için kapitalizmin bütün çelişkilerinin sonuna kadar olgunlaşmasını beklemek gerekmiyor. Bugüne kadar gerçekleşen proletaryanın toplumsal devrimleri, toplumun çelişkileri sonuna kadar olgunlaşmadan gerçekleşti. Bir yüzyıl boyunca kapitalizmi sarsan sosyal ayaklanmalar da, çelişkilerin olgunlaşmasını beklemeksizin patlak verdi. Proletarya kapitalizmin sömürü ve baskısından kurtulmak için, içinde bulunduğu koşulların daha uzun süre devam etmesini bekleyemez. Proletarya iktidarı ele geçirecek, iktidar sayesinde, toplumu dönüştürebilir ve yaşamı

yeniden örgütleyebilir.

Bunu gerçekleştirmek için proletaryanın devrimci eylem tarafından eğitilmesi, devrimin, eğitimciliği, aydınlatıcılığı ve örgütleyiciliğinden geçmesi gerekir. Koşullar sıçramalı biçimde karşımıza iktidarın ele geçirilmesini çıkarmışsa, bundan kaçınamayız. İktidarı ele geçirmekten vazgeçmek, proletarya için sosyalizme ihanet olur. Bu noktada bilinç ve örgütlenme yetersizliği gerekçesine sığınılmaz. Burada, iktidarı ele geçirme eylemi, devrimci bir eylem olarak kitlelerin bilincinde sıçrama yaratır. Kitleler bu bilinçle daha ileriye çıkar. Örgütlü devrimci hareket her bakımdan sıçrama gösterir.

Türkiye'nin illegal oportünist hareketleri pasif evrimci olduklarından, toplumsal yaşamda ani sıçramaları anlayamıyor. Bu nedenle her şeyi evrimin yavaş, ahenkli seyri içinde çözmek istiyor. Ekonomik, toplumsal ve politik koşullar her bakımdan devrimci olduğu halde, buna, aykırı biçimde taktiklerini muhalefet temelinde belirliyor. Nesnel durum gerek içerde ve gerekse dünya ölçeğinde gelişmeler açısından, bizde, bir devrim için ne kadar uygun ve kaçınılmaz olursa olsun, oportünist hareket egemenlere muhalefet etmekte kararlı. Bu nedenle devrimci gelişmenin, yaşamın gerisinde kalmaya mahkumdur.

Sistemin boydan boya kriz içinde olduğu, devrimci güçler savaşçı yeteneklerini otuz yılın en çetin süreçlerinden geçerek kanıtladığı halde, bunun yanında pek çok koşulun devrimi kaçınılmaz yaptığı bir durumda, inatla iktidarı ele geçirme mücadelesinden kaçış, proletaryaya güvensizlik, burjuvaziye güvendir. Oportünizm, proletaryanın toplumu devrim yoluyla dönüştürme gücüne inançsızlığı ifade eder. Soyut teori açısından sosyalizmden, proletarya diktatörlüğünden söz eden oportünizm, pratik olarak iktidarın proletarya ve proleter olmayan emekçiler tarafından ele geçirilmesi gelip kapıyı çaldığı zaman, gerçekte proletaryanın kendi kurtuluşunu sağlayacağına ne kadar inançsız olduğunu gösteriyor.

İşbirlikçi tekelciliğin geldiği yer, keskin sınıfsal çelişki, şiddetli ekonomik, toplumsal, politik kriz, emekçilerin işsiz kalması, çalışanların ve halkın yarınından emin olmaması, yaşam koşullarının tam bir yıkım içinde olması sonucu bütün bu duruma son verecek bir devrimi kaçınılmaz kılıyor. Ancak oportünist hareket bu devrimden kaçınabilir. Emekçi kitleler için devrim, bugünkü duruma son vermenin biricik aracıdır. Emekçi kitleler her alanda günbegün kötüye giden yaşamlarını köklü olarak değiştirmek için devrimden başka neye dayanabilir. Emekçiler için devrim yeni bir yaşam kurmaya girişmektir.

Emperyalizmin Türkiye'de yoğun olarak uygulamaya soktuğu ekonomik ilhak politikası sonucu, emperyalizmin mutlak egemenliği dönemine geçiriliyor. Uluslararası emperyalist sermayenin ve emperyalist devletlerin dayattığı ve kabul ettirdiği yeni koşulların pratik sonuçları, emekçi halkların

zaten çok ağır olan yaşamını dayanılmaz hale getirdi. Emperyalist tekeller emperyalist devletler ve işbirlikçi tekeller yaşamın bütün cephelerini kendi çıkarları doğrultusunda düzenliyor. Buna göre emekçilerin ellerindeki bütün hakları ortadan kaldırılabacak, kitleler işbirlikçi tekeli sermayenin ve uluslararası emperyalist sermayenin birleşik saldırısıyla karşı karşıya gelecek. Emperyalizmin mutlak egemenliği koşullarında bu duruma son vermek için toplumsal bir ayaklanma ve toplumsal bir devrim kaçınılmazdır, zorunludur, gereklidir, olanaklıdır.

Proletarya içinde sosyalizm propagandası yapmak, proleter sınıfa politik, devrimci bilinç taşımak, örgütlemek ve sermayeye karşı harekete geçirmek, komünistlerin her zaman görevidir. Hangi koşulda olursa olsun, bunu yapmayan komünist adını hak edemez. Komünistler aynı zamanda proletaryayı zafere hazırlarlar. Proletaryanın zaferi için mücadele etmeyen bir komünist, sosyalizm davasına ihanet eder. Proletaryanın zaferi için savaşmak, koşulların bir devrim için uygun olup, olmamasından bağımsızdır. Koşullar devrimci olmadığı zaman da, proletaryanın o anki ve gelecekteki çıkarlarını gözetmek ve bunun için mücadele vermek her komünistin görevidir. Eğer bundan farklı olarak koşullar devrim için uygunsa, bu durumda, iktidarı ele geçirmek için mücadele etmekten kaçınan biri komünist olamaz. Tarih iktidarı ele geçirmek için harekete geçmemizi dayatmışsa, komünizm adına davranan hiçbir parti bundan kaçınmaz. Bu durumda gerçek bir komünist partisi, bütün gücünü, yeteneğini, olanaklarını ve çalışmalarını proletarya tarafından ele geçirilmesi için mücadeleye verir. Proletaryanın önderliğinde Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı için mücadele vermek günümüzün ana görevidir. Bütün devrimci güçler emeğin iktidarı için seferber olmalıdır.

Tarih toplumun devrimci dönüşümünü dayatıyorsa, bundan kaçınan devrimci bir sınıf zamanla burjuva etkisinde kalır, yozlaşmaktan kurtulamaz. Tarih devrimi gerçekleştirme görevini bizlere verdiğinde, oportünizmin küçük-burjuva muhalefetçi anlayışı nedeniyle bu görevi yerine getiremedik. Gerek burjuva işçi sendikalarının karşı koyuşları ve gerekse oportünizmin hedef saptırıcı tavrı nedeniyle devrim yolunda büyük güçlüklerle yüz yüzeyiz. Sosyalist proletarya ve komünist partisi devrim yolundaki her güçlüğü yenecek bir yetenek göstermelidir.

Öncüyü devrime kazanmak için sosyalizmin eğiticiliği ve on yılların çetin mücadele birikimi yeterli oldu. Fakat devrimi gerçekleştirmek için milyonları seferber etmemiz gerekiyor. Devrim (iktidar) mücadelesi öncüyü sınırlı bir eylem değildir. Devrim mücadelesi geniş kitlelerin seferberliğini gerektirir. Devrim mücadelesi, en geniş emekçilerin, kitlelerin proleter öncünün yönlendirmesinde en şiddetli çarpışmalara girişmesi demektir. Yıllardır süren iç savaş, sınıflar mücadelesinin hangi düzeye geldiğini kanıtlar.

Fakat proletarya devrimin öncü sınıfı olarak, buradan zafere varmak için, daha bilinçli, örgütlü bir mücadele ortaya koymalıdır. Proletarya devrimci yeteneği göstermelidir.

Tekelci sermaye, iktidarını ve ayrıcalıklarını yitirmemek için, iktidar dışında, kısmi taviz vermeyi göze alıyor. Fakat iktidar dışında hiçbir şey, proletaryanın kurtuluş mücadelesinde anlamlı değildir. İktidar proletarya tarafından ele geçirilmeden elde edilecek kazanımlar uçup gidecek. Bu nedenle proletarya, devrim yoluyla iktidarı ele geçirme olanaklarını en iyi biçimde değerlendirmelidir. Proletarya, tavizlerle oyalanamaz. Daha fazlasını isteyecektir. Proletaryaya bunu iktidar verebilir. Proletarya ve emekçiler, iktidarı istiyor; hem de bütün iktidarı.

Bütün iktidar, hem politik iktidarı, hem de ekonomik iktidarı kapsar. Faşist devletin yıkılması, burjuva iktidarın devrilmesi, emperyalist egemenliğe son verilmesi ve bütün iktidarın emeğin olması, içinde bulunduğumuz gelişme aşamasında proletaryanın devrimci sloganıdır. İktidar emeğin olmadıkça, emekçi sınıflar ne demokrasiyi ne özgürlüğü gerçekleştirebilir, ne de yeni toplumu; sosyalizmi örgütleyebilir. Devrimci sınıfa, iktidarı ele geçirmeden demokrasinin gerçekleşeceğini önerenler, sermayeye ve emperyalizme hizmet ediyorlar. Egemen sınıflar, iktidar dışındaki kısmi, önemsiz değişikliklerle devrimi savuşturup, durumunu sağlamlaştırdıktan sonra, iktidarına dayanarak, verdiği tüm tavizleri geri alacaktır. Bu gerçeği gözönünde bulunduran emekçi sınıflar, iktidarı ele geçirmek için sonuna kadar gitmelidir. Bu devrim, önemsiz, kısmi değişikliklerle zafer yürüyüşünden vazgeçmeyecektir.

Oportünist sosyalist hareket, komünistlerden farklı biçimde, iktidarı ele geçirme hedefini geleceğin sorunu olarak görüyor. Bu anlamda, güncel olarak kısmi, önemsiz istemler ileri sürüyor. Propaganda ve ajitasyonu sermaye diktatörlüğünün sınırlarını aşmayan istemler esasına dayandırıyor. Oysaki sermaye egemenliği yıkılmadan, halk kitleleri için bir demokratik ortamın sağlanmadığı bugüne kadar süren mücadelenin sonuçlarından bellidir. Tekeller ve emperyalizm durumunu güçlendirmek için sürekli silahlanıyor, baskı aygıtlarını her bakımdan yetkinleştiriyor. Bu durumda, ancak iktidarı hedefleyen alt-üst edici bir eylem; devrim, emekçi sınıfın örgütleneceği, propaganda, yayın özgürlüğüne kavuşacağı demokratik bir ortam yaratabilir. Ancak emeğin iktidarı halk kitlelerine böyle bir demokratik ortam sağlar.

Devrim sürüyor; bütün iktidar emeğin olacak.

Devrim İçin Mücadele Birliği

1-15 Ocak 2000

Sayı: 7

SINIF SAVAŞININ DEVRİMCİ SEYRİ

Tekelci kapitalizm gereksinmelerini karşılayamadığı kendi toplumsal güçleriyle sürekli çatışma halindedir. Egemen burjuva sınıf bu çatışmayı çözecek yetenekte değil. Kapitalizm kendi karşıtını yaratıyor. Kapitalizmin bütün karşıt toplumsal güçleri her yerde yükseliş içinde. Eski toplumsal güçler ise tam bir çöküş içindedir. Yükselen ve çökmekte olan iki toplumsal sınıf arasındaki savaş, toplumun bütün yaşamını derinden etkiliyor. Toplumda belirgin olarak öne çıkan, burjuva sınıfla işçi sınıfı arasındaki tarihi hesaplaşmadır.

İç savaşta zafer kazanamayan, kararlı bir mücadele veren devrimci güçler karşısında aciz duruma düşen faşist devlet iktidarı, en sonunda emperyalizme sığınmakta buldu kurtuluşun çaresini. Emperyalizme tam teslimiyet, içerde yenilginin açık göstergesi oldu. Bu durum bağımlı kapitalist ülkelerde sık sık karşılaşılan bir durumdur. Bağımlı ülkelerde burjuva güçler, toplumsal üretici güçleri yönetemez duruma geldiklerinde, devrimci güçlerin yolunu askeri faşist darbeler ya da yoğun emperyalist yardımla kesmeye kalkışırlar. Bununla sömürücü güçler yaşamlarını biraz daha uzatmış olurlar. Yalnızca zaman kazanmış olurlar. Olan şey, eski toplumun kaçınılmaz yıkılışını ertelemektir. Büyük kapışmanın ileri ertelenmesi ise sınıf savaşının daha da şiddetlenmesinden başka bir sonuç vermiyor. Türk tekelci sermayesi, çalışan sınıfların tayin edici darbesinden kurtulmak için bugüne kadar başvurduğu tüm baskı ve ertelemeler sonuna gelip dayandığı için, bu sefer de ABD ve AB'ne dayanarak durumu kurtarmaya çalışıyor.

Fakat çelişkiler keskin, sınıflar savaşı şiddetli, devrim sürüyor, bu durumda büyük kapışma kaçınılmazdır.

Burjuvazinin ve emperyalizmin alacağı hiç bir önlem, kitleleri kurulu sosyal düzene devrim yoluyla son verme eyleminden vazgeçiremez. Kitlelerin ulaştığı bilinç düzeyi, toplumsal gelişmenin önündeki engelin kapitalist özel mülkiyet olduğu yönündedir. Üretici sınıfların gelişmesi ve bilinç, insanlığın kurtuluşunun gerçekleşmesi için kapitalizme son vermek gerektiği yönündedir. Proleter komünist harekette oluşan bilinç, devrimimizin nasıl ileri bir düzeye ulaştığını gösteriyor. Bu devrimin zaferi kaçınılmazdır.

Devrimi önlemek için AB devreye girdi. Uzun zamandır Türkiye

ve Kürdistan devrimini engellemek için çaba gösteren AB emperyalizmi, sonunda istediği koşulları ele geçirdi. Türkiye'yi ve dolayısıyla Kürdistan'ı tamamen ilhak etmeye yönelik politikasını dikte ettirmek koşuluyla, devrimi önlemeyi üstüne aldı. ABD ve AB emperyalizmi şu noktalarda sorumluluğu üstüne aldı: İstikrarın sağlanması ve Türkiye'nin toprak bütünlüğünün sağlanması. Toprak bütünlüğü konusunda Kürt hareketinin devletin diktası altına sokulması yolunda önemli bir mesafe aldı. Olan şey, Kürt halkının ezilen ulus durumunun devam ettirilmesidir. Bu nedenle bu alanda sert mücadeleler gündeme gelecektir. İstikrarın sağlanması ise olanaklı değildir. Ekonomik olarak sermayenin ve emperyalizmin çıkarları ve aldığı kararlar, çalışan sınıfların yaşamının daha da kötüleşmesi yönündedir. Sömürünün, sınıflararası uçurumun, çelişkilerin bu kadar keskinleştiği bir yerde, bir “istikrar”dan değil, iç savaştan, devrimden söz edilebilir. Ekonomik, politik bunalım toplumsal yapıyı her yönden sarsıyor.

AB'nin egemen kılmaya çalıştığı “insan hakları” ve “demokrasi” ekonomik tabanı olmadığı için bir demagojiden öteye gitmez. Tekelciliğin eğilimi ilhak ve egemenliktir. Tekelci kapitalizm kendi doğasına aykırı bir yönelim içinde olmaz. Kapitalist sınıf ancak kendi iradesi dışında, kendi karşıtı olan proletarya için çalışmış olur. Kendi politikalarını kendisi belirlediği sürece, bunu çalışan kitlelerin aleyhine geliştirecektir.

Bütün ekonomik gidişat emekçi kitlelerin işsizleşmesi ve yoksullaşması yönünde işliyor. Emperyalizmle işbirliği içindeki tekeli sermayenin gerek kendi eliyle işçilerin çalışmasına son vermesi ve gerekse de hükümet eliyle aldığı özelleştirme vb. önlemlerle emekçi sınıfların yoksulluğunu daha da boyutlandırıyor. Emperyalizmin bağımlı ülkelere yönelik yaklaşımı, bu ülkelerdeki çalışan sınıfların yoğun olarak sömürülmesi biçimindedir. Emperyalizmin yoğunlaşan sömürüsü ve artan baskısı, bağımlı ülkelerdeki milyonlarca, üretici kitlenin ayaklanmasının koşullarını olgunlaştırıyor. Bağımlı kıtalar yeni bir devrimci dalgaya sahne oluyor.

Sistem kendisini yıkacak devrimci birikimleri yeterince geliştirdi. Milyonlarca işsiz, yarınından emin olmayan, çalışan bütün kitleler, yaşam koşulları her geçen gün kötüleşen milyonların yarattığı öfke, bir devrimci ayaklanmayı hazırlayacak öğeler içeriyor. Sistem ayaklanma koşullarını ortadan kaldıracak güce sahip değildir. Bunun için ufukta ekonomik refahın görülmesi gerekiyor. Oysaki burjuva ufuklarda ekonomik krizden başka hiç bir şey gözüküyor. Uluslararası emperyalist tekellerin yaptıkları ekonomik destek ise, krizi yenmek bir yana, var olanı daha da boyutlandırıyor. Bu durumda devrimci dal-

gayı bastırmak için geriye hiç bir ekonomik önlem kalmıyor. Bu ara sistemi yıkacak olaylar hiç eksilmeden sürüyor.

Burjuvazinin, emekçi kitlelere her türden devrimci kalkışmadan vazgeçirmesi için çözüm bulması olanaksız olduğu gibi, her yeni burjuva önlem, çalışanların daha çok öfkelenmesine, eylemlere yönelmesine yol açıyor. Eski toplumun kaptanları her seferinde daha büyük kitle eylemleriyle karşılaşıyorlar. Sendikalar ve işçiler yeni döneme grevlerle girdiler. İşçiler yeni dönemde çok daha büyük eylemlerin gerçekleşeceğini biliyorlar. Bu yönde yapılan çalışmalar nasıl bir kitle eyleminin kopup gelmekte olduğunu gösteriyor. Çalışan sınıflar hem bilinç yönünden hem de olayların etkisiyle kıyasıya bir mücadele sürecine hazırlanıyorlar. Bundan sonra ki eylemler, öncekilerle kıyaslanmayacak kadar bilinçli ve hazırlıklı yapılacaktır.

Üretici sınıfları açlığa, işsizliğe ve sefalete mahkum eden, bunu hiç bir onurlu emekçinin kabul edemeyeceği sınırlara kadar vardırıran burjuvazi, bu yöndeki politikasını, yoğun faşist devlet terörüne başvurmadan gerçekleştiremez. Bu terör ki, on yıllardır hiç aralıksız sürdü. Sınıflar mücadelesi yıllardır iç savaş aşamasında gerçekleşiyor. Kurulu sosyal sistem on yıldır son derece şiddetli biçimde süren iç savaşı kazanamadı. Üstelik onca güce rağmen bunu başaramadı. Hele kitlelerin ekonomik ve toplumsal yaşamı bu kadar alt-üst olmuşken, yeni burjuva politikası yıkım içindeki halkın yaşamını daha da dayanılmaz yapacakken, bu durumda daha fazla gerici-burjuva şiddet; karşıtı olan daha yoğunlaşmış devrimci şiddeti geliştirmekten başka bir sonuç vermeyecektir. Tekelci sermaye için ise, şiddetin gücünü artırmadan, aldığı kararları yaşama geçirme şansı yok. Olan şey, burjuvazinin kitlelere karşı bugüne kadar başarısız kalan yeni savaş yöntemlerine başvurmasından başka bir şey olmayacak. Böylesi bir yerde eski toplum güçlerinin ileri sürdükleri “insan hakları” ve “demokrasi” söyleminin hiç bir koşulu ve yeri yoktur.

Devlet iktidarının büyük silahlanma yönelimi, sömürücü sınıfların politikalarının özü hakkında açık düşünce veriyor. Orta yerde bir bölgesel ya da dünya savaşı yok. Üstelik öncekinden farklı olarak nükleer silahlanmada önemli indirime gidildi. NATO ve TC'nin önceleri ileri sürdükleri uluslararası gerekçelerin hiç biri ortada yok. Bunlara rağmen bu kadar silahlanma açıktır ki içeriye karşıdır, emekçi sınıflara karşıdır. Sermaye birikimi ve tekelleşme militarizmle, devlet terörüyle birlikte gerçekleşiyor. Sınıflar savaşı en şiddetli aşamasına girdi.

Ekonomik kararlarını ancak dizginlenemeyecek bir faşist devlet terörüyle uygulayabileceğini düşünen burjuva sınıf artık egemen ve yöneten değildir. Burjuva hegemonya ayakta kalamayacak kadar sar-

sılmıştır. Burjuvazi yıkım içinde bir yaşam sürdüren, çöplükten biriktirdikleriyle beslenmeye çalışan insanlar üzerinde politik ve ideolojik hegemonya kurabilir mi? Yalnızca bu nedenle bile burjuvazi hegemon değil. Egemen ve yöneten olması bir yana, devrimci durumun sürdüğü, ekonomik krizin şiddetlendiği bir yerde, burjuvazinin eski koşulları bile sürdürmesi olanaksızdır. Tarihi süreç eski topluma karşı işliyor.

Ekonomik koşullar proletaryayı militan bir sınıf konumuna getirdi. Burjuvazi de güçlü askeri-bürokratik devlet örgütlenmesine ve belli bir gerici kitle gücüne sahiptir. Bu gerçeklik sınıflar savaşının iç savaş biçiminde gelişimine yolaçtı. Yüzyıl devrimleri uzun süreli iç savaşlar olarak gerçekleşti. Bizde de otuz yıldır bu durum yaşanıyor. Burjuvazinin uluslararası ittifakı iç savaş kazanmak, devrim güçlerini ezmek, hatta dağıtmak istiyor. Bu istemin, istem sahibinden ayrı olarak, ekonomik olarak nasıl olanaksız olduğunu inandırıcı biçimde gösterdik. AB süreci ile IMF anlaşmaları, üretici sınıfın milyonlarına ölüm içinde bir gelecek hazırlıyor. Böylece çok sayıda kitle, sosyalistlerin yanına gelecektir. Devrimci iç savaşın proleter yönünü öne çıkararak bütün gelişmeler yaşanıyor. O halde AB süreci sınıflar savaşını hangi yönden etkileyecektir.

Kaçınılmaz bir devrimin baskısında kalan burjuvazi, uluslararası müttefiklerinin de yardımıyla son derece güdük, kısmi, biçimsel, geçici değişikliklere gitmeyi kabul etmek durumunda kaldı. Nasıl bir değişim olacak, bunun sınırlarını ekonomik kriz, devrimci durum ve iç savaş belirliyor. Daha çok politik alanda düşünülen değişiklik, en ileri sınır olarak bir kısmi anayasa değişikliği olacaktır. Anayasa değişikliği bir süre için beklenti ve yanılısama yaratsa da bu çok uzun sürmez. Sınıflar ayrımının sürekli büyümesi, ayrıcalıklı kapitalist sınıfın durumunu güçlendirecek önlemleri devreye sokması, kitlelerin büyük öfkesi ve sokak çatışmalarıyla yanıtlanacağından, her şey kısa sürede ortaya çıkacaktır. Uzun süreli iç savaş nesnel temellere sahiptir. Bu anlamda bu temeller güçlenirken, iç savaş ortadan kalkmayacaktır. Bunu anlamayanlar ancak sınıflar mücadelesinin sert yasaları tarafından dışlanırlar. Devrimi uzun süreli bir iç savaş temelinde anlamayanlar, kaçınılmaz olarak sınıf uzlaşmacı bir konuma oturmaktan kurtulamazlar. Sınıflar mücadelesi, toplumsal sorunlar, politik gidişat için biricik doğru bakış açısı iç savaş temelinde oluşturulur.

Geçtiğimiz on yıl içinde bu gerçeğe sırt çevirenlerin, bu nedenle yüzünü burjuvaziye döndüğü çok iyi biliniyor. İlegal oportünist örgütlerin içinde buldukları sefillik, iç savaş kabul etmemelerinin sonucudur. Geçtiğimiz on yılı ve AB sürecini proleter bakış açısıyla

görmek için yapmamız gereken şey, iç savaş teorisini ve pratiğini kabul etmektir.

Proletaryanın ekonomik hareketi ve sosyalist hareketi emek-sermaye savaşını daha belirgin olarak öne çıkaracaktır. Emek-sermaye savaşı proleter iç savaşın belirgin olarak yoğunlaşması demek olacaktır. AB süreci sınıflar mücadelesi üzerinde öncelikle böyle bir etkide bulunacaktır. Burjuvazinin AB ile uluslararası ittifakını güçlendirmesi iç savaş günden den düşüremeyecek. Burada en ileri düzeyde olacak şey, iç savaşın bir döneminden yeni bir dönemine geçiş olabilir. Bugün için on yıldır süren birinci dönem halen sürüyor. İdam etrafında kopartılan fırtınalar, devrimcilere yönelik baskılar ile tut-saklara yönelik saldırılar bile, kendi başına, iç savaş düzeyindeki sınıflar savaşının sürdüğünün en iyi kanıtıdır. Öte yandan süren gerilla mücadelesi, işyerlerinde işçi komite ve konseyleri örgütlenmesi yönündeki çalışmalar, uzun süreli iç savaş yöntemleri olarak çeşitli biçim ve düzeylerde var. Devrimci güçler şiddet yoluyla ezilmeden, dağıtılmadan, nesnel koşulları ortadan kaldırılmadan iç savaş kalkmayacak, sürecektir.

Sosyalizme yapılacak en büyük kötülük, burjuvazinin “insan hakları” ve “demokrasi” demagojisine inanmaktır. Emekçi sınıflara karşı bir burjuva saldırısı olan değişimlere karşı proletaryayı bilinçlendirmeyenler, bu burjuva silahıyla vurulacaktır.

Devrimin gündeme getirdiği sistemin iç-politik değişimi en güdük halde bile olsa, ortama etkide bulunacaktır. Proletarya her koşulda mücadelesini sürdürecektir taktik ve görüş zenginliğine sahipse, burjuvazi hiç bir silahla onu vuramaz. Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist, burjuva ve küçük-burjuva yanlısamlara karşı proletaryayı uyarıyor. Proleter uyanıklığın yanında her koşulda proletaryanın zafere ulaşması için yetkin bir mücadele anlayışına sahip olması, proleter sosyalist mücadelenin en büyük güvencesidir.

Proletarya burjuvaziyle nihai hesaplaşmasına kadar çeşitli mücadele aşamalarından geçecektir. Leninist Parti mücadelenin her aşamasında sınıf savaşı teorisine ve sınıf savaşı pratiğine dayanacak proletarya bu süreçlerden geçecek zafere ulaşacak.

Devrim İçin Mücadele Birliği

1-15 Şubat 2000

Sayı: 8

SOSYALİZM GÜNCELDİR

Uluslararası birleşmelere gitmek, sermayenin dünya çapındaki hareketi olmakla kalmadı, içinden geçmekte olduğumuz dönemin en önemli özelliği oldu. Çok elden çıkıp daha az elde toplanan sermayenin yasıdır. Tekelci kapitalizmi yaratan, üretimin yoğunlaşması temelinde sermayenin merkezileşmesiydi. Giderek tekelci sermaye kendi gelişimine bağlı olarak eğilimlerini öne çıkarttı. Tekelci devlet kapitalizmi tekelci sermayenin bir eğilimidir. Bu eğilim bu yüzyıllık üretim boyunca kendisini gösterdi. Devlet tekel bütünleşmesi sürecinde, tekelci sermaye iyice güçlendi. Güçlenen tekelci sermaye, beraberinde yeni birleşmeleri getirdi. Uluslararası birleşmeler, tekelci sermayenin, dünya nüfusunun büyük çoğunluğu üzerinde mutlak egemenliğini sağladı. Emperyalizmin “küreselleşme” dediği şey, emperyalist mali sermayenin dünyada mutlak egemenlik kurmasından başka birşey değildir. Emperyalist tekellerin kendi aralarında birleşmelerinin çok yönlü ekonomik, toplumsal ve politik sonuçları var.

Özellikle son on yılda; esas olarak da son iki yılda, uluslararası tekelci sermayenin birleşmesi büyük bir yoğunluk gösterdi. 90 başlarındaki birleşmeler sonucu ortaya çıkan sermaye gücü ile aynı dönemin sonlarındaki birleşmelerle elde edilen sermaye gücü arasında büyük fark var. Bu dönemin sonunda sermaye birikiminde sıçramalı gelişme yaşandı. Hiç şüphesiz buna etkide bulunan en önemli nedenlerin başında, bağımlı ülkelerin ekonomik ilhakının sonuna kadar götürülmesi politikası geliyor. Bağımlı ülkelerin ekonomik olarak tamamen ilhak edilmesi, uluslararası mali sermaye güçlerini birleşmelere götürdü. Her tekelci birlik dünyada daha güçlü bir konum elde etmek, rakiplerini etkisizleştirmek için gücünü başkalarıyla birleştirmek zorunda kaldı. Böylece birleşmeler sonucu daha güçlü hale gelen mali sermaye güçleri, dünyayı güçlerine bağlı olarak kendi aralarında paylaşmaya gidiyorlar. Dünyayı ekonomik olarak kendi aralarında paylaşım, beraberinde yerli birleşmeleri ve merkezileşmeyi getiriyor. Bu gelişme ise sermaye temeline dayalı kapitalist toplumları alt-üst eden olaylara yol açacak niteliktedir.

Bu sonuçlardan biri emperyalist tekeller ve devletlerarası çelişkilerin ve sürtüşmelerin şiddetlenmesidir. İki emperyalist mali sermaye tekelinin kendi aralarında birleşmesi, sonucu iki güç arasındaki rekabet sona ermekle birlikte, bu, başka uluslararası tekelci güçlerle, daha şiddetli bir rekabetin doğmasına yol açmaktadır. Sermayenin tüm uluslararası niteliğine karşın, sonuç olarak bu ya da şu ulusa ait olmasından ileri gelen, devletlerarası sürtüşmelerin temelini döşemektedir.

Emperyalizmin üç güç merkezi (ABD, AB, Japonya) arasındaki çelişkiler ve çatışma günbegün şiddetlenmektedir. Dünyanın yeniden paylaşılması tüm yoğunluğuyla sürüyor. AB ile ABD arasındaki rekabet, çelişki ve sürtüşme AB içinde ve dünya pazarlarında tüm gücüyle kendisini hissettiriyor. Tekelci sermaye serbest rekabetin yanında var olmaya devam ediyor. Bunun sonucu, uluslararası, daha büyük çatışmalar kaçınılmaz olarak gündeme geliyor. Emperyalist kapitalist dünyada belirleyici olan emperyalist güç merkezleridir. Bu güç merkezleri arasındaki rekabet, sürtüşme gerginlik, hegemonyacılık eğilimi bütün uluslararası ilişkilerde belirleyici olmaktadır. Uluslararası emperyalist mali sermaye güçlerinin yeni birleşmelere gitmesi; uluslararası ilişkilerin şiddetlenmesi demek olacaktır.

Emperyalist tekellerin dünya artı-değerinin daha fazlasını ele geçirmek için kendi aralarında yaptıkları birleşme beraberinde silahlanmayı da tırmandırıyor. Silahlanma, askeri devlet yapısının güçlendirilmesi, bölgesel savaşların yaygınlaştırılması ve dünyayı yıkıma götürecektir düzeyde nükleer silahlanma, tekelci kapitalizmin bir özelliğidir. Güçlü mali sermaye güçleri arasında dünya çapında rekabetin yoğunlaşması, uluslararası ilişkilerde şiddetin ön plana çıkması anlamına gelir. Emperyalist ve kapitalist devletler, silahlanma harcamalarını daha ileri götürüyorlar. Bu, uluslararası ilişkilerin ne yönde seyrettiğini en açık biçimde gösteriyor.

Tekelci kapitalizm iki ana nedenle silahlanıyor: birinci neden kapitalist ülkelerde iç savaş ve devrim mücadelesi ile sosyalist sistemin varlığı. İkinci neden tekelci sermaye güçleri arasında, süren dünya çapındaki rekabet. Bunun yanında dün sömürgelerdeki ulusal kurtuluş savaşlarını ezme ve emperyalizmin burada mutlak egemenliğini gerçekleştirmek için silahlı gücünü artırıyor. Silahlanma yarışının durdurulması ve kalıcı bir dünya barışının sağlanması için kapitalizme son vermek gerekiyor. Kalıcı bir dünya barışını ise ancak sosyalizm sağlayabilir.

Kapitalizmin ekonomik krizi nasıl öncelikle çalışan kitleleri vuruyor, onları işsiz ordusunun saflarına atıyorsa, tekeller arası birleşmelerin çok sayıda işçinin işsiz bırakılması oluyor. Son on yılda ve özellikle de son iki yıl içinde emperyalist tekellerin birleşmesi, çok sayıda çalışan kitleyi işsiz bıraktı. Bağımlı ülkelerde çok ileri boyutta olan işsizler kitlesine her geçen gün yenileri eklenirken, bu durum emperyalist ülkelerde de açık olarak görülüyor. Emperyalist ülkelerde işsiz kalanların sayısı sürekli artış gösterirken, son dönem birleşmeleri sonucu bu rakam sıçrama gösterdi. Artık tek tek ülkelerin işsizler kitlesinden söz edilmiyor, orta yerde bir dünya işsizler ordusu var. Bu ordunun safları yeni katılımlarla büyüyor. Kapitalizmin dünya krizini gözönünde bulundurursak, artık uzun zamandır işsizler ordusunun sanayinin “yedek ordusu” olmadığını, kriz sonucu işsizlerin bu

“yedeklik” yapısının yıkıldığını biliyoruz. İşsizler artık emek güçlerini satacak koşullara bile sahip değiller. Kapitalizm insanlara kendi iş güçlerini satacak koşulları sağlayamıyor. Her geçen gün düşkünerin, açların, işsizlerin sayısı artıyor. Kapitalist sınıf gerçekten egemen değildir.

Dünyada son dönemlerdeki eylemlerin öne çıkanları, işsiz ve yoksul kitleler tarafından gerçekleştirildi. Hele kapitalizmin dünya krizinin yoğunlaştığı ve bunun da itilim vermesiyle emperyalist tekellerin birleşmeye gitmesi sonucu işsizler kitlesindeki sıçramalı büyümeyi gözönünde bulundurursak, önümüzdeki en önemli gösterilerin, ayaklanmaların bu alanda meydana geleceğini söyleyebiliriz. Kapitalizmin dünya ekonomik krizi, esas olarak bağımlı ülke halklarını vuruyor. Buralarda işsizlik çığ gibi büyüyor. İşsizlerin sayısının çalışan kitleye oranı günbegün artıyor. Bağımlı ülkelerde en etkin kitle eylemleri işsizliğe karşı yapılmıştır. Bundan sonraki süreçte işsizlerin ayaklanmaları, şiddetli eylemleri en sık biçimde görülecektir. Buralarda işsizler ordusunu devrim mücadelesinde harekete geçiremeyen devrimci sosyalizm, devrimi hiç bir zaman gerçekleştiremez. İşsizler ordusu sosyal-ayaklanmaya ve sosyal devrime doğru yürüyor.

Kapitalist ülkelerde orta sınıflar tamamen tekelci sermayeye bağımlı durumdadır. Orta sınıfların yaşamında belirleyici olan tekeli sermayedir. Bu belirleyicilik ekonomik krizin ve özellikle de mali krizin tımandığı son yıllarda açık olarak görüldü. Borsaya bağlanmış olan orta sınıflar, borsa krizleri ve diğer mali kriz nedeniyle bir gecede mülklerini kaybettiler ve kendilerini yoksullar arasında buldular. Orta sınıfların mülksüzleşmesinde sıçrama yaşanıyor. Güney Doğu Asya krizi sırasında milyonlarca orta sınıftan insan, bir gecede yoksullaştı. Emperyalist ülkelerin ekonomik refah döneminde sadece kupon keserek yaşamını sürdüren orta sınıflar, ekonomik krizin şiddetlenmesiyle birlikte yoksul duruma düştüler. Bu mülksüzleşme bağımlı ülkelerde daha yoğun ve yıkıcı biçimde yaşanıyor. Böylece sermayenin merkezileşmesi, nüfusun büyük çoğunluğunu daha da yoksullaştırarak gerçekleştirebiliyor. Nüfusun büyük çoğunluğunun mülksüzlüğü ve yoksulluğu sermayenin ön koşuludur.

Eşitsiz gelişim kapitalizmin bir yasasıdır. Ekonomik kriz ve sermayenin belli ellerde birikimi bu eşitsizliği uç noktalara vardiıyor. Eşitsiz gelişim ekonomik bir yasa olmakla birlikte, politik alan bunun dışında değildir. Ekonomik eşitsizlik aynı zamanda politik eşitsizliği de yaratıyor. Ekonomik olarak en güçlü uluslar, politik devlet örgütlenmesi olarak da, dünyada politik güç olarak da en güçlü uluslardır. BM birkaç emperyalist tekelin servetininin, onlarca bağımlı ülkenin servetine eşit olduğunu açıkladı. Bu öylesine elle tutulur bir eşitsizliktir ki, yıkılması için her şeyi kendi içinde barındırıyor. Varlık içinde yokluk ve bu kadar eşitsizlik tam bir ahmaklık düzeyine vardiırılmıştır. Eşitsiz gelişim büyüktür ve dünya çapın-

dadır. Her tekel diğeriyle birleşerek, başka tekeller karşısında güçlü duruma geliyor, bu da eşitsiz bir rekabet demektir. Rekabetin tırmanması ise ekonomik, politik ilişkileri boydan boya etkiliyor. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası sonucu, ekonomik ve politik çelişkiler sosyal devrimi kaçınılmaz yapan bir düzeye ulaşmıştır.

Ekonomik krizler, burjuvazinin üretici güçleri yönetemediğini, büyük bir üretici gücü atıl bıraktığını, büyük bir maddi serveti denize attığını ve bu sistemin yıkılması gerektiğini gösteriyor. Çalışan kitlelerin sömürülmesi, ekonomik kriz dönemlerinde yoğunlaşıyor. Çok sayıda işçi işten atılıyor. Kalanlar aşırı sömürüye, tabi tutuluyor. Tekelci sermayenin yaygınlaştırmaya çalıştığı “esnek çalışma” sömürünün nasıl yoğunlaştırıldığını gösteriyor. Emperyalist tekellerin birleşmeye gitmesi sonucu işçilerin sömürülmesi ileri düzeye vurduruyor. Sömürünün artması, iki karşıt sınıf arasındaki çelişkinin keskinleşmesi ve şiddetlenmesi demektir. Emek-sermaye çelişkisi ekonomik alanda da, toplumsal alanda da, politik alanda da görülen bir çelişkidir. Emek sermaye çelişkinin keskinleşmesi, iki sınıf arasındaki tarihi sınıf savaşının da şiddetlenmesini getiriyor. Bu savaş bütün dünyada yükseliş halindedir: Kapitalizme karşı savaş her yerde. Bu savaş toplumların ve dünya tarihinin bütün gidişini etkiliyor.

Tekelleşme ve tekellerin birleşmesi sonucunda, birleşen sermaye güçleri arasındaki rekabet azalsa da, bu nedenle, proletarya ile sermaye arasındaki rekabet öne çıkıyor. Birleşme sonucu sermaye daha büyük işçi kitleleriyle karşı karşıya geliyor. Sermayenin merkezileşmesi ve birikimi işçi kitesini de birleşmeye, eğitmeye, örgütlenmeye ve mücadeleye itiyor. Kapitalistlerle proletarya arasındaki rekabet yalnızca ülkelerle sınırlı değil, mücadele uluslararası planda yürüyor. Dünyada son dönemlerde yapılan işçi eylemlerine bakılırsa, söylediklerimiz somut bir olgu olarak görülecektir. WTO karşıtı Seattle eylemleri ile Davos toplantısını protesto eylemleri, işçi hareketinin uluslararası niteliği belirgin olarak gösteriyor. Emperyalist tekellerin dünya çapında birleşmelerine bağlı olarak, uluslararası işçi hareketinin de dünya çapındaki ortak mücadelesi önümüzdeki süreçte daha belirgin olacaktır.

Sermayenin birleşmelerle merkezileşmesi, emeğin sosyal karakterini ileri düzeye çıkartıyor. Kapitalizmin temel çelişkisi ve çatışması bu noktada ortaya çıkıyor. Tekelcilik bu çelişkiyi ve çatışmayı en üst düzeye çıkartıyor. Bir tarafta bir avuç emperyalist tekel, öte tarafta ise dünya toplumsal üretici güçleri ve bu iki güç arasında şiddetlenen çelişki sürecin temelini oluşturuyor. Bu mücadelenin alanı bütün dünyadır. Emeğin sosyal karakteri ile emeğin sonuçlarına kapitalist el koyma biçimi arasındaki çelişki şiddetli çatışmalara, ayaklanmalara, devrimlere doğru ilerliyor. Devrimin koşulları her yerde olgunlaşmıştır.

Kapitalizmin nesnel gelişimi sosyalizmi dünyada güncelleştirdi. Tekelci birleşmeler sosyalizmin kaçınılmaz olduğunu ortaya koyuyor. Dünya üretici güçleri, kendi sosyal karakterlerine bu kadar yabancı bir toplum biçimini kabul etmiyorlar. Üretici güçler kendi sosyal karakterlerine uygun bir üretim ilişkisinin gerçekleşmesi için toplumsal devrime yöneliyorlar. Üretici güçlerin önündeki temel sorun kapitalist üretim biçimini yıkıp yerine ondan daha yüksek bir üretim biçimi olarak sosyalizmi gerçekleştirmektir.

Sosyalizmin güncelliğini anlayamayanlar, kesinlikle gericileşirler. İnsanlık tarihi, sosyalizmin güncelleşmesiyle yeni bir gelişme basamağına girmiştir. Bu basamakta yalnızca gelişmiş üretici güçler bulunmuyor, aynı zamanda bilgi birikimi bakımından da sosyalizmi kuracak ve yaşananlardan ders çıkartarak daha ileri sosyalizm örneklerini çıkartacak kadar ileri birikim var. Sosyalizme geçiş her bakımdan kaçınılmazdır, olanaklıdır.

Sermayenin dünya çapındaki egemenliği, merkezileşmesi ve sosyalizmin güncelliği proletarya enternasyonalizmini güncel olarak ve belirgin biçimde öne çıkartmıştır. Uluslararası komünist proletarya hareketi ve genel olarak proleter hareket, daha fazla bugünkü dağınık durumunu sürdürmez. Enternasyonal dayanışma ve birlik her yönden kendisini dayatmışken bundan uzak kalmak, proletaryanın uluslararası davasına sırt çevirmektir. Enternasyonal mücadele ve birlik her ülkede devrim mücadelesi temelinde ve uluslararası sosyalist görevlerini yerine getirme anlayışına uygun örgütlenmelidir. Bu oluşumda, en zor koşullarda devrim mücadelesini sürdürenler belirleyici olacaktır. Leninist Parti, bu örgütlerin başında gelir. Leninist Parti, devrimci eylem temelindeki proletarya enternasyonalizminin oluşması için kendisine düşen görevi ısrarlı biçimde yerine getirme mücadelesini sürdürecektir.

Burada yeni süreçte eski yanlışlara düşmemek için enternasyonal işçi hareketinin hedefleri doğru belirlenmeli. Çağımızın proletarya devrimleri çağı olarak sürdürüğü, sosyalizmin dünya çapında güncellik kazandığı bugünkü koşullarda sosyalizm için mücadele enternasyonalizmin hedefidir. Proletarya diktatörlüğü kapitalizmden komünizme geçişte politik geçiş biçimi olarak zorunludur. Kapitalizmden komünizme geçiş büyük bir çağı kapsıyor. Bu geçişe denk düşen devrimci dönüşümdür. Bu büyük geçişin, ancak bir devrimle olacağı da bir o kadar kesindir. Enternasyonal proleter mücadelesi bu anlayışa göre örgütlenmelidir.

Devrim İçin Mücadele Birliği

15-29 Şubat 2000

Sayı: 9

PROLETER DEVRİMLER ÇAĞININ BUGÜNÜ

Kapitalizmin hareket yasaları bilinmeden tekellerin oluşumu ve gelişimi anlaşılabilir. Tekelci kapitalizm (emperyalizm) anlaşılabilir madan da bir yüzyıl süren toplumsal olaylar, dünya politikası ve savaşlar anlaşılabilir. Bu yüzyılın başında başlayan emperyalizm çağı, bir yüzyıl sürdükten sonra yeni yüzyıla taşmıştır. Tekeller kapitalizmin temel ekonomik gücüdür. Tekeller, kapitalizmin hareket yasalarının işlemeyle birlikte, yeni yüzyıla çok daha büyük ve güçlü olarak girdiler. Tekeller öylesine bir güç yarattılar ki, bu güçle, çevrelerinde ne varsa kendi yörüngelerine çektiler. Toplumların yaşamında bu kadar belirleyici olan tekellerin temel eğilimleri bilinmeden, güncel, toplumsal, politik ve uluslararası gelişmeleri anlamak olanaklı değildir. Tekelci kapitalizmin dünyada mutlak egemenliği anlamına gelen Küreselleşmede, küçük burjuvazinin görmek istediği "demokrasi" ütopyasının ne olduğunu göstermek de önem kazanmıştır.

Sosyalist harekette kapitalizmin temel çelişkisi olan emeğin toplumsal karakteriyle, üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki açıklanırken, bunun sonuçlarının nasıl bir yüzyıl boyunca çeşitli biçimlerle ortaya çıktığı üzerinde yeterince durulmamıştır. Kapitalizmin üretici güçlerin gelişmesi karşısındaki durumu nedir? Burjuvazinin üretici güçleri yalnızca yönetemediği ve egemen olmadığı saptaması, durumu tam olarak açıklamıyor. Kapitalizm üretici güçlerin gelişmesini engelliyor. Şiddetli, sert sınıf savaşları, sosyal devrimler bu noktada çıkıyor. Tekelci kapitalizmin dünya egemenliği altında, bir avuç uluslararası emperyalist tekel ile, dünya sosyal üretici güçleri arasında büyük güçlerin gelişmesini engellemesi var. Dünyanın kapitalist ülkelerindeki emekçi kitleler tam bir yüzyıldır emperyalist-kapitalist dünya sistemine karşı ayaklanma ve devrim içindedir. Kapitalist ülkelerde devrimlerin ve ayaklanmaların tümü, kapitalizmin tüm çelişkileri sonuna kadar olgunlaş-

madan başlamakla birlikte, her sosyal devrimin temelinde burjuva üretim biçiminin üretken güçlerin gelişmesi önünde engel oluşturması yatıyor. Bu nokta iyice kavranmadan çağımızı proleter devrimler çağına çeviren gelişme kavranmadığı gibi, 21. yüzyılın sosyal-devrimler ve sosyal-ayaklanmalar yüzyılı olması da açıklanamaz.

Toplumdaki bütün sınıfsal çelişkilerin, çatışmaların, emekçi kitleler üzerindeki baskının biricik temeli kapitalizmdir. Üretici güçler kapitalizm altında belli bir gelişme gösterdi. Tekelci kapitalizm döneminde bu gelişme sürdü. Üretici güçlerin kapitalizm altındaki gelişmesi sınırlı olmuştur. Üretici güçlerin ve çağdaş gelişmenin düzeyi bugünkü düzey değildir. Kesinlikle çağdaş gelişme derecesi daha ileri olacaktı. Yalnızca kapitalizmin ekonomik krizleri bile, bu ekonomik-toplumsal sistemin büyük bir üretici gücü ve maddi serveti nasıl çarçur ettiğini göstermeye yetiyor. İşsizliğin bütün dünyada ulaştığı boyut, kapitalizmin tekelcilik altında dünya sosyal üretici güçlerini nasıl atıl bıraktığını ve çağdaş gelişmenin temposunu düşürdüğünü başka bir biçimde kanıtıyor. Kapitalist üretim süreci, değişim ve dolaşım süreci bile bir bütün olarak ekonomik gelişmenin nasıl yavaş, inişli çıkışlı, krizlerle kesildiğini yeterince açıklıyor. Kapitalizmin dünya ekonomik krizi, bu ekonomik-toplumsal sistemin dünya çapında sosyal emeğin ürünlerini nasıl tahrip ettiğini ve dünyadaki gelişmeyi nasıl engellediğini bütün çıplaklığıyla açıklıyor. Burada dünya çapında anti-kapitalist ve anti-emperyalist ayaklanmaların ve devrimlerin yükselmesi kaçınılmaz olarak yaşanmaya başlandı. Kapitalizm yerini sosyalizme bırakana kadar sürecektir.

Tekelci kapitalizmin temel eğilimlerinden biri devlet-tekel bütünleşmesidir. Bu bütünleşmede tekeller, her planda gerici eğilimini devlette cisimleştirdi. Finans-kapital oligarşisi, finans-kapitalin sınıfsal diktatörlüğünün en etkin biçimi oldu. Devleti tamamen ele geçiren tekelci sermaye, toplum üzerindeki ekonomik egemenliğini ve politik baskısını en üst boyutlara çıkardı. Bu aşamada tekeller, egemenliklerinin önüne çıkan her engeli devlet terörünü sonuna kadar kullanarak yok ettiler. Avrupa'da beyaz terör, ABD' de komünist sürek avı, tekelci devlet kapitalizminin politikasının gerici içeriğinin emekçi sınıflar için ne anlama geldiğini yeterince tanıtlamıştır. Devlet tekel bütünleşmesi Almanya ve İtalya'da faşizm olarak biçimlendi. Faşizm emperyalizm çağının bir ürünüdür. Tekeller kendi gerici karakterini en kanlı ve terörist diktatörlük biçiminde gösterdi. Faşizmin devlet yapısında yıkıldığı Almanya ve İtalya'da,

bunun yerini "burjuva demokrasisi" değil, finans kapitalin oligarşisi aldı. Tekelci kapitalizmin gericiliği başka devlet biçimlerini alarak sürüyor. Emperyalist ideologların ve küçük burjuva teorisyenlerin göklere çıkardıkları "burjuva demokrasisi" finans-kapital oligarşisinden başka bir şey değildir.

Soğuk savaş emperyalist-kapitalist sistemin, sosyalist sisteme, uluslararası proletarya hareketine karşı dünya çapında gerici bir saldırısıydı. Soğuk savaş sürecinde kapitalist devletler, sosyalizmin dünya yükselişini durdurmak, komünist hareketi etkisizleştirmek için dünya genelinde burjuva gericiliği en koyu 'biçimde uyguladı. Anti-komünizm burjuva gericiliğinin dünya politikası oldu. Soğuk savaş, nükleer silahların baskısı altında yürütülen, sosyalizmi yıkmayı, dünyanın devrimci dönüşümünü engellemeyi amaçlayan tarihin en kapsamlı gerici hareketidir. Sovyet halkının başarılı sosyalist gelişimi, sosyalist sistemin güçlü ilerleyişi ve ezilen halkların devrimci kurtuluş hareketleri ve toplumsal kurtuluş hareketlerinin başarılı yürüyüşü, emperyalist-kapitalist sistemi bir "blok" halinde davranmaya itti. Emperyalizm ancak bütün kapitalist dünyayı kendi önderliğinde harekete geçirerek, sosyalizmin dünya yükselişini durdurabileceğini düşünüyordu. Yine de, ne nükleer silahların tehdidi, ne blok halinde harekete geçen emperyalist-kapitalist dünya sisteminin gericiliği sosyalizmin bu yükselişini durduramadı.

Kapitalist gericilik içerde anti-komünizmi, yasalarla, pratik olarak devlet terörüyle, komünistlere karşı kapsamlı aşağılama kampanyalarıyla, baskının başka biçimleriyle uygulamaya geçti. Burjuvazinin politikası dünya genelinde olduğu gibi, içerde de en koyu gericilik oldu. Burjuvazi geçen yüzyılın başlarına kadar devrimci konumda kaldıktan sonra, tarihsel olarak gerici konumda olmuştur. Bu, onun adıyla anılan burjuva üretim biçiminin, üretici güçlerin önünde ayak bağı olmasından kaynaklanan bir konumdur. Emperyalist ülkelerde ve kapitalizmin egemen olduğu her yerde burjuvazi gerici konumda oldu. Sömürgelerde burjuvazi sınırlı anlamda devrimci konumda oldu. Bağımlı ülkelerde ise küçük burjuvazi proleterleşme sürecine bağlı olarak devrimci konumdadır. Bunun dışında burjuvazinin ekonomik-toplumsal konumu gerici-dir.

Burjuvazinin iki yüz yıla yaklaşan tarihi, gericilik içinde geçmiştir. Yine, bu süre içinde olan proletaryanın ne kadar devrimci eylemi varsa, tümünü şiddet yoluyla ezmek istedi. İki yüzyılın tarihi, burjuvazinin bu yolda giriştiği sayısız saldırı, terör, karşı-dev-

rimci darbelerle doludur. Burjuvazi tarihsel inisiyatifini yitirmekle kalmadı, dünyanın devrimci dönüşümü karşısında, tarihteki her gerici sınıf gibi karşı koymaya kalktı ve sonuç olarak, daha önceki dönemlerin gerici sınıfları gibi tarihe karışıyor. Kapitalizm, doğan yeni dünya karşısında eski dünya olarak kaldı. İki yüzyıl boyunca savaş, iki dünya arasında ve iki dünyayı temsil eden proletarya ile burjuvazi arasında geçti.

Burjuvazi, kapitalizmin belirginleştiği her yerde gerici konumda olmuştur. Hemen ensesinde proletaryanın nefesini hisseden burjuvazi, toplumsal olarak ne kadar gericilik varsa tümüne sahip çıktı ve ittifaka gitti. Burjuva politik gelişimi, ekonomik ve toplumsal alandaki gelişimi yansıttı. Ekonomik, toplumsal ve tarihsel olarak gerici konumda olan burjuvazi, politik olarak da bu karakterine uygun davranmıştır. Kapitalizmin egemenliğinde burjuva partileri, burjuva parlamento, burjuva iktidar anti-komünist, gerici ideoloji ve ilkelerle donatıldı. Burjuva partileri kendi içlerinde farklı politik akımları temsil etse de sınıfsal öz olarak, yapılan politikanın içeriği olarak aynı burjuva gerici konumdan hareket ederler. Proletarya, bu gerçeği ne zaman gözardı ettiyse, o zaman ciddi hatalara düştü. Emperyalizm çağında, tekelciliğin her planda gericilik olduğu bir çağda, bu daha da böyledir. Tekelcilik çağında, yani tek elci sermayenin toplumsal yaşamının temeli ve egemeni olduğu koşullarda, bütün burjuva politikası karakter olarak gericidir. Bu burjuva politikasının içeriği, proletaryanın devrimci mücadelesine karşı savaşmak ve sosyalizmi önlemektir. Bu gerçek dışında burjuvaziye ve burjuva partilerine misyon biçenler, proletaryanın hedeflerini ve devrimci mücadelesini zayıflatmaktan başka bir şey yapmamış olurlar.

Kapitalizmde ya proletarya diktatörlüğünden yanasın ya da burjuva diktatörlüğünden. Bunun ortası yoktur. Bu ülkelerde sosyalist proletarya, ancak anti-tek elci konumda olan küçük burjuva demokratik hareketi yakından izlemek durumdadır. Küçük burjuva demokratik hareketle anti-tek el platformunda bir araya gelebilir. Burada ise sağ hataya düşmemek için, küçük burjuvazinin uzlaşmacı, kaypak, mücadeleye ihanet etme özellikleri kesin gözönünde bulundurulur: Kapitalizmde temel çelişki, toplumun karşıt sınıfları olan proletarya ile burjuvazi arasındadır. Sınıf savaşı da bu iki karşıt sınıf arasında geçer. Bu savaş politik olarak iki partide sürer: burjuva partisi ve komünist partisi. Komünist partisi karşısında yer alan burjuva partisi eski toplumu savunur ve gerici konumdadır. Komünist partisi sonuna kadar tek tutarlı devrimci sınıf olan prole-

taryanın tarihsel misyonu olan dünyayı değiştirme amacını benimser. Proletarya burada, sınıf savaşının motor gücüdür, komünist partisi de proletaryanın yönetici ve yönlendirici öncü gücüdür.

Bağımlı kapitalist ülkelerde işbirlikçi tekelci burjuvazi, birincisi emperyalizmin çıkarlarının savunucusu olarak davrandığı için, bu çıkarlara karşı yönelen her devrimci harekete karşı saldırgan, terörist olarak davranır. İkinci olarak da kendi çıkarlarını korumak için baskının bütün biçimlerine ve en koyu gericiliğe başvurur. Bağımlı ülkelerde işbirlikçi burjuvazi, bir avuç sömürücü dışında, toplumun çoğunluğunun gereksinmelerini karşılayamaz. Gereksinmelerini karşılamak için ileri giden ezilen ve sömürülen kitlelere karşı en şiddetli saldırılara başvurur. Geçen yüzyılın olgusu olan yeni-sömürge ülkelerde emperyalizm ve işbirlikçi tekelci güçler, ayaklanan, devrime yönelen kitleleri yenmek için tam bir yüzyıl boyunca baskının her biçimine; kapsamlı yasaklara, on milyonlarca insanın katliamına, bunun için askeri darbelere, faşist devlet terörüne sık sık başvurdu. Bağımlı ülkelerde burjuvazinin bütün politik kurumları, devlet iktidarı sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarını en etkin biçimde savunuyorlar. Bu anlamda bağımlı kapitalist ülkelerdeki burjuva partileri birer kukladır. Çoğu burjuvazinin ve emperyalizmin kiralık komitesidir. Emperyalist tekeller ve devletler ile işbirlikçi tekelci güçler, bu burjuva partilerini satın almıştır. Kapitalistlerin, bankaların, borsanın, emperyalizmin boyun eğdirmediği, satın almadığı, burjuva partisi, hükümeti, devleti, ordusu, mahkemesi yoktur. Tümü de, sosyalizme karşı militarist biçimde örgütlenmiştir. Bu karşı-devrimci güç ezilmeden proletarya sosyalizmi gerçekleştiremez. Yani sermaye iktidarı yanında, burjuva toplum gücü olan bu gerici güç iç savaş yoluyla ezilmeden proletarya iktidarı ele geçiremez, nihai kurtuluşunu gerçekleştiremez. İnsanlığı sermayenin ve gericiliğin baskısından yalnızca iç savaşlar kurtarabilir. Bağımlı kapitalist ülkelerde ve emperyalist ülkelerde iç savaşın kaçınılmazlığını herkes görmelidir. Üstelik bu iç savaş sınıflar mücadelesinin sonunda değil, her aşamasında ortaya çıkabilir.

Tekelcilik bir yüzyıl boyunca her planda gericilik, asalaklık, baskı, şiddet, egemenlik, militarizm, savaş eğilimi ve yönelimiyle toplumun çürümesini derinleştirdi. Esasta ekonomik olarak, tarihsel olarak yerini yeni bir topluma bırakma noktasına gelen eski toplum, yeni toplumun doğuşunu engellerse, o zaman toplum çürüme içine girer. Bu çürüme tüm toplumu her yönden sarar. Emperyalist ülkeler ve bağımlı kapitalist ülkelerdeki toplumsal yapı tam bir çürüme, yıkım içindedir. Emperyalist ülkelerde bu çürüme, toplumun

geniş kesimi tarafından kabullenmiştir. Bu ülkelerde uyuşturucu ve başka insan çürüten sorunlarda oylamaya gidilmesi ve oylamada toplumun geniş bir destek vermesi kapitalist toplumlarda, özel mülkiyetin insanlığı nasıl çürüttüğünü gösteriyor. Ekonomik alandaki çürüme, az çok bütün, politik yaşamda, kültürde, entelektüel cep-hede bütün belirtileriyle ortaya çıkmıştır. Emegın, insanlığın, doğanın, yaşamın tahribatı kapitalizm ayakta kaldıkça korkunç boyutlara ulaşacaktır. Kapitalizmi yıkmak insanlığın doğayla birlikte kurtuluşunun önkoşuludur. Kapitalizmin evrimi bu sistemi yıkacak bütün koşulları yeterince olgunlaştırmıştır.

Tekelci kapitalizmin evrimi sonunda bugün geldiği nokta, toplumsal devrimin ve sosyalizmin nasıl güncel olduğunun maddi kanıtlarını veriyor bize. Dünya çapında gerçekleşen tekelci birleşmeler, dünya nüfusunun çoğunluğuna karşı en şiddetli saldırıdır aynı zamanda. Emperyalist tekeller kendi güçlerine, göre ezilen, sömürülen insanların elindeki her şeyi bu saldırıyla ele geçiriyor. Emperyalizm ve tekelci birleşmeler, insanlığı bütün dünyada kaçınılmaz toplumsal devrimlere itiyor. Özel mülkiyetin bu en yüksek biçimi olan tekelci kapitalizm, özel mülkiyetten kurtulmanın bütün koşullarını kendi içinde taşıyor.

Bugüne kadar gerek suni yolla, gerek şiddet yoluyla yeni ve daha üst bir toplumun doğuşunu ve gelişimini önlemeye çalışan, en on 90'lı yıllarda sosyalizmi tahrip edecek kadar içerde ve dışarıda bütün gücünü ortaya koyan kapitalizm, başka bir biçimde, başka yollarla toplumsal devrimleri bütün dünyaya yaymıştır. Kapitalizm kendi yaşamını uzatmakla, yalnızca insanlığın bu son sömürücü toplumdaki kurtuluşu için bütün koşulları sonuna kadar olgunlaştırmaktan ve bu nedenle büyük bir devrim dalgasının, kopup gelmesine yol açmaktan başka bir şey yapmamıştır. Proletarya devrimi sürecin sürükleyici gücüdür.

Devrim İçin Mücadele Birliği

1-15 Mart 2000

Sayı:10

ON YILIN DERSLERİ

1- On yılda, burjuva iç savaşta burjuvazinin kullandığı silahlanma, militarizm, işkence, kapsamlı tutuklamalar, ağır cezalar, kitle katliamları, milyonlarca insanın göç ettirilmesi vb. kullanmış olduğu bütün yöntemler, sınıflar mücadelesinde burjuvazinin işi nerelere kadar vardıracağına dair elimizdeki çok güçlü kanıtlardır.

Bu on yıl, önümüzdeki dönemde sınıflar mücadelesinin daha da sertleşmesi halinde burjuvazinin bu yöntemleri nerelere vardıracağı hakkında çok kesin bir fikir veriyor. Proletarya ve komünist partisi, bu on yılı bu açıdan iyi değerlendirmeli. Bu on yıl, bundan sonraki süreçte sınıf mücadelesi için hiçbir şekilde gevşek ve disiplinsiz bir örgütlenmenin, yüzeysel bir örgütlenmenin burjuvaziye yenemeyeceğinin, daha köklü, daha sağlam, daha profesyonel bir örgütlenmenin zorunlu olduğunun çok açık kanıtı oldu. Konunun bu yönü üzerinde daha ayrıntılı durulması gerekiyor.

2- Bunun yarımında Leninist Parti açısından, daha önceki iki on yılın, yani 70'li ve 80'li yılların deneyimine sahip olan Parti, iç savaş sürecinden geçerek, yeni bir deneyim kazanmış oldu ve böylece üç ayrı dönemin birikimine sahip olan yetkin bir Parti ortaya çıktı. Bu yetkinlik hem teorik, hem taktik, hem de mücadele ve örgütlenme yönünden yetkinliktir. Üç mücadele döneminden geçmiş olan ve ayakta kalan, mücadelenin sürekliliğini devam ettiren bir Parti, gelecek açısından, sınıflar savaşında proletarya için bir güvencedir, çok güçlü bir silah anlamına gelmektedir. İktidarı ele geçirme savaşı tayin edici noktaya geldiği zaman, proletarya iktidarı ele geçirebilir mi geçiremez mi? sorusunun sorulduğu bir sırada bu olgu, çok önemli bir olgu olarak proletaryanın devrimi gerçekleştirme stratejisinde yer edecektir. Böylesine bir örgütlenmeyi; sahip olmaksızın proletarya iktidarı ele geçiremez, ele geçirse bile koruyamaz. Demek ki; biz bugüne kadar iktidara gelemedik, fakat bizim olduğumuz bir yerde de burjuvazi ege-men olamaz. Önümüzdeki süreçte böylesi bir birikim, proletaryayı iktidara götürecektir bütün silahları kendi içerisinde barındırıyor anla-

mına gelmektedir.

3- Bugüne kadar güçlü ve köklü ekonomik mücadele geleneğine sahip olan proletarya özellikle 12 Eylül ve 90'lı yıllarda buna siyasal mücadele geleneğini de eklemiştir. Siyasal mücadelede, 12 Eylül boyunca doğrudan faşist diktatörlükle karşı karşı gelmiştir. Proletaryanın özellikle 90'lı yıllar boyunca bütün ekonomik mücadele girişimleri doğrudan doğruya hükümetin, devletin siyasal baskısı ve terörüyle karşılaştığı için, o, bu açıdan da siyasallaştı. Ama en önemlisi, proletaryanın siyasal hareketleri 20 yıl boyunca çok önemli siyasal deneyim elde ettiler. Proletaryanın sosyalist hareketinin bu deneyimi öz olarak, sınıf olarak proletaryanın deneyimi anlamına gelmektedir.

Böylece, artık burada proletaryanın hiçbir siyasal deneyimi yoktur denemez. Ağır basan yön ekonomik mücadele geleneği olsa bile, siyasal bakımdan bir birikim sağlanmıştır. Bu da proletaryanın başarıya ulaşması için güçlü bir birikimdir.

4- Devrimci durum on yıl boyunca yeterince olgunlaşmıştır. On yıl boyunca tam bir devrimci dönem yaşandı, fakat buna rağmen devrim gerçekleşmedi; böylece bu on devrimci durum yılı ve iç savaş dönemi bir şeyi bir kere daha ortaya koydu: Devrimci durumun bir ülkede ne denli olgun olursa olsun, proletarya devrimi yapmaya kararlı değilse ve bunun için pratik olarak harekete geçmiyorsa devrim gerçekleşemez. Devrimci durumun tüm olgunluğuna rağmen, proletaryanın devrimi yapma konusundaki bilinç ve örgütlenme eksikliği ve zayıflığı, devrimci durumu devrimle sonuçlandırmamızı engellemiştir.

Bunun yanında, oportünist hareketin proletaryanın devrim bilincini, iktidar bilincini felç etmesi, yine devrimci durumun devrimle sonuçlanmamasında etkili olmuştur. Böylece bütün devrimci durumların ve devrimlerin ortak özelliği, kendi sınıf mücadelemizde pratik olarak ortaya çıktı. Her devrimci durum devrime yol açmaz. Bir devrimci durumun devrime yol açması için, devrimci güçlerin de o koşulları devrimle sonuçlandıracak kadar yetkin ve hazırlıklı olması gerekmektedir.

5- Son on yılın bütün deneyimlerinin gösterdiği gibi, bizde devrim, uzun süreli iç savaşın ardından gelecektir. Hiç kimse ani bir ayaklanma beklemesin. Otuz yıldır savaşıyoruz. Son on yıldır en yoğun, hatta en yüksek aşamasına çıktı bu iç savaş. Buna rağmen devrim gerçekleşmedi; devrim uzun iç savaş biçiminde gelişecektir. Bütün partilerin, sınıfın kendi stratejisini, taktiklerini, örgütlenme durumunu, bilincini buna göre düzenlemesi gerekiyor. Bunu hesap etmeyen hareketler gelişmelerin dışında kalırlar; ya sağ ya da sol sapma biçiminde. Uzun iç savaş bütün yüzyılın genel bir yasasıydı ve bizde de bu ortaya çıktı. Son elli yılda bütün Latin Amerika'nın temel yasası

olarak işleyen bu yasa, bizde otuz yıldır doğrulandı.

6- Proletarya içindeki oportünizm yenilemezse, proletarya, devrimci sosyalizme ve iktidara kazanılamaz. Burada yine bütün devrimlerin ortak bir yasası karşımıza çıktı ve Parti olarak biz bunu yaşadık. Kendi içerisinde oportünizmi yenemeyen bir proletarya zafer yüzü göremez. O halde oportünizme karşı savaş ile proletaryanın kurtuluş savaşı iç içedir, bir bütündür, birbirinden ayrı görülemez. Bizde oportünizm, on yıl boyunca devrimci durumu inkar etti, iç savaşı inkar etti. İnkâr etmekle de kalmadı, devrimci dönemde evrimci durum var diyerek; iç savaş yok, kısmi çatışma var diyerek; hatta durgunluk, gerileme var diyerek proletaryayı iç savaşa hazırlamadığı gibi, burjuvazinin proletaryaya karşı saldırısında da proletaryanın elini-kolunu bağladı.

Yine buna bağlı olarak sosyal-reformist hareketler, on yıl boyunca kitleleri faşizme karşı mücadelede pasifize ettiler. Kitle pasifikasyonunun partileri oldular. Bu anlamda da sermayenin devrime karşı savaşında durumunu güçlendirdiler. Böylece çok sayıda ilerici kitleyi devrimci savaşta, devrimci savaşın dışında tutarak etkisiz hale getirdiler.

Oportünist hareketler ise hedef saptırarak, emekçi sınıfa mensup yığınları düzen içi muhalefet konumunda tuttular. Devrimci mücadele değil, muhalefet stratejisi benimsediler. Bütün bunların etkisiyle de devrimci dönem devrimle sonuçlanamadı.

Muhalif konumun onlar açısından en yaygın gerekçesi meşruiyetti. Meşru olmak, meşru mücadele etmektir; kitleler açısından, kamuoyu açısından meşru olmaktır. Oysa meşruiyet, "mevcut sistem içerisinde bütün mülk sahibi sınıfların kabul edebileceği sınır" anlamına gelmektedir. Devrimci durumun olduğu koşullarda muhalefet, meşruiyet değil, yöntem devrimci mücadeledir.

7- Kürdistan'da ulusal kurtuluş hareketi ve ulusal kurtuluşçuluk iflas etmiş ve yenilmiştir. Böylece kapitalizmin egemen olduğu bir ülkede, klasik ulusal kurtuluş hareketinin en sonunda yenilgiye uğrayacağı, karşıtıyla buluşacağı gerçeği bizde pratik olarak ortaya çıkmıştır. Bu olay, ancak ulusal-sınıfsal kurtuluşun ve bu bütünlüğün zafer şansı olduğunu ortaya koymuştur. Yine ancak birleşik devrimin halklara özgürlük getireceği gerçeği pratik olarak kanıtlanmıştır. Yine aynı çerçevede, Kürdistan ulusal-sınıfsal kurtuluşuna ancak Kürdistan proletaryasının önderlik edebileceği, genelde ise bütün uluslardan proletaryanın tek sınıf örgütünde en sıkı birliği ve merkezîyetçiliğinin şart olduğu ortaya çıkmıştır.

Kürdistan proletaryası ve Kürt halkı sosyalizmi hedeflemeksizin

kurtulamaz. Kurtuluş ve sosyalizm mücadelesi bir bütündür, iç içedir. Kürt halkı buna yönelmeksizin ulusal baskıdan kurtulamaz, özgürleşemez. Teorik olarak tartıştığımız bu sorun, son on yılda ve onun sonunda artık bir sonuç olarak, bir ders olarak karşımıza çıkmıştır.

8- Devrimimiz yalnızca birleşik bir karşı-devrim yaratarak ilerlemekle kalmamış, aynı zamanda birleşik emperyalist-kapitalist sistemi de karşısına alarak ilerlemiştir ve ilerlemek durumundadır. Marx'ın geçen yüzyılın sınıflar savaşının derslerini özetlerken söylemiş olduğu; "devrim, birleşik bir karşı-devrim yaratarak ilerler" sap-taması bizde de gerçekleşmiştir. Şu farkla ki, bizim devrimimiz uluslararası bir karşı-devrimi de karşısına alarak ilerlemiştir. Bu açıdan uzun süreli, sancılı, zor, başarması çok zor; başarılı olduğu takdirde ise böyle bir zaferin, böyle bir devrimin zaferi çok kutlu bir zafer olacaktır.

Bunun nedeni ise, Türkiye'nin hemen hemen bütün emperyalist ülkelere bağımlı olmasıdır. Bütün emperyalist-kapitalist dünyanın Türkiye'de çıkarlarının olması; dolayısıyla buradaki devrimin bütün emperyalist-kapitalist dünyayı karşısına almadan, onu yenmeden başarıya ulaşamayacak olması demektir. Proletarya bunu hesap ederek, bundan sonraki süreçlerde çok kanlı, çok tuzaklı, çok oyunlu bir uluslararası saldırı ve baskıyla karşı karşıya geleceğini, bunun için de zaferi öyle kolay elde edemeyeceğini bilmelidir. Bu açıdan devrimimizi bekleyen çok tuzak vardır. Böylesine stratejik, bölge ve dünya süreci açısından böylesine önemli bir devrimi bekleyen pek çok tuzak var. Bu tuzakların komünist bir öngörüyle görülmesi ve aşılması gerekiyor.

9- Herhangi bir ülkede, özellikle Türkiye ve Kürdistan'da burjuva iktidarların uluslararası niteliği çok belirgin olarak öne çıkmıştır. Bu nedenle proletarya sadece kendi burjuva iktidarına karşı savaşmakla kalmıyor, aynı zamanda onun arkasındaki bütün uluslararası burjuvaziye karşı savaşmak zorunda kalıyor. Yani herhangi bir ülkedeki sınıflar savaşı bugün daha fazla uluslararası özellik taşıyor.

AB süreci bizim açımızdan bunun açık kanıtı oldu. Devrim ile dövülen, sarsılan, felç olan Türkiye'de, AB, üyelik sürecini işleterek, Türkiye'nin bütün istikrarını ve toprak bütünlüğünü kendi üzerine almıştır.

Emperyalizm herhangi bir ülkede, o ülkenin durumunu, o ülkedeki işbirlikçilerinden daha fazla kendisi düşünür hale gelmiştir. O ülkenin durumu daha fazla emperyalizmi ilgilendiriyor. Dolayısıyla emperyalizm herhangi bir ülkedeki durumu, sadece o ülkenin hükümetlerine, işbirlikçilerine bırakamaz ve bırakmıyor. Belli noktalarda kendisi müdahale ediyor. Latin Amerika'ya son on yılda emperyalizm

doğrudan kendisi müdahale etmiştir. İşbirlikçilerini ya ikna etmiştir ya da devre dışı bırakarak, Latin Amerika'daki devrimleri kendi elle-riyle söndürmeye yönelmiştir. Emperyalizm bunu strateji haline ge-tirmiştir. Bu strateji AGİT vb. uluslararası platformlar ile bütün ülkeler kabul ettirilmiştir, artık ülkelerin iç işlerine karışmamazlık yoktur. Böylece ülkelerin iç işlerine karışmama stratejisi, emperya-lizmi herhangi bir ülkenin istediği zaman iç işlerine karışabilir, mü-dahale edebilir duruma gelmiştir. Bu ise uluslararası ilişkilerde çok önemli yeni bir dönem anlamına gelmektedir.

10- Her ülkedeki proletarya hareketi daha fazla uluslararası, en-ternasyonal bir karakter kazanmakla birlikte bu on yıl, uluslararası proletarya enternasyonalizminin en güçsüz dönemi oldu. Sosyalizm çok büyük bir darbe yedi, en bunalımlı dönemini yaşadı. Böylece tek tek ülkelerde ortaya çıkan devrimci durumlar, etkin ve geniş uluslar-arası destekten yoksun kaldığı için istenilen sonuca ulaşmadı.

Türkiye ve Kürdistan devrimci komünist hareketi en çetin döne-mini, uluslararası desteğin hiç ya da hiçe yakın olduğu bir sırada kendi dinamikleriyle götürmek durumunda kaldı. Bu bir bakıma bizdeki ko-münist harekete kendi ayakları üzerinde kalmasını öğretti, bu bakı-mdan öğretici oldu. Diğer taraftan günümüzde uluslararası anlamda proleter ve sosyalist dayanışmaya dayanmayan bir devrimin güdük kalacağı gerçeğini bize öğretti. Bu da bizim açımızdan, proletarya en-ternasyonalizmi çalışmalarına daha çok önem vermemizi sağladı.

11- Özgül olarak da Türkiye ve Kürdistan'da küçük burjuvazinin ılımlı kesimi, bu on yıl boyunca, egemenler karşısında liberal bir tutum, yani eleştirel bir tutum almışlardır. En fazla yaptığı ise uzlaşma ve barış olmuştur. Esasında bununla faşizmin on yıl boyunca yapmış olduğu saldırılar karşısında boyun eğmiş, diz çökmüş ve halkın ya-nında savaşmamıştır, yer almamıştır. Birçok ülkede böylesi dönem-lerde birçok aydın ilerici, hatta entelektüel halkın yanında savaşmış, hatta silah almışken, Türkiye'deki küçük burjuvazinin bu ılımlı kanadı daha çok uzlaşmacı, statükocu, konformist bir tutum izlemiştir. Bunun için de genel hareketi liberalizmi aşmamıştır.

Devrim İçin Mücadele Birliği

15-31 Mart 2000

Sayı:11

YENİ BİR TOPLUM KURACAK PARTİ OLMAK

Yüzyılımıza doğru uluslararası komünist hareket, sosyalizmin içine girdiği sorunlardan dolayı ciddi bir kriz yaşadı. Komünizmin her ülkedeki örgütleri az ya da çok bu krizden etkilendiler. Büyük çoğunluğu komünizmden söylem biçiminde bile vazgeçti. Sosyalizm mücadelesini sürdürenler ise, iktidarı ele geçirmeyi göze almadan muhalefet konumunda kalmayı seçtiler. Bu dönemde devrim ve komünizm mücadelesini temsil eden komünist partiler, içinde buldukları çok çetin "ulusal" ve uluslararası koşullar altında mücadele etmek durumunda kaldılar. Uluslararası komünist destekten yoksun olarak yola devam etmek, devrimci partilere en güç koşullarda bile ayakta kalmayı ve savaşmayı öğretti. Bugün uluslararası proletarya hareketi her yerde devrimci yükseliş içinde. Bunda, her koşulda proleter ve komünist hareketin genel çıkarlarını gözeten ve savunan komünist partilerin büyük rolü var. Bu partilerden biri olan TKEP/Leninist, dönemin yükseliş içindeki partisi oldu.

Mücadeleye yeni katılan işçiler, sosyalistler Leninist Parti'nin her koşulda mücadele etmesini ve komünizm mücadelesinin sürekliliğini sağlayan temel özelliklerini öğrenmek istiyorlar. Bugüne kadar Leninist Parti içinde mücadele edenler ya da Partiyle ilişki içinde bulunanlar için her şey açıktır. Oysaki mücadeleye yeni katılan birisi için Partinin temel özellikleri öğrenilmeye muhtaçtır. Bu amaca hizmet etmesi için Leninist Parti'nin gelişim sürecini en genel yönleriyle ortaya koymalıyız.

Yeni Bir Toplum Kuracak Parti Olmak

THKO/MB Marksist-Leninist bir örgüt olarak daha ilk oluşum döneminde yeni toplumu kuracak bir komünist parti olmayı hedefledi. Örgüt temel komünist nitelikleriyle diğer tüm örgütlerden ayrılır. THKO/MB komünizm amacıyla birlikte buna uygun komünist örgüt olma yönüyle de bir komünist partinin ilk oluşum biçimidir. Örgüt aşamasında bile komünist parti işleyişine sahip oldu. Örgüt, varolan örgütlerden biri olmak istemedi. Teorik, politik, pratik ve örgütsel olarak sosyalizmi kuracak bir parti olmayı hedefledi ve daha sonraki süreci bilinçli olarak yönlendirdi.

Örgüt, sosyalizme partiyle ulaşma hedefini önüne koyarken sıfırdan başlamadı. Öncelikle THKO birikimi vardı. THKO'nun en iyi yönlerini alıp, onu proletaryaya kazandırmak için ısrarlı bir çaba gösterdi. Bundan daha önemlisi çok zengin uluslararası komünist örgütlü mücadele tarihi

vardı. Örgüt bütün bu deneyimler üzerinde yükseldi. Silahlı mücadele veren THKO'nun varlığı, THKO/MB'ye ve daha sonra da Partiye devrimci yönü kazandırdı. Böylelikle geçen yüzyılın ortalarında çeşitli ülkelerde bulunan konformist-reformist partilerden nitelik olarak farklı bir anlayışla hareket etti. Uluslararası komünist hareketin de en iyi özellikleri benimsendi. Süreç içinde bütün bu nitelikler, Parti döneminde bilinçli olarak kabul edilen örgütsel özellikler haline geldi. Leninist Parti ilkeleri daha THKO/MB sürecinde benimsendi ve örgüte kazandırıldı. Bu yöndeki çalışmalar büyük bir yoğunluk ve tartışma içinde yürütüldü. Uzun sayılabilecek araştırmalar yapıldı. Bolşevik Partisi başta olmak üzere, Lenin'in ve çeşitli parti önderlerinin Marksist parti anlayışları incelendi. Bu konuda teorik eserlerin yanında, anı yazıları, komünistlerin biyografileri, çeşitli belgeler marksist yöntemle ele alındı. Örgütten partiye varan örgütlü süreç böylesine yoğun ve kapsamlı teorik çalışmayla gerçekleşti. Yeni bir toplumu kuracak bir parti böyle oluştu.

Geleceği Bugünden Kazanmak

70'li yıllarda kurulan ya da devam eden örgütler, kendilerini çoğu zaman ya dar pratikçilikle ya da mücadele biçimleriyle ifade ederken, THKO/MB komünizmin temel sorunlarını öğrenmek ve örgüte kazandırmak için çaba içinde oldu. Bu dönemde hiç kimse böyle uzun süreli bir bakış açısına sahip değildi. Kimi örgütlerin birkaç askeri eylemle kendisini tanıtmaya gereksinmesi vardı. Oysaki THKO, gerçekleştirdiği ve kendisinde simgeleşen eylem çizgisinden dolayı, kendisini birkaç askeri eylemle tanıtmaya gereği duymadı. Örgüt proletaryayı kurtuluşa götürecek teorik sorunlara büyük önem verdi. Gelecek öncelikle teorik olarak kazanılmalıdır. Daha sonra on yıllar boyu bize yol gösteren teorik görüşler bu dönemde ortaya kondu. Fakat hiçbir zaman varolanla yetinilmedi. Örgüt her zaman kendisini aşmak için bilinçli çaba gösterdi. Sürecin sonraki ardışık evrelerinde teorik çalışmalar derinleştirildi. Pek çok örgütün yıllar sonra uğraştığı teorik sorunlarla, Parti daha örgüt aşamasındayken uğraşmış ve belirgin bir yol almıştı. O dönem marksist-leninist teoriye önem vermeyip, ya öğrenci eylemleriyle ya yasalçılıkla ya da dar pratikçiliğin çeşitli örnekleriyle uğraşanlar, sonraki yıllarda ya sosyalizm safı arını terkettiler ya da geri düştüler. Oportünizmle, marksizm-leninizm arasındaki mücadele ve farklılık, tarihi gelişme tarafından kanıtlandı.

Mücadeleye Dayalı Gelişme

Örgüt teorik çalışmalarını yaparken, aynı zamanda örgütlenme çalışmalarını da sürdürdü. Teorik ve örgütlenme çalışmalarını devrimci mücadele temelinde ele aldı. Dünyayı değiştirme eyleminden ayrı bir teorik

çalışma ve örgütlenme çalışması proleter komünist hareketin yöntemi olmadı. Dünyayı değiştirmeye hizmet etmeyen bir teori, dünyayı yorumlama yeteneğine bile sahip olamaz. Teorinin amacı dünyayı değiştirmektir. Her zaman bu marksist ilkeyi esas alan Leninist Parti, daha örgüt aşamasındayken buna uygun davrandı. Teorik çalışmalarda, örgütsel alanda yetkin bir gelişme gösteren örgüt, pratik mücadele alanında da yetkin bir gelişme gösterdi. Emekçi kitlelerle köklü bağlar kuran örgüt, dönemin eylemlerinde öncü rol oynadı. Örgüt illegal temelde sağlam bir örgütlenme içinde bulunurken, aynı zamanda binlerce işçinin eylemini örgütüyor, grevlere öncülük ediyor, emekçilerin örgütlenmesinde aktif görev üstleniyordu. Eğitim, yoğun ve sert mücadele temelinde yapıldı. Örgüt mücadelede de her zaman somut koşulların somut durumuna uygun davranmıştır. Örgüt içinde bulunduğu dönemin dolaysız etkisi içinde olmakla birlikte, eylem çizgisinde olayların kendisini sürüklemesine izin vermedi. Yapılacak eylemler, kitlelerin eylem çizgisi ve somut durumun tahlilinden çıkarılıyordu. Bu konuda Leninist devrim teorisinden hareket edildi. Örgütten Leninist Parti aşamasına kadar somut duruma göre davranmakla, mücadelelenin tek bir biçimine bağlı kalmayarak ilkel sosyalistlerden ayırım ortaya kondu. Örgütten partiye devrimci mücadeleyle varıldı.

Uygun Kadro Politikası

Yeni bir toplum kurmak, bütün zamanların en köklü ve en derine giden bir komünist devrimi gerçekleşmeden olanaksızdır. Böylesine tarihsel olarak boyutlu bir devrimci misyon, buna uygun kadro olmadan sadece lafta kalır. Örgüt ve Parti sadece kısa bir dönem mücadele verecek kadro politikası izlemedi. Yeni bir toplumu kurma mücadelesi uzun bir mücadeledir. Yalnızca devrimle, devrimin zaferiyle sona ermeyecek, sosyalizmde devam edecek olan bir görevdir. O halde kadro politikası uzun süreli mücadele anlayışına dayanmalıdır. Sınıf savaşı, gerekirse yaşam boyu sürecek olan bir kararlılığı gerektiriyor. Örgüt, kadrolarını kesinlikle bu anlayışla eğitti. Kadrolar, örgütün önlerine koyduğu görevleri yerine getirmek için büyük bir coşku, kararlılık, fedakarlık ve bilinçle örgütlenme çalışması yaptılar, mücadele verdiler. Her komünist kadro iyi biliyordu ki, devrimi gerçekleştirmek ve yeni bir toplumu kurmak bize düşmüştür. O halde buna uygun davranılmalıdır. THKO/MB, TKEP, TKEP/L dünyayı değiştirecek kadroları bu anlayış temelinde yetiştirdi.

12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğünün faşist terör koşullarında amaçlarımızı uygun davranmayan kadrolar safları terk ederken, bu en çetin koşullarda örgütlü komünist~mücadeleyi sürdürenler, dünyayı değiştirme anlayışıyla yetişen ve hareket eden kadrolar oldu. Diğer örgütlerin kadroları kitlesel olarak çürürken, TKEP, mücadelesi, örgütlenmesi ve teorisiyle

proletaryanın genel çıkarlarını temsil etti. Leninist Partinin öncü kadroları, Örgüt ve Parti sürecinde bu anlayışla yetişen kadrolardır. Leninist Partinin kadro politikası, son on yılın devrimci durum ve iç savaş sürecinden geçmiş ve doğrulanmış bir politikadır. Partinin kadro anlayışı, onlarca yılın pratiğinden geçerek bugüne geldi.

Oportünizme Düşmeden

Parti örgütten bu yana komünist bir doğrultuda sapmadan yoluna devam etti. Bununla birlikte aynı süreçte çeşitli örgütsel ve politik hatalar da yapıldı. Leninist Parti yapılan hataları saptamış ve onları mahkum etmiştir. Parti kendi yolaçtığı hatalar karşısında, marksist açıklık yöntemini işleterek hataların üstesinden gelebilmiştir. Partinin hatalarından söz edilebilir, fakat bu parti hiçbir zaman oportünizme düşmedi. Partinin belirgin olan özelliği marksist, leninist devrimci yapısı ve teorisidir. Partinin bütün literatürü, taktikleri, çalışmaları son derece net proleter komünist anlayışa dayalıdır. Görüşlerimiz son derece sade, bilimsel, etkileyici ve güçlüdür. Dışımızdaki sosyalist örgütlerin tarihi ise daha çok sağ ya da "sol" oportünizmle karakterize edilmiştir. Oportünist sosyalizmin örgüt literatüründe, kullandıkları üsluptan, içeriğe kadar oportünizmi görmek olanaklıdır.

Oportünizme karşı marksist-leninist ilkelerde kararlıca mücadele vermek, bu partinin en önemli özelliği oldu. Oportünizmle hiçbir zaman uzlaşmadık. Bu nedenle sosyalist proletarya içinde daha sağlam kök saldık. Proletarya içindeki oportünizmi yenmeden, proleter kitleler sosyalizme kazanılamaz, devrim gerçekleşemez. Proletaryanın öncüsü oportünizme karşı kararlı mücadeleyle kazanıldı. Partinin kadroları bu anlayışla şekillendi. Bütün tarihiyle Leninist Parti, oportünizme karşı mücadelede proletaryanın en güçlü silahıdır. Fakat bu görev özel mülkiyet zemininde ve küçük mülkiyet koşullarında sona ermez. Oportünizmi besleyen burjuva yasallık ve küçük mülkiyet varoldukça, oportünizm işçi sınıfı hareketinde ortaya çıkar. Bu anlamda oportünizme karşı mücadele sürekli olmalıdır.

Sınıf Savaşının Her Cephesini Yönetmek

Sosyalizmin dünya çapındaki yükselişinin çekiciliği ve etkisiyle örgütlü mücadeleye girişen küçük burjuva devrimcileri, en sonunda dağılma sürecine girdiler. Hiç şüphesiz yenileri ortaya çıkacaktır. Bunun için uygun toplumsal zemin var. Fakat eski etkinliğini gösteremeyecektir. Küçük-mülkiyetin büyük iflası, kapitalist ilişkilerin tekeli gelişimi emek-sermaye ilişkisini ve savaşını öne çıkartıyor. Küçük burjuva oportünist sosyalizmi bile yaşam bulmak için kendisini daha fazla proletaryanın mücadelesiyle ilişkilendirmek durumunda kalacaktır. On yıllık şiddetli, sert sınıf savaşından sonra ortalama sol hareket örgütlü yapısını koruyamaz. illegal alanda

olup, esasında yasallaşmak için büyük bir çaba içinde olan ortalama sol hareket, emek-sermaye savaşının yükseldiği günümüzde dağılma dönemine girdi. Dağılma boyutlanarak sürecektir.

Her koşulda proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini korumuş, bilimsel sosyalizmi her dönem temel almış olan Leninist Parti, yeni dönemde belirgin olarak öne çıkıyor. Her şeyden önce marksist-leninist teorisi, sağlam devrimci ilkeleri, marksist tahlil yöntemiyle geleceği kazanmış bir örgüt olarak sınıf savaşını yönetiyor.

70' li yılların, 80' li yılların ve 90' lı yılların sınıf savaşının deneyimlerine sahip olan Parti, proleter iç savaşı başarılı biçimde yönetmesini bilmelidir. Sınıf savaşının her dönemi aynı zamanda komünistler için sınav dönemidir. Başka dönemlerde başarılı sınav veren komünistler, eğer yeni dönemi marksist tahlil yöntemiyle ele almaz ve komünist görevleri doğru saptayamazlarsa, gelişmenin gerisinde kalırlar. Proletaryanın örgütlenmesi, devrime yönlendirilmesi, tüm ezilenlerin öncülüğünü pratik olarak yerine getirmesi için harekete geçirilmesi dönemin en önemli görevidir. Bu görev, devrimci mücadele yöntemleri ve mücadele araçları olmaksızın yerine getirilemez. Parti, proletaryanın zafere ulaşması için, onu devrimin eğitimciliğiyle bilinçlendirmek için, devrim mücadelesini kesintisiz olarak yükseltecektir.

Toplumsal devrimi gerçekleştirecek olan bir parti, bu devrimin birden fazla cephede kazanılacağını da bilir. Sınıf savaşı teorik, politik, pratik bütünlüğe sahiptir. O halde sınıf savaşında proletaryayı yöneten ve örgütleyen komünist parti, sınıf savaşının teorik cephesini, politik cephesini ve pratik cephesini yönetecek yetenekte olmalıdır. Böylesi bir donanımına sahip olamayan bir parti, sınıf savaşını başarılı olarak yönetemez. Leninist parti proletaryanın militan partisi olarak, sınıf savaşının her cephesini başarılı biçimde yönetecek düzeye gelmek için bilinçli bir çaba içinde olmalıdır.

Sınıf savaşının her cephesini yönlendirmek, devrimi örgütlemek, iktidarı ele geçirmek, dönemin devrimci görevidir.

Devrim İçin Mücadele Birliği

1-15 Nisan 2000

Sayı: 12

KOMÜNİST PARTİSİNİN TARİHSEL GÖREVLERİ

Marksizmde mutlak yön devrimcidir. Devrimci yön ise ancak diyalektiğe dayanılarak anlaşılabilir. Diyalektik, evrimi anlamada en yüksek düşünce biçimidir. O halde diyalektiğe dayanarak evrimi her yerde izlemek gerekiyor. Marksizm toplumlardaki değişim ve dönüşümü anlamamız için bize sağlam-bilimsel çözümleme biçimleri veriyor. Marksist devrimci diyalektiğe dayanarak dünyada meydana gelen değişimleri ele almamız gerekiyor.

Genelde uluslararası proleter hareket, özelde komünist hareket, dünyada, çevre koşullarında sağlanan değişmeyi çoğu zaman anlayamıyor. Bu nedenle gelişmenin gerisinde kalıyor. Uluslararası proleter ve komünist hareketin uzun dönem ciddi bir kriz içine girmesi bundandır. Geçen yüzyılın son yarısında çeşitli ülkelerdeki komünist partileri, sınıflar mücadelesine ayak uyduramadıkları için sistemle bütünleştirdiler, doğan devrimci mücadele boşluğunu Latin Amerika'da, Asya'da sol devrimci hareketler doldurdu. Bugün ise yeni bir evrim evresinde bulunuyoruz. Bu evrede ise sol devrimci hareketler, sınıflar mücadelesinin yeni yönelimine ayak uyduramıyorlar. O halde dünyadaki gelişmeleri her yönde anlamak ve proletaryanın güncel görevlerini buna göre belirlemek gerekiyor. Gelişmenin diyalektiği bunu zorunlu yapıyor.

Marksizme göre evrim ardışık evreleri içerir. Her ardışık evre ayrıca ele alınmalıdır. Çağdaş kapitalist toplumlar kendi evrimlerinin kaçınılmaz sonucu en sonunda kendi yıkıcı dinamiklerinin etkisiyle çöküş aşamasına gelip dayandı. Kapitalizm, kendi tarihsel sınırlarına ulaşmıştır. Kapitalist evrimin geldiği bugünkü aşamayı saptamak önemlidir. Kapitalizmin dünya çapında kendi tarihsel sınırları olan çöküş aşamasında bulunması ve çöküşün derinleşmesi, kapitalizmin yerini alacak olan sosyalizmin güncelleşmesi demektir. Sosyalizm mücadelesi tam yüzyıldır günceldir. Demek ki kapitalizmle sosyalizm arasında yüzyıldır güncel bir savaş sürüyor. Sosyalizm sınırlı sayıda ülkede değil, bugün daha fazla ülkede günceldir. Bağımlı ülkelerde devrime dayalı demokrasi ve sosyalizm mücadelesi güncel olarak proletarya ve emekçilerin önünde duruyor.

Proletarya her yerde sosyalizmi kuracak tarihsel inisiyatife sahip olmanın yanında, bilgi birikimi bakımından da yeterli güce sahiptir. Komünist hareket içinde en çok da sosyalist bilgi birikimi gözardı ediliyor, Marksist-Leninist teorinin yanında uzun bir tarihsel dönemi kapsayan geniş bir pratik birikim var. Pratiğin bilgisine dayanan devrimci teori etkin dönüştürücü bir güçtür. Marksist ideoloji kapitalizme karşı proletaryanın devrimci bir silahıdır. Bu silah her seferinde yeni gelişmelerle daha yetkin hale gelmiştir. Proletarya devrimci teori olmasaydı, kapitalizme karşı bu kadar etkin olabilir miydi? Marksist devrim teorisi bilimsel bir görüş olarak dünyayı dönüştürmede bir güçtür. Başka koşullar yeterliyse, proletarya marksist teori sayesinde iktidarı ele geçirecek ve sosyalizmi kuracak bilgi birikimine sahiptir.

Marksist-Leninist teori-pratik proletaryanın elinde kapitalizmi yıkmak, burjuva egemenliğine son vermek için güçlü bir silahtır. Uluslararası devrimci proletarya elindeki silahı iyi kullanmalıdır.

Komünist teori salt bir teori olmaktan çıkıp, kitleler içinde maddi bir güç haline geldi. Bunun en ileri örneği sosyalist ülkelerdir. Sosyalist ülkelerin yüzyıllık tarihi, dünya koşullarının kapitalizmden kurtulmaya uygun olduğunu, sosyalizmin tarihsel gelişmenin kaçınılmaz sonucu olduğunu, her yerde emekçi sınıfların proletaryanın önderliğinde sosyalizme yönelmesi gerektiğini, sosyalizmin olanaklı olduğunu tartışmaya yer bırakmayacak biçimde açıklar. Kapitalist ülkelerde sosyalizm bütün kitleler tarafından biliniyor. Bu anlamda sosyalizmin, örgütlü insanların bilgisinin sınırları içinde olduğu geçmiş yüzyıllar geride kaldı. Hemen hemen bütün önemli kapitalist ülkelerde komünizm, örgütlenme ve mücadele olarak kitlelerle birleşmiştir. Emekçi kitleler defalarca sosyalizme geçmek için ayaklanmaya giriştiler, iç savaşlardan geçtiler. Sosyalizm çağın en etkin gücüdür. Komünist kitleler her yerde marksist teoriyle donanmış komünist partilerinin öncülüğünde emekçi sınıfları kapitalizmi yıkmaya seferber etmelidir. Emekçi kitleleri komünizme kazanmak örgütlü komünist güçlerin temel görevidir. Bu görev sonuç almak için bütün koşullara sahiptir. Burada devrim ve komünizm hedefiyle kitleleri eyleme geçirecek olan komünist partilerin oynayacağı rol öne çıkmıştır.

Komünist partisinin devrimci rolü, uluslararası tekelleri kapitalizm tarafından yoğunlaştırılan emeğin sosyal karakteri tarafından da ön plana çıkartılmıştır. Büyük çaplı kapitalist üretim, sermayenin merkezileşmesi çok sayıda emekçiyi biraraya getirmiştir. Bilimin üretici güç olarak etkin biçimde kullanılması sonucu emeğin sosyal karakteri ileri boyutlara ulaştı. Emeğin sosyal karakteri dünya çapındaki bir geliş-

medir. Öte yandan karşı kutupta ise özel mülkiyet ve sermaye bir avuç kapitalistin elinde toplanıyor. Çelişki çok belirgindir. Burjuvaziyle proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişki, kapitalizmi her yerde yıkmanın kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Proletarya burada motor rol oynamalıdır. İnsanlığın kurtuluşu proletaryanın tarihi devrimci rolünü oynamasına bağlıdır. Proletarya devrimci tarihi rolünü komünist partisi öncülüğünde yerine getirebilir. Marksist teoriyle donanmış, dünyadaki gelişmeleri doğru kavramış, tarihsel görevlerini bu temelde saptamış komünist partisi olmaksızın, burjuvazinin elinden kaçmış olan üretici güçleri yakalayıp, onları toplum denetimine sokmak olanaklı değildir.

Üretici güçler, kapitalizm altında yeterince olgunlaştı. Üretici güçlerin gelişme düzeyi kapitalizmi yıkacak, sosyalizmi kuracak kadar ileri bir düzeydir. Bu durum, kapitalizmin ilk yıllarıyla karşılaştırılmayacak kadar belirgin bir ilerlemedir. Tekelci kapitalizmin ulaştığı dünya çapındaki örgütlülük düzeyi, emeğin sosyal karakterinin belirgin olması her bakımdan yeni ve üst bir toplum düzenine geçişi zorluyor. Komünist teori toplumun önündeki çözümleri, üretici güçlerin ulaştığı gelişme düzeyine göre düşünmelidir. Evrimin bugünkü evresi, insanların önündeki sorunların çözümünün olanaklı olduğu bir gelişme aşamasıdır.

Evrimin bugünkü gelişme aşamasında, tarihsel inisiyatif burjuvaziden proletaryaya geçmiştir, sosyalist üretim biçiminin üstünlüğü kesin olarak ortaya çıkmıştır, kapitalizm kendi tarihsel sınırlarına dayanmıştır, sosyalizm bu sınırlarda günceldir, kaçınılmazdır. 21. yüzyıl sosyalizmin tamamlanacağı, sosyal devrimler ve sosyal ayaklanmalar yüzyılı olmuştur. Maddi koşullar, proletaryanın insanlığı kurtarma tarihi misyonunu yerine getirmesi için her yönden uygundur. Proletarya bilinç olarak, örgütlenme olarak, bilgi birikimi olarak, savaş kapasitesi olarak, kültürel olarak son derece gelişmiş bir konumdadır. Genel düzey olarak da proletarya insanlığı kurtarma görevini yerine getirecek yetkinliktedir. Yüzyıl boyunca sağlanan ilerleme proletaryanın insanlığın kurtuluşu işini üzerine aldığı, bugün bu görevi daha ileri götürmek için gerekli olan çok şeye sahip olduğunu ortaya koymuştur. Burada sorun bu rolün bilinçli olarak yerine getirilmesidir.

Bu aşamada kapitalizm sadece kendi yıkılışı için çalışıyor. Emperyalist tekellerin dünya çapında birleşmeleri, her birleşmenin yeni birleşmeleri yaratması, bunun sonucu olarak milyonlarca işçinin dünya işsizler ordusuna katılması, emekçi sınıfların yaşam koşullarının kötüleşmesi, yoksulların sayısının ileri boyutlara ulaşması, bu ise beraberinde emekçi sınıfların ayaklanmalarını, çatışmalarını, savaşlarını getiriyor. Emperyalizmin dünya egemenliği, proletaryanın da dünya

çapında eylemlere gitmesini ve enternasyonal ilişkilerini geliştirmesini zorluyor. Kapitalizmin eşitsiz gelişimi yasası sonucu, proletaryanın çeşitli ülkelerdeki düzeyi, gelişme temposu farklı olsa da; bütün ülkelerin emekçi hareketi dünya devrim sürecinin birer bileşeni durumundadır. Bu durum, proletarya enternasyonalizmi yönünde bilinçli bir çabanın gösterilmesi demektir. Proletarya enternasyonalizmi kapitalizme karşı etkin bir güçtür.

Marksızmda mutlak yön devrimci yön olduğu halde uluslararası proletarya hareketi içindeki oportünizm, buna aykırı olarak geçmişin önünde boyun eğmiştir. Bu nedenle de sırtını geleceğe çeviriyor. İster sağ oportünizm biçiminde olsun, ister dogmatizm biçiminde olsun geçmişe bağlılık, bu görüşü gericileştiriyor. Geçmiş ne kadar şanlı olursa olsun, gelecek için çekici olamaz. Tarihsel gelişme basitten karmaşığa doğru bir gelişim gösterir. Bu evrime uygundur. Dogmatikler ve oportünistler ise evrime aykırı olarak, gelişmenin ardışık evrelerini göremiyorlar.

Bir komünist örgüt ya da devrimci bir örgüt, sırf geçmişte kahramanca işler yaptı diye gelişmeye ayak uyduramaz. Öyle olsaydı Lenin'in ve leninizmin partisi olan SBKP, Ekim Sosyalist Devrimi gibi insanlığın yeni bir çağını başlatan bu büyük olaya öncülük eden bir parti bugünkü duruma gelmezdi. Ya da Komünü ele alalım. Komün Paris ve Fransız proletaryasının ve insanlığın büyük bir eylemidir. Fakat gelecekte Paris proletaryası ve Fransız proletaryası bundan daha ileri örnek yaratacaktır. Paris Komünü bir daha tekrarlanmamıştır. İnsanlık yeni koşullarda yeni örnekler yaratacaktır. Sosyalizmin bugüne kadar ortaya çıkan örnekleri, sosyalizmin en olgun ve en ileri örnekleri değildir. Ekonomik gelişme, üretici güçlerin gelişme düzeyi sosyalizmin yeni ve daha ileri örneklerini yaratacak durumdadır.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinde geçmişi tekrarlamak bir düşünce biçimi oldu. Tarihsel materyalist görüş açısından geçmişte olan bir olayın daha sonra halen doğru olduğunu söylemek tutuculuktur. Fakat Engels'in belirttiği gibi tutuculuk materyalist görüş açısından görecelidir, tarihsel materyalist görüş açısından mutlak olan devrimciliktir. Bizde sosyal-reformizm olsun, oportünizm olsun geçmiş örneklerin önünde yerlere kadar eğilirler. Devrimci örgütlerin önceki dönemleri olsun, çatışmanın şu ya da bu örneği olsun göklere çıkartılır. Tarihi gelişmeye devrimci, yani eleştirel yaklaşılmaz. Bu noktada gericiliğe düşülür. Geleceğe yönelmeyen her sınıf ve politik akım geçmişin önünde secdeye yatar. Devrimci bir sınıf için, diyalektik ve tarihsel materyalist görüşü benimsemiş bir komünist parti için insanlığı nihai hedef olan kurtuluşa götürmek temel hedeftir ve bu he-

defe ulaşmak için geçmiş karşısında sürekli eleştirel davranılır. Kazanmak isteyen her devrimci sınıf ve proletaryanın devrimci sınıf partisi, önceki örgütsel ve pratik süreçlerden dersler çıkarır. Başarmak için yapılan hataları görmek, zayıf yönlerimizi kavramak ve mücadeleyi hangi yönde geliştireceğimizi anlamak için tarihin biricik bilimsel anlama yöntemi olan devrimci diyalektiğe dayanacağız.

Oportünist hareketin yayınlarına bakıldığı zaman kendini aşamayan örgütlerin nerelere vardığı görülebilir. Teorik olarak hiçbir değer taşımayan boş yazılar. Boş yere sayfalar dolduran uzun yazılar. Gelişmenin gerisinde kaldıklarını gösteren görüşler. Bütün bunlar oportünist hareketin nasıl bir teorik iflas içinde olduğunu gösteriyor. Koşulları, koşullardaki somut gelişmeleri, somut durumun somut çözümlenmesini yapma yeteneğinde olmayan oportünist sosyalizm, proletaryanın kurtuluş mücadelesinde bir engeldir. Devrimci proletarya kendi içindeki oportünist hareketi yenerek geleceği kazanır.

Türkiye' deki ortalama sol hareket teorik olarak hiçbir gelişme gösteremediği gibi, son on yıldır belirgin bir düşüş yaşıyor. Teoride oportünizm, sığlık, dogmatizm geçerli oldu. Marksizmden sapma yalnızca ortalama sol hareket için geçerli değildir. Hiçbir komünist hareket otomatik olarak marksist çizgide ilerlemez. Komünist hareket marksizmin devrimci özüne uygun biçimde somut toplumsal ve tarihsel gelişmeleri izlemeli ve önündeki görevleri buna göre belirlemelidir. Marksist olmak marksizmi ansiklopedik düzeyde anlamak değildir. Marksist olmak, marksizmin devrimci özü olan devrimci diyalektiğe dayanarak olayların ve süreçlerin çok yönlü ve karşılıklı gelişimini anlamaktır. Teoride böyledir. Pratikte ise proletaryanın nihai kurtuluşuna kadar komünizm mücadelesini sürdürme kararlılığını ve yeteneğini göstermektir. Bugünün somutunda ise insanlığın ulaştığı gelişme aşamasını doğru kavramak ve tarihsel görevleri bu tarihsel koşullara göre saptamaktır.

Dünya büyük bir devrimci değişim aşamasına gelmiştir. Bu durumda, bu değişimin motor gücü olan proletaryanın demokrasi ve sosyalizm programı daha büyük bir önem kazanmıştır. Komünist partisinin devrim ve komünizm programı bu devrimci değişimi sonucuna götürecektir. Geleceği ideolojik olarak kazanmak öncelikle önemlidir. Devrimci değişimin olağanüstü önem kazandığı bir aşamada, bu dönüşümü gerçekleştirecek olan komünist güçler bugüne kadar ki pratiği eleştirel açıdan irdelemeli ve proletaryanın kurtuluş savaşında birer silah haline getirmeli. Bunun için öncelikle sosyalizm tarihinin büyük teori-pratik birikimlerinin doğru bilgisine ulaşmak şarttır. Uluslararası koşullar önceki yüzyıllara göre

son derece karmaşıktır. Basitten karmaşığa gelişim yasası gereği bu böyledir. Bugünkü karmaşık durumu, proletaryanın toplumsal kurtuluş savaşında doğru olarak değerlendirmek için marksist hareketin teorik kapasitesini daha da genişletmesi gerekiyor. Bu ise kolektif çalışmayı zorunlu yapıyor. Bunun için her komünistin teorik kapasitesini pekiştirmek için bilinçli bir çaba içinde olması gerekiyor,

Türkiye ve Kürdistan Birleşik Devrimi'nde belirleyici bir rol oynayacak olan Leninist Parti kadroları, enternasyonal alanda da etkin görev üstlenecekler. Bunun için öncelikle evrimin bugünkü aşaması doğru biçimde kavranmalıdır. Devrimci görevler buna göre belirlenecektir. Leninist Parti bu görevi de başaracak.

Devrim İçin Mücadele Birliği
15-30 Nisan 2000
Sayı: 13

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ ÖNE ÇIKIYOR

Dünyanın her yerinde kapitalizme karşı eylemler yükseliyor. Anti-kapitalist anti-emperyalist eylemler bir süre önceden beri yükseliş içindedir. Bu yükseliş geçtiğimiz yıllarda daha ileri düzeye vardı. Geçen yüzyılın son yarısında bağımlı ülkelerde görülen sosyal-ayaklanmalar, bugün emperyalist ülkelerde ortaya çıkmaya başladı. Her yerde görülen sokak savaşlarının, iç çatışmaların, gösteriler ve ayaklanmaların nedenleri, etkenleri aynı dünya koşullarından ileri geliyor.

Olaylar, onu etkileyen dünya koşullarından ve çok yönlü uluslararası gelişmelerden ayrı ele alınırsa, hiçbir olay açıklanamaz. Olaylar, ekonomik ve tarihsel gelişmelerden ayrı olarak aydınlatılamazlar.

Bunun için bilimsel bir bakış açısı gerekir. Bilimsel bakış açısı, daha önceki süreçleri açıklamakla sınırlı değildir. Tarihin gelişimini her yerde izlemektir. Dünya çapında yapılan anti-kapitalist, anti-emperyalist eylemler sonuçtur: önceden maddi nedenleri ve maddi koşulları oluşmuş sonuçlardır. Buna, "bunun nedeni kapitalizmdir" demek yeterli değildir. Çünkü kapitalizm de kendi içinde evrime uğramıştır. Evrimi yadsımayan her bakış açısı, kapitalizmin kendi evriminin çeşitli evreleri olacağını da kabul eder. Bugünkü eylemleri yaratan kapitalizmin geldiği durumdur. Genel olarak durum, kapitalizmin çöküş dinamiğinin bu sistemi çöküşe götürdüğü; yeni sistemi kuracak üretici güçlerin yeterince olgun olduğu; koşulların dünyanın devrimci dönüşümü için son derece uygun olduğu yönündedir. Eski toplumun yerini alacak yeni bir toplumu hedefleyen sosyal devrimler, kapitalizmin gelişimi tarafından hazırlandı. Buna sosyalizmin büyük teori-pratiğinin birikimi de eklenince, yeni toplumu kurma mücadelesi her yerde güncellik kazanıyor.

Emperyalist merkezlerdeki ayaklanmalar ve sokak savaşları, daha büyük ve yaygın eylemlerin gerçekleşeceğinin güçlü işaretlerini veriyor. On yıllardır mücadelelerinde yalnız kalan bağımlı ülke halkları, emperyalist merkezlerdeki emekçi sınıfların ayaklanmalarıyla güçlü bir destek buluyorlar. Emperyalist ülkelerdeki anti-kapitalist kitle hareketinin, bağımlı kıtalardaki kitle hareketlerini etkileyeceği açıktır. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı dünyanın her yerinde kitle eylemlerinin yükselmesi, genel olarak hareketin, dünya çapında ve bü-

tünlüklü olarak davranacağını gösteriyor. Aradaki farklılık, mücadele veren güçlerin birbiriyle ilişki içinde, birbirini etkileyen yönde ve ortak hareket etmesi önünde engel oluşturmuyor. Sermayenin dünya çapındaki egemenliği, bunun kaçınılmaz sonuçları, çelişkileri, proleter harekete daha fazla uluslar arası karakter veriyor. Tekellerin dünya çapında birleşmesi, sermayenin bir avuç kapitalistin elinde birikmesi, karşı kutupta yer alan yoksulların devrimci ayaklanmalarını bütün kıtalara yayıyor. Bütün kıtalarda emperyalist-kapitalist sisteme karşı devrimci mücadele yükseliyor.

Emperyalist merkezler, Seattle, Davos, Washington, Fransa, Almanya ve diğer merkezlerdeki yüzbinlerce emekçinin, gençliğin eylemleri, emperyalist ülkelerin daha büyük eylemlerle sarsılacağını gösteriyor. Bunun esas nedeni kapitalizmin iç çelişkilerinin öne çıkması, keskinleşmesidir. İşsizliğin artması, göçmen işçilerin aşırı sömürsü ve baskı altına alınması, sosyal yardımların kısılması, yaşam koşullarının kötüleşmesi; tekelci birleşmeler sonucu birkaç kapitalistin toplumun geri kalanı üzerindeki egemenliğinin artması, buna karşı geniş bir kitlenin mücadeleye katılmasını getiriyor. Bu nedenle eylemlere yalnızca işçiler değil: çiftçiler, küçük burjuvalar, entelektüeller de katılıyor. Sosyal birey kapitalizme karşı ayaklanıyor.

Emperyalist ülkelerde, anti-kapitalist ayaklanmalara, sokak savaşlarına, proletarya dışında küçük burjuvazinin de katılması doğaldır. Tekelcilik, proletaryanın yanında çiftçinin ve küçük burjuvazinin de sömürülmesi ve baskı altına alınmasıdır. Emperyalist ülkelerde çiftçilerin sık sık eyleme yönelmeleri, büyük kentleri işgal etmeleri, kentler ve kent sınıflarından tekelci kapitalistler tarafından sömürülmesinin sonucudur. Bunun yanında kapitalizmin kentleri ve sanayii, kentli insanın fiziki yaşamını yok ediyor. Kapitalizmin çevre sorunu her bireyi etkiliyor. Toplumsal koşulların kötüleşmesi kent küçük burjuvalarının ayaklanmalarına yolaçıyor, Toplumun çok geniş bir kesimi ayaklanmaya yöneliyor.

Yakın zamana kadar, dünya barışı ve çevre sorunlarından hareket eden çevreci ve entelektüel hareket, nükleer silahsızlanma görüşmelerinin olumlu yönde ilerlemesi ve çevre sorunlarının, özünde kapitalizmin yarattığı bir sorun olduğunun görülmesi sonucu yeni bir yönelime girdi. Bunda Alman Yeşiller Partisi'nin hükümete girip, kendi hedeflerine aykırı hareket etmesi ve sonuç olarak, bu biçimde varolan sosyal hareketin politik perspektiflerinin iflas etmesi oldu. Nesnel olarak kapitalizme karşı olan çevreci hareket, artık bilinç olarak da kapitalizme karşı yönelmek durumunda. Çevrecilerin işçilerle birlikte ABD'deki, ayaklanmaya katılması bunun göstergesi. Kapita-

lizme karşı yönelmeyen hiçbir sosyal-politik hareket ayakta kalamaz. İnsanın yaşadığı çevreyle birlikte kurtuluşu, kapitalizmi yıkmaktan ve yerine sosyalizmi gerçekleştirmekten geçer. Bu bilinç ve zorunluluk daha iyi kavranmış durumda.

Proletarya insanlığın kurtuluşunu üstlenmiş devrimci bir sınıf olarak, insanlığı ilgilendiren bütün sorunlarda görüş belirtmeli ve pratik tavrını göstermelidir. Yalnızca kendi ekonomik, toplumsal sorunlarıyla ilgilenen proletarya, ancak kendisini darlığa mahkum eder. Dünya proleter hareketi, gelişmekte ve yaygınlaşmakta olan geniş kitle hareketini doğru biçimde anlamalıdır. Kapitalizmin yolaçtığı her sorunda ve her harekette tavır geliştirmelidir. İnsanlığın kurtuluşu amacı ve tarihi misyonu, böyle düşünmeyi ve böyle davranmayı gerektiriyor.

Çiftçiler, kent-küçük burjuva sınıflar, çevreciler, entelektüeller ne kadar anti-kapitalist istemler ileri sürerlerse sürsünler, kapitalizmi aşan bir perspektif ortaya koyamıyorlar. Böyle olunca geriye koşulların iyileştirilmesi istemi kalıyor. Koşulların iyileştirilmesi ise, kapitalizm altında bir seraptır. Üstelik kapitalizmin ulaştığı düzey, iç çelişkileri, çelişkilerin keskinleşmesi, üretici güçlerin karşı karşıya bulunduğu sorunlar, bütün bunlar yalnızca devrim yoluyla yeni topluma geçişi işaret ediyor. İktidara ve yeni toplumu kumaya yönelmeyen her hareket yıkılmaya mahkumdur. Proletaryanın yeni toplumu kurma mücadelesine bağlanmayan bütün bu hareketler yozlaşmaktan ve burjuvazinin birer aleti olmaktan kurtulamazlar. Proletarya ise, kendi dışında bulunan bütün ezilenleri kurtarmadan kendisini kurtaramaz.

Sınıfsal konumu, niteliği ve nüfus içinde işgal ettiği yer nedeniyle proletarya, sosyal devrimin motorudur. Bugüne kadar küçük burjuvazi de proletaryanın yanında devrimci bir rol oynadı. Proleterleşme sürecine bağlı olarak bu devrimci rol devam edecektir. Fakat küçük burjuvazinin devrimdeki yeri eskisi gibi olmayacaktır. Ekonomik, tarihsel koşullar proletaryanın devrimci konumunu ve rolünü belirgin olarak öne çıkartıyor. Sınıflar mücadelesi iki sınıf arasında geçiyor. Proletarya devrimci bir sınıf olarak, dünyayı değiştirme görevinin sürükleyici, öncü gücü olarak görevlerini üstlenmelidir. Bütün ezilenlerin kurtuluşu, proletaryanın bu görevleri yerine getirmesine bağlıdır.

Dünya çapındaki eylemler, bu kurtuluşun koşullarının ne kadar var olduğunu ortaya koyuyor. Böylesi bir alt-üst oluş sürecinde, devrimci bir hareket olarak proletarya enternasyonalizmi öne çıkmıştır. Proletarya enternasyonalizmi, proletaryanın elinde bir dönüştürücü araçtır; anti-kapitalist bir silahtır. Dünya yüzeyinde her gün meydana gelen toplumsal gelişmeler, proleter temeldeki enternasyonalizmin

daha da öne çıkacağını gösteriyor. Proleter hareket öz olarak uluslararasıdır. Proleter hareket ancak uluslararası düzeyde ileriye gidebilir. Bunun için öncelikle, bugünkü tarihsel evrenin, yeni bir evre olarak tanımlanması yapılmalıdır. Bu, tarihsel evre, tarihsel öncülüğün dünya proletaryasına geçtiği, insanlığın önündeki sorunlara ancak proletaryanın çözüm bulabileceği, en önemlisi de üretici güçlerin gelişme düzeyinin, ancak yeni bir toplumu zorunlu kıldığı bir gelişme aşamasıdır.

Emperyalist ülkelerdeki toplumsal hareketlere bir perspektif kazandırmak dünya proletarya hareketinin görevidir. Proletarya dışında hiçbir sınıf perspektif koyamaz. Proletaryanın perspektifi sosyalizmdir. Sosyalizm ki, tekelci kapitalizm tarafından ve bütün tarihi koşullar tarafından hazırlanmıştır. Dünya proleter komünist hareketi enternasyonal planda ki ayaklanmalara müdahale etmezse, ağırlığını koymazsa, bu hareketin yozlaşmış zamanla dağılacağı bilinmelidir. Komünist hareket, sosyalist toplumun üstünlüklerini ve kaçınılmazlığını anlatarak, eylemci kitleleri ve eyleme geçmekte olan kitleleri sosyalizme ikna edebilir. Geniş işçi kitlelerini sosyalizme yönlendirmek için yeterli bilgi birikimi ve bilinç vardır. Küçük burjuva kitlelerinin, ancak proletaryanın önderliğinde hareket ederek hedeflerine ulaşabileceklerini anlatmaları için elde yeterince gerekçe ve bilgi birikimi vardır.

Devrimci temelde bir enternasyonalizm için pratik olarak harekete geçilmelidir. Bütün ülkelerde kapitalizme karşı devrimci mücadeleye dayanmayan bir enternasyonalizm hiçbir zaman yaşayamaz ve amaçlarına ulaşamaz. Devrimci bir enternasyonalizmin örgütlenmesi için, öncelikle daha önceki sürecin irdelenmesi ve eleştiriden geçirilmesi gerekir. Önceki süreç eleştirilmeden ileriye gidilemez. İleriye gitmek isteyen, kazanmak isteyen her devrimci sınıf, önceki dönemi eleştiriden geçirir. Yönünü geleceğe çeviren proletarya, devrimci bir sınıf olarak yalnızca söyleme dayanan, pasifist, statükocu enternasyonalizm anlayışını sert biçimde eleştirilmeli ve kapitalizmi alaşağı eden ve yeni bir toplumu hedefleyen bir enternasyonalizm anlayışı geliştirmelidir.

Bu alanda görev, öncelikli olarak son dönemde dünya proletarya hareketi ve komünist hareket zor bir süreçten geçerken, dünya proletaryasının genel çıkarlarını, komünizmi savunan ve bu amaçla devrimci mücadele veren komünist partilerine aittir. Bu öncü girişim kendi sonuçlarını vermelidir. Her ülkedeki proletaryanın kurtuluşu, daha sıkı biçimde dünya çapındaki sosyalizm mücadelesine bağlanmıştır. Her Komünist Partisi, dünya proleter hareketinin bir müfrezesi olduğu bilinciyle davranarak bulunduğu topraklardaki devrimi zafere götürür. Her Komünist Partisi, enternasyonal bir mücadele anlayışıyla

hareket ederse yüksek amaçlarına ulaşabilir.

Emperyalizme ve kapitalizme karşı dünya çapında yükselişe geçen ayaklanmalar karşısında emperyalist-kapitalist sistem boş durmuyor. Yalnızca fiziki olarak bu hareketi yoketmek için baskı biçimlerini devreye sokmakla yetinmiyor: politik ve jeolojik olarak da hareketi etkisiz hale getirmek için ideolojik-politik bir saldırı geliştiriyor. Uluslararası burjuvazinin bu konuda deneyimli olduğunu biliyoruz. Elindeki büyük olanakları, kitle iletişim ve propaganda araçlarını sonuna kadar kullanarak anti-kapitalist, hareketi burjuva doğrultuda saptırabilir. Bu alanda komünizm, kapitalizmle sert, kapsamlı bir kapışma içinde olacaktır. Bu kapışmada tarihsel inisiyatifin ve üstünlüğün sosyalizmde olduğu bilinerek davranılmalıdır. Sosyalizm kapitalizme karşı en eşitsiz koşullarda mücadele vererek, bugünkü gelişmiş ve güçlü düzeye ulaşmıştır. Tarihsel koşulların komünizmi hazırladığı, komünist hareketin büyük bir güce ve birikime sahip olduğu bir noktada, bu mücadeleyi dünya proletaryaya güçleri kazanacaktır.

Bir avuç emperyalist tekel ve birkaç emperyalist devlet dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu sömürerek; onları sefalete, ölüme, açlığa mahkum ederek çok büyük bir serveti elinde bulunduruyor. Sınıflar kutuplaşması dünya çapında derinleşmiştir, çelişkiler son derece keskindir. Emperyalist birleşmeler, emperyalist finans güçlerinin dünya nüfusu üzerinde kurduğu egemenlik ve sömürü, bağımlı kıtalarda, büyük ve süreklilik gösteren anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadelelerin patlak vermesini getirdi. Topraktan, üretim araçlarından, yaşam araçlarından yoksun bırakılan dünya nüfusunun büyük çoğunluğu her geçen gün emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleye yöneliyor. Dünya büyük ayaklanmalara ve devrimlere hazırlanıyor.

Bütün kıtalarda milyonlarca insan dünyayı değiştirme eylemine yöneliyor. Dünyayı değiştirme bilinci, kitlelerin yaşam koşullarını değiştirmek için güçlü bir silah olarak gelişiyor. Ekonomik, tarihsel koşullar ve teorik-politik bilinç yeni bir dönemi başlattı.

Dünyanın her yerinde, kapitalizmi alaşağı etmek ve yeni bir dünya kurmak için büyük bir devrim dalgası yükselişte. Dünya proletaryası, bu devrimi amaçlarına ulaştırmalıdır.

Devrim İçin Mücadele Birliği

1-15 Mayıs 2000

Sayı: 14

SİÇRAMA ÇAĞI

Proletaryanın eylemleri bütün dünyada büyük bir gelişme içinde. Proletaryanın devrimci mücadelesi her yerde yükselişte. 1 Mayıs 2000'de proletaryanın dünya çapındaki mücadelesinde tam bir patlama (sıçrama) yaşandı. Dünyada bugün yaşanan gelişmeler, 68 Dünya eylemlerinden daha ileri düzeyi temsil ediyor. 68' de gençliğin öne çıkışı belirgindi, bugün ise proletarya öne çıkmıştır. Kapitalizmin evriminin geldiği yer, olayların dünya düzeyindeki gelişmeleri proletaryayı öne çıkartıyor. Olaylar dünyada devrimci yönde seyrediyor.

Proletaryanın devrimci mücadelesi, kapitalizmin, sosyalizme şiddetli saldırılarının yapıldığı 80 ve 90'lı yılların ardından bu yüzyıla doğru yükselişe geçti. Bunun ilk güçlü işaretleri 90'lı yılların ortalarında verildi. Dünya burjuvazisi, o zaman bunun farkında değildi. Emekçi sınıfların sokak gösterilerinin, ayaklanmalarının geçici olacağını ve bunun üstesinden geleceğini düşünüyordu. Öyle olmadığı Seattle ayaklanması, Davos, Washington, Güney Asya ayaklanmaları, Latin Amerika ayaklanmaları ve sokak savaşlarıyla açık olarak ortaya çıkmıştır. 1 Mayıs tam bir patlama oldu. Bütün kıtalarda milyonlarca işçi, halk kitleleri sokağa çıktı. Her yerde antikapitalist sloganlar ön plandaydı. Proletaryanın devrimci perspektiflerinin kendisini kabul ettirdiği anti-kapitalist ayaklanma, eylemde ve bilinçte ileri doğru bir sıçramadır.

Proletaryanın ve halk kitlelerinin anti-kapitalist dünya ayaklanmaları, yüzyılımızı sosyal-devrimler ve sosyal ayaklanmalar yüzyılı yapan gelişmeleri bugünden başlatmıştır. Ekonomik ve tarihsel koşullar bütün kıtaların devrimci dönüşüm sürecine girmesi için yeterince gelişkindir.

Her geçen sürede, daha çok kitle anti-kapitalist ve anti-emperyalist eylemlere yöneliyor. Yaşam hakları gaspedilen milyonlar, yaşam

koşullarını değiştirmek için, dünyayı değiştirme eylemlerine atılıyorlar. Kitlelerin büyüyen sayılarla eylemlere başvurmaları Dünya çapında devrimci yükseliştir. Her eylem, yeni eylemleri ateşliyor. Her yeni eylem, öncekinden daha büyük ve etkili oluyor. Emperyalist ülkelerde bugüne kadar on yıllar boyu, görülmeyen kitle eylemleri ard arda görülmeye başladı. Dünyada on yıllar, aylara sığıyor. Aylar haftalara günlere doğru gidiyor. Gerçek nedenleri ekonomik ve tarihi sürecin içinde yatan milyonların ayaklanması, uzun birikimin patlama biçiminde kendisini belirginleştirmesidir. Kitle ayaklanmasının, toplumsal devrimin belirginleşmesi kapitalizmin çelişmeli, antagonist evriminin geldiği yeri tanımlıyor. Kapitalizmin emperyalist aşaması toplumsal devrim çağını başlattı. 21. yüzyıl bu çağın bütün ulusları, halkları, proleter kitleleri kapsayacağı bir çağ olacaktır.

Burjuvazi bunu kavramış değil. NATO, belirlediği "ayaklanma yüzyılı" tezini, çağı kavradığı için değil, kendi varlık nedenini bir temele dayandırmak için ortaya koydu. Leninist Parti çok önceden, bu yüzyılın sosyal-devrimler ve sosyal-ayaklanmalar yüzyılı olacağını inandırıcı biçimde belirtmiştir. Dünyayı değiştirecek toplumsal devrimler çağı, sermaye dünyasına son verecek yeni aşamaya girdi.

Anti-kapitalist toplumsal hareketlerdeki sıçramanın nedenlerini kapitalizmde aramak gerekir. Emperyalist aşamadaki kapitalizm, kapitalizmin çürüme, çöküş aşamasıdır. Yani kapitalizm, üretici güçlerin gelişmesi için oynaması gereken ileri rolü oynadıktan sonra, geliştirdiği kendi öz toplumsal güçlerinin gelişimi önünde ayak bağı oldu. Bu ayakbağı olma durumu karşılıklıdır. Kapitalist üretim ilişkileri üretici güçlerin önünde ayak bağıdır; üretici güçler de kapitalizm önünde ayak bağıdır. Bu durum, kapitalizmi çöküşe götüren bir gelişmedir. Kapitalizmin çürüme, çöküş aşamasına gelmesi, kapitalist evrimin, en sonunda sosyal devrim noktasına gelmesidir. Kapitalizmin bu çürüme aşamasında süreç, uzun süreli, yavaş değil sıçramalı işler. Kapitalizmin çöküş dinamikleri sıçramalı olarak, kapitalizmin yıkılışını yoğunlaştırırlar. Eğer bu anlaşılmazsa, 20. yüzyılın ve 21. yüzyılın toplumsal devrimleri anlaşılabilir.

Kapitalizmin bütün çelişkilerini, hareket yasalarını, antagonizmalarını daha üst düzeyde üreten emperyalizm, kapitalizmin son aşaması; sosyalizmin öngünüdür. Toplumsal devrimler çağını başlatan Ekim Devrimi, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin, uluslararası koşulları tarafından hazırlandı. Ekim öncesinde devrimin objektif koşulları bütün dünyada ortaya çıktı. Ekim Sosyalist Devrimi, devrimin dünya çapındaki objektif koşullarının ürünüdür. Objektif koşulların dünya çapında devrimci olması, eski kapitalist dünyanın yıkılış süre-

cinin nasıl sıçramalı işlediğinin ifadesidir. Ekim Devrimi'nin ardından tam bir yüzyıl toplumsal devrimlere sahne oldu. Kapitalizmden komünizme geçiş çağı, toplumsal devrimler ve proletarya diktatörlüğüyle başladı. Sınıfsız topluma devrimci geçiş dönemi, tam bir sıçramadır; eski toplumun yerine yeni toplumun kurulduğu bir sıçrama.

Emperyalizm, kendi içindeki toplumsal devrimlerden, dünyanın zenginlik kaynaklarına, toprağa ve emeğe elkoyarak, dünya artı-değerini gaspederek, elde ettiği dünya sömürsünün bir kısmını kendi proletaryasının üst tabakasına vererek kurtuldu. Yani emperyalist aşamadaki kapitalizm, suni yollarla kendi yıkılışını geciktirdi. Bunu kapitalizm ve toplumsal devrimleri bütün dünyaya yayma pahasına gerçekleştirdi. Sermayenin dünya çapındaki egemenliği, maddi servetin daha az elde toplanması ve kapitalizmin bütün işleyiş yasalarının işleme sonucunu, günümüzde, bu egemenlik altında kalan toplumsal sınıflar için tam bir alt-üst oluş oldu. Kapitalizmin dünya ekonomik krizi, üretici sınıflar ile küçük burjuvalar için görülmemiş bir yıkımdır. Kapitalizmin dünya ekonomik krizi sürekli olduğundan, emekçi sınıfların ve küçük burjuvaların yıkımı da sürekli olmuştur. Ekonomik kriz, mali kriz ve tekellerin dünya çapında birleşmeleri sonucu, kapitalizmin ezdiği kitlelerin yaşamında belirgin bir kötüleşme görüldü. Kitlelesiz işsizlik kapitalizmin üstüne çığ gibi düştü. Dünya işsizler ordusu, toplumsal üretim sürecine dönemeyecek durumda. İşsiz bırakılmaları sonucu dünyada on milyonlarca kitlenin yaşam hakkı elinden alınmıştır. Yani milyonlarca insan dünyadan kovulmuştur. İşsizliğin bu kadar büyümesi, büyüme eğiliminin sürmesi, çalışanların ücretlerini ve yaşam koşullarını daha aşağıları çekiyor. Çeşitli sömürü ve servet elde etme biçimleriyle milyonlarca küçük mülk sahibi, mülkiyetinden uzaklaştırılmıştır. Proleterleşme süreci ve yarı-proleterleşme süreci daha çok insanı kapsayarak yoğunlaşmış durumda. Bütün dünyada milyarlarla insanın yoksullaşması, yaşamının alt-üst olması tarihin en büyük yıkımlarından biridir. Bu yıkımın boyutları her geçen gün derinleşiyor.

. Kapitalizmin ekonomik krizi, burjuvazinin üretici güçleri yönetmemesi, ve onların gelişiminin önünde engel olması, sermayenin büyümesi, merkezileşmesi dünya ticaretinin krizi ve başka ekonomik nedenlerle mülksüzleşmede ve işsizlikte sıçramalı gelişim yaşandı. Kısa sürede milyonlarca çalışan işsiz kaldı. Borsalara bağlanmış olan milyonlarca küçük burjuva bir anda kendisini yoksullar arasında buldu. Sadece Güney Asya ekonomik krizi sırasında borsalardaki sarsıntı sonucu yüz milyonlarca küçük mülk sahibi, bütün servetini yitirdi ve yoksullar arasına girdi. Kitlelerin ekonomik yaşamı kısa süre içinde

yıkım yaşıyor. Sermaye daha büyük bir güçle ve daha yoğun olarak büyüyor, bu ise zenginliğin bir kutupta birikimine karşın, yoksulluğun karşı kutupta daha büyük kitleyi kapsayacak biçimde birikmesi demektir. Bu ise sınıf çelişkilerinin ve antagonizmasının şiddetlenmesi demektir.

Proletaryanın dünya düzeyindeki devrimci yükselişi, olgun koşullarda gündeme geliyor. Toplumsal devrim için hazır olan yalnızca maddi koşullar değil, dünyanın politik koşulları da objektif olarak bu devrim için uygundur. Bugünkü devrimler, daha uygun koşullarda gündeme gelen devrimlerdir. 19.yüzyılda gündeme gelen proleter ayaklanma ve devrimler, uygun dünya koşullarına sahip değillerdi. Bu nedenle başarılı olamadılar. Tekelci kapitalizm, devrimin maddi koşullarını olgunlaştırdı. 20. yüzyıl, devrimlerin koşullarının bütün yönleriyle ortaya çıktığı bir dönem olarak geçti. Her ülkede devrimin hazırlanışı, kapitalizmin eşitsiz gelişimi sonucu farklı, farklı zamanlarda gündeme gelse de, dünya koşulları açısından uygun olanaklara sahipti. Sosyalizmin Ekim Devrimi'yle gerçekleşmeye başlaması ve ardından bir dizi ülkenin sosyalizme geçmesiyle sosyalizmin bir sistem haline gelmesi, bütün ülkelerde halkları sosyalizmin etkisine soktu. Halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşları, güçlü bir sosyalist sistemin desteğinde gerçekleşti. Sosyalist sistemin güçlü desteği ve sosyalizmin başarılı ilerleyişi, bütün dünyada emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelelerin yükselmesini ve kimi yerlerde zafere ulaşmasını sağladı. Emperyalizmin büyük ekonomik, askeri ve politik gücüne karşın, tarihsel koşullar halkların kurtuluşu için uygundu. Bütün ülkelerin proleterleri ve halkları, bu tarihi koşullarda emperyalist-kapitalist sisteme karşı ayaklandılar.

Ekim Devrimi ve Doğu Avrupa Devrimleri emperyalizm altında, Dünya Savaşlarının yolaçtığı koşullarda gerçekleşti. Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği koşullarda Dünya Savaşının yolaçtığı ekonomik yıkım, sosyal yıkım Dünyada devrimin objektif koşullarını oluşturdu. Bugün ise devrimin dünya çapındaki objektif koşulları dünya savaşlarının yolaçtığı koşullardan değil, emperyalizmin genel koşullarından doğmuştur. Emperyalist aşamadaki kapitalizmin bütün gelişme yasaları, ekonomik krizler, sınıf savaşları, sosyalist ve kapitalist ülkeler arasındaki büyük mücadele ve başka nedenlerle doğmuş olan dünya koşulları, toplumsal devrim için uygun bir durum yaratmıştır.

Bir ülkede, devrimin koşulları ele alınırken, yalnızca sözkonusu ülkenin koşullarının kendi başına yeterli olmadığını, dünya koşullarının da gözönünde bulundurulması gerektiğini biliyoruz. Dünya ko-

şulları her bakımdan toplumsal devrimler için uygundur. Her ülkedeki komünist güçlerin yapması gereken bu kadar uygun dünya koşullarından yararlanıp, kendi burjuvalarını devirmek, proleteriyayı iktidara getirmek ve sosyalizme geçmektir. Kapitalizmden komünizme sıçramalı geçiş dönemi, bunun bütün koşullarını olgunlaştırdı.

Sosyalist ülkelerde yaşanan gelişmeler, sosyalizmin büyük tahribatı, dünya burjuvazisine, emperyalist ülkelere geçici ve görece bir üstünlük verdi. Bunun geçici olduğu kısa sürede anlaşıldı. Emperyalist ülkeler bütün dünyada büyük eylemlerle karşı karşıya geldi. Emperyalist ülkeler, bağımlı kapitalist ülkelerde toplumsal devrimleri önlemek için saldırganlığını ve terörünü en üst düzeye çıkartırken, kendi merkezlerinde milyonlarca kitlenin eylemleriyle sarsıldı. Emperyalist ülkelerde on yıllar boyu görülmeyen kitlesellikte ve şiddette gösteriler ve ayaklanmalar oldu. Burjuva ve emperyalist ideologların anti-proleter ve anti-komünist ideolojileri ve savları en başta kendi merkezlerinde büyük darbe yedi. Proleterya dünyayı değiştirecek devrimci bir güç olduğunu, toplumsal devrimler çağını sonuna kadar götüreceğini büyük kitle eylemleriyle kanıtıyor. Dünya proleterya hareketi ise artık, düne göre daha birikimli, güvenli ve kararlıdır. Dünyayı devrim yoluyla değiştirme eylemi her yerde yükselişte.

Emperyalist-kapitalist sistem halen ekonomik, toplumsal, politik, askeri olarak büyük bir güçtür. Bu nedenle proleterya devrim yoluyla, devrimci zora dayanarak yolunu açmak durumundadır. Sınıflı toplumdan, sınıfsız bir topluma geçiş sancılı olacaktır. Bu geçiş koskoca bir çağı içerecektir. Bu anlamda her ülkede proleter devrimci güçler uzun süreli sınıf savaşlarını gözönünde bulundurmalıdır. Her ülke proleteryası kurtuluşa giden yolda, daha şiddetli eylemlerden, iç savaşlardan, ayaklanmalardan geçecektir. Burjuvazinin, kaçınılmaz sonunu gördükçe, gerici şiddetini ve saldırganlığını en üst düzeye çıkaracağı kesinlikle bilinmelidir. Bu anlamda dünya proleter ve komünist hareketi en şiddetli sınıf savaşlarına göre hazırlanmalıdır. Bu savaşta zafer proleteryanın ve halk güçlerinin olacaktır.

Dünya burjuvazisi ve emperyalizm bugünkü durumunu ve gücünü çok uzun süre koruyamayacaktır.

Tarihi gelişmelere yalnızca pasif devrimcilik açısından bakanlar kapitalizmin daha uzun bir dönem ayakta kalacağını öne sürüyorlar, Oysaki tarihi gelişmeler yalnızca evrimden ibaret değildir; sıçramalı gelişim tarihi bir kaçınılmazlıktır. Üstelik bu sıçrama artık öyle uzun bir sürecin sonunda gündeme gelmeyecektir. Kapitalizm kendi evrimiyle, kendi tarihsel sınırlarına geldi.

Bu sınırlarda kapitalizmin çöküşü sıçramalıdır. Bu büyük çöküş,

bütün kapitalist sistemi kapsıyor. Kapitalizmin çöküş dinamiklerinin sıçramalı rolü, bugün güçlü gibi görünen dünya burjuvazisinin ayaklarının altındaki toprağı çekip alıyor. Kapitalizmin çöküşü de, kapitalizmin bağrında sosyalizmin doğuşu da sıçramalı biçimde gerçekleşiyor. Çağımızın bu özelliğı, özellikle günümüzün bu özelliğı kavranamazsa, dünya çapındaki büyük kitle ayaklanmaları kavranamazlar. Bütün bu gelişmeler insanlığın içine girdiğı yeni evrenin özellikleridir. Sınıfsız topluma geçişin bu evresi iyi kavranmalıdır.

Emperyalist ülkelerde uzun süre devrimci durumun doğmayacağı, emperyalizmin bundan dolayı uzun dönem proleter toplumsal devrimlerden uzak kalacağı, emperyalist burjuvazinin durumunu sürdüreceğı savları iflas etti. Emperyalist ülkelerde, bugüne kadar ki en kitlesel ve yaygın kitle eylemlerinin ortaya çıkması, bunun sürmesi, gelişme göstermesi, emperyalist ülkelerin toplumsal devrimlerden uzak kalamayacağını, toplumsal devrimler çağının bu ülkeleri de saracağı gösteriyor. Dünya büyük bir sıçramalı değışim dönemine girdi.

Proletarya burjuvaziye devirmek için uzun dönemi, kapsayacak bir mücadeleyi göze almalıdır. Uzun süreli mücadeleden geçmeyi göze almayan hiç kimse zafer beklemesin. Uzun süreli sınıf mücadelesini; bunun kaçınılmaz biçimi olarak uzun iç savaş vermeyi bilince çıkarmayan proleter komünist hareket, devrimci konumunu koruyamaz.

Bu gerçeğin yanında, uzun süredir biriken ekonomik, toplumsal sorunların emekçi kitlelerde nasıl bir birikim yarattığını göremeyenler ise, bunun bir ayaklanmaya yol açacağını anlayamazlar. Ayaklanma durumunu kavrayamadıkları için uzun süreli pasif bir bekleyiş içine gireceklerdir. Uzun süredir birikmiş olan ekonomik, toplumsal sorunlar, kendi içinde burjuvaziye yıkacak patlayıcılar biriktirmiştir. Bu birikim bir ayaklanmaya yol açacak durumdadır.

Sınıfsız topluma geçiş büyük eylemi yoğun biçimde sürüyor.

Devrim İçin Mücadele Birliğı

1-15 Haziran 2000

Sayı:15

KAPİTALİZMİN İÇ ÇELİŞKİLERİ ŞİDDETLENİYOR

İç çelişkiler, gerginlik, iç savaş, şiddet biçimleri sınıflı toplumun gelişimiyle birlikte ilerler. Çelişmeli son sınıflı toplum olan kapitalizm daha en başında kendi iç çelişkileriyle doğmuştur. Kapitalizm ilerledikçe iç çelişkileri, daha şiddetlenmiştir. Kapitalizm refah döneminin ardından yıkıcı ekonomik krizlere yakalandı. Ekonomik refahın ardından, kesin ekonomik bir kriz gelmiştir. Burjuvazi üretici güçleri elinden kaçırdığı dönemden sonra ise, bir daha refah dönemini göremedi. Kapitalizmin ufkunda görülen ekonomik krizler, bir daha bu, toplum biçiminin ufkundan ayrılmadı. Böylece, kapitalist üretim süreci en tepe nokta olarak ekonomik krizlerle çevrildi. Kapitalizm ne zaman, ekonomik krizlerinin üstesinden gelmeye kalktıysa, ardından öncekinden daha da büyük olanlarıyla karşılaştı. En son aşaması olan emperyalist aşamaya ulaştıktan sonra kapitalizm, ne kadar iç çelişkisi ve hareket yasası varsa, tümünü üst düzeyde ve daha şiddetli olarak üretti. En son tekelci devlet kapitalizmi ve emperyalist tekellerin dünya çapında birleşmesi sonucu, kapitalizmin bütün iç çelişkileri, dünya çapında çelişkiler olarak en keskin biçimini aldı. Kendi tarihsel sınırlarına varan kapitalizm, bu sınır boylarındaki her savaşı bir bir yitiriyor. Bu tarihi aşamadaki iç çelişkiler, kapitalizmi kesin çöküşe götüren çelişkiler biçimini aldı.

Kapitalizmin tarihsel eğilimi, kendi yıkılışı yönünde işliyor. Sermaye, yadsımanın yadsınmasına uygun olarak tekelci aşamaya ulaştıktan sonra, bu aşamada, kendi yadsınmasının bütün koşullarını da yaratmış oldu Kendi yerini alacak komünist toplumun maddi ön koşulları ve bu toplumun bütün tarihsel koşulları kapitalizmin bağrında her yönden olgunlaştı. Sermayenin bağrında gelişen güçlenen devrimci güçler bu toplumun bağrında, dış bir müdahale ile yanı devrimci zor yoluyla, yeni toplumu kuracak düzeye ulaştılar. Nesnel gelişmiş-

lik yönünden de büyük politik birikim yönünden de bu düzeye ulaştılar.

Sermayenin tarihsel eğilimi, işsizlik, yoksullaşma, yıkıcı iç çelişkiler ve en sonunda toplumsal devrimi kaçınılmaz yapan yönde işliyor. Toplumsal devrimlerin kaçınılmazlığı emperyalist-kapitalist sistemin her alanı için geçerli oldu. 20. yüzyıl boyunca, emperyalist ülkeler, suni olarak kendi yıkılışlarını geciktirecek önlemlere başvurmakla birlikte, toplumsal devrimler, bütün dünyaya yayılarak sürdü. Bugün işsizlik bütün kapitalist ülkelerde en yüksek düzeyde, üstelik daha da büyüyerek sürecektir. Yoksulluk milyarlarca insanı kapsıyor. Sefalet kutbuyla, zenginlik kutbu, bugüne kadar süregelen dünya düzenini altüst edecek kadar belirgindir. Toplumsal devrimler, her ülkede ayrı ayrı fakat, ortak hedef olarak emperyalist-kapitalist sisteme yıkıcı darbeler indiriyor. Dünyanın her yerinde, proletarya kitlelerinin tarihe gönderdikleri kapitalizmdir.

Kapitalizm insanlığın elindeki bütün servet biçimlerinin kaynağı olan emeği ve toprağı (doğayı) kurutarak, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu yıkıma sürükleyerek ayakta kalabilir. Burjuvazi üretici güçleri elinden kaçırdı. Bu güçler, ancak toplum tarafından ortaklaşa olarak ele geçirilebilir ve denetlenebilir. Biçimi ne olursa olsun, kapitalist toplumda sürüp-giden iç-mücadelenin temelinde üretici güçler, üretim ilişkileri çatışması yatıyor. Bu savaşta, burjuvazinin üretici güçleri ele geçirip, onları yeniden, kendi denetimi altına almasının koşulları yoktur. Tersine bütün çağdaş gelişme, bütün koşullar üretici güçlerin yeni ve üst bir toplum biçimini kaçınılmaz yaptığını gösteriyor. Üretici güçler-üretim ilişkileri çatışması, her seferinde, bir öncekine göre sarsıcı, kıyasıya sınıf savaşlarının temellerini güçlendiriyor.

Bu çatışma, ikisi arasında toplumsal bir uyum kurulana kadar en şiddetli ve keskin biçimler alır. Bugün sınıflar savaşı, bütün dünya sahnesinde, en keskin ve şiddetli biçimlerle yürüyor. Burada burjuva şiddet, ekonomik evrime karşı kullanıldığı için, bu ekonomik evrimin ulaştığı düzey tarafından kesin olarak yenilgiye mahkum edilir. Proletaryanın sınıf mücadelesinin aldığı şiddetli biçim, yani devrimci zor, proletaryayı egemen sınıf konumuna götürüyor.

Kapitalizmde herkes, ya proletarya diktatörlüğünden yana olur, ya da burjuva diktatörlüğünün baskısında kalır. Bunun dışında kalınamaz. Burjuva sınıf ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesi, dünya çapında sürüyor. Dünyadaki bütün güçler ya proletaryanın devrimci diktatörlüğünden yana yer alır ya da finans-kapital diktatörlüğünden yana. Sermayenin dünya çapında bir avuç emperyalist büyük tekelin elinde birikmesi, ezdiği, yok oluşa sürüklediği bütün güçleri, zorunlu

olarak proletaryanın saflarına itmektedir. Burada proletarya, dünyayı kurtarma işini üstüne aldı.

Sosyalizmin ilk örneklerini engellemek için bütün gücünü ortaya koyan kapitalizm, bu ilk örnekleri, sonuç olarak büyük oranda tahrir etti, ne var ki, komünizme doğru olan tarihsel gelişmeyi durduramadı. Komünizm, kapitalizme dıştan dayatılmadı; O, kapitalizmin bütün tarihi gelişmesi tarafından hazırlandı. Kapitalizmi çöküşe götüren, yerine daha yüksek bir toplumsal birliği dayatan kapitalizmin ekonomik evrimi, bu evrimin gelip dayandığı aşamadır. Kapitalizmi çöküşe götüren, kendi iç çelişkileri; çöküş dinamiğidir. Son dönemde dünyanın bütün kapitalist ülkelerinde, bu ara emperyalist merkezlerde gerçekleşen anti-kapitalist eylemler, kapitalizmi yıkacak darbenin nereden geldiğine açık örneklerdir.

Burjuvazi, her yerde, kapitalizmi devirecek işaretin ve eylemin komünistler tarafından başlatıldığını ileri sürdü. 19. yüzyılın ortalarına doğru kurulan "Komünistler Birliği"nden, daha sonra kurulan I. Enternasyonal ile, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde kurulan "Komintern" ve her ülkedeki komünist çalışmayı, kapitalizmi dıştan yıkacak asıl güç olarak gördü. Bunun için de, bütün gücünü ve şiddetini kullanarak komünist mücadeleyi yok etmek istedi. Oysaki komünist mücadele, yalnızca tarihsel koşulları ve ekonomik koşulları tarih tarafından verilen sürecin kendisine bir müdahalede bulundu. Kapitalizmi çöküşe götüren kendi iç dinamiklerini yaratan komünistler değildir. Kapitalizmin doğuşuyla birlikte, ortaya çıkan ve daha sonra bilimsel temellere oturan sosyalist hareket, kapitalizmle birlikte gelişim gösterdi. Kapitalizmi yıkacak devrimci sınıfın güçlerini birleştiren, örgütlenmeye iten, ayaklanmaya koşullandıran kapitalizmin mekanizmalarıdır. Komünistler yalnızca bütün bu güçleri biraraya getirdiler, örgütlü, bilimsel programlı bir güç haline dönüştürdüler. Bu temeller üzerinde bir güç olduktan sonra, komünizm, yüzyıldan fazla bir zaman çağın asıl belirleyici, sürükleyici gücü oldu. Kapitalizm, kendisini yıkacak devrimci gücü her zaman üretmiştir.

Sosyalist örneklerin yolunu engellemek için şiddetli bir savaş yürüten kapitalizm, toplumların, sonunda sosyalizm yoluna girmelerinin önlenemeyeceğini, bugün çarpıcı biçimde görüyor.

Kendisine karşı, proletarya tarafından verilen politik mücadelenin başarıya ulaşmaması için, emperyalist aşamaya bağlı olarak, durumunu, geçici bir süre daha koruyabilen kapitalizm, bu sefer, kendi ekonomik evrimiyle, proletaryanın toplumsal devrimini hazırlayan tarihsel koşulları hazırladı. Bu sefer, ülkelerin ardı ardına Sosyalizme geçişine daha fazla engel olamayacaktır.

Yeni toplumun, eski toplumun yerini alması tarihsel bir dönüşümdür. Dönüşümün olması için, tarihsel olarak maddi koşullarının oluşması gerekir. Ücretli emekçilerin ekonomik kurtuluşu tarihsel bir iştir. Kurtuluşun gerçekleşmesi için ekonomik, tarihsel koşullarının oluşması gerekir. Hiçbir toplum, maddi önkoşulları oluşmadan, yerini yeni bir topluma bırakmaz. Proletaryanın kurtuluşunun maddi koşulları oluşmuştur. Ekonomik koşullar dünyanın devrimci değişimi için gereken temelleri veriyor. Sosyalizm bu temeller üzerinde kaçınılmazdır, günceldir.

Emperyalist ülkelerin ekonomik olarak karşılıklı bağımlılığı; uluslararası işbölümü; dünya ticareti, bağımlı kapitalist ülkelerin, emperyalizm tarafından ekonomik olarak ilhaklarının sonuna kadar var-dırılması; bu koşullarda, emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunan ülkelerden birinde gerçekleşecek toplumsal devrim, politik bakımdan olduğu gibi, ekonomik bakımdan da sistemi sarsıntıya uğratacaktır Kapitalist zincirin bir halkasındaki devrim, bütün ülkeleri etkileyecektir.

Emperyalist bir ülkede gerçekleşecek toplumsal devrim, bu karşılıklı bağımlılığın ve bu çok yönlü ekonomik içiçe geçişin, bu uluslararası emperyalist tekellerin birleştiği günümüzde, Ekim Devriminin, kapitalizmin dünya sisteminde yarattığı kriz ve çöküşten daha yıkıcı-sına yol açacaktır. Kapitalizm büyük toplumsal devrimlere gebe dir.

Bu devrim, politik bilinç yönünden de gündeme getiriliyor. Kapitalistlerin dışında kalan, sömürülen ve ezilen kitleler, yaşam koşullarının kötüleşmesinin sermaye birikimiyle birlikte yürüdüğünü kavramış durumdadır Kitleler tarafından anlaşılan gerçek yalnızca bu değil, kapitalizm yıkılmadığı sürece, yaşam koşullarının bundan daha büyük bir sefalet içinde olacağını da kavlıyorlar. Dünya sahnesinde olan şey yalnızca teorik ya da politik bir aydınlanma değil, dünya, proletaryanın ve diğer emekçi kitlelerin eylemleriyle sarsılıyor Anti-kapitalist eylem, anti-kapitalist bilinci içeriyor; proletaryanın perspektifinde, anti-kapitalizm, burjuvazinin devrilmesi, proletarya diktatörlüğünün kurulması ve sosyalizme geçiştir. Proletaryanın toplumsal kurtuluş perspektifi, şimdi daha fazla kitlenin perspektifi oluyor Çağın temel çelişkisi ve mücadelesi olan emek-sermaye çelişkisi ve sosyalizm-kapitalizm mücadelesi, proleter olmayan toplum tarafından da bilince çıkartıldı. Sosyalizmin tarihsel perspektifi burjuvazi dışında kalan, ezilen ve sömürülen kitlelere gerçek çıkış yolunu gösteriyor; her geçen dönem daha fazla insan sosyalizm yoluna atılıyor.

Sosyalizm ve Sosyalizmin devrim yoluyla gerçekleşmesi düşüncesi, dünya genelinde kitleler içinde maddi bir güce dönüştü. Bilimsel

sosyalizm, bilimsel bir dünya gr olarak dntrc bir gctr, kitlelerin bilincini dntren yalnızca sosyalizmin teorik yönü değil, sosyalizmin engin pratiği de on yıllar boyu devrimci rol oynadı. Sosyalizmin teori-pratiği dünyayı dntrme gücüdür.

Kitleler bilimsel sosyalizm bilincine kendiliğinden ulamadı. Kendiliğindenci bilinç, burjuva sınırları amayan bilinçtir. Devrimci politik bilinç proletaryaya dışarıdan götürüldü. Fakat bu, on yıllardır yapılıyor. Proletarya-komünizm ilişkisi geçen yüzyılların düzeyinde değil, proletarya hareketi ve komünist hareket büyük ölçüde içiçe geçti. Bir yüzyıl boyunca tarihte büyük devrimci rol oynayan sosyalist ülkeler, bunun en somut ifadesidir. Ülkelerin bir kısmındaki zayıflığa, yetersizliğe karşın, sosyalizm dünya genelinde geniş kitlelerin bilincinde yer etmiştir. Kitle hareketi, dünya genelinde kapitalizmi yıkacak ve yerine daha yüksek bir toplum biçimi olarak sosyalizmi kuracak yönde gelişiyor. Proletaryanın sınıf savaşı, teorik, politik ve pratik cephede geniş kitlelerce kavranarak, sosyalizm yönünde gelişiyor

Devrim İçin Mücadele Birliği
15-30 Haziran 2000
Sayı:16

PROLETARYANIN SINIF SAVAŞI SERTLEŞİYOR

Türkiye tekelci sermayesi ve emperyalizm, halk kitlelerini kitle-sel mülksüzleştirme, kitlesel işsizlik, mutlak yoksullaşma içinde bıraktı, bunun sonucu varolan sınıfsal-toplumsal kutuplaşma nedeniyle hiçbir zaman gerçek anlamda egemen olamadı. Sömürü, işsizlik, yoksulluk, ekonomik kriz, burjuva iktidarları her zaman için tehdit etti. Emek-sermaye kutuplaşması ve çelişkisinden ileri gelen toplumsal sorunlar, çelişkiler ve çatışmalara politik özellikte sorunlarda eklenince sosyal patlama, halkın ayaklanması her zaman güçlü temellere sahip oldu. Sermaye ve emperyalizm böylesi bir ortamda kendisini güvenlikte görmedi. Bu nedenle devlet terörü ve onun çeşitli biçimleri, sermayenin ve emperyalizmin esas egemenlik sağlama yöntemleri oldu.

Kitlelerin ekonomik ve toplumsal sorunlarının üst üste birikmesi, kendisini daima öfkeyle ortaya koydu. Sermaye, bu öfkenin ayaklanmaya, devrime ve iktidar yürüyüşüne yol açmasını engellemek için tam bir askeri ve politik terör estirdi. Sermaye, sosyalistlerin bu durumdan yararlanmasının önüne geçmek için, emekçi sınıfları sermayeye karşı harekete geçirmelerini engellemek için onlar üzerinde her zaman koyu bir terör uyguladı. Devlet terörü baskı ve saldırı yasalarıyla güçlendirildi.

Türkiye'de faşist devlet öncesinde bile dünyanın en militarist gerici, baskıcı burjuva diktatörlüğü uygulandı. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin politik ve radikal örgütlenmeleri on yıllar boyu engellendi, baskı altına alındı, saldırıya uğradı. Özel bir biçimde uygulanan Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskı, genel alana yayılarak devletin gerici, baskıcı karakterini daha da yetkinleştirdi. Türkiye'de hiçbir zaman ılımlı politika ya da "havuç politikası" izlenmedi. Sermayenin politikası her zaman devlet terörü biçimindeki sınıf terörü oldu. Reformistler ve oportünistler tarafından belli dönemler desteklenen sosyal-demokrat partilerin hükümetlerinde de bu terör politikası uy-

gulandı. Öyle ki, her hükümet ancak emperyalizmin ve tekelci sermayenin şiddet politikasını yerine getirmek şartıyla iktidara getirildi. Türkiye'deki bütün hükümetler egemen sınıfların terör politikalarının araçları oldular.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermaye, sosyalistleri vahşet düzeyindeki politikalarla ezerken işçi sınıfını da sermaye karşısında etkisiz ve güçsüz bırakmak için daha en başından işçi sendikalarını denetim altına aldı. Türkiye'de sendikalar öncelikle emperyalizm tarafından kurduruldu ve yıllarca denetim altında tutuldu. Bu sendikalar, emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin içerde sınıfa karşı bir denetleme aracı rolünü oynarken, genel olarak anti-komünist, gerici, resmi kurum özelliği gösterdiler. Bu sendikalar bugün de işçi sınıfını sermaye için bir sınıf halinde tutmak amacıyla militan bir davranış içindeler. İçlerinde en büyük olanı, askeri faşist diktatörlüğe açık destek verirken, böylece işçi sınıfına karşı sermayenin ve faşizmin yanında saf tuttuğunu uygulamalarıyla ortaya koydu. Sermaye ve emperyalizm, Türkiye'de ve Kürdistan'da dizginsiz bir burjuva terörü uygularken, genelde de proletaryanın ve sosyalizmin dünya çapındaki gelişmesine karşı tam bir saldırı ve gericilik odağı oldu. Türk devleti içerde ve bölgede ilerici halklara ve emekçi kitlelere karşı olduğu gibi, sosyalizme karşı da emperyalizmle birlikte hareket etti. Faşist TC. faşist Pinochet diktatörlüğünün Şili'de ve Latin Amerika'da, ABD emperyalizminin ve Şili sermayesinin çıkarları için oynadığı saldırgan, baskıcı rolüyle, ırkçı beyaz yönetim altındaki Güney Afrika Cumhuriyeti'nin içerde ve bölge halkına karşı oynamış olduğu terörist rolden daha fazlasını Türkiye'de, Kürdistan'da, bölgede ve dünyada oynadı. Faşist Türk devleti, Ortadoğu halklarına, Sovyetler Birliği'ne, Balkanlardaki ilerici halklara karşı Türk tekelci sermayesinin ve emperyalizmin en ilerdeki terör merkezi oldu. Türk ordusu bu durumu BM şemsiyesi altında ezilen halklara karşı da oynadı. Kurtuluş savaşı veren ve sosyalizme yönelen bütün halklar TC'yi kendilerine karşı emperyalizmin yanında gördüler. Türk tekelci sermayesi bu saldırgan, yayılmacı, gerici rolünü hem kendi çıkarı için hem de emperyalizmin çıkarı için gönüllü olarak oynadı. İçerde işsizlik, ekonomik kriz, yoksullaşma içindeki kitlelerin ayaklanmasıyla, ezilen ulus ve ulusal toplulukların ayaklanmasını bastırmak için gerici şiddetin her biçimine başvuran tekelci sermaye ve emperyalizm bu amaçla devlet yapısını militarizm temelinde daima yetkinleştirdi.

Sermaye ve emperyalizm bu çok yönlü amaçlarını gerçekleştirmek için içerde bütün gerici güçleri örgütledi ve harekete geçirdi. Sivil faşist hareket ve gerici faşist hareket sermaye ve emperyalizmin çı-

karları doğrultusunda sonuna kadar kullanıldı. Ayaklanan işçilere, köylülere, Kürt halkına, aydınlara ve öğrencilere karşı gerici güçler, toplum içindeki ileri karakol olarak harekete geçirildi. Komünistlerin, sosyalistlerin, devrimcilerin, demokratların ve çok sayıda ilerinin katledilmeleri, devlet tarafından desteklenen ve örgütlenen gerici-faşist güçler tarafından gerçekleştirildi. Düzenin bütün politik ve toplumsal kurumları: siyasi partiler, üniversiteler sermayenin ve emperyalizmin amaçlarını gerçekleştirmek için örgütlendi, desteklendi, harekete geçirildi. Bu anlamda tümü gerici ve faşist karakterde örgütlendi.

Türkiye ve Kürdistan'ın son otuz yıllık tarihi ya iç savaş ya da iç savaşa yakın düzeyde yaşandı. Bu dönemde ekonomik ve toplumsal süreç tekeli egemenliğe karşı işledi. Süreç kitleleri sık sık ayaklanmalara itti. Bu gelişme devrimin böylesine güçlü ve yaygın biçimde gelişmesine yol açtı. Sürece devrim yoluyla müdahale etmek amacıyla devrimci örgütler ortaya çıktılar ve çok kısa sürede yetkin bir konum elde ettiler. Bu etkinliğin, sonunda emekçi kitlelerin iktidarıyla sonuçlanacağını çok iyi bilen emperyalizm ve tekeli sermaye, sürece faşist darbelerle müdahale etmeye çalıştı. Devlet bu amacını gerçekleştirmek için her seferinde daha çok yetkinleştirildi. Devlet 12 Mart 1971' de faşistleştirildi. 12 Eylül 1980 sürecinde de tüm devlet yapısında kurumlaştırıldı. Militarist yapı **emperyalist kapitalist** ülkelerden daha ileri boyutlarda güçlendirildi. Bir emperyalist örgüt olan NATO. Türk ordusunun eğitimini, silahlanmasını, ileri karakol olma rolünü, işkence, katliam, darbe ve diğer tüm faaliyetlerini bifiil örgütledi, etkin rol aldı. Türkiye neredeyse 80 yıl içinde veya dışarıda hiçbir ülke tarafından saldırıya uğramadığı halde dünyanın en güçlü militarist yapılarından birisine sahip oldu. Emperyalizmin ve sermayenin en çok güvendiği ve dayandığı faşist ordunun **varlık** nedeni ve amacı halklara karşı savaşmaktır. Türk ordusunun bu işkence, katliam, terör, baskı yeteneği daha da yetkinleşti. Halk kitleleri bu faşist terör, işkence makinesini parçalamadan, yıkmadan politik hedeflerine ulaşamaz.

Tüm bunlar içinde her zaman varolan ayaklanma ve devrim koşullarını sonuçlandıracak olan devrimci güçleri ezmek amacıyla gerçekleştirildi. Böylece Türkiye tekeli sermayesi ilerici halklara, devrimci güçlere karşı emperyalizmin askeri, ekonomik, politik bütün gücünü arkasına alarak savaştı.

Türkiye ve Kürdistan' da devrim, Türkiye tekeli sermayesi ve emperyalizmin oluşturduğu uluslararası burjuva ve emperyalist ittifaka karşı gelişti. Bu da sınıflar savaşının bugünkü çeşitli biçimlerinin son derece sert, şiddetli ve uzun süreli geçmesini beraberinde getirdi.

Sınıflar savaşı 90'lı yıllarla birlikte en şiddetli biçimi olan iç savaş aşamasına girdi. İç savaş boyunca Kürt, Türk ve diğer halklardan onbinlerce insan katledildi. Katliam, faşist devlet terörü ve işkence, devletin sistematik ve süregelen politikası oldu. Halkların birleşik devrim mücadelesi, dünyanın en zalim faşist devletine karşı yine en çetin koşullarda mücadele vererek gelişti. Bu gelişim hiçbir biçimde önlenemedi. İnsanlar kitleler halinde devrimin yanında saf tuttular. Cezaevlerinde, dağlarda, kentlerde, fabrikalarda, sokaklarda, okullarda, uluslararası alanda insanlarımız sermayeye ve faşizme karşı devrimci iç savaşı başlattı. Devrim, kendini toplumsal, politik, uluslararası alanda çok belirgin biçimde hissettirdi. Burjuvazi ve emperyalizm, Türkiye'de ve bölgede atacağı her adımda devrimin baskısını hissetmek zorunda kaldı. Devrim, gelişen ve büyüyen bir gerçeklik olarak daha geniş kitleleri kapsayarak zafer yolunda büyük mesafe katetti.

Egemen güçler devrimi tasfiye etmek, onun baskısından kurtulmak için politik çevirme hareketi denilen karşı ayaklanma stratejisini geliştirdi. Önce 90'da uygulamaya konan ama devrimci güçler tarafından boşa çıkartılan bu politika 90'ların sonunda Kürt küçük burjuva önderliği üzerinden geliştirildi. Kürt küçük burjuva hareketi ise bu politikanın gönüllü savunucusu oldu. Türkiye sosyalist **hareketi** içindeki çeşitli oportünist çevreler tarafından da dolaylı biçimde desteklenen bu politikanın başarı şansı yoktur. **Devrimin** güçlü, sağlam nesnel temelleri var. Bu temeller içerisinde yığınların onlarca yıldır birikmiş ekonomik, toplumsal, politik sorunları var. Bu temel içerisinde kitlesel işsizlik, Kürt ulusunun ezilen ulus gerçeği var. Ve bu temeller bütün bu kitlelerin artan, büyüyen özlem ve istekleriyle güçleniyor ve daha da genişliyor. **Emperyalizm** ve tekelci sermaye ise yığınların özlemlerini ve istemlerini hiçbir şekilde karşılayamaz durumda; tersine onların bütün ekonomi politikaları kitlelerin sorunlarını daha da derinleştiriyor. Yoksulluk, baskı altında yaşama, halkları daha güçlü ve şiddetli başkaldırılara yöneltiyor.

Bu koşullarda gündeme getirilen AB üyeliği, emekçi sınıflara, devrimci halk kitlelerine karşı uluslararası bir ittifak olarak gerçekleşti. Sermaye ve emperyalizmin oluşturduğu bu ittifak, devrimin baskısı altında, konumunda sürekli değişikliğe gitmek zorunda kaldı, devrimin baskısı onu daima kendi konumunda değişikliğe zorlayacaktır. Bu güçler tarafından gündeme getirilen, "politik değişim" devrimin temellerini zayıflatmak, devrimi bölmek ve sonuçta devrimi ezmek için bir tuzak olarak kullanılıyor. Proletarya ve genel olarak devrimci hareket, amaçlanan bütün bu burjuva değişikliklerin temel hedefinin burjuvazinin ve emperyalizmin konumunu güçlendirmek

olduğunu bilmelidir. Bu süreçte devletin çıkardığı yasalara, ekonomi-politikalara, uygulamalara bakıldığında sermayenin ve emperyalizmin hangi yönde gittiği çok açık olarak görülecektir.

Devletin kitle eylemlerine karşı pratikte aldığı tavır sermayenin gerçek politik yöneliminin kanıtı durumunda. Yapılan bütün kitle gösterilerinde çoğu zaman kitleden daha fazla sayıda polis ve asker yer alarak, kitleleri tam bir ateş çemberi içine alıyor. Eylemci kitleler resmi faşist **güçlerin** ateş ve saldırı menzilindedir. Antep işçilerine yapılan saldırı ve estirilen devlet terörü, sermayenin gerçek politik yöneliminin bundan başka bir şey olmadığını ortaya koydu. Bütün demokratik ve devrimci kitle gösterileri ya saldırıya **uğruyor** ya da resmi faşist güçler tarafından kuşatma altına alınıyor. İnsan Hakları Derneği'nin ılımlı demokratik gösterileri, sokakta yapılan basın açıklamaları en şiddetli devlet terörüyle karşılaşılıyor. Daha ileri gidilmesi durumunda bu devlet terörünün nasıl katliam düzeyine varacağını birçok defa kendi tarihinde yaşamış halklar çok iyi biliyor. Devrimci kitleler bu bilinçle hareket etmeli, örgütlenmeli ve devrimci mücadele yöntemleriyle donanmalıdır.

Sermayenin ve emperyalizmin ekonomik ve politik saldırıları, bu değişimin gerçek yönünü tayin ediyor. Özelleştirmelerle, fiyat artışlarıyla, kitlesel işsizlikle, çalışanların ücretlerinin çeşitli biçimlerde düşürülmesiyle, emekçi sınıflara karşı ekonomik cepheden bir savaş yürütülüyor. Sermaye sınıfı, sendikaların yönetimlerini denetim altına almakla yetinmeyip örgütlü yapılarını zayıflattı. Komünist ve devrimci güçlere karşı daha şiddetli bir savaş geliştiriyor. Gündeme oturtulan hücre tipi cezaevleri tutsaklara, sınıfa ve tüm devrimci güçlere karşı bir savaştır. Bütün bu saldırının amacı, mevcut yıkıcı ekonomik, toplumsal sorunları emeğin egemenliğiyle sonuçlandıracak olan proleter iç savaşın iki temel gücü olan komünistleri ve emek güçlerini baskı altına alarak, kendi durumlarını güçlendirmektir. Öte yandan devlet egemenlik sistemi düne göre ekonomik yönden daha güçlü hale getirilmektedir. Hedeflenmiş olan büyük askeri projeler, esasında devletin, emperyalistlerin burjuvaların, reformistlerin söylediklerinin tersine kendi konumlarını güçlendirdiklerini ortaya koyuyor. Tekelci sermaye ve emperyalizmin bu yeni ittifakı bütün cephelerde devrime karşı en kapsamlı ve şiddetli saldırıdır. Bunu bir an bile unutan, niyeti ne olursa olsun, karşı-devrimin konumunu güçlendirmesine destek vermiş olur.

Devrim, reformistlerin, oportünistlerin bütün aldatmalarına aldırış etmeksizin kendi konumunu güçlendirmelidir. Emperyalizmin ekonomik ilhak sürecini sonuna kadar vardırmasının yarattığı çelişkiler,

ekonomik-toplumsal sorunlar, baskı ve sefalet, proleter iç savaşın ve halk ayaklanmasının gelişmesi yönünde ilerlemektedir.

Dünyanın devrimci yükseliş sürecinde olması, devrimimizin daha ileriye gitmesi için büyük bir itilim sağlıyor. İçerde devrimin sıçramalı gelişimi için bütün ekonomik ve toplumsal koşullar yeterince birikti. Emperyalizmin ve tekelci sermayenin ekonomi politikası, kitlelerin milyonlar halinde yıkımı ve ölümüdür. Bu, kitlelere karşı çok şiddetli, yoğun ve yok edici bir savaştır. Kitlesele işsizlik, kitlesele mülksüzleşme, büyük yoksullaşma, birikmiş kapsamlı toplumsal sorunlar kitleleri proleter iç savaşı geliştirmeye, ayaklanmaya, devrime yöneltiyor. Kitlelerin istedikleri çok köklü, devrim de kesinlikle köklü (derin) olacak. Toplumsal devrim, ekonomik koşullar, tarihsel gelişme tarafından nesnel ve güncel hale getirildi. Devrim bu gelişmelerin sonucunda kaçınılmaz oldu. Proletarya ve komünist güçler, bütün güçlerini bu kaçınılmazlığı gerçekliğe dönüştürmek için seferber etmelidir.

Devrim İçin Mücadele Birliği
1-15 Temmuz 2000
Sayı:17

ÇAĞIN GERÇEĞİ

Kapitalizm, yalnızca baskının ve sömürünün biricik temeli olmakla kalmayıp çalışan kitlelerin ve en geniş halk kitlelerinin yaşadıkları sosyal felaketin de tek temelidir. Kapitalizm sömürü ve sosyal yıkımın genişletilerek, derinleştirilerek sürdürülmesi yönünde işliyor. Kapitalizmin dünyada yolaçmış olduğu açlık, kıtlık, kitlesel salgın hastalıklar, ölüm, insanlığın bugüne kadar karşılaştığı en büyük sosyal felaketlerdir.

Afrika'da milyonlarca insan, geçmişte sömürgeciliğin, daha sonra yeni sömürgeciliğin neden olduğu açlık, ölüm, hastalık, çevre felaketi, kuraklık, kıtlık ve kapitalizmin yol açtığı diğer felaketler bu kıtanın, tarihinde karşılaşmış olduğu en büyük felaketlerdir. Hiç kimse Afrika'da yaşayan insanların bugün içinde bulunduğu durumun ve Afrika'nın yaşadığı tahribatın, yıkımın ve ölümün, buradaki insanlardan ve kıtadan kaynaklandığını öne süremez. Afrika insanının ve Afrika'nın ölümünün sorumlularının sömürgeciler ve yeni sömürgeciler olduğu, kıta halkı tarafından kesin olarak bilince çıkarılmıştır. Onlarca yıl en eşitsiz koşullarda, milyonlarca insanın işkence ve ölümüne sonuçlanan ulusal kurtuluş savaşları, bu bilincin maddi güce dönüşmesidir. Afrika'daki emekçi kitleler, kendilerini yalnızca politik özgürlüğe kavuşturacak olan değil, ekonomik toplumsal sistem olarak da tarihin en büyük yıkımlarından kurtaracak olan yeni bir toplumsal sistem kurma mücadelesine atılmışlardır. Komünist partilerin ve marksist-leninist örgütlerin varlığı ve mücadelesi, Afrika proletaryasının ve emekçilerinin amaçlarını ve özlemlerini ifade etmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistem yalnızca Afrika'nın kurutulmasına ve ölümüne yol açmakla kalmadı, bütün bağımlı kıtaların emeğiyle, doğasıyla ölümünün de tek nedenidir.

Emperyalizmin bağımlı ülkelerde gerçekleştirmeye çalıştığı ekonomik ilhak sürecinin sonuna kadar vardırılması politikası, bağımlı ülke halklarına karşı en şiddetli ve öldürücü saldırıdır. Bu saldırının ve sömürünün sonucunun, bu ülkelerde yaşayan insanlar için bundan daha büyük yıkımlar, kitlesel ölümler olacağı açıktır. Yeni sömürge-

cilik olan bağımlılık ilişkisi bir emperyalist sömürü biçimidir. Bu sömürü, bağımlı ülkelerde yürürlüğe sokulan politikalarla en yoğun düzeye çıkartılıyor. Sömürü, soygun, talan ve çevrenin yıkımı dizginsiz biçimde en üst noktalara vardi rılıyor. Kapitalizm, kendi yüksek karlarını ve tatlı yaşamı uğruna insanları ve dünyayı felaketten felakete sürüklüyor.

Bağımlı ülkelerdeki bütün ilişkileri geniş kapsamlı olarak ve bütün üretim alanlarında, dolaşım alanında tamamen emperyalist tekelin yararına düzenleyen, bunun sonucu olarak bu ülkelerdeki insanların sosyal yıkımına neden olan IMF, AID (DB)'nın uyguladığı politikalar bugünden kendi sonuçlarını vermiştir. Üretimin düşürülmesi, üretim alanlarının yok edilmesi, kitlelerin geniş kapsamlı mülksüzleştirilmesi, kitlesel ve yüksek oranlı işsizlik, ücretlerin düşürülmesi, derinleşen mutlak yoksullaşma, ekonomik ilhakın sonuna kadar vardi rılmasının ilk çarpıcı sonuçlarıdır.

Emperyalist tekel, bağımlı ülkelerde tarımsal yapıyı gerek dünya pazarına bağlayarak, gerek eşitsiz rekabet yoluyla, gerek borçlandırma yoluyla ve bu ülkelerin hükümetleri eliyle uyguladığı çeşitli baskı ve sömürü politikalarıyla çökertmiş, buralarda yaşayan insanlar büyük bir açlık tehlikesiyle karşı karşıya bırakılmıştır. Emperyalist tekel ve işbirlikçi sermayeler için yüksek kar getirmeyen tarımsal alanlar tasfiye edildiği için, buralarda çalışan milyonlarca insan aç ve işsiz kalmıştır. Ekonomik krizin yanı sıra, son yıllarda en geniş kapsamlı biçimde uygulanan özelleştirme politikalarıyla, bağımlı ülkelerde milyonlarca işçi işsiz bırakılmıştır. Bağımlılık ve kapitalist sistem içinde bağımlı ülkeleri bekleyen, bundan daha büyük yıkım ve kesin ölüm olacaktır.

Buna karşı ayaklanan, kendine özgürce ve yeterli bir maddi yaşam sunacak olan yeni bir yaşam kurmak için proleter kitleler ve komünist hareket güçlü bir atağa kalktı. Toplumsal ayaklanma ve devrimle sonuçlanacak olan bu atağın sonuçsuz kalması için emperyalizm, işbirlikçi tekelci sermayeler ve bu ülkelerdeki devlet iktidarları, proletaryaya ve komünistlere karşı, yeni baskı ve saldırı politikalarını yaşama geçiriyorlar. Koşullar bu ülkelerde proletaryayı öne çıkmaya, bütün ezilen ve sömürülenlerin önderliğini ele geçirmeye zorladığından, egemen güçler, bu durumun **emeğin** iktidarıyla sonuçlanmaması için işçilerin örgütlü yapılarına karşı sistematik ve sonuç alıcı baskılar uyguluyor. Bunun sonucunda bu ülkelerdeki sendikalar güçsüzleşmiş, sınıfın örgütlenmesinin önüne geçebilmek için her türlü baskı yöntemi devreye sokulmuştur. Komünistleri ve küçük-burjuva devrimci hareketleri, işkence, katliam ve burjuva devlet terörünün her bi-

çimine başvurarak etkisiz hale getirmek amacıyla on yıllardır uygulanan yok etme politikasına eklenen politik çevirme hareketi, sınıf savaşının şiddetli biçimlerde sürdüğü ülkelerde uygulamaya konuldu. Fakat bu baskı önlemleri sonuç getirmeyeceği için emperyalizm ve burjuvazi tam bir ittifakla, proletarya önderliğindeki halk hareketlerini ezmek amacıyla ortak müdahale politikalarını benimsedi. Esas olarak ABD ve diğer emperyalist ülkeler, her ülkeye istediği zaman ve istediği biçimde müdahale etme hakkına daha geniş biçimde uluslararası destek sağlamış oldu. Her ülkedeki burjuva egemenlik artık yalnızca uluslararası burjuva ittifakla ayakta kalabildiği için, her ülkenin işbirlikçi tekелci güçleri ve hükümetleri, emperyalizmin "insan hakları" adına, "demokrasi" adına halk ayaklanmalarını ezmeyi amaçlayan bu görüşüne seve seve destek veriyor.

Emperyalist ülkelerin işbirlikçi devletlerle birlikte, emperyalist-kapitalist sisteme karşı ayaklanan ve sosyalizme yönelen kitlelerin devrim mücadelesini engellemek için "ortak müdahale" politikalarını benimsemesi, tüm dünyada genişletilmek istenen "politik çevirme hareketinin" sonuç vermediğini açıkça göstermektedir. Emperyalizmin bağımlı ülkelerde yaygınlaştırdığı sömürüsü, yani ekonomik ilhakını sonuna kadar vardırma politikası, yine emperyalizmin bu ülkelerdeki işbirlikçi tekелci sermayeler ve devletler eliyle uygulamaya çalıştığı politik hegemonya biçimlerine karşı işliyor. Bu da politik hegemonyalarını, daha sağlamlaştırmalarından önce sarsıyor. Yani bu ülkelerde kitlelerin toplumsal devrimi ve toplumsal ayaklanması için koşullar bifiil emperyalizm ve kapitalizm tarafından hazırlanıyor. Bu süreç her türden "sınıfsal uzlaşma", "sınıf işbirliği" ve "politik uzlaşma" yapabilmelerini olanaksız hale getiriyor. Egemen güçlerin politik olarak hangi yöntemi ve biçimi denerlerse denesinler, bir sonuç alamayacakları bugünden açığa çıkmıştır. Bundan dolayı bugüne kadar en sert ve en kapsamlı saldırı politikaları ve uluslararası burjuva ittifakın ortak müdahale politikası geliştirildi. Bütün bu gelişmeler, burjuvazinin ve emperyalizmin egemenlik sağlaması anlamına gelen politik çevirme politikasının sonuçsuz kalmasına yolaçan sınıf savaşlarının zeminini her yerde güçlendiriyor.

Kapitalizmi yıkıma götürecek olan kendi iç çelişkileri, her seferinde daha keskin ve yıkıcı biçimde ortaya çıkıyor. Kapitalizmin bu çelişkilerden hiçbir biçimde kurtulma şansı yoktur. Sermayenin devasa ölçülerde yalnızca birkaç elde toplanması, buna karşılık yoksulluğun çok daha büyük kitleleri kapsamı, kapitalizmin antagonist karakterli çelişkilerini alabildiğine şiddetlendiriyor. Pek çok araştırmacı, bu yoksulluğun boyutlarını çeşitli yönlerden ortaya koyuyor. Sınıf ayrımları

öylesine büyük ki, bu yüzden onu her yerde görmek mümkündür. Emperyalizmin sözcüleri, sınıf ayrımlarının yaratmış olduğu korkunç sonuçların en sonunda kitleleri ayaklanmalara götürmesinden endişe duyduğu için, bu sonuçların kimi sosyal önlemlerle hafifletilmesi önerisinde bulunuyorlar. Emperyalistlerin sosyal önlem önerileri dünyada hiçbir ciddi etki yaratmadı. Çünkü kitlelerin ekonomik toplumsal sorunları öylesine büyük ve köklü ki, bu sorunlardan teğet geçen hiçbir söz ve öneri en ufak bir etki yaratamaz. Kapitalizmin dünyada izlediği soygun ve sömürü politikaları, çeşitli burjuva çevrelerin sosyal önlem önerilerinin ne kadar geçersiz ve etkisiz olduğunu gösteriyor. Kapitalizm, burjuvazinin ve sosyal-reformistlerin göstermeye çalıştıklarının tersine, tek bir yönde işliyor. Yığınların ve doğanın daha geniş ölçekli tahribatı ve yok edilmesi.

Yalnızca yoksulluktan değil, boyutları çok geniş olan bir yıkımdan söz edebiliriz. Sürekli olarak dünyada milyonlarca insanın mülksüzleşmesi, işsiz bırakılması, yoksulluğun boyutlarını daha çok derinleştiriyor Kapitalist gelişme sınırlı sayıda yeni üretim alanları açsa da, bunun sonucu yeni insanlar işçi olarak buralarda çalışsa bile, esasında ekonomik kriz nedeniyle çok daha fazla sayıda çalışan insan işsiz bırakılmaktadır. Ve kapitalizmin temel işleyişi, sermaye birikiminin ana eğilimi daima daha fazla sayıda insanın işsiz bırakılması yönünde işlemektedir. Engels tarafından "yedek sanayi ordusu" olarak nitelendirilen işsizlerin bu "yedeklik yapısı" çoktan çöktü. İşsizlik, açlık, ölümlerle içiçe yaşama, işsizlerin süregelen yaşam biçimi haline geldi. Dünya işsizler ordusunun safları devamlı biçimde büyümektedir. Kapitalizm insanları işsiz bırakarak ve ekonomik krizlerle toplumu yönetemediğini, toplumsal gelişmenin önünde ayakbağı olduğunu göstermekle kalmadı, milyonlarca insanı da yaşamdan dıştaladı, dıştılamaya devam ediyor. Emekçi kitleler bütün dünyada, dünya ve çevreleriyle ilişkilerini ya sahip oldukları üretim araçları ya da işçilerde olduğu gibi emek güçleriyle sürdürürler. Kapitalizm insanların ellerindeki her türlü aracı alarak, onların dünyayla olan tüm bağlarını koparmaya çalıştı. Böylece milyonlarca emekçi yaşamsal faaliyetlerden uzaklaştırılmış oldu.

Kapitalizm insanları genel düzeyde yoksullaştırarak, her türlü yaşam aracından yoksun bırakarak ve sürekli biçimde milyonlarca insanı toplumsal üretim sürecinden uzaklaştırdı. Bu, insanların özlemlerini, dünyayı ele geçirme amaçlarını ivedi ve köklü hale getirmektedir. Kitlelerin bu özlemlerini çeşitli biçimlerde kapitalizm çerçevesinde giderme olanakları yoktur. Kitlelerin özlemleri, istemleri ve kurtuluş amaçlarıyla kapitalist ilişkiler tam bir çelişki ve ça-

tışma içindedir. Bu çatışmaların boyutları her geçen gün büyümekte, aldığı biçimler zenginleşmekte, daha geniş kitleleri anti-kapitalist mücadeleye seferber etmektedir. Bütün dünyada ayaklanmalar dönemine girilmiştir. Bu ayaklanmalar bugün henüz sınırlı kitle ayaklanmaları biçiminde görülmekle birlikte, bunun gelişim doğrultusu genel ayaklanmalar yönündedir. Avrupa'da, Kuzey Amerika'da, bağımlı kıtalarda son dönemlerde ortaya çıkan yüzlerce kitle ayaklanması örnekleri, gelmekte olan genel ayaklanmaların öncü eylemleridir. Kapitalizm, ekonomik işleyişle kitleleri ayaklanmalar yolunda geliştirmekte, eğitmekte, örgütlemektedir. Kapitalizmin işleyişi, insanları kendi işleyişinin kaçınılmazlığı ile her yerde ayaklanmalara hazırlıyor.

Kapitalizmin içine girdiği dönem, bu sistemin son dönemidir. Bu dönemde kapitalizm, yoğun biçimde kendi yıkılışının koşullarını olgunlaştırmaktadır. Ve bu dönem sınıflar savaşının zeminlerini dünya çapında güçlendirmektedir. Aynı zamanda burjuvaziyle proletarya arasındaki sınıflar savaşı en kapsamlı ve sert dönemine girmiştir. Geçen yüzyılın 60'lı yıllarından bugüne kadar, emperyalist-kapitalist sistemle savaşta milyonlarca insan yaşamını yitirdi, kapitalizmin yol açtığı "açlık ayaklanmalarına katılan yığınlardan "10.000.000" insan katledildi. Sadece Latin Amerika'da 1970'ten 1990'a kadar demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde öldürülenlerin sayısı "200.000" kişidir. Türkiye ve Kürdistan'da 90'lı yıllardaki iç savaşta onbinlerce insan yaşamını yitirdi. Demokrasi ve sosyalizm mücadelelerinin verildiği ülkelerde faşist devlet terörü, işkence, insanların kaçırılıp öldürülmesi, kitlesel katliam ve baskının her biçimi en vahşi biçimde uygulandı. Bugün sermayenin baskı ve egemenlik organı olan devletler her yerde güçlendirilmekte, baskıcı yapısı yetkinleştirilmektedir. Burjuva devletlerin güçlendirilen militarist yapısı ve terörist karakterinin bütün yönlerden güçlendirilmesi, egemen sınıfın proletarya ve bütün ezilen kitlelere karşı en sert politik savaşıdır. Devlet sınıf çelişkilerinin bir ürünüdür ve güçlendirilmiş varlığı, bu çelişkilerin nasıl şiddetlendiğinin ve burjuvazinin baskısını hangi boyutlara vardırıldığının göstergesidir.

Emperyalizmin ve çeşitli ülkelerdeki işbirlikçi devletlerin "demokrasi", "toplumsal uzlaşma", "toplumsal barış" vb. araçları, egemenlerin sınıfsal durumunu ve iktidarını güçlendirmekten başka bir şey değildir. Sermayenin yönetim biçimindeki ve politikasındaki kimi biçimsel değişimlerin tek bir amacı vardır, o da yalnızca, sermayenin emekçi sınıflarla savaşında konumunu güçlendirmektir. Böylece sermaye, emekçi sınıflarla savaşında güçlü konumdan hareket etmektedir. Karşı kutuptaki proletarya ve komünist hareket ise, baskılardan, en

ağır burjuva gericilik ortamından geçerek, bilinci, savaş kapasitesi ve mücadele araçları yetkinleşmiş olarak bu savaşa girmiştir. Kitleler yalnızca devrimci mücadele yöntemleriyle ideolojik olarak silahlanmakla yetinmiyor, aynı zamanda büyük bir cesaretle ileri atılıyor. Dünyanın her köşesine bakın, ölüm kusan silahlara karşı, araç-gereç bakımından yetersiz olan bu insanların hayranlık verici cesaretlerini göreceksiniz. En etkin silahların, en otoriter araçların, her yerde emperyalizmin ve burjuvazinin elinde olduğu bir yerde kitlelerin, bunların yarattığı baskı terör ve ölüme aldırış etmeksizin eyleme geçmeleri, tarihte eşine rastlanmayan bir cesaret örneğidir. Kitlelerin her yerde sonuç alıcı devrimci yöntemleri benimsemesi ve gerçek silahlarla donanmaları durumunda, bu cesaretin nasıl harikalar yarattığını, tam bir yüz yılı baştanbaşa kaplayan büyük deneyleriyle gördük.

150 yıldan fazladır savaş halinde olan iki sınıf, proletarya ve burjuvazi, bugün yüksek sınıf bilinci ve bunun gereklerine uygun araçlarla karşı karşıya geliyorlar. Burjuva sınıfın sınıf bilinci, eski dünyayı temsil eden, göçüp gitmekte olan bir sınıfın bilincinden başka bir şey değildir. Burjuvazinin sınıf bilinci, kendini yaşamın bütün entelektüel cephesinde ortaya koyuyor. Bu bilinç düzeyine ulaşmış olan burjuvazi, dünyada egemenliğini artık entelektüel, kültürel ve ideolojik yönde sürdüremeyeceğini öğrenmiştir. Tarihten almış olduğu bu bilinçle hareket ederek sınıfsal ayrıcalıklarını, egemenliğini ve toplumsal sistemini ayakta tutmak için sınıf savaşını en etkin ve otoriter araçlarla sürdürmektedir. Fakat koşullar, buna baskı politikası temel olmak üzere, onları başka "esnek" yöntemlere de başvurmaya zorlamaktadır. Fakat bu "esnek" yöntemler, sınıf savaşında hiçbir biçimde "yumuşatıcı" bir etki yaratmıyor. Çünkü kapitalizm, ancak sürekli olarak daha fazla insanın sömürülmesi, açlığa mahkum edilmesi, yaşamdan dıştalanması ile varlığını sürdürebilir. Bu durum ise, daima ayaklanmaların ve toplumsal devrimlerin temellerini güçlendirmektedir. Bütün bu gelişmeler, sınıf savaşının düne göre daha da şiddetleneceği yönündedir.

Burjuvazi, proletaryaya karşı savaşta ne kadar "yüksek sınıf bilinci"ne sahip olursa olsun, tarihsel koşullar bu sınıfın aleyhine işlemektedir. Bu sınıfın bütün dünyada egemen hale getirdiği kapitalist üretim biçimi, kendi bağrından doğan devrimci güçler tarafından her yerde alt-üst ediliyor. Burjuvazinin egemenliğine, kapitalist üretim biçimine son verecek olan proletarya, uzun sınıf savaşları içerisinde çok geniş birikimler sağlamış ve sınıf bilincini geliştirmiştir. Burjuva egemenliği, burjuva ideolojisi, burjuva düzeni dağılırken, buna karşın proletarya, kendi içerisinde birleşmekte, örgütlenmekte ve bütün toplumu

yeni bir birlik biçiminde örgütlemek için egemen sınıf durumuna gelmektedir. Uzun sınıf savaşında proletaryanın zaferlerinin yanında, yenilgileri de proleter sınıfın kesin kazanması için birer silaha dönüşmüştür. Proletarya, insanlığın girdiği yeni evreye, yüksek sınıf bilinciyle ve zengin mücadele biçimleriyle giriyor. Burjuvazinin ve burjuva kurumların geçersizliği, yalnızca tarihsel bakımdan ortaya çıkmakta kalmadı, politik bakımdan da, güncel yaşam bakımından da geçersizleşti. Buna karşılık proletaryanın eski topluma son vererek, insanların özgürce biraraya gelip, yeni bir birlik kurmaları yönündeki tarihsel rolü, önderliği ve kapasitesi sürekli biçimde proleter olmayan kitleler tarafından benimsenmektedir. Bütün ezilenler ve sömürülenler, ancak proletaryanın tarihsel perspektifini benimserlerse ve bu sınıfı desteklerlerse kurtulabilirler.

İnsanlığın kurtuluşunun, sonuna kadar devrimci tek sınıf olan proletarya tarafından gerçekleştirileceği, çağımızın gerçeğidir. Tarihsel ilerleme, tüm çağdaş gelişmeler, proletaryanın bu rolünü hazırlamıştır. Burjuvazi her türlü çağdaş gelişmeyle çelişkiye düşerken, çağdaş gelişmelerin ve tarihsel ilerlemenin tek temsilcisinin proletarya olduğunu, kapitalizmin bilfiil kendisi göstermiştir. Proletarya, çağdaş devrimci rolünü, geçen yüzyıldan bu yana çağımızın en etkin ve sürükleyici gücü olan komünist partisi ile yerine getirebilir. Bu gerçek, proletarya tarafından bugün daha çok kavranmıştır.

Bu gerçeklerin anlaşılması, komünist partinin öneminin ve rolünün daha iyi anlaşılmasını sağlamaktadır. Uluslararası proleter ve komünist hareketin 1980'lerin ortalarından itibaren içine girdiği bunalım, toplumsal hareketin evrensel olarak komünizm yönünde ilerlediği gerçeğini değiştirmez. Bu gerçek, yaşananlardan ders çıkarmış bir komünist partisinin öncülüğünün bugün daha çok geçerli olduğunu gösteriyor bize.

Devrim İçin Mücadele Birliği
15-31 Temmuz 2000
Sayı:18

DEVİRİM SÜRECİ

Büyük bir çatışmanın içindeyiz. Bu çatışma, esas olarak kapitalist toplumu oluşturan iki temel ve karşıt sınıf olan proletarya ile burjuvazi arasında sürüyor. İki karşıt sınıf arasındaki bu tarihi kapışma, özünde tüm toplumu temellerinden sarsıyor: Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşı iki dünya arasındaki savaştır. Mücadele eski kapitalist dünya ile doğmakta olan sosyalizm arasında geçen bir savaş biçimini aldığından, etkisi çok geniş ve bugüne kadar ki en derine giden savaş özelliği taşıyor. Savaş, iki sınıf ve bunların temsil ettiği iki dünya arasında olunca, biz bu savaşın seyrini, biçimlerini, çeşitliliğini, yöntemlerini, araçlarını her ilişkide, her yerde görebiliyoruz. Günlük olarak sınıfları karşı karşıya getiren binlerce **olay**, özünde iki dünya arasındaki savaşın kendisini güncel olarak göstermesinden başka bir şey değildir. Yalnızca marksistler sınıflar savaşının aldığı biçimlerin zenginliğini, derinliğini ve gelişim **doğrultusunu** ortaya koyabilirler. Marksizm dışı bütün politik akımlar (bizdeki ortalama sol) ancak sınıf savaşını yerel, sınırlı, yüzeysel yönleriyle ortaya koyabilir. Yalnızca marksistler, tarihi, kendi gelişim seyri içerisinde ve her yerde izleme yeteneğini ortaya koyuyor. İçinden geçmekte olduğumuz devrim sürecini, bu tarihi gelişmeyi kendi gelişim süreci içerisinde ele almamız ve ortaya koymamız gerekiyor.

Türkiye ve Kürdistan' da sınıflar savaşının uzun bir gelişim süreci var. Evet, sınıflar savaşı bir süreçtir. Bu süreç çeşitli momentlerden (uğraklardan) geçmiştir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki, ezilen ve sömürülen kitlelerle, ezen ve sömüren mülk sahipleri arasındaki bu savaş genelleşmiş bir sınıf savaşıdır. Bu sınıf savaşının genelleşmesi, çözümünün de ancak genel düzlemde olabileceğini gösterir. Sınıflar savaşı, yalnızca sürdüğü topraklarda genelleşmekle sınırlı kalmamış, aynı zamanda evrensel nitelik kazanmıştır. Sınıflar savaşı genel ve evrensel niteliğiyle, dünya çapında sürmekte olan

kapitalizmle sosyalizm arasındaki ölüm kalım savaşının bir ögesi-
dir. Kendine has kimi özellikler gösterse de, dünya çapındaki ev-
rensel sınıf savaşının temel özelliklerini ve yasalarını da üzerinde
taşımaktadır. Bu savaş, cepheleri çeşitli ülkeler olan dünya çapın-
daki bir savaştır. Sınıflar savaşımını evrensel yapısı içinde ele al-
mayanlar, ancak en yüzeysel yönleriyle kendilerini sınırlandırır-
lar. Bu yönüyle, bu savaşın bütün dünyayı alt üst edici özelliklerini ya
da evrensel yönünü hiçbir zaman göremezler.

Her ülkedeki burjuva egemenliği, uluslararası burjuva ittifaka
dayanarak ayakta kalabiliyor. Bu olgu çok uzun zamandan beri or-
taya çıkmıştır. Bunun anlamı, sınıf savaşının, özünde uluslararası
alanda süren bir savaş olduğudur ve bu, sınıf savaşının en çarpıcı
kriteridir. Proletarya yeni bir dünya kurma savaşında, yalnızca
"kendi" burjuvalarına karşı savaşmakla kalmıyor, aynı zamanda
bütün dünya burjuvazisine karşı bir mücadele veriyor. Bizde, diğer
bağımlı ülkelerde ve kapitalist dünyada proletarya önderliğindeki
devrimlerin bu kadar uzun sürmesinin, bu kadar sancılı geçmesinin
ve büyük çoğunluğunun henüz başarıya ulaşamamasının en büyük
nedeni, bu savaşın, özünde uluslararası sermaye egemenliğine karşı
veriliyor olmasıdır. Tarihte yalnızca proletarya ile burjuvazi arasın-
daki savaş böylesine dünya çapında sürdü. Bu yönüyle proletarya-
nın toplumsal kurtuluş mücadelesi, tarihin gördüğü en kapsamlı, en
derin, en köklü ve dünya çapında bir mücadeledir, Türkiye ve Kür-
distan'ın on yılları kapsayan sınıflar savaşının, bütün bu süreç bo-
yunca sancılı, sert ve şiddetli geçmesinin bir nedeni özgül iç
nedenler ise, diğeri de sermayenin uluslararası ittifakına karşı,
dünya devrim sürecinin bir parçası olmasıdır.

Türkiye ve Kürdistan bir devrim sürecindedir; boyutları, bi-
çimleri, yöntemleri sürekli büyüyen bir devrim sürecindedir. Dev-
rim süreci bütün sosyal-reformistlerin engelleme çabalarına ve
sosyal-reformizm sürecine girmiş olan ortalama sol hareketin bütün
tasfiye çabalarına rağmen sürüyor. Ne işbirlikçi tekelci sermaye ne
de sermayenin dünya ittifakının baskıları, tuzakları, politik çevirme
hareketleri, devrim sürecinin derinleşmesinin, olgunlaşmasının
önüne geçemiyor. İki nesnel nedenden ötürü bu böyledir: Birincisi,
emperyalist-kapitalist dünya sisteminin bir parçası olan Türkiye tek-
elci kapitalizminin, bu dünya sisteminin sonucu olarak, kitlelere
devrimcileşme **yönünde** etkide bulunması: ikincisi, doğrudan iç ko-
şulların gelişiminin sonucu olarak proletaryanın ve emekçi sınıflar-
ın kapitalizmi yıkacak biçimde mücadeleye atılmak durumunda
kalmalarıdır. Dünyadaki ve içerdeki çok yönlü gelişmeler tarafından

belirlenen ekonomik, politik koşullar, proletaryayı ve öteki emekçi kesimleri yalnızca devrime doğru itiyor. Proletaryanın sınıf savaşını, üzerinde şekillendiği ve hareket ettiği koşullardan ayrı ele alanlar, hiçbir zaman doğrudan bu sınıf savaşını hareket ettirici maddi temelleri kavrayamaz. Bizde, proletaryayı ve halk kitlelerini daima sınıf savaşlarına hazırlayan nedenlerin başında ekonomik, politik koşullar gelir. Bu koşullar on yıllardır, var. Yalnızca her seferinde, eski dünyanın yıkıcı dinamiklerini ve yeni dünyanın devrimci dinamiklerini daha şiddetli ve sert bir sınıf savaşında karşı karşıya getirmek şartıyla, ekonomik-politik koşullar uzun dönemdir varlığını koruyor.

Burjuva egemenliğin ilk dönemlerinde ekonomik gelişme eksikti, bu temelde sınıfların biçimlenmesi de belirgin değildi; sınıflar çelişkisi tam açığa çıkmamıştı, sınıflar savaşı eksikti ve çok dolaylı biçimde sürüyordu: proletaryanın sınıf bilinci çok zayıftı, burjuvazi karşısında örgütlü değildi. Sınıfların, sınıf çelişkilerinin ve sınıf savaşının bu eksik gelişimi, bizde, yeni dünya ile eski dünya arasındaki mücadelenin çok daha uzun ve sancılı geçmesini getirdi. Kapitalizmin, emperyalizme bağımlılık temelindeki gelişimi, emperyalizmin ekonomik ilhakının derinleşmesi, beraberinde sınıfların oluşumunu belirginleştirdi: sınıf ayrımı derinleşti, uzlaşmaz karşıtlıkları keskinleştirdi ve sınıflar savaşı, bu temel üzerinde şiddetlendi: son otuz yılda iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgiye oturmasını getirdi. Bugüne kadar süren sınıflar savaşının ya da devrim sürecinin gelişimine bakıldığında, sınıf savaşının ve devrim sürecinin daha da geliştiğini, güçlendiğini görürüz. Bugünkü ekonomik, politik koşullara bakıldığında, sınıflar savaşının ve devrim sürecinin düne göre daha bir geliştiğini ve olgunlaştığını her yerde, her ilişkide görebiliriz.

Nedir bugünün koşulları? Birincisi, kapitalizmin dünya krizi ile bu krizin dayandığı kapitalist ilişkiler en son dönemini, yani mutlak çöküş dönemini yaşıyor. Emperyalist-kapitalist sistem genel olarak çöküş sürecindeyken, herhangi bir kapitalist ülkedeki kapitalist ilişkiler, bunun yıkıcı sonuçlarını fazlasıyla kendi bünyesinde taşır ve yansıtır. Sermayenin dünya çapındaki eğilimi, kendi yıkıcılığını sıçramalar biçiminde derinleştiriyor. Kapitalizm, bu tarihsel dönemi değiştirme, kendi lehine düzenleme olanaklarına ve yeteneğine sahip değil. Tersine, kapitalizm tarihin son döneminde, yalnızca bütün toplumsal üretici güçleri kendisine karşı ayaklandırarak, birleştirerek sürebilir. Bu da kapitalizmi mezara gömecek güçlerin düne göre daha güçlü, birleşmiş ve bilinçli olarak hareket etmesi

demektir. Uluslararası sermayenin son dönemlerde yoğun birleşmelere gitmesi, milyonlarca kitlenin yaşamdan ve dünyadan dıştalanması demektir. Sermayenin dünya çapında birleşmesi, aynı zamanda bağımlı ülkelerdeki ekonomik ilhak sürecinin güçlü biçimde sonuna kadar vardırılması demektir. Bunun sonucu ise, bütün bağımlı ülke halklarının emperyalist-kapitalist sisteme karşı ayaklanması ve toplumsal devrime yönelmesi demektir. Türkiye'nin emperyalizm tarafından ekonomik olarak tamamen ilhak edilmesi, emekçi sınıfların ekonomik-toplumsal yıkımını beraberinde getirerek ilerliyor. Türkiye'nin emperyalizm tarafından böylesi yoğunlukta ekonomik olarak ilhak edilmesi, yani sömürülüp talan edilmesi ve bunun getirdiği toplumsal, politik sonuçlar ortalama sol zekâ tarafından kavranamamıştır. Oysaki bu sonuçlar, ekonomik ilhakın derinleşmesine bağlı olarak, her gün, her yerde, her ilişkide ve gözlerimizin önünde olup bitmektedir. Kitlelerin sokak savaşlarına bakınız, bu yıkımın hangi boyutlara vardığını göreceksiniz. Kapitalizmin genel olarak çöküş sürecini yaşıyor olması, bizdeki sınıflar savaşının şiddetlenmesini, devrim sürecinin olgunlaşmasını getirdi.

Kapitalizmin dünya çapındaki mutlak çöküş sürecine bağlı olarak ve onunla ilişki içinde. Türkiye tekeli kapitalizmi tam bir çöküş sürecindedir. Emperyalist tekellerin ve işbirlikçi tekeli sermayenin birlikte planladıkları ekonomik politikalara baktığımızda, Türkiye tekeli kapitalizminin bir yıkım içinde olduğunu çok açık olarak görürüz. Ekonomik krize bağlı olarak çok büyük oranlarda mülksüzleşme, işsizleşme, ücretlerin düşürülmesi, toplumsal üretim sürecinden dıştalanma ve derinlere giden mutlak yoksullaşma süreci yaşanmaktadır. Bu sürecin hiçbir biçimde iyileşme, değişme koşulları yoktur. Tersine, emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin bütün ekonomi politikası, servetin ve gücün bir kutupta, sefaletin karşı kutupta birikmesi yönünde işlemektedir. Bu da, karşı kutuplarda yer alan sınıfların bugüne kadar görülmemiş biçimde kıyasıya ve kapsamlı bir savaşa tutuşması demektir. Devrim süreci bu savaşa bağlı olarak derinleşmekte ve kendine bağlı olarak proleter iç savaş sürecini ve ayaklanma sürecini olgunlaştırmaktadır. Emperyalizmin ve burjuvazinin, politik olarak devrimi ezme ve tasfiye etme girişimleri bu nesnel gelişmelere bağlı olarak sonuç vermiyor. Kapitalizmin yıkım, sömürü, soygun, çelişki içindeki gelişimi ve hareket yasaları, burjuva sınıfın bütün politik kararlarını, tedbirlerini boşa çıkartıyor. Emperyalizm ve burjuvazi, böylesine sınıf karşıtlıkları üzerinde kurulu bir toplumda, toplumu oluşturan sınıfların böyle-

sine kapıştığı bir yerde politik hegemonyasını gerçekleştiremez. Burjuvazinin sınıfsal hegemonyasının sarsıldığı bir yerde politik hegemonyası kurulamaz. Bugün daha geniş proleter kitlelerin, yoksul emekçi köylülüğün ve kent emekçilerinin, binlerce biçim içerisinde ve birbirleriyle kaynaşmada bulunarak daha ileri atıldıklarını görüyoruz. Bu, yeni bir devrimci dalganın, daha sarsıcı bir dalganın yükselmesi demektir. Bu koşullarda emperyalizm ve işbirlikçi tek- elci sermayenin sınıfsal ve politik hegemonyası varlığını koruyamaz.

Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar savaşının ve devrim sürecinin devamlı olarak derinleştiğinin ve büyüdüğünün en açık kanıtı ve tartışılmaz göstergelerinden biri, burjuvazinin devlet aygıtını daima yetkinleştirmesidir. Devlet, bilindiği gibi, sınıf karşıtlıklarının ortasında doğmuştur ve bu sınıf karşıtlıklarının bir ürünüdür. Bu anlamda emperyalizmin ve işbirlikçi tek- elci sermayenin Türk devletini her seferinde yetkinleştirmesi, güçlendirmesi ve milita- ristleştirilmesi, bu sınıf karşıtlıklarının ve çatışmasının nasıl bir seyir izlediğini bizlere göstermektedir. Sermaye, anti-komünist, anti-de- mokratik temelde biçimlenmiş olan Türk devletinin bu militarist, şoven, gerici yapısıyla yetinmemiş; bu yapıyı 12 Mart askeri faşist diktatörlüğü döneminde faşistleştirmiş, 12 Eylül 1980 askeri faşist diktatörlüğü döneminde ise faşizmi devlet yapısı içinde kurumsallaştırmıştır. Yani devlet denen baskı makinesi, sınıflar savaşının her yeni sürecinde, her yeni uğrağında daha da yetkinleştirilmiş ve güç- lendirilmiştir. Bu da bize sınıflar çelişkesinin, sınıflar mücadelesinin ve bunun politik biçimlerinin nasıl şiddetlendiğini, keskinleştiğini göstermektedir. Burjuvazi, proletarya önderliğindeki sınıf savaşın- nın ve bir bütün olarak devrim mücadelesinin baskısı altında poli- tik iktidarını güçlendirmek ve yetkinleştirmek zorunda hissetmiştir kendini. Öyle ki, bu kadar büyük birer ekonomik yıkıma rağmen, dünyanın en güçlü militarist ve faşist devlet makinesini yaratmıştır. Bu gelişme, bize, devrim ve ayaklanma sürecinin nasıl yoğun bi- çimde geliştiğini gösteriyor.

Sermayenin emperyalizmle birlikte planladığı ve yürürlüğe koymaya karar verdiği bütün kararlara ve gelişmelere baktığımızda, devrim sürecinin hangi boyutlara vardığını görebiliriz. Emperya- lizmin, bağımlı ülkelerin de içinde bulunduğu çeşitli ekonomik, poli- tik ve askeri anlaşmaların ve ittifaklarının temelinde yatan gerçek, proletaryanın toplumsal devrim mücadelesini ezmeye yöneliktir. Proleter devrimler çağında, kapitalizmin her toplumsal, politik, as- kerî planı ve kararı, doğaldır ki, devrimci sınıf mücadelesini yoket-

meye yöneliktir. Gerçek dünya savaşı kapitalizmle sosyalizm arasında, proletaryayla burjuvazi arasında sürüyor. Türkiye'nin gerek bölgedeki devletlerle ve gerek bütün dünyada yaptığı politik, askeri ve toplumsal anlaşmaların, ittifakların, platformların ve birliklerin tek amacı, devrim sürecine burjuva bir müdahaledir. O halde emperyalizmin ve burjuvazinin AB projesi ve uygulaması ile politik çevirme hareketi ve bunun göstergeleri olarak yasal değişikliklerden burjuvazinin tek amacı; devrim sürecini ortadan kaldırmaktadır. Devrim süreci derinleştiği sürece burjuvazi ve emperyalizm kendi egemenliğini güvencede görmeyecektir. Fakat burjuvazinin tarihsel bakımdan, gelişme karşısında eli kolu bağlıdır. Burjuva zor önlemlerinin ve bununla başka bir açıdan aynı sonuca varacak olan politik çevirme hareketinin, kapitalizmin bugünkü dünya koşulları ve buna bağlı olarak iç koşullar açısından başarı şansı yoktur. Sosyal-reformistlerin ve onlarla bütünleşmeye kararlı illegal oportünist örgütlerin devrimi tasfiye çabaları da burjuvaziye yetmeyecektir. Devrim süreci kapitalizmin evrimi tarafından, bütün bir tarihsel gelişim tarafından gündeme getirildi. Bu süreci ortadan kaldırmanın olanağı yoktur. Proletaryanın önderliğindeki toplumsal devrim süreci, bütün toplumu sarsarak kendini her alanda, her yeni ilişkide binlerce çeşitlilik içerisinde göstererek büyüyor. Devrim sürecinin yeni bir toplumla sonuçlanması için bütün ekonomik, politik, toplumsal sorunlar yeterince birikmiştir, yeter ki komünist güçler tarafından bu süreç, kararsızlığa düşülmeden, devrimci anlayış, taktik ve mücadele yöntemleriyle sonuna kadar götürülebilin. Her bakımdan yoğun, devrimci bir süreçten geçiyoruz.

Burada militan, savaştı, proleter devrimci önderliğin rolü her zamankinden daha belirgindir ve öndedir. Hem dünyanın devrimci mücadele sürecine girmesi, hem de bizde bu sürecin uzun zamandan beri yaşanıyor olması ve bugün daha da çok olgunlaşması, bizlere, bu süreci emeğin iktidarıyla sonuçlandırmak için büyük olanaklar sunuyor. Proleter devrimcilik bu olanakları sonuna kadar değerlendirerek devrim sürecini başarıya ulaştırmaktır. Her proleter devrimci üstlendiği misyonun bilincinde olmalıdır.

Devrim İçin Mücadele Birliği

15-31 Ağustos 2000

Sayı:19

YENİ EVRE

Proletaryanın, Dünyayı kurtarma hedefinde yeni bir evreye girdi. Bu, yeni, tarihi bir evredir. Her tarihsel ardışık evre gibi, yeni evrenin de koşulları, ekonomik ve tarihsel gelişme tarafından hazırlandı. İnsanlık tarihinde yeni bir gelişme evresine girmek, tarihsel sürecin bir dönüşüme uğraması, eski koşulların büyük ölçüde değişmesi anlamına gelir. Diyalektik, dünyadaki ilişkileri, toplumları, sınıfları, her zaman değişim içinde ele alır Evrimi kabul eden herkes, değişimi de kabul eder. Diyalektik ve tarihsel materyalizmi benimseyenler, evrimin kendi içinde sıçramaları içerdiğini kabul ederler. Kapitalizmin kendi tarihi gelişimi, yani evrimi, kendi içinde bir dizi ardışık gelişme evresini kapsar. Kapitalizmi ele alırken bile, hangi aşamadaki kapitalizmi ele aldığımızı bilmemiz gerekir. İlkel sermaye birikimi aşamasındaki kapitalizmle, emperyalizm aşamasındaki kapitalizmi aynı biçimde ele alamayız. Doğuş halindeki kapitalizm, üretici güçleri geliştiren kapitalizmdir: emperyalist aşamadaki kapitalizm ise üretici güçlerin gelişimini engelleyen, onların önünde ayakbağı olan çöküş halindeki kapitalizmdir. Bir tarihsel dönemin doğuş ve çöküş aşamalarını aynı biçimde ele almak metafizik bir yaklaşımdır. Kapitalizm, yadsınmanın yadsınması diyalektik yasası gereği kendi içinde bir dizi dönüşüm geçirmiştir. Bu dönüşüm süreci ve kapitalist ekonominin hareket yasaları, en sonunda kapitalizmi, kendisini ortadan kaldıracak bütün koşulları yarattığı bir aşamaya getirdi.

Kapitalizm yalnızca kendisini ortadan kaldıracak ekonomik ve tarihsel koşulları yaratmakla kalmadı, aynı süreç içinde emeğin ve doğanın mahvedilmesini de bir bütün halinde önümüze getirdi. Kapitalizm, insanlığın bütün yaşam koşullarını tehlikeye atmıştır. İnsanlık bugün öylesine bir tarihsel süreçten geçiyor ki, ya kendi yıkımını kabul edecek, ya da kapitalizmi ortadan kaldıracaktır. Toplumun yeni ve daha üst bir toplumsal düzene geçmesi bir ölüm-kalım sorunudur.

Kapitalizm yalnızca maddi yaşam kaynaklarının mahvedilmesi yönünde işlemiyor, aynı zamanda kendisini ortadan kaldıracak maddi koşulları ve devrimci sınıfı güçlendirme yönünde de geliyor. Kapitalizm daha fazla değer elde etmek için insanlığı daha fazla üretim yapmaya zorlamıştır. Dünyada bir avuç kapitalist daha fazla değer elde etmek için, insanlığı sonuna kadar üretim sürecine soktu. Üretim süreci insanlar için değil, insanlar üretim süreci içindir kapitalist yasasının işlemesi sonucu, insanlar kapitalist üretim süreci ve kapitalistlerin daha fazla değer elde etmesi için her yönden mahvolmaya sürüklenmiştir. Kapitalist üretim süreci bir doğa yasası gibi, kendisini ortadan kaldıracak maddi koşulları bol miktarda üretmiştir.

Üretim araçlarının ortaklaşa kullanılabilir araçlar durumuna gelmesi, bilimin bir üretici güç olarak üretim sürecine girmesi sonucu emekte sağlanan tasarruf, emeğin üretkenliğinin ve yoğunluğunun artması, üretimin sosyal karakter kazanması, bununla birlikte emeğin sosyal karakterinin belirginleşmesi, kapitalizmin sosyalizme dönüşümünü zorunlu yapıyor. Kapitalizmin sosyalizme dönüşme zorunluluğu kendisini her yerde gösteriyor.

Üretimin ve emeğin sosyal karakteri kapitalizmin daha önceki aşamalarıyla kıyaslanmayacak kadar belirgin olduğu halde, sosyal üretimin sonuçlarına el koymanın özel biçiminin varlığı, kapitalizmin iç çelişkilerini, sınıf mücadelesini keskinleştiriyor. Bu çalışmanın, proletaryanın iktidarıyla sonuçlanmasının kaçınılmaz olduğu bir gelişme aşamasındayız. 20 yüzyılda, Proleter Devrimler Çağı'nın başlamasıyla, kapitalizmle sosyalizm arasında dünya genelinde başlayan sert **savaş**, bugün en kapsamlı, yoğun ve şiddetli aşamasına girdi. Kapitalizmin bugünkü aşamasında, sosyalizm her bakımdan güncel hale geldi.

Kapitalizmin ilkel sermaye birikimi döneminden başlayarak sürekli varolan işsizlik, günümüzde, dünya genelinde çalışan nüfusa oranla daha büyük duruma geldi. İşsizliğin yanında yoksulluk, toplumun büyük çoğunluğunu açlığa ve ölüme sürüklüyor. Emperyalizm arifesinde işsizlerden ve sınıf savaşından kurtulmak için emperyalist olmaya karar veren kapitalistler, bugün aynı sorunla daha büyük düzeyde karşı karşıya geldiler. Bu sefer, sorunları çözecek hiçbir şansa sahip değiller. Kapitalizm Dünya çapında büyük sayıdaki işsizleri ne yapacaktır? Dünya nüfusunun büyük kesimini oluşturan yoksulları ne yapacaktır? Üstelik işsizlerin, yoksulların sayısı düşmüyor, artıyor. Üretici güçleri yönetemeyip, elinden kaçırdığı halde, kapitalizm, yeni topluma karşı sert bir direngenlik gösteriyor. Komünist devrim yoluyla kapitalizme son verilmedikçe, eski toplumun direngenliği, insanlığı savaş, baskı, saldırı, işkence ve başka biçimlerde daha uzun

sürecek sancılı bir dönemden geçmek zorunda bırakacaktır.

Üretici güçlerde sağlanan büyük ilerleme, bilimin etkin biçimde üretim sürecinde ve günlük yaşamda kullanılması, üretimin ve emeğin sosyal karakterinde büyük gelişme, insanlığı, sorun olarak karşısında duran ekonomik, toplumsal ve diğer yaşamsal sorunlarını çözebilecek yeteneğe kavuşturmuştur. Büyük sanayi ve tarımdaki gelişmeler, kent-kır ayrılığının giderilmesi, kentlileri fiziki olarak eriten, kırsal kesim insanını da entelektüel gelişmeden yoksun bırakan duruma son verme ve nüfusun kent ve kır arasında sağlıklı dağılımı için sağlam zeminler veriyor.

Dünyadaki maddi servetin büyük çoğunluğu emperyalist ülkelerde toplanmıştır. Bunda dünya nüfusunun sömürülmesinin payı olduğu yadsınmaz bir gerçektir. Emperyalist ülkelerdeki maddi servete buradaki proletarya tarafından el konulması durumunda, bu güç, yoksul ülkelerin gelişiminde kaldıraç rolü oynayabilir. Oysaki maddi servet bir kutupta (emperyalist ülkelerde) toplanmışken, yoksulluk karşı kutupta (proletaryanın olduğu kutupta) toplanmıştır. Kapitalist ülkelerin insanları işsizlik içindeyken ve yoksulların sayısı büyük oranlara ulaşırken, esas olarak da bağımlı ülkelerde işsizlik, açlık, ölümler, hastalıklar, nüfus göçü insanlığın büyük çoğunluğunu etkisi altına almıştır. Oysaki emperyalist ülkelerde, kapitalistlerin ellerinde öylesine büyük bir maddi servet birikmiştir ki, bunun önemli bir bölümü lüks harcama olarak çarçur ediliyor. Yalnızca çarçur edilen bu miktarla bile insanların konut, sağlık, gıda, dinlenme ve temiz çevre alanı gibi ihtiyaçlarının karşılanmasında büyük ilerlemeler sağlanabilir. Sürekli hale gelen ve belli dönemlerde derinleşen kapitalist bunalımlar sırasında, maddi servetin önemli bir bölümü boş yere harcanıyor. Bilim ve teknikteki gelişime bağlı olarak, emek üretim sürecinin gözetleyicisi durumuna geldiği halde, kapitalist üretim biçimi nedeniyle, emek zamanı ve emek niceliği değerler tek ölçüsü olmaya devam ediyor. Değer ölçüsünde, emek zamanının esas alınması kapitalizmin ön koşuludur. Bu durum, üretim sürecinin bütün bilimsel ve teknik gelişimine rağmen varolmaya devam ediyor. Emek üretkenliği ve emek yoğunluğu, çalışma sürecinin daha çok kısılmasını gerektirirken, halen kapitalist ülkelerde işçiyi canından bıktıran uzun çalışma saatleri sürüp gidiyor. Kapitalist üretim biçimine son verilmesi durumunda, yeni toplum, emek üretkenliği sayesinde kişinin çok yönlü gelişmesine gereken zamanı ayırabilecektir. İnsanlık bu gelişme aşamasına gelmiştir. Daha büyük gelişmeler, ancak sosyalizm altında ve sosyalizm sayesinde sağlanacaktır. İnsanlığın o büyük ilerleme tutkusu, eski kapitalist toplumu her yönden yıkmaya yönünde harekete geçmiştir. İnsanlık sosyalizm al-

tında o büyük ilerlemesini sürdürecektir ve sınıfsız topluma geçecektir.

İnsanlığın büyük gelişme ve ilerleme tarihi, komünist bir devrimle başlayacaktır. Komünist devrim 20. yüzyıl boyunca sürdü. Proletarya çeşitli ülkelerde egemen sınıf durumuna gelip, Sosyalizm bir dünya sistemi olarak dünyada etkin olunca, kapitalist sistem bütün ekonomik, politik, askeri ve ideolojik gücünü en ileri düzeyde seferber etti. Silahlanmanın nükleer silahlanma düzeyine ulaşmasının temel nedeni, komünist devrimin ve Sosyalizmin dünyada yaygınlaşması ve kapitalist sisteme büyük darbeler vurması oldu. Emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişki ve rekabetten ötürü silahlanması kaçınılmaz olmakla birlikte, emperyalist güçlerin silahlanmasında esas neden proletarya devrimleri çağının yükselerek gelişmesi, Sosyalizmin dünyada güçlenmesidir. Bugün komünist devrimin her dönemdekinden daha güçlü ve her yerde gündeme gelmesi karşısında emperyalist-kapitalist sistem bütün gücünü harekete geçirmiş durumdadır. Bugünkü aşama kapitalizmin sıçramalı çöküş, sosyalizmin ise sıçramalı olarak dünyada egemen olma aşamasıdır. Kapitalizm, bu evrede her türlü silahını, insanlığın ileri hareketi olan komünist harekete karşı kullanacaktır. Burjuvaziyle proletarya bugüne kadar ki en sancılı, şiddetli, kapsamlı, bütünlüklü kapışma sürecine girmiştir.

Dünyanın, proletarya önderliğinde devrimci dönüşümü, ücretli emeği ortadan kaldırıp insanların özgür ve eşit koşullarda biraraya gelerek kuracakları yeni toplumsal birliğin kurulması için, emeğin yeni biçimde örgütlenmesi ve doğanın kurtarılarak, emek ve doğa ilişkisinin yeniden kurulması için kaçınılmaz oldu. Kapitalizm tarafından daima eğitilen proletaryanın, birleşmesi, örgütlenmesi, mücadelesi ve ayaklanması başka bir açıdan bu devrimi kaçınılmaz, yaptı. İnsanlığın daha büyük kesiminin, proletaryanın kurtuluşunu kendi kurtuluşları olarak görmeleri, proletaryanın sosyalist perspektiflerinin, insanların çoğunluğu için tek çıkış olarak görülmesi, toplumsal devrimin sosyal zeminlerini güçlendiriyor. Kapitalizm kendisini ortadan kaldıracak devrimci gücü ve sosyalizmin maddi koşullarını kendisi yarattı. Kapitalizmin yıkılmadığı yerlerde ise, bu sistem kendi yıkılış öğelerini sonuna kadar olgunlaştırmaktan başka bir şey yapmadı. Kapitalizmin dünya bunalımı, kapitalizmin iç çelişkilerinin, sınıflar savaşının daha da şiddetlenmesine yolaçıyor. Komünist devrimin zorunluluğu, kapitalizmin dünya ekonomik krizi tarafından kaçınılmaz olarak gündeme getiriliyor. Ekonomik krizle toplumsal devrimin güçlü ilişkisi var. Ekonomik ve tarihsel gelişme, dünyanın devrimci dönüşümünü her yerde bir ölüm-kalım sorunu olarak insanlığın önüne koymuşken, kapitalizmin her önlemi, ancak devrimci dönüşümün gerekliliğini biraz daha

kanıtlamış olur. Kapitalizm, ancak emeğin ve doğanın büyük ölçüde tahrip edilmesiyle, mahvedilmesiyle ayakta kalabilir. İnsanlığın ise, yaşam ortamı olan doğayla birlikte kurtuluşu, ancak kapitalizmi mahvederek gerçek olabilir. İnsanlar, ulaşılan gelişme düzeyini ve yaşam ortamını tehlikeye atmayacak kadar bilinçlidir. İnsanlar bu bilinçle her yerde kapitalizmi devirmek için ayaklanıyorlar. Proletaryanın burjuvaziyle, sosyalizmin kapitalizmle kıyasıya mücadelesi bütün dünyada yoğunlaşıyor.

Her ülkenin ekonomik, tarihsel durumu diğerinden farklı olmakla birlikte, artık toplumların birbirinden yalıtık oldukları bir dönemi yaşamıyoruz. Bütün uluslar, dünya büyük sanayinin gelişimi ve dünya ticareti sayesinde birbirlerine bağlandılar. Bu durumda, dünyadaki değişimler ülkeleri derin biçimde etkiliyor. Dünya tarihi bakımından, insanlık yeni bir gelişme evresine girmişse, bunun etkileri çeşitli düzeylerde ve çeşitli biçimlerde her ülkeyi etkiler. Dünya tarihi, bütün ülkelerin kendi koşullarına ve kendi güçlerine uygun biçimde, dünyanın devrimci dönüşümüne daha güçlü katılmasını dayatmıştır. Eğer bütün toplum ve bütün halklar, insanlığın ulaştığı gelişme düzeyinden kendilerini mahrum bırakmak istemiyorlarsa, dünyanın devrimci dönüşümüne kendi kapitalist sınıflarını devirerek katılmak durumundadır.

Her ülkenin proletaryası, dünyanın belli, somut tarihi koşullarında mücadele veriyor. Bu koşullarda önemli bir değişim oluşuyorsa, bunu en başta bilmesi gereken proletaryadır ve proletarya sosyalizmdir. Kapitalizmin gelişimi ve ekonomik işleyiş yasaları ile yeni toplumun maddi koşullarının kapitalizmin bağrında olgunlaşması, bunu güçlendiren gelişmeler olarak, emperyalist tekellerin dünya çapında birleşmesi sonucu proleterleşme ve işsizleşme sürecinin derinleşmesi, emek sermaye çelişkisinin keskinleşmesi, sınıflararası ayrımın, sınıfların bugünkü karşılıklı ilişkisine bağlı olarak en üst düzeye varması vb. nedenlerle proletarya bütün dünyada öne çıkıyor. Buna karşılık küçük burjuvazinin durumu daha da zayıflıyor. Küçük burjuva politik hareketler (küçük burjuva demokratizmi, küçük burjuva sosyalizmi) düşüş gösteriyorsa, bu gelişmenin en başta Türkiye ve Kürdistan Proletaryası ile onun proleter devrimci öncüleri tarafından bilinmesi gerekiyor. Teorik çalışmamızın büyük bir bölümü, Dünyanın bugünkü somut koşullarını irdelemek, bu koşullarda proletarya enternasyonalizmini, proletaryanın taktiklerini, çalışma biçimini, politik perspektiflerini, ideolojik mücadelenin yönünü belirlemek biçiminde olacaktır. Diyalektik ve tarihsel materyalizmi esas alan bir parti için, ekonomik ve tarihsel gelişmeleri kendi somutluluğu içinde ele almak bir zorunluluktur. Yalnızca dogmatikler ve doktrinciler yaşamın zengin ve canlı

gelişimini görmek istemezler. Marksizm-Leninizm bir doktrin değildir, o bir gelişme, evrimi açıklama yöntemidir. Marksizmin somut koşulları tahlil biçimleri son derece öğreticidir. Marksizmin somut koşulları tahlil biçimleri öz olarak diyalektik ve tarihsel materyalizme dayanır. Dünyayı devrim yoluyla değiştirmeyi amaç edinen Leninist Parti, bunun teorik yönünü marksist yöntemle ortaya koyuyor.

Marksizm-Leninizm proletaryanın sınıf savaşında zengin taktikler üretti. Sınıflar mücadelesi teorisini ve bunun kaçınılmaz sonuçlarını kabul eden proletaryanın devrimci sınıf partisi, marksizmin bu zengin taktiklerini iyice özümlemelidir. Sınıf mücadelesinin devrimci taktiklerini kendi somut koşullarımızda ortaya koymak, bugünkü kuşak marksistlerin görevidir. *Sınıf mücadelesinin devrimci taktikleri proletaryanın iktidarı ele geçirme ve sosyalizmi kurma mücadelesine hizmet etmelidir. Proletaryanın iktidar mücadelesine bağlanmayan her taktik, proletaryayı sadece hedefinden uzaklaştırır. Leninist Parti bugüne kadar somut durumlara göre çeşitli mücadele taktikleri ve sloganlarını benimsedi. Bunların tümü de proletaryayı sınıflar savaşında bilinçlendirmeye, devrime ve iktidara hazırlamaya yönelik oldu. Bundan sonra da yeni somut durumlara göre yeni komünist taktikler ortaya koyacağız, bunların da değişmez hedefi, proletaryayı iktidara hazırlamak olacaktır.*

Dünya devrim hareketinin kopmaz bir parçası olan Türkiye ve Kürdistan Birleşik Devrimi, bunun öncü komünist gücü, büyük bir teorik-pratik birikime dayanarak mücadelesini sürdürüyor. Bütünü örgütlü olmasa da, hatta örgütlü olanı çok küçük bir bölümünü oluştursa da, büyük bir devrimci potansiyele sahibiz. Komünistler sahip oldukları teorik, pratik birikime dayanarak, bu büyük devrimci potansiyeli kucaklayacak ve onu iktidar mücadelesine seferber edecek yeteneği göstermelidir. Komünistler doğru taktik ve eylemleriyle devrimin atıl güçlerini harekete geçirmesini öğrenmelidir. Yeni gelişmenin ışığında devrimin bütün güçlerini iktidar mücadelesine yönlendirmek günün ana görevidir.

Devrim İçin Mücadele Birliği
1-15 Eylül 2000
Sayı:20

PROLETER İÇ SAVAŞ SÜRECİ

Son on yılda sınıf mücadelesinin aldığı biçim iç savaş oldu. İç savaş, devrimci durumu derinleştirerek, Türkiye ve Kürdistan'ı dünyanın devrimci ülkeleri haline getirdi. Devrim, köklü ekonomik, toplumsal ve politik sorunların birikmesi, üst üste gelmesine bağlı olarak güncelleşti. Tekelci kapitalist sınıf, devrimi, kitlelerin getirdiği baskıyı attığı her adımda hissetti. Sermaye, son on yılda ekonomik, toplumsal, politik, askeri ve uluslararası alanda attığı her adımı devrimin baskısı altında kalarak belirledi. Sınıflar mücadelesi uzun iç savaş olarak gelişti. Tekelci sermaye, emperyalizmin desteğini arkasına almasına, bütün gücünü seferber etmesine rağmen iç savaşta üstün gelemedi. Karşı devrimin bu kadar büyük gücüne, dünyanın en vahşi faşist devlet terörüne karşın amacına ulaşamaması, devrimin, proleter ve emekçi kitlelerin gücünü gösteriyor. İç savaşın uzaması, devrim güçlerinin daha çok güçlenmesi yönünde oldu. Her geçen sürede yeni güçler faşizme ve sermayeye karşı devrimci iç savaşın saflarına katıldı; savaş, Türkiye ve Kürdistan'ın en geniş alanlarına yayıldı; savaşın yarattığı etki sonucunda, toplumu oluşturan sınıfların üyeleri ve sosyal güçler, ya karşı devrimin ya da devrimin yanında saflaştılar. Bu saflaşma, bütün toplumu daha kapsamlı ve büyük bir kapışma sürecine soktu.

Çok şiddetli biçimde süren on yıllık iç savaşta devrim saflarında savaşan güçler Türkiye ve Kürdistan proletaryası, komünist hareket, Kürdistan ulusal hareketi, küçük burjuva demokratik ve devrimci hareket oldu. Savaşta yer alan sınıflar ve güçler, kendi sınıfsal konumlarına, istemlerine uygun bir mevzilenme yarattı. İşçi sınıfı, iç savaşın bir gücü olarak savaşmakla birlikte, bu savaşta bütün gücünü en etkin biçimde harekete geçirmede; on yıl boyunca eylemlerini sürekli hale getirmekle birlikte, sınıf konumuna ve içinde bulunduğu genel ekonomik, toplumsal koşullara denk biçimde mücadeleye yönelmedi. İç savaşın çok sancılı geçmesinin ve uzamasının en önemli nedenlerinden birisi budur. Bunda, burjuva saflarda yer alan burjuva işçi sendikalarının önderlerinin, gönüllü olarak burjuva uşaklığını benimseyen sosyal-reformist partilerin rolü oldu. Eğer proletarya içindeki bu gönüllü burjuva uşaklarının engelleme çabaları olmasaydı, proletarya ve diğer emekçi kitleler daha

ileri gidebilirlerdi. Proletaryanın elini kolunu bağlayan etkenlerden birisi de devrimci durum ve iç savaş gerçeğini ısrarlı biçimde yadsıyan küçük burjuva devrimci hareket oldu. Sermayenin katliam düzeyine varan faşist devlet terörünün yarattığı baskı ve yıldırmanın yanında, ayaklarına vurulan reformist oportünist prangalarla proletarya ancak bu kadar ileri gidebildi. Proletarya için geçerli olan bu durum, diğer bütün emekçiler için de geçerlidir. Esas hedefi gizleyen sosyal-reformist ve reformist hareket, emekçi sınıfların o büyük devrimci enerjisini büyük ölçüde tüketti, kitlelerin devrimci enerjisinin birikmesi için aradan belli bir zaman geçmesi gerekti. Ne var ki, ekonomik ve tarihsel nedenler devrimi öylesine güncelleştirdi ki, her seferinde yeni güçler devrim safalarında yerlerini aldılar.

Son on yılda iç savaşın en yoğun ve şiddetli biçimde sürdüğü yer Kürdistan oldu. Kürt halkı kendi tarihinin en kapsamlı ve uzun süreli ayaklanmasına girişti. Kürt halkının devrim mücadelesi yalnızca Kürdistan'la sınırlı kalmadı, Türkiye'nin büyük kentlerinde Türkiye emekçi halklarıyla içiçe bir gelişme gösterdi. Kürdistan devrimi arka arkaya gerçekleştirdiği ataklarla, başarılarla, birleşik devrimin etkin gücü ve büyük bir devrimci dinamiği olduğunu ortaya koydu. Gösterdiği gelişime ve başarılarla rağmen Kürdistan devriminin kendi başına zafere ulaşması beklenemezdi; zafer ancak, bütün halkların birleşik devrim temelinde ortak mücadelesiyle kazanılabilir. Birleşik hareketi gerçekleştirilmeyen Türkiye ve Kürdistan devriminin nasıl güçsüz ve zayıf kaldığını hep birlikte gördük. Bu gerçeklere ve çağa aykırı hareket eden ulusal kurtuluş hareketi, en sonunda Türk egemen sınıflarına ve devletine teslim oldu. Bu durum diğer gelişmelerle birlikte, iç savaşın birinci aşamasından ikinci aşamaya geçişinin başlamasına neden oldu.

Geçtiğimiz sürecin özgün bir yönü: emperyalizmin (ABD ve AB emperyalizminin) Türkiye işbirlikçi tekelci sermayesiyle birlikte, devrimi tasfiye etmek amacıyla en kapsamlı ve şiddetli saldırısına girişmesidir. Emperyalist saldırı, faşist devlet terörünün ve baskı yasalarının güçlendirilmesinin yanında, aynı amaca hizmet edecek biçimde politik çevirme hareketi olarak kendini gösterdi. Devrim karşısında zor duruma düşen tekelci sermaye, devrimi tasfiye etmek için emperyalizme teslim oldu. AB süreci olarak gelişen bu süreç, karşı devrim güçlerinin devrimi çok yönlü kuşatma ile çevirme ve ezme hareketi olarak gelişti.

İç savaş, içinden geçmekte olduğumuz özgün gelişmelere bağlı olarak yeni bir aşamaya geçmiştir. Öncelikle sınıflar savaşının diyalektiğine bağlı olarak iç savaş, yeni bir aşamaya geçerken bir geçiş süreci yaşadı. Bu geçiş sürecinin sonunda, iç savaşın belirgin yönü olan proletarya öne çıkmaya, kendini göstermeye başladı. İç savaşın on yıl süren

ilk aşaması gibi, yeni aşaması da bir iç savaş süreci olacaktır. Bu sürecin kendi gelişim aşamaları olacaktır. Sınıflar savaşı, sınıfların karşılıklı konumlanışına bağlı olarak çeşitli aşamalardan geçecek; az ya da çok şiddetli olacaktır. Bu sürecin ana yönü, sınıf savaşının keskinleşmesi ve şiddetlenmesi yönünde olacaktır. Bu gerçeği her komünist ve sınıf bilinçli işçi iyi kavramalıdır. Türkiye'nin ekonomik, tarihsel gerçekleri, sınıf savaşının iç savaş biçiminde gelişmesine yol açıyor. Sınıflar savaşının belli bir gelişme aşamasında iç savaşa dönüşeceği gerçeğini kabul etmeyenler, sosyalizmin, sınıf savaşları teorisini kavrayamayanlardır. Eğer sosyalizme barışçıl geçiş savunulmuyorsa, bu geçişin, ayaklanma ve iç savaş yoluyla olacağı kabul edilmiş olur. Teorik olarak böyle konduktan sonra, sorun, somut durumun somut tahlili marksist yöntemle sınıflar mücadelesinin iç savaş biçimini alıp almadığını belirlemektir. Bugüne kadar, sınıflar mücadelesinin bir iç savaş biçimini aldığı tezine karşı somut kanıtlar ortaya konamadı.

İç savaşın Türkiye ve Kürdistan'da nesnel, güçlü temelleri var. Bu durumda iç savaş ya bir devrimci halk ayaklanması yoluyla proletarya ve emekçi yığınların iktidara gelmesiyle son bulur ve sınıf mücadelesi yeni koşullarda yeni biçimler içinde devam eder, ya da iç savaşta devrimci güçler ayağa kalkamayacak kadar büyük bir yenilgi alırlar (1939 İspanya'sında olduğu gibi), o zaman da iç savaş geçici bir dönem için sona erer. Bizde ne ekonomik-toplumsal planda ne de sınıflar ilişkisi alanında, yani politik alanda iç savaşı sona erdirecek ya da devamını olanaksız hale getirecek bir gelişme yaşandı. Emperyalizmin ekonomik ilhakının derinleşmesi ve AB'ye entegre olma sürecinin sonucu iç savaşın nesnel temelleri olan ekonomik, toplumsal alanda tam bir sosyal yıkım yaşanırken, bu gelişmeler, sınıflar savaşını daha bir şiddetlendiriyor. Bu konuda bilinmesi gereken iç savaşın burjuvazi ile proletarya arasında uzun süreli bir savaş olduğudur. Burjuvazi ile proletaryanın birbirlerine karşı savaşında zaman zaman duraklaması, güç toplaması bu mücadelenin sona erdiği anlamına gelmez; aksine, karşıt sınıfların güçlerini yenileyip, toparlayarak durum değerlendirmesini yapıp, iradelerini diğerine kabul ettirmek üzere daha güçlü bir biçimde karşı karşıya geldiği bir döneme girmesi anlamına gelir. Bizde ortalama sol hareket, böylesi bir güç toparlama ve durum değerlendirmesi yapma dönemi yaşandığında hemen serap görür; iç savaşın sona erdiğini öne sürer ve kendini gösterecek "demokratik" bir ortam beklentisine girer. Ancak her seferinde yanılgıya düşer. Zaten yanılgıdan yanılgıya sürüklenmek küçük burjuvazinin bir özelliğidir. Ortalama sol hareketin düşündüğünün tersine iç savaş, proletaryanın belirgin biçimde öne çıkmasıyla daha şiddetli bir aşamaya giriyor.

Uluslararası burjuva hareket 90'lı yılların başında geçici olarak elde ettiği güç üstünlüğüne dayanarak; tüm bağımlı kapitalist ülkelerde devrimleri tasfiye etmek, devrimci güçleri dağıtmak, proletaryayı, sınıf hareketlerini zayıflatmak için büyük bir hamle yaptı; bu hamle aynı amaca yönelik olarak, fakat farklı taktiklerle yürütüldü. Bir taraftan işbirlikçi burjuva devletlere, faşist diktatörlüklere kazanmaları için çok yönlü destek verdi, diğer taraftan devrimci güçleri etkisiz hale getirmek için politik çevirme hareketi ile karşlarına çıktı. Bütün Latin Amerika bu politikaların örnek kıtası yapılmaya çalışıldı. Sonuçta ne oldu? Bugün halen Latin Amerika'nın birçok ülkesinde devrimci örgütler silahlı mücadele temelindeki devrim mücadelesini sürdürüyor. Emperyalizmle ve burjuva diktatörlükleriyle uzlaşan sol devrimci güçlerin bütün desteğine karşın Latin Amerika, bugün yine dünyada emperyalizme, işbirlikçi tekelere ve faşist devletlere karşı mücadelenin en güçlü biçimde sürdüğü ülkelerin yer aldığı bir kıtadır. Yine Filistin'de "intifada"nın, bütün çevirme hareketlerine meydan okuyarak devam ettiğini görüyoruz. Güney Afrika'da ise proletarya, istemlerini ve ileri yürüyüşünü çeşitli gösteriler ve genel grevlerle ortaya koyuyor. Politik çevirme hareketi ancak kısmi bir sonuç verdi, emperyalizmin asıl amacı olan devrimleri ve iç savaşları tasfiye etme hedefine ulaşamadı.

Bağımlı kapitalist ülkeler, sürekli olarak ekonomik ve toplumsal yıkım içinde bulunuyor. Bu ülkelerde kapitalist ilişkiler emekçi sınıfların yıkımını, açlığını, her türlü köleliğini daha güçlü bir şekilde yeniden üretiyor. Bu ülkelerde nüfusun büyük çoğunluğu işsizdir, yoksuldu, açtır ve mücadele belli bir sonuç verse de bağımlı ülkelerde proletaryanın ve üretici sınıfların yarınları belirsizdir. Proleterleşme süreci bütün yoğunluğuyla yaşanırken, bu sürece girenlerin tümü iş bulamıyor; insanlar burada her türlü üretim aracından, dolayısıyla yaşam araçlarından, bunun sonucu olarak yaşamdan dışlanmış durumdadır. Öte yandan bu koşullarda işbirlikçi tekelci sermayenin ve emperyalizmin devlet terörü katliam düzeyinde sürüyor. Bütün bu gelişmeler proletarya ve emekçi kitleleri başkaldırlara itiyor; bağımlı ülkelerin ekonomik, toplumsal koşulları her seferinde daha şiddetli bir iç savaşı doğuruyor. Bağımlı kapitalist ülkelerdeki sınıflar ilişkisinin uzlaşmaz çelişkilerini ve sınıf mücadelesinin doğasını kavrayamayan oportünizm, buralarda iç savaş, ayaklanma, isyan, devrimci zor yöntemleri, silahlı mücadele olmaksızın yığınların en yaşamsal istemlerini bile karşılayamayacağını kavrayamıyor. Bağımlı kapitalist ülkelerin 20. yüzyıldaki tarihi, ayaklanmalar, iç savaşlar, isyanlar ve çatışmalarla biçimlenmiştir.

Dünyada ele geçirdiği geçici güç üstünlüğüne güvenen emperyalizm ve Türkiye işbirlikçi tekelci güçleri. 80'lerin sonunda bir taraftan po-

litik çevirme hareketiyle çok geniş bir küçük burjuva sosyalist kitleyi teslim alırken, mücadeleyi kararlı biçimde sürdürenlere ise, o güne kadar en şiddetli saldırıyı gerçekleştirdi. Bu saldırı burjuvazi ve emperyalizmin bizde ve her yerde gerçekleştirdiği yüz yıllık bir saldırıydı ve yüz yılın sınıf kinini taşıyordu; elde ettiği geçici güç üstünlüğüne dayanarak, yüzyıl boyunca proletaryanın elde ettiği bütün kazanımları birer birer elinden almak istiyordu. Burjuvazi için temel politika bu konuda sonuna kadar varmaktı. Bu politikanın sonucu olarak tüm bağımlı ülkelerde ve uzun süreden sonra ilk defa emperyalist ülkelerde proletarya ve proleter olmayan emekçi kitleler, ellerinden alınmaya çalışılan hakları birer birer geri almaya girişti. Türkiye'de 90'dan sonra yaşananlar, emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci güçlerin komünistlere, küçük burjuva devrimci demokratik harekete, proletaryaya karşı son derece şiddetli ve saldırgan bir politika izlediğini ortaya koydu. Uluslararası sermaye güçleri vardı hiçbir noktada durmaya niyetli değildi; her seferinde uluslararası proleter hareketi ve özelde devrimci komünist güçleri ezmek, dağıtmak için saldırılarını yeni biçimler, yöntemler ve araçlarla sürdürdüler. Burjuvazinin çok şiddetli biçimde başlattığı burjuva iç savaşa, proletarya, emekçi halklar ve Kürt halkı devrimci iç savaşa yanıt verdi. Sınıflar arasında gerçek bir savaş olan iç savaş, şimdi yeni bir sürece girmiştir.

Proleter iç savaş biçiminde belirginleşen proletaryanın sınıf savaşının en temel nesnel yönü, emperyalizmin Türkiye'de ekonomik ilhakını sonuna kadar vardırmasıdır. Ekonomik ilhak yeni sömürgeciliğin temelidir. Yeni sömürgecilik, bir sömürü biçimi olarak günümüzde daha yoğun ve yeni bir gelişmeye yol açmıştır; bütün bağımlı kapitalist ülkelere emperyalizm tarafından dayatılan, yeni dünya işbölümünde emperyalizmin mutlak egemenliğini kabul etmeleridir. Hiçbir bağımlı kapitalist ülke, bu egemenliğin dışında kalma şansına sahip değildir. Her ülke için olduğu gibi genel olarak da işleyen, sermayenin daha çok elden daha az elde toplanması mutlak kapitalist yasanın işleminin sonucu olarak, bağımlı ülkelerdeki kapitalist birikimler ve kitlelerin maddi gücü, emperyalist tekellerin elinde birikmekte ve merkezileşmektedir. Bu süreç, bağımlı ülkelerde çok büyük altüst oluşları, sosyal yıkımları ve başkaldırıları beraberinde getiriyor, getirmesi de kaçınılmazdır. Emperyalizm tam ilhak sürecinin dev adımlarla ilerlediği Türkiye'de bu süreç, proletarya başta olmak üzere bütün emekçi ve üretici sınıfların yıkımı, yaşamlarının alt-üst oluşu ve geriye düşüş olarak yaşanıyor. IMF, DB, devlet borçlanmaları ve benzeri yollarla uygulamaya konan talan ve sosyal yıkım politikası, en geniş kitleyi sermayeye ve emperyalizme karşı birleştiriyor, harekete geçiriyor, eğitiyor ve ayaklandırıyor. Bütün bu

nesnel zeminlerde proleter iç savaş boy gösteriyor.

Türkiye'de şiddeti, dozu ve yıkıcı etkileri zaman zaman değişse de sürekli olan ekonomik kriz bugün daha bir keskinleşmiştir. Emperyalizmin ekonomik ilhaki sonuna kadar vardırma politikası ekonomik krizle birleşmiştir. Sonucu ve etkileri yıkıcı, kapsamı daha geniştir; kapitalist güçler ise bir o kadar saldırgan ve katliamcıdır. Bunun böyle olmasının temel nedeni, böylesi bir kriz ortamında proletarya ve geniş halk kitlelerinin karşılanamayan istemlerini ve hatta geriye düşürülen yaşamlarını elde etmek için her zamankinden farklı olarak devrimcileşmeleri ve yığınların iktidarı ele geçirme bilincinin bu dönemde öne çıkmasıdır. Kitleler ekonomik kriz dönemlerinde sola kayar, devrimcileşirler. Burjuvazi kendi elleriyle milyonlarca kitleyi komünistlerin yanına iter. Komünist güçler her bakımdan uygun olan ortamdan yararlanıp faşist devleti yıkmak, burjuvaziyi devirmek, emperyalizme bağımlılığa son vermek için, bütün iktidarın emeğin olması yönünde bütün güçlerini seferber ederler. Burjuvazi bu süreç boyunca bütün yönlerden zayıflayıp güç kaybederken; proletarya güçlenir, bütün emekçileri ve emek güçlerini kendi önderliğinde harekete geçirir; egemen sınıf olmak, proletarya için bir ölüm-kalım sorunudur; egemen sınıf olarak kalmak, burjuvazi içinde bir ölüm-kalım sorunu haline gelir. Burjuvazi egemen sınıf konumunu devam ettirmek için saldırılarını, faşist devlet terörünü en uç noktaya vardırır. Komünistlere ve sisteme karşı mücadele eden diğer devrimci güçlere karşı yeni baskı yasaları, kovuşturmalar, tutuklamalar, politik çevirme hareketi en geniş biçimde devreye sokulur. Çünkü bu dönem, burjuvazinin en güçsüz düştüğü dönemdir. Böylesi bir dönemde komünistlerin ve diğer devrimci güçlerin taktiği sermaye sınıfını devirmek, iktidarı ele geçirmek yönünde belirlenmelidir. Bu koşullarda burjuvaziyi deviremeyen proletarya ve devrimci müttefikleri, bunu diğer zamanlarda gerçekleştiremezler.

Proletaryanın bu dönemde özgün taktiği, proleter iç savaş ve halk ayaklanması yoluyla iktidarı ele geçirmek olmalıdır.

Devrim İçin Mücadele Birliği

15-30 Eylül 2000

Sayı:21

SERMAYE BİRİKİMİYLE ŞİDDET İLİŞKİSİ

Tekelci sermaye, sermaye birikimiyle büyük bir ekonomik güce sahip oldu. Bu güç bir kere oluştuktan sonra daima gelişip büyür. Aşırı sömürü ve sürekli kriz ortamı nedeniyle elde edilen zenginlik büyük miktarlara ulaştı. 12 Mart ve 12 Eylül Askeri Faşist darbeleriyle sermaye için yaratılan uygun ortamda, sermaye birikimi daha da yoğunluk kazandı. 90'lı yılların iç savaş ortamında işbirlikçi tekelci sermaye ve emperyalizm gücüne güç kattı. Türkiye'nin kapitalist devlet tekelleriyle özel kapitalist tekellerin, dünyanın en büyük sermaye güçleri arasında yer alması, ellerinde birikmiş olan zenginliğin vardığı düzeyi ortaya koyar. İşçilerin, yoksul köylülerin ve emekçilerin kutbunda büyük bir yoksulluk, güvensizlik birikirken: kapitalistlerin ve emperyalistlerin kutbunda ise büyük bir zenginlik birikti.

Kapitalistlerin değişmeyen hedefi, zenginliği çoğaltmak, proleter sınıftan daha fazla değer gasp etmektir. Bütün burjuva düşünce biçimi, sanat, edebiyat, yasalar, burjuva kurumlar, yalnızca burjuva zenginliği çoğaltmaya hizmet eder. Kapitalistler açısından maddi zenginliği çoğaltmak kadar, ele geçirdikleri bu maddi zenginliği yoksul insanlardan korumak da çok önemlidir. Burjuva baskı kurumları, burjuva devlet, burjuvazinin maddi zenginliğini çoğaltmak için emekçi sınıfları sürekli baskı altında tutmaya yarar. Sermaye birikimiyle burjuva şiddet sıkı bir ilişki içindedir. İşçilerin artı-değerine el koymak kapitalist üretim biçiminin bir gereğidir. Burada burjuva şiddet aygıtları herhangi bir değer yaratmazlar, ancak artı-değer sömürüsüne dayanan burjuva sınıfın bütün servetini koruma altına alırlar. Emekçi sınıflar üzerindeki burjuva baskı aygıtı devlet, kapitalist sömürünün yoğunlaşmasına ve burjuva zenginliğin artmasına bağlı olarak etkinlik kazanır. Türk burjuva

devletinin baskıcı, militarist ve giderek faşist yönde güçlenmesinin ve yetkinleşmesinin hikayesi, Türkiye'de burjuva zenginliğin elde edilmesi ve gelişimini de anlatır. Bu temele bağlı olarak burjuva devlet aygıtlarının her seferinde güçlenmesi ve yetkinleşmesinde, sürmekte olan sınıflar savaşının da yeri vardır. Sınıflar savaşının yoğunlaşması, şiddetlenmesi, burjuvaziyle proletarya arasındaki sınıflar ayrımının ve karşıtlığının keskinleşmesine denk biçimde geliyor. Faşist devlet, tekelci sermayenin el koyduğu değerleri çoğaltmak ve korumak için baskı yöntemlerinde yetkinleşirken, kapitalist egemenliği korumada da büyük bir yetkinlik kazanıyor. Faşist devletin baskıcı, katliamcı niteliğine bir de emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını koruma görevi eklenince ortaya büyük bir savaş aygıtı çıkıyor. Burjuva devlet bu görevlerini yerine getirmek için öylesine silahlandı, öylesine büyük bir güç haline geldi ki, onun için yapılan harcamalar, Türkiye'nin emperyalizme olan bağımlılığını daha da artırdı, burjuva düzenin altından kalkamayacağı sınırlara getirdi. Faşist Türk ordusunun, önümüzdeki dönem için belirlediği harcama miktarı ekonomik yıkımın derinleşmesinde büyük bir rol oynayacaktır. Bu kadar büyük bir baskı gücüne karşın işçi sınıfı ve halk kitlelerinin dünyayı değiştirme eyleminin önü alınmamaktadır. Bu durum karşısında burjuva şiddetin gücü düştü; burjuvazi şiddetin kuvvetini arttırmak için, devleti daha çok güçlendirmekten, baskıları ve faşist terörü arttırmaktan başka çözüm yolu bulamıyor. Devletin bütün harcamalarının karşılayıcıları işçiler ve halk kitleleri olduğu için, devletin her yeni silahlanması ve daha da güçlendirilmesi demek, emekçi sınıfların daha yoğun sömürülmesi, sefaletlerinin biraz daha derinleştirilmesi demektir. Bu gidiş ise emekçi kitlelerin, egemen sınıfa karşı ve egemenlik aygıtı burjuva devlete karşı şiddetlenen mücadelelere girişmesi demektir.

Küçük burjuva sosyalist hareketle, küçük burjuva demokratik hareket, sermaye birikimiyle burjuva şiddet arasındaki ilişkiyi anlayamamıştır. Bu anlamda burjuva ulusun zenginleşmesiyle, burjuva baskının hafifleyeceğini düşünüyor. Gerçekte olanlar, onyıllardır gözler önünde olup-bitenler ise bunun tersini gösteriyor. Türk ulusu düne göre daha zengin, halk ise daha yoksul.... Burjuva baskı ve şiddet ise hafiflemedi, tersine şiddetlenerek en saldırgan biçimini aldı. Burjuva zenginliğin ve burjuvaların kendilerini en emin hissettikleri devlet biçimi, şüphesiz burjuva demokratik cumhuriyettir. Fakat biliyoruz ki, en demokratik burjuva cumhuriyet, burjuva şiddetin çeşitli biçimlerde sürdüğü bir devlet biçimidir. Bu biçim altında burjuva egemenlik zayıflamaz. Aksine daha da güçlenir. Tekelci kapitalizm koşullarında ise burjuva demokratik cumhuriyet yeşeremez. Tekelcilik her planda ege-

menlik, gericilik ve şiddet eğilimidir. Sermayenin, tekellerin kasalarında birikmesine bağlı olarak, bu şiddet eğilimi, en saldırgan biçimde emekçi sınıflar üzerinde uygulanıyor.

Maddi zenginlik kaynaklarına el koymak önem kazandıkça, buna bağlı olarak şiddet de bu ölçüde devreye girer. Uluslararası finans-kapital yönünden ekonomik ilhak, bağımlı hale getirilen ülkelerin maddi servetine el koyma biçimidir. Emperyalizmin buralardaki sömürüsüne ortak olan ve onların çıkarlarını da savunan işbirlikçi burjuva sınıfın varlığı, ekonomik ilhakın başlamasında ve sürdürülmesinde önemli bir etkidir. Bağımlı ülkelerdeki ekonomik ilhakı sonuna kadar vardırılmayı amaçlayan uluslararası finans-kapital güçleri, bu yöneliminde, bağımlı ülkelerin işbirlikçi teknelci güçlerini ve devletlerini de yanına almış durumda. Uluslararası finans-kapital güçleri tarafından büyük ölçüde yutulana kadar, en azından şimdilik, ekonomik ilhakın derinleştirilmesinde işbirlikçi teknelci sermayenin çıkarı vardır. Emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin bu çıkarı, yani değer üretimini sürekli biçimde kendi gücüne katma, şiddet, daha fazla şiddet olmaksızın tamamlanamaz. Bağımlı ülkelerin ekonomik ilhak tarihi, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çok şiddetli saldırıları, katliamları ve baskıları altında gerçekleşmiştir. Bağımlı ülkelerde süreklilik kazanan iç çatışmalar, askeri faşist darbeler, burjuva terör, iç savaşlar, ayaklanmalar, ekonomik ilhak sürecine eşlik etmiştir. Bugün bu süreç daha da hızlanmış ve yoğunlaşmışsa, bu sürece daha şiddetli bir burjuva terörün eşlik etmesi kaçınılmazdır. Uluslararası emperyalist tekellerin şiddet eğilimi tam yüzyıldan beri bağımlı ülkelerde uygulandı, Bugün emperyalizmin elindeki büyük askeri güç halen ayaktaysa, bu, bütün maddi gücün aynı egemen sınıfın elinde toplanmasından ileri geliyor. Bu askeri güç, diğer nedenlerin yanında, bağımlı ülkelerin ekonomik ilhak sürecinin daha ilerilere kadar götürülmesiyle ilişkilidir ve ayakta tutuluyor. Emperyalist askeri güç, bağımlı ülkelerdeki burjuva egemenlik aygıtını ayakta tutmak için her zaman onların yanında hazır bulunmuştur. Bağımlı ülkelerdeki sermaye birikimi ve bütün maddi yaşam kaynaklarının işbirlikçi teknelci sermaye ve emperyalizmin elinde toplanması, buralardaki işçilere ve halk kitlelerine yönelik şiddetli bir saldırdır. Bu nedenle bağımlı ülkelerin ekonomik ilhakının sonuna kadar vardırılması, bu ülke halklarının, emperyalizm ve burjuvazi tarafından bugüne kadarki en yoğun ve şiddetli saldırıya uğraması anlamına gelir.

Bağımlı ülkelerdeki ilişkilerin ve halk kitlelerinin güvensiz olan yaşamı, bu sürecin başlamasıyla birlikte daha da güvensiz hale geliyor. Büyük sanayi üretimi temelindeki kapitalizm, daimi olarak yeni üre-

tim düzenlerine doğru yol alır. İşçiler bir üretim düzeninden başka bir üretim düzenine doğru daima hareket halinde olur. Bu hareket boyunca daha fazla işçi toplumsal üretim sürecinin dışına atılır, işsiz kalır. Daha fazla değere el koyma biçimindeki sermaye birikiminin mutlak yasa, daima daha fazla işçinin üretim sürecinden dışlanması ve işsiz kalması yönünde işler. Bağımlı ülkelerdeki işçilerin durumu, emperyalist merkezlerle kıyaslanmayacak kadar belirsizdir, güvensizdir. Buralardaki kapitalizmin bağımlı niteliği, ekonomik ilişkilerin emperyalizmin çıkarlarına, ekonomik politikalarına göre biçimlenmesi, bağımlı ülke emekçilerinin durumunu daha belirsiz ve güvensiz hale getirir. Emperyalist ülkelerdeki her yeni üretim düzenine geçiş, her yeni teknik gelişme, biçimindeki her ilerleme, bunun sonuçlarının üretime aktarılması, bağımlı ülkelerin üretim düzenlerini, dolayısıyla çalışan sınıfların ve bütün üretici sınıfların durumunu, hareketliliğini belirliyor.

Buralardaki halk kitlelerinin ekonomik toplumsal yaşamını uluslararası emperyalist finans-kapital kaptanları belirliyor. Bu nedenle bağımlı ülkelerde işçi sınıfının, diğer üretici küçük burjuva sınıfların yaşamı belirsizlik içinde sürüp gitmektedir.

Sermaye birikimi ne kadar burjuva şiddeti kaçınılmaz kılıyorsa, sefalet içinde yaşayan, genel durumu her geçen zaman içinde daha bir güvensiz hale gelen emekçi kitlelerin başkaldırılarını, iktidarı ele geçirme girişimlerini de o kadar kaçınılmaz hale getiriyor. Bu büyük kapışmanın nasıl bir seyir izleyeceğini bugün ortaya çıkan ilk örneklerinden anlayabiliriz. Bütün bağımlı ülkelerde kopan bu devrimci dalganın, emperyalist güçleri ve burjuvaları nasıl bir uluslararası ittifaka ittiğini görüyoruz. Her şey gözlerimizin önünde olup bitiyor.

Emperyalist güçlerin en çok yoğun yatırım yaptıkları, dolayısıyla en çok sömürdükleri ve soydukları ülkelerde milyonlarca kitle sokaklara dökülüyor. Emperyalist finans kurumları, her anlaşma ile emekçileri büyük kitleler halinde ayaklandırıyorlar. Emperyalist sermayenin bu ülkelerdeki varlığı ve her yeni adımı, milyonlarca insanın işsiz kalması, yaşamdan dışlanması, çalışanların durumunun güvensiz ve belirsiz oluşu, ayaklanmaların ve iç savaşların sürekliliği için temel oluşturuyor. Türkiye, ekonomik ilhak sürecinin en yoğun biçimde yaşadığı ülkelerin başında geliyor. Bu süreç kendini çeşitli yönleriyle ortaya koyuyor. En önemli özelliği proleterleşme, işsizleşme sürecinin devasa boyutlar kazanmasıdır. Süreç, özelleştirme, yeni üretim düzenine geçiş, esnek üretim, teknoloji ağırlıklı yatırımlara yönelme, istihdam yoğun işletmelerin tasfiyesi, kamu emekçilerinin işten çıkartılması, küçük çiftçilerin üretim araçlarından ve üretim sürecin-

den dıştalanması, maddi güçlerine el koyma ve başka biçimlerde sürdürülüyor. Ekonomik ilhak süreci, işçilere ve halk kitlelerine şiddet ve baskı uygulanmaksızın ilerletilemeyeceğine göre, burjuva şiddete karşı proleter iç savaş ve ayaklanmayla verilecek yanıtları engellemek için, öncelikle sınıf örgütlerine ve komünist güçlere karşı bir saldırı dalgası geliştirileceği açıktır. Bu saldırı, fiili saldırı biçiminde olabileceği gibi, yeni faşist baskı yasalarıyla ve başka politik biçimler halinde de olabilir. Bunun somut örnekleri ortada. Sendikaların güçsüzleştirilmesi, tutsaklara ve bütün devrimci güçlere karşı F tipi saldırısı, katliamlar, başka biçimler ve yöntemler burjuvazinin başvurduğu yollardır. Bütün bu gelişmeler, bizde nasıl bir ayaklanma sürecinin ve proleter iç savaş sürecinin kopup gelmekte olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koyuyor.

Sınıflar mücadelesinde proletaryanın devrimci sınıf konumundan değil de küçük burjuvazinin demokratik, sosyalist konumundan hareket eder, oportünizm, burjuvaziyle proletarya arasında nasıl bir mücadelenin sürüp gittiğini, ekonomik ilhak sürecinin sonuna kadar vardırılmasıyla birlikte, bunun nasıl yaygın, şiddetli ve keskin düzeye varacağını kavrayamıyor. Sınıflar savaşının düzeyini ve gidişini anlamama durumunda olmayan küçük burjuva devrimciliği sonuç olarak, etkisini sürekli yitiriyor. Marksizmin sınıflar savaşı teorisine, marksizmin sınıflar savaşındaki taktiklerine dayanan ve bugünün koşullarına denk mücadele taktikleri ortaya koyan proletaryanın devrimci sınıf partisi ise oportünistlerin tersine gücünü, ideolojik ve politik etkisini sürekli arttırıyor.

Uluslararası süreç, bugün gelinen nokta, proletaryanın ve proletaryanın devrimci sınıf partisinin dünyayı değiştirme rolünü daha belirgin bir şekilde öne çıkardı. Proletaryanın devrimci temsilcileri bunun bilinciyle davranacaktır.

Devrim İçin Mücadele Birliği

1-15 Ekim 2000

Sayı: 22

YÜKSELEN İŞÇİ EYLEMLERİ VE İKTİDAR OLANAKLARI

İşçi sınıfı güçlü temellerde eyleme geçti. Sınıfı her geçen gün daha fazla saran ve yoğun biçimde harekete geçiren bu nesnel temeller uzun dönem süren, bugün üst üste binmiş ekonomik ve toplumsal sorunlardan oluşuyor. Bu anlamda hiç kimse, yaygınlık kazanan işçi eylemlerinin yüzeysel, geçici olduğunu ve bunun çok zayıf zeminlere dayandığını ileri süremez. İşçi sınıfını harekete geçiren nesnel zeminleri daha yakından ele alanlar, işçi sınıfının yaşam koşullarının sürekli kötüleştiğini, sömürünün yoğun biçimde sürdüğünü görecektir. İşçi sınıfının yaşam koşullarının kötüleşmesi, üzerindeki egemen sınıf baskısının artması yalnızca örgütsüz durumda olan işçilerle sınırlı değil, örgütlü işçiler de diğerleriyle aynı koşulları paylaşıyorlar. İşçiler, kapitalizmin getirdiği baskı ve sefaletten biraz olsun kendilerini kurtarmak için örgütlenirler. Örgütlü davranışları ve sürekli eylem içinde bulunmaları, işçi sınıfını, kapitalizmin yarattığı sefaletten son derece sınırlı ve geçici olarak korur. Fakat, işçi sınıfının ve bütün emekçi halk kitlelerinin ekonomik ve toplumsal durumunda büyük bir düşüş yaşanırken, çalışan örgütlenmiş işçilerin bundan etkilenmemesi düşünülemez. Bütün dünyada işsizlik düzeyi çok yüksek ve kalıcıyken, yalnızca bu durum bile işçilerin ücretlerinin düşmesini sağlamaya yeter. Türkiye ve Kürdistan'da işsizlik zaten süreliydi, büyük oranlardaydı, son dönemlerde ise bu, en üst seviyelere ulaştı. Bu gerçek, çalışanların ücretlerinin, dolayısıyla alım güçlerinin, genel toplumsal durumlarının düşmesine ve iyice bozulmasına yol açtı. İşçi sınıfını harekete geçiren bir neden büyüyen sefalet koşullarıyken, diğer bir temel neden de durumlarının güvensiz oluşu, yani çalışan sınıfın yarımından emin olamamasıdır. Bu son neden bütün bağımlı ülkelerde, son dönemde emperyalist ülkelerde ve Türkiye'de de öne geçen baskın neden oldu. Çalışan sınıfı daha büyük bir yıkım bekliyor. İşçi sınıfı bütün bunların tek temeli olan kapitalizme ve bu sistemin egemen gücü burjuva sınıfa karşı daha köklü, örgütlü, sonuçları bakımından son derece devrimci kalkışmalar içerisinde.

Kapitalist ülkelerde 20. yüzyılın son çeyreğinden bu yana en etkin ve büyük işçi eylemleri işsizliğe karşı gerçekleşmiştir. İşçi sınıfı bu eylemler içerisinde egemen kapitalist sınıfla genel düzeyde karşı karşıya gelmiş, bu temelde hareketini, kapitalizme karşı genel bir sınıf hareketi düzeyinde sürdürmüştür. Özellikle bağımlı kapitalist ülkelerde uluslararası finans-kapi-

talin yürürlüğe koyduğu yoksullaşma ve kitlesel işçi çıkarmalarla birlikte, işçi sınıfı buna hemen çeşitli düzeylerdeki sokak eylemleri ve sert eylemlerle yanıt verdi. Emperyalizmin, bağımlı ülkelerdeki ekonomik ilhakını sonuna kadar vardırma yönelimi, ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan bağımlı ülkelerdeki halk kitlelerinin daha kapsamlı ve şiddetli ayaklanmalara, devrimci zor eylemlerine, iç savaflara başvurmasını getirdi. Emekçi sınıfları kapitalizme karşı, burjuva diktatörlüklere karşı daha bir güçlenmekte olan eylemlere zorlayan ekonomik, toplumsal temeller, bugün düne göre daha da güçlüdür. Kitlelerin bağımlı kapitalist ülkelerde ve emperyalist merkezlerde yükselişe geçen devrimci dalgası bu temelden fişkırmaktadır.

Kapitalizmin dünya-ekonomik krizi, işçi sınıfı başta olmak üzere, köylülerin ve bütün emekçi kitlelerin ekonomik, toplumsal durumunu alt üst etti. Bu alt üst oluşla, emekçi sınıfların durumu daha da güvensiz hale geldi. Ekonomik krizin sürekliliği, halk kitlelerinin yaşamlarını bir an bile olsa, geçici de olsa düzeltmelerine olanak tanımıyor. Ekonomik kriz dalgalarının en şiddetli dönemlerinde, çalışan milyonlarca işçi, kendini bir anda işsizler ordusunun saflarında bulabiliyor. Kendi küçük mülkiyeti ve kendi küçük tasarruflarıyla baş başa yaşayan küçük burjuvazi, bir anda proleterleşme süreci içerisinde buluyor kendini. Kapitalizmin dünya ekonomik krizinin son yıllardaki şiddetli fırtınasında yüz milyonlarca insan, ekonomik-toplumsal yaşamında tam bir yıkım ve sefaletle sürüklendi. Kapitalizmin bugün yarattığı mülksüzleşme, işsizleşme, yoksullaşma, kapitalizmin kendi tarihinde görülenden daha üst boyutlardadır.

Türkiye ve Kürdistan emekçi halk kitleleri, bütün bağımlı kapitalist ülkelerde yaşanan bu ekonomik-toplumsal yıkım ve sefaleti olanca şiddetiyle yaşamaktadır. Emekçi halk kitlelerinin çok önemli bir kesimi, yoksulluğun en alt sınırlarında yaşıyor; bu sınır ölüm sınırınıdır. Diğer halk kitleleri ise, kapitalizm ve emperyalizm tarafından her geçen gün bu sınıra doğru itiliyor. Bütün bu süreç on yıllarca süren ekonomik-toplumsal koşulların devamı, daha üst düzeyde boyutlanmasıyla sürüyor. Bu durum bugünden on binleri bulan, yakın gelecekte yüz binleri, milyonları bulacak olan emekçi kitlelerin son derece sert eylemlerine yol açmaktadır. Bu anlamda, süreklilik kazanmış olan işçi ve halk eylemlerini yüzeysel olarak ele almak, ekonomik-toplumsal-tarihi gerçeklere aykırıdır.

Hiçbir yüzeysel neden ve olay, işçileri böylesine yaygın, sürekli ve şiddetli eylemlere zorlayamaz. Eylemlerin temelinde çok güçlü olgular, nedenler yatmaktadır. Uluslararası emperyalist tekellerin, işbirlikçi tekelci sermayeyle birlikte yürürlüğe koyduğu ve kapsamı daha da büyüyecek olan özelleştirme programı, daha şimdiden on binlerce çalışanı işsiz bıraktı; halen çalışmakta olanların durumları ise tamamen güvensizdir. Bu

durum karşısında eyleme yönelenler, yalnızca işsiz bırakılanlarla sınırlı kalmıyor, bu eylemler, halen çalışmakta olan yarınları belirsiz kitleleri de etkiliyor, kendine çekiyor. Çalışan kitlelerin katılımlarıyla, Türkiye tekelci kapitalizmine ve emperyalizme karşı işçi sınıfı ve halk hareketi kaynaşmakta, güçlü biçimde ortaya çıkmaktadır.

Yürürlüğe konulan ye kapsamı genişletilen işsizleştirme, aç bırakma, yoksullaştırma ve öldürme politikası; işbirliği içindeki uluslararası burjuva sınıfın halklara karşı şiddetli bir sınıf saldırısı, sınıf savaşıdır. Kapitalist sınıf işçi sınıfına karşı çok cepheli bir savaş sürdürüyor. Bu savaş sonucu karşı kampta yer alan işçi sınıfının ve proleter olmayan emekçilerin yok sayıda üyesi saf dışı bırakılıyor. Kapitalist sınıf, kendisine karşı sürdürülen bu savaşta işçi sınıfı kazanmasın diye, sınıfın örgütlü yapılarını ya dağıtıyor ya güçsüz hale getiriyor. Bu savaşta kapitalist sınıfa en büyük desteği burjuva işçi sendikalarının önderleri veriyor. Türkiye'de çok açık olarak görüldüğü gibi kapitalistlerin, burjuva işçi sendikalarının önderlerini kendi yanlarına çekmeden, onları satın almadan bu savaşı değil daha ileri götürmesi, sürdürmesi bile olanaksızdır. İşçi sınıfı, kendi saflarında görünüp burjuvazi adına hareket eden burjuva işçi önderlerinin, sosyal-reformist partilerin tüm karşı çabalarına rağmen sınıf savaşını yükseltiyor. Koşullar son derece devrimci, devrimci durum daha bir olgun, sınıf savaşı son derece şiddetlidir.

Sınıflar savaşına sığ yaklaşanlar, küçük burjuva devrimciliği konusunda kalanlar, bizdeki sınıf savaşının, bir sınıf savaşı olarak, iç savaş olarak uzun süredir devam ettiğini düşünemiyorlar bile. Devrimci mücadele otuz yıldır süreklilik gösteriyor. Bu otuz yıl boyunca karşı-devrim, işçi sınıfına, halklara karşı sürekli biçimde savaş halinde oldu. Bu savaş boyunca askeri faşist darbeler yapıldı, yeni faşist terör yasaları çıkarıldı, faşist devlet yapısı iyice yetkinleştirildi. İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin savaşı, bu koşullarda tam otuz yıl boyunca devam etli. Proleter devrimci hareket ve küçük burjuva devrimci hareket otuz yıl boyunca her darbeden sonra yeniden ayağa kalktı. Bu kadar uzun dönem savaşı götürebilmek için, bunun temelinde güçlü bir işçi sınıfı ve halk hareketinin olması gerekir. Böyle bir hareket, gerçekte on yıllardır var oldu. Fakat nedense küçük burjuva devrimcileri, devrim mücadelesini tam otuz yıldan beri ayakta tutan, devam ettiren sınıfsal zeminleri, sınıfın kendisini, onun savaşını göremiyorlar. Bugün işçi sınıfı bölükler halinde harekete geçerken, bir yandan hareketini ekonomik-toplumsal koşullara dayandırırken, bir yandan da on yıllardır süren sınıf savaşına dayandırmaktadır. Bu savaş, bugünkü ekonomik-tarihsel koşullar nedeniyle daha ileriye yönelmektedir. Bu gerçeği göremeyenler, sınıf temelinde hareket etmeyenler, işçi sınıfıyla ilişkilerini güçlendirmeyenler, sınıf savaşını sonuna kadar götürme yeteneğini gösteremeyenler, kaçınılmaz olarak sınıf savaşından dışlanacaklardır.

İç savaş denince sadece Amerikan iç savaşı örneğini anlayanlar, işçi sınıfıyla burjuva sınıf arasındaki gerçek savaş olan iç savaşın tarihini en yüzeysel biçimde ele alıyolar. 19. yüzyıl Avrupa'sında iç savaş yalnızca Paris Komün'ü ile sınırlı görülenler (onu da yalnızca 18 Mart sabahından itibaren anlayanlar -oysa Marx, daha önceden burjuvazinin işçileri silahsızlandırma girişimini bir iç savaş ilanı olarak kabul ediyordu), Avrupa'nın çeşitli ülkelerdeki işçi sınıfının, meclislerde kendi lehlerine yasa çıkarmak için uzun bir iç savaş verdiğini, az-çok şiddetli süren uzun bir iç savaşın sonucunda bu yasaların çıkmasını sağladıklarını bilmiyorlar. Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki işçi sınıfı bölükleri, burjuva meclislerde, kendi lehlerine yasaları çok uzun süren iç savaşlarla çıkartabilmişlerdir. Bizde, yalnızca kamu emekçileri sendikalaşma ve grev konusunda kendi lehlerine bir yasanın çıkmasını sağlamak için. TÖS' ten (Türkiye Öğretmenler Sendikası) bu yana tam oluz yıldır savaş yürütüyorlar. Savaşları zaman zaman faşist darbe dönemlerinde olduğu gibi geri düşse de, yine de bu işin peşini bırakmadılar, işçi sınıfı ekonomik, sendikal ve toplumsal alanda kendi lehine değişiklik yapabilmek için uzun bir sınıf savaşı geçmişine sahiptir. Bu savaş son otuz yılda en yoğun ve üst biçimini aldı. Sınıf savaşı otuz yıl boyunca iç savaş ya da iç savaşın yakın bir çizgide gelişti. Bu savaş 68 fabrika işgalleri, kanlı pazarlar, silahlı mücadele. 15-16 Haziranlar. DGM' lere karşı Genel Grevler. TARİŞ vb. fabrika işgalleri ve sokak savaşları. 12 Eylül faşist darbesi altında komite önderlikli mücadeleler. 89 Bahar kalkışması, büyük Zonguldak işçi eylemi ve 90'ların şiddetli iç savaş yılları boyunca aralıksız süren eylemleriyle bugüne kadar devam etti. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı vermiş olduğu böylesine köklü, sürekli devrimci mücadeleyi anlamayanlar, bu sınıfın, bugün proleter iç savaş düzeyindeki sınıf savaşımını da anlayamazlar.

Sınıf mücadelesi proleter iç savaş biçiminde devam ederken, kapitalizmin sınıf çelişkileri derinleşirken, devrimci durum gelişirken, bu durumda proletaryanın ve halk kitlelerinin nereye yöneleceği sorunu yaşamsal önem kazanmıştır. Leninist Parti, iç savaşın kendini belirgin olarak ortaya koyduğu 90'lı yılların başında bu soruna işaret etti: Devrimci durum koşullarında halk kitleleriyle burjuvazinin kapıştığı, iç savaşın şiddetlenip boyutlandığı koşullarda devrim olasılığı ortaya çıkar, giderek pratik politikanın konusu olur. Devrim, devrim yoluyla iktidarın fethi, Geçici Devrim Hükümeti, halkların genel silahlanması, devrim güçlerinin birleşik hareketi her zamankinden daha büyük bir önem kazanır. Geçtiğimiz on yıl boyunca bütün bunlara işaret eden ve mücadelesini bu temelde sürdüren TKEP/Leninist, sınıflar mücadelesinin bugünkü evresinde iktidarın ele geçirilmesinin, proletaryanın ve devrimci güçlerin en temel sorunu olduğunu söylüyor. İşçi kitleleri, devrimci güçler, kamu emekçileri, yoksul, küçük ve orta köy-

lülük tekelci kapitalizme ve emperyalizme karşı iç savaş içerisindeyken, bu sınıflara hangi taktiklerle gideceğiz? Burada, **Politik taktiğin hedefi ne olmalıdır?** sorusu açık olarak yanıtlanmalıdır.

Zora dayalı devrim yoluyla iktidarın ele geçirilmesi, öne çıkan temel bir hedef olarak ele alınıp savunulmaz da, bunun yerine, iktidar dışındaki hedefler ön plana çıkartılırsa, bu, kesinlikle ve tam anlamıyla reformculuk olur. Bu sorunu ne zaman dile getirsek, küçük burjuva devrimcilerinden şöyle bir itirazla karşılaşyoruz: "Esasında biz de iktidar sorununu temel sorun olarak kabul ediyoruz. Tabii ki iktidar ele geçirilmeksizin halk kitleleri yaşamlarını değiştiremezler. Bu nedenle biz de yazılarımızda iktidar sorununa yer veriyoruz." Oysa onlar her ne kadar iktidarın ele geçirilmesi sorununa görüşleri arasında yer vermiş olsalar da, "esasında" iktidar sorununu, yani devrim sorununu reformlar uğruna arka plana, geleceğe erteliyorlar. "Esasında" yaptıkları düpedüz bir aldatmacadır. Gerçekte iktidar sorununu öne çıkmış bir sorun olarak görenler, diğer tüm politik mücadele hedeflerini bu esas hedefe bağlarlar. İktidar mücadelesinin bu kadar öne çıktığı bir yerde bunu hedeflemeyen, diğer bütün hedeflerini ve I mücadele biçimlerini buna göre ele almayan her anlayış, yalnızca işçi sınıfı ve halk kitlelerinin hedefini şaşırtmış olur. İç savaşın sürdüğü bu ortamda, devrimci durumun derinleştiği, bunun sonucu olarak devrim, yani iktidarın ele geçirilmesi hedefinin öne çıktığı, olağanüstü önem kazandığı bir süreçte buna sırt çevirenler, devrimci konumda kalamazlar.

İşçi sınıfına ve halk kitlelerine karşı yürütülen savaş, emperyalizmin, işbirlikçi tekelci sermayenin tam bir ittifak halinde sürdürdüğü topyekün bir savaştır. Bu yönüyle bugüne kadar en şiddetli, kapsamlı, geniş cepheli bir savaştır. Bu savaşta proletaryanın kazanmasının olanakları her zamankinden daha fazladır. Proletarya, kendi iç devrimci dinamiklerini esas alarak, fakat sınıf hareketine daha fazla uluslararası nitelik kazandırarak bu savaşı kazanabilir. Daha bugünden işçi sınıfının, sınıf hareketinin uluslararası niteliği öne çıkmıştır. Burada Leninist Parti'nin ve kadrolarının komünist önderliği ve çabaları daha çok önem kazanmıştır. İşçi sınıfı hareketinin uluslararası niteliğini belirgin olarak göstermesi, Leninist Parti'nin uluslararası alanda bu hareketi temsil etme görevini de öne çıkarmıştır. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı hareketi yeni ve büyük bir yükseliş içerisinde. Bu yükseliş, tüm dünyadaki devrimci yükselişin de etkisiyle yeni boyutlar kazanıyor. Proletarya hareketi, proletarya enternasyonalizmi ilkeleri ve anlayışı temelinde öne çıkarak güçlü konuma geçmiştir.

İşçi sınıfı yeni bir atak içindeyken, önündeki en büyük engel ekonomizmdir. Öteden beri işçilerin politik mücadelesinin önünde engel oluşturan ekonomizm; sendikalizm ve devrimci sendikalizm biçiminde ortaya çıkıyor. Sendikalizm, işçi sınıfını politik mücadeleden, sermayeye karşı

devrimci mücadeleden uzak tuttuğu için, burjuva işçi sendikaları tarafından bilinçlice savunuluyor; sendikalizm görüşü işçiler arasında egemen hale getirilmeye çalışılıyor. Ne var ki, sendikalizmi savunan ve yaymaya çalışanlar, yalnızca burjuva işçi sendikaları değil; sendikalizm, devrimci sendikalizm biçiminde küçük burjuva devrimci hareket tarafından da savunuluyor.

Küçük burjuva sınıfsal konumda olup da, buna rağmen işçi sınıfı adına davranan ortalama sol hareket, işçi sınıfı dışındaki sınıflara yönelik olarak politika yaptığı ve bunu yaydığı halde, işçi sınıfına yalnızca devrimci sendikalizmi öneriyor. Ortalama sol hareket, gerçekte, çoktan beri sendikalizmin bir uzantısı olmuştur. Bu nedenle işçi sınıfını politik mücadeleden, yani iktidar mücadelesinden uzak tutmaya çalışıyor. İşçi sınıfı içindeki ekonomizmi yenmek, proletaryayı örgütlü biçimde iktidar mücadelesine kazanmak demektir.

Burjuva devlet aygıtını yıkarak iktidarı ele geçirmesi, işçi sınıfına toplumsal kurtuluş mücadelesinde çok önemli bir üstünlük sağlar. Bu üstünlüğe dayanarak düşmanlarını baskı altında tutar, halk demokrasisini kesintisiz biçimde sosyalizme dönüştürür. Bu anlamda iktidarı ele geçirme hedefi, sınıf mücadelesinde proletarya için temel önemdedir.

İktidara ise, ancak politik mücadele yoluyla varılır. Politik mücadele dışında bir yolla; somutlarsak, devrimci sendikalizm yoluyla iktidara varmayı hedefleyenler, kelimenin gerçek anlamıyla gerici bir duruma düşerler.

İşçi sınıfı, sınıfsal karakter olarak politik bir sınıftır ve bu niteliğine aykırı biçimde kendisine devrimci sendikalizmi uygun gören, politik mücadeleden, yani iktidar mücadelesinden uzak tutmaya çalışan gerici görüşleri bir kenara atacak ve devrimi gerçekleştirmek için üstüne düşeni yapacaktır.

İşçi sınıfı gerek kendi mücadele tarihinden, gerekse uluslararası proletaryanın toplumsal devrim ve sosyalizm mücadelesi tarihinden büyük bir birikim elde etti. İşçi sınıfı sınıflar savaşında, toplumsal kurtuluşunu ve sosyalizmi gerçekleştirecek bilince ve politik birikime sahiptir.

Devrimci İçin Mücadele Birliği

15-31 Ekim 2000

Sayı: 23

FİLİSTİN DEVRİMİ KAZANACAK

Filistin sorunu, Filistin topraklarının işgali sorunudur. İsrail işgali ile başlamış daha sonraki yıllarda diğer kalan kısımları da işgal edilmiştir. Ve böylece İsrail Devleti diye bir devlet Filistin toprakları üzerinde kuruluyor. Bundan sonra nüfusun çoğunluğunu oluşturan Filistin halkı bu topraklardan dışlanıyor. Çok büyük bir göç hareketi oluyor. Burada İsrail Devleti'nin ilk kuruluşunun hemen arkasından tanınmasının nedeni; Yahudilerin Avrupa'da faşizm tarafından büyük katliamlara uğraması, dünyanın çeşitli ülkelerinde uğradıkları baskılar ve dünyanın çeşitli ülkelerinde, iç sorunlara dahil olan sorunları ve dünya devletlerinin çoğunluğunun bu sorunu çözmeye itilmesidir. Bunun için İsrail, BM desteğiyle kuruluyor. İsrail'i ilk tanıyan devletlerden biri de Sovyetler Birliği'dir. O zaman Sovyetler Birliği neden tanıdı? Bunda Yahudi sorununun bu etkisi yatıyor. Ama İsrail giderek emperyalizmin ve o sırada savaştan zaferle çıkmış ABD emperyalizminin gücüne yaslanıyor. Bu anlamıyla Arapların ve Filistinlilerin söylemiş olduğu gibi; İsrail devleti, Siyonist bir devlet olarak suni bir devlettir. Arkasında ABD olmaksızın, arkasında emperyalizm olmaksızın İsrail devleti ayakta kalabilir mi? İsrail, ekonomik bakımdan, politik bakımdan ve bunun bir parçası olarak uluslararası diplomasi bakımından emperyalizmin gücüne dayanan bir devlet durumundadır.

Filistin sorunu ilk işgalle başlayan bir sorun olmakla birlikte, giderek, işgalden kaynaklı sorunları da aşan bir yumak haline gelen daha bütünlüklü sorunlara dönüşmüştür. 47'deki Filistin sorunuyla bugün karşımıza çıkan Filistin sorunu arasında tarihsel ve çeşitli sorunlar anlamıyla farklar var. İşgalden sonra Filistin sorunu, milyonlarca mülteci sorunu olarak kendisini göstermiştir dünyada. Filistin sorunu bir Arap ulusunun, Yahudiler tarafından ezilen ulus durumuna getirilmesi, ezilen, bağımlı, geri bırakılmış, sömürülen bir ulus durumuna getirilmesidir. Filistin sorunu bu kadar çeşitli sorunu içinde taşıdığından dolayı, sorunun çözümü de kendiliğinden anlaşılıyor. İsrail devletinin varlığı, söz konusu olduğu müddetçe sorun çözülmez, sadece Filistin sorununda bazı yönleriyle değişiklik anlamına gelir. Bütün Filistinlilerin geleceği olan sorunlar açısından Filistin sorunu, Filistin'in kurtuluşu sorunudur, yoksa Filistin halkının uluslaşma sorunu değildir. Zaten bir Arap ulusu

var ve Filistin'de halen Arap ulusunun bir parçasıdır. Onun uluslaşma sorunu yoktur. Bu yüzden de Filistin sorunu, Filistin'in kurtuluşu sorunudur. Zaten oradaki örgütlerin ismine baktığımızda da bunu görürüz: **Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin Kurtuluş Örgütü...** Bu, Filistin'in kurtuluşu, vatanı kurtarma, Kudüs'ü kurtarma, bütün Filistin'i kurtarma perspektifi taşıyor. Onun için **El Fetih**; fetih hareketi, kurtuluş hareketi anlamına geliyor, yani kendi topraklarını yeniden zaptetme. Bu tema, Filistin halkının, örgütlerinin mücadelesinin içeriği ve hedefi olarak belirlenmiştir. Bu Filistin örgütlerinin daha önceki anlaşmalarında da belirlenmiş. Ortak şey; El Fetih'in daha önce kabul ettiği "**Siyonist Devletin Yıkılması**" ve Filistin topraklarında "**Bağımsız Demokratik Bir Devlet**"in kurulması. Bu devlet çatısı altında Arap ve Yahudi halkının birlikte yaşaması, Yahudi halkının bütün demokratik haklarının tanınması ve yaşamının güvence altına alınması...

Tabi böyle olunca otomatikman Kudüs başkent olacaktır. Kudüs'ün kutsal yanını bir yana bırakırsak, başkenti Kudüs olan bir ülke olarak Filistin'in bütünlüklü bir haritası olmuştur. Amblemlerin tümünde Filistin bu bütünlüktedir. Daha sonra Sovyetler Birliği'nin bütün dünyaya, BM'ye kabul ettirdiği, bağımsız ülkelerde bir yön geliştirdi. O da; İsrail'in varlığının Filistin tarafından tanınması; İsrail'in '67 öncesine çekilmesi, Filistinlilerin devlet kurma hakkının ve İsrail Devleti'nin varlığının tanınması... El Fetih ve FKÖ, özellikle Arafat kesimi; buna yanaşmış ve birçok ayrılık da bundan dolayı gündeme gelmiştir. Diğerleri buna karşı çıkmıştır; Hayır, hiçbir şekilde Filistin'den vazgeçilemez, İsrail Devleti'nin varlığı kabul edilemez, çünkü o Siyonist bir devlettir, yabancı bir gücü temsil etmektedir, o yüzden de yıkılması gerekiyor. Burada yerleşmiş olan Yahudi halkıyla biz bugüne kadar bir arada yaşadık, bizim onlarla bir sorunumuz yoktur, bizim sorunumuz siyonist İsrail Devleti iledir biçiminde bir ayrım ortaya konmuştur. Bu açıdan bakıldığında, Filistin sorunu; bugün barış için düşünülen Doğu Kudüs'ün kimle kalması ya da yeni bir çözümle yönetilmesi sorunu, esasında Filistin sorununun ana sorunu değil, sorunlardan bir tanesidir. Filistin sorununun çözülmesi için İsrail'in işgal etmiş olduğu topraklar sorununa bağlıdır, bu topraklar Filistin halkına aittir ve Filistin halkının kayıtsız-şartsız bu topraklara dönme hakkı vardır. Onların bu hakkını tanımak, yerleşim alanlarının, bu ileri karakolların temizlenmesi anlamına gelir. Görüldüğü gibi Filistin sorunu temel sorunları barındırıyor. Şimdi bunlar sadece ertelenmiş oluyor. Bunu Arafat'ın çözme gücü yok. Ne yaparsa yapsın Filistin halkını ilgilendiren bir sorun var. Daha ilerdeki süreçte şunu göreceğiz; İsrail'le, Filistin halkının daha geniş iç savaşlarına tanık ola-

çağız. Çünkü; bu sorunun altında yatan çok geniş toplumsal, tarihsel nedenler ve politik bir neden olarak bağımsızlık sorunu var. Bunlar çözülmüden Filistin sorunu çözülmüş olmayacaktır. Bunun çözülmesi, İsrail Devleti'nin buradaki durumunu, dolayısıyla emperyalizmin durumunu ilgilendiriyor. Filistin'in zaferi demek, İsrail'in ve İsrail'i aşan emperyalizmin buradaki çıkarları üzerinde üstün gelmesi anlamına gelir. Çünkü; emperyalizmin çıkarları aynı zamanda İsrail Devleti'nin oradaki varlığı sona erdirilemez. Demek ki, Filistin sorunu anti-emperyalist bir sorun olarak kendini ortaya koyuyor. Hiç kimse barış vb. şeylerle Filistin sorununun çözüleceğini düşünmesin. Emperyalizm birçok ülkede, bölgede, kıta ülkelerinde, sömürgecilerden sonra o halkları birbirine düşürecek bir sürü sorun bırakmıştır! Etnik sorun, coğrafi sorun, toprak sorunu vb. gibi... Dolayısıyla İsrail'le, Özerk bölge ya da sınırlı kısmi bir Filistin Devleti'nin yan yana yaşaması demek, gerçek anlamda barutla ateşin yan yana yaşaması demektir. Ne kadar barutla-ateş barışırsa o kadar barışır. Bu her an infilaka hazır bir barış olacaktır diyebiliriz. Daha ilerde daha büyük savaşlar olacaktır. Filistin daha ilerde daha güçlü silahlanmayı zorlayacaktır. Bu da zaten giderek Filistin silahının içeri taşınması ve içerde tepeden tırnağa silahlı iki gücün kıyasıya bir savaş anlamına gelecektir. Bunun tüm tohumları içeri taşınmış durumda. Buna tüm uluslararası yöntemler, BM yöntemleri tek başına önleyici olamaz. BM, ABD hariç, tarih boyunca hep İsrail aleyhine kararlar almıştır. Bir sürü BM kararı İsrail'i kınamaya aittir. Filistin haklarının tanınmasına aittir. Ama ABD reddetmiş, BM kararını uygulamamıştır. Sadece kınamayla geçmiştir. Görüldüğü gibi İsrail askeri öldürüldü, "hesap soracağım", "kanı yerde kalmayacak" biçiminde açıklama yapıldı. Bunun karşılığında İsrail, 1'e 100, 1'e 500 kınıyla hareket ederek bir İsrailiye karşı beşyüz Filistinliyi kurşuna diziyor. Bu İsrail'in emperyalizme kafa tutması biçiminde değildir, hayır İsrail emperyalizme kafa tutmamıştır. İsrail, silahsızlandırmış olduğu, ezmiş olduğu Filistin halkına kafa tutmuştur. Tam tersine İsrail emperyalizm tarafından Ortadoğu'da bir "koçbaşı" olarak kullanılmıştır.

Diğer taraftan. Filistin sorunu ulusal olarak başlayan, kendi topraklarına ve ulusa egemen olma anlamında, bu yönüyle klasik bir kurtuluş hareketi niteliğindedir. Ama kendi içerisinde, özellikle işgal altındaki topraklar içerisinde Filistin halkının sınıflara bölünmüş olması sonucu (kendi içinden çok İsrail'den kaynaklanmış olan) Filistin proletaryası var, Filistin burjuvaları var. Gelişmiş bir ülke gibi olmasa da, farklı gelişmiş olsa da, sınıfların varlığı var. Ulusal sorunun varlığı; mülteci konuma gelmiş olmasındandır. Mültecilik durumu ve kalanların büyük bir baskı altına alınmış olması, böyle bir sınıfsal çatışmanın or-

taya çıkmasını engellemiştir. Bu doğrudur. Ama bu, ulusal sorunun çözümlenmesinin ardından, ilerde kaçınılmaz olarak bir iç savaşın, devrimci proleter Filistin halkıyla kendi burjuvazisi arasında bir iç savaşın tohumlarını kendi içinde taşıyor. Bu yön alttan alta gelişen bir yöndür. Bu yöne dikkat etmek gerekiyor. Komünist Partinin varlığı, ileri hareketlerin varlığı bu yönüyle açıklanabilir. Filistin küçük burjuva örgütlerinin marksist-leninist denilebilecek bir sınıfsal, politik yönü var, bir baskın yönü var ve buradaki hareketi devrimcileştiren yön odur. Dünya sosyalist hareketinin varlığı ile Küba Devrimi, Cezayir Devrimi ve Vietnam Savaşı ile devrimin içerde, Filistin halkının içinde ezilen, sömürülen bir halkın varlığı, oradaki örgütlerin kendilerine marksist-leninist dedirten en önemli iç dinamik olmuştur. Örgütlerin eğilimine de değinmek gerekiyor. Filistin sorunu bir ulusal sorun değil, toplumsal kurtuluş hedefli bir mücadeleyi içinde taşıyor. Bu noktada İsrail proletaryasıyla birlikte mücadele birliğiyle zafere ulaşılabilir. Çünkü, toplumsal kurtuluş sorunu ulusal soruna bağlı olarak geliştiği için, artık sadece orada Filistin halkının sorunu olmaktan çıkıp İsrail halkının da bir sorunu haline gelmiştir. Bu noktada ancak iki halkın mücadele birliği sağlanabilir. Bütün bunlar İsrail siyonizminin, diktatörlüğünün altındaki Yahudi halkının da kurtuluşu anlamına gelir, bunu hızlandırmış olur. Bir nevi farklı tarihsel özellikleri olmakla birlikte İrlanda-İngiltere sorunu gibi diyebiliriz. Filistin Kurtuluş hareketi, İsrail halkının, İsrail sermayesinin (hem de uluslararası yönü olan) bir tekelci sermayenin, finans sermayesinin diktatörlüğünden kurtulması anlamına gelecektir. Bu İsrail halkının da çıkarıdır. Komünistler ve Filistin kurtuluş hareketiyle bütünleşmeyi sağlayan komünist forum, halkların toplumsal kurtuluşu bakımından güçlü bir zemindir ve çok önemlidir. Diğer taraftan siyonizmin devamlı etkinliğini isteyen kesimle, Filistin halkının kurtuluşunun kaçınılmazlığını gören ve bunu bir yerde durdurmak isteyenlerin "Barış" hareketi diye bir hareketi var. "Barış" hareketi de, o güne kadar karşı yönden olmayan, sonra Filistin içinde gelişen bir yön. Barış hareketi. İsrail Devleti'yle Filistin Özerk Devleti'nin barış içerisinde bir arada yaşamasını ortaya koyan İsrail egemenliğinde bir Filistin hareketi. Böyle bir barış, zaten doğası gereği kendi içinde bir çelişki taşıyor. Çünkü Filistin halkı bu topraklar üzerinde yaşantısını ancak özgürce sürdürebilir. Böyle bir barış ise Filistin halkının çıkarına aykırı bir barıştır. Bu barışın temelleri yoktur, tutmayacaktır. Onun için toplumsal kurtuluş hareketi noktasında Filistin emekçi halkıyla, Yahudi emekçi halkının kurtuluşu zorunludur. Dolayısıyla burada yaratılan bugünkü ulusal baskı zayıflar zayıflamaz, bu ülkedeki komünist forumların daha ileri gitme zeminleri var. Bu da Komünist Forumun çıkışının tarihsel önemini ortaya koyuyor. Çünkü

bugüne kadar tüm İsrail hareketleri İsrail siyonizminin etkisi altındaydı. Her ikisi de proleter olmakla birlikte İsrail proletaryasıyla, Filistin proletaryası arasında fark vardır. Bu fark; ekonomik yaşam, toplumsal yaşam bakımından, ücret farkları bakımından (İsrail proletaryası daha yüksek ücret alırken Filistin proletaryası daha düşük ücret alıyor) vb. Bu Güney Afrika'daki azınlık beyaz proleterlerle, çoğunluk siyah proleter arasındaki fark gibidir. Onun için Güney Afrika'da da beyaz ırka mensup proleterler siyah halkın haklarının tanınmasını istemiyorlardı. Çünkü kendi durumları zarar görecek. Aynı durum İsrail proletaryasında da vardı. İsrail komünist partisi vardır, ama Filistinlilerin söylediği gibi % 90'ı Filistinlidir, İsraili proleterlerin sayısı azdır. Bu, ekonomik durumun, ayrıcalığın getirdiği, aynı zamanda Siyonizm ideolojisinin ve kendi mülk sahiplerinden kopamamanın getirdiği sonuçtur, Yahudi sorunu bu anlamda ciddi bir sorundur. Bu, tarihte birçok yerde başka uluslar, tarafından ezilen Yahudilerin bu durum karşısında içe kapanma, birbirini destekleme, önce Yahudi olarak görme, kendi kapitalistini bile Yahudi diye kendinden görmeyi getiriyor. Bu diğer ülkelerde kendini getto biçiminde ortaya koyuyor, Yahudi gettoları, her türlü sınıfsal çatışmaları engelliyor. Ama eninde sonunda emek-sermaye çelişkisi uzlaşmazdır. Yani Yahudi bağları, din bağları gibi tarihsel geri bağlar, bu çelişkilerin üstünü bir müddet örtebilir, süreci yavaşlatabilir, ama son çözümlemede bunu önleyemez. Eğer Filistin sorunu kısmi olarak çözülmüş olursa, Yahudiler içerisinde sınıfsal mücadele öne çıkacaktır. Bu da zaten bu toprak üzerinde her iki halkın emekçilerinin toplumsal kurtuluşu için güçlü bir zeminin varlığı anlamına gelmektedir.

Filistin sorunu aynı zamanda Ortadoğu sorunudur. Bu sorunu Ortadoğu sorunu haline getiren nedir? Birincisi, İsrail Devleti'nin gerçekten orada bütün Arap halklarına karşı kurulmuş olmasıdır. Onların bağına yabancı bir güç olarak yerleşmiş olmasıdır. Ve geliş kendi bağında, Filistin halkının toprağını işgal etmiş olması açısından Filistin sorunu kendi sorunu, bir Arap sorunu olarak görmüştür. Bir diğeri ise bu ülkelerde milyonlarca Filistin halkı var. Ürdün nüfusunun çoğunluğu Filistinli. Haşimiler azınlıkta, ama yine egemenlik altında İsrail'deki gibi... Ürdün egemenliği altındaki halkın da yaşamı sefil ve perişan durumda. Yani İsrail'in yabancı olması, Ürdün'ün tanıdık olması anlamına gelmiyor Filistin halkı açısından. Arap, İslam gibi tarihsel bağları olmasına rağmen üzerinde egemenliği olan bir devlettir. Bütün servet, azınlık olan Ürdün egemenlerinin elinde, onlar el kovmuş durumda. Demek ki aynı zamanda Filistin, Ortadoğu'nun içine taşmış durumdadır, Esas olarak Ortadoğu'nun kendi durumundan ileri gelen bir "Ortadoğu Sorunu" vardır. Bu, emperyalizmin tek bir Arap Ulusunu çeşitli

devletlere bölmüş olmasının getirmiş olduğu bir sorundur. Dolayısıyla sınırlar sunidir. Ortadoğu sınırları halkların iradesi dışında çizilmiştir. Bunlardan bir tanesi Filistin halkıdır, diğeri Kürt halkıdır. Ortadoğu halkı olarak iç iradesi göz önüne alınmaksızın sınırlar çizilmiştir.

Ortadoğu'da anti-emperyalizm sorunu da karşımıza çıkıyor. Emperyalizmin Ortadoğu'daki varlığı, etkinliği, çıkarları, dünya üzerindeki stratejik denilecek çıkarları... Filistin sorununun altında Ortadoğu sorunu, Ortadoğu sorununun altında da petrol sorunu vardır. Dolayısıyla bu sorun bütün emperyalistleri ilgilendiren bir sorundur. Bu açıdan Filistin sorununu engellemek, sınırlı tutmak, emperyalizmin bölgedeki çıkarları ile ilgili bir sorundur. Buradaki bütün örgütlerin varlığı, politikası, yönelimi, emperyalizmi çok yakından ilgilendirmektedir. Bütün örgütler hakkında çok geniş istihbarat bilgisine sahipler. MOSSAD'ın çok güçlü olması da bu yüzdendir. MOSSAD sadece İsrail'in değil, bütün emperyalizm adına Ortadoğu'da istihbarat gücü demektir. Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarlarını takip etmektedir.

Bir diğeri; Filistin sorununda esasında, Ortadoğu'da emperyalizmin, dolayısıyla İsrail'in yarattığı bir sorun var. İsrail'in varlığı, dolayısıyla emperyalizmin çıkarları açısından varlığı, bu Ortadoğu sorununu yaratmıştır aynı zamanda. Mısır'ın bir bölümünü işgal etmiş, Suriye'nin bir bölümünü de işgal etmiş, Lübnan'ı da işgal etmiş, oradaki hristiyan güçleri örgütlemiş. Ürdün'le sınır çizerken sorun yaratmış. İsrail'in bugünkü varlığı devam ettiği sürece, Ortadoğu sorunu İsrail'den de kaynaklı olarak devam edecektir. Burada Filistin sorunu, Suriye'den, Ürdün'den bağımsız çözülemez. Çözülememesinden dolayı da zaten Ürdün daha önceki toplantılara katılmıştır. Bu sorunun çözülmesinden sonra Ürdün-İsrail sorunu gündeme gelecektir. Çünkü şu anda Ürdün'ün topraklarının bir kısmı Filistin toprağıdır. Bir süre sonra Ürdün-Filistin savaşı gündeme gelecektir. Şu anda çıkmamasının sebebi, esas olarak İsrail sorununun olmasıdır. Demek ki, daha ilerde halkları, devletleri karşı karşıya getirebilecek sorunlar var; toprak sorunu var. Bütün sorunlar içiçe geçmiş durumda. Tabii bu kadar karıştırılmış, içiçe geçmiş sorunlarda yalnız ulusal kurtuluş sorunu çözümleyici olamaz.

Ortadoğu'da asıl olarak toplumsal kurtuluş sorunu vardır. Yani, bugünkü egemenleri yıkabilecek, halkların gerçekten ortak gelişmesini sağlayacak bir çözüm nihai olarak gündeme gelecektir. Ortadoğu sorununu başka bir açıdan çözmek için Arap milli burjuvazisi, Birleşik Arap Cumhuriyetleri politikasıyla ortaya çıktı. Mısır, Libya ve Suriye; Birleşik Arap Cumhuriyetleri biçiminde bir formül ortaya koydular; bu çöktü. Nasır'ın en büyük çıkışı olan, Arap Cumhuriyetleri'ni birleştirme, Birleşik Arap Cumhuriyeti oluşturma politikası çöktü. Arap milli burjuva-

zisinin umudu Nasır ve Kaddafi hareketiydi. Aynı zamanda, Suriye Kurtuluş Hareketi ve Irak Kurtuluş Hareketi biçiminde kendini ortaya koyan, bu yönde kurulmuş Baas Partisi sonradan bölünerek Irak Baas Partisi, Suriye Baas Partisi olarak şu andaki iktidar partileri durumuna geldi. Şu anda Suriye ve Irak anlaşmazlar, görüşmezler ve birbirlerine uzak durumdadırlar. Demek ki, burjuvazinin aynı ulusun halklarını, Arap dünyasını, Ortadoğu halklarını birleştirme çabası burjuvazinin kendi çıkarlarından ileri geliyor. Burjuvazinin çıkarları, ülke çıkarları, ülke egemen sınıflarının çıkarları; ülke ezilenleri ve birbirlerinin çıkarlarıyla uyuşmayacak kadar ayrılmıştır. Bir diğeri, her ülkenin burjuvazisinin emperyalizmle olan bağları bunu engellemiştir. Örneğin Lübnan'ın üzerinde hem ABD hem de Fransız egemenliği söz konusudur. Ama ABD, Fransızları etkisiz hale getirdi, oradan uzaklaştırdı.

Şimdi Ortadoğu'da esas olarak halkların birlikte kendi sorunlarını çözme sorunu vardır. Yani Latin Amerika benzeri bir durum. Nasıl Latin Amerika kurtuluş örgütleri, diğer örgütler birbirleriyle buluşur, kaynaşır, birbirlerinin kurtuluşuna yardım eder, katılır; aynı benzer durum şimdi Ortadoğu'da gündeme gelmiştir. Ortadoğu'nun yapısından dolayı bu, zaman zaman biraraya gelen örgütler platformu olarak kendini göstermiştir. Komünist partiler platformu devrimci örgütler, kurtuluş örgütleri platformu zaman zaman oluşmuştur. Mesela Lübnan'da oluşturuldu. Lübnan'daki bütün ilerici güçlerin, anti-emperyalist, anti-siyonist devrimci ve komünist gerilla güçlerinin ortak platformu oluşturuldu... Yine, İsrail işgali karşısında. Lübnan iç savaşı sırasında, faşist gerici milislere karşı savaş gibi hallerde bunlar oluşturulmuştur. Sonra da koşulları zayıflamıştır. Bunun bir nedeni, buradaki burjuva devletlerin bu tür platformların bağımsızlaşmasını istememeleridir. Çünkü bu örgütler Ortadoğu'da gerçek nihai çözüme sahip olan toplumsal kurtuluş örgütleridir. Bu birleşmenin Filistin örgütlerine etkisi olmuştur.

Filistin hareketi bir kurtuluş hareketi olarak ortaya çıkmıştır. El-Fetih hareketi içerideki mücadeleyle kendini ortaya koydu. Kara-men köyü, Filistin tarihinde Karamen Savaşı diye geçer ve yenilmez gibi gözüken, emperyalizmin tüm gücünü arkasına alan İsrail kuvvetleri orada çok ciddi bir yenilgiye uğradı. Böylece bu hareket varlığının ilanını çok önemli bir savaşla yaptı. Tabi bu arada İsrail her seferinde yeni işgaller yaptı, yeni yerleşim yerleri kurdu. İsrail halkın çoğunu dışarıya sürmüş, içerde gerçekten çok az kıtada görülebilecek bir iç denetim mekanizması kurmuştur. Bütün sınırları bir tel, elektrikli bir tel koruyor. Sızmaları engellemek için... Deniz aşırı sömürgelerden çok farklı olduğu için bir işgal kuvveti olarak tam bir egemenlik sağlıyor, egemenlik mekanizması kuruyor. Böyle olunca da esas kurtuluş hareketi dışarıya kaydı.

Uzun yıllar mülteci halka dayanan bir kurtuluş hareketi olarak varlığını sürdürdü. Mülteci olan Filistin halkında ise; Filistin burjuvaları, Filistin orta-burjuvaları ve Filistin yoksul halkı biçiminde bir ayırım sözkonusu. Dışarıda Filistin proletaryası yok. Arap ülkelerinde çalışan Filistin halkı var. Bu halk, yoksul halk da diyebiliriz, en fazlası mülksüzler. Her türlü imkandan yoksun olan mülksüzler hareketi var. Dışarıdaki mülteci hareketinde burjuva olanlar zamanla El Fetih içerisinde ağırlık koydular. Filistin Kurtuluş Örgütü içerisinde ağırlık koydular. Giderek İsrail'le bile yan yana gelebilecek, Sovyetler Birliği'nin de, dünyanın da, BM'nin de kabul etmiş olduğu çözüm önerilerini içeren bir politika izlediler. Bu politikayı izlemesinde Arap burjuvalarının, sermayesinin bir etkisi olmuştur. Filistin halkının devrimcileşmesini engellemek, Filistin devriminin bütün Ortadoğu'yu devrimle sarsmasını engellemek için Filistin hareketini kontrol etmek amacıyla, Arafat ekibi özellikle Suudi Arabistan ve Körfez Arap burjuvalarının büyük desteğiyle Filistin hareketinin başına getirildi. Böylece Filistin burjuvazisiyle diğer Arap burjuvaları işbirliği içerisinde çalışıyor, onun politik ifadesini de FKÖ ile Yaser Arafat oluşturuyordu. Tabi onun bu bağımsız Filistin hedefinden (tüm Filistin'in ele geçirilmesi hedefinden) vazgeçmiş olması giderek iç savaşı gündeme getiriyor. Bu aşamada Demokratik Cephe, Halk Cephesi, Genel Komutanlık en son 86'larda El Fetih'ten ayrılan İntifada grubu biçiminde FKÖ kendi içinden gruplar çıkardı ve hepsi de ayrıştı. Dışarıda ayrılan gruplar her seferinde devrimci bir nitelikte ayrıştılar birbirinden. Sovyetler Birliği'nin, o zamanki devrimlerin etkisi ve kendinin nesnelligi, emperyalizm karşısındaki durumu onları sosyalizmle bütünleşmeye yöneltti, bütün akımı etkilemeyi getirdi. Büyük ölçüde marksist-leninist etki altına girdiler. Tabi ki Filistin halkının devrimci çıkışında, ileri gitmesinde her örgütün rolü olmuştur. Filistin halkını bir daha sarsmış, daha önceki statükoyu, politikaları bir daha gözden geçirmeye itmiştir, canlı bir dinamizm katmıştır. Giderek birbirine benzer bir noktaya çekmiştir. Halk Cephesi, Demokratik Cephe vb. Bunun sebebi ise bütün bu örgütlerin aynı mülteci temeline sahip olmasıdır, yani burjuvaları saymazsak kitle temeli hepsinin aynıdır. Bu aynı temel, politik farkları ortadan kaldırmış, Filistin kurtuluş örgütlerini birbirine yakınlaştırmıştır. Bu da Filistin devrimci örgütlerinin evriminde, gelişmesinde önemli bir etkidir.

Dinci hareket emperyalizm ve siyonizm tarafından desteklenmiş, beslenmiştir. Burada, diğer ülkelerde olduğu gibi dinci hareket Filistin devrimini geriletmek, devrimi giderek ortadan kaldırmak biçiminde bir misyonla ortaya çıkmıştır. Ama burada Filistin halkının İsrail ile tarihsel, temel çelişkileri, Filistin halkı adına davranacak bir dinci hareket de

olsa giderek anti-emperyalist, anti-siyonist bir söylem ortaya koymak zorundadır. Bunu koymayan hiçbir hareketin orada yaşama şansı yoktur, Eğer Filistin halkı El Fetih'i kendinden saymamış olsa Arafat tutunamaz, onun için buradaki dinci hareketin de Filistin halkının konumundan kaynaklı olarak anti-emperyalist, anti-siyonist söylemleri vardır. Giderek Filistin halkının bu örgütler içerisindeki ağırlıkları sözkonusudur. Bu örgütleri de kendi ulusal temasına çekmesi sözkonusudur. Bu hiç önemli değildir. Angola'da gördük, tıpkı Portekiz'e karşı olan örgütler gibi daha sonra birbirine karşı savaşa tutuşmuştur, daha sonra emperyalizmin işbirlikçisi olmuştur. FNLA, UNİTA... vb. daha önce onlar kurtuluş hareketinde yer alan hareketlerdi. Bu mümkündür. Demek ki HAMAS vb. örgütler ileride emperyalizmin ve siyonizmin devrimcileşen Filistin halkına, devrimine karşı çok önemli potansiyel silahtır. HAMAS'ın varlığı, güçlendirilmesi eninde sonunda buna dönüşecektir. Bu ise İsrail'in konumunu koruması bakımından bir gelecek politikasıdır, yatırımdır. İsrail varlığını koruma bakımından bu çatışmayı bir güvence olarak görmektedir. Ama Filistin halkının kendi varlığı, savaşı, savaşın doğası bu hareketleri bu söyleme, bu temele oturtmuştur. Görüldüğü gibi şu anda beraber ayaklanıyorlar ve zaten Filistin HAMAS olmaksızın da kendi içinde din olgusunu barındırıyor. El Fetih'te her ikisi de var Bugüne kadar El Fetih kamplarında komünistlerin kızıl bayrakları var, ama yine El Fetih'in gerillaları, savaşçıları namaz kılıyordu. "Bir ulusal harekette, ulusal hareket olduğu için büyük burjuva da olur, küçük burjuvada olur, bu tip din olguları da vardır. Bizim için tek şey vardır, yeter ki Filistin'in kurtuluşunu kabul etsinler. Tek ölçüt budur, başka ölçüt aramıyoruz." biçimindeki genel anlayış oluşmuş durumdadır. HAMAS İsrail'e karşı savaştığı sürece, orada zulüm yapan İsrail'e karşı çıktığı müddetçe ona Filistin halkı sahip çıkıyor. Bu Filistin halkının İsrail karşısında kendisini destekleyenleri genel olarak müttefik saymasından kaynaklanıyor. Bu ulusal hareketin kendi karakterinden ileri geliyor. Uzun yıllar El Fetih kendi içerisinde komünistler ve gerici burjuva kanadı birlikte taşımıştır, hatta zaman zaman kendi içerisinde komünistleri tasfiyeye yönelik çaba bile göstermiştir.

En son 86'larda ayrılan İntifada grubu, Ebu Musa önderliğindeki hareket şiddetli bir kapışma sonucu ayrılmışlardır. Lübnan'da ve Suriye'de Yaser Arafat kesimi ile El Fetih'in İntifada kesimi birbirlerinin kamplarını topa tutmuşlardır. Demek ki Filistin hareketi kendi içinde, mülkiyet temeli üzerinde çok sayıda farklı grubu barındırıyor, ama HAMAS'tan farklı olarak, bundan bağımsız olarak gelişmiştir. Tıpkı Arafat'ın Filistin devrimini kontrol etmek için A-rap sermayesi tarafından FKÖ'nün başına getirilmesi gibi HAMAS da Arafat'ın önlemediği

Filistin devrimini önlemek için geliştirilmiştir ve Filistin halkının ilerde en büyük sorunu bunlarla olacaktır. Filistin devriminin sorunlarından bir tanesi olan savaş cephesinde bir komünist partisinin doğmamasına gelince, böyle bir güç ise ancak işgal altında olabilirdi, ama işgal altındaki insanların üstündeki büyük baskının varlığı, genel olarak dünyadaki bu tip partilerin reformist-konformist varlıkları onu çok ciddi bir hareket olmaktan çıkarmış, daha ileri gidememiştir. Bu yüzden burada gerilla hareketlerinin baskın gelmesi sözkonusudur. 87'deki ilk intifada Filistin tarihinde yeni aşamadır, savaşın yeniden içeride sürdürülmesi, esas dinamik güçler tarafından sürdürülmesidir. İntifadanın başlamış olması, dışarıdaki bütün örgütleri ayakları havada bırakmıştır. Bütün silahları, bütün yöntemleri işe yaramaz hale gelmiştir. Çünkü, İsrail sınırları muazzam korunduğu için içeri silahlı geçilemiyor. İçeride bir intifada başlamış, dolayısıyla devrimci örgütlerin eli kolu bağlanmış, dinci harekete "yürü kulum"⁷ denmiş ve bu büyük bir puan toplamış, aynı zamanda Yaser Arafat'ın barışçıl politikası da bunu desteklemiştir. Binlerce gerillası olan örgütler dışarıda kalmışlardır. Bu örgütlerin bir nevi İsrail dışarıda elini kolunu bağlıyor, içeri sokmuyor; diğer yandan dinci hareket gelişip güçlenme gösterebiliyor.

Aydınların söylemiş olduğu gibi intifada kendiliğinden başlamış olamaz, bir patlak verme bakımından aniden patlamıştır Bunun temelinde zaten koskoca Filistin sorunu yatıyor. Ama şunu çok açık söyleyebiliriz ki, intifada, on yıllar süren Filistin silahlı hareketinin, fedai hareketinin çocuğu olarak doğmuştur. İşgal altındaki Filistin halkı FKÖ'yü tanımıştır. FKÖ'den ayrı bir şey yaratmamıştır. Demek ki dışarıdaki Filistin silahlı örgütlerini, Filistin hareketini tanımıştır. Filistin gerillaları sadece dışarıda etkin rol oynamamış, sadece sınıra baskın yapıp savaş yürütmemiş, aynı zamanda içerdeki pek çok Filistinliyi eğitmiştir. Her yıl Avrupa'ya İsrail üzerinden okumaya giden öğrenciler, tatilde tekrar çeşitli yollardan Suriye, Lübnan vb. yerlerden Filistin kamplarına getirilmiş, silahlı eğitim görmüşlerdir ve tekrar Avrupa'ya gitmişlerdir. Bunlar tekrar Filistin'e dönmüştür. Böylece yıllarca Filistin halkı bu yolla eğitildi. Bu anlamda dışarıdaki örgütler içerdeki halk tarafından tanınıyor, hepsi biliniyor. Tam da bu anlamda İsrail, FKÖ'yle masaya oturmaya mecbur kalmıştır. Çünkü Filistin halkı FKÖ'yle masaya oturacakmış demmiştir. Ondan önce de iç dinamizm vardır; Filistin Halkı. Filistin komiteleri, mahalle komiteleri, köy komiteleri gibi komiteler biçiminde örgütlenmiştir. Bunun yanında içinde eğitim, kültür, silahlanma gibi komiteleşmelere gitmişlerdir. Yasal olarak İsrail zaten hiçbir şey tanımadığı için dolayısıyla FKÖ'yü de tanımadığı için dünyanın baskısıyla belediyeleri tanımıştır. Uzun yıllar kavgalar, belediye-

lerle İsrail arasında olmuştur. O zaman Filistin halkı hem komiteler hem de belediyeler etrafında örgütlenmiştir. Doğal olarak zaten bütün belediyeleri Filistin halkı kendisi kazandığı için, belediye başkanları Filistin halkının sözcüsü olmuştur. Uzun yıllar görüşmeleri belediye başkanları sürdürmüştür. Ama belediye başkanları Filistin'i temsilen görüşmemişlerdir. Halkı temsilen sorunları görüşmek için görüşmüşlerdir. Filistin sorununda belediye başkanları FKÖ'yü göstermişlerdir.

İsrail'in ve ABD'nin planı ise FKÖ'yü tanımaksızın belediye başkanlarıyla bu sorunları görüşmek, böylece onlara belli bir özerklik tanımadır. Yani, belediyeleştirme anlamındaki özerklik. Ama Filistin halkının savaşı, dışarıyı tanımış olması bilincinden dolayı, ABD emperyalizmi ve siyonizmin belediyeler aracılığıyla onu güdükleştirmesini engellemiştir. Artık son çare olarak emperyalizm ve Siyonizm kendi iradesi dışında FKÖ'yü tanıma yoluna gitmiştir. Ama FKÖ'yü tanımadan önce bir süreç yaşanmıştır. FKÖ'yü tanıma sürecine nasıl gelindi? Bu baskı emperyalizmin-siyonizmin FKÖ'yü tanımasına zorladı ki, intifada da bunu sağlamıştır. Ondan önce El Fetih özellikle Arap ülkelerinin de desteğiyle, Avrupa sosyal demokrasinin çabasıyla görüşmelere başladı. Daha önce de el altından süren görüşmeleri vardı. Bu görüşmelerde Fransa, Avusturya ve İsveç büyük rol oynadılar. Buradaki esas neden, FKÖ'nün İsrail'in varlığını tanımasıdır. Çünkü, o zamana kadar Filistin halkı hiçbir biçimde tanımıyor, reddediyordu. Bu, dolayısıyla İsrail'in FKÖ'yü tanınması anlamına geliyor. Bu, o güne kadar bir terör örgütü olarak tanınan FKÖ'nün terör örgütü kimliğinden çıkarılarak tanınması anlamına geliyor. Ama nasıl bir FKÖ tanınabilir? Savaşan bir FKÖ değil, emperyalizmin kabul edebileceği, Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarlarını, varlığını tanıyan, İsrail'i tanıyan bir FKÖ. Zaten bunun temelleri atıldı. Karamen savaşıyla başlayan ilk ciddi iç savaştan sonra, Arafat vasıtasıyla Filistin iç mücadelesi dış mücadeleye dönüştürüldü. Filistin iç dinamiklerine dayanan savaş, yerini, dış dünya desteğini sağlamış bir Filistin sorununu çözme yoluna bıraktı. O güne kadar Filistin BM'nin gözlemci statüsündeki bir üyesiydi. BM önce Filistin'i tanıdı, 70'li yıllarda Arafat gitti BM'de konuşma yaptı (ki, dünyada böyle örgütlere statü tanınması çok azdır). Yani kovmuş olmasına rağmen, tıpkı 75'den sonra Endonezya'nın Timor'u tanıması gibi, Filistin'e de bu statü tanınmıştır ve BM'nin birçok kararı İsrail'i mahkum eden kararlardır. BM'nin kabul etmiş olduğu; İsrail'in 67 öncesi sınırlara çekilmesi, Filistin'in bu çerçevede kendi kaderini tayin hakkını sağlayabileceği yönünde bir tespitinin dünyada kabul edilmiş olması, Sovyetler Birliği'nin bu tezi kabul etmiş olması FKÖ'nün nereye doğru gideceğinin uluslararası zeminini yaratmıştır. En önemlisi El Fetih çevresinde Arafat Filis-

tin halkının dikkatlerini dışa çekmiştir. İçerde savaş vermek yerine diplomasi zaferine çekmiştir ve Filistin halkının en beyinleri, en iyi savaşçıları diplomat olarak dünyaya çıkmaya başlamışlardır. Bütün gerilla komutanlarının en iyi kahramanları ve bütün halkın dikkatleri dünyaya çekilmiştir. "Avusturya bizi tanıdı ve FKÖ'ye büro açtı. Bu bir zaferdir." diyerek Filistin halkının dikkatleri Avusturya'ya çekilmiştir. "Fransa bizi tanıdı, Çin bizi tanıyor" biçimindeki her diplomatik başarıyı gerçek başarı şeklinde göstermiş ve bütün halkın dikkati dünyaya çekilmiştir. İç dinamizme değil dikkatler dışa çekilmiştir. Bu açıdan da içerde Filistin halkının intifadası gecikmiştir. İçerde komiteler, belediyeler vasıtasıyla, "şu anda BM bizden yana, Sovyetler Birliği bizden yana, Çin bizi destekliyor, bütün dünya bizden yana. Dolayısıyla bu çözümü zorlayalım." biçiminde bir düşünce empoze edilmiştir. Bu anlamda, giderek bunu kabul eden bir FKÖ'yü tanıma başlamıştır. Ama aynı, zamanda diplomasi sorunuyla Filistin'de tek adım atılmamışken, diplomasi yoluyla esasında Ortadoğu üzerine uluslararası konferanslar yapılırken, bu yolda çok ciddi adımlar atılmamıştır. İntifada aynı zamanda FKÖ ve Filistin diplomasisine yol göstermiştir. Tıkanmış olan bütün diplomasisinin yolunu açmıştır. Çözümüne giden yol intifadıyla açılır. Filistin halkını arkasına almayan hiçbir yol çözüm değildir. Böylece Filistin örgütlerini intifada kendi baskısı altına almıştır ve Arafat uzun süre bu baskıyı kendi üzerinde hissetmiştir, bundan kurtulması mümkün değildir. Bağımsız Filistin devleti sözünü vermesi Kudüs'ü alacağını söylemesi biçimindeki vaatleri olmasaydı Filistin halkını arkasında bulamazdı.

Barış görüşmelerine güncel açıdan baktığımız zaman Ortadoğu'da emperyalizmin, siyonizmin çıkarlarıyla Filistin halkının, Arap halklarının çeşitli sorunları çakışma göstermiyor. Farklı farklı çıkarlar var ve bunun için de birçok barış görüşmesi çökmüştür, birçok diplomasi, forum toplantıları çökmüştür. Bütün bu çıkarları birbirleriyle bağdaştırma şansı yoktur; İşte bugün bu blok, bu kez karşısına Filistin halkını alan ya da kendi halklarını alan bir karşı blok yaratıyor. Savaş barış da hükümetleri, örgütleri götürececek, birçok taşları düşürecek bir yönelime sahip.

Ortadoğu, bahsettiğimiz ekonomik, burjuva ülkelerin farklılaşan çıkarlarından dolayı birçok çatışmalara, savaşlara sahne olacak zeminleri kendi içinde taşıyor. Yani çelişkiler yumağı biçiminde. Birinin çözümü diğer çelişkileri keskinleştiriyor, diğerinin çözümü öbür çelişkileri keskinleştiriyor. Aynı zamanda her çelişkinin çözümü diğerini yaratıyor ve güçlendiriyor. Son yapılan Kudüs sorunu üzerindeki barış görüşmeleri çöktü. Bu sorunun altında Filistin halkının karşı çıkışı yatıyor. Suriye'nin, İran'ın, Libya'nın karşı çıkışı yatıyor. Libya'nın Filistin halkı

üzerinde bir gücü var, çeşitli Filistin örgütleri üzerinde politik, ekonomik desteği var. Birçok Filistin örgütünü uzun süre Libya komutanları eğitmiştir, uzman göndermiştir. Bu yüzden önemli bir etkiye sahiptir.

Şu anda yapılacak zirvenin çökme ihtimali yüksek. Daha sert, daha topyekün bir savaş kaçınılmaz hale geliyor. Topyekün savaş, emperyalizmin tamamen çıkarına ve tamamen aleyhine mümkün değildir. Emperyalizm topyekün bir savaşı, buradaki bütün güçlerin elindeki ağırlığı değiştirmek üzere kabul edebilir. Bugün güçler dengesi

Emperyalizmin burada çözüm bulmasını engelliyorsa, emperyalizmin buradaki güçler dengesinin ağırlığını değiştirecek bir koşul yaratılabilir. Onlar dışında, bir topyekün savaş, anti-emperyalist bir Ortadoğu savaşı olabilir, başka bir topyekün savaş olamaz. Ama yayılırsa; Filistin devriminin yarattığı yönde, onunla bütünleşen bir yönde olacaktır. Bir de emperyalizmin bu bölgedeki İsrail'e dayanarak başlattığı bir karşı savaş gelişecektir. Bu ise Filistin devriminin yeniden yükselmesi ve İsrail'in, emperyalizmin ve Arap gericiliğinin planlarını sarsan bir özelliğe sahiptir. Ama Filistin devriminin de zafere ulaşan bir devrim biçiminde gelişmesi gerekiyor. Filistin devriminin birlikte getireceği bilinç, Ortadoğu üzerinde başka bir durum, bilinç yaratacaktır. Bunun için devrimin ezilmesinde emperyalizmin, siyonizmin ve Arap burjuvazinin hepsi müttefik. Önümüzdeki süreçte daha sert yöntemlerle karşılaşacağız.

Ortadoğu'yu etkileyecek gelişmeler kendi bağrında geliyor. Bizim açımızdan; birincisi Kürt sorunu üzerinde etkili olacaktır. Onun için de Kürt hareketi bu konuda ikircikli bir tavır içerisindedir. Kürt hareketinin bütün dikkati oradaki barış görüşmelerinin sonuçlanmasındadır. Filistin halkını da razı edecek emperyalist bir barışa göz kırpmaktadır. Şu andaki intifada hareketi kesinlikle Kürt hareketinin isteyeceği bir hareket değil. Kürt halkının bilincinde yeniden kendi intifadasını hatırlatacaktır. Kürt hareketi "oturup konuşmak, vurmaktan daha iyidir" yaklaşımı içindedir. Bir diğeri; tekrar Türkiye halkları açısından Filistin devrimi şahsında anti-emperyalist bir mücadeleyi ve Ortadoğu halklarıyla bu açıdan ortak devrimci dayanışmayı getiriyor.

Bir kere daha, Denizlerin açmış olduğu tarihi ortak davranış bilincini yerleştiriyor. Yeni intifada bundan sonraki süreçleri de etkileyecek, kendisini çok daha aşacak sonuçlar yaratarak ilerliyor.

Devrim İçin Mücadele Birliği

1-15 Kasım 2000

Sayı: 24

DÜNYADAKİ SON GELİŞMELER VE DEVİRİMCİ PROLETARYANIN GÖREVLERİ

Şu anda bütün dünyada büyük bir hareketlenme, büyük bir eylem dalgası gelişmiş bulunuyor. Sık sık altını çizdiğimiz gibi, marksist açıdan ele aldığımızda bu eylemlerde temel olan yan, sınıfların belli bir temel üzerinde hareket ediyor olmalarıdır. Onların düşüncelerini, hareketlerini etkileyen belli temeller var. O temelde muazzam bir kriz, bir alt-üst oluş, sınıfların ilişkisini etkiliyor, değiştiriyor. Sınıf hareketinin ve diğer sınıf hareketlerinin biçimlerinin politik, ideolojik, kültürel temelinde yatan, ekonomik harekettir. Yani, Marks'ın, sermayenin tarihsel öğretisinde ortaya koymuş olduğu bir süreç yaşanıyor. Sermaye merkezileştikçe, belli ellerde biriktikçe beraberinde büyük bir yozlaşma, çürüme, manevi çöküş, emekçilerin yaptığı işlerde bıkkınlık, yani hayattan bezginlik getiriyorsa bu aynı zamanda beraberinde isyanlar, ayaklanmalar, başkaldırıları da getiriyor. İşte bu süreci dünya çapında yeniden görüyoruz. Muazzam bir sefalet ve çürüme yığınlarında gerçekten kültürel, ahlaki, manevi bakımdan büyük bir çöküşü, bunun yanında yeniden dünya çapında mayalanmış olan devrimci bir eylem sürecini görüyoruz.

Son eylemlerde eğilim olarak bir kere daha esasında Komünle başlayan, bir yüzyıl boyunca bütün kıtalarda, özellikle kapitalist ülkelerde yoğun olmak üzere sınıfın ve komünistlerin, o muazzam hareketlerinin daha yüksek biçimler altında yeniden dirilişini ve ortaya çıkışını görüyoruz. Burada '36 İspanya'sının, yani uluslararası gönüllü savaşçıların çıkışını görüyoruz. Yığınları özgürlüğe, sosyalizme götürecek olan hareketlerin yeniden daha üst düzeyde, daha çaplı ortaya çıkışını görebiliyoruz. Ama bu tümünden şekillenmiş değil. Yani o eylemi yaratmış bulunan koşullar bugün daha güçlü bir şekilde var. Bu aynı eylemin tekrarı değildir. Bu eylemlerde, o eylemlere yol gösteren anlayışın daha güçlü bir şekilde kendini ortaya koyuşu var. Zaman zaman duraklama dönemi bir güç biriktirme, sınıfın oturup durum saptaması yapma dönemi yaşanıyor. Proletaryanın hiç aralıksız muazzam saldırılarını göremiyoruz. Zaman zaman kendi dışındaki nedenlerden dolayı bir durum değerlendirmesi, bir durum saptaması dönemi yaşanıyor. O dönem, 90'larda büyük ölçüde yaşandı. Yükseliş yeniden başladı. Dünyada aynı dönemde yani yıkım yılları içerisinde birçok hareket iç içe, yan yana görüldü. Esa-

sında aynı kökten çıkmakla birlikte yansımaları, sınıf ilişkileri birbirinden farklı. Bir yandan dünyada en büyük tekellerin toplantıları ve planlamaları var. Özellikle bağımlı ülkelerin ekonomik ilhakını sonuna kadar vardırma, emperyalist merkezlerdeki sosyal hakların ve diğer yığınların sömürüsünü daha da yoğunlaştırma, sosyal haklara el koyma gibi... Diğer taraftan bunun yaratmış olduğu karşı tepki biçimleri var. Avrupa'da orta sınıftan daha önce çiftçilerin, köylülerin, küçük burjuvaların eylemleri, bunun yanında proletaryanın grevler, genel grevler şeklinde kendini ortaya koyan eylemleri var. Sendikaların Paris toplantısı gibi, uluslararası toplantılar düzenleniyor ve bunlar büyük kitlesel eylemler, büyük organizasyonlar olarak gündeme geliyor. Belki de bunların tümünün toplandığı bir nokta ilk planda anti-tekel olabilir çünkü; tekellerin dünya egemenliği koşullarında başka türlü beklenemez. İşin doğası gereği bu zaten olabilecek olan en yüksek ittifak temelidir. Anti-tekel temelinde anlaşmak, bu yönüyle hareketin cephesel karakterini gösteriyor. Anti-tekel temelde talepler küçük ve orta sınıfların somut olarak hareket, kalkış noktası oluyor. Çünkü tekelci sermaye kendi egemenlik alanını, kendi yaşam alanını, kendi güç alanını genişletirken, diğerlerinin alanını sürekli bir şekilde daraltıyor. Dolayısıyla onlar açısından da yani yaşam alanı daralanların, kendi yaşam alanını daraltanlara karşı başkaldırısı nesnellüğün gereğidir. Bu yüzden zaten Prag ortak yapılabiliyor, Melbourne ortak yapılabiliyor, Seattle'de sendikalarla diğer orta sınıflar, çevreciler ortak davranabiliyorlar. Bu ortak davranış tekel egemenliğinden ileri geliyor. Bir tekel egemenlik dünyası yaşanıyor. Zaten bunun için de emperyalizm ortaya konulurken çağımızın finans kapital egemenliği çağdır diye ortaya konur, yani sanayii sermayesi değil, esas olarak finans kapital egemenliği, yani mali sermaye egemenliği çağı. IMF bunun açık göstergesi. Çünkü tüm dünyada sanayiye çekip çeviren de gene mali sermayedir. Dolayısıyla bu ana egemen, çağın, egemenliğe karşı mücadele küçük burjuva sınıflar, orta sınıflar açısından da kendi yaşamı gereği olan eylemlerdir. Bu açıdan, Avrupa'daki hareketlerin, çiftçilerin arkasından kamyoncuların orta sınıf ve küçük burjuva hareketi öz itibarıyla anti-tekel karakterde hareketlerdir. Proletarya bu noktada, anti-tekel çerçevede küçük burjuvalarla ittifaka girebilir. Bu zaten gerçekleşiyor. Fakat proletarya hiçbir zaman anti-tekel konumunda, sadece bu konumdan hareket edemez. Bu proletaryanın kendi sınıfsal amaçlarına ihanet anlamına gelir. Proletarya esas olarak kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırıp, onun yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti hedefini ortaya koyan, özcesi sınıfların ortadan kaldırılması hedefiyle hareket eden bir sınıftır. Sonuna kadar devrimci sınıf konumu bundan ileri geliyor. Bu anlamda sadece anti-tekel konumunda kalamaz. Ama böyle bir anti-tekelcilik dün-

yada yaygınlaşıyor ve burada önemli olan şudur, proletaryanın bunu gerçekten de anti-kapitalist hedefe yöneltmesidir. Tabii ki komünizm hedefine götürebilecek bir anti-kapitalizm. Esasen yaşanan şey gerçekten büyük bir yıkım, bunun getirdiği sonuçlar bütün sınıfları etkileyen, tekel dışında ve ona yakın sınıflar dışında. Giderek dünya daha fazla tekellerin, devletle bütünleşmiş tekellerin dünyası durumuna geliyor. Bu, karşı kutupta muazzam mülksüzleşmenin, dolayısıyla bir ayaklanmanın ortaya çıkması anlamına geliyor. Bu yıkımlar esasında beş yüzyıllık kapitalizmin ilk sermaye birikiminden başlayan, tarihin en kapsamlı, en yaygın, en kitlesel yıkımları. Şu anda, özellikle 90'lardan sonra yoğunlaşan emperyalizm, tarihindeki en büyük soygunu, en büyük talanı gerçekleştiriyor ve bu da sıçramalı bir biçimde sonuçlar çıkarıyor. Daha büyük bir yoksullaşma, daha büyük bir mülksüzleşme, işsizleşme ve proleterleşme süreci; bunun daha büyük eylemlerle karşılık görmesi kaçınılmazdır. Temelde bir diğer üzerinde durduğumuz yan tüm bunların bu şekilde ortaya çıkmış olması, burjuvaların da iradesi dışında bir durumdur. Kapitalizmin kendi dinamikleri, kendi teknik temeli, kendi toplumsal üretimindeki anarşik karakterinin aynı zamanda kaçınılmaz sonuçlarıdır bu sonuçlar. Üst üste binerek büyük birikimler sağlayan, uzun dönemin birikimidir bu sonuçlar. Geçmişteki sonuçlardan daha devrimci sonuçlar yaratabilecek yıkımlardır bunlar. Olan şey kapitalizmin sadece ekonomik krizi değil, (ekonomik kriz bu üretim biçiminin en üst tepe noktasıdır), esas yıkım içinde olan kapitalist üretim biçiminin kendisidir. Bir tarihsel dönemin, kapitalist üretim biçiminin temsil ettiği, burjuvazinin temsil etmiş olduğu bir tarihsel dönemin sonudur. Aynı zamanda onunla birlikte, onun temsil ettiği özel mülkiyetle başlamış olan uzun dönem sürmüş olan bir uygarlık döneminin sonu diyebileceğimiz bir süreç yaşanıyor. Tekelci kapitalizm bunu en üst düzeye çıkardı. Son on yıldaki birleşmeler ise bunu daha keskin, daha şiddetli hale getirdi. Demek ki bütün bu sınıflar ilişkisinin temelinde, sermayenin dünya çapında daha az elde daha az tekelerde birikmesi yatıyor. O ne kadar büyükse, yarattığı yıkımlar da o kadar büyük hale geliyor ve en önemli şey bunun süreklilik kazanması ve devam ediyor olmasıdır. Yani işsizlik sürekli bir olaydır, kalıcı işsizlik kalıcı bunalımın ifadesidir, işsizlik kapitalist ekonomik bunalımın ilk ve en önemli göstergesidir, işsizliğin kalıcılaşması, bu bunalımın kalıcı olduğunu gösteriyor. Bu demektir ki, artık mevcut ekonomik toplumsal sistem içerisinde emekçi sınıfların lehine iyileşmeler, sürekli iyileşmeler beklememek gerekiyor. Geçici yükselişler, hemen arkasında daha büyük bir düşüş, daha büyük bir yıkım getiriyor. Yani emekçi sınıfların yaşamında düşüş ortaya çıkıyor. En önemlisi kapitalizmin dünya çapında yaratmış olduğu bu sistem, dünya işbölümünde ulus-

ların yalıtıklığına son verdi; sadece sahte bir bağımsızlık, biçimsel bir bağımsızlık ortaya koydu. Bütün ülkelerde üretici sınıfların bağımsız üretme olanaklarını, koşullarını onların ayakları altından çekip aldı. Yani emperyalist-kapitalist sistemin yaratmış olduğu bu durum bağımsız üretim alanlarını onlara bırakmadı. Bu anlamda üreticilere her türlü dış etkiden kendini koruyabilecek, yaşamını sürdürebilecek bağımsız bir yaşam alanı bırakılmamıştır. Bugüne kadar insanlık böylesi bir bunalımla, böyle bir yıkımla karşı karşıya değildir. Öyle olmuş olsaydı, en çok köylünün olmuş olduğu çeşitli ülkeler, dünya çapında bu bunalımdan daha az etkilenirdi. Köylü, tarım ülkesi olanlar kendi tarımıyla kendine biraz yaşam alanı sağlayabilirlerdi. O yaşam alanı sağlanamıyor, çünkü onların tarımları çökertildi. Sadece emperyalist tekellerin dünya işbirliği çerçevesinde ve onların işbirlikçilerinin kendi çıkarları temelindeki iş alanları, üretim alanları bırakıldı, ki o da onlara ait değil. Bu anlamda üreticilerin üretim yapma olanakları ortadan kaldırılıyor, toplumsal üretim sürecinden uzaklaştırılıyor, üretici yetenekleri ortadan kaldırılıyor. Çünkü onların üretim alanları sürekli darbe yediği için, ortadan kaldırıldığı için, mevcut üretim dalları ise emperyalizmle ilişki içerisinde, o dünya işbölümünde olduğu için tüm yaşam bağı ile ona bağımlı durumda. Böylece bağımlılık denen şey bugün geçmiş dönemlerle kıyaslanamayacak kadar ağır olarak insanlığın üzerine çökmüş durumdadır.

Çünkü kölelik de, serflik de, ücretli kölelik de bir bağımlılık türüdür, ama ücretli kölelik o noktaya geldi ki bugünkü ücretli kölelik ilkel sermaye birikimi dönemi gibi değil. Kapitalizmin gelişme dinamiklerinin olduğu dönem gibi de değil, daha üst düzeye varmış durumda. Böylesi bir merkezileşme, böylesi bir kitlesel, dünya çapında diyebileceğimiz (bilinen deyimiyse küresel) yıkım süreci yaşanıyor. Kapsamı ve sonuçları bakımından da tarihin en büyük yıkım süreci ve tabii ki bu, kapitalizmin gelmiş olduğu düzeyle ilgilidir. Kapitalizmin bu gelişmesinde iki şeyin altını çizdik: doğanın yıkımı ve emeğin yıkımı. Servetin evrenselleşmesi, evrensel özellikler kazanması, servet avcılığının evrensel özellikler kazanmasıyla birlikte, servet avcılığının dünyada gerçekten çok az gücün elinde toplanmış olması, diğer bütün insanların yalnızca bu servetin unsurları, birer ögesi haline getirilmiş olması, bu anlamda da insan soyunun en soysuzlaştığı bir dönem yaşanıyor. Bu hiç bugünkü kadar belirgin değildi. Yani bir avuç dünya çapında zengin denilen kapitalist ile milyarlarca insanın yoksulluğu, açlığı bu kadar bariz değildi. Sistemin her bakımdan o insanlık dışı denilen yönü, koşullar her bakımdan insanlık dışı koşullar olarak çok belirgin hale geldi. Ve bu durum tekeller ve onlara yakın olan kapitalistler dışında yaşamın her alanında kendini gösterdiği için geniş bir kesimi harekete geçirdi. İlk planda bu kadar geniş kesimi etki-

leyen bu sonuçlar, bir karışıklık olasılığını gündeme getirdi, ama bu gelişmeler proletaryanın her yönüyle öne çıkmasını kaçınılmaz hale getiriyor.

Kaçınılmaz olan şey nedir? Sermaye birikimi aynı zamanda muazzam bir işçi çıkarımı anlamına geliyor ve öylesine hızlı bir süreç yaşanıyor ki üretim düzenleri değişiyor. İşsizler gerçekten açlığa, ölüme mahkum edilmişken, çalışanlar yarınından tamamen emin değiller. Çünkü kapitalist sermaye birikimi hiçbir üretim düzeyini tanımıyor. Marks'ın en çok üzerinde durduğu şey buydu. Çok kısa sürede üretim düzenleri değişiyor, üretim biçimi değil. En çok teknolojik alanlara yatırım yapılıyor. Bütün toplum sermaye üzerinde yaşıyor. Sermaye akışı değiştikçe, o akış üzerinde kurulmuş olan toplumun akışı değişmeye başlıyor. Köylüyü köyden kente göç ettiren neden sermaye akışıdır, uluslararası göçü sağlayan yine sermaye akışıdır. Meksika'dan Amerika'ya göçü sağlayan yine sermaye akışıdır. Çünkü bu sermaye akışı şu an öylesine bir hareket halinde ki, bu, bunun üzerinde kurulmuş daha önceki düzenleri, statükoları alt üst ediyor. Daha önceki üretim düzeni, diyelim ki esnek üretim belli alanlarda yaygınlaştırıldı; esnek üretim, büyük fabrikaların tasfiyesi, oradaki işçilerin çıkartılması anlamına geliyor ve böylece kalıcı gibi görünen iş kolları, işyerlerinin ayakları altındaki toprak birden bire kayıyor, işsiz kalıyor, işkolları değişiyor. Bu en çok Türkiye için izleniyor. Sabancı'nın söylemiş olduğu gibi; tekstili bırakılıp komünikasyon alanına geçilmesi, en büyük karlılık oranının tamamen bu alanda olmasından kaynaklanıyor. Peki, bunu kim düzenliyor? Uluslararası tekeller; ABD, Japonya tekellerinin dünya çapındaki yönelimi. Bu en karlı alana yönelik işbölümünü onlar belirlemişler. Sabancı buna uymak zorundadır. Sabancı onlara bir işbölümü dayatamaz. Bu ne anlama gelir? Tekstil fabrikasının kapanması demek pamuğun çökmesi demektir. Pamuğun çökmesi demek tarım işçilerini çökmesi demektir. Tarla ile dağıtım arasındaki, kamyonusuna kadar bütün ara sınıfların etkilenmesi demektir. Böylece bağımlılık, çok açık olarak daha fazla bağımlılığa, insanların kendileri üzerinde hiçbir söz hakkı bırakmaması anlamına geliyor. Onların söz haklarını kapitalizm, burjuvazi kullanıyor. Bu ana gelişmenin yönü, fakat bu kadar büyük sermaye birikimi bu kadar büyük güç nereye gidecektir? Eninde sonunda bu kadar büyük bir sermaye gücünün kendini yeniden üretebilmesi gerekiyor. Bu kadar büyük bir yoksulluk dünyada yaygınlaşmışken, emperyalist merkezlerin kendi işçileri işsiz kalırken, resmi yoksulluk ABD'de dahi 30 milyonun üzerindeyken işsiz ve yarı işçi statüleri çok yaygınlaşırken, dolayısıyla daha az ücret alan insanların sayısı yaygınlaşıyor, daha büyük sermaye, daha büyük üretim demektir. Daha büyük üretim ise Pazar sorunuyla karşı karşıya, bu

da her krizin öncekinden daha büyük olması anlamına geliyor. Niye kriz bir öncekinden daha büyük ve kalıcı hale geliyor? Geçen yüzyılda kriz dönemlerindeki eylemleri gördük. Paris Komünü, diğer eylemleri, Avrupa devrimlerini. Halbuki bugün kalıcı, büyük çaplı krizler yaşıyoruz. Bu bütün ülkelerde başkaldırının nesnel temelinin sürekliliği anlamına gelmektedir. Çünkü bunu ortadan kaldıracak yeni bir refah dönemi, yeni bir gelişme dönemi gelmiyor. 1848'den 80'lere bakıldığında Marx ve Engels'in belirlemelerini görüyoruz. Devrimlerle ekonomik krizlerin kopmaz bağımlı ortaya koyarlar. Özellikle sosyalist sistemin kapitalizmin dünya sistemi bütünlüğüne son vermiş olması daha derinlikli bir kriz yarattı. Bugün yaşanan şey ise, bunun ulaşılmış olduğu en tepe nokta. Böylece bütün ülkelerde yoğunluğu, derecesi farklı olmak üzere bu eylemlerin zeminlerini yarattı.

Şimdi son eylemler üzerinde daha somut duralım. Seattle'deki eylem yüz bin kişilik bir eylemdi ve sendikalardan komünistlere, anarşistlere kadar geniş bir siyasal cephe oluşturdu. Kendiliğinden doğal bir cephe, yani bilinçli anlaşmış bir cephe değil. Prag'da yine aynı cepheyi gördük: sendikalar, anarşistler, küçük burjuva hareketler, çevreciler. Bir süre daha aynı cepheyi çeşitli alanlarda görmeye devam edeceğiz. Çünkü yönelinen hedef itibariyle anti-tekelleşme finans kapitale karşı eylemin kendi doğasında var. Ona karşı bir eylemde, bu güçleri yanyana göreceğiz bir süre daha. Komünist partiler açısından bu süreç onları da değişime dönüştürme itecek bir süreç. Hiçbir komünist partisi bu sürecin dışında kalamaz. 80'lerin sonu, 90'ların başındaki sürecin tersi bir süreç yaşıyoruz. Devrimcileştirici bir süreç, dönüştürücü bir süreç. Görünümünden daha çok buna önem vermek gerekiyor. Sınıfın ve onun temsilcilerinin dünyayı devrim yoluyla dönüştürme bilincinin yeniden kendini göstermesi, bu anlamda çok yönlü sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Zaten yaşanan, eylemleri yaratan bu büyük yıkım, kapitalizmin merkezileşmesi, birikimi, sınıfa karşıtlığının keskinleşmesi anlamına geliyor. Sınıf karşıtlığının keskinleşmesinin, politikanın da yöntemlerinin de sertleşmesini, keskinleşmesini getirmesi kaçınılmazdır. Bu olmaksızın buna yönelmeksizin hiçbir komünist partisi, hiçbir ilerici politik hareket kendi konumunu koruyamaz. Bu anlamda gerçekten büyük bir değişim dönemine girildi. Dünyanın bilincinde daha şimdiden derin izler bırakmış durumda. Anarşistlerin öne geçmiş gibi gözükmesi bir sorundur, fakat onun tarihi çıkmazları, yani tarihi iflasları, onun en güçsüz yönünü oluşturuyor. Geçen yüzyılda da bu böyleydi. Anarşist hareket, yani Marksizmin, sınıf hareketinin kendini öne çıkarmasından önce o etkindi. Bu doğaldır da. Bu kadar büyük bir yıkım karşısındaki tepkilerin kendini bu şekilde ortaya koymuş olması da bu tepkinin ani olmasından ileri geliyor. Fakat komü-

nist hareket çok büyük bir deneyime, örgütlü olma ve hareketi götürme organizasyonu yeteneğine sahip. Öne çıkmasıyla bu hareketi tekrar etkisi altına alabilir. Alttan alta onu etkileyen, esasında o etkiyi yaratan uluslararası proleter harekettir, devrimci harekettir. Ama Anarşizmin bu hareket içersinde yeniden bir yükseliş göstermiş olmasının yaşanan süreçle ilgili bir yönü var. Zaman zaman böyle ara dönemler yaşanıyor, devrimci hareketin büyük darbe yediği, düşüş gösterdiği dönemlerde bu tip akımların çıkışlarına tanık oluyoruz. Ama bir süre sonra hareketin sınıfsal doğası ve tarihsel misyonu gereği proletaryanın siyasal hareketleri duruma ağırlığını koyuyorlar. Ağırlığını koyunca da onların etkisi en alt düzeye iniyor, onların tarihsel misyonu bitiyor, hatta gerici yüzleri ortaya çıkıyor.

Bu eylemler kendini aşan sonuçlar yaratacaktır. Zaten her büyük eylem, daha sonra daha büyüğünü ve şiddetlisini getirdi. Yani dünyayı daha da etkileyen, bazen kitlesel olarak düşük olsa bile (örneğin Seattle'de yüz bin kişiydi. Prag'da daha az insandı) yarattığı etki bakımından onu geçti. Mevcut ortamda her hareket kendini aşan sonuçlar yaratır, kendisiyle sınırlı kalmaz. Bu eylemler büyük bir güven getirdi. Şimdi herkes yeniden tartışıyor. Yoğun bir tartışma dönemi; eylem ve arkasından şimdi; örgütlenme sorunu tartışılıyor, bilinç sorunu, tavır sorunu tartışılıyor. Her sınıf bu yükselişte kendi sınıfsal konumuna istem ve amaçlarına uygun bir ayrışma, saflaşma süreci yaşıyor. Bu süreç bir süre daha yaşanacaktır. Onun için bu cephesel karakterli eylemler bizi yanıltmamalı. En büyük yanılgı, güncel eylemleri sınıfsal ilişki açısından ele almamak. Şimdi Seattle, Viyana, Melbourne, Prag'da ellibin kişinin yürüyüşü, Güney Asya'daki WTO'nun protesto edilmesi, Kanada'daki petrol tekellerinin protesto edilmesi... Dikkat edilirse bu hareketlerde küreselleşme karşıtı ve benzeri söylemlerle işin sınıfsal bileşimi, sınıfsal ilişkisi gözardı ediliyor. Kapitalizmin ulaşmış olduğu düzey açısından, proletarya dışında, dolayısıyla onun temsilcileri komünist partileri dışında, başkaları kitlelere bir perspektif sunacak yeteneğe sahip değil. Proletarya her bakımdan kendini ortaya koymuş, ispatlamış, kapitalizmin yerine yeni bir toplumsal sistemi tesis edebilecek tek sınıftır. Komünist hareket bunun tek hareketidir. Ama onun bile harekete geçmesi için bu hareketlerin ortaya çıkması gerekiyordu. Bu hareketlerin bir özelliği de buna itiş sağlamasıdır. Ama proletarya bunu ileri götüremezse arkasından moral bozukluğu gelebilir. Çünkü kapitalist sistemin bugünkü tekelci egemenlik koşullarında bir politik sınıfsal hareket eğer proletaryanın konumunda ya da onunla ilişki içersinde kapitalizmi yıkmayı öngörmezse, gerisingeri sınıf tarafından özümленir, yozlaştırılır, en ilerici, en yiğit hareket bile bu sistem tarafından kendine benzetilir. Onun için bu mücadelenin sürekliliği ancak proletarya tarafından sağlanabilir, sonuna kadar

götürülebilir. Ama olan şey büyük bir patlama, onu görmemiz gerekiyor.

Şimdi bunu sosyalizmin bakışıyla, proleter bakış açısıyla ele almamız lazım. Çünkü sınıfsal konum ve bakış açısı dar, kaba bir bakışla bakma proleter bakış açısıyla bakma anlamına gelmiyor.

Sınıfsal bakış açısıyla bakmak, insanlığın kurtuluşunu proletaryanın perspektifleriyle ele almak ve proletaryanın da insanlığı kurtarmadan kendisini kurtaramayacağı bilincinin gelişmesi demektir. Onun için proletaryanın tarihi misyonu, gerçekten de insanlığın ve dünyanın kurtuluşundaki misyonu, proletaryanın bu misyonu üstlenecek tek sınıf durumunda olmasıdır. Bütün dünyadaki hareketlere öncülük etmek kendi sosyalizm perspektifleriyle harekete geçmek durumundadır.

Bugün yaşanan büyük bir patlama. Bugünkü hareket 68'den daha ileri gitti. 68'in etkileri en fazla iki sene sürdü. Bu hareket daha önce devam etti ve hala devam ediyor. Avrupa 68'i 70'de sona erdi. Ama bu hareket 68 gibi sınırlı, kısıtlı değil. Bunun daha ileri gitmesinin güçlü zeminleri var. Bu ondan daha büyük bir patlamayı temsil ediyor. Atılan sloganlar ya da isimler görüldüğü gibi (örneğin -elli yıl yeter grubu-), bu müthiş bir şey. Elli yıl yeter biçiminde müthiş bir patlamanın kendini dışa vurumudur bu. Ya da "Bugün daha kaç çocuk öldürdünüz?" şeklinde ifade edilen sorular, doğrudan tekeller şahsında kapitalizme yönelik sorular, eleştiriler ve mahkumiyetlerdir. İnsan bilinci, bu harekete geçen militanların bilinci her seferinde kapitalizmin yeni bir yönünü ortaya koyuyor, teşhir ediyor. Böylece insan bilincine, onu neden biran evvel yıkmak gerektiği şeklindeki bilince katkı sağlıyor. Neden kapitalizmi tarihsel bakımdan sona erdirmek gerekiyor? "Bugün kaç çocuk öldürdünüz?" sorusu, daha geniş bilinçte onun ayakta kalmasının bundan sonra daha fazla çocuğun öldürülmesi anlamına gelir, daha fazla insanın öldürülmesi anlamına gelir. İnsanlık yaşamının gerçekten kolay kolay onulmaz bir biçimde tahrip edilmesi anlamına gelir. Zaten "kapitalizme ölüm", "kapitalizm öldürür" oradaki herkesin sloganı değil. Bu herkese maledilmekle birlikte öne çıkan bu ana yön, daha çok oradaki işçilerin, sendikaların, anarşistlerin katıldığı yöndür. Henüz bütün katılanların ortak istemi değil, ama bu egemen hale geldi. "Kapitalizme ölüm" esas olarak proletaryanın devrimci gündemidir ki, zaten proleter konumda bu, kapitalizmden komünizme geçişin ilk büyük tarihi eylemidir. Bu eylemler 40'lı yıllardaki "Faşizme Ölüm, Halklara Hürriyet" isteminden daha ileri, daha derin bir içerik taşıyor. "Kapitalizme Ölüm" perspektifini bizim aynı zamanda "Yaşasın Komünizm" bilinciyle tamamlamamız gerekiyor. Bu ancak proletaryanın Komünist Partisinin yapabileceği bir şeydir ki bu zaten komünist bir program, nihai hedefi ortaya konulmuş olan proleter-

yanın komünist programı anlamına geliyor. Ama bu sloganlar aynı zamanda dünya entelektüel hareketinin düne göre daha ileri olduğunun da göstergesidir. Yani salt savaçılık, savaç karçitlığı yalnızca faşizm karçitlığı, yalnızca çeşitli ülkeler diktatörlüğü karçitlığı biçiminde değil, doğrudan dünyaya egemen kapitalizme karçitlığını ortaya koyuyor. Arjantin'de sendikaların dediğı gibi; "Mali sermaye diktatörlüğünü yenebiliriz". Bunu Arjantinli işçilerin söylemiş olması, bir sınıf açısından müthiş bir bilinçtir. "Mali sermaye diktatörlüğünü yenebiliriz" güçlü bir iddia ve aynı zamanda kendine güveni de ortaya koyan bir çağrıdır. Arjantin işçilerinin bütün dünya işçilerine çağrısıdır bu.

Tabi dışımızdaki sol her zamanki gibi bütününe ele alamadı. Bu olayları eklektik olarak ele aldı. Ama önümüzdeki süreçte bunun dünya çapındaki sonuçları daha açık görülecektir. Onlar gelişmelerin ardından yalnızca sürükleniyorlar. Uluslararası anlamda dünya çapındaki bu eylemleri, sınıflar savaşının daha şiddetli çarpışmaları izleyecektir, emperyalist-kapitalist sistem böyle bir süreç karşısında bugünkü konumu sürdüremeyecektir. Daha aktif, saldırgan bir konuma geçeceğini bilmemiz gerekiyor. Ama öyle bir dönemde daha saldırgan hale geçecek ki, artık burjuva şiddetin kitleler tarafından hissedilmediğı bir dönemde buna başvuracaktır. Kitlelerin ayağı kalktığı, müthiş bir yoksulluğun, işsizliğin, dünyadan dışlanmışlığın yaşandığı bir süreç içerisinde burjuva şiddet, daha önceki dönemde olduğu gibi bir sonuç yaratamayacaktır. Tersine daha büyük bir karşı şiddetle yanıtlanacaktır. Prag'da görüldüğü gibi bir kere yığınlar ayağı kalkmaya görsün, karşı tarafın her türlü şiddeti onu durduramaz. Böylece şiddetin asıl işlevi olan caydırıcılık, geri çekilme, sindirme noktasında şiddet ilk defa şiddet olmaktan çıkıyor. Şiddetin askeri fiziki yönü değişmiyor fakat sonuçları itibariyle etkisizleşiyor.

Biz tabii ki Seattle olsun, Prag olsun diğer ülkelerdeki bu çatışmalara konformist, sosyal reformist küçük burjuva açıdan bakamayız. Onlar şiddet eylemlerini mahkum etme hakkını kendilerinde görürler. Bizim açımızdan ise bunun daha örgütlü, daha organizeli, daha bilinçli sürdürülmesi yönüne vurgu yapılması gerekir. Orada şiddet sahneleri diye mahkum edilmeye çalışılan eylemlerde proletaryanın devrimci zoru daha bilinçli, daha amaçlı, daha örgütlü, hedefli ortaya konmasına vurgu yapılır. Anarşizmden ayrılan bir yön budur. Anarşizm kendiliğinden, belli hedeflere yönelmeyen, bir yerden bir yere götürmeyen (çünkü uzun süreli bir mücadele stratejisi yoktur) dönemsel ani şiddet yöntemlerine başvurur. Burada mahkum edilmesi gereken ancak anarşizmin bu yöntemleri olabilir. Bu şekilde belli bir amaca bağlanmayan, proletaryanın iktidarı ele geçirme amacına bağlanmayan şiddet, amaca hizmet etmediğı için yoz-

laşır ve karşıtına dönüşür. Proletaryanın amacına bağlanmış olan onu amacına götüreceği olan şiddet, savunulması gereken, hatta güçlendirilecek olan şiddettir. Bu eylemlerin şiddet ögesine başvurmuş olması, gelişmesi açısından müthiş cesaret veren, itici öğelerdir. Uzun süre uyuşuk kalan proletarya, uyuşuk kalan sosyalistlere bir ruh katma bakımından da bu olayların bu şekilde gündeme gelmesi ileri itiş veren bir özelliğe sahiptir. Görüldüğü gibi İngiltere'de gündeme gelen eylemler sonrasında Blair sokağa çıkma yasağı yoluna gitti. Paris'te gördük, bunu denemeye çalıştılar; Melbourne'da atlı birlikleri gördük; Seattle'de atlı birlikleri diğer modern silahlarla birlikte gördük. İşçiler Paris'te sülfürik asiti nehre dökeceklerini söyleyerek, fabrikayı havaya uçurmakla tehdit ettiler. Köylüler Fransa'da Mc. Donalds'ı bastılar. Demek ki köylülerden işçilere kadar bu yöntemler yaygınlaşıyor. Belki anarşistler daha fazla etkin olabilir, ama bu kadar birikime sahip proletaryanın bundan çok büyük endişe duymaması gerekir. Proletarya, sınıfsal bakış açısı, yüzyıllık birikimi ile bu durumu kısa sürede tamamlayabilecek ve daha bilinçli bir hale getirecek deneyime sahiptir. O sosyal reformistlerin ve sendikaların nümayişe çıkar gibi yürüyüşleri burjuvazi saldırdığı için değişiyor. Süreç aynı zamanda şiddet ögesini de beraberinde getiriyor. Bunun görülmesi gerekiyor eylemlerin bu yönde ortaya çıkmasının getirdiği tartışmalar daha çarpıcı olacaktır. Şunun görülmesi gerekiyor ki; elli bin insanın gidip Viyana'yı basmış olması bir örgütlü zorun ifadesidir, bir meydan okuyuştur.

Aynı şekilde YKP'nin Clinton'ı karşılarken yaptığı muazzam eylem-ki çok da zoru öne çıkaran bir parti değildir- ve koşullar onu zor eylemleri kullanmaya itiyor. Bizim bu mücadelenin devrimci ruhunu atılğan, direngen, cesur **ruhunu** içeri taşımamız lazım. Seattle'dan Prag'a kadar, Viyana eylemi ile ortaya koyduğu böyle bir cesaret örneği göstermesi gerekiyor.

Böylece proletarya enternasyonalizmi, uzun süredir dikkat çekmiş olduğumuz olgu, bugün hemen hemen bütün uluslararası hareketin en çok tartıştığı yön olarak öne çıktı. Büyük bir hareket ortaya çıktığında, bu hareketin üzerinde çok geniş çevreler tartışılır. Uluslararası proleter hareketin bunun dışında kalması mümkün değildir. Daha önce belirttiğimiz gibi devrimci konumda olan ve en çetin dönemleri çok kararlı bir savaşla göğüsleyen, karşılayan komünist partilerin bu süreçte öne çıkmak hakları ve görevleridir. Onların öne çıktığı bir yerde anarşist hareketin şiddet yöntemlerini kendi başına temsil etmesi mümkün değildir. Ancak olsa olsa oturmuş konformist partiler karşısında bir avantaj sağlayabilir bu dönem açısından. Ama görüldüğü gibi kızıl bayraklar, Che posterleri, Spartakistler, diğer marksist-leninist örgütler bütünlüklü ola-

rak vardı ve anarşistler bunların içinde azınlık durumundaydı: medyada belirtildiği gibi bir çoğunluk **durumları** yoktu.

Son tahlilde uluslararası sermaye, enternasyonal proletaryanın, komünist hareketin öne çıkması yerine bu tür grupların öne çıkmasını tercih eder. **Çünkü** bunlar çabuk söneceklerdir. Burada uluslararası komünist hareket adına konuşamayız, ama bizim onlara çağrı yapmamız gerekiyor -ki daha önce yapmıştık ve bu kendileri tarafından biliniyor- Yeni koşullarda **yeni** saptamalar, onu pekiştiren, güçlendiren olaylar çıktı. Bizim bunun üzerine saptamalar yapmamız, iletmemiz yeni çağrılar yapmamız gerekiyor. Ancak hareket daha fazla enternasyonal karakter kazandıkça çeşitli ülkelerde başarı şansı vardır ve artacaktır. Proletaryanın ve uluslararası komünist hareketin bu bilinci kazanması gerekiyor. Hareket daha fazla uluslararasılaşmadıkça ve uluslararası hareketin gerçekten bir müfrezesi -programımızda belirtmiş olduğumuz gibi- olarak, onun organik bir bileşeni biçiminde hareket etmedikçe çok fazla başarı şansı beklemem gerekiyor. Burada konformizmin başka bir eylemsizliğine dikkat etmek gerekiyor. O da, bulunduğu topraklarda, alanlarda devrim mücadelesi vermeyip, devrim mücadelesi verebilecek bir komünist partisi öncülüğünde hareket etmeyip, meseleyi dünya genelindeki harekete bırakmak, ona ertelemek, onun arkasına sığınmak biçimindeki tehlikeli bir pasifizmdir. İşte uzun yıllar Troçkistler bunu yaptı.

Sosyalist devrimi savunan çevreler bunu yapıyor. Bütün bu süreç iki yönden geliyor; bir taraftan dünyadaki genel devrim dalgası her ülkedeki proletaryanın toplumsal devrim dalgasını etkilediği gibi, her ülkedeki proletaryanın toplumsal devrim dalgası da dünyadaki genel yükselişi, genel hareketi etkileyecektir. Sadece bir yönüyle bakmak geneli özelden, somuttan soyutlamak anlamına geliyor, bu pasifizme de dikkat etmek gerekiyor. Genel arkasına sığınma pasifizmi ve dünya geneli hakkında boş laflar, boş sloganlar atan ve bunu devrimci sloganlar gibi ortaya koyanlar var. Biz onları gördük, ki 10 yıllık iç savaşta mücadeleden kaçtılar, seyrettiler. Türkiye'de sosyalist devrimi savunanlar gibi çok geniş bir çevre bunlar. Devrimcilik bunlarda sadece lafazanlık, gevezelik düzeyinde ortaya konuluyor. Bu nedenle biz sık sık eylemci enternasyonalizm diye vurguluyoruz. Bu aynı zamanda her ülkedeki eylemci devrimci enternasyonalist komünist hareketin kendi mücadelesini hızlandırması, yoğunlaştırması temelinde olabilir, ondan ayrı değil. Ama uluslararası yön ağır basıyor, giderek öne çıkıyor, bu açık olarak görülüyor. Biz de bunun etkilerini Türkiye ve K. Kürdistan emekçi hareketinde ve sosyalist hareketinde daha derinden hissedeceğiz. Bunu 10 yıl önceki durumla karşılaştıralım, ortaya çıkan, yaşanan devasa bir gelişmedir. Dolayısıyla yeniden bir düşünüş beklemem gerekiyor. 90'lı yıllardaki düşünüş

yerini genel olarak her alanda yükselişe bıraktı. Görüldüğü gibi kaçan bütün mücadele kaçkınları, şimdi Prag üzerine yazı yazmaya başladılar. ÖDP'den diğerlerine kadar bunlar 12 Eylül ve sonrasında mücadele kaçkınları, diğer taraftan EMEP çevresi. 10 yıllık varlıklarıyla yığınların elini kolunu bağlamaktan öte bir misyona sahip olmayan burjuvazinin bu gönüllü uşakları, yeniden tozu dumana katmaya başladılar. Ama bizim olduğumuz bir yerde bunların ileriye gitmesi, çok da söz sahibi olması düşünülmemelidir, çünkü bunların misyonu ortada. Ama bizim de uluslararası alanda daha aktif olmamız gerekiyor. Tabi bize karşı Davos olayları sırasındaki gibi blokaj tavrılar devam ediyor. Davos olayları sırasında diğer Avrupa ülkelerine, elçilik ve konsolosluklara partimiz hakkında "TKEP/Leninist tehlikeli bir örgüttür" biçiminde bilgiler verildi. Bir taraftan da bu tip yöntemlerle devrimci örgütlerin alanını daraltma ve dolayısıyla eylemlerin daraltılması hedefleniyor. Pentagon ve CIA'in diğer konsolosluklara verdiği bilgiler bunlar. Bu tip engellemelerle daha fazla uğraşacağız. Çünkü durumdan çok farklı bir noktadayız.

Gerçekten de görüldüğü gibi dünyanın her yerinde on binler ayağa kalkıyor, dünyanın her yerinde eyleme geçiyor. Prag'daki bir mağaza sahibinin söylediği gibi "en iyisi bu tip şeyleri dünyanın en ıssız bir adasında yapmak gerek." Durumu gerçekten en iyi biçimde ortaya koyuyor. Görüğümüz gibi dünyanın en zenginleri toplantı salonlarına helikopterlerle tepeden inebildiler. Bu basit bir şey değildir, bir patlamadır. Amerika'da hedef DTÖ'ydü. Prag'da IMF-DB'ydi. Kanada'da petrol tekelleriydi. Güney Asya'da Asya Pasifik Ticaret anlaşmalarıydı. Melbourne'de telekomünikasyon şirketleriydi. Her birisi kapitalizmin dünya egemenliği örgütlenmeleri. Sembol değişiyor ama hedef değişmiyor. Hedef sadece IMF ve DB değil, IMF'yi ezdik sıra AB'de" gibi sloganlar eylemlerin yönünü gösteriyor. Önümüzdeki yıl yine Davos olacak ve yine daha büyük bir karşılama düşünülüyor. Öyle bir bilinç gelişti ki her yerde kapitalistler kuşatma altında, her yerde takip altındalar. Ezilenlerin nefesi kapitalistlerin ensesinde şimdi. Yakında yeraltında toplantı yapacaklar. İlerde yeraltına geçmek zorunda kalacakları için (ki bunlar egemen olduklarını söyledikleri ve tek kutuplu olduğu iddia edilen bir dünyanın sahipleri) onlar açısından büyük bir mağlubiyettir. Toplantı yapacak yer bulamamaları her seferinde bir bölgenin ayağa kalkacağı tehdidiyle yüz yüze bulunmalarından korktukları içindir.

Devrim İçin Mücadele Birliği

15-30 Kasım 2000

Sayı:25

SINIFSIZ, ÖZGÜR BİR DÜNYA

Sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla birlikte, tarih, bugüne kadar, üç kölelik biçimini, her biri belli bir tarihsel toplum biçimini veren; kölelik, serflik ve ücretli köleliği gösterdi. Özel mülk sahipleri tarafından ezilen insanlar, koşulların insanca olacağı bir dünyayı düşünüp durdular. Fakat böyle bir dünyanın gerçek olması için tarihsel evrimin ileri bir gelişme derecesi gerekti. İçlerinde yalnızca, ücretli kölelik koşullarında bulunan proletarya, insanların yüzyıllardır düşündüğü, yaşam koşullarının insanca olacağı bir dünyayı gerçekleştirecek tarihsel gelişme derecesinde bulunuyor. İnsanların özgürleşmesi için maddi ve entelektüel olarak ileri bir gelişme düzeyinin ortaya çıkması gerekir. Eski tarihsel aşamalarda, böylesi bir gelişme ortaya çıkamazdı. Bu nedenle, insanlar yüzyıllarca acı çekip durdular. Üretici güçlerin ve üretimin gelişmesi kapitalizm tarafından gerçekleştirildi. Üretici güçler ve üretim, kapitalizm koşullarında o güne kadarki en büyük gelişimi sağladı. Büyük sanayinin gelişmesi, gelişmeyi dar yerellikten kurtardı; üretici güçlerin evrensel gelişmesi dönemini başlatan büyük sanayidir. Yeni işbölümünü, dünya piyasasını yaratan büyük sanayidir. Büyük sanayinin teknik temeli devrimcidir. Hiçbir üretim düzenini kalıcı ve sonuçlandırılmış düzen olarak kabul etmez. Sürekli olarak bir üretim düzeninden, yeni bir üretim düzenine doğru insanları harekete geçirir. Bugünkü kapitalizmin dünya sistemi, emperyalist güçlerin globalizm dedikleri emperyalist sermayenin dünya egemenliği, büyük sanayinin teknik temelinin devrimci oluşunun sonuçlarıdır. Sermayenin gelişim dinamiği hep yayılma yönünde oldu. Sermayenin yayılma dinamiği, finans kapital döneminde, sermayenin bir eğilimi olan

ilhakçılık olarak kendini gösterdi. Kapitalizm, büyük sanayi temelindeki bu gelişimi boyunca, önüne çıkan her engeli, her ayak bağını aşmasını bildi. Yerel ayak bağları bir bir sökülüp atıldı. Bu, her seferinde, büyük gelişmelere yol açtı. Fakat dinamik olan, aynı zamanda kendi önüne kendi ayak bağlarını da yaratır. Sermayenin gelişme dinamiği, her seferinde, önündeki ayak bağlarını söküp atmıştır, fakat her seferinde, önünde çözülmesi daha güç ayak bağları yaratmıştır. Önüne çıkan ayakbağlarını, dünya piyasasına doğru gelişimi sürdürmeyi, önüne çıkan ayakbağlarını aşmayı bir ölüm-kalım sorunu olarak görmüştür. Sermayenin çözdüğü her sorun, giderek karşısına daha büyük sorunlar olarak çıktı. En sonunda gelişme öyle bir noktaya ulaştı ki, sermayenin kendisi, kendi egemenliği altında geliştirdiği üretici güçlerin önünde ayakbağı oldu. Sermayenin gelişme dinamiğinin yerini çöküş dinamiği aldı.

Kapitalizmin dünya bunalımları biçiminde sürekli hale gelen kapitalizmin ekonomik bunalımları, sermayeye dayalı üretimin nasıl bir ayakbağı yarattığını en iyi örneğidir. Aşırı üretim bunalımları, kapitalizmin üstesinden gelemeyeceği kadar süregelen ve büyüyen bir gelişme gösteriyor. Üretimin fabrikadaki sınırsız gelişimi ile dünya piyasasının sınırlılığı arasındaki çatışma, bu üretim biçiminin temelini sarsacak niteliktedir. Ekonomik bunalım, kapitalist üretim biçiminin bu tepe noktasıdır. Kapitalist üretim, her seferinde, bu tepe noktada sorunlarını çözmeye kalksa da, bu defa, gelecekte daha yıkıcı sonuçları olan ekonomik bunalımlarla karşılaşılıyor. Ekonomik bunalımlar, kapitalist üretimin iflasının, çöküşünün, sınırlılığının somutlanmasıdır. Bilimsel teknik gelişmenin üretim sürecindeki rolü biliniyor. Bilimsel gelişmenin sonuçlarının üretime uygulanmasıyla, üretimde yeni yöntemlere geçildi; üretim bilimsel teknik gelişme sayesinde sınırsız hale geldi. Üretimin gelişiminin sınırı yoktur, fakat kapitalist üretimin sınırları vardır. Sermaye üretimi dünya piyasası doğrultusunda gelişim gösterdikten sonra, kendi kendisini ortadan kaldıran şiddetli bir sona ulaştı. Sermayenin dünya bunalımlarının, her seferinde, öncekilere göre daha sarsıcı olduğunun en çarpıcı örnekleri yakın dönemde yaşandı. Kapitalizmin dünya ekonomik bunalımının Asya kıyılarına vurması sonucu, burada tam bir ekonomik, toplumsal, politik altüst oluş meydana geldi. Ekonomik bunalım sonucu yüz milyonlarca insan yoksullaştı, yaşamdan dışlandı. Kapitalist üretimin bunalımlarının kalp atışları, her ülkede az-çok hissedildi. Bugün emperyalist tekellerin dünya çapında birleşmelere gitmesi, kapitalist üretimin yıkıcı sonuçlarını en sarsıcı düzeye çıkaracak bütün öğeleri kendi içinde barındırıyor. Sermayenin kendisi gelişmenin önünde ayak bağı

durumundadır, bu nedenle, sermaye temelinde, bu ayak bağlarının çözümlü yoktur. Sermaye, girdiği çöküş aşamasında, her seferinde, kendisini biraz daha tahrip ediyor.

Gelişme çelişki içinde oldu. Kapitalizm temelinde var olan çelişkiler, bu üretim biçiminin yıkılmasına işaret ediyor. Sınıfların varlığı, kapitalist sınıfın kendisi, çağdaş gelişme ile tam bir çelişki içindedir. Çağdaş gelişme, üretici sınıfların çok yönlü gelişimi ancak kapitalist üretimin yıkılmasıyla, yerini ileri ve yeni bir üretim ve toplum biçiminin almasıyla olanaklı olur. Kapitalizmin yıkılması, burjuvazinin yenilgisi ile proletaryanın zafere ulaşması kaçınılmazdır. Tarih, bilim, buna çalışmaktadır.

Sermayenin dünya piyasası yönündeki gelişimi, üretici güçlerin evrensel gelişimi olmaksızın olanaksız olurdu. Üretici güçlerin evrensel gelişimi, ancak üretim araçlarının toplumsallaşmasıyla olanaklı olurdu. Üretim araçlarının merkezileşmesi ve üretimin sosyal karakteri, en sonunda, kapitalist üretim biçiminin kabuğunun çatlamasına yol açtı. Kapitalist kabuk, dünyanın birçok yerinde çatladı. Kapitalizmin yanında büyük bir sosyalist dünya doğdu. Üretimin gelişme sınırsızlığı, üretici güçlerin sınır tanımayan gelişme eğilimi ile kapitalist biçim arasındaki çatışma, tarihin en şiddetli çatışması olarak 20. yüzyıl boyunca sürdü. İçine girdiğimiz yüzyıl ise bu tarihi mücadelede emeğin kurtuluşuyla sonuçlanacak bir seyir izliyor. Kapitalist üretim kendi içinde, kendisini havaya uçuracak çok sayıda mayın döşedi. Kapitalizmin bağrında bu mayınların varlığını göremeyen, anlamayan, kapitalizmin yerini alacak komünist toplumun hangi maddi temellerde kurulacağını da kavrayamaz. Tekelci kapitalizm aşamasıyla birlikte son derece gelişme gösteren sermayenin birikimi, merkezileşmesiyle birlikte tröstlerde, kartellerde, konsorsiyumlarda, kapitalist sendikalarda, bankalarda emeğin sosyalleşmesi, kapitalist ilişkiyi havaya uçuracak mayın tarlasıdır. Üretim araçları buralarda merkezileşti, emek bu üretim araçlarıyla birlikte sosyal karakter kazandı. En sonunda kapitalizmi yıkacak olan, emeğin sosyal karakter kazanmasıdır. Üretimin ve emeğin sosyal karakteri, kapitalist üretimi ve kapitalist ilişkileri ortadan kaldıracak bütün dinamikleri taşıyor. Üretici güçler dinamik güçtür, önüne çıkan her engeli yıkarak yoluna devam eder. Çağdaş gelişme her yönden, üretici güçlerin gelişmesinin önündeki engellerin bir bir şiddetli biçimde devrilmesini dayatıyor. Kapitalizmi yıkarak komünizme geçmek, dünya emekçi sınıfları için bir ölüm-kalım sorunudur. Kapitalizmin yıkılmasındaki her gecikme, insanın ve doğal koşulların kolay kolay onarılamaz tahribatı, yıkımı demektir. Biz, bu tahribatı, yıkımı belli düzeylerde gün gün görüyoruz, dünyada birkaç

emperyalist ülkenin elinde, insanlığın bugün karşı karşıya bulunduğu birçok sorunu çözecek kadar zenginlik olmasına karşın, yine de dünyada bir buçuk milyar insan açlık sınırında, bir milyara yakını açlık sınırının altında yaşıyor. WHO(Dünya Sağlık Örgütü) genel direktörü Hiroshi Nakajima'nın,"Gelişmiş dünya, dünya çapında yaygın hastalıkları sona erdirecek kaynaklara ve teknolojiye sahip, ama gelişmekte olan ülkelere yardım etmek iradesinden yoksundur" biçimindeki söylemi bunu ortaya koyuyor. Genel Direktörün ,"gelişmekte olan ülkeler" dediği bağımlı kapitalist ülkelerin her tür sağlık, gıda, başka yaşamsal araçlardan yoksunluğu ,"gelişmiş ülkelerin bir irade yoksunluğu sonucu değildir, bu sermayenin gelişme eğilimidir. Sermaye ancak emekçilerin dünyasıyla, ezilen dünya halklarıyla bir karşıtlık içinde var olur. Burada açık olan bir şey var, o da ekonomik gelişme ve entelektüel gelişme, bilimin büyük ilerlemesi, teknolojik gelişmenin ulaştığı düzeyin, insanların yığılmış olan sorunlarını çözecek olanakları yarattığıdır. Buna karşın, bütün bu olanakları yaratanların çıplak yoksulluğu düne göre daha bir belirgindir. Fakat insanlar, bir avuç kapitalist tekelin dünyayı böylesine utanmazca talan etmesine, kendilerinin, yaşamdan böylesine dışılanmasına artık daha fazla katlanamayacak bir duruma gelmişlerdir. İnsanlar, kapitalizmin dayattığı ölüm içinde, çıplak yoksulluk içinde bir yaşamı kabullenmediklerini on yıllardır giriştikleri devrimci eylemlerle, dünyayı değiştirme eylemiyle ortaya koyuyorlar. Bugün, bu eylemleri daha yaygın ve yoğun biçimde dünya çapında görüyoruz. Kapitalizme karşı 19. yüzyılda başlayan ayaklanma, 20. yüzyıl boyunca sürdü ve emeğin iktidarı ve emeğin kurtuluş koşullarını yaratarak ilerledi; bu ayaklanma yeni yüzyılda sonuna kadar gidecek devrimci dinamiklere sahiptir. Bugün, dünyayı değiştiren, yani sınıfları ortadan kaldıracak olan eylemlerden öncü olanlarını görüyoruz; ilerde ise tayin edici eylemler görülecektir. Kapitalizm, yalnızca proletaryanın kurtuluşuna çalışıyor.

Proletaryanın iki yüzyıldır süren sınıf savaşı, ayaklanmalardan, iç savaşlardan geçti. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşı, bütün dünya sahnesinde en sert biçimlerle sürdü. Geçtiğimiz yüzyıl içinde ortaya çıkan Soğuk Savaş, sınıf savaşının hangi düzeye ulaştığı hakkında en tartışmasız gerçeği veriyor. Bütün sınıf savaşları kapitalizmin maddi temelleri üzerinde ortaya çıktı. Sosyalist dünya ile kapitalist dünyanın karşı karşıya gelmesi, iki ayrı ekonomik-toplumsal sistemin karşı karşıya gelişlidir. Kapitalizm temelinde ortaya çıkan sınıf savaşlarının yüzyıllar süren bir süreklilik göstermesi, sermayenin kendi öz üretici güçlerini elinden kaçırdığı tarihsel dönemin başladığının göstergesidir. Öte yandan proletarya, kapitalizme karşı, bu kadar

uzun bir tarihi dönem içinde militan mücadele verecek bir düzeye ulaştı. Maddi koşullar böylesine gelişmemiş, çelişkiler keskinleşmemiş olsaydı, proleter sınıf mücadelesi militan bir karakter kazanmazdı. Demek ki maddi koşullar, entelektüel koşullar, proletaryanın içinde bulunduğu çalışma koşulları sonucu, bu devrimci sınıf, sermaye egemenliğini yenecek kadar kendisini belirginleştirmiştir. Proletarya ile burjuvazinin kapışması için, kapitalizmin çelişkilerinin sonuna kadar olgunlaşması gerekmiyor, çelişkilerin belli bir şiddetlenme durumunda, bunlar, kaçınılmaz olarak çatışmaya yol açarlar. Gelişmiş kapitalist ülkelerle, bağımlı, geri kapitalist ülkelerde, birbirinden ayrı olarak, aynı dönemde sınıf savaşlarının şiddetlenmesi bununla açıklanabilir. Kapitalizmin çelişkileri, belli bir gelişme aşamasında çatışmalara yol açabilir. Biz, proletarya ile burjuvazi arasındaki çatışmaları bütün dünyada ve en şiddetli biçimde görüyoruz.

Marksizm'in ortaya çıkışı, komünist hareketin varlığı ve savaş insanlığın kaydettiği tarihsel gelişmeyi gösteriyor. Marksizm, proletaryanın yanibaşında, onunla ilişki içinde doğdu. Marksizmin yönlendirdiği komünist hareketin dünyanın en sürükleyici gücü olması, ancak verili, belli ekonomik ve entelektüel gelişme düzeyini varsayar. Her çağda doğmakta olan yeni düşünceler, o çağda, doğmakta olan yeni maddi koşulların insan aklında yansımalarından başka bir şey değildir. Doğmakta olan toplumun maddi önkoşullarının eski dünyanın bağrında olgunlaşmasına bağlı olarak, proleter, bilimsel sosyalizm düşünceleri bütün dünyada serpilip gelişmektedir. Sosyalizm bilinci ve hareketi, dünyada proletarya enternasyonalizmi düzeyindeki en gelişmiş biçimiyle dünyayı değiştirmenin güçlü bir silahı oldu. Militan proletarya hareketi, komünist partisi, proletarya enternasyonalizmi, Marksizm-Leninizmin maddi güce dönüşmesi, maddi ve entelektüel koşulların yeni bir toplum için ne kadar olgun olduğunu ortaya koyuyor. Tarihsel inisiyatifin, burjuvaziden proletaryaya geçmesi, sınıf karşıtılarına dayalı üretim biçimini yok edecek koşulların oluştuğu ve bu üretim biçiminin yok edilmesi gerektiği anlamına gelir. Proletarya diktatörlüğüne dayanarak, sınıfları ortadan kaldıracaktır.

Tarihsel gelişme, her bakımdan yeni bir evreye girdi. Bu evre, burjuvazinin elinden kaçan üretim araçlarının, toplum tarafından ortaklaşa kendine maledilecek maddi ve entelektüel gelişme aşamasıdır. Üretim araçlarının toplum tarafından maledilmesi ve kontrolü ilkesine göre bir araya gelen özgür bireyler tarafından kurulacak yeni toplumsal biçim, ancak ileri bir maddi ve entelektüel gelişmeyi varsayar. İnsanlar, tarihin her aşamasında, üretim araçlarını ortaklaşa biçimde kendilerine maledemezler. Bunun için üretim araçlarının

merkezileşmesi ve emeğin sosyal karakter kazanması gerekir. Bu ise ancak büyük sanayi temelinde olabilirdi. Üretici güçlerin evrensel gelişmesi olmaksızın, insanlar üretim araçlarını kendilerine ortaklaşa maledemezdi. Tarihsel gelişimin bugünkü evresi bunun bütün koşullarını yaratmıştır. İnsanın evrensel özgürleşmesi, bireyin çok yönlü gelişimi her bakımdan olanaklıdır. Sınıflı toplumun kendisinin ve kapitalist sınıfın egemenliğinin çağdaş gelişmeyle çelişme içinde olması ve evrensel özgürlüğün önünde ayakbağı olması, kendisini, yaşamın her safhasında güçlü biçimde hissettiriyor. Çağdaş üretici güçlerin gelişmesi ve evrensel özgürlüğün başarılması proletaryanın görevidir. Bugüne kadar devrimci dönüşümlerin motoru ve yönetici gücü olan proletarya, yeni evrede de insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirecek devrimci sınıftır.

Dünya proletaryasının ortak hedefi sınıfsız, özgür bir dünyadır. Sınıfları ortadan kaldırmak ve evrensel özgürlüğü gerçekleştirmek bir düş değildir. Bunun tarihsel koşulları oluşmuştur. Burada bütün sorun, çağdaş gelişmeyle ters düşen sermaye sınıfını devirmek, üretim araçlarının özel mülkiyetine son verip, onları toplumun ortaklaşa mülkiyeti haline getirmektir. Dünya proletaryasının ele geçireceği dünya, ancak sınıfsız, özgür bir dünya olabilir. Her ülkedeki proletaryanın, bütün dünya proletaryasıyla ortak ve aynı hedefi, sınıfsız, özgür bir dünyadır.

Toplumsal devrimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğu, tarihte, hiç bugünkü kadar kendisini hissettirmemişti. Uluslararası sermaye, son sözünü, umutsuzca da olsa en şiddetli yöntemlerle söyleyecektir. Proletarya ise buna yanıtını zora dayalı devrimle verecektir. Proletarya, bu süreçte tarihsel inisiyatifi ele geçirmiş olarak, son derece teorik-pratik birikimli olarak yer alıyor. Proletarya, sınıfsız, evrensel özgürlüğü gerçekleştirecek tarihsel koşullara, bilince, örgütlülüğe, birikime sahip olarak bu sürece giriyor.

Devrimci Mücadele Birliği

15-31 Aralık 2000

Sayı:1

"Bugün komünist devrimin her dönemdekinden daha güçlü ve her yerde gündeme gelmesi karşısında emperyalist-kapitalist sistem bütün gücünü harekete geçirmiş durumdadır.

Bugünkü aşama kapitalizmin sıçramalı çöküş, sosyalizmin ise sıçramalı olarak dünyada egemen olma aşamasıdır.

Kapitalizm, bu evrede her türlü silahını, insanlığın ileri hareketi olan komünist harekete karşı kullanacaktır.

Burjuvaziyle proletarya bugüne kadar ki en sancılı, şiddetli, kapsamlı, bütünlüklü kapışma sürecine girmiştir."

